

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIANA GABALDON

YABANCI

GÖRÜŞ
KÜLTÜR

*Bana okumayı öğreten annem
Jacqueline Sykes Cabaldon'un anısına*

İnsanlar ortadan kaybolurlar. Dilediğiniz polise sorabilirsiniz. Bir gazeteciye sormanız daha da iyi olabilir çünkü bu kayıplar onların en önemli ilgi alanlarından biridir.

Evlerinden kaçan genç kızlar. Ailelerinden kaçan ya da kaçırılan ve bir daha onları görme imkânını bulamayan çocuklar. Evin mutfak parasını cebine atıp ilk taksiyle en yakın istasyona giden, sabırlarının sonuna gelmiş ve zincirlerini koparmış ev kadınları. İthal puoların dumanlarına sığınarak ortalıktan yok olan ve yeni kimliklere bürünen finansörler...

Kayıpların çoğu er ya da geç ölü ya da diri olarak bulunurlar. Ve bunun ardından bu kayboluşların bir açıklaması yapılır. Genellikle yapılır...

1

Yeni Bir Başlangıç

Hiç de kaybolunacak bir yere benzemiyordu ya da en azından ilk bakışta öyleydi. Bayan Baird'in Yeri 1945'te yapılmış ve Kuzey İskoçya dağlarında kurulmuş diğer binlerce oda-kahvaltı sistemiyle çalışan tesislerden biriydi. Soluk çiçek desenli duvar kâğıtları, parlak döşemeleri, tuvaletlerinde para ile çalışan sıcak su sistemi olan temiz ve sakin bir yerdi. Bayan Baird neşeli, yumuşak başlı, kısa boylu bir kadındı. Frank'in, dünyanın her yerine beraberinde götürdüğü kitapları ve kâğıtları, küçük, güllerle süslü oturma odasına yaymasına itiraz etmemiştir.

Dışarı çıkarken girişte Bayan Baird'le karşılaştım. Tombul elini kolumun üzerine koyarak beni durdurdu ve saçımı okşadı.

"Olur şey değil Bayan Randall, bu şekilde dışarı çıkamazsınız! Durun size biraz yardımcı olayım. Şunları bir yerleştiriyim, evet, bu da buraya... Biliyor musunuz, kuzenim bana yeni yaptırdığı permayı gösterdi, bukleleri muhteşemdi hatta rüya gibiydi, belki bir dahaki sefere siz de orada yaptırırsınız."

Açık kumral buklelerimin inatçılığının doğanın hatası olduğunu düşünüyordum. Bu inatçı buklelerin ilimkârhâneyle ilgili bir durum olmadığını söylemek yürekliğin gösterdiği idi. Onun

mükemmel bir şekilde mağalanmış buklelerini başına bir teli-
lik giymenin olduğunu aşıkardı.

"Evet, benim yapacağımı Bayan Baird," diye yalan söyledim.
"Küçük Frank'le buluşmaya gidiyorum. Çay saatinde geri dö-
neceğim." Kapıdan dışarı sıvıştım ve o benim ele avuca sığmaz
dış görünüşümdü yeni bir hata daha bulamadan patikadan aşağı
yürümeye başladım. Dört yıl orduda hemşirelik yaptıktan sonra
üniformalardan ve görev hoş görünen ama çalışıklarda yapılacak
olan bir yürüyüşe hiç uygun olmayan değişik desenli, ince, pa-
nuklu elbiselerden kurtulduğumu içim oldukça mutluydum.

Yapmakta olduğum şeylerin çoğunu önceden planlamamış-
tım. Sabahları geç saatlere kadar uyuyup Frank'le birlikte ya-
takta geçirdiğim uzun ve tembellik dolu akşamtüstü saatlerini
bir kez daha düşündüm. Elbette Bayan Baird odanın kapısının
önünde elektrik süpürgesiyle dolaşırken ben zamanların baştan
çıkarıcı romantizmini korumak oldukça zor oluyordu.

"Bu Kuzey İskoçya'daki en kirli hali olmalı," demiyti Frank,
koridorda dolaşmakta olan bu süpürgecin dayanılmaz görüldü-
sünü dinlerken.

"Pansiyon sahibenizin aklından geçenler kadar kirli," di-
yerek onun bu görüşünü onayladım. "Belki de her şeye rağ-
men Brighton'a girmeliydik." Bu tatil, Frank Oxford'daki tarih
profesörüyle yapacağı görüşmenin randevusunu almadan önce
planlamıştı. Kuzey İskoçya'yı seçme sebeplerimizden biri de
Britanya'da süregelen savaşın verdiği fiziksel hasarlardan ve sa-
vaş sonrasında popüler tatil bölgelerinde yaşanan çığır yenilik-
lerden daha az etkilenmiş olmasıydı.

Bu konuyu hiç konuşmamıştık ama sanırım ikimiz de bura-
sının evliliğimizi yeniden kurabilmek için simgesel bir yer ol-
duğumu hissetmiştik. Yedi yıl önce evlenmiştik ve iki gün süren
bahayımızı Kuzey İskoçya'da geçirmiştik. Savaş patlak verme-
den kısa bir süre önceydi. Birbirimizi yeniden keşfetmek için
İskoçya'daki en gözde dış mekân sporlarıydı ve biz dedikodu
yapmanın en önemli mekân sporlarından biri olduğunun far-

kinda değildik. İskoçya'da yağmur yağdığı sürece insanlar gün-
lerini kapalı mekânlarda geçiriyorlardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum Frank'e ayaklarını yata-
tan aşağı sallandığında.

"Bu yağlı şeker şeyin bizden umduğunu anlamayışından nef-
ret ediyordum," diye cevap verdi ve eski yatağın kenarına oturup
yukarı aşağı zıplamaya başladı, yataktan ritmik saçtırların çel-
mesine özen gösteriyordu. Dışardaki elektrik süpürgesi ses bir
anda kesiliverdi. Bir ya da iki dakika süren zıplama seansından
sonra genizden gelen abartılı bir sesle inledi. Bunun ardından
birkaç kez daha inledi ve yatağa sırtüstü devrildi. Çareşiz bir şe-
kilde yüzümü yastığa gömmüş kırdırıyordum, dışardaki ölüm
sessizliğini bozmak istemiyordum.

Frank karnımda durmuş bana kaç göz işaretleri yapıyordu.
"Kırdırmak yerine kendinden geçiş gibi müslül çıkarılmalı-
sın," diye azarladı beni usule. "Benim kötü bir aşık olduğumu
düşünecek."

"Kendimden geçerek inlememi istiyorsan bu işi biraz daha
uzun süreli yapalım," diye cevap verdim. "İki dakika kırdır-
dan fazlasını hak etmiyor."

"Semi düşünceziş kadın... Buraya düşünmeye geldim, ha-
tıldın mı?"

"Tembel adam. Bundan daha fazla çaba göstermediğin süre-
ce soy ağacına asla yeni bir dal ekleyemeyeceksin."

Kuzey İskoçya'yı seçmemizin bir diğer sebebi de Frank'in
soy ağacına duyduğu merakı. Oradan onaya yanında yaşadığı o
eski püskü kıyafet parçalarından birinde yazana göre can sıkıcı
atalarından biri on sekizinci yüzyılda bu bölgelerde bir şeylerle
ilgili bir şeyler yapmıştı - yoksa bu on yedinci yüzyılda mıydı?

"Eğer soy ağacının kökü kurursa, bunun tek sorumlusu dış-
arıdaki yorulmak bilmez ev sahibimiz olacak. Hem biz çekiz
yıldır evliyiz. Küçük Frank Jr. şahitlerin huzurunda oluşmadan
da yeterli kadar meşru olacaktır."

"Olusmayız başarabilirse tabii," diye kararlı bir cevap ver-
dim. Kuzey İskoçya'ya doğru yola çıkmadan bir hafta önce yine
hayal kırıklığına uğramıştık.

*Bu anıyı gündelegören temiz havaya ve sağlıklı beslenmeye rağmen mi? Bunu hakarmak için daha fazla ne yapabiliriz ki? Bir gece önce yemekte kızarmış ringa balığı yemiştik. Öğlen yemeksinde de tuzlanmı ringa balığı. Şu an merdiven boşlugundanda her yere yayılan kışkık kokusu da kahvaltıda yine ringa balığı olacağını en büyük belirtiydi, bu seferki tütsülenmişti.

"Bayan Baird'ı müdü edecek bir performans daha sergilemeyi düşünmüyorsan, gayrimden gerekmiyor. O papazla saat onda buluşamayacak mıyın?" Bölge papazı olan saygıdeğer Dr. Reginald Wakefield'in elinde Frank'in incelemek istediği oldukça değerli vaktiz kayıtları vardı. Bunların içinde eski ordu dönemindeki kayıtların ve da biraz önce sözünü ettiğim nam salmış ataların bilgilerinin çıkma olasılığına bulunduğundan bir kez daha bahsettinime gerek yok sanırım.

"Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabamın adı neydi bir daha söyler mısın? Hani ayaklanmalar sırasında ortalıkta dolaşıp duran? Willy miydi, Walter mı?"

"Ashında Jonathan'dı." Frank onun aile tarihçesine olan ilgisiğini büyük bir hoşgörüyle karşıyordu ama yine de eline geçen her fırsatta ya da ona sorduğum en ufak bir sorunun karşılığında bana Randall'ın ve onların akrabalarının hakkındaki tüm gerçekleri tarihler vererek anlatıyordu. Gömleğinin düğmelerini iliklerken gözleri ateşli bir hatibin gözleri gibi yanıyordu.

"Jonathan Wolverton Randall Wolverton adı annesinin atasından geliyor, Sussex'ten gelen küçük bir şövalye. Ordudayken bir şekilde ona takılmış olan 'Kara Jack' adıyla da biliniyor, sanırım bu isim ona buraya atıldığı dönemlerde verilmişti." Kendim yüzüstü yatağa attım ve horlama taklidi yapmaya başladım. Frank bu hareketimden hiç etkilenmedi ve bilgece yorumlarına devam etti.

“Otuzlu yaşları ortalarında - yani 1730’larda - dönemde işkenceleriyle meşhurdur. Eserleri günümüzde de çok okunur. Kuzen May’ın bana gönderdiği eski mektuplarda yazarlara bakılırsa orduya gayet başarılıymış. Bildiğim üzere onun kütüğü olan erkek kardeşi geleceğin sürdürümüş ve paşaz yapılmış olmalı.”

muftu, henüz onun hakkında yeterince bilgi bilmediğim. Nüseyri Jack Randall, 1745'te İngiltere Kralı II. James yandaşlarının çöküşü isyan sırasında yaptığı faaliyetlerin sonucunda Sandringham Dükü'nden oldukça fazla zengin olmuş. Onun kızı olan dindarlığıyla, yani benim, ilginç çekişmeler için benim süksesleri. "Süslü Prens Charles" ve onun yazarının buluşmaları değil mi?

"İskoçların onu kayıp olarak girdüklerinden pek emin değ-
ilim," diyerek onun sözünü kestim, bir vandan da oturma-
yı sağladım. Çekle sokmaya uğraşıyordum. "Dün gece barmanın gıy-
acı bir şekilde bize 'Saksonyalılar' dediğini duyduğum."

"Olabilir, neden olmasın?" dedi Frank sakın bir tavrıyla. "Bu 'İngiliz' anlamına gelir ya da kötü taraftan bakarsak 'yabancı' anlamına gelir ve bu iki sözün de bizim için söylenebilir."

"Ne anlama geldiğini ben de biliyorum. Benim takıldığını
yer bunu söylerken sesindeki tonlamaydı."

Frank komodinun gelmesinde kertenin arıyordu. "Ona biranın hafif olduğunu söylediğim için rahatsız olmuştur. Ona, doğru İskoç birasının mayalanması sırasında fiçiyi eski bir çarminin altına soktu ve sonra da birinin kullandığı bir iç çamaşırdan süzülmesi gerektiğini söyledim."

"Ah, bu hesabın neden o kadar yüksek geldiğini de açıklıyor."

"Aslında bundan daha nazik bir şekilde ile anlatabilirdim ama Keltçede külot için kullanılan net bir kelime yok."

Bu konu gerçekten ilgimi çekmişti. "Neden yok. Eski İskoçyalılar iş çamasırı giymiyor muydular?"

Frank pis pis sırıttı. "İskoçyalı erkeklerin eteklerinin altına ne giydiklerini anlatan şarkıyı hiç duymadın mı?"

ri - <https://rantey.org>

Sonuçta, kasaba meydanında ya da onu çeviren dükkânlarda köpek eteği giymiş adamlar dolamıyordu. Etrafta bir sürü insan vardı ama bunların çoğu günlük alışverişlerini yapmakta olan Bayan Baird tipi ev kadınıydı. Bunlar oldukça çenebaz ve dedikodu tiplerdi, güzel emprime desenli giysileriyle içinde bulundukları dükkânlara bir sıcaklığı da beraberlerinde getiriyorlardı, dışındaki soğuk sabah pusuna karşı bir dayanaktı bu.

Hâlâ bakınam gereken bir evim olmadığının için fazla bir alışveriş ihtiyacını da yoktu, yine de yeni doldurulmuş tezgâhların arasında dolamaktan ve indirimine girmiş ürünlere bakmaktan büyük bir keyif alıyordum. Her şeyin karneyeyle dağıldığı, yumurtu ve sabun gibi basit ihtiyaçların ya da L'Heure Bleu kolonyası gibi basit lükslerin bile elde edilemediği çok uzun bir dönem yaşamıştım.

Gözüm vitrininde ev eşyalarının bulunduğu bir dükkâna takıldı. Işık çay örtüleri ve peçetelerinin, sürahi ve bardakların, bir grup turtu kalıplarının ve üçlü vazo setinin bulunduğu bir vitrine...

Hayatımda hiç vazom olmamıştı. Savaş yıllarında hemşirelere ayrılmış bölgelerde yaşamıştım; önce Pembroke Hastanesi'nde, bunun ardından da Fransa'da savaş alanında. Ama bundan önce de hiçbir yerde bunlara para ayırıp alacak kadar uzun yaşamamıştım. Yine de böyle bir şeye hiç sahip olmuş muydum diye hatırlamaya çalıştım ve hatırlayabildiğim tek şey çok uzun bir zaman önce Lamb Amca'nın papatyaları kırık çömlekçilere koyduğu oldu.

Quentin Lambard Beauchamp. Arkeoloji öğrencileri ve arkadaşları arasında "Q", bilim dünyasında "Dr. Beauchamp" diye tanınan, kendini bilime ve ders vermeye adanmış olan adam. Benim içinse hep Lamb Amca'ydı.

Babamın tek kardeşiydi ve o zamanlar hayatta olan tek akrabamdı. Ben beş yaşındayken ailem bir arada yaşamada hayatını kaybedince beni yanına aldığı Oksford'ta bir Orta Doğu üniversitesine pacağı bir geziye hazırlanıyordu. Cenaze işlemlerini tamamlayıp ailemin sahibi olduğu mülkleri satıp beni yatılı kız okuluna yerleştirmeye yetecek kadar bir süre bu hazırlıklarına bir ara

vermişti. Ben onun camını söküp bile bile o okula gitmeyi reddetmiştim.

Tombul parmaklarını arabanın kapısından sükmek ve beni okulun merdivenlerinden yukarı doğru sürüklemek zorunda kalacağımı fark eden Lamb Amca sonunda endişeli gözlerle beni süzmeye başlamıştı. Ashında kişisel çabımların her türünden nefret ederdi. Çileden çıkmış bir halde derin bir nefes aldıktan sonra omuzlarını silkip bir kez daha düşündü ve camın önünde dururken yeni bir karar verdi.

"Kalırolası şey," diye mırıldandı arabayı hızla sürerken. Daha sonra diz kirasından, yerde adeta mutlulukla yuvarlanıp duran şapkeyi görünce, "Kadınların şapka takmasından hep nefret etmişimdir," dedi ve kendine gelmem için hana dik dik baktı.

"Tek şartım var," dedi korkunç bir sesle. "Kazılardan çıkardığım İran heykellerimi oymak bebek olarak kullanmayacaksınız. Her şeyle oynamabilirsin ama onlara asla dokunmayacaksınız, anlaşılabilir mi?"

Başımı sallayarak anladığımı belirttim, mutluydum. Onunla birlikte Orta Doğu'ya, Güney Amerika'ya ve dünyadaki bir sürü kazi alanına gittim. Gazetelerdeki makaleleri takip ederek okuma yazmayı, açık alanlarda hield kazmayı, su kaynatmayı ve asıl bir genç hanuma yakışmayacak her şeyi yapmayı öğrendim. Bu yaşam şekli, Fransız felsefesi ile Mısır dinlerini bir arada inceleyen ve Lamb Amca'ma bu konuyla ilgili danışmaya gelen yakışıklı, siyah saçlı tarihçiyle tanışana kadar devam etti.

Frank'le evlendikten sonra da fakülte, ulusal arazi konferanslar ve geçici apartman daireleri arasındaki göçebe yaşamımız devam etti. Savaş patlak verince onu M16'daki İngiliz Birimi'nde Subay Eğitimine, beni de hemşire olmak üzere eğitime gönderdiler. Sekiz yıldır evli olmanıza rağmen Oxford'daki ev bizim ilk gerçek evimiz olacaktı.

Çantamı sırtına kolumun altına sıkıştırarak dükkâna girdim ve vazoları satın aldım.

Frank'le High Sokak'ta bir Gece Kulübü'ne gittik. Kırışık yeni buluştuğ ve paketi birlikte açtık. Ne satın aldığımı görünce kollarımı hafifçe yukarı kaldırdı.

"Vare..." Gölümsedi. "Hanka. Belki bundan sonra çiçekleri benim kitaplarımın arasına koymaktan vazgeçersin."

"Onlar çiçek değil, mumane bir kere. Ayrıca botanik bilimiy- le uğraşmamı söyleyen de sendin. Bu aralar hemşirelik yapma- dığım için başka uğraşlar bulmam gerektiğini de söylemiştin," diyerek ona daha önceki konuşmalarını hatırlattım.

"Doğru." Başını sallayarak bu sözlerimi büyük bir uysallık içinde onayladı. "Ama bu sözleri söylerken açtığım her şeyin senden kucığına bir yeşillik düyeceğini hesap etmemiştim. 'Tasum and Banks'ın arasına koyduğün o iğrenç ve dağılan kahverengi şeyin adı nedir?"

"Basurotu. Hemorrite iyi geliyor."

"Yaşlılık günlerimin yakın olduğunu düşünüyorsun ve buna hazırlanıyorsun. Çok düşüncelisin, Claire."

Gülerek bahçe kapısını ittik ve Frank, dar basamaklardan önce benim çıkmam için arkada kaldı.

Soara birdenbire kolunu yakaladı. "Dikkat et! Buna basmak isteyeceğini sanmıyorum."

En üst basamakdaki kahverengimsi kırmızı lekeye basmamak için ayağımı dikkatle havaya kaldırdım.

"Çok garip. Bayan Baird her sabah basamakları fırçalar. Bunu yaparken onu gördüm. Sence bu ne lekesi?"

Frank basamağa doğru eğildi ve dikkatle kokladı.

"Bunun kan olduğundan eminim, fazla düşünmemeye gerek yok."

"Kan mı?" Bir adım geri çekildim. "Kimin kanı?" Büyük bir gerginlikle evin içini görmeye çalışıyordum. "Bayan Baird'in başına bir kaza gelmiş olduğuna mı düşünüyorsun?" Titiz pansiyon sahibemizin kapı girişindeki kan lekelerini başıma ol- madık bir felaket gelmeden orada bırakmayacağını ikimiz de bi- liyorduk. Bir an içinde olsa salonda baltalı bir katilin bize tüyler ürpertici çığlıklar atarak saldırmak üzere beklemekte olduğunu düşünmeden edemedik.

Frank başını iki yarı salladı. Parıltak ucuyla yere baktı, yığı- ldi ve çitin üzerine çıkıp baktı. "Bunu görmeye çalıştım."

"Onun kanı olduğunu düşünmüyorum. Collinsler'in kapı girişinde de buna benzer bir leke görmüştüm."

"Doğru mu söylüyorsun?" Frank'e biraz daha yaklaşıy- mım, hem çitin öbür tarafını görmeye çalışıyordum hem de on- dan kuvvet alarak moralimi düzeltmeye uğraşıyordum. Kuzey Iskoçya'da bir seri katilin bulunma ihtimali oldukça düşük- ama sonra aklıma bu tip insanların hareket bölgelerini seçerken farklı bir mantık yürütebilecekleri geli.

"Bu pek aklıma yatmadı." Yandaki evde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. "Sence ne olmuş olabilir?"

Frank kollarını çatmış düşünüyordu, sonra birdenbire ilham gelmiş gibi elini bacağına vurdu.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum! Burada bekle." Beni ka- pının önünde öylece bırakıp bahçe kapısına doğru ilerledi ve yola çıktı.

Kısa bir süre sonra aklıma gelenin doğru olduğuna inanmış bir tavırla geri döndü.

"Evet, kesinlikle bu olmalı. Bu sıradaki bütün evlerin kapı- sında bu leke var."

"Bu dediğin ne? Manyak bir katil hepsini ziyaret mi etmiş?" Oldukça tiz bir sesle konuşuyordum, kocaman bir kan lekesi- nin önünde tek başıma bırakılmak sinirlerimi iyice bozmuştu.

Frank güldü. "Hayır, bu dinî bir inanış, bir adak... Çok etki- leyici! Çimlerin üzerine ellerini ve dizlerini yer koyarak eğil- miş, büyük bir dikkatle lekeyi inceliyordu."

Bu manyak bir katilden daha iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Onun yanına diz göktüm, aldığım koku burnuma borusumza- ma seşep oldu. Sinekler için saat daha erkendi ama iki kocaman tatarok lekenin etrafında dolanıp duruyordu.

"Dini bir adak demekle neyi kastediyorsun?" diye isteledim. "Bayan Baird ve komşuları kiliseye giden insanlar. Burası büyü- cülerin ya da kâhinlerin tepesi değil."

Frank pantolonuna yapışmış olan çimleri silkeleyerek ayağı kalktı. "Bu senin gördüğün kısmı sevgilimi, yeryüzünde büyü- lerin ve büyücülerin gerçek yaşama bu kadar çok kurşunlu başla- rına ve büyücülerine bağlı bir katilin, komşuların için... Pirl pirl gi- geleneklerine bağlı bir katilin, komşuların için... Bu siyah bonz- lalanmış ayakkabısının ucuyla lekeyi işaret etti. "Bu siyah bonz-

kam," diye bağladı ve keyifle anlatmaya devam etti. "Gördüğün gibi buradaki evlerin hepsi yeni prefabrik evler."

Ona öylece bakmaya devam ettim. "Eğer bu sözlerinin her şeyi açıkladığını sanıyorsan sana bir kez daha düşünmeni öneririm. Evlerin ne kadar eski olduğuyla bu konunun ilgisi ne? Buradaki insanların hepsi birden nereye gitti?"

"Heptenin birahanece olduklarını düşünüyorum. Öyle olup olmadığına gidip birlikte bakalım, bunu ister misin?" Kolumu tuttu ve beni balığe kapısından dışarıya sürükledi. Gereside Yolu'na doğru ilerliyorduk.

Yolda yürürken anlatmaya devam ediyordu. "Eski günlerde - aslında çok da eski değil - yeni bir ev yapıldığında bir şeyi öldürüp evin altına gömmek bir gelenektir. Bu oradaki eski ruhları huzura kavuşturmak için yapıldı. 'Buna kalkışan kişi büyük oğlunu kaybetme pahasına temel atacak, en küçük oğlunu kaybetme pahasına da kentin kapılarını yerine takacak' sözünü sen de bilirsün, bu dağlar kadar eskidir."

Bu alıntıyı duymak tüylerimi ürpertti. "Bugün artık horozları kullanıyor olmalarını bir gelişme ve modernleşme olarak alıplayabiliriz o zaman. Bunların yeni yapılmış evler olduğu için altlarında gömülü bulunan bir şeyin olmadığını ve burada yaşayanların da bu eksikliği giderdiklerini mi söylüyorsunuz"

"Keslikle." Frank gösterdiğim gelişmeden çok memnun olmuş bir şekilde sırtını sıvazladı. "Bölge papazına göre burada yaşayanlar savaşın, insanların köklerinin bulunduğu yerlerden uzaklaşıp orada alımları gereken önlemleri almadıkları için çıktığını düşünüyorlar. Bu önlemlerde temelin altına adak gömmek, mezgıt balığı dışındaki balıkların kılçıklarını ucakta yakmak gibi şeyler," diyerek konuşmasına devam etti, mutluluktan kendisi kaybetmiş gibiydi. "Mezgıtın kılçıklarını yakarsan bir daha mezgıt yakalayamayacağını biliyor muydun? Mezgıt kılçıkları toprağı gömüler."

"Bunu akıldaki tutabiliriz. Bir de bu mezgıt balığı için herhangi bir önlemin olmadığını da söyle ve hemen yapalım."

Kafasını ileri yana salladı, o mükemmel hafızasının derinliklerine başvurmuş, bilim adamlarının dünyayla ilişkilerini kesip

met olmuş anlarımdan birini yaşayarak, bütün bilgileri bulundukları kaynaklardan çıkarmaya çalışıyordu.

"Ringa balığı hakkında bir bilgiye sahip değilim," dedi dalgın bir tavırla. "Fareler için bildiğim bir söz var. *Bakışlar tir tir iğnesin fareler evden girsin*. Ayrıca bu temel altına gömülen ölümler, yerel hortlakların nereden geldiğini bize net olarak gösterir. Mountgerald'ı biliyorsun değil mi? Hanı şu High Sokağı'nın sonunda bulunan büyük ev? Orada bir hayalet var, bu on sekizinci yüzyıl civarlarında evin inşaatı sırasında orada adak olarak öldürölüp evin altına gömülmüş içimin hayaleti. Oldukça eski bir hikâye."

"Hikâyeye göre evin sahibinin emriyle önce duvarlardan biri yapılmış, sonra da bu duvarın üzerinden içgülerden birinin üzerine kocaman bir taş atılmış - bu içi büyük ihtimalle sevilmeyen adamlardan biriydi ve kurban olarak seçilmişti - ve bu adam daha sonra bodruma gömülmüş. Bu işlemin sonra inşaatı devam edilmiş. Ölim yıldönümleri ve dört Eski Gün dışında bu adam sürekli olarak kolerde ortaya çıkmış."

"Eski Gün ne demek?"

"Eski devirlerle ait şölen günleri," diye açıkladı, hâlâ beyninin derinliklerinde asılı olan bilgilerin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. "Yılbaşı Aritesi, Yaz dönümü Günü, Beltane Gecesi ve Cadılar Bayramı. Papazlar, Neolitik devirdeki manşlarla yaşayan insanlar, buranın ilk yerlisi olan Pietler ve günümüzde yaşayan pek çok kişi, güneş ve ateş şenliklerini hâlâ kudarlar. Her neyse bu kutsal günlerde hayaletler serbestçe diledikleri yerlerde, diledikleri şekillerde dolaşıp insanlara - iyi ya da kötü - diledikleri her şeyi yapabilirler." Dışgünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Beltane gecesi yaklaşıyor, bahar ekinoksuna yakın bir tarihte olmalı. Kilisenin önünden bir dalgı geçişimizde dikkatli olalım." Gözleri yeniden parlamaya başladı, trans hali sona ermiş gibiydi.

"Gözleriniz çok güzel." "Daha başka meşhur hayaletler de var."

Omuz salladı. "Bilmiyorum. Bölge papazına sorarsanız onu her sonraki görüşümüzde bunu sormayı unutmayalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Böğce Papazının yeniden görünmek için uzun bir süre beklemesine gerek kalmadı. O da diğer laasba sakimleriyle birlikte birahane'deydi. Alman birası içerek evlerin kutsanmasını kutluyordu. Papazının dönemlerinden kalma gelenekleri sürdürürken yakutların dinamik bir ortamı yaşar gibiydi, biraz düşünüp bulunana da yeşil çiynek gibi yerel bir şey olduğuna karar verdi ve hemen bu tavrından uzaklaştı.

"Son derece ilgisiz bir olay," diyerek bir sır verir gibi konuştu, belli belirsiz bir iç çekişle bunun bir aradığının sesine kayıtsız kalamamak gibi bilimsel bir inceleme olduğunu kabul etmek durumunda kaldı. Bu son derece manevi bir çağrıya kulak vermek gibiydi. Frank hemen bu akademik söyleyiye kapıldı ve arketiplerle eski batıl inanışların ve modern dinin nasıl paralellik gösterdiğine dair koyu bir sohbet daldılar. Bense bu konuya ilgi göstermeyip bardaki kalabalığa doğru ilerledim, iki elime de birer kadeh konyak aldım.

Bu tip konusmalara daldığında Frank'in ilgisini çekmenin imkânsız olduğunu bildiğim için elini tutup kanyak bardağını parmaklarının arasına yerleştirdim ve onu orada bıraktım.

Bayan Baird'i pencerenin önünde geniş bir sırada otururken buldum bana Bay Crook olarak tanıştığı, kendisinden biraz daha yaşlı bir adamla acı birasını paylaşıyordu.

"Size bu adamdan daha önce bahsetmiştim Bayan Randall," dedi, alkolün ve yanındaki adamın etkisiyle gözleri parlıyordu. "Hani bütün bitkiler hakkında bilgi sahibidir demiştim."

"Bayan Randall şifalı bitkilerle çok yakından ilgileniyor," diye açıkladı başını hem kibarlıktan hem de ağır işitme sorunundan dolayı öne doğru eğmiş olan arkadaşına. "Onları kitapların arasında kurutuyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bay Crouk beyaz kaşlarından birini ilgilyle havaya kaldırarak. "Bende de kurutulmuş değişik gerçek bükümlekleri var. Onları üniversite yılları sırasında bu-
yuk gelen ve giden öğrencilerle paylaştım. Onları dağıtımın en güzel
toplayıp getirmiş ve ona aslında bunların fazla olmaları çekmede-
ğini söyleme yorekliliğini gösterememişim. Şifalı otlar aslında
@kianabilir. Bir gerçekçenin içinde ya da ufak bir kavanozda da

"Devler mi?" diye sordum.

"Evet, Finni ve Feini, siz de bilirsiniz."

"İskoç masalları," dedi Frank büyük bir ilgiyle. "Onlar birer kahramandı. Sanırım kökleri İskandinavya'ya dayanıyor. Burada İskandinavya'nı hatırlatan pek çok şey var özellikle de sahil gerisinden batıya doğru uzanan bölüme. Bazı yerlerin isimleri bile bu dile ait, yani Keliheden gelmiyor."

Gözlerimi okuyla devirmeye başladım, yeni bir ders daha başlıyordu. Benim aksime Bayan Baird gülümseyerek onu konuşması için cesaretlendirdi ve onun söylediklerini onayladı. Sonra kuzeye doğru döndü ve buradaki İki Kardeş taşını gösterdi, bu da İskandinavyalılara ait olmalıydı.

"İskandinavyalılar bu kayılara milattan sonra 500 ve 1300 yılları arasında geldiler," dedi Frank, gözleri ufuk çizgisine dalmıştı. "Onlar Vikinglerdi. Burada oradaki gemileri görür gibiydi. "Onlar Vikinglerdi. Burası efsaneler için gerçekten ideal olan bölgelerden biri ve sanırım hepsi burada kök salmış."

Buna inanabilirdim işte. Hava kararmak üzereydi ve fırtına yaklaşıyordu. Hava oldukça ırkutücü bir renge bürünmüştü, bu ırkta sokaktaki en modern yapıtlar bile yüz adını ötemezde bulunan ve bin yıldır orada duran Pietlerden kalma taş gibi son derece eski ve uğursuz görünüyordular. Kepenkleri kapalı içeride oturmak, bu geceyi iyi geçirmek için güzel bir çözümdü. Frank bölgenin tarihli kayıtlarıyla ilgilenen savcı Bay Bainbridge'le birer kadeli şeri işmeyi Bayan Baird'in sıcak salonunda oturup Perth Limanı'nın slaytlarını izlemeye tercihi etti. Bay Bainbridge'le daha önceki karşılaşmamızı hatırladığım anda ben evde Perth Limanı slaytlarıyla bir arada kalınayı seçtim.

"Fırtına kopmadan önce evde olmaya çalış," dedim Frank'e veda ettiğimi verirken. "Bay Bainbridge'e selamımı söylemeyi unuttu."

"Evet, elbette," dedi Frank. "Gözetim gelince size söyleyeyim." dedi. "Evet, elbette," dedi Frank. "Gözetim gelince size söyleyeyim." dedi. "Evet, elbette," dedi Frank. "Gözetim gelince size söyleyeyim." dedi.

Ardından kapıyı kapattım ama gidişimde içeri girilmesini için sürgülemedim. Oyalararak salona doğru yürüdüm, Frank'in bir karısı yokmuş gibi davranmasını düşünüyordum. Bay Bainbridge yalandan da olsa bizimle birlikte olmaktan mutluymuş gibi davranmıştı. Onu böyle davrandığı için suçlayamazdım.

Bir önceki akşamüstü Bay Bainbridge'in evine yaptığımız ziyaret oldukça iyi başlamıştı. Oldukça ölçülü, terbiyeli, zeki ama alçakgönüllü, temiz ve düzgün giyimliydim - her şey Mükemmel Don'un karısının olması gerektiği gibiydi. Çay servisi yapıldı kadar da öyle devam etti.

Gözlerimi sağ elime çevirdim ve dört parmağımın da dibinde bulunan su toplanmış yerlere ağız gözlerle baktım. Dul olan Bay Bainbridge'in düzgün ve sağlam bir çaydanlık yerine ucuz bir tanesini kullanıyor olması benim suçum olamazdı. Kibar olmaya çalışarak çayları benim koymama rica eden savunum suçlu da olamazdı. Onun getirmiş olduğu eski tutanakların, çaydanlığın kor gibi olmuş sapının isasını olduğu gibi elime geçirmesi ve hatta birer temas etmesine sebep olması da kesinlikle suçlanabilecek bir şey değildi.

Hayır, diye düşündüm. O çaydanlığı düzümem kesinlikle normal bir tepkiydi. Bay Bainbridge'in kucığına düzümem ise kesinlikle bir kazaydı, biraz daha dikkatli olup başka bir yere düzümlüydim. "Hay lanet olasıca," diye bağırdım ne Bay Bainbridge'in sabrının sonuna gelmesini Frank'in de çöreklerin üzerinden bana bir bakış fırlatmasını sağlamıştı.

Bay Bainbridge ilk yoku atlattıktan sonra oldukça yoruk bir tavırla elime üzülmüş ve Frank'in kullandığım kelimelerin ilü yil arazide henüzirelik yapmımdan dolayı ağızından kaçmış olduğuna dair özürlerini de duyduğum gelmişti. "Sanırım eşim bu tarz sözcükleri bir takım yabancı askerlerin renidi hisanlarından kaptı," gibi bir takım sözcükler sert ediyordu Frank, sözünde de sınırlı bir gülümseme vardı.

"Doğru," dedim dışlerimi geirdatarak, bir yandan da alk dedim. "Etkiler üzerlerinden şarapnel parçalarını yakanlar oldukça renkidir bu hisana sahip oluyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir diğer şimşekçin ışığını yarımla irtibat masasının üzerindeki mavi seramik ahşap üzerine enümü yerleştirdim ve seramikte dolunarak diğer mumları da yaktım. Her yer yandı-
şak, ıtrek bir şekilde dolmuştu. Çok romantik diye düşündüm
ve bir zeki parlınsıyla ışıkları kumandadan kapattım, birdenbire
diktiğini gelmesiyle o sırada yaşamıyor olan an, münasebetsiz
bir şekilde bozulubildi.

Onun kapısı açılması üç birlikte merdivenlerden yukarı doğru yükselen hava akımı üç tane mumun sönmesine sebep olmuştu.

Arkasından çarparak kapıdan kapının sayesinde iki tanesi daha söndü. Frank korku dolu gözlerle odayı inceleyen elini darmadığın olmuş saçlarının içinden geçirdi. Ayaga kalkıp onun odaya yaptığı ani girişin izlerini yok etmek için mumları yemden yaktım. Bu işi bitirip bir işi isteyip istemediğini sormak için ona doğru döndüğümde onun hâlâ rahatsız ve hatta beyaz kesmiş bir halde olduğunu gördüm.

"Neler oluyor? Hayalet görmüş gibisin."

"Aslımı sorarsan, görmediğinden pek emin değilim." Aklım pek başında değildi, benim saç fırçamı bulunduğu yerden alıp karnakarsık olmuş saçlarını taramaya bağladı. Burnuna burdanbire dolan L'Heure Bleu'nün etkisiyle burnunu kırıştırarak fırçayı aldığı yere bıraktı ve ceplerinde kendi tarağını aramaya başladı.

Camdan dışarı baktığımda kurtbağların birer kurtbağ gibi ile-
n gen gdererek havayı dövüyorlardı. Evin başka bir tara-
fından kapanan kepengin gürültüsünü duyduğumda bizimkin-
de kapatanamaz gerektiğini düşündüm ama dışarıda olup biten
seyretmek de oldukça heyecan vericiydi.

Ücretsiz PDF Kitap

Frank aptal aptal gülümsedi: "Bunun Bainbridge'in anlattığı hikâyelerden ya da biraz fazla yeri açmış olmamdan kaynaklanıyorsa söylemeyi istedim ama bu hiç de öyle bir şey değildi."

İşte şimdi anırladığım. "Yani olarak ne gördüm?" diye sordum ona, bir yandan da tıvazet masasının iskenleğine yerleşiyordum. Yarı kalkık kaysımlı viki şişesine değin uzanırken Frank'in çıktan ilimize de içi delirdim üzere şişeye ulaşmış olduğunu gördüm.

"İşin aslında sadece bir adam gördüm." Kendisi ve benim için içki doldurdu. "Dışında yolda öylece duran bir adam."

"Bu evin dışında mı?" diyerek hafif bir kahkaha attım. "Kesinlikle bir hayalet olmalı, böyle bir gecede dışarıda herhangi bir canlının durabileceğini aklım almıyor."

Frank boş ihtiği hardağının üzerinde salladı, içinden su ak
mayınca suçlayan gözlerle bana baktı.

"Hiç bana bakma. Bütün suyu bitiren sensin. İçim aklına basarsan bu pek de umurumdaki değil." Söylediklerimin daha anlaşılması için kocaman bir yudum aldım. Frank bir an lağım baya inip ibrği doldurmak istiyormuş gibi görünse de hemen bu fikirden caydı ve hikâyesini anlatmaya devam etti. Bu arada bardağındaki en iyi malt viskilerden biri olan Glenfiddich değil de kezzapmış gibi, çok dikkatli ve minicik yudumlar alıyordu.

"Bahçenin bu tarafındaki çitini tam önünde duruyordu. S
nırım." - bu sözleri sarf edip etmemekte tereddüt eder gibi eli
deki bardağa bakıp duruyordu - "senin pencereye bakıyordun"

"Benim pencereime mi? Çok garip!" Hatli bir ifadeyle orijinali meme engel olamadim, bunun için biraz geç de olsa kepenkle kapamak üzere camın önüne gittim. Frank bir yandan kollarını

*Evet, ben aşağıdan haktağında seni görüyordum. Sağları
tariyordun ve istediğin gibi olmadıkları için de küfür edip
riyordun."

dim işneleyici bir tonla. Frank başını salladı, bir yandan da

<https://rantey.org>

dedim ona bakışlarını görüncü, "bu hikâyeyi öğretmenler odasında çay içerken anlatmayacağım."

Oturduğum tuvalet masasına doğru gelirken yüzündeki gülümsemeye daha da belirginleşti ve arkamda durdu. Saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Sen de sakın üzülme, öğretmenler odasındakiler ne anlatırsan anlat seni seveceklerdir. Mimm, saçların mis gibi kokuyor."

"Sevdim yani?" Elleri cevap olarak omuzlarımdan aşağı kaydı ve önce göğüsümün üzerinden göğüslerimi avuçladı. Aynadan başımın üzerinde duran yüzünü görebiliyordum, çenesini kafama dayamıştı.

"Senanle ilgili her şeyi çok seviyorum," dedi boğuk bir sesle. "Mum ışığında mükemmel görüldüğünü biliyor musun? Gözlerin kristalin içindeki şerhi gibi parlıyor, teninde fildişi gibi. Sen bir mum ışığı cadıydın. Belki de ışıklı hayatımızdan tamamıyla çıkmalıydın."

"Bu yatakta kâşık okumayı zorlaştıracaktır," dedim, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

"Yarıktaki yapılabilecek çok daha iyi şeyler biliyorum," diye fısıldadı.

"Sahiden mi?" diyerek ayağa kalkıp kollarını onun boynuna doladım. "Ne gibi?"

Bir süre sonra kalitli kepenklerin ardında sarmaş dolaş yatıyorduk, başımı onun omzundan kaldırıp, "Bu soruyu neden sordun? Yani İskoç hastam olup olmadığını, işin aslında olduğunu bilmen gerekirdi, hastanelerde her yerden her çeşit adam olur," dedim.

Kafası karışmış gibiydi, elini hafifçe sırtında gezdirdi.

"O kadar da önemli bir şey değildi. Dışarıdaki adamlar onlardan birini ölebileceğini düşündüm," dedikten sonra bir an devam edip emmekten tereddüt etti, ardından baba biraz daha sıkı sarıldı. "Bilirsin, iste, ben emmekle yavaş yavaş emmiden daha güçlü olabiliyordum. O yüzden baba beni emmekten korkuyordu. Çünkü ben buraya gelene kadar..."

"Oyle olsa, gelip beni sorması ya da görmek istemesi gerekmez miydi?"

"Belki de benimle kaynaşmak istememiştir," dedi. Bunu sanki normal bir şeymiş gibi söylemişti.

Dirseğinin üzerine yükselip ona hakımı. Hâlâ yaranan
olan bir mumumuz vardı ve yüzünü rahatlıkla görebiliyordum.
Bayan Baird'in söyledikleri hiç de olağan şeyler değildi. Bakakla-
rı, Bayan Baird'in duvarımıza asıp Prens Charlie'nin renkli ta-
baskısına bakarkenki halini andırıyordu, bir anormalkı vardı.

Çenesini tuttum ve yüzünü tekrar kendime çevirdim. Şaşır-
mış gibi gözlerini kocaman açtı.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun? Dışarıda gördüğün adamın benimle..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

"İlişkisi?" diyerek hemen doğru kelimeyi bulmana yardımcı oldu.

"Duygusal bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?" diyerek bitirdim cümlemi.

"Kesinlikle hayır," dedi, hiç de inandırıcı değildi. Ellerimi yazımdan çekip beni öpmeye çalıştı ama yüz çevirince sırası bendeydi. Beni yatağa doğru bastırarak yanına yatmaya devam etmeye zorladı.

"Bu, bu sadece..." diye konuşmaya başladı. "Claire aradan altı yıl geçti ve bu altı yıl içerisinde biz sadece üç kez görüşebildik. Son görüşmemiz de sadece bir günlüktü... Demek istediğim şu ki acil ve sıkışık durumlarda sürekli baskı altında olan doktorların ve hemşirelerin, şey... Yani demek istiyorum ki eğer herhangi bir şey olduysa, bunu anlayabilirim. Bu anı bir kıvılcım ya da doğal bir..."

Onun bu saçma cümlelerini, bir anda ondan kurtulup kendimi yataktan dışarı atarak durdurdum.

"Sana sadakatsizlik ettiğimi mi düşünüyorsun? Bunu gerçekten düşünüyor musun? Eğer öyleyse hemen bu odayı terk et. Hatta evi de! Böyle bir şeyi bana emmeye dahi nasıl cüret edersin?" Delirmiştim, Frank yatağı oturmuş bana yaklaşılmaya ve beni kucaklamaya başlamıştı.

- "https://rantey.org
"Gideni tanıdık dükkanın" bölümüyle ilgili olarak "Gece-
nin bir yanı sıra camıma bakan garip bir adam görmek sana hastalı-
mından birisiyle ateşli bir şeyler yaşamış olduğunu nasıl düşün-
lürdü? Bana hemen bunu anlat."

"Ali," Bay Crook teppeye baktı. "Orası Craigh na Dun, sevgilim. Sana yemeğinizi verdikten sonra göstereceğim."

"Gerçekten mi? Orası hakkında özel bir hikâye mi var?"

"Elbette var," diye cevap verdi ama orayı gösterene kadar daha detaylı bilgi vermeyi reddetti.

Işın başında o kadar dik bir patikadan tırmanamayacağını düşünüyordum fakat onu nefes nefese takip ederken bütün bu korkularım yok oldu. Son noktada da nasırlı ellerini uzatıp beni teppeye çekverdi.

"İşte burada." Elini oraların sahibiymiş edasıyla salıyordu.

"Ama burası eski çağlardan kalma bir taş yapıt!" dedim, hoşuma gitmişti. "Minyatür bir yapıt!"

Savaş yüzünden Salisbury Ovası'na gelmeyeli bir kaç yıl olmuştu ama Frank ve ben evlendiğimiz zaman oradaki taş yapıtı görmeye gitmiştik. Diğer turistler gibi hafif bir korkuyla o kocaman taşların arasında dolaşmış ve kesim taşının önünde ağzımız beş karış açık bir şekilde kalakalmıştık. (Londra aksanıyla konuşan gür sesli tur rehberi Kelt dönemindeki Papazlar burada insanları tüyler ürpertici bir şekilde kurban ediyorlardı diye anons etmişti taşı durup seyretmek yerine onun bir sürü fotoğrafım çekmekle meşgul olan bir otobüs dolusu İtalyan turiste.)

Frank'in, kravatlarını askılara iki tarafı da eşit sarkacak şekilde asmaya kadar varan düzen tutkusu orada da depreşti ve bu canavar yapı taşının en dış halkasını ve içini Z delikleri ile Y deliklerinin arasındaki mesafeleri adımlayarak ve tek parça büyük taşın bulunduğu yerdeki lentoları bir bir sayarak dolaştık.

Üç saat sonra orada kaç adet Y ve kaç adet Z deliği bulunduğunu bilirdik durumdaydık (benim ilgimi pek çekmiyordu ama bilmek isterseñiz, bu sayı elli dokuzdu). Buna rağmen son beş yüz yıldır amatör ve da profesyonel arkeologların burayı araştırıp bulduklarının dışında herhangi yeni bir ipucu bulamadık. Burasının yapılma amacı neydi ve neolitik çağlardaki ilkel koşullarla nasıl yapılmıştı?

Fikirlerin sonu yoktu tabii ki. Akademisyenlerin arasında geliştirilmiş olduğunu sürde iyi sunulmuş bir fikrin kötü sunulmuş bir gerçekten çok daha iyi sunulmuş olduğunu düşünmek ilmi ve profesyonel gelişimin sonuçlarından biridir.

Tapınak, Mezarlık, Gözlemevi, İnfaz yeri ("Kurban Taşı" olarak adlandırılmış olmasının yanı sıra yarıya kadar bulunduğu çukura gömülü olması da bu fikri kuvvetlendiriyordu). Pazarıyetti. Ben en çok bu son fikri sevmiştim. Megalitik Dönem ev kadınlarımızın kollarında alışveriş sepetleriyle bu lentoların arasında gezinerek yeni gelmiş kilden yapılmış bardakları inceleyişlerini, o dönem firmacılarının ya da geyik kemüğünden yapılmış kürek satıcılarının onlara anlattıklarını züppeyle dinleyişlerini, kehribar boncuklara eleştirel gözlerle nasıl baktıklarını hayal etmek hoşuma gitti.

Bu hipotezimi çürütebilecek tek şey Sunak Taşının altında bulunan vücutlar ve Z deliklerindeki yakılmış olarak bulunan ceset kalıntılarıydı. Bunlar eksik ya da fazla tartan sahrekar tacirlerin kalıntıları olmadığı sürece bir pazar yerini mezarlık olarak kullanmak delice bir fikirdi.

Bu tepenin üzerindeki minyatür yapıtın bir mezarlık olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Minyatür sözcüğünü kullanmamın sebebi burada bulunan dairesel formdaki taşların bugüne kadar gördüğüm taş yapıtlara oranla daha küçük olmasıydı. Gerçi buradaki her bir taş boyumun iki katı kadardı ve genişlikleri de göz ardı edilemeyecek boyutlardaydı.

Yine o taş yapıt gezisinde bulunan başka bir tur rehberi bu tür dairesel formdaki taş yapıtların bütün Avrupa ve İngiltere'de bulunduklarını söylemişti. Bunların bir kısmı daha iyi durumdaydı, formal olarak ufak farklılıklar gösterenleri vardı, çoğunun yapımı sebebi ve tam olarak hangi devre ait olduğu hâlâ çözülememişti.

Bay Crook ben taşların arasında merakla gezinip onlara dokunmak için dururken sevinli gözlerle beni inceliyordu. Ben dokunuşum bu anıtsal kayalar üzerinde bir etki bırakacakmış gibi onlara dokunmaya devam ediyordum.

Bu dikilitaşların bir kısmı benekliydii, bir kısmında da daha koyu renklerden oluşmuş çizgiler vardı. Bir kaçında güneş ışıklarını hoş bir şekilde yansıtan mika parçacıkları var gibiydi. Hepsi etrafımızda bulunan çirçiltiyle sarılmış olan doğal taşların bir kısmıydı. Bunları yapın kişi

her kimse ve hangi sebeple yapıyorsa bu taşların ocaklardan çıkarılmak, şekillendirilmek, özel noktalara taşınmak ve oralara dikilmek için çok önemli şeyler olduklarını düşünmüştü. Nasıl şekillendirilmişlerdi? Nasıl taşınmışlardı?

"Kocam bunlara hayran olacak," dedim Bay Crook'a. Bana birkileri ve bu yeri gösterdiği için ona teşekkür etmek üzere durdum. "Onu daha sonra buraya getirip bunları göstereceğim." Yaşlı adam cesar bir tavırla, geri dönüş yolunda rahat etmem için bana kolunu uzattı, dönüş yolunun dikliğine bakınca onun yaşına rağmen benden çok daha iyi durumda olduğunu düşünüp bu teklifi kabul ettim.

Akşamüstü Richard'ı papazın evinden almak üzere yavaş yavaş köye doğru yürümeye başladım. Bu dağlık bölgede stüperge otu, adacayı ve katırtınaklarının kokusunu içime çekerek yürümekten çok mutluydum, arada bir önünden geçtiğim kütüphanelerin bocalarından çıkan kızarmış ringa balığı kokusu da ortama aynı bir hava katıyordu. Köy İskoçya'nın bozkırlarına doğru çok dik bir şekilde yükselen kayalıkların etegindeki eğimli bir bölgeye kurulmuştu. Yölen yanındaki kulübeler oldukça hoştu. Savaş sonrası gelen refahı onlara boyanmak olarak yansıtmıştı, papaz evinin köhne pencere çerçeveleri bile en az yüzyıllık bir bina olmasına rağmen sarı sarı parlıyordu.

Boynunda üç sıra yapay inci bulağan sıska ve uzun boylu bir kadın olan papazın kâhyası kapıyı açtı. Kendimi tanıtırca bana hoş geldin dedikten sonra uzun, dar ve karanlık bir koridorda yolu göstermeye başladı. Görebildiğim kadarıyla duvarlarda bulunan şeyla kabartmalara önemli kişilerin resimleri kazınmıştı, bunlar bir önceki papazın ailesi olabileceği gibi kraliyet ailesinden önemli şahısların gravürleri de olabirdi. Karanlıkta kim olduklarını tam olarak algılayamıyordum.

Papazın odası koridorun tam tersine gözleri kör edecek kadar aydınlıktı, bu ışık neredeyse yerden tavana kadar uzanan kocaman bir pencereden içeri doluyordu. Şöminenin yanında duran şövalenin üzerindeki henüz tamamlanmamış olan gri göklerin altında bulunan kayalıkların yağlı bina resimleri kocaman pen-

ceremini ne amaçla inşa edildiğini gözler önüne seriyordu. Bu pencere binaya yapımından çok sonra eklenmiş olmalıydı.

Frank'le hâkim yakalı papaz gömleği giymiş olan kısa boylu, tıknaz bir adam uzaktaki duvarın önünde duran masanın üzerinde duran yırtık pırtık, eski bir kâğıdın üzerine büyük bir dikkatle eğilmişlerdi. Frank bana hoş geldin demek için başıyla hafif bir hareket yaptı, papazsa son derece kibar bir tavırla sıradaki yapmakta olduğu açıklamaları bir kenara bırakarak hızla elimi sıkmak üzere yanıma geldi, yüzünde son derece mutlu bir ifade vardı.

"Bayan Randall!" dedi elimi içtenlikle sıkarken. "Sizi yeniden görmek ne güzel... Haberleri duymak için tam zamanında geldiniz!"

"Haberler mi?" Masanın üzerinde duran kâğıtların eskiliğinden ve harf karakterlerinden bu haberlerin 1750 yıllarına ait olduğunu hesapladım. Yani bu bir son dakika haberi değildi.

"Evet, kesinlikle. Ordu kayıtlarından kocanızın atalarından biri olan Jack Randall'ı bulmaya çalışıyoruz." Papaz iyice yanıma yaklaştı ve Amerikan tımlerinden fırlamış bir haydut edasıyla anlatmaya başladı. "Ben, eee, yerel Tarih Enstitüsünden dosyaların orijinallerini 'ödünc' aldım. Bu konuda kimseye bir şey söylememelisin dememe gerek yok tabii."

Biraz da eğlenerek bu ölümcül sırı hiç kimseye söylememek konusunda onunla hemfikir oldum ve on sekizinci yüzyıldan gelen son haberleri alırken oturacağım rahat bir yer bulabilmek için etrafıma bakındım. En yakın pencerenin önünde duran yüksek arkalıklı koltuk gözüme oldukça uygun göründü ama onu masaya doğru çevirmek üzere yanıma gittiğinde benden önce birinin oraya oturmuş olduğunu gördüm. Pırl pırl siyah saçları olan küçük bir oğlan koltuğa gömülmüş uyuyordu.

"Roger!" Bana koltuğu çevirmek için yardıma gelen papaz da en az benim kadar şaşırılmıştı. Oğlan sıçrayarak uykusundan uyandı ve yerinde hızla doğruldu, yosun rengi gözleri kocaman açılmıştı.

"Seni küçük haylaz, burada ne yapıyorsun?" Papaz onu sevgiyle azarlıyordu. "Yine mi karikatürlere bakarken uykusuz-

dan?" Rengarenk kâğıtları yerden topladı ve oğlana verdi. "Hadi bakalım dışarı Roger, benim Randall'la biraz işim var. Ah, dışarı bakalım, seni Bayan Randall'la tanıştırmayı muhttum. Bayan Randall, bu benim oğlum Roger."

Bu durum beni şaşırtmıştı. Ben Papaz Wakefield'in müzmin bir bekâr olduğunu düşünüyordum. Hiç konuşmadan bana kibarcı uzatılmış olan küçük eli içtenlikle sıktım. elim bulaşan hafif ıslaklığı eteğime silmemek için kendimi rutimayı başardım.

"Aslında veğeninim oğlu," diye itiraf etti. "Babası Channel'da vuruldu, annesi de Blitz'de İngiliz Müzesi'nin konferans salonunda ders verirken yapılan saldırı sırasında hayatını kaybetti. Durum böyle olunca ben de onu yanına aldım."

"Çok ince düşüncelisiniz," gibi bir şeyler geveledim, Lamb Anca'yı hatırlanmıştım. O da Blitz'de İngiliz Müzesi'nin konferans salonunda ders verirken yapılan saldırıda ölmüştü. Yan bölümde duran Perslerden kalma antikaların zarar görmediğine sevinerek öldüğüne çok emindim.

"Rica ederim, çok rica ederim." Papaz utançla ellerini sallıyordu. "Evin içinde genç bir soluğun olması keyif verici... Artık oturalım mı?"

Daha çantamı bile yere koymadan Frank konuşmaya başlamıştı. "Bu çok büyük bir şans Claire," dedi büyük bir coşkuyla sayfaları kıvrılmış kitabı göstererek. "Papaz John Randall'dan bahseden bütün bölümleri işaretlemiş."

"Görünüşe bakılırsa John Randall'ın yapmış olduğu pek çok şey var," diye fikrini belirtti. Papaz bu arada kâğıtların bir kısmını Frank'ten almakla meşguldü. "Dört yıl kadar William Kalesi'ndeki garnizonda görev yapmış ama vaktinin çoğunu kral adına sınırındaki İskoç kasabalarını sürekli saldırılarıyla taciz ederek ve yağmalayarak geçirmiş. Bu öbek," - kâğıtların büyük bir bölümünü dikkatle ayırıp masanın üzerine koydu - "değişik kılıçların ve mülk sahiplerinin ona karşı yapmış oldukları şikâyetlerden oluşuyor. Hizmetçileriyle ilişkiye giren garnizon askerlerinden başkalarını şikâyet edenlerden de şikâyetler bunlar. Bu arada değişik konulardaki hakaretlerden bahsetmiyorum bile."

Çok eğlemiyordum. "Aile ağacında herkesin çok iyi tanıdığı bir atırsız var desene," dedi Frank'e.

O istifini bile hoşmadım omuz sıktı. "Ne yapması yapmış bu konuda benim yapabileceğim bir şey yok. Ben sadece her şeyi bulup öğrenmek istiyorum. O zamanı düşünürsek bu şikâyetler pek de garip şeyler değil. İngilizler ve özellikle de orduları o dönemde İskoçya'da hiç de hoş karşılanmazlardı. Burada tuhaf görünen şey önce şikâyetin sonucunda hiçbir şey yapılmaması olması, en ciddileri bile dikkate alınmamış."

Papaz bu kadar uzun bir süre susup dinlemeye tahammül edemedi ve konuya daldı. "Bu doğru. Bu subaylara modern standartlar tanındığından dolayı da değil. Daha önemsiz meselelerde diledikleri pek çok şeyi yapma hakları vardı. Ama bu durum gerçekten de garip. Bu şikâyetler araştırılıp davalar düşürülmüş değil, bu konular hiç açılmamış bile. Neden şüpheleniyorum biliyor musun Randall? Senin bu akrabanın muhakkak bir koruyucusu vardı. Onu üstlerinin kınama ve cezalandırma koruyacak bir hamiydi bu."

Frank gözlerini kısarak kayıtlara bakarken bir yandan da kafasını kaşıdı. "Bu konuda haklı olabilirsin. Bu kişi oldukça kuvvetli biri olmalı. Orduda üst seviyede biri ya da belki de soylulardan biri."

"Evet, aslında şu ihtimal de..." Odaya kâhya Bayan Graham'ın girmesiyle papazın teorisini açıklamayı yarım kaldı.

"Beyler size içecek bir şeyler getirdim," dedi çay repisini masanın tam ortasına yerleştiren. Papaz hızlı bir hamleyle kayıtları oradan kaldırmayı başarmıştı. Kadın kurnaz gözleriyle bana baktı, hacaklarını sallamamı ve gözlerimdeki sıkıntıdan bayılmak üzere olduğumu gösteren ifadeyi gayet iyi değerlendirmişti.

"Bayan Randall'ın mutfakta bana katılacağını umarak iki fincan getirdim. Biraz..." Onun davet sebebini açıklamamı beklemeden büyük bir hevesle ayağa fıradım. Mutfaka açılan sallanan kapudan geçerken hemen arkamdan başlamış oldukları konuşmaları duydum.

Çay yeşil, sıcak ve hoş kokuluymdu. içinde ufak yapıklar yüyordu.

"Atmın, mükemmel," dedim fincanı yerine bırakırken. "Kokulu siyah çaydan sonra bu tadı almayı çok uzun zaman oldu."

Bayan Graham hazırlanmış olduğu şeylerden aldığım keyfi görünce başını salladı. Faldışı renkli fincanların altına el yapımı dantellen yerleştirmek ve kaymaklı çörekleri yapmak için belli la çok uğraşmıştı.

"Maalesef savaş sırasında ben de bulamıyordum. Oysa fal bakmak için iyisi budur. O, Earl Grey yaprakları beni çok zorluyordu. Daha orada ne olduğunu tam anlayamadan düşünüyordlardı."

"Çay yapraklarını mı okuyorsunuz?" diye sordum, hoşuma gitti. Bayan Graham gri permalı saçları ve üç sıra incisiyle bilindik falcı çingene tanımına ancak bu kadar uzak olabiliyordu. Yutulmadığı çay yavaş yavaş uzun ve buruşuk boynundan aşağı doğru kaydı ve parlayan incilerin arkasında gözden kayboldu.

"Neden sordun? Tabii ki okuyabiliyorum şekerim. Tıpkı büyükanmem hana öğrettiği gibi, ona da kendi büyükannesi öğretmiş. Çayını bitir ve orada neler olduğuna bakalım."

Doğru işi yapabilmek için fincanı çevirirken bir yandan da değişik ağarlardan yaprakların devriliş şekillerine bakıyordu. Uzun bir süre konuşmadı.

Fincanı yoğun bir dikkatle yerine koydu, suratına patlamasından korkuyormuş gibi bir ifadesi vardı. Dudaklarının iki yanındaki çizgiler daha da derinleşmişti, kaşları sanki bir muameleyle karşı karşıyaymış gibi çatılmıştı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Bugüne kadar gördüğüm en acayip görüntülerden biri."

"Yani?" Hâlâ eğleniyordum ama meraklanmaya da başlamıştım. "Uzun boylu esmer birisiyle mi tanışacağım, denizlerde uzun bir yolculuğa mı çıkacağım?"

"Olabilir." Bayan Graham sesimdeki alaycılığı kaçırmamıştı ve bana hafifçe gülerek aynı tavırla cevap vermişti. "Ya da olmayabilir. Fincandaki gariplik buradan kaynaklanıyor şekerim. Her şey birbirleriyle gelişiyor. Yolculuğu simgesel ve kayıtlı bir yaprak var ama onun her iki tarafında farklı bir yaprak var ki bu

da hiçbir yere kıpırdanmayacağı anlamına geliyor. Ayrıca yabancılar var, birkaç kişi. Ve eğer yaprakları yeterince doğru okuyorsan kocan da bunlardan biri."

Nedense keyfim kaçmıştı. Altı yıllık ayrılık ve altı aylık birliktelikten sonra kocam hâlâ bana bir şekilde yabancıydı. Bunu bir çay yaprağının nasıl bilebildiğini anlayamıyordum.

Bayan Graham'ın kaşları hâlâ çatılıydı. "Eline bakayım çocuk," dedi.

Elimi tutan eli kemikliydi ama şaşırtıcı derecede sıcaktı, mis gibi lavanta kokan, özenle şekil verilmiş gri saçlı başını avucumun üzerine eğdi. Uzun bir süre elime baktı, parmağıyla tleri geri harita üzerinde bulunan bir takım yolları takip eder gibiydi, sanki bu yollar hep boş kumsallara ya da terk edilmiş yerlere kıkiyordu.

"Peki, nedir o?" diye sordum, nefes alış verişimi sabit tutmaya çalışıyordum. "Kaderimi açıklayamayacak kadar kötü mü?"

Bayan Graham tuhaf bakışlarını bana doğru kaldırdı ve düşünceli bir tavırla yüzümü süzdü, elimi tutmaya devam liyordu. Dudaklarını yalayarak başımı iki yana salladı.

"Hayır şekerim. Elinde gördüğüm şey kaderin değil. Sadece onun tohumu." Kuşa benzeyen başımı bir yana eğdi, düşünmeye devam ediyordu. "Elindeki çizgiler değişir, bunu biliyorsun. Hayatının başka bir noktasında, şu anda olduklarından çok daha farklı olabilirler."

"Bunu bilmiyordum. Onlarla doğup onlarla öldüğümüzü sanıyordum." Elim o andan çekip almamak için kendini zor tutuyordum. "O zaman eldeki çizgileri okumanın ne anlamı var?" Sesimin kaba çıkmamasına çalışıyordum ama bu kadar ince eleğim sık dokunmak beni biraz rahatsız etmişti özellikle de çay yaprağı okuma seansının hemen ardından fazla gelmişti. Bayan Graham beklenmediğim bir tavırla gülümsemi ve parmaklarını avucumun üzerine kapadı.

"Neden? Elindeki çizgiler senin kim olduğunu gösteriyor şekerim. Değişme sebepleri de bu, yani değişmeliler. Bazı insanların hiç değişmez. Onlar hayatta kendilerini değiştirmeyi istemezler. Ya da az sayıda da olsa on-

ludan var." Elimi avcumun içinde sıkı ve okşadı. "Senin onlardan biri olduğunu hiç sanmıyorum. Genç yaşına rağmen elinde gımsıdan pek çok değişiklik var. Elbette bunda savaşın etkisi çok büyük," dedi, bu açıklamayı benden çok kendine yapar gibiydi.

Yine meraklanmıştım işte, elimi bu kez gönüllü olarak ağşam.

"Peki, elime göre ben kimmişim?"

Bayan Graham kaşlarını çatı, elimi yeniden tutmamıştı.

"Bunu çok net olarak söyleyemem. Gariplik orada, pek çok insanın el çizgisi onlarla benzerlik gösterir. Yanlış anlama söylemek istediğim şey 'birini görürce diğerlerini de belirlemiş olursun' demek değil ama yine de takip edilen örnek yollar vardır, buyledir." Aniden güldü, bu garip ama sevimli bir sırıtmaydı. Bembeyaz olan taktına dişleri tamamıyla ortalığa serilmişti.

"Falcıların çalışına sistemi budur. Ben bu işi her yıl kilisenin düzenlediği şenliklerde yapıyorum ya da savaştan önce yapıyordum diyelim. Varsayalım ki şimdi de yaptığım bu. Bir kız çadırından içeri girer - o sırada ben orada 'oryantal giysilerim' ve Bay Donaldson'dan ödünç almış olduğum, tavus kuşu tüyünü taktığım türbanımla orada oturuyor olurum - aslında oryantal giysi dediğim şey de papazın güneş kadar sarı renkli olan gece entansidır. Neyse uzatmayalım, elime bakarmış gibi yaparken onu inceliyorum, bluzunun yakası neredeyse göbeğime kadar açıktır, üzerinde ucuz bir kokuyu vardır, küpeleri de omuzlarına değecek kadar uzundur. Onun bir sonraki şenliğe yanında bebeğiyle birlikte katılacağını söylemek için kristal küreye bakmaya hiç gerek yoktur." Bayan Graham duvardaki, gri gözleri muzip bir şekilde aydınlanmıştı. "Ayrıca tuttuğum el boşsa, yani yüzük yoksa ona yakında evleneceğini söylemek de iyi taktiklerden biridir."

Bir kâhaha attım, o da attı. "Yani aslında ellerine bakmıyorsunuz. Sadece yüzük olup olmadığını kontrol ediyorsunuz."

Şaşırmış görünüyordum. "Ah tabii ki bakıyorsunuz. Bu sadece gördüklerinizi de değerlendirdiğiniz anlamına geliyor. Yani genelde..." Açık elime bakarak başını salladı. "Bu daha önce görmüş olduğum hiçbir şeyi bana söylemedi. Bir parmağın bükülmüş şimdiki, diğ-

"Burada fazla bir değişiklik olmamış. Bu kararlı olduğum anlamına gelir, kafan çok fazla karışmaz." Göz kırptı. "Bunu sana kocan da söyleyebilirdi. Keza bunu da..." Parmacağının sonundaki etli kısma dokundu.

"O nedir?"

"Ona Venüs Dağı denir." İncecik dudaklarını iyice büzdü, dudaklarının kenarları iyice yukarı kıvrılmıştı. "Bir erkekte olduğu zaman onun genç kadınlardan hoşlandığı anlamına gelir. Kadında ise durum biraz farklıdır. Kibarca açıklamaya çalışırsam, senin için iyi olan bir tahmin yapabilirim, kocan senin yatağından uzakta duramıyor." Şaşırtıcı bir müstehcenlikle kıkırdadı ve ben kapkırmızı oldum.

Yaşlı kâhya elimi bakmaya devam etti, sözlerini kuvvetlendirmek için işaret parmağını oradan oraya gezdirip duruyordu.

"Yaşam çizgisi gayet belirgin ve uzun. Gayet sağlıklısın ve öyle olmaya devam edeceksin. Yaşam çizgisinin kesilmesi hayatının gözle görünür bir şekilde değişeceğini gösterir, e zaten bu hepimiz için geçerli olan bir şeydir. Senininki daha çok doğranmış, küçük parçalara bölünmüş gibi. Bir de evlilik çizğine bakalım..." Yine başını salladı. "O da bölünmüş, bu da garip bir durum değil, iki evlilik olabilir..."

Hafif bir tepki gösterdim ama hemen bastırdım. O bu küçük ürpertineyi kaçırmamıştı ve hemen bana baktı. Oldukça uyanık bir falcıydı. Başımı sallayarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayır, hayır yavrum... Bui senin iyi adamına bir şey olacağı anlamına gelmiyor. Eğer böyle bir şey olursa da, buradaki 'eğer' sözettiğini elimi sıkarak vurgulamıştı, "sen kararlar bağlayıp hayatının sonuna kadar yas tutan kişi olmayacaksın. Bunun anlamı ilk aşkını kaybetse bile hayatında yeniden aşık olacağındır."

Gözlerini kısarak avcumu yeniden baktı, kısa tırnaklı parmağı evlilik çizgisi boyunca ilerliyordu. "Bu bölünmüş yolların çoğu genelde kırılıp yok olur seninkyse çatalı." Başını kaldırdı ve çapkın çapkın gülmüştü. "Aramızda kalsın ama iki eşli olmadıgından emin misin?"

Başını salladı. "Eğer evliliğin biterse, kâhalar attım. "Hayır. Bunu ara zaman bulacaktım ki?" Elimi çevirdim ve dışını gösterdim.

"Elim kenarında oluşan çizgilerin insanın kaç çocuğu olacağını gösterdiğini düşünmüştüm, doğru mu?" Sesimin doğal çıkmasına özen göstermeye çalışmıştım. Elimin kenarı hayal kırıklığı yaratacak kadar düzgündü.

Bayan Graham bu söylediklerimi bir el hareketiyle küçümsemediğini belirtti.

"Peki! Bir ya da iki çocuğu olduktan sonra orada çizgiler görmeye başlarsın. Tapki yüzünde beliren çizgiler gibi. Bu öncesinden hiçbir şeyi belirlemez."

"Gerçekten öyle mi?" Aptallığı biliyorum ama bunu duy-mak beni rahatlatmıştı. Bileğimde bulunan derin çizgilerin ne anlama geldiğini soracakken (potansiyel olarak intihara meyilli olabiliyordum mesela) Peder Wakefield elinde boş fincanlarla mut-fağa geldi. Onları buluşık damlalığının üzerine koyduktan sonra beceriksiz hareketlerle dolapta bir şeyler aramaya başladı, yar-dımı teklifi beklediği her halinden belliydi.

Bayan Graham mutfağının kutsallığını koruyabilmek için hemen olduğu yerden doğruldu, usta bir hareketle papazı yana itti, tepsiye yeni fincanları yerleştirdi ve onları doldurmaya baş-ladı. Papaz beni hafife onun yolundan çekti.

"Çalışma odasına gelip benimle ve eşinizle bir çay daha içmek ister misiniz Bayan Randall? Kayda değer şeyler keşfettik."

Sakin duruşunun altında, ne bulduğunu bir an önce söyle-mek isteğiyle yapış tutuşan bir adam olduğunu görebiliyordum, cebindeki kurbacasını herkese göstermek isteyen bir çocuk gi-biydi. Gidip Komutan Jonathan Randall'ın çamaşır faturalarını, çizme tamir masraflarını ve buna benzeyen şeylerin yazılı oldu-ğu kayıtları okumak zorunda kaldığım apaçık ortadaydı.

Frank bu eski kâğıtlara öylesine dalmıştı ki odaya girdiğimiz-de belli belirsiz başını kaldırdı. İstemeye istemeye kâğıtları pa-pazın tumbul ellerine bıraktıktan sonra onun arkasına dolaşıp, omuzlarının üzerinden onlara bakmaya devam etti. Bu kâğıtları bir an bile gözünü önünden ayırmaya tahammülü yokmuş gibi davranıyordu.

"Peki, nedir?" dedi. "Bu kâğıtların çoğu garibanların im-la göstererek, 'Humm, evet, çok ilginç.' Karınca duasına

benzeyen el yazısı çok soluk ve çok süslüydü ayrıca okumak imkânsız gibiydi. Kâğıtlardan biri diğerlerinden çok daha iyi durundaydı ve bunun üzerinde taçlı bir arma vardı.

"Sand... Sandringham Dükü yazıyor değil mi?" diye sordum, armaya, onun üzerindeki solmuş leopara ve altında el yazısı-ndan daha okunur durumda olan baskı yazıya bakarak.

"Evet, aynen öyle," dedi papaz, artık daha fazla sınıyordu. "Artık böyle bir unvan yok biliyorsun."

Bilmiyordum ama zeki bir tavırla başımla onu onayladım, tarihçilerin bir anda buldukları şeylere delice bir tutkuyla bağ-landıklarını çok iyi biliyordum. Bu başla onaylamanın dışında pen-yodik olarak "Gerçekten mi?" ve "Aman tanrım çok etkileyici!" de demek gerekiyordu.

Frank'le papazın arasında yaşanan ve belirli bir zaman alan birbirine saygı gösterme süresi sonuçlandıktan sonra bana bulduklarını söyleme onuru papaza düştü. Bütün bu çöp gibi görünen kâğıtlardan anlaşıldığı kadarıyla Frank'in atası olan, kötülüğüyle namı salan Kara Jack Randall sadece Krallığın ce-sur askerlerinden biri değildi. O aynı zamanda Sandringham Dükü'nün güvenilir - ve gizli - bir ajanıydı.

"Aslında provokasyon yapmak üzere tutulmuş bir aracı, sizce de öyle değil mi Dr. Randall?" Papaz büyük bir nezaketle yığını Frank'e geri verdi ve o da bunları hızla kapı.

"Evet, öyle de diyebiliriz. Gerçi yazın üslubu oldukça ih-tiyatlı ve üstü kapalı..." İşaret parmağıyla sayfaları çevirmeye devam etti.

"Gerçekten mi?" dedim.

"Öyle görünüyor ki bu Jonathan Randall'a bölgede oturan II. James yanlısı seçkin İskoç ailelerinin duygularıyla oynamak ve onları karıştırmak konusunda oldukça güveniliyormuş. Bu-radaki ana nokta bu konuya içten içe bir sempati duyan baro-netleri ya da klan şeflerini ortaya çıkarmak olabilir. Gerçi bu da biraz garip... Sandringham'ın da II. James yanlısı olduğundan kuşkulandırıyordum mu?" Frank papaza döndü, yüzünde soru-ların deliye sokulmuş bir ifade vardı. Papazın pürüzsüz kel kafasında ve alnında da kırışıklıklar oluşmuştu.

"Öyle mi? Evet, evet sanırım haklısın. Yine de Cameron'a bir bakalım." Bu sözleri söylerken bir yandan da kitaplıktaki kalın ciltli kitapların arasına dalıyordu. "Muhakkak bir yerlerde Sandringham'dan bahsetmişiz."

"Bu çok etkileyici, mükemmel bir durum," diye mırıldandım, tüm dikkatimi çalışma odasının bir duvarını baştan aşağı kaplamış olan mantar döşemeye vermiştim.

Üzeri bir sürü ilginç şeyle kaplıydı, bunların çoğu kâğıtlardan oluşuyordu; gaz faturaları, mektuplar, Piskoposluk Konseyinden gelen bildiriler, romanlardan kopmuş sayfalar, papazın kendin el yazısıyla yazmış olduğu notlar... Bunların yanı sıra anahartlar, şişe kapakları, kükük araba parçası gibi görünen metallere buraya raptiyeler ya da zamlık aracılığıyla tutturulmuştu.

Burada bulunan çeşitli şeyleri incelemeye başlamıştım, bir yandan arkamda devam eden konuşmaları da duyuyordum. (Sandringham Dükü'nün de II. James yanlılarından olabileceğini düşünüyorlardı.) Dikkatimi özel bir yere özenle konmuş ve dört köşesinden birer raptiyeyle tutturulmuş soy ağacı tablosu çekti. Tablonun en üstündeki isimlerin altında hep on yedinci yüzyıla ait tarihler vardı. Benim dikkatimi ise tablonun altında bulunan başka bir isim çekmişti. Orada "Roger W. (MacKenzie) Wakefield" yazıyordu.

"Özür dilerim," diyerek onların arınada bulunan leoparın pençesinde tuttuğu şeyin bir zambak mı yoksa bir çiğdem mi olduğuna dair yaptıkları sağına sapan tartışmayı kesiverdim. "Bu oğlunuzun tablosu mu?"

"Ne? Ah evet, evet onun." Papaz dağılan dikkatimi hemen topladı, hızla yanıma geldi, gülümseyerek tabloyu olduğu yerden çıkardı ve masamın üzerine, tam önüme koydu.

"Onun gerçek zilesini unutmasını istemiyorum," diyerek durumu bana açıkladı. "1600lere kadar uzanan oldukça eski bir süle." Tombul narret parmağıyla yukarıdan aşağıya doğru saygıyla hatırı takip ediyordu.

"Ona burada yaşadığı için kendi ismini verdim, bu çok daha uygun olacaktı ama diğer yandan de ne de güzel kışkırtıcı masını istemedim." O zamanlar bir tavırla gülümsedi. Be-

nim öyle övünülecek bir soy ağacını yok. Papazlar, papaz yardımcıları ve birkaç kitap satıcısından oluşuyor. Bu da 1762'ye kadar izlenebiliyor zaten. İyi bir kayıt tutulmamış." Atalarının tembelliğinden büyük bir pişmanlık duyuyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Papazın evinden çıktığımızda vakit hayli ilerlemişti, bize yarın sabah ilk iş olarak mektupları kasabaya götürüp kopyalarını çıkarttıracağına dair söz vermişti. Frank kaldığımız yere geri dönerken yol boyunca casuslar ve II. James yanlıları hakkında mutlu mutlu gevezelik etti. Ve nasıl olduysa sonunda benim suskunluğumun farkına vardı.

"Ne oldu aşkım?" diye sordu endişeli bir tavırla kolumu tutarak. "Neyin var, hasta mısın?" Bu soruyu ilgi ve ümit karışımı bir tonlamayla sormuştu.

"Yo, gayet iyiyim. Sadece düşünüyordum..." Tereddüt ediyordum çünkü bu konuyu daha önce konuşmuştuk. "Roger"ı düşünüyordum."

"Roger'ı mı?"

Sabırsızlıkla derin bir nefes aldım. "Frank nasıl... Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin? Roger'dan bahsediyorum, Papaz Wakefield'in oğlundan!"

"Ah, evet, elbette," dedi anlamsız bir sesle. "Şu tatlı çocuk... Ne olmuş ona?"

"Demek istediğim şu... Ortalıkta onun gibi pek çok çocuk var. Yani öksüz kalmış çocuklardan bahsediyorum, anlıyor musun?"

Bana sert bir bakış fırlattıktan sonra başını iki yana salladı.

"Hayır, Claire. Bunu yapmayı çok isterdim ama sana evlat edinme konusundaki hislerimi anlatmıştım. Ben... Ben benim kanımdan olmayan bir çocuğa... Yeterince ilgi gösterebileceğimi sanmıyorum. Bunun konuk bir şey olduğunun, hatta benim bencilliğimi olduğunun farkındayım ama maalesef bu böyle. Belki zamanla fikirlerim değişir ama şu an için..." Bir süre rahatsızlık veren bir sessizlik içersinde yürümeye devam ettik. Birdenbire durdu ve dönüp ellerimi tuttu.

"Çok üzgünüm, Claire," dedi anlamsız bir sesle, "Ben bizim çocu-

bir iş olduğunu söylemişti) onların görüşmelerini yasaklamıştı. Onlar yine de görüşmüşlerdi. Baba bunu öğrenince öfkesinden köpürmüştü. Donald'ı sahte bir randevuyla tuzaga düşürmüştü ve ölüme mahkûm etmişti. Donald adı bir hükümlü gibi asılmak yerine bir centilmen gibi başının kesilmesi için yalvarmıştı. Bu nece kabul edilmişti ve bu genç adam cellât kütüğüne doğru ilerlerken hep aynı sözleri tekrarlamıştı. "Şeytan bu bağış sahibine pabuçlarını ters giydirecek ve Donald Donn asılmayacak." Asılmamıştı da, efsaneye göre kesik başi kütükten aşağı yuvarlanırken konuşmuş ve "Mary başını sen al," demişti.

Bir anda ürperdim, Frank hemen bana sarıldı. "Onun şürlerinden çok azı günümüze kadar gelmeyi başarmış," dedi kısık sesle. "Yani Donald Donn'un. Şürlerinin birinde şöyle der."

Yarın başını almadan tepeye çıkacağım.

Benim kederli, güzel gözli Mary'ne

Hiç mi acıyorsun?

Onun elini tuttum ve sıkıttım.

Hikâyeler birbiri ardına devanı etti, ihanet, cinayet ve vahşet dolu bunca şeyi dinledikten sonra bu gölün neden meşum olarak adlandırıldığını anladım.

"Canavar var mı bari?" diye sordum, teknenin kenarından bulanık suyun derinliklerine bakıyordum. Böyle bir yerde onun da olması çok uygun olurdu.

Rehberimiz omuz silerek suya tükürdü.

"Elbette, gölün zebanısı var, olduğundan emin olabilirsiniz. Bir zamanlar bu derin sularla yaşamış olduğuna dair pek çok hikâye var. Ona pek çok kurban verilmiş - inekler ve bazen de çocuklar sepetlere konup bu sulara bırakılmış." Yeneden tükürdü. "Bazıları gölün dibinin oltu olduğunu söyler - tam ortasında İskoçya'daki en derin yerden daha da derin bir delik varmış. Hatta" rehberin gözleri iyice kısıldı, "birkaç yıl önce Lancashire'dan gelmiş olan bir aile Invermorison'daki karakoşasına saklandığını çığlıklar atarak gölden çıkıp eğreltiotlarını korkunç boyutlara ulaştırmışlar. Onun kırmızı tüylerle kaplı ve her şeyi çiğneyen bir yılan olduğunu söylüyorlar." "Eh, bu

garip bir tavırla havaya kaldırdı ve bu hareket benim heyecanımı iyice arttırdı.

"Oraya gönderdikleri polis memurları geri döndüklerinde bariyerlerin kan içinde olduğunu söylemişlerdi, bu oldukça doğru bir açıklamaydı." Sözlerinin yaptığı etkiyi daha da kuvvetlendirmek için bir süre anlatmaya ara verdi. "Anlattıkları şey tam bir İskoç ineği idi, eğreltiotlarının arasında çiğnediği şey oydu."

Gecikmiş öğle yemeğimizi yemek için karaya çıkmadan önce gölün yarısını geçtik. Araba orada bizi bekliyordu, onunla tekrar vadiye döndük, yol boyunca bizi görünce ürkip kaçan kızıl bir tülkiden başka zararlı herhangi bir şey göremedik. Yolum kenarında zıpladı ve gölün kıyısına doğru ağaçların arasında ilerleyip bir gölge gibi kayboldu.

Yorgun argın Bayan Baird'in pansiyonuna doğru ilerlerken saat oldukça ilerlemişti, Frank el yordamıyla anahtarları ararken birbirimize adeta yapışmıştık, hâlâ gün boyu olan bitene gülmüyorduk.

Soyunup yatağa girene kadar ona Craig na Dun'da bulunan minyatür taş yapıttan bahsetmeyi akıl edemedim. Bunu duyduğunda bütün yorgunluğu yok olmuştu.

"Doğru mu söylüyorsun? Ve sen nerede olduğunu biliyorsun, bu mükemmel bir şey Claire!" Bu çok hoşuna gittiği, çantasını karıştırmaya başladı.

"Ne arıyorsun?"

"Çalar saat," diye cevap verdi onu çantadan çıkarırken.

"Bu ne için?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Onları görebilmek için tam vaktinde ayakta olmak istiyordum."

"Kimi?"

"Cadıları."

"Cadıları mı? Sana burada cadılar olduğunu kim söyledi?"

"Papaz," diye cevap verdi Frank, yapacağı şakanın keyfini çıkartıyordu. "Onun kâhyası da onlardan biri."

Bayan Graham'ın ne kadar onurlu ve ağrılı bir kadın olduğunu düşünüp onun bu şakasına homurdanarak cevap verdim.

"Tamam, canım, tam olarak cadılar diyemeyiz. Iskocya'nın her yerinde yüz yıllardır cadılar varmış - bütün bu bölgede Kelt dönemi papazlarının ya da onlara benzer birilerinin sözü geçermiş. Bunun tam anlamıyla bir cadılar toplantısı olduğunu, bunun şeytana tapma olduğunu sanmıyorum, yani bilmiyorum. Papaz bana yerel bir grubun varlığından bahsetti, onlar hâlâ eski güneş festivali günlerinde yapılan ayinleri icc ediyorlarmış. O pozisyonundan dolayı bu konuların içinde fazla yer alamıyormuş ama bu konuyu da çok merak ediyormuş. Seremonilerin nerede olduğunu o da tam olarak bilmiyor ama eğer buralarda bir dikilitaş ya da bir taş yapıt varsa bu seremoni muhtakkak orada yer alıyordur. Ellerini büyük bir keyifle birbirine sürttü. "Bu ne şans!"

Gecenin kör karanlığında kalkıp maceraya atılmak biraz sağlamaydı. Bunu iki gün içinde iki kez gerçekleştirmek tam bir mazozizm örneğiydi.

Bu kez içinde örtüler ve termoslar olan sıcak bir araba yoktu. Tam tersine, Frank'in arkasından tepeye tırmanmaya çalışırken neredeyse düşüyordum, ayaklarıma sürekli olarak taşlar ve eski ağaç kökleri batıyordu. Hava çok pusu ve soğuktu, ellerimi yün ceketimin cepleriin derinliklerine daldırıyordum.

Sen bir çabıyla tepemin en üst noktasına varmayı başardık, yapıt tam karşımızdaydı. Taşlar şafak öncesinin loşluğunda zorlukla seçilebiliyorlardı. Frank büyük bir hayranlıkla durmuş onları seyrediyordu, ben de yanında, güvenli bulduğum bir kayanın üzerinde oturmuş, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

"Çok güzel," diye bir şeyler geveledi. Sessizce halkanın dışında doluşt, onun gölgesi taşların kocaman gölgelerinin arasında zaman zaman görünmez oluyordu. Çok güzellerdi, aynı zamanda kanlı ve ürkrücü. Ürperdim, bunun tek sebebi soğuk değildi. Bunları yapan her kimse işini çok iyi biliyordu ve amacı insanları etkilemekse bunu gerçekten başarmıştı.

Bir süre sonra Frank geri döndü. "Bu Keltlerin 'yuk,' diye arkaında, 'Hadi gel, onları izleyebileceğimiz bir yer buldum."

Doğudan hafif bir ışık yükselmeye başlamıştı, bu aslında bir nebze gribikti ama benim Frank'in bulduğu akça ağaçların arasındaki boşluğa doğru giderken tikezlememi engellemeye yetliydi. Ağaçların ve çalıkların içinde, ikimizin ancak omuz omuza sığabileceği temiz bir bölge vardı. Buradan yol ve yirmi adım ötemizde bulunan taş halkanın içi net bir şekilde görünüyordu. Frank'in savaşta ne görev yapmış olduğunu bir kez daha merak ettim. Karanlıkta yapılması gereken gizli manevralarda çok başarılıydı.

Çok uykum vardı, şu an onların üzerine kovulup uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Maalesef bunu yapabilmem için yeterli yer yoktu mecburen ayakta kalıp yavaş yavaş yoldan ilerleyen Kelt papazlarını gözlemeye başladım. Sırtımda kasilmalar başlamıştı ve ayaklarıma ağrıyordu ama bu uzun sürecek gibi görünmüyordu. Doğudaki grimsi ışık pembeye dönmeye başlamıştı, hesaplarıma göre şafağın sökmesine yarım saatten daha az bir süre vardı.

Yoldan ilk gelen kişi tıpkı Frank gibi son derece sessiz hareketlerle ilerliyordu. Ayağı tepenin yanında bulunan çakıl taşlarına çarptığında ufak bir ses çıkıyordu. Sonunda derli toplu grı saçları görüntüye girdi, bu Bayan Graham'dı. Demek Frank'in söyledikleri doğuydu. Bayan Graham tüvit bir etek ve yünülu bir ceket giymişti, kolunun altında beyaz bir çıkın vardı. Bir hayalet gibi dikilitaşlardan birinin ardına girerek gözden kayboldu.

Ondan sonra ikili üçlü gruplar halinde diğerleri de hızla gelmeye başladı. Yoldan gelen kıkırdamalar ve fısıltılar yapıta yaklaştıkları anda birdenbire kesildi.

Birkaç tanesini tanıyordum. Köyün postane müdresi Bayan Buchanan yeni kovulmuş sarı saçları ve buram buram kokan 'Paris'te bir Gece' parfümüyle oradaydı. Kahkahamı güçlölkle bastırdım. Deniek modern zaman Kelt Papazları böyle oluyordu!

On beş kişileri ve hepsi kadındı, aralarında Bayan Graham gibi altmış yaş üzeri olanlar da vardı, iki gün önce dükkânları gezerken gördüğüm bebek arabasını iten kadın gibi yirmilerinde de vardı. Birçoğunun ellerinde küçük kuyutları vardı. Aralarında hepsinin kollarının altında birer çıkın vardı. Aralarında

çok fazla sohbet etmeden taşların arkasında yok oldular ve bir süre sonra hepsi boş ellerle ve tanımayla beyazlara bürünmüş şekilde ortaya çıktılar. Onlar çalılıklara sürtünerek yürürken ortığa yayılan mıs gibi çamaşır sabunu kokusunu ve vücutlarına bir omuzlarının üzerinden dökümlereyerek sarılmış oldukları çarşafı tanıdım.

Halkın dışında yaşlıdan gence doğru sıralandılar ve sessizlik içinde beklemeye başladılar. Doğrudan gelen ışık iyice kuvvetlenmeye başlamıştı.

Güneşin ucu ufuk çizgisinden hafifçe görünmeye başladığı anda kadınlar harekete geçtiler ve iki taşın arasında yavaşça yürümeye başladılar. Liderleri onları dairenin tam ortasına yönlendirdi ve onlara daireler çizdirmeye başladı, hepsi birer kuğu gibi yavaşça dönüyorlardı.

Liderleri birdenbire durup kollarını kaldırdı ve oluşturdukları dairenin tam ortasına geçti. Başını en doğuda duran taşlara çevirip yukarı kaldırdı ve yüksek sesle bir şeyler söyledi. Bağırıyor, etrafındakilerin duymasına yetecek kadar bir ses çıkıyordu aslında. Sis bu sesi büyütüp taşların arasında yankılanmasını sağlıyordu.

Söylediği her neyse dansçılar tarafından tekrarlanıyordu. Onlar artık dansçı olmuşlardı. Kollarını birbirlerine doğru açmışlar, aşığı yukarı sallanıyorlardı, birbirlerine değmiyorlardı ve oluşturdukları çemberi hâlâ koruyorlardı. Birdenbire bu çember ortadan ikiye bölündü. Dansçıların yedisi saat yönünde, diğer yedisi de ters yönde dönmeye başladı. Bu iki yarım daire hızlı hareketlerle birbirinin içinden geçmeye başladı, bu arada zaman zaman daireler oluşturuyorlar zaman zaman da çift çizgi haline geliyorlardı. Liderleri hiç kıpırdamadan ortada durmaya devam ediyordu ve hiç durmadan yas dolu çağrısını yapmaya devam ediyordu. Bu seneler önce unutulmuş bir dildeydi.

Aslında bütün bunlar çok komik ve saçma görünmeliydi, belki de öyleydi. Çarşafı sarımsı pek çoğu şişman ve hantal olan bir sürü kadın bir tepenin üzerinden dökülmüşler, elleriyle yolları açmışlar. Çıkarıldıkları acı dolu sesler, dansçılarda tüylerin ürpermesini

Bir bütünmüş gibi durdular, yüzlerini doğmakta olan güneşe çevirmiş iki yarım daire halindeydiler ve aralarında net bir geçiş oluşmuştu. Güneş yükseldikçe ışık doğu kayalarının arasından sızarak bu ayrılmış dairenin tam ortasını bıçak gibi ikiye ayırdı ve yapıtın tam ters tarafında bulunan taşın üzerine düştü.

Dansçılar bir süre daha durdular, gölgeleri ışığın iki yanına donmuştu. Bayan Graham aynı dilde bir şey daha söyledi, bu kez konuşur gibiydi. Döndü ve geriye doğru bu ışığın oluşturduğu yolda yürüdü. Dansçılar tek kelime bile etmeden onu takip ettiler. Birer birer ana taşın içindeki çatlağa doğru ilerleyip gözden kayboldular.

Bu kadınlar normal hallerine dönüp güle oynaya papaz evinde kahve içmek üzere tepeden aşağı yürümeye başlayana kadar çalılıkların arasında çömelerek durmaya devam ettik.

"Sonunda!" Sırtıma ve bacaklarıma giren krampları geçirmek için birkaç gerilme hareketi yaptım. "Çok etkileyiciydi, öyle değil mi?"

"Mükemmeldi!" dedi Frank hayranlıkla. "Bunu kaçırmayı hiç istemezdim." Beni kendime gelmem için orada bırakarak bir yılan gibi çalılıkların arasından süzüldü ve bir tazi gibi ortağı koklayarak dairenin içinde dolazmaya başladı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum. Biraz çekinerek dairenin içine girdim. Gerçi gün ağarmıştı ve taşlar hâlâ etkileyiciydi ama gün doğarken ışıktaki göründükleri gibi korkutucu değillerdi.

"İşaretler," diye cevap verdi gözlerini çimlere dikmiş bir şekilde yerde emeklerken. "Nereden başlayıp nerede biteceklerini nasıl biliyorlardı?"

"Bu iyi bir soru. Ben hiçbir şey görmüyorum." Gözlerimi yine de yerde gezdirmeye devam ediyordum. Bu arada yüksek taşların hemen altında yetişmiş olan ilginç bir bitki gördüm. Bu bir niyozot çiçeği olabilir miydi? Hayır, bu pek mümkün değildi. Bunun çiçeklerinin ortasında turuncu çizgiler vardı ve renkleri de koyu maviydi. İlhamı çekmişti, ona doğru ilerledim. Kulakları benden çok daha hassas olan Frank birdenbire ayağına ve bir an önce uzaklaşarak çok hızlı bir şekilde geriye doğru bir diğer yandan dairenin içine girmeden önce oradan çıkardı.

Çok yakınlarda bir yerlerden vızıldamaya benzeyen bir dip gürültüsü geliyordu. Kayalarından birine arılarını kovan yapmış olduğunu düşündüm ve yarıktan içeri girmek üzere taşla idkandım.

Taş çığlık attı.

Son hızla oradan uzaklaştım, kısa çimlere takıldım ve sert bir şekilde yere orurdum.

Bugüne kadar canlı hiçbir şeyin böyle bir ses çıkardığını duymamıştım. Bu anlatılabilir bir şey değildi, ancak bir taşın böyle bir ses çıkabilirdi, yapılabilecek tek tanıma buydu. Dehşet venciydi.

Diğer taşlar da bağırmaya başladılar. Ortalık savaş alanına dönmüştü, ölen insanların çığlıkları ve devrilen atların kişnemeleleri her yanı sarmıştı.

Bundan kurtulmak için kafamı delice sallamaya başladım ama sesler devam etti. Ayağa kalkıp sendeleyerek halkanın dışına doğru yürümeye çalıştım. Sesler kesilmiyordu, dişlerim ağnmaya, başım dönmeye başlamıştı. Gözlerim karardı.

O an taşın üzerindeki yarığa neden gittiğimi bilmiyordum, bu belki de bir kazaydı, o gürültünün içinde karanlığın içine çekiliyordum.

Bir kez bir gece yolculuğunda yolcu koltuğunda uyuyakalmıştım, gürültü ve sürekli hareket beni uyuşturmuştu. Arabanın şoförü köprüye çok hızlı girmiş ve kontrolü kaybetmişti, ben sürükleyici rüyamdan bir anda parlayan ışıklar içinde ve süratlen dolayı yere düşmüş olmanın verdiği kötü kasma hissiyle uyanmıştım. Şu an yaşadığım şey de ona çok benziyordu ama sanki bu çok daha acılı ve kısıydı.

Tüm görüş alanım siyahı bir noktaya dönüşmüştü, sonra her şey yok oldu. Karanlığa düşmemiştim tam tersine çok parlak bir boşlukta idim. Döner bir şeyin içine doğru çekildiğimi hissediyordum. Bütün bunlar gerçekti ama hiçbirini tam olarak yaşamamıştım. Bütün bunlar gerçektir ama hiçbirini tam olarak yaşamamıştım. Bütün bunlar gerçektir ama hiçbirini tam olarak yaşamamıştım. Bütün bunlar gerçektir ama hiçbirini tam olarak yaşamamıştım.

İşin aslında hareket etmemiştim, sadece gözümün şeylerin hiçbirini görmüyordu ama ben doğanın terörünü du-

ruma kadar hissediyordum, kim olduğumu ve nerede ne yaptığımı unuttuğumu. Bir keşmekeşin ortasında idim, ne akıl ne de fiziksel gücümü bundan kurtulmama yardımcı olamazdı.

Tam olarak bilincimi kaybettiğimi söyleyemem ama bir süreliğine kendimde olmadığımı söyleyebilirim. Eğer doğru kelime buysa tepenin dibinde bir taşın üzerine düştüğümde 'uyandım', Kalan birkaç adımılık yeri de çimlerde kayarak ilerledim.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Meşe fidanlarının olduğu yere doğru emekleyip onlardan birine dayanıp kendimi toplamaya çalıştım. Yakınlardan karmaşık sesler geliyordu, bunlar bana taş halkanın içindeyken duyduğum sesleri ve oradayken hissettiklerimi hatırlattı. Yavaş yavaş o insanlık dışı vahşet azalmaya başladı; artık birbiriyle tartışan normal insan sesleri duymaya başlamıştım, o tarafa döndüm.

Ormandaki Adam

Onları gördüğümde adamlar biraz ötemde duruyorlardı. İki ya da üç kişilerdi, üzerlerinde İskoç etekleri vardı, ağaçların olmadığı küçük bir alanda şeytanlar gibi koşuşturup duruyorlardı. Biraz daha uzaktan silah patlaması olarak tanımlayabileceğim bir gürültü geldi.

Bu silah seslerinin ardından ortaya çıkan ellerindeki msketer tüfeklerini sallamakta olan kırmızı ceketli ve dar pantolonlu adamları görünce halüsinasyon gördüğümünden iyice emin oldum. Gözlerimi karıştırdıktan sonra tekrar aynı yere baktım. Elimi tam yüzümün hizasına getirip iki parmağımı yukarı kaldırdım ve ardından parmaklarıma baktım. Evet, iki parmak görüyordum, ikisi de yerli yerindeydi. Görüşümde bir bozukluk yoktu. Dikkatle havayı kokladım. Ağaçların bahardaki olağan kekremsi kokusunu ve hemen yanımda bulunan yoncaların baysılcı kokusunu içime çektim. Koklama duyumda da bir bozukluk yoktu.

Başımı dokundum. Ağrı ya da acı yoktu. Beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimalim de yoktu. Nabzım biraz hızlı ama düzgündü.

Uzaktan gelen sesler bir anda şekil değiştirdi. Şimdi ortalığa bir toynak gürültüsü hâkim olmuştur. Üzerinde İskoç etekli İskoğların bulunduğu arların birkaç tanesi de tam benim bulunduğum yere doğru geliyordu. İskoğça bir şarkı söylüyorlardı. Ruh dengem yerinde olup olmadığının pek emin değildim ama fiziksel olarak yararlanmamış olduğumu ispatlayan bir çevre yoktu. Yana kaçtım.

Kaçmakta olan İskoğların biri tarafından yere düşürülen kırmızı ceketlilerden biri doğrulup teatral bir tavırla atların arkasından yumruğunu sallayınca olanları anladım. Elbette, bunu nasıl düşünmemiştim. Bu bir filmdi! Kendimle dalga geçercesine başımı sallamaya başladım. Bir tür tarihi filmdi bu. 'Süslü Prenses Charlie Fundalıklarda' gibi bir konusu olmalıydı.

Sanatsal değeri ne olursa olsun film ekibinin çekimlerini bozduğum için bana bir teşekkür notu yazmayacağından emindim. Eğilerek ağaçların arasına kaçtım, geniş bir çember çizerek arabayı bıraktığım yere dönecektim. Bu dönüş tahmin ettiğimden daha zor oluyordu. Genç bir ormanla karşı karşıyaydım, yoğun çalılıklar ve budaklar giysilerime takılıp duruyordu. Bu genç fidanların ve ince dallarının arasından geçerken çok dikkatli olmalıydım, eteğim hem onlara hem de boğurtlen çalılıklarına takılıyordu.

O bir yılan mıydı? Neredeyse üstüne basacaktım. Fidanların arasından büyük bir sessizlik içinde doğruldu, onlardan bir farkı yok gibiydi ve bu nedenle elini uzatıp kolumu yakalamadan önce onu görememiştim.

Beni meşelerin arasına çekerken arkadaşı da ağzımı kapatmıştı, panik içinde kıvranıyordum. Beni alıkoyanın kim olduğunu bilmiyordum ama boyu benden çok da uzun değildi, kollarının gücü ise takdir edilmeye değerdi. Hafif bir çiçek kokusu alıyordum, lavantaya benziyordu ve biraz da baharatlı bir koku vardı, bu onun teriyle parfümünün karışımından ortaya çıkan bir kokuydu. Geçtiğimiz yoldaki yapraklar oradan oraya savrulurken beni belimden yakalamış olan kol ve el bana oldukça tanıdık geldi.

Başımı şiddetle sallayarak ağzımı kapatan elden kurtuldum. "Frank!" diye patladını. "Tanrı aşkına nasıl bir oyun oynuyorsun?" Onun burada olmasından duyduğum huzurla, yapmış olduğu eşek şakasının huzursuzluğu arasında kalmışım. Taşların arasındayken yağamış olduğum tatsız tecrübeden sonra bu tür kaba oyunlara katılacak halim yoktu.

Eller beni serbest bıraktı, ona hâlâ arkam dönük olduğu halde bir adım geri çekildi. Ben de arkamı döndüm. Yabancı olan tek

sey parfümü değildi, hemen algılanmasa da bir farklılık daha vardı. Öylece dedim ve dikkatimi ensemi güldürmekte olan saçlara verdim.

"Sen Frank değilsin," diye fısıldadım.

"Hayır, değilim," dedi büyük bir ilgiyle beni incelerken. "Gerçi o isimde bir kuzenim var. Saurim beni onunla karıştır-dınız bayan. Birbirimize pek de benzeyorduk acaba? Adam Frank'in

Bu adamın kuzeni neye benziyordu acaba? Adam Frank'in ağabeyi olabilecek kadar ona benziyordu. Aynı esneklik, düzgün kemikler, aynı keskin yüz hatları, aynı kaş yapısı, kocaman ela gözler ve alından arkaya doğru taranmış aynı siyah saçlar.

Bu adamın saçı uzundu ve onu deri bir kayışla geriye top-lamıştı. Tene gençlerin cildi gibi koyulaşmıştı. Bu aylarca, hayır, yıllarca havanın etkilerine maruz kalmış olma sonucunda oluşabiliirdi, Frank'in İskoçya tatilimiz sırasında elde ettiği altın rengi teniyle alakası yoktu.

"Peki, sen kimsin?" diye inatla sordum. Kendimi giderek daha da huzursuz hissetmeye başlamıştım. Frank'in pek çok akrabası ve bağlantısı vardı, bunların İngiltere'de olanlarının hepsini tanıdığımı düşünüyordum. Onların arasında bu adama benzeyen birinin olmadığı kesindi. Frank İskoçya'da yaşayan bir akrabasının varlığından haberdar olsa, bunu bana mutlaka söy-lerdi. Soylemekle kalmaz onu ziyarete gitmemiz konusunda da ısrarcı olurdu, her an yanımızda aile bağları ile ilgili tabloları ve onlarla ilgili defterlerini yanında taşıyan Frank onunla buluşup aile geçmiş ve meşhur Kara Jack Randall'la ilgili konuşmalar yapmayı muhakkak isterdi.

Yabancı, bu sorum karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Ben kim miyim? Aynı soruyu benim size sormam gerekir bayan, hem bu çok daha makul olur." Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü, süme yakayık desenli ince pamuklu elbisemi ve te inceledi. Bu bakışların sebebi tam olarak kavrayamadığımı anı sırım bozulmuştu. Bir iki adım girelelim, bu gerileme bir ağaca toslayınca son buldu.

Adam sonuna

çevirdi. Sanki zorba bir el beni bırakmış gibi hissettim ve bir anda ne zamandır tutmakta olduğumu fark etmediğim nefesimi salıverdim.

Dönüp meşe fidanlarından birinin üzerine atmış olduğu ce-ketini aldı. Üzerindeki yapıkları temizledikten sonra giydi.

Nefesim garipleşmiş olmalıydı, yine bana döndü. Ceketini kırmızıydı, arkası uzundu ve yakasında klapaları yoktu, önünde yukarıdan aşağıya doğru bir sürü kopça vardı. Kollarının kenarına on iki santimlik meşin kaplanmıştı, omuzlarındaki apolet-lerde küçük bir altın sırma parlıyordu. Bu bir asker ceketiydi, hatta bir subay ceketiydi. Bir anda onun da ağaçlığın diğer tarafında bulunan çekim ekibindeki aktörlerden biri olduğunu anladım. Kısa kılıcı, bu güne kadar gördüğüm aksesuarların içinde gerçe-ge en yakın olanıydı.

Arkamdaki ağaca iyice yaslanarak sağlamlığını kontrol ettini. Kollarımı da göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Kahrolası, gerçekten kim olduğumu söyle!" diye üsteledim. Bu soruyu sorarken sesim iyice çatallanmıştı, çıkardığım bu ses benim kulaklarımı bile rahatsız etti.

Beni duymamış gibi davranıyordu, sorumu da ciddiye alma-mıştı. Sakin bir şekilde ceketinin kopçalarını ilikliyordu. İyini bitirdikten sonra dikkatini tekrar bana yöneltti.

Elimi kalbinin üzerine koyarak önümde alaycı bir tavırla eğil-di.

"Bayan, ben Kral'ın ordularının Sekizinci Alayının Komuta-nı Jonathan Randall. Emrinizdeyim."

İleri fırladım ve koşmaya başladım. Meşelerin ve akcağaç-ların arasında koşuyordum, göğsüm sıkışıyordu ve zor nefes alıyordum. Yoluma çıkan çalılıklar, ısırgan otları, taşlar ve dev-riilmiş kutüklerin beni engellemesi mümkün değildi. Arkamda bir çığlık duyduğum, aslında o kadar paniklemiştim ki bu çığlığın nereden geldiğini tam olarak algılamam mümkün değildi.

Bir şekilde kaçmaya devam ediyordum, ağaç dalları yüzü-mü ve bacaklarımı çiziyordu, ayak bileklerim deliklere ve taşlara denk geldikçe dönüp duruyordu. Mantıklı bir şekilde düşün-e-bilecek durumda değildim, şu anki tek derdim ondan mümkün

Bir anda sırtına bir yük bindi ve büyük bir gürlütle boylu boyunca yere serildim. Kolu eller beni sımsıkı çevirdi ve Komutan Jonathan Randall'ın üzerinde, dizlerimin üstünde doğrudu. Nefes nefesi ve bu kovalamaca sırasında kısa kılıcını kaybetmişti. Durmadığını, pıs ve oldukça kızgın görünüyoru. "Bu şekilde kaçarak ne elde edeceğim sandığını sorabilir miyim?" Koyu kalıverengi saçlarının bir bölümü kıvrılarak alınının üzerine düşmüştü, artık tedingin edici bir şekilde Frank'e benziyordu.

Bana doğru eğildi ve beni kollarından yakaladı. Nefesi hâlâ delmezmiydi, kumlabilmek için debelendim, bu çabam onu kendi üzerine çekmekten başka bir işe yaramadı.

Dengesini kaybetti ve bu boyuncu üzerime devrildi, beni bir kez daha yerle bir etti. Şaşırtıcı bir şekilde bu durum onun kızgınlığının yok olmasına sebep oldu.

"Bunu sevdin demek?" dedi kıkardarak. "Ben de seni mutlu etmeyi çok isterim güzel şey ama bunun için zamanlamam oldukça yanlış." Ağırlığı kalçalarının iyice toprağa gömülmesine sebep oluyordu, ufak bir taş sırtıma batıyor ve çok canımı acıtırıyordu. Batmasını engelleyebilmek için bir kez daha kıvrandım. Bu onun kalçalarını kalçalarıma daha sert bastırmasına ve elleriyle de omuzlarını yere sabitlemesine neden oldu. Ağzımı ilköyle açtım.

"Sen ne hâlt..." diye başladım ama o üzerime eğildi ve bu tarzımı bitirmeme izin vermeyerek öpmeye başladı. Dili büyük bir teltiksizlikle dudaklarımı zorlayıp içeri girmeyi başarmıştı, geri çekip yeniden ağzımı içinde dolaştırıyordu, dilediği her şeyi yapıyordu. Sonra tıpkı başladığı gibi aniden durdu ve gen çekildi.

Yanağıma okşadı. "Bu oldukça iyiydi güzelim. Belki daha sonra uygun bir zamanda seninle gerektiği gibi ilgilenirim."

Bu kez nefes almayı unuttum ve onu kullandım. Direk olarak kulağının içine doğru bir çığlık attım, kulağına kızgın bir desir sokmuşum gibi yerinden sıçradı. Dizimi kaldıracabilecek duruma geldim, bu avantajımı kullandım ve bütün gücümü onun en hassas bölgesine vurdum. Kıvrılarak arkasında duran yapıpık yığının içine devrildi.

Zor da olsa hızla ayağa kalktım. Sani bir hareketle döndü ve yanıma geldi. Bir kaçış yolu bulabilmek için dehşet içinde etrafı araştırıyordum ama İskoç Dağları'nın ortasındaki sarp granit kayalıklardan birinde sıkışıp kalmıştık. Beni kayanın içe doğru kavrıp kutuya benzer bir alan oluşturduğu bölüme yeniden yakaladı. Çıkışı kapatacak şekilde kollarını kayalıklara dayayarak durdu, yakışıklı, yanık yüzünde merak ve kızgınlıkla karışık bir ifade vardı.

"Yanımda kim vardı?" diye üsteledi. "Frank dediğin kişi kim? Benim o isimde bir adamım yok. Bu yakınlarda yaşayan bir adam mı bu?" Alay eder gibi galdı. "Üzerinde gübre kokusu yok, yani çiftçi köylülerden biriyle değilsin. Zaten onların karşılayabileceğinden daha pahalı bir görüntün var."

Yumruklarımı sıkarak çenemi havaya diktim. Bu soytarımın aklından ne geçiyordu, ben bunların bir tanesini bile aklımdan geçirmiyordum.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok ve buradan gidebilmem için önümden ne kadar çabuk çekilirsen o kadar mutlu olurum!" Tam bir koğuş hemşiresi edasıyla konuşmaya başlamıştım. Bu tonlamamın, söz dinlemeyen inatçı hastaların ve stajyer doktorların üzerinde etkisi olurdu ama Komutan Randall'ı eğlendirmekten başka bir etkisi olmamıştı. Korku duygumu ve göğüs kafesimin içinde başlayan çarpıntıyı bastırmaya kararlıydım, korkak bir tavuk gibi davranmayacaktım.

Yavaşça başım salladı, hâlâ beni inceliyordu.

"Henüz değil güzel şey, kendi kendime sorup duruyorum," dedi sohbet eder gibi, "senin gibi işini açık alanda halleden bir fahişe neden ayakkabı giyer? Hem de oldukça kaliteli bir ayakkabı." Gözleriyle kalıverengi mokasen ayakkabılarımı işaret ediyordu.

"Bir ne!" diye bağırıldım.

Bana hiç ilgi göstermedi. Bakışlarını yüzüme çevirmişti, hızla bir adımla iyice yaklaşıp eliyle çenemi tuttu. Ben de onun bileğini yakalayıp çektim.

"Bırak beni!" Parmakları çelik gibiydi. Ondan kurtulmak için harcadığım tüm çaba boşa gitti. Yüzümü oradan oraya çe-

vinip duruyordu, sonunda bir yerde aksamistii güneşimin yayıl-
götüm ona varmasını başarıtı.

"Tam bir hanımefendinin cildi olduğuna yemin edebilirim,"
diye mırıldandı kendi kendine. Öne eğildi ve koldadı. "Ve sa-
çında Fransız kokusu var." Yüzümü biraktı, kızgınlıkla çenemi
ovaladı, onun dokunuşunun izlerini yok etmeye uğraşıyor-
dum. "Gerisi devamlı müşterinden elde ettiğin gelirle halledi-
lebilir şeyler." Düşüncelere dalmıştı. "Gerçi konuşman da bir
hanımefendininki gibi."

"Çok teşekkür ederim!" diyerek bir anda çıktım. "Yolum-
dan çekil, kocam beni bekliyor ve on dakika içerisinde geri dön-
mezsem beni aramaya gelecektir."

"Ah, demek kocan var?" Yüzündeki alay dolu hayranlık ifa-
desi hafifçe silinir gibi oldu ama tamamıyla yok olmadı. "Pekâlâ,
kocanın adını lütfeder misin hana? O nerede ve karısının bu iş-
siz ormanda yarı çıplak halde dolaşmasına neden izin veriyor?"

Bütün aksamıuzeri boyunca bu olanları anlamlı bir yerle-
re oturtabilmek için kafamı deliler gibi çalıştırıp durmuştum.
Mantığım bana şu ana kadar ne kadar aptalca varsayımlarda
bulunduğumu ve tipki bu adama benzeyen Frank'in adını ona
vermemin başına daha fazla iş açacağını söylüyordu. Bu sebeple
ona cevap vermeye tenezzül etmedim ve oradan çıkabilmek
için onu ittim. O kaslı kolya yolu kapadı ve diğer eliyle beni
tuttu.

Yükandan bir yerden anı bir vızıldama duydum, bunu hızla
gördüğümde bir kararına ve aptal bir gürlüti takip etti. Komutan
Randall üzerine düşen ağırlığın etkisiyle ekose kumaştan yapılmış
bir bolça gibi ayzıldamın dibine serilmiştii. Bu küteden, kahve-
rengi kayaya benzeyen yumruk kalktı ve hatırı sayılır bir hızla
yemenin sağını andı, çıkan seslen kemikli bir çıkıntıya denk geldiği
anlaşılyordu. Komutanın saldırtıya karşı koymaya çalışılan parlak
kahverengi çizmeli bacakları bir anda durup iki yana düştü.

Kendimi pırlıl parlayan bir çift siyah göze bakarken bul-
dum. Biraz önce Komutan Randall'in dikkatini darmadağın
eden o güçlü el şu an bir salyangoz gibi benim koluma yapış-
mıştı.

"Sen de kimsin?" dedim şaşkınlıkla. Eğer ona bir isim ver-
memi gerekiyorsa, "kurtarıcım" benden biraz daha kısa boylu
ve oldukça ince yapıydı. Parçalanmış gömleğinden görünen
çıplak kolları ise oldukça adaletliydi, vücudu her şeye dayanıklı
bir malzemeden yapılmış gibi görünüyordu. Güzel de değildi,
yüzü çopurdu, kaşları düşük, çenesi de dardı.

"Buradan." Beni kolumdan çekmeye başladı, son olayların
etkisiyle aptallaşmıştım ve uysal bir tavırla onu takip etmeye
başladım.

Yeni yol arkadaşımı akçaagaçların arasında hızla ilerledi, ko-
camanı bir kayanın yanından seri bir şekilde döndü ve bizi bir
yola çıkardı. Azıman karaçalılar ve süpürgeotları arasında zıkkak-
lar çizercek ilerliyorduk, uzaktan görülmemiz pek mümkün de-
ğildi. Bütün bu koşullar altında o yolu şaşmadan hızla tepeye
doğru liderliğini sürdürüyordu. Tepenin diğer tarafından aşağı
inmeye başladığımızda nefesimi toparlamayı başardım ve nere-
ye gittiğimizi sormayı akıl ettim. Ondan hiçbir cevap gelmeyin-
ce yüksek sesle sorumu tekrarlardım. "Nereye gidiyoruz?"

Yüzünü ekşitti, bana sarıldı ve beni yolun kenarına itti, buna
hayli şaşırmıştım. İltiraz etmek üzere ağzımı açacağım sırada
eliyle ağzımı kapattı ve beni yere devirip üzerime çıktı.

Yine mi! Kendimi bu durumdan kurtarabilmek için çaresiz-
lik içinde oradan oraya debelenirken onun duyduğu şeyi ben
de duydum ve bir anda durdum. Arkadan ve önden bir takım
sesler geliyordu, bu seslere nal sesleri ve sırayan su sesleri de
eklenmişti. Bu duyduğum sesler kesinlikle İngilizlerin sesiydi.
Ağzımı kurtarabilmek için yine dehce savaşmaya başladım. Diş-
lerimi eline geçiriverdim, kafatasına bir darbe alıp ortalık ka-
ranlığa bürünmeden önce onun elleriyle salımlara ringa balığı
yemiş olduğunu anlayacak kadar bir zamana sahiptim.

Gecenin yoğun sisinin arasında karşımda birdenbire taş bir
kulube belirdi. Kepenkleri sınıksız kapalıydı, dışarı luç ışık sız-
mıyordu. Ne kadar baygın kaldığım, Inverness ve Craigh na
Dun tepesinden ne kadar uzakta olduğum konularında hiçbir
tikrim yoktu. Kuyruklu taşınan ben bir anın üzerimdeydik. Beni

önüne yerleştirmişti, ellerim eğere bağlanmıştı. Hâlâ doğru düğün bir yol yoktu ve oldukça yavaş ilerliyorduk.

Çok uzun bir zaman geçmemiş olduğumu düşündüm. Parlamadan içeri gelen bir beyin sarımsı ya da buna benzer bir belirti göstermiyordum, sadece başımın arkasında bir ağrı varbelirt göstermiyordum, sadece başımın arkasında bir ağrı vardı. Kurtarıcı pek konuşkan biri değildi ona sorduğum bütün sorulara İskoggada her anlama çekilebilecek olan sınır bozucu bir üğultüyle cevap veriyordu. Bu sesi duyduktan sonra onun nerele olduğuna dair bütün şüphelerim ortadan kalkmıştı.

Ate, karanlıkların ve taşların arasında ağır aksak giderken gözlerim karanlığa iyice alışmıştı, bu yarı karanlıktan sonra içerinin ışığı bir anda gözlerimi aldı. Gözlerimdeki kamaşma hafifleyince bu ışığın aslında küçük bir odada yanımda olan ateş, birkaç mum ve oldukça büyük bir tehlike arz ettiğini düşündüğüm eski moda bir gaz lambasından geldiğini kavradım.

"O yanında getirdiğin şey de ne Murtagh?"

Ben daha gözlenmi kırıştırmakla meşgulken sansar suratlı adam beni kolumdan yakaladı ve ateşin önüne götürdü.

"Konuşmasından anladığım kadarıyla İngiliz bir fahişe Dougal." Odada birkaç adam daha vardı ve hepsi gözünü bana dikmişti. Bir kısmı merakla, bir kısmı da arzu dolu gözlerle bakıyordu. Aşamüstü olan biten onca şeyden sonra elbiseim yer yer yırtılmıştı. Aceleyle bir hasar kontrolü yaptım. Başımı aşağı çevirdiğim anda sökülmüş olan yerden göğüslerimin kıvrımlarının ortaya çıkmış olduğunu gördüm, adamların da bunu görebildiklerinden emindim. Bir an sökülmüş iki parçayı ellerinle bir araya getirmeyi düşündüm ama bu dikkati o bölgeye daha çok çekmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bundan vazgeçtim ve büyük bir cesaretle ben de gözlerimi onlara diktim, ya onlar ya da ben er geç bunu yapmaktan sıkılacaktık.

"Güzel bir parça bulmuşsun, İngiliz mi?" dedi ateşin yanımda oturan şışman, iğrenç görünümlü adam. Elinde kocaman bir çikmek parçası vardı, yerinden kalkıp bana doğru gelirken bık onu bırakmadı. Elinin tersiyle çenemi havaya kaldırdı ve saçlarını yüzümden çekti. Bu hareketimden içimdeki korku nimsini döküldü. Diğer adamlar da etrafıma toplandılar, her

yer sakal bırık ve kareli kumaşla kaplanmış, ter ve alkol kokusu birbirine karışmıştı. Biraz daha dikkatle bakınca hepsinin İskoç eteği giymiş olduğunu fark ettim, yörenin bu tarafı için garip. Bir aşiret toplantısının ya da eski günleri anma gecesinin içine düşmüş olabilir miydim?

"Buraya gel, kadın." Pencerenin yanındaki masada oturmakta olan siyah sakallı, kocaman adam beni yanına çağırdı. Emir veriş şeklinden onun bu odadaki lider olduğunu anladım. Murtagh beni çekerek adama götürürken diğerleri isteksizce geri çekildiler, beni tutsak alan kişi olarak onun haklarına da saygı gösteriyorlardı.

Bu esmer adam beni incelemeye başladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yakışıklı olduğunu düşündüm ama hiç de dost gibi görünmüyordu. Kaşlarının arasında çizgiler vardı. Normal şartlarda insanın karşılaşmak isteyeceği tiplerden değildi.

"Adın ne kadın?" Sesi onun boyutlarındaki bir adama göre oldukça nazlı. Hiç de ondan beklediğim gibi göğüsten gelen kalın bir ses tonu yoktu.

"Claire... Claire Beauchamp." İçgüdüsel bir tavırla kızlık soyadımı söyleyivermişim. Eğer detleri fideye istemek gibi bir şeyse kızlık soyadımı söyleyerek onların Frank'e ulaşmalarını engelleyeceğimi düşünmüştüm. Bu kaba saba adamların ben onların kim olduklarını öğrenmeden önce benim kim olduğumu öğrenmelerini de istemiyecektim. "Ve siz kim olduğunuzu sanı..." Esmer adam beni duymazdan geldi, bu işten çok yorulmuşum.

"Beauchamp mı?" Kalın kaşlarını havaya kaldırdı, diğerleri de şaşırmıştı. "Bu bir Fransız ismi, öyle değil mi?" Adımı çok düzgün bir şekilde telaffuz etmişti, İngilizlerin çoğunun yaptığı gibi "Beecham" dememişti.

"Evet, doğru," diye cevapladım onu, ben de şaşırmışım.

"Bu kadını nereden buldun?" diye sordu Dougal, den mataradan bir şeyler içmekte olan Murtagh'ın etrafında dolanıp duruyordu.

Yanık tenli küçük adam omuz silkti. "Craig na Dun'un eteklerinde, biriken yağmurun suyunu sübaya taşıyordun." Kaş-

latını kaldırarak konuşmasına devam etti. "Kadının bir fahişe olup olmadığı konusunda tartışıyorlar." "

Dougal bana bir kez daha alıcı gözüyle baktı, gözlerini desenli pamuklu elbisem ve yürüyüş ayakkabılarımı üzerinde gezdirdi.

"Anladım. Peki, hanımefendinin bu tartışma sırasındaki pozisyonu neydi?" diye konuşmaya devam etti. Bu arada 'hanımefendi' sözcüğünü oldukça alaylı bir tavırla söylemişti, bu durum şu an umurunda bile değildi. Arkadaşlarının telaffuzu Murtagh'dan çok daha düzgündü.

Murtagh çok eğleniyor gibiydi. Dudağının bir kenarını yukarı doğru kıvrarak, "O fahişe olmadığını söylüyordu. Komutan ikalemedeydi. Bu konuda bir test yapmak üzereydi," dedi.

"Bunu biz de yapabiliriz." Şişman, siyah sakallı adam sırıtarak bana doğru ilerlemeye başladı, bir yandan da kemeriyle oynuyordu. Telaşla ondan uzaklaşmaya başladım ama kulubenin boyutları yeterli kadar uzaklaşmama imkân vermemişti.

"Her şeyin bir zamanı var, Rupert." Dougal hâlâ asık bir suratla beni süzüyordu ama sesindeki otoriter ton Rupert'in suratına komik bir hayal kırıklığı ifadesi vererek sırnaşık tavrının sona ermesini sağladı.

"Tecavüzle isim olmaz zaten. Ayrıca bunun için zamanımız da yok." Bu bakış açısının açıklanması beni biraz olsun rahatlatmıştı ama diğerlerinin yüzlerinde gördüğüm aleni şehvet ifadesi bunun gerçek ahlak anlayışları olduğundan şüpheye düşme ve hâlâ endişeli bir suratla orada durmama sebep oluyordu. Anlamaz da olsa kendimi iç çamaşırlarımla herkesin ortasında duruyor gibi hissediyordum. Bu İskoçyalı haydutların kim ya da ne olduklarını bilmiyordum ama son derece tehlikeli görünüyorlardı. Ağzından çıkmaya olasılığı olan saçma sapan sözcükleri sarf etmemek için sürekli dilimi ısırıyordum.

"Sen ne diyorsun Murtagh?" diye konuyu sürdürdü Dougal beni esir alan kişiye dönerek. "En azından Rupert'tan pek hoşlanmadığını ortaya koydu."

"Bu bir kanıt olamaz," diye itiraz etti kım boldu, küçük saçlı adam. "Ona günüş fi"

şeyler almadan Rupert'la beraber olmanın bekleyemezsin," diye devam etti. Arkadaşları bu sözlerine kahkahalarla gülmeğe başlamıştı. Dougal bu gürlütlüyü bir el hareketiyle susturdu ve başını kapıya çevirdi. Az saçlı adam yüzündeki gülünsmeyi koruyarak itaatkâr bir tavırla kapıdan dışarı çıkıp gecenin karanlığına doğru süzülde.

Bu kahkahalara katılmamış olan Murtagh hâlâ kaşlarını çatmış bir halde beni inceliyordu. Sıkı yüzüne düşen perçemlerini geri atmak için başını salladı.

"Yoo," dedi kendinden emin bir tavırla. "Ne ya da kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama onun bir fahişe olmadığına eminim, bu uğurda en iyi gömleğimi bile yakarım." En iyi gömleğinin üzerindeki olmaması için dua ettim, eğer oysa bahse girmeye değmeyecek kadar eski görünüyordu.

"Ah, elbette en iyisini sen bilirsin Murtagh, ne de olsa onların yakineni gören sensin," diye dalga geçmeye başlayan Rupert, Dougal tarafından hırçın bir tavırla susturuldu.

"Bu konuyu daha sonra çözeriz," dedi Dougal ters t. "Bu gece almanız gereken oldukça uzun bir yol var ve öncelikli olarak Jamie için bir şeyler yapmalıyız, bu şekilde yola devam etmesi imkânsız."

Daha az dikkat çekmek amacıyla şöminenin yanına gölgeletrin arasına büzüldüm. Murtagh denen adam beni buraya sokmadan önce ellerimi çözmişti, onlar başka bir şeylerle meşgulken bana belki bir kaçına şansı doğardı. Bütün adamların dikkati köşede bir taburenin üzerine sınımsı olan adama yoğunlaşmıştı. Sorgulamam sırasında başımı zorlukla kaldırıp bana bakabilmiş-ti, çoğunlukla eli bir omzunun üzerinde ileri geri sallanarak, acı içinde oturmuştu.

Dougal dikkatli bir şekilde onun omzunun üzerindeki elini aşağı indirdi. Adamlardan biri onun omzunun üzerinde duran ekoseli kumaşı indirince, kanlar içindeki gömleği ortaya çıktı. İnce bıyıkları olan küçük adamı, elinde bir bıçakla bu delikanlının arkasından yaklaştı. Gömleğinin yakasını tuttu ve göğsüne doğru kesmeye başladı, kollarını da kestikten sonra gömlek yere düşürdü.

Ben de diğer adamların yaptığı gibi nefesimi tuttum. İlaç otonomim üzerinde olduğukça derin bir yara vardı, oluk oluk kan gışına doğru akıyordu. Bu halledilebilirdi, esas problem tam eklenim üzerindeydi, orada olduğukça garip bir şiş vardı ve kolu olmaması gereken bir acıda duruyordu.

Dougal homurdanmaya başladı. "Hımm. Kolu çıkmış zalimim." Genç adam ilk kez başını kaldırdı. Yüzü kızıl sakallı ve acıyla kaplanmış olmasına rağmen olduğukça güçlü ve iyi bir insana benziyordu.

"Tulekten çıkan sağmalanım etkisiyle attan elimin üzerine düştüm. Bütün ağırlığım elime bindi ve bir anda 'caaat' diye bir ses çıktı ve böyle oldu."

"Bu doğru bir tanımlama oldu." Yine İskoçyalı olan ve aksanına bakarak daha eğitimli olduğuna karar verdiğim bıyıklı bir adam, onun canını acıtarak omzunu inceliyordu. "Yara çok önemli değil. Sağmalar sıyrıp geçmiş, yeten kadar kan da akıyormuş. Adam masanın üzerinde duran kirlı bir bezi aldı ve kanın altında olduğu yere tampon yaptı. "Buraya kadar tamam ama kırık çıkalı hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Onu yerine oturtmak için bir çıkakçıya ihtiyacımız var. Bu şekilde yola devam etme ihtimalin var mı Jamie?"

Genç adam başını salladı, yüzü bembeyaz olmuştu. "Çok acıyor ve hiç oynatamıyorum, bu şekilde at sürmeme imkân yok." Gözlerini yumdu ve alt dudaklarını ısırıldı.

Murtagh sabırsızlıkla konuşmaya başladı. "Onu burada bırakamayız öyle değil mi? Kırmızı ırbalılar karanlıkta iz sürmede pek de başanlı değiller ama er geç burayı bulacaklar, kepenklerin kapalı olması bir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca omzunda kocaman bir delikle Jamie'nin kendini masum bir çiftçi gibi göstermesi de imkânsız."

"Boş yere kendini üzme," dedi Dougal. Onu bırakmak gibi bir niyetim yok."

Bıyıklı adam iç geçirdi. "Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Omzunu yerine oturtmak için zorlamaktay baska bir çare göremiyorum. Murtagh, sen de buraya bir tectin buldün şansımı deneyeceğim."

O, genç adamın kolunu bileğinden ve dirseğinden tutup yukarı ittirirken ben de iligyle onu ızlıyordum. Acı kesinlikle yanlıştı ve bu delikanlıya müthiş bir acı veriyor olmalıydı. Genç adamın alnından ter boşanıyordu ama ufak bir homurdanma dışında gıkını bile çıkarmadı. Birdenbire bedeni öne doğru büküldü, onu tutmakta olan adamlar yere düşmesini son anda engellediler.

Biri deri mataranın ağzını açtı ve onu delikanlının dudaklarına dayadı. Kesif alkol kokusu benim durduğum yere kadar geldi. Delikanlı öksürerek ağzını kapadı ama ağzına girenleri de yuttu, kehribar renkli sıvının geri kalanı gömleğine döküldü.

"Yeni bir denemeye daha hazır mısın oğlum?" diye sordu kel adam. "Ya da, belki de bu kez Rupert denemeli," diye önerdi yere çökmüş, siyah sakallı zorba kılıklı adama dönerek.

Bu çağrı üzerine Rupert sanki sınık atacakmış gibi ellerini esnetti ve delikanlının kolunu kaba kuvvetle yerine oturtmak amacıyla bileğinden tuttu, bu operasyonun sonunda delikanlının kolu bir süpürge sapı gibi ikiye ayrılacaktı.

"Bunu yapmayı düşünme bile!" Bütün kaçma planlarını bir kenara bırakarak büyük bir öfkeyle oraya ilerledim, adamların hepsi bana bakakalmıştı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi kel adam dişlerinin arasından, bu tepkim onu fazlasıyla kızdırmıştı.

"Böyle yapmaya devam ederseniz adamın kolunu kıracağınızı söylemeye çalışıyorum," dedim dişlerinin arasından. "Yolumdan çekilin lütfen," Rupert'i dirsekleyerek oradan uzaklaştırdım ve hastanın bileğini tuttum. Hasta da diğerleri kadar şaşkın görünüyordu ama karşı koymadı. Teni sıcaktı ama ateşi çok yükselmemişti.

"Onu yerine yerleştirmeye çalışmadan önce kolunu doğru acıda tutmalısınız," dedim bileğim yukarı doğru kaldırıp dirseğini tutarken. Bu genç adam çok iniydi, kolu da kurşun gibi ağırdı.

"Şimdi en kötü kısmı geliyor," diyerek hastayı uyardım. Kolunu yukarı doğru bir yerine oturtmak üzere dirseğini avuçladım.

Dudaktan yukarı doğru büküldü, bu tam bir gülümseme değildi. "Şu ankinden daha fazla acıyaçağımı sanıyım. Hadi desem et." Şimdi benim yüzümü ter baskıyordu. Bir omzu yerine takınak en zor işlerden biriydi. Bunu omzu saatler önce çıkmış ve eklemeleri gışmış olan bu kocaman adamı üzerinde uygulamak için tam gücümü kullanmam gerekiyordu. Ateşe çok yakın dus ruvorduk, eklem birdenbire yerine oturduğunda alevlerin içine düşmemiz için dua ediyordum.

Omzu aniden ufak bir ses çıkarak yerine oturdu. Hasta bu durumdan çok etkilenmişti. Elimi havaya kaldırdı.

"Araç acıyıyor!" Yüzüne kocaman bir rahatlama gülücüğü vermişti ve diğer adamlar da çığlıklar atarak alkışlamaya başladılar.

"Ama acıyacak." Sarf ettiği gücün sonunda her yanımda ter içinde kalmıştı ama sonuçtan çok memnundum. "Birkaç gün içinde kalmıştı ama sonuçtan çok memnundum. "Birkaç gün boyunca hassas olacak. Önümüzdeki iki, üç gün boyunca eklemi yerinden oynatmamalısn, oynatmamak zorunda kaldığında da bunu çok yavaş hareketlerle yapmalısın ve ağrıtmaya başlar başlamaz hareketi durduralısın. Ayrıca her gün üzerine sıcak kompres yapmalısın."

Tavsiyelerimin ortasına geldiğim anda hastanın beni saygıyla dinlediğini, diğerlerinin ise büyük bir merak ve şüpheyle beni incelediklerini fark ettim.

"Gördüğünüz gibi ben bir hemşireyim," diye açıklama yapm, nedense bunu kendimi savunur bir şekilde söylemiştim.

Dougal ve Rupert'ın gözleri bir kez daha göğüslerime kaydı, büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Bakışlarının yönünü değiştirdiler ve Dougal yeniden yüzüme bakmaya başladı.

"Öyle gibi görünüyor," dedi kollarını kaldırarak. "Bir sütanneye oranla oldukça bilgili birine benziyorsun. Delikanlının diğer yaralarını da ata binebilecek kadar iyileştirebilir misin?"

"Evet, yaralarını sarabilirim," dedim gizlemediğim bir kahkahla. "Bana gerekli malzemeyi sağlarsanız bunu yapabilirim. Ama önce bana 'sütanne' derken neden bahsettiğini açıklamanız gerekir. Ayrıca size yardım etmemi istediğinizi de belirtmelisiniz?"

Dougal yine sözlerimi duymazdan gelip köşeye sınımış olan ve karanlıkta zorlukla seçebildiğim bir kadına ışıltılı bir şeyler mırıldanıyordu. Etrafı adamlar tarafından çevrilmişti, onun orada olduğunu fark etmemiştim. Çok garip giyinmişti. Yırtık pırıkt uzun bir eteği, uzun kollu bir bluzu vardı, bluzun üzerinde yarım korseye benzeyen deri bir şey vardı. Üzerindeki her şey leş gibiydi, gerçi yüzü de leş gibiydi. Bu evde eksik olan tek şey elektrik değildi, burada sıhhi tesisat da yoktu. Bu durum, bütün bu pisliğin sebebinin anlatmaya yeterliydi.

Kadın küçük bir reverans yaparak Rupert'la Murtagh'ın arasından sıyrıldı, ocağın yanındaki ahşap sandığı karıştırmaya başladı ve oradan bir yiğün eski püskü kumaş çıkardı.

"Hayır, onlar olmaz," dedim yavaşça. "Öncelikle yaraları dezenfekte etmem gerekiyor, sonra da eğer elinizde steril bandaj yoksa temiz bezlerle yarayı sarabilirim."

Çevremdeki bütün kollar havaya kalktı. "Dezenfekte mi?" dedi küçük adamı, ihtiyatlı bir tavırla.

"Elbette," dedim kesin bir tonlamayla, onun eğitimliymiş gibi görünen aksanının tam tersine biraz cahil olduğunu düşünmeye başlamıştım. "İyileşmenin daha hızlı gerçekleşmesi için yaranın üzerinde bulunan daha sonradan başa dert açabilecek bütün kir ve mikropları belirli şeylerle temizlemem gerekir."

"Mesela?"

"Tentürdiyot olabilir," dedim. Hepsini ifadesiz bir şekilde gözlerini bana dikmişti, yeniden denedim.

"Mersol? Seyretilmiş fenik asit?" diyerek olabilecekleri saymaya devam ettim. "Alkol bile olabilir." Hepsinin yüzünde bir rahatlama belirdi. Sonunda anladıkları bir kelime kullanmayı başarmıştım. Murtagh deri matarayı elime tutuşturdu. Derin bir iç çektim. ışıltılıların ilkel olduklarını biliyordum ama bu tahminlerimin dışında bir durumdu, hatta inanılmazdı.

"Bakın," diye söz başladım, mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalışıyordum. "Neden onu kasabaya götürmüyorsunuz? Uzak olabilir ama eminim orada ona bakacak bir doktor vardır."

Kadın ayal ayal bana bakıyordu. "Hangi kasaba?"

Pencerenin yanında duran ve perdenin ucundan dikkatle dışarıyı gözlemekte olan o iri adamı, yani Dougal bu tartışmayla hiç ilgilenmiyordu. Perdeyi yavaşça bıraktı ve sessizce kapıya ilerledi. Onun kapıdan dışarı çıktığını gören diğer adamlar bir anda sustular.

Kısa bir süre sonra yanında kel adamla geri döndü, dışarının olana sığıcı ve çam ağaçlarının keskin kokusu da onunla birlikte içeri girmişti. Diğer adamların soru dolu bakışlarına başını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Hayır, şimdilik bir şey yok. Yine de buradan bir an önce gitmeliyiz."

Gözleri bana takılınca, durup düşünmeye başladı. Başıyla bana bir işaret yaptı, kararını vermişti.

"O da bizimle gelecek," dedi. Masanın üzerindeki kumaş yığınına karşınmaya başladı. Sonunda elinde yırtık pırtık bir bezle geri geldi, bu bir zamanlar bir boyunbağıymış gibi görünüyordu.

Biylık adam beni gidecekleri yere götürmek istemiyordu.

"Onu neden burada bırakmıyoruz Dougal?"

Dougal ona sabırsız bir bakış fırlattı ama konuyu açıklamayı Murtagh'a bıraktı. "Kırımızı urbaların burayı bulmaları çok uzun sürmez, şafakla birlikte burada olurlar. Eğer bu kadın bir İngiliz casusuysa, onun onlara hangi yöne doğru gittiğimizi söyleme riskini göze alamayız. Ve işe iyi tarafından bakersak ve bu kadın onlarla birlikte değilse," bunu söylerken şüpheli bakışlarını bana çevirdi "onun gibi bir kadını burada yalnız başına bırakmamız doğru olmaz." Eylet ettiğimin kumaşını gösterdi. "Onun için fidev ödemek isteyen birileri olabilir, üzerinde çok az şey var ama onlar da kayda değer şeyler."

"Tüm bunların yanı sıra," diyerek Dougal onun konuşmasını kesti, "yolda bize yardımcı dokunabilir, doktorluk hakkında bir takım bilgileri var gibi görünüyor. Şu an buna vaktimiz yok. Jamie korkunç yola 'dezenfekte' olmadan devam etmek elile sürülecek misin?"

"Elbette."

"Aferin, delikanlı. Al," dedi bana yağlı bezi uzatırken.

"Çabuk onun yarasını sar. Buradan hemen ayrılmalıyız. Siz kımanız atları getirin," dedi adı Rupert olan yışın adamla diğer sansar suratlı adama.

Kumaşı hoşnutsuzlukla aldım.

"Bunu kullanamam, çok kirli."

Bir anda iri adamı omzumu tutarken gördüm, kapkara gözleri hemen karşıdaydı. Hareket ettiğini görmemiştim bile. "Yap şu işi," dedi.

Beni iterek bırakır bırakmaz kapıdan dışarı çıktı ve o da adamları gibi gözden kayboldu. Titreyerek, adamın omzundaki kurşun yarasını sarmak için elimden gelenin en iyisini yapmak üzere ona döndüm. Aldığım eğitim o iğrenç, yağlı boyun bağı adamın yarasına sarmama engel oluyordu. İçinde bulunduğum panik halini bir kenara bırakıp daha uygun bir şeyler bulabilmek için etrafıma bakınmaya başladım, masanın üzerindeki paçavralara ümitsizlik içinde bir kez daha göz gezdirdim. Sonunda kombinezonumun ucundaki parçalanmış suni ipeği kullanmaya karar verdim. Steril değildi ama şu an burada bulunan en temiz malzeme olduğu kesindi.

Hastanın keten gömleği oldukça eskmişti ama hâlâ şaşırtıcı bir şekilde sağlamlığını koruyordu. Ufak bir mücadeleden sonra kolun geri kalanını dikilerinden sökme başardım ve onu kolunu asmak için kullandım. Yapmış olduğum doğaçlama sarğı ve askının ne kadar işe yaradığını görmek için bir adım geri çekilirken yine ses çıkarmadan ne yaptığımı bakmaya gelmiş olan o iri adama teslim verdim.

Yaptığım işi onaylarcasına baktı. "İyi iş, kadın... Haydi, biz hazırız."

Dougal kadına biraz para verdikten sonra beni ite kaka kulübeden çıkardı. Jamie beyaz suratıyla arkamızdan geliyordu. O tabureden ayağa kalkınca hastanun oldukça uzun boylu bir adam olduğunu anladım, uzun boylu bir adam olan Dougal'dan birkaç santim daha uzundu.

Siyah sakallı Rupert ve Murtagh dışarıda altı tane at hazırlandı. Onların arkasında birer tane at vardı. Onları birer tane atla sürdükleri mıldamp duruyor-

laidi. Bu gece ay yoktu ama yıldızlar gülmüş parçaları gibiydi ve çerçken ışığı sağlıyorlardı. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda hayranlıkla derin bir nefes aldım, bugüne kadar bu kadar parlak yıldızlar görmemişim. Etrafımdan orman olduğunu görünce da kasaba yoktu, oradan yansıyan ışıklar olmayınca da yıldızlar gökyüzünün hâkimi olmuşlardı.

Bir anda aklım başımdan gitti, hava soğuktu ama ben gereğinden fazla üşümeye başlamıştım. Etrafta hiç ışık yoktu. "Hangi kasaba?" diye sormuştı içerdeki kadın. Savaş yıllarında da elektrikli kesintilerine alışmıştım, hava saldırıları sırasında da kararına yapıldı, bu yüzden orada ışık olmaması beni çok da rahatsız etmemişti. Ama şu an savaşta değildik ve Inverness'in ışıktan kilometrelerce ötede bile görünür olmalıydı.

Adamlar karanlıkta şekilsiz kütleler halinde görünüyordular. Ağaçların arasına süzülüp oradan kaçmayı düşündüm ama Dougal düşüncelerimi okumuş gibi dirseğimi yakaladı ve beni atlara doğru yürüttü.

"Jamie, atla atına," diye bağırdı. "Kadın seninle birlikte gelecek." Dirseğimi sıkı. "Jamie tek eliyle idare edemezse dizginlerini sen tutabilirsin, bızden ayrılmamaya dikkat et. Herhangi bir şey yapmaya kalkışsan, boğazını keserim. Beni anladın mı?"

Başımı salladım, boğazımı cevap veremeyecek kadar kurumuştum. Sesi çok da tehditkâr değildi ama ben ağzından çıkan her bir sözcüğü yapacağına inanmıştım. 'Herhangi bir şey' yapmaya pek de niyetli değildim çünkü ne yapabileceğimi bilmiyordum. Nerede olduğumu bilmiyordum, yanımdakilerin kim olduğunu bilmiyordum, buradan neden aceleyle ayrıldığımızı bilmiyordum ya da nereye gitmek üzere ayrıldığımızı... Şu an için onlarla gitmekten başka bir alternatifim de yoktu. Frank uzun bir zaman önce beni aramaya başlamış olmalıydı, onun için çok üzülüyordum ama şu an ondan bahsetmek için iyi bir zaman değildi.

Dougal baş hareketimi hissetmiş olmalıydı, kolumu bıraktı ve bana doğru eğildi. O sırada yılan gibi tırmanmaya başladım, ayakları orada durup ona bakiye devam ettim. "Ayagın, kadın!"

Bana ayagını uzat! Sol ayagını!" diye ekledi bezgin bir tavırla. Hemen ona uzattığım sağ ayagımı aşağı indirip solu kaldırdım. Homurdanarak beni kaldırdı ve Jamie'nin önüne yerleştirdi. Jamie beni sağlam koluylla tuttu.

İçinde bulunduğum durumun sıradışı olmasına rağmen bu genç İskoç'un sıcaklığı hoşuma gitti. Kan ve is kokuyordu, uzun zamandır da yıkanmamıştı ama ince elbisemi akşam ayazına karşı koyamıyordu ve en azından sırtımı ona dayanmış olmaktan çok mutluydum.

Hafifçe duyulan dizgin sesleriyle birlikte yıldızlı gecenin içine doğru harekete geçtik. Adamlar çığlarını bile çıkarmıyorlardı, dikkatle etraflarını kolluyorlardı. Yola varır varmaz atlar tınsa geçtiler. İçimde delirer gibi konuşma isteği vardı, belki binleri dinlerdi ya da kendi kendime konuşurdum.

Yol arkadaşım da pek rahat değildi, bu sağ elini yeterince kullanamamasından kaynaklanıyordu. Atı yönetebilmek için kalçalarını kullandığını hissedebiliyordum. Ben pozisyonumu koruyabilmek için kısa eğrin önüne sınıksı yapışmıştım. Daha önce de ata binmişim ama Jamie gibi bir sürücüyle hiç karşılaşmamıştım.

Bir süre sonra bir kavşağa geldik ve kel adamlar lider aralanında konuşurken durup bekledik. Jamie atın dizginlerini serbest bıraktı ve onun otlamasını sağladı, bir yandan da arkamda kıvrılıp duruyordu.

"Dikkatli ol!" dedim. "Bu şekilde kıvrınmaya devam edersen sargıların açılacak! Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Seni örtebilmek için atımı gevşetmeye uğraşıyorum," diye cevap verdi. "Titriyorsun. Bunu tek elimle yapamıyorum broşu açmaya yardım eder misin lütfen?"

Biraz hantal hareketlerle de olsa iyi bir iş birlikteliğin sonunda kumaşı gevşetmeyi başardık. Şaşkınlık verici bir beceriyle kumaşı bir şal gibi omuzlarına sardı ve uçlarını benim omuzlarımdan geçirdikten sonra eğrin altına sıkıştırdı. Bizim de sarınmayı başarmıştık.

"Oldu istedi!" dedi. "Gideceğimiz yere varmadan önce donatmak olmanı istemeyiz."

"Teşekkür ederim," dedim, bu koruma için ona minnettar-
dım. "Nereye gittiğinizi söyley misin?"
Yüzünü göremiyordum, cevap vermeden önce duraksadı.
Sonunda ufak bir kahkaha attı. "Sana gerçeği söyleyemem is-
ter misin? Bilmiyorum. Oraya vardığımızda ikimiz de neresi
olduğunu anlayacağız."

İlerlediğimiz karsal alanda bir şeyler gözüme tanıdık görün-
meye başladı. Evet, evet önümüzdeki horoz kuyruğu şeklindeki
kaya oluşumunu daha önce de görmüştüm.

"Cockranınon Kayası!" diye bağırdım heyecanla.

"Sanırım o," dedi yol arkadaşım, benim heyecanımı payla-
mamıştı.

"İngilizler burayı puslu kurmak için kullanmamışlar mıydı?"
diye sordum, bir yandan da geçen hafta boyunca Frank'in bana
saatler boyu anlattığı bölge tarihi hakkındaki sıkıcı bilgileri hatırlamaya çalışıyordum. "Eğer yakınlarda bir İngiliz devriye ka-
rakolu varsa..." Tereddütle durdum. Eğer bu bahsettiğim şey
yakınlardaysa belki de bunu söylemem büyük bir hataydı. Hele
ki pusudan hiç bahsetmemeliydim. Ekose kumaşa sarmalanmış
bir halde ilerlerken yol arkadaşımın ayırt edilmem imkânsızdı.
Birdenbire aldım Komutan Jonathan Randall geldi, istemeden
de olsa bir anda ürperdim. O yarık taşın içeri girdiğim andan
ben olan biten hiçbir şey mantıklı değildi, ormanda Frank'in al-
tınıcı kuşak dedelerinden biri olan adamla karşılaşmıştım. İnat-
la bu fikre karşı koymuştum ama başıma gelenleri mantıklı bir
formüle oturtmanın başka bir yolu yoktu.

Önce her zamankinden daha renkli ve gerçeğe benzeyen
bir rüya gördüğümü düşünmüştüm ama Randall'in öpücüğü
son derece tanıdık, hissedilir ve dikkat çekici bir öpüktü.
Murtagh'in kafama vurmasını da hayal etmiş olamazdım çünkü
kafamdaki acı kadar gerçektir. Ve... Ve kanı; evet, kana çok alışıkım
ve onu rüyalarımda çok görmüştüm ama hiçbir rüyamda kanın
kokusunu alamamıştım. Arkamda atımlık bir adamın kokusu
len o sıcak, bakıra benzeyen keskin kokuyu hâlâ alıyordum.

Atı liderimizin yanına yönelirdi ve bu haymetli gölgeye
İskoçça bir şeyler söyledi. Atlar yavaşlamıştı.

Liderlerinden gelen bir işaretle, diğerleri atlarını mahimuzla-
yıp kayaya doğru dörtlüla ilerlerken, Jamie, Murtagh ve küçük
kel adam yavaşlayarak geride kaldılar. Ay yarım ay şeklinde ken-
dini göstermişti, bu ışıktaki yolun kenarındaki çalılıkların arasına
gizlenmeye imkân yoktu ama kayaların içindeki yarıklara her
şey gizlemek mümkündü.

Atlılar dörtlüla kayaların önünden geçerken boşlukta bir
misket tüfeğinin sesi duyuldu ve bir ışık ortaya çıktı. Hemen
arkamdan tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu, at ince bir sopayla
kamçılanmış gibi ileri fırladı. Bir anda süpürge otlarının arasın-
da kayalıklara doğru bir yarışa başlamıştık, bizimle birlikte iler-
lemekte olan Murtagh ve diğer adamlardan çıkan tüyler ürpertici
çığlık ve nara sesleri adeta geceyi delip geçiyordu.

Can havlıyle yere yapışmıştım. Bir diğer katırtmağın öbeğ-
nin içinden geçerken Jamie beni belimden yakaladı ve o öbeğin
içine fırlattı. At yeniden geri döndü ve hızla koşmaya devam
etti, kayalara güneiden yaklaşıyordu. Kayalıkların gölgesine
grip kaybolmadan önce sürücünün atın üzerine iyice yatmış
olduğunu görebiliyordum. At dörtlüla dışarı çıktığında ise eyer
boştu.

Kayaun yüzeyinde pek çok gölge oynayıyordu, çalılıkları ve
tüfek seslerini duyuyordum ama bu gölgelerin insan mı yoksa
kayaların arasında yer alan meşe ağaçları mı olduğunu ayırt et-
mem imkânsızdı.

Zorlukla da olsa çalılıktan kurtulmayı başardım, saçıma ve
eteğime takılmış birkaç otu da ben ayıkladım. Elimdeki cızı-
ğı yalarken bundan sonra başıma neler geleceğini düşünmeye
başlamıştım. Eğer bu savaş İskoçlar kazanırsa ya da araların-
dan birkaçı sağ kalırsa beni bulmak için geri döneceklerdi. Eğer
kaybederlerse, İngilizlere ulaşmayı başarabilirdim, ama onlar
da İskoçlarla yolculuk yaptığım için onlarla işbirliği içinde ol-
duğuma sanacaklardı. Bu işbirliği neyle ilgili olabilirdi, hiçbir
fikrim yoktu ama kulübedeki adamların tavrından anladığım
kadarca işbirlikçi bir düşüncem vardı. Bu düşüncemayacağı bir takım işlerin pe-
şindeydiler.

Galiba bu dileme bulamamak en iyi seçim olacaktı. Artık nerede olduğumu biliyordum, bütün yolu yürümemi gerekse bile buldığım bir köye ya da kasabaya ulaşma şansım vardı. Bu karanı vermez Cocknammon Kayası'nın civarındaki lanet olana granitlerin arasından yola doğru ilerlemeye başladım.

Ay ışığı gözümü aldatıyordu, yoldaki her şeyi görebiliyordum ama derinliklerini hesap edemiyordum, yassı bitkilerle sırtı taşlar aynı yükseklikte görünüyordu, bu yüzden gereksiz serti taşlar aynı yükseklikte görünüyordu, bu yüzden gereksiz anlarda ayaklarını gereğinden fazla kaldırıyor, diğer zamanlarda da parmaklarını taşlara çarpıyordum. Gittikçe arkamda kalan sesleri dinleyerek elimden geldiği kadar hızlı yürümeye çalışıyordum.

Yola vardığımda bu sesler ıyice azalmıştı. Yolda yürürsem çok dikkat çekecektim ama onu izlemeye de mahkûmdum. Başka türlü kasabaya giden yolu bulamazdım. Karanlıkta yön bulma duygum hiç gelişmemişti, yıldızlardan yön bulmayı da Frank'ten öğrenmek için hiçbir çaba sarf etmemiştim. Frank'i düşünmek ağlama isteğimi devreye sokmuştu, bunun gerçekleştirmesi için hemen bu aşamüstünden beri olanları düşünüp onlara bir anlam yüklemeye çalıştım.

Bu mümkün değildi ama şu ana kadar olan her şey benim hâlâ on sekizinci yüzyıl gelenek ve görenekleriyle yaşamakta olan bir yerde bulunduğumu gösteriyordu. Bunun bir maskeleyi balo ya da yöresel bir festival olduğunu düşünebilirdim ama Jamie denen delikanlının yaraları gerçikti. Bu yaranın izlerine bakınca onun bir msket tüfeğinden alınan yara olduğunu anlamamak imkânsızdı. Ayrıca kulübedeki adamların hiç rol yapar gibi bir hali yoktu. Onlar son derece ciddi ve gerçikti, kamaları ve kılıçları da öyleydi.

Burayı korunmuş bir bölge olabilir miydi, burada yaşayanların periyodik olarak geçmişlerini canlandırdıkları bir yer miydi? Almanya'da buna benzer şeylerin yapıldığı yerler olduğunu duymuştum ama İskoçya'da da olduğunu biliyordum. Akımların tükellerle birbirlerini 19. yüzyıla kadar uzatmıştı. Akımların benimsediği dalga geçiyordu.

Nerede olduğunu kontrol edebilmek için arkama dönüp

kayaya baktım sonra da önüme dönüp uluk çizgisine... Bu başkışla birlikte kanımın döndüğünü hissettim. Görünürde çam ağaçlarından ve kocaman bir karanlıkta parlayan yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu. Inverness neredeydi? Eğer arkamdaki Cocknammon Kayası ise, ki öyle olduğundan emindim, Inverness güneybatı yönünde yaklaşık beş kilometre ötede olmalıydı. Bu mesafeden kasabamın parlıtısını görmem gerekirdi. Tabii, orada olsaydı...

Gecenin ayazında kollarımı vücuduma sarıp sallanmaya başladım. Yaşadığım zamandan başka bir zamana düşmüş olmama dair hiç de makul olmayan fikrimi bir an kabul ettiğimi varsaydığımızda Inverness'in de altı yüzyıl önceki haliyle orada durduğunu söyleyebilirdik. Oradaydı. Ama haliyle ışıkları görünmüyordu. Henüz elektrik bulunmamıştı. Eğer bir kanıt daha istiyorsam bu da kanıtlardan biriydi işte. Ama neyin kanıtıydı bu?

Karanlığın içinde, tam önüme birdenbire bir şekli belirdi. Neredeyse ona çarpıyordum. Çığlığımı basturarak arkamı dönüp kaçmaya çabaladım ama kocaman bir el kolumu yakalaya- rak kaçmamı engelledi.

"Korkuna, kadın. Benim."

"İşte ben de bundan korkuyordum," deyiverdim açık açık, işin aslında onun Jamie olması beni rahatlatmıştı. Ondan, diğer adamlardan korktuğum kadar çok korkmuyordum, gerçi o da onlar kadar tehlikeli görünüyordu ama o daha gençti, benden bile küçüktü ya da ben öyle sanıyordum. Hem insanın kısa bir zaman önce hastası olarak gördüğü kişiden korkması oldukça zordu.

"Umarım omzuna yanlış bir şeyler yapmadın," dedim hastanede kullandığım başhemşire ses tonuyla. Yeteri kadar başanlı ve otoriter bir ses çıkarabilirsem onu beni bırakması için ikna edebileceğimi düşünüyordum.

"Bu küçük çarpışmanın ona iyi gelmediğini kesin," diye kabul etti, bu arada bir yandan da sağlam eylem omzumu ovuşturuyor-

Bu sözleri hemen ardından karanlıkta olsa ayın ışığı üzerinde

vurdu ve gömleğimin üzerinde kocaman bir kan lekesi gördüm. Bir anda atardamarında bir kanama olabileceği aklıma geldi. Biraz düşününce bundan hemen vazgeçtim öyle olsa karşında bu şekilde duramazdım.

"Yaralanmışın" diye bağırdım. "Omzundaki yara mı açıldı yoksa bu yeni bir yara mı? Otur da bakayım." Onu kayaların üzerine ittim, kafamdan açık alanda bu duruma karşı neler yapabileceğimi planlamaya çalışıyordum. Elimde üzerimdeki giysilerden başka bir malzeme yoktu. Yine kombinezonumdan bir parça koparıp yarasına bastırmak üzere aşağı eğildiğimde gülmeye başladım.

"Ona bakma, o benim kanımı değil. Yani en azından çoğu benim değil," derken ıslak kumaşı vücudundan ayırmaya çalışıyordu.

Yutkundum, kendimi iyi hissetmiyordum. "Ah," diyebilirdim sadece.

"Doug ve diğerleri yolun orada bizi bekliyorlar. Hadi gelelim!" Kolumu tuttu, bu eşlik etmek isteyen bir beyefendinin hareketinden çok beni onunla birlikte gitmeye zorlayan bir hareketti. Şansımı denedim ve yerimden kıpırdamadım.

"Hayır, ben seninle gelmiyorum!"

Karşı koymam onu çağırmıştı, durdu. "Evet, geliyorsun." Onu geri gevinneme çağırmış gibi görünmüyordu, tam tersine yeniden kaçınılmaya karşı çıkıyor olmam onu eğlendirmişti.

"Peki, ya gelmezsem? Boğazımı mı keseceksin?" diye üstelemece devam ettim. O ise bütün olasılıkları değerlendirdikten sonra kalan bir şekilde sorumu cevapladı.

"Niye? Hayır. Pek ağır görünmüyorsun. Eğer yürümezsen seni omzuma alıp götürebilirim. Bunu yapmamı ister mısın?" Bana doğru bir adım atınca ben de bir adım geriledim. Canı acısa bile bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

"Bunu yapamazsın, bu omzuna büyük hasar verir."

Yüzüne tam olarak göremiyordum ama ay ışığında dişlerini parladığını gördüm, gülünüyordu.

"Anladığın kadıyla kendini sakatlamamı istemiyorsun. Bundan benimle birlikte geleceğin anlamı..."

sözleri karşı koyacak bir cevap bulmak için çabaladım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Yeniden kolumu tuttu, bu kez daha sıkı tutuyordu ve birlikte yola doğru yürümeye başladık.

Jamie kolumu gayet sıkı tutuyordu, bir taş ya da birtkiye taktığımda düşmemem için beni yukarı çekiyordu. Çalılıklarda, gün ışığında dümdüz bir kalçırımda yürür edasıyla yürüyordu. Tam bir kedi gibiydi, hatta kedi kanı taşıyordu, bu, karanlıkta sessiz bir şekilde beni nasıl bulduğunu da açıklıyordu.

Diğer adamlar tam da onun söylediği gibi yolun kenarında bekliyorlardı. Herhangi bir kayıp ya da yaralanma vakası görünmüyordu, hepsi oradaydı. Aşağılanmış bir şekilde yeniden eyerin üzerine oturtuldu. Başım istemeden Jamie'nin yaralı omzuna çarpınca derin bir nefes aldı.

Yeniden yakalanmış olmama olan kızgınlığını ve onun omzuna çarpmış olmaktan duyduğum üzüntüyü içgüzarca bir zorbalıkla kapatmaya çalıştım.

"Kırların ortasında savaşçı çalıların ve kayaların arasında kovalamaca oynayarak bunu hak ettin. Sana o eklemi oynatmamamı söylemiştim, sanırım çitüklere kas ezilmesi de eklendi."

Onu azarlamam hoşuna gitmişti. "İşin açıkçası pek seçim hakkım yoktu. Eğer omzumu oynatmasaydım, bir daha hiçbir yerimi oynatamayacaktım. Bir elimle bir hatta iki kırmızı urbalının hakkından gelebilirim ama üç tanesini halledemem," dedi böbürlenerek.

"Hem," dedi beni kanlı gömleğine doğru çekerek, "gittiğimiz yerde onu yeniden onarabilirsin."

"Sen öyle san," dedim kendimi kokulu kumaştan uzaklaştırarak. Atımı mahmuzladım ve tekrar yola koyulduk. Bu kavgadan sonra adamların keyfi yerine gelmişti, gülüp eğleniyorlardı. Bu pusuyu onlara haber vermiş olmam övüle övüle bir yerlere konamıyor ve mataralardaki içkiler benim şerefime içiliyordu.

Bana da içki teklif ettiler ama eyerin üzerinde ayakken bile zor durabildiğim için onları reddetmek zorunda kaldım. Aralarındaki sohbetten anladığım kadıyla bu on kişilik küçük bir İngiliz devriyesiydi, tüfekleri ve kahkaları vardı.

Adamlardan biri matarayı Jamie'ye verdi, o içerken, içtiği

jevin yakıcı kokusu burnuma doldu. Sırsamamıştım ama derinden gelen bal kokusu bana aklıktan ölmek üzere olduğumu hatırlatmıştı. Mideimden utanç verici bir gurultuama geldi.

"Hey, Jamie oğlum! Açıklık mı? Yoksa yanında gayda mı taşıyorsun?" diye bağırdı Rupert, gurultunun Jamie'den geldiğini sanmıştı.

"Bir gaydayı yiyebileceğim kadar açım sanırım," diye cevapladı onu Jamie, suçu üstlenmişti. Bundan bir dakika sonra bir el bana matarayı yeniden uzattı.

"Küçük bir yudum alsan iyi olur," diye fısıldadı. "Karnım doyurmaz ama sana aç olduğunu unutturur."

Belki başka şeyleri de unutturmuş, diye düşünerek matarayı kafama diktim.

Refakatçım doğru söylemişti, viski içime bir sıcaklık sunarak mideimdaki ağıltıdan ileri gelen spazmlara bir son vermişti. Daha sonraki birkaç kilometreyi başımıza hiçbir şey gelmeden atlamayı başardık. Bu arada viski matarasıyla dizginler sürekli olarak el değiştiriyordu. Harabeye dönüşmüş bir kulübenin önünden geçenler refakatçımın soluklarının düzensiz bir hale geldiğini fark ettim, atın üzerindeki mükemmel dengemiz de bozulmaya başlamıştı. Hatta yok olmuştu. Kafam karıştı, eğer ben sarhoş değilsem onun sarhoş olması da mümkün değildi.

"Durun! Yardım edin!" diye bağırdım. "Kendinden geçiyor!" diye garişsizlik içinde son sözlerimi söylediğimi hatırlıyorum.

Kararlılar yollarını değiştirdiler ve bir anda etrafımızı toplandılar, her kafaadan ayrı bir ses çıkıyordu. Jamie öncelikle baş olmak üzere boş bir çuval gibi aşağı kaydı ve büyük bir şansla birinin kollarının arasına yığıldı. Ben attan inene kadar diğer adamlar çoktan atlarından inmiş ve onu yere yatırmışlardı.

"Nefes alıyor," dedi adamlardan biri.

Karanlıkta el yordamıyla Jamie'min nabzını bulmak için şarbakken, "Çok yarıdın, oğlum," diyerek tersledim adamı. Sordumda bulmayı başardım, çok hızlıydı ama belli belirsizdi. Elimi göğsüne, kulağıma da ağzına dokundurdum. Üzerinde nefeslenmişti, nefes darlığı hâli devam ediyordu. Doğruladım.

"Sadece bir baygınlık geçiriyor. Heybelerinizden birini ayağının altına yerleştirin ve yanınızda su varsa bana biraz getirin." Emirlerime anında uyulduğunu görmek beni çok şaşırtmıştı. Bu genç adam onlar için çok değerliydi. İnceyerek gözlerimi açtı, yıldızların altında iki kara delik gibiydiler. Yüzü tam bir kurukafa gibi görünüyordu, bembeyaz olan cildi kemiklerin etrafında gerilmiş gibiydi.

"İyiyim," dedi, bir yandan da doğrulmaya uğraşıyordu. "Biraz başım dönüyor." Elimi göğsünün üzerine koyarak onu yatmaya zorladım.

"Hareketsiz bir şekilde yatmaya devam et," diye emir verdikten sonra dokunarak hızla her tarafını kontrol ettim. Dizlerimin üzerinde doğrulup liderleri olan Dougal'a döndüm.

"Yarası yemiden kanamaya başladı, ayrıca geri çekili adam bir de bıçak yarası almış. Ciddi bir yara değil ama çok kan kaybetmiş. Gömleği sırlıslıklam ama bunun ne kadannın onun kanı olduğunu bilmiyorum. Dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı var, sabaha kadar burada kamp kurmanız gerekiyor." Kararlı sözlerini kabul etmediğini gösteren olumsuz bir hareket yaptı.

"Olmaz. Garnizondan oldukça uzağsı ama yine de dikkatli olmamız gerekiyor, başka devriyeler de olabilir. Daha almamız gereken otuz kilometrelik bir yol var." Yüz hadarını görmeyordum, başımı havaya kaldırdı ve yıldızları kontrol etti.

"Bu yolu beş-yedi saat içinde alabiliriz. Senin kanamayı durdurup yarayı sarabileceğin kadar bir süreci burada bekleyerek geçirebiliriz ama daha fazlasını yapamayız."

Söylenerek çalışmaya başladım, Dougal da yumuşak bir sesle yanındaki gölgelerden birine yoldaki atların yanına gidip gözcülük yapmasını söyledi. Diğer adamlar yere oturmuş, mataralardan viski içerek sık sık bir sesle aralarında sohbet ediyorlardı. Hafife surathı Murtagh, kumaşları kesme işinde bana yardım etti, su getirdi ve ben yarasını sararken Jamie'yi tuttu. Jamie'nin tek başına hareket etmesini yasaklamıştım, o ise homurdanarak iyi olduğunu söyleyip duruyordu.

"Hiç iyi değilsin ve bu pek de şaşırtıcı bir durum değil," diye yanıtladım. "Bana cevapladım onu."

Onu tekrar yere itip dizimin göğüsünün üzerine koydum. "He-
nüz hareket edemezsin," dedim kızgınlıkla. Dougal'ı eteğimin
ucundan tutup yanına diz çökmesi için aşağı çektim.
"Şuna bir baksana," dedim yine koğuş hemşiresi sesimle.
Elbise omuzlarından çıkmış olduğum ıslak kanlı gömleği
narıştırdum. Bir iğrenme nidasıyla birlikte kumaş parçasını
vere fırlattı.

Elimi tuttum ve hastanın omuzunun üzerine koydum. "Şuna
ya bak. Tam trapez kaama saolanmış bıçak gibi bir şey var."

"Sungü," diye araya girdi hasta.

"Sungü mü? Bunu neden bana söylemedin?"
Omuz sıklı ve bunun verdiği acının geçmesini beklemek
durumunda kaldı. "Girdiği anı hissetmişim ama ne kadar kötü
olduğunu anlayamadım, o kadar çok acımadı."

"Şimdi acıyor mu?"

"Acıyor," dedi kısaca.

"İyi," dedim kışkırtıcı bir tonla. "Bunu hak ettin. Belki de bu
acı sana ortalıklarda dolajıp kadınları kaçırmamayı ve adam öldür-
memeyi öğretir ve..." Komikti ama gözyaşlarına boğulmak
üzereydim, kontrolümü geri kazanmaya uğraşıyordum.

Dougal bu sohbet karşısında sabrını yitirmeye başlamıştı.
"Ayaklarını atın iki yanından aşağı sarkıtmayı başarabilecek mi-
sin delikanlı?"

"Hiçbir yere gidemez! O hemen bir hastaneye götürülmeli!
Kesinlikle hiçbir..."

Bu sözlerimi de diğerleri gibi dikkate alınmadı.

"Ata binebilir misin?" diye tekrarladı Dougal.

"Elbette ama bu hatunu üzerimden almanız ve bana temiz
bir gömlek gydirmeniz gerekiyor."

Kaleye Varış

Gecenin karanlığında otuz kilometre yolu at sırtında, kötü
yol koşullarında, İskoç etekli adamlar grubu eşliğinde sürdüğü-
nüz atı bir yaralıyla paylaşmayı olay olarak görmediğiniz takdirdir
yolculuğun kalanının olaysız geçtiğini söyleyebilirim. Yolda
soyguncularla ya da canavarlarla karşılaşmamıştık, yağmur da
yağmamıştı. Alışmaya başladığım yeni koşullar düşünülürse ol-
dukça sıkıcı bir yolculuktu.

Şafak yavaş yavaş sökmeye başlamıştı, güneş ışınları jenitler
halinde sisli çayırıllara vuruyordu. Varış noktamız gözler önünde
belirmeye başlamıştı, etrafı gri ışıkla çevrilmiş kara bir taş yığı-
nıydı bu.

Ortalık artık terk edilmiş gibi görünmüyordu, sessizlik de
sona ermişti. Kaba saba giyimli bir sürü insan kaleye doğru iler-
liyordu. Atların rahat geçmesini sağlamak için dar yolun kenarı-
na çekildiler, sıradışı gıysilerime garip garip bakıyorlardı.

Yoğun bir sisin olması çok da beklenmedik bir şey değildi,
neyse ki ırmağın arkasında bulunan kaleye gitmemiz için geç-
memiz gereken taş köprüyü görebileceğimiz kadar bir ışık vardı.
Bu ırmak biraz ilerde parlamakta olan bir göle dökülüyordu.

Kale oldukça masif bir kütleydi. Üzerinde hoş görüntülü
nişler ve savaş delikleri yoktu. Burası yüksek, kalın taş duvarları,
kapalı pencereleriyle daha çok mükemmel bir şekilde saklanan
bir eve benziyordu. Çatısındaki pürüzsüz taşların üzerinde pek
çok sayıda tüten baca vardı, bunlar kalenin gri görüntüsünü iyi-
ce grileştiriyordu.

Kaleye girdikçe hava daha da ılıman rahatlıkla yan yana ge-

gelebileceği kadar büyüktü. Bunu söylerken yanılma ihtimalini yoktu çünkü biz köprüden geçerken bu grışte öküzler tarafına gelen iki araba yan yana duruyordu, biri fiçı diğeri de sadan yükliydi. Bazım küçük süvari alayımız onlar işlerini bitirince kadar sabırla köprüünün üzerinde bekledi.

Atlar ıslak avlunun kaygan taşlarından ilerlemeye başladığın- da ben de soru sorma cesaretini buldum. Yolum kenarında alela- cele yaralarını sarıktan sonra hastamla hiç konuşmamıştım. O da oldukça sessiz durmuştu, atın ayağı yanlış bir yere gelip bizi sağış anlarda ufak ufak homurdanmıştı sadece.

"Neredeyiz?" Sesim kullanmamaktan ve soğuktan dolayı bir kurbagınınikine benzemişti.

"Leoch'un surlarında," dedi kısaca.

Leoch Kalesi. En azından artık nerede olduğumu biliyor- dum. Tabii benim bildiğim Leoch Kalesi Bargrennan'ın altmış kilometre ötesinde bulunan resmedilmeye değer bir harabeydi. Şu halî tabii ki çok daha fazla resmedilmeye değerdi. Duvarların önündeki domuzlar ve inanılmaz bir kanalizasyon kokusu do- kuya farklılık katıyordu. On sekizinci yüzyılda olduğuma dair garip ve inanılmaz olan fikrimin doğruluğunu artık kabullen- meye başlamıştım.

1945'tenin İskoçya'sında böyle bir karmaşa ya da pisliğin olması mümkün değildi. Hiçbir bomba bunu yaratamazdı. Ve İskoçya'da olduğumuzdan emindim, avludaki insanların aksan- ları bunu iyiden iyiye şüphe götürmez kılmıştı.

"Selam, Dougall!" diye bağır- dı seysislerden biri, en baştaki atın dizginlerini almak üzere ona doğru koşarken. "Erkencisin, siz Toplanma zamanından önce beklemiyorduk!"

Küçük grubumuzun lideri eyerinden atladı ve dizginleri bu pis oğlana verdi.

"Selam, şanssızız hem iyi hem de kötü gitti. Ağabeyimi gör- memiz lazım. Sen adamlara bakması için Bayan Fitz'i çağırır mı- sınız? Kahvaltı ve yatağı ihtiyaçları var."

Murtagh ve Rupert'a kendisine eşlik etmelerini işaret etti ve birlikte kemerli yoldan ilerletip gözden kaybolmaya başladılar. Biz de atlarımızdan indik ve ıslak avluda bir on dakika ka-

daha, artık her kimse, Bayan Fitz'in ortaya çıkmasını bekledik. Bir sürü meraklı çocuk etrafımıza toplandı, benim ne olduğum ve orada ne yaptığımı merak ediyorlardı. Daha cesur olan- ları yaklaşık eteğini çekştirmeye başladıkları sırada, sade, koyu kahverengi kıyafetler giymiş olan şişman, ırı yarı bir kadın orta- ya çıktı ve hepsini kovaladı.

"Willy, canım benim!" diye hağrdı. "Seni görmek ne kadar güzel! Seni de Neddie!" Kısa boylu kel adama onu yere düşür- cek bir sertlikte sarıldı ve onu öptü. "İyi bir kahvaltıya ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum. Mutlak dolu, hadi gidin ve karnınızı doyurun." Jamie ile benim bulunduğum tarafa dönünce yılan ısırılmış gibi zıpladı. Ağzı açık bir şekilde bir süre bana baktıktan sonra bu durumun açıklamasını öğrenmek amacıyla Jamie'ye döndü.

"Bu Claire," dedi Jamie, başıyla beni göstererek. "Ve bu da Bayan FitzGibbons," diye devam etti, bu kez başıyla onu işaret ediyordu. "Murtagh onu dün buldu ve Dougal onun bizimle birlikte gelmesi gerektiğine karar verdi." Bu açıklamasıyla kızıl- ması gereken kişinin kendisi olmadığını gayet açık bir şekilde anlatmıştı.

Bayan FitzGibbons açık kalmış ağzını kapattı ve cin gibi bak-ışlarıyla beni yukarıdan aşağıya süzdü. Benim o garip ve skandal yaratabilecek kostümüne rağmen yeterince zararsız olduğuma karar vermiş olacak ki gülümseydi - eksik birkaç dişine rağmen yine de kibar bir gülümsemeydi bu ve koluma girdi.

"Pekâlâ, Claire. Hoş geldin. Hadi benimle gel ve senin için daha..." Kısa eteğine ve yetersiz görünen ayakkabılarına baka- rak başını olumsuz bir tavırla iki yana salladı.

Beni hızla oradan uzaklaştırmaya başladığı anda aklıma has- tam geldi.

"Ah, durun lütfen, Jamie'yi unuttum!"

Bayan FitzGibbons şaşırmıştı. "Neden? O kendi başının ça- resine bakamıyor mu? O yemeği nerede yiyeceğini ve ona ki- min yatak verebileceğini biliyor."

"Ama o yaralı. Dün vuruldu, gece de bıçaklandı. Ata binebil- meyi öğrenemedi, şimdi her şeyi temizleyip daha düz-

gün suuna ihtiyacı yoktu. Enfeksiyon kapmadan bir an önce baksanı iyi olur."

"Enfeksiyon mu?"

"Evet, yani iltihaplanmadan ve onu ateşlendirmeden önce demek istiyorum."

"Ah, neden bahsettiğini anladım. Yani bunun olmaması için ne yapman gerektiğini bildiğini mi söylüyorsun? Büyücü müsün? Yoksa bir Beaton musun?"

"Onun gibi bir şey." Beaton'un ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, şu an burada durup eğitimim hakkında konuşmak gibi bir niyetim de yoktu çünkü hava çok soğuktu. Bayan FitzGibbons akıllı bir kadına benziyordu, hemen dönüp aksı yöne doğru ilerlemeye başlayan Jamie'yi çağırırdı, onun da kolu-na girdi ve bizi kaleden içeri soktu.

Kafes camlardan içeriyse sızan hafif ışıkla aydınlanan dar ve soğuk koridorlarda uzun bir yol aldıktan sonra içerisinde bir yatak, birkaç tabure ve en önemlisi ateş olan büyükçe bir odaya girdik.

Ellerimi ısıtılmak için kısa bir süre hastamla ilgilenmedim. Bayan FitzGibbons bu soğuğa alıştı, Jamie'yi ateşin önüne bir tabureye oturtuktan sonra onun paramparça olan gömleğini çıkardı. Yatağın üzerindeki şallardan birini omuzlarına koydu. Onun şişmiş ve morarmış omzuna, sonra da benim eteğime baktı ve gülmeye başladı.

Onlara döndüm. "Onu iyice ısıtarak oradan çıkarmalıyız ve ardından yarayı ateşlenmesini engelleyecek bir solüsyonla temizlemeliyiz."

Bayan FitzGibbons tam bir hemşire gibi konuştu. "Bunun için nelere ihtiyacın var?"

Düşünmeye başladım. Bu insanlar antibiyotikler bulunmadan önce yaraların enfeksiyon kapmasını nasıl engelliyorlardı? Ayrıca o kanışmalar için gerekli olan şeyler daha şafak sökmek üzeriyken bu ilkel ılık taş kaalesinde bulunur muydu?

"Sarımsak!" dedim zafır kazanmış gibi. "Sarımsak ve eğer varsa hamamelis. Temiz buzlar ve su da lazım. Eğer bir çay- denlik."

"Tamam, bunları bulmak kolay... Belki biraz da karakafes otu... Biraz Boneset ya da papatya çayı da hazırlayalım mı? Dehşetli çok uzun bir gece geçirmiş gibi görünüyor."

Genç adamı yorgunluktan sallanıyordu ve o cansız bir varlık- gibi yanımda onun hakkında konuşmamızdan sikiymişti.

Bayan FitzGibbons kısa bir süre sonra bir önlük dolusu sarımsak, kurutulmuş otlarla dolu bir bez torba ve eski bir keten- den kesilmiş kumaş parçalarını geri döndü. Tombul kolların- dan birine küçük siyah bir çaydanlık geçirmişti, diğer elinde de kocaman bir su damacanası vardı, ters dönmüş bir kaza benzi- yordu.

"Evet, canım şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu seker bir sesle. Ben paketlerdeki otları incelerken ondan suyu kaynatmasını ve sarımsakları ayıklamamı istedim. Hamamelis, boneset ve karakafes otu vardı, kiraz sapı olarak tanımladığım bir şey daha vardı.

"Ağrıkescici," diye söyledim kendi kendime mutlulukla. Bay Crook'un o gün anlattıklarını hatırlamıştım bir anda. Evet, buna da ihtiyacımız vardı.

Kaynamakta olan suya birkaç baş sarımsak, hamamelis ve kumaş parçalarını attım. Diğer otlarda ateşin üzerindeki başka bir kapta kaynamaktaydılar. Bu hazırlıklar beni oyalamayı başarmıştı. Nerede olduğumu, niye burada olduğumu bilmeyebilirdim ama en azından önümüzdeki on beş dakika içerisinde neler yapmam gerektiğini biliyordum.

"Çok teşekkür ederim, Bayan FitzGibbons," dedim büyük bir saygıyla. "Eğer yapacak başka işleriniz varsa bundan sonra- sıyla tek başıma başa çıkabilirim." Dev kadın bir anda gülmeye başladı, kocaman göğüsleri zıplayıp duruyordu.

"Ah, kızım! Elbette yapacağım işler var. Sana biraz et suyu göndereceğim. Eğer başka bir şeye ihtiyacın olursa bağır." Daha sonra ondan beklelemeyecek bir süratle kapıya doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Sargıları büyük bir dikkatle çıkarmaya çalıştım. Suni ipek yaraya yapışmıştı ve çıkartırken kuru kan çıtılan geliyordu.

Yarım bir takım yerlerinden temiz kan da akınaya başlamıştı, canını acıtıyor için ondan özürlü diledim. O gikimi bile çıkarmadın öylece acıyordu.

Hüfife gülümsedi, bunun içinde küçük bir flörtleşme de var gibiydi. "Canını sıkma. Canının çok daha fazla acıdığı zavara oldu, hem bunu yapanlar senin kadar güzel de değildi." Yarım sarımsak karışımı ile daha rahat yıkayabilmem için öne eğilince pal omuzundan kaydı.

Bir anda her şeyi gördüm, kompliman yapmış olabiliirdi ama ağzından çıkan sözler tamamıyla gerçeği anlatıyordu, evet canı acıtılmıştı. Surti bir sürü izle doluydu. Kamçının üst üste gelmişti, hem de bir kereden çok daha fazla. Kamçının üst üste geldiği yerlerde artık çok belırgan izler oluşmuştu, buradaki doku zedelenmiş ve kaslara kadar soyulmuştu. Kabuk bağlamış yerler de vardı.

Bir savaş hemşiresi olarak bugüne kadar pek çok yara ve yaralanmaya şahit olduğum ama bu yaralar zalimliğın belirtisiydi ve bunu hazmetmem zor olmuştu. Yaralara bakarken nefesimi tutmuş olmalıydım ki bunun sebebini öğrenmek için başını çevirdi ve bakışlarını yakaladı. Diğer omzunu silti.

"Kimizi urbahlılar. Aynı hafta içinde beni iki kez kamçılalılar. Ben aklımda bunu aynı günde iki kez yapmalarını beklemişim ama olmeniden korktular sanırım. Ne de olsa ölü bir adamı kamçılamanın pek keyfi yoktur."

Sırtını temizlerken konuşmaya başladım sesimin düzgün çıkması için büyük çaba sarf ediyordum. "İnsanların eğlenmek için böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Öyle mi? Sen daha onunla tanışmadın."

"Kimle?"

"Sırtını bu hale getiren kırmızı urbahlıların komutanıyla. Eğlenmediyse bile yaptığı işin sonuçlarını görmek onu çok keyiflendirmişti. Benden daha keyifli olduğu kesin," dedi alaycı bir sesle. "Adamın adı Randall."

"Randall?" Sesindeki şaşkınlığı yok edememiştım. Mavi gözleri üzerime konuldu.

"Bu adamı tanıyor musun?" Sesi şüphayle doluydu.

"Hayır, hayır sadece uzun bir zaman önce o ailenin adını duymuştım." Heyecandan elimdeki bezi düşürmüştüm.

"Lanet olsun, şimdi bunu yeniden kaynatmak zorundayım." Onu yerden alıp yeniden ateşin yanına ılerledim, şaşkınlığını iş yaparak ırthas etmeye çalışıyordum. Düklerden takdirnamele alan, savaşlarda yiğitlikler yapmış olan ve kayıtlara geçen bu Komutan Randall gerçekten de Frank'in atalarından biri olabilir miydi? Eğer öyleyse benim yumuşak ve nazik Frank'imle akıba olan birisi bu delikanlının sırtını bu hale getirecek kadar zalim olabilir miydi?

Ateşin başında kaynayan suya biraz daha sarımsak ve hama-melis atarak oyalandım. Sesimi ve ifademi kontrol altına alabileceğimi hissettiğim anda elime yeni bir bez alıp Jamie'ye döndüm.

"Neden kamçılaldın?"

Bu hiç de nazik bir soru değildi ama bunun sebebini gerçekten öğrenmek istiyordum ve nazik cümleler kuramayacak kadar yorgundum.

Denin bir nefes aldı ve temizlemekte olduğum omzunu oynattı. O da çok yorgundu, ne kadar nazik olmaya çalışırsam çalışayım canını acıtıyordum.

"İlki kaçıttığım içindi, ikincisi ise hırsızlık, yani en azından cezamın okunduğu kâğıtta öyle yazıyordu."

"Neden kaçıyordun?"

"İngilizlerden," dedi alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırken. "Nerden olduğunu sormak istiyorsan, William Kalesi'nden..."

"Anladığımı kadarıyla orası İngilizlerin," dedim, tonlamasından çıkardığım şey buydu. "Peki, sen orada ne yapıyordun?"

Sağlam eliyle alnını ovaladı. "Ah, o mu? Seninim işgal."

"İşgal, hırsızlık ve firar... Oldukça tehlikeli biri gibi görünmeye başladın," dedim, dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordum.

Bu işe yaradı, omzundan üzerinden bana doğru bakarken mavi gözleri parladı ve dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Ah, ever, öyleyim," dedi. "Sen bir İngilizsin ve benimle aynı odada bulunuyorsun, bu büyük bir cesaret."

"Şu an yeterince zararsız bir gibi duruyorsun." Bu sözle-
rin hiç de gerçekçi olmadığını, çıplak teninden gelen kan
kokusu, yaraları, uzun gece yokuşluğu nedeniyle kızarmış göz-
kapakları ve uzamış sakallarıyla tam bir zehabiye benziyordu
Yorgunluğu, gerektiği anda ortalığı cehenneme çevirebilme ka-
patesini azaltmıyordu.

Kılıha atı, bu beklenmedik bir neşeydi
"Serbest bırakılmış bir güvercin kadar zararsız," diyerek
onayladı sözlerini. "Hiçbir şey için tehlikeli olamayacak kadar
açım. Ama bir süre daha yiyecek bir şeyler bulamazsam olacak.
Lardan voramlı değilim. Ah!"

"Üzgünüm, yara çok derin ve çok pis."
"İyiyim." Kızıl sakallarının altında iyice beyaza dönmüş teni
öyle olmadığını gösteriyordu. Onun dikkatini yeniden solibet
üzzerine yoğunlaştırmaya çalıştım.

"İşgal derken neyi kastediyorsun? Bana çok da vahim bir suç
gibi görünmedi."

Yeniden derin bir nefes aldı, ben derinlere girdiğçe o da dik-
katini karyola direğinin üzerindeki oymalara vermeye uğraşı-
yordu.

"İngilizler buna ne ad verirlerse versinler pek de umurumda
değil. Benim açımdan bu ailemi ve evimi korumak anlamına
geliyor ve bunları yaparken neredeyse ölüyordum." Dudakları-
mı birbirine bastırı, daha fazla anlatmak istemiyor gibiydi. Bir
süre düşündükten sonra acıdan kurtulmak için dikkatini başka
şeylere vermek zorunda olduğuna karar vererek konuşmaya de-
vam etti.

"Dört yıl kadar önce, William Kalesi'nin çevresindeki mülk-
lerden zorla vergi alımaya başlandı. Garnizon için yiyecek,
ulaşımı sağlamak için at toplamak gibi. İnsanlar bundan pek
hoşlanmıyordu ama huzurlu olmak için bunları vermeyi kabul
ediyorlardı. Askerler bir subay eşliğinde küçük gruplar halin-
de dokuzp yanlarındaki yük arabalarını dolduruyorlardı. Kasım
ayında günlerden bir gün bu Komutan Randall L..." bir anı
kendim topladı ve beni izledi. "bizim Ordumuzun bir yere gel-
di."

Gözlerini yaptığım işten ayırmadan başımla onu dinlemek-
te olduğumu gösteren bir hareket yaptım.

"Onları bu kadar uzağa buluşturamayacaklarını düşünüyorduk,
yerimiz kaleden oldukça uzaktı ve oraya ulaşmak kolay değildi
ama nasıl olduysa bunu başardılar."

Gözlerini kapattı. "Babam orada yoktu, yan çiftlikteki cenaze
törenine gitmişti. Ben de adamlarımla tarladaydım, hasat zama-
nıydı ve yapılacak bir sürü iş vardı. Kız kardeşim evde yalnızdı.
Evde iki ya da üç kadın hizmetli vardı ama onlar kırmızı urbali-
ları görür görmez üst kata kaçıp yatakların altına saklanmışlardı.
Askerlerin şeytan tarafından gönderildiğini düşünmüşlerdi ve
bu düşünceleri için onları suçlayamam."

Elimdeki bezi kenara bıraktım. İşin zorlu kısmı bitmişti. Ar-
tık yara için bir çeşit merheme ihtiyacımız vardı iyot ya da pe-
nisilin yoktu, şu an içim elimdekilerle idare etmek zorundaydım
bir de sıkıca sargılamam gerekiyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve
ne yaptığımı şu an hiç umurunda değildi.

"Eve arka taraftan geldim, ahırdan koşum takımlarını almam
gerekiyordu. O sırada evin içinden kız kardeşimin çığlığını
duydum."

"Ah!" Mümkün olduğu kadar kısık sesle tepki vermişim, la-
fını kesmek istemiyordum. Komutan Randall hakkında müm-
kün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordum ve bu hikâye onun
hakkındaki ilk fikrimi pek değıştırmeyecek gibiydi.

"Muttağa girdiğimde adamlardan ikisi kileri yağmıyorlar-
dı, çuvallarını un ve tıtsülenmiş domuz enyle dolduruyorlardı.
Birini başına vurup yere devirdikten sonra diğeri yakalayıp
camdan dışarı fırlattım. Hemen salona gittim Jenny oradaydı
ve yanında iki kırmızı urbali daha vardı. Jenny'nin elbisesi bi-
raz yırtılmıştı, kırmızı urbahların birinin yüzünde de çizikler
vardı.

Gözlerini açtı ve gülümsedi, biraz vahşi bir gülümsemeydi
bu. "Soru sormakla vakit kaybetmedim. Hemen üstlerine atla-
dım, Randall odaya girene kadar her şey yolundaydı, sadece iki
kişilerdi. Randall silahımı Jenny'nin kafasına dayayarak kavgayı
bitirdi. Onları bir yere bağlamışlardı. Randall

totanağına gülümseyerek, "Vay, vay burada iki kızgın kedimiz var demek. Üzerinde bütaz çalışarak öfkeli diğünleyebiliriz belki, eğer bu işi yaramazsa seni dokuz canlı başka bir kediyile de tuğşarabiliriz. Ama öbür kedi için uygulayabileceğimiz çok daha mışarabiliriz. Ama öbür kedi için değil mi taci kedicik?" dedi."

Jenny yine sustu, çenesi kasılmış gibiydi. "Jenny'nin kolla-
nın arkaya doğru kıvrılmış tutuyordu, sonra bıraktı, elini onun
elbisesinden içeri sokup göğüslerinin etrafında doluşturmaya
başladı." Sahnede gözlerinin önünde belirmiş gibiydi, beklen-
medik bir şekilde güldü. "Jenny onun ayağına bastıktan sonra
direğeyle belinin altında bir yere vurdu. O yerde kıvrılırken
Jenny döndü ve diziyile onun bacak arasına bir darbe daha vur-
du." Çok eğlenmiş gibi gülmeye devam etti.

"Silahını elinden düşürmüştü, Jenny hemen silaha doğru
ilerledi ama beni tutan askerlerden biri ondan çabuk davran-
dı."

Yarayı sarmıştım ama arkasında durmaya devam ettim, bir
elim sağlam omzunun üzerinde duruyordu. Anlatacağı şeyler
benim için çok önemliydi ve oradaki varlığını hatırladığı anda
susmasından korkuyordum.

"Randall konuşabilecek duruma gelince adamlarına bizi di-
şarı çıkarmalarını söyledi. Gömleğimi çıkardıktan sonra beni
arabanın arkasına bağladılar. Randall kılıcının tersiyle bana vur-
maya başladı. Delirmiş gibiydi ama bu atlatılamayacak bir şey
değildi. Canımı acıtmıştı ama bunu uzun süre yapabilmesi pek
mümkün değildi."

Artık eğlenmiyordu, elimin altında duran omzu gerilmeye
başlamıştı. "Durunca Jenny'ye döndü - askerlerden biri onu
tutuyordu - ve ona devam etmesini isteyip istemediğini sordu,
istemiyorsa onunla eve girip ona daha iyi bir eğlence sunabilir-
di." Omzu atmaya başlamıştı.

"Fazla kırıdayamıyordum ama ona canımın acımadığını
söyledim hatta bağışladım - gerçekten de acımiyordu - ona onları
benim boğazımı kesmeden önce asla içeri gitmemesini söyle-
dim."

"Onu arkamda tutuyorlardı, haliyle ne olup bittiğini göre-

miyordum ama çıkan sestten Jenny'nin adanın suratına tükür-
düğünü anladım. Bunu yapmış olmalı ki adam benim saçlarımı
asıldı, başımı geriye doğru çekti ve bığışığını gırtlığına dayadı.
'Öncelerini yapmaya karar verdim.' Randall dişlerinin arasından
bu sözleri söylerken bığışığı iyice bastırmış ve kan akıtmıştı.
Bığışığı görebiliyordum, bu arada kanım arabanın altına damlı-
yordu." Sesi rüyadaymış gibi çıkıyordu, hunun yorgunluk ve
acıdan olduğunu düşündüm, hipnotize edilmiş gibiydi. Benim
orada olduğumu hatırladığını bile sanmıyordum artık.

"Kız kardeşime onun şerefının bu şekilde lekelenmediğini gör-
mektense ölmeyi tercih edeceğimi söylemek istedim. Randall
bığışığı boğazımdan çekti ve dişlerimin arasına soktu. Hiçbir şey
söylemeyi başaramadım." Çeliğin tadi hâlâ ağzımdaymış gibi eli-
ni ağzıma götürüp sildi. Sustu ve gözlerini bir noktaya dikti.

"Sonra ne oldu?" Aslında hiç konuşmamalıydım ama kendi-
mi tutamadım, bilmek zorundaydım.

Bir anda titreyerek kendine geldi, uykudan uyanmış gibiydi,
büyük bir yorgunlukla kocaman elini ensesine götürdü.

"Kardeşim onunla birlikte içeri girdi," dedi birdenbire. "Beni
öldüreceğini düşünmüştüm, belki de haklıydı. Bundan sonra ne-
ler olduğunu bilmiyorum. Askerlerden biri başıma tüfeğinin
kabzasıyla vurdu. Uyandığında tavuklarla birlikte arabaya tiki-
lmıştım, William Kalesi'ne götürülüyordum."

"Anladım," dedim kısık bir sesle. "Çok üzgünüm. Bu senin
için çok zor olmalı."

O yine gülümsedi, üzerindeki yorgunluk yok olmuş gibiy-
di. "Ah, evet. Öylesine uzun bir yolda tavuklarla birlikte gitmek
pek hoş bir durum değil." İşimin bittiğini fark etmişti, sarıyı
kontrol etmek için omzunu oynattı, sonuç başarılıydı, bana göz
kırparak bunu bildirdi.

"Sakin kırıldama!" diye bağırarak panik içinde. "Kesinlikle
kırıldamamalıydın. İşin aslında," masada kuru bez kalıp kalma-
dığını baktım, "kolunu bir yana sabitlemem gerekiyor. Hiç kırı-
ldamamalı."

Bir daha konuşmadı, yaptığım işin canımı acıtmayacağını an-
ladıktan sonra biraz daha rahatladı. Anlatığı korkunç hikâyeden

ve birbirimize yanlış duruma varmış olduğumuz o gece yol-
culuğumuz ardından bu İskoçyalı genç karşı garip bir yakınlık
hissetmeye başlamıştım. Korandan önce çok erkeklerle birlikte
olmuşum, ancak birisiyle birlikte olmak sonucunda böyle
bir yakınlık oluşabilirdi, birisiyle yapıp hayallerimizi onunkilerle
birlikte yaşamayı başımdıysanız anda birbirimize karışmayı başa-
rabilirdiniz, bir yorganın altında bilinçsiz bir şekilde yatabilme-
ni tek yolu buydu. Bu bir çeşit savunma diye düşündüm. İlk
zamanlarda (tıpkı içinde bulunduğumuz gibi diye aklımdan ge-
çirmeden edemedim) birinin yanında uyumak ona olan güveni
belirlerdi. Eğer bu güven karşılıklıysa basit bir uyku vücutlarımız
birbirine karışmadan da size bu yakınlığı sağlardı.

Kolu sabitleme işi de bitti. Eski keten gömleğini giyerken
ona yardım ettim. Ayaağa kalktı, sağlam eliyle gömleği eteğinin
içine soktu ve eğilip bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Claire. Elin çok iyi..." Yüzüme dokun-
mak için elini uzattı ama yarı yolda bunu yapmamasının daha
iyi olacağını düşündü ve eli tekrar aşağı düştü. Büyük ihtimalle
o da aynı akımı hissetmişti. Anlamsız bir şekilde elimi sallayarak
başka yerlere bakmaya başladım.

Gözenli odada gezdirmeye başladım; ısıli bir ocak, dar ve
cılız pencereler, ham meşe mobilyalar vardı. Elektrik yoktu.
Hali yoktu. Karyolamın piring başları yoktu.

Burası tamamıyla bir on sekizinci yüzyıl kalesiydi. Peki,
Frank ne durumdaydı? Ormanda karşılaştığım adam ona çok
benziyordu ama Jamie'nin anlattığı Komutan Randall benim
kibar, barışsever kocamla alakası olmayan bir adamdı. Ama di-
ğer yandan eğer bu doğruysa - ki artık bunun doğru olabilece-
ğini kendime itiraf etmeye başlamıştım - o her şeye benzeyebi-
lirdi. Bir adam sadece atası olduğu için ona benzemek zorunda
değildi.

İşin aslında şu an gerçekten merak ettiğim kişi Frank'ti. Eğer
ben on sekizinci yüzyıldaysam o neredeydi? Ben Bayan Baird'in
yenine dönmeyince ne yapmıştı? Onu bir daha görebilecek
miydim? Frank'i düşünmek son damla olmuştu. O kayadan
ışın adam atıp gerçek yaşamla bağlantılarını kaybettikten

beri aşağılanmıştım, tehdit edilmişim, kaçırılmışım ve oradan
oraya atılıp kâkılmışım. Yirmi dört saatten fazla bir zamandır
yemek yememişim, doğru düzgün uyuyamamışım. Kendimi
hâlâ kontrol etmeye çalışıyordum ama dudakların titredi ve her
şeye rağmen yaşlar gözlerimden boşalmaya başladı.

Ateşe döndü yüzümü saklamaya çalıştım ama geç kalmıştım.
Jamie elimi tuttu ve nezaketle ne olduğunu sordu. Alevler alın
nikâh yüzüğümü aydınlattı ve beni alevi bir şekilde burnumu
çeki çekti ağlamaya başladım.

"Ah, ben... Ben iyiyim, bir şey yok, gerçekten... Sadece...
Ben... Kocam..."

"Ah, anladım, dul musun?" Sesi çok samimiydi, ilgisi ger-
çekti, kontrolümü bütünüyle kaybettim.

"Hayır... Evet... Yani... Ben... Evet, sanırım evet!" Bütün
yaşadıklarımın ve önce yorgunluktan sonra ona dayandım ve
isterik bir şekilde ağlamaya devam ettim.

Genç adam çok iyi niyetliydi. Yardım çağırmak ya da e-
çekilmek yerine oturdu ve beni kucagina oturttu sağlam koluyla
sımsıkı sarıldı. Beni bir yandan kucagina sallıyor, bir yandan
da saçlarını okşayıp kulağıma kendi dilinde bir şeyler mırıldan-
ıyordu. Bir süre tüm korkularima, kalp kırıklığıma kafamın
karışıklığına teslim olarak acı ağıladuktan sonra yavaş yavaş
sakinleşmeye başladım. Jamie bu süre boyunca sırtımı sıvazla-
yıp enseme okşadı ve beni göğsüne bastırıp tuttu. Hiçkırıklarım
azaldı ve rahatladım, omuzunun kavrımına iyice yerleşmiş-
tim. Artık atlarla arasının bu kadar iyi olmasına şaşırmıyordum.
Onun kulağlarının arkasını konuşmadan okşayışını hissediyor,
hatta dile getirmediği sözleri duyuyordum. Bir at olsaydım ben
istediği yere doğru sürmesine izin verirdim.

Bu sığınma düşüncesinin aklımdan geçmesiyle birlikte kucagın-
da oturmakta olduğum adamın bütün yaşadıklarına rağmen
hâlâ tükenmemiş olduğunu anlamam bir oldu. İşin aslında du-
rum birazdan ikimiz için de çok utanç verici bir hale gelecekti.
Öksürerek boğazımı temizledim, gözlerimi elbiseimin koluna
sıldım ve kucagından kalktum.

"Çok özür dilerim... Yani demek istediğim şey... Sana çok

teşekkür ederim ama ben..." Bir yandırı saçmalıyordum, bir
yandırı da ondan kaçıyordum, yüzümü kıpkırmızı olmuştu. O
da biraz kızarmıştı ama bundan huzursuz olmamıştı. Elimi tut-
tu ve beni geri çekti. Başka hiçbir yerime dokunmamaya dikkat
ederek eliyle çenemi tuttu ve beni ona hakmaya zorladı.

"Benden korkmana hiç gerek yok," dedi yumuşak bir sesle.
"Ben yanında olduğum sürece hiç kimseden korkmana gerek
yok." Beni bıraktı ve ateşe döndü.

"Sen sıcak tutacak bir şeylere ihtiyacın var," diyerek büyük
bir geçiş dile getirdi, "ayrıca bir şeyler de yemelisin. Midene
girecek bir iki lokma şu an sana her şeyden çok daha iyi gele-
cek." Et suyunu tek eliyle tabağa koyma çabası beni çok gül-
dürdü, hemen yardımına koştum. Haklıydı, yemeğin yardımı
olacaktı. Sessizlik içinde çorbalarımızı yudunlayıp ekmeğimizi
yedik, sıcak ve doymamın tadını çıkarıyorduk.

Sonunda ayağa kalktı ve yere düşmüş şalı oradan alıp yata-
ğı üzerine koyduktan sonra yanına geldi. "Biraz uyu Claire,
çok hırpalandın, birileri seninle konuşmaya kalkışmadan önce
uyu."

Garip halimin hatırlatılması pek hoşuma gitmemişti ama ar-
tik buna dikkat edecek durumda değildim. Yatağı almak konu-
sundaki tirazlanımı da sürdürecekti halim kalmamıştı, hayatımda
bu kadar çekici bir görüntü görmediğimi düşünmeye başlamış-
tım. Jamie bana kendisi için başka bir yerde bir yatak bulabi-
leceğinin güvencesini vermişti. Örtülerin üzerine düştüm, o
kapıdan çıkmadan önce uykuya dalmıştım bile.

MacKenzie

Uyandığımda sersem gibiydim. Bir şeylerin yolunda olma-
dığını hayal meyal hatırlar gibiydim ama bunların ne olduğunu
hatırlayamıyordum. O kadar derin bir uykuya dalmıştım ki kim
olduğumu hatırlamakta bile güçlük çekiyordum ve nerede olduğu-
mu daha az merak ediyordum. Ben sıcacıktım ama içinde bu-
lunduğum oda buz gibiydi. Yeniden örtülerin altına gömülmeyi
denedim ama beni uyandıran ses kafamı ütülemeye devam edi-
yordu.

"Hadı kızım! Artık kalkman lazım!" Bu ses durmadan hav-
layan bir çoban köpeğinin sesine benziyordu, oldukça derin ve
hükmedici bir sestti. İsteksiz bir şekilde bir gözümü açınca kar-
şımda kahverengi bir dağ gördüm.

Bu Bayan FitzGibbons'dı. Onu görür görmez bir anda her
şeyi hatırladım. Demek olan biten her şey gerçektir.

Örtüye sarınarak yataktan atladım ve son hızla ateşin olduğu
yere doğru ilerledim. Bayan FitzGibbons'ın hazırlamış olduğu
et suyunu içtim, kendimi, bombardıman sonrası hayatta kalmış
bir savaşçı gibi hissediyordum. Bu sırada Bayan FitzGibbons
yatağın üzerine bir takım giysiler koyuyordu. Etek ucunda ince
bir sıra dantel olan sarımsı keten uzun bir kombinezon, pamuk-
lu bir iç eteği, kahverengi tonlarında iki tane etek ve açık limon
sarısı bir korse vardı. Kahverengi çizgili yün çoraplarla, sarı ter-
likler kıyafeti tamamıyordu.

İtirazlanımı duymazdan gelerek büyük bir hızla üzerimdeki
yetersiz giysileri çıkardı ve yeni giysileri bana giydirdi. Geri şe-
kâlererek mutlulukla yaptığı işi seyretti.

"San sana yakıştı yavrum, doğru talimim etmişim. Kahverengi saçlarına çok yakıştı ve görünümün içindeki altın rengi ortaya çıkardı. Kıpırdama, bir de san kurdelerle ihtiyacımız var." Cebim ters yeri etti ve oradan değişik kurdeler ve birkaç parça tuki çıktı.

Karşı koyamayacak haldeydin, onun saçını tarayıp şekillendirmesine izin verdim. Buklelerini çubacıgeğinden yapılmış kurdelerle arkadan sınıksı bağladı, bu arada saçlarının döneme ve kadma hiç de uygun olmayan omza kadar olan uzunluğunu hiç tasvip etmediğini gıdıklayan bir sesle belirtmişti.

"Ah yavrum, saçını bu kadar kısa keserken aklımdan ne geçiyordu acaba? Kilik değiştirmeye ni uğraşıyordun? Bazı kadınların uzun yolculuklara çıkarken kadın olduklarının anlaşılması ve kırmızı urbaldarın onları rahatsız etmemesi için bunu yapuklarını duymuştum. Hanımların yollarına rahat yolculuk yapabilecek günler de gelecek." Bir yandan konuşuyor bir yandan oramı buramı çıkıştırıp bukelerimi düzeltmeye devam ediyordu. Sonunda yaptığı işten iyice tatmin oldu.

"Evet, işte oldu. Biraz daha bir şeyler yiyebilmek için oldukça az zamanın var, sonra seni ona götürmem gerekiyor."

"O da kim?" dedim. Bu sözlerimin nasıl duyulduğu umurunda bile değildi. Bu O her kimse, bana oldukça zor sorular yöneltecekti.

"MacKenzie tabi ki. Başka kim olabilir ki?"

E, başka kim olabilir ki? Leoch Kalesi'ndeydik, burası MacKenzie klanının arazilerinin tam ortasıydı, bir sis perdesinin ardından bunu hatırlıyabildim. Bu klanın reisi belli MacKenzieydi. Küçük süvari grubunun buraya bir an önce varabilmek için gece boyunca yol alma sebebini şimdi anlamıştım, burası Kraliyet adamlarının onlara dokunamayacağı, son derece güvenli bir bölgeydi. Kafası çalışan hiçbir İngiliz subayı adamlarını bu klan arazilerine yönlendirmezdi. Hiçbiri, adamlarının ilk ağaçlık alanda pusuya düşürülme riskini göze almazdı. Ancak büyük bir ordu bu kapılara kadar ilerleyebilirdi. Bir yandan da zehirli İngiliz ordularından birinin buraya yaklaşmayı başlatıp hayırmadığını hatırlamaya çalışıyordum, bu kale beklenmi-

dik bir şekilde hayatımda ve yakın geleceğimde önemli bir role sahip olmuştun.

Bayan FitzGibbons'ın kahvaltı etmem için getirmiş olduğu küçük ekmekleri ve yulaf lapasını yiyebileceğim durumda değildim, kendime biraz daha düşünebilme zamanı kazanmak için ekmekleri ufaladım ve lapayı yıyormuş taklidi yaptım. Bayan Fitz beni MacKenzie'ye götürmek üzere geri geldiğinde ben de kabaca bir plan oluşturmuştum.

Reis beni merdivenlerle çıkılan bir odada kabul etti. Burası kule odalarından binydi, eğimli duvarlarına halılar ve resimler asılmıştı. Kalenin diğer bölümleri oldukça sade ve rahat döşenmişti, bu oda ise mobilyalar ve süs eşyalarıyla tika basa doluydu. Dışarıda yağmur çiselemesine rağmen oda sıcacıktı ve her yerde mumlar yanıyordu. Kalenin dış duvarlarına bakan pencerelerin tümü küçüktü ama buradaki pencereler iç duvarda yer aldıkları için oldukça büyük ve gün ışığını içeri alacak büyüklükteydiler.

Odaya girer gizmez dikkatimi çeken ilk şey duvarların eğimine uyacak şekilde tasarlanmış yerden tavana kadar uzanan mükemmel metal kafes oldu. Bunun içinde sakalar, kıraz kuşları, baştankaralar ve birkaç çeşit öleğen kuşu bulunuyordu. Kafese biraz daha yaklaşıncı bu tombul vücutların ve boneuk gibi parlayan gözlerin kafesin dibine özenle yerleştirilmiş hasır kaplı seramik çömleklerin içine dikilmiş meşe, kestane ve kazağaç yapraklarının arasında birer mücevher gibi durduklarını gördüm. Kuşlar neşe içinde kanatlarını çırparken bu yapıtlar oynasıyor ve onlar da mutlulukla oradan oraya uçuşuyorlardı.

"Küçük şeylerle mutlu oluyorsun öyle değil mi?" Arkamdan oldukça derin ve etkileyici bir ses gelmişti. Ona doğru dönerken yüzüme yerleştirdiğim gülümseme bir anda donuverdi.

Colum MacKenzie'nin alını da kardeşi Dougal gibi genişti. Dougal'a korkunç bir hava kazandırır o yaşıma gücü onda da vardı ama bu daha yumuşatılmış ve daha insani bir görünüm kazanmıştı, diğerinkine kadar vahşi değildi. Gözleri daha koyuydu, ela değildi daha grimsi tonlardaydı. İnsana yakışıkla karşıladığını ele geçiren bir elektrige sahip olmasına rağmen

kendini daha rahat hissediyordum. Tam bunu düşünmeye başladığım sırada bir anda bir çok yaşadım. bu güzel yüz ve muhteşem vücudun altında kasacak yamuk bacaklar vardı ve adam benim omzuma bile geliniyordu.

Adam çok zekare bir telenkle gözlerini kuşlardan ayırıyordu. Benim çok zekare bir telenkle gözlerini kuşlardan ayırıyordu. Onunla ilk kez bu bana kendini toparlamamı için zaman tanıdı. Onunla ilk kez karşılaştıkları anı hatırladım. Gösterdiği tepkiye çoktan alışmış olmalıydı. Odayı incelemeye devam ederken onun ne sıklıkta yeni insanlarla tanıştığını merak etmeye başladım. Burası dış dünyaya kapalı bir sığınak benziyordu.

"Size hoş geldiniz demek isterim hanımefendi," diyerek önümde hafifçe eğildi. "Benim adım Colum ban Campbell MacKenzie, kalenin sahibiyim. Kardeşimin anlattıklarına göre buralandan epey uzak bir yerde karşılaşmışsınız."

"O beni kaçırdı, belki de bunu bilmek istersiniz," dedim. Aslında bu konuşmayı dostça bir tavırla sürdürmek istiyordum ama bir an önce de buradan ayrılıp bu işe başladığım noktaya, dikilitaşların oraya dönmek istiyordum. Bana ne olduysa bunun cevabı orada yatıyordu, tabii öyle bir yer hâlâ varsa...

Şefin kalın kaşları hafifçe yukarı kalktı ve şekilli dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Evet, doğrusunu söylemek gerekirse," diye söze başladı beni onaylar gibi. "Dougla zaman zaman biraz düşüncesizce hareketler yapıyor."

"Her neyse." Bu konunun geçmiş zamanda kaldığını biliyorum bir şekilde elimi salladım. "Bunun bir yanlış anlaşılma kaynağı olduğunu kabul etmeye hazırım. Ama beni bir an önce bulduğu yere geri götürmesini istiyorum."

"Humm..." Kaşları hâlâ havadaydı, bana iskemleyi gösterdi. İstemeyerek de olsa oturdu, bir yandan da başıyla hizmetçilerden birine bir hareket yapı ve adam yavaşça kapıya yöneldi.

"Onu bize bir şeyler getirmesi için yolladım Bayan... Beuchamp, doğru söyledim, değil mi? Kardeşimin ve adamlarının en bulduğu anda başımızın derinde olduğunu sanıyorum." Gülmesini engellemeye çalışıyordu, ona çıplaklığının ne şekilde anıldığını görmeye çalıştım.

Derin bir nefes aldım. Her şeyi açıklama zamanı gelmişti. Bir yandan bunu düşünüyor bir yandan da Frank'in bir zamanlar sorgulanma teknikleri ile ilgili aldığı kurs sırasında bana anlattıklarını hatırlıyordum. Burada hatırlayabildiğim kadarıyla başlıca kural mümkün olduğunca doğruyu söylemekti, sadece çok gizli olan detaylar değiştirilmeliydi. Eğitimcileri, ana hikâyeyi değiştirmek ya da yeniden bir hikâyeyi yazmak insanın şansını azaltır demişti. Şimdi bunun ne kadar etkili bir yöntem olduğunu görecektik.

"Pekâlâ, saldırıya uğramıştım."

Başımı salladı, yüzü ilgiyle aydınlanmıştı. "Anladım, size saldıran kimdi?"

Doğruyu söyledim. "İngiliz askerleri. İşin aslında Randall adında bir adamı."

Bu adı duyar duymaz adamın asil yüzü değişiverdi. Hâlâ ilgiyle beni dinlemiş gibi duruyordu ama dudaklarının kenarında derinleşen çizgiler ve duruşlarındaki değişiklik bu ismi çok iyi bildiğini gösteriyordu. MacKenzie'lerin reisi biraz daha arkasına yaslandı ve ellerini yüzünün önünde birleştirdi. Ellerinin arkasından beni izlemeye devam ediyordu.

"Anladım, biraz daha anlatın."

Anlatmaya başladım. İskoğlarla Randall'in adamlarının arasındaki karşılaşmayı detaylarıyla anlattım. Bunu zaten Dougla'dan kontrol edebilirdi. Randall'a aramda geçen konuşmayı ana hatlarıyla anlattım, Murtagh'ın ne kadarına tanık olduğunu bilmiyordum.

Büyük bir dikkatle beni dinlemeye devam etti.

"Bunu da anladım ama oraya nasıl gittiniz? Orası Inverness yolundan hayli uzak, oradan gemiye bineceğinizi söylemişsiniz sanırım." Başımınla onaylayarak derin bir nefes daha aldım.

İşte şimdi hikâyenin yaratıcı kısmına gelmiştik. Keşke Frank'in eşkıyalar hakkında anlattıklarını daha dikkatli bir şekilde dinlemiş olsaydım diye düşünmeden edemedim ama elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Ben Oxfordshire'den dul bir kadını (şu an için bu pek de yalan sayılmazdı), diye başladım. Uşağımla birlikte Fransa'daki akrabalarımı ziyaret etmekte için

(Bu da oldukça güvenli bir seçimdi) yola çıkmıştım. Eskiya-
yı öldürme keşifini, uşağı ya öldürülmüşü ya da kaçını
yollarında keşifini, Ben atımla ağaçların arasına kaçmışımı ama
ben bilmiyordum. Ben atımla ağaçların arasına kaçmayı
neler kısırla bulmuşlardı. Onlardan bir kez daha kaçmayı
kaçmışımı ama atımı ve eşyalarını orada bırakmak zorunda
kalmışım. Ormanda dolanırken de Komutan Randall ve adam-
larına yakalanmışım.

Uydurduğum hikâyeden hoşnut kalmıştım, arkama yaslandı. Basit ve pek çok noktayı kontrol edilebilir bir hikâyeydi. Çoluk'un yüzünde kibar bir ılgiden başka bir ifade belirmedi. Tam bana bir soru sormak ılgini ağzını açmıştı ki kapı tıfından bir hisyırı geldi. Avlaya vardığımızda orada durmakta olan adamlardan birinin elinde deri bir kutuyla orada durduğuna gördüm.

Reis MacKenzie özür dileyerek beni kuşlarla birlikte orada bıraktı ve bu ilginç konuşmaya devam etmek üzere hemen geri döndüğünü söyledi.

Kağırının ardından kapanır kapanmaz kitaplığa ilerledim ve parmaklarını deri cildinin üzerine gezdirmeye başladım. Bu rafın üzerinde ilk düzenden fazla kitap vardı, karşı duvarda da o kadar daha vardı. Hızla her kitabın ilk sayfasını açmaya başladım. Bazılarının üzerinde basım tarihi yoktu, var olanlarınki de 1720 ile 1742 arasındaydı. Culum MacKenzie lüksü seviyordu ama odanın hiçbir yerinde antika eşya yoktu. Zaten kitapları cildleri yeniydi, sayfalarında da çatlama ya da sararma yoktu.

Vedanın sesine kulak vermeden utanmaz bir tavırla zeytin ağacından yapılmış masanın üzerine ve gözlerini karıştırmaya başladım ama kulagım kapıdaydı.

Aradığın şeyi ortadaki çekemede buldum. Bu akıcı bir el yazısıyla ama noktalama işaretlerine bakılmaksızın yazılmıştır. Grup bir mektuptu, yarım bırakılmıştı. Kâğıt yeni, üzerindeki mürekkep de simsiyah. Okunur ya da okunmaz olması açısından tarihi girdüğünde bir anda önemini yitirdi, gözlerim yularından fırlamıştı. Bu kâğıt, 1944'te...

Colum birkaç dakika sonra geri döndüğünde konuşma pencerelemin önünde ellerini kucagında bağlamış otururken

buldu. Oturuyordun çünkü hacaklarım beni tanımıyordu. Ellerini birbirine kavuşturma sebebini de tutemelerini gizlemektir, öylesine tutuyorlardı ki mektubu yerine koymam çok zor olmuştu.

Elinde, içinde bira kupaları ve ballı yulaflı kekler bulunan bir tepsi vardı. Onları sadece didiklemekle yetindim çünkü şu an midem hiçbir şeyi kaldıracak durumda değildi.

Yokluğundan dolayı kısa bir öziir dilekten sonra başına gelenlere ne kadar üzüldüğünü söyledi. "Ben arkasına yaslandı, beni süzdü ve sonunda sorusunu sordu. "Ben hâlâ kardeşimin adamlarının sizi nasıl bulduklarını merak ediyorum. Eşkıyaların sizi taciz etmeme sebebi, sizin için fidiye istemeyi planlamaları olabilir. Hakkında pek çok şey duymuş olmama rağmen İngiliz ordusundan bir subayın bir yolcuya tecavüz etmek isteme alışkanlığı olduğunu duymak beni hayli şaşırtı."

"Öyle mi? Onun hakkında ne duyduğunuzu bilemem ama size bunu yapabilme yeteneğine sahip olduğunu söyleyebilirim," diye hırladım. Hikâyemi planlarken gıysilerimin nasıl hale gelmiş olduğunu da detaylandırmıştım, Murtagh'ın bizi ne kadar zamandır izliyor olduğunu gerçekten bilmiyordum.

"Anladım, maalesef bu mümkün olabilir demek zorundayım. Bu adamın oldukça kötü bir ünü var."

"Mümkün mü? Bu da ne demek? Size anlattıklarımı inanmıyor musunuz?" MacKenzieler'in reisi şüphe eder gibi görünüyordu.

"Size inanmadığımı söylemedim hanımefendi, ama yirmi yıldan fazla bir zaman klan liderliği yapmak bana, bana söylenen her hikâyeye inanmamam gerektiğini öğretti."

"Pekâlâ, size anlattığım kişi olmadığımı inanıyorsanız, hangi lanet olasıca delikten çıktığımı düşünüyorsunuz sorabilir miyim?" diye üsteledim.

Bir an gözlerini kırptırdı, kullandığım kelimeler onu şaşırtmıştı. Hemen kendini topladı ve yüzü yeniden kasıldı.

"Bunu, zaman içinde göreceğiz. Bu arada sizi Leoch kalesinde misafirimiz olarak ağırlayacağız," Elini hafifçe havaya

kaldırıldı, kapının önünde beklemekte olan hizmetli beni odama götürmek üzere yanıma geldi.

Colum bu sözleri sarf etmemiştir ama kapı arkamdan kapandıktan bu sözler benim kulaklarımda çınlıyordu.

"Senin kimi olduğunu bulana kadar..."

BÖLÜM 2

Leoch Kalesi

6

Colum'un Toplantısı

Bayan FitzGibbons'ın 'genç Alec' olarak tanıştığı küçük çocuk beni akşam yemeğine götürmek üzere geldi. Yemek uzun duvarlara paralel olarak yerleştirilmiş masaların bulunduğu, dar, uzun bir salonda veriliyordu, salonun iki ucunda bulunan kemerlerden içeri ellerinde tepsilere, ekmeğe tahtaları ve testiler olan hizmetliler giriyor, hızla servis yapıyorlardı. Dar ve yüksek pencerelerden erken yaz güneşinin son huzmeleri içeri giriyordu, ışık yetersiz olduğu için duvarlara asılı meşaleler yakılmıştı.

Pencerelerin aralarında bulunan duvarlara flamalar ve ekose kumaşlar asılmıştı, bu İskoç şalları ve değişik armalar duvarın üzerinde renkli lekeler oluşturmıştı. Yemek için orada toplanmış o kişiler ise bu durumun tam tersine kahverengi ve grilere bürünmüşlerdi. Aralarında açık kahverengi ya da açık yeşil şal kullananlar da vardı.

Alec'in peşinden odanın diğer ucuna doğru ilerlerken bir takım meraklı bakışları sırtımda hissediyordum ama çoğu büyük bir kibarlıkla gözlerini tabaklarından ayırmadı. Bir tören yapıyor gibiydiler, herkes mutlulukla yemeğini yiyordu, tabakları elden ele geçirerek servise yardımcı oluyorlardı, odanın bir ucunda iki delikanlı kocaman ocakta kuzu çeviriyorlardı. Yemekte kırk kişi

kadar vardı, servis yapanlar da on kişi kaclardı. Herkes konuştu, vordü konusulan dil çoğunlukla İskoççaydı.

Colum masanın başındaki yerini çoktan almıştı, kavruk bacıkları budaklı meze masanın altında gizliydi. Beni görünce büyük bir nezaketle selamladı ve elyle soluna, bana eşi Letitia olarak tanıştığı timbul, güzel kızıl saçlı kadını yanına oturmanı işaret etti.

"Bu da oğlum Hamish," dedi, bu sırada elini yedi sekiz yaşlarındaki kızıl saçlı, yakaşkl delikanlının omzuna vurdu. Oğlan kısa bir süre için gözlerini tabağından yukarı kaldırıp başıyla beni selamladıktan sonra tabağına bakmaya devam etti.

Oğlan ilgimi çekmişti. O da şu ana kadar gördüğüm MacKenzie erkekleriyle aynı özelliklere sahipti; geniş elmacık kemikleri ve gömük gözlerle sahipti. Renkler dışında yanında oturmakta olan amcası Dougal'ın küçük bir kopyasıydı. Dougal'ın diğer yanında iki genç kız oturuyordu, benimle tanıştırlırken kakarıyıp birbirlerini dürtüklemeye devam ettiler. Onlar da Dougal'ın kızları Margaret ve Eleanor'du.

Dougal servis tabaklarından birini kızlarının kaşıklarından kurtarıp bana uzatırken hafifçe gülümsedi, bu arkadaşça bir gülümsemedi.

"Kızlar kuralları unuttunuz mu? Önce misafirler!"

Sonulan yemeğin ne olduğunu bilmediğim için boynuz yakındaki kağıt biraz tereddütle elimi aldım, tepsie dizilmiş fime ringa balıklarını görünce çok rahattım.

Bugüne kadar ringa balığını kaşıkla yemeyi hiç denememiştim ama masada çatala benzer bir şey yoktu. Bir kenarı keskin kaşıkları kullanmaları için bile daha birkaç yıla ihtiyaçları olduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

Masada yemek yemekle olanlara baktığımda kaşığın yetersiz olduğu yerlerde kamaşlarını kullanmakta olduklarını gördüm. Benim konum yoktu, dikkatlice ve uzun uzun çiğneme karabeni suçlarını gibi bakan koyu navi gözleriyle karşılaştım.

"Henüz dönmü etmedin," dedi ciddi bir suratla, kaşıklarını da çırpmayı. Benim aklımsız bu putperest ya da ahlaksız biri gibi gördüğünü söylüdü.

"Belki bunu sen benim için yaparsın," dedim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir süre düşündükten sonra başını salladı ve ellerini gösterişli bir tavırla birbirine kenetledi. Gözleriyle masada oturan herkesin aynı pozisyona geldiğini kontrol ettikten sonra başını aşağı eğdi. Tatmin olmuş bir şekilde monoton bir sesle duaya başladı.

"Bazıları ete sahiptir ama yiyemez

Bazıları yemek ister ama eti yoktur

Bizim etimiz de yeme gücümüz de var

Sana bunun için teşekkür ederim, Tanrım. Amin."

Saygıyla kenetlemiş olduğum ellerimin üzerinden Colum'un bana baktığını görünce ona oğlunun soğukkanlılığından hoşlandığını bildiren bir tavırla gülümsedim. O kendini tuttu ve oldukça ciddi bir suratla oğluna döndü.

"Çok güzeldi oğlum. Ekmeğini uzatır mısın?"

Bir süre masadaki konuşmalar sadece yemekle ilgili ricalarla sınırlı kaldı, herkes büyük bir ciddiyetle yemeğini yiyordu. İştahım azalmıştı, bütün olan bitenden sonra içinde bulunduğum koşulları fark edince işin açıkçası ringa balığı gözümdeki önemini yitirmişti. Koyun eti gayet hoştu, üzerine tuzsuz tereyağı sürülmüş ekmek çok lezzetli, taze ve gırtlıdır.

"Umarım Bay Mac Tavish kendini çok daha iyi hissediyor," dedim nefes almak için durduğum bir sırada. "Onu görmedim."

"Bay Mac Tavish mi?" Letitia'nın mavi gözlerinin üzerindeki güzel kaşları havaya kalkmıştı. Dougal'ın bana baktığını hissettim.

"Geng Jamie," dedi, yeniden elindeki koyun buduna dönmeyen önce.

"Jamie mi? Neden, delikanlının nesi var?" Timbul yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Belli belirsiz birkaç sıynık sevgilin," diyerek Colum onu sakınleştirdi. Gözlerini kardeşine dikti. "Gerçekten de nerede Dougal?" Bu gözlerde hafif bir şüphe vardı, ya da ben öyle hayal etmişim.

Kardesi İyşim tabağundan ayıtmadan omuzlarını sıktı. "Onu yağlı Alece yardım etmesi için ahırlara gönderdim. Olanlardan sonra orasının onun için en iyi yer olduğunu düşündüm." Başkılan ağabeyimle birlikte buluştu. "Daha iyi bir fikrin mi var?" Colum kuşkuyla görünüyor. "Ahırlara mı? Ah, anladım... Ona bu kadar çok mu güveniyorsun?"

Dougal elyle ağzını sıldıktan sonra eline bir dilim ekmeğe aldı. "Eğer benimle aynı fikirde değilsen bunu söyle Colum."

Colum'un dudakları hafifçe kasıldı ama itiraz etmedi. "Hayır, orada başarılı olacağına sanıyorum," dedi yemeğine dönme- den önce.

Benim de bir takım kuşkuvarım vardı, ahır vurulmuş bir hastaya uygun bir yer değildi ama şu an birlikte olduğum insanlara bunu söylemek istemedim. Yarın sabahı delikanlıyı bulup durumunu kendim kontrol etmeye karar verdim.

Pudingi geri çevirdim ve yorgun olduğumu söyleyerek tizimlerini istedim. Bu yalan değildi, çok yorgundum ve Colum'un son sözlerine bile dikkatimi doğru düzgün vermedim. "Size iyi geceler, Bayan Beauchamp. Yarın sizi toplantıya getirmesi için birini gönderirim."

Koridorda el yordamıyla yolumu bulmaya çalıştığımı gören hizmetlilerden biri odama kadar yolumu aydınlattı. Mumuyla odadaki masanın üzerinde duran mumu yaktığı anda duvarlarda bir ışık parladı, bir an mezarı konduğumu hissettim. O odadan ayırık ayrılmaz camın önündeki işli perdeyi açtım ve içen hacum eden soğuk havayla birlikte bu duyudan arındım. Olan biteni baştan sona tekrar düşünmeye çalıştım ama beynim buna karşı koydu, sadece uyumak istiyordu. Örtülerin altına girdim, mumu söndürdüm ve ayın yükselişini seyrederken uykuya daldım.

Sabah beni uyandırmaya yine irikeyim Bayan FitzGibbons gelmişti, bu kez bir İskoç hanımefendisine yakışacak makyaj ve süs malzemeleri getirmişti. Kaş ve kırpıkları koyulaştırmak için kurşun fırçalar, susam ve pırnız tozu, bugüne kadar hiç görmediğim ama rastık olduğuna tahmin ettiğim bir çubuk, üzerinde

altınla işlenmiş kuğular bulunan çok güzel porselen bir kaba konmuş Fransız allığı.

Bayan FitzGibbons dün getirdiklerine ilave olarak bugün de yeşil çizgili bir etek, ipek bir korse ve sarı İskoç ipliğinden dokunmuş çoraplar da getirmişti. Bunlar dükkünlere oranla daha süslü şeylerdi. "Toplantı"nın içeriğinin ne olduğunu bilmiyordum ama orada bugün önemli bir şeyler olacak gibi görünüyordu. İşim aslında kendi gıysilerimi gymek için dayanılmaz bir istek duyuyordum ama şişman Rupert'in gıysilerine vermiş olduğu tepkiyi hatırlamamı bu fikrimden caymama sebep oldu.

Beni belirsiz bir süre burada tutmaya niyetli olmasına rağmen yine de Colum'dan hoşlanıyordum. Allığımı düzğün bir şekilde sürmeye çabalarken, bunun ne kadar olacağını hep birlikte göreceğiz bakalım, diye düşünmeden edemedim. Dougal tedavi ettiğim genç adamın ahırlarda olduğunu söylemişti. Ahırda atlar bulunurdu, birinin o atlardan birine binip kaçması zor bir iş değildi. Bu "salon" denilen yerde işim bitir bitmez gidip Jamie Mac Tavish'e bakmaya karar verdim.

Salon denen yer dün akşam yemek yediğimiz yerd. Şekli değiştirilmişti; masa, sıra ve tabureler duvar kenarlarına çekilmiş, ana masa bulunduğu yerden kaldırılmış ve yerine kocaman oymalı koyu renk alıpa bir koltuk konmuştu. Bu koltuğun üzeri MacKenzieler'e has olduğuna düşündüğüm koyu yeşil ve siyah üzerine açık kırmızı ve beyaz çizgilerle oluşturulmuş ekose bir kumaşla örtülüydü. Duvarlar çobanpiskülleri ile süslenmişti taştan yapılmış bayrakların üzerine de taze hasırotları atılmıştı.

Genç bir gaydayı boş bir iskemlemin arkasında duran gaydayı üflüyor ve nefesini açıyordu. Onun yanında duranların Colum klanının has üyeleri olduğuna tahmin ettim. Duvara yaslanmış, dar pantolon ve bol gömleli, ince yüzlü bir adam, üzerinde mürekkep hokkası, tüylü kalemler ve kâğıtlar bulunan bir masada oturduğu için yazman gibi bir şey olduğuna düşündüğüm broker ceketli, kökük kel bir adamı, kahverengi İskoç etekleri içinde muhafaza benzeyen iki adam ve bambaşka bir tarafta da hayatında gördüğüm en iri adamlardan biri vardı.

Bu deve biraz da korkuyla bakı. Kaşlarının hemen üzeri-

İçinden ayagındaki terliklere küfür ederek reveransından doğrulduğum anda Dougal'ın göğsüyle burun buruna geldim. Anladığını kadıyla beni esir alan kişi olarak formalite gereği beni karşılayan ya da orada benden sorumlu olan kişinin de - bu bakış açısına göre değişiyordu - o olması gerekiyordu. İki kardeşin beni nasıl ve ne şekilde sunmaya karar verdiklerini çok merak ediyordum.

"Efendim," dedi Dougal, Colum'un önünde saygıyla eğildikten sonra "Yardımcıyı isteyerek bize sığınan bu kadın için sizin merhamet ve hoşgörünüze ihtiyacımız var. Oxfordlu bir İngiliz olan Bayan Claire Beauchamp eşkıyaların saldırısına uğramış ve yanındaki hizmetlisini bu saldırı sırasında kaybetmiştir, ben ve adamlarım tarafından aranızın ormanlarında dolarken bulunmuştur. Kendisinin," durdu ve dudaklarını şüpheli bir tavırla büzdü, "İngiliz akrabalarının bulunup sağlığıyla bir şekilde oraya ulaştırılana kadar Leoch Kalesi'nde misafir edilmesini rica ediyoruz."

"İngiliz" sözcüğünün üzerine yaptığı özel vurgulamayı benim ve salonda bulunanların fark etmemesi mümkün değildi. Bunun sonucunda bana hoşgörü gösterilecekti ama aynı zamanda da hep zan altında olacaktı. Oysa beni "Fransız" olarak tanıtsaydı, bir dost ya da önemsiz biri olarak algılanacaktım. Bu kaleden dışarı çıkmak umduğumdan çok daha zor olacaktı.

Colum büyük bir alçakgönüllülükle önümde eğildi, bu sıcağın hareketi sözceklenden çok daha etkileyiciydi. Ben de bir kez daha reverans yaptım, sonra, bu seferki daha başarılıydı, dost ya da değil ama keskinlikle meraklı bakışlar arasında yerime geri döndüm.

Bu ana kadar bütün davalar onları ilgilendiren gruplar arasında geçmişi ve onların ilgisini çekmişti. Sıralarını bekleyenler ise kendi aralarında sohbet ederek beklemişlerdi. Benim ortaya çıkarmamla birlikte bütün gözler bana dönmüş ve mırıltilar yükselmeye, sanırım bunlar durumu onaylama mırıltilaydı.

Şimdi salonda büyük bir heyecan yaşıyordu. İn yanı bir adam bir kızı sürükleyerek ortaya çıkardı. Kız on altı yaşlarında daydı, sarı saçlarını mavi bir kurdileyle toplamıştı, güzel yüzü

asılmıştı. Kız ortadaki boşluğa gelince tökezledi, tek başına duruyordu. Onu ortaya çıkaran adam arkasında durmuş İskoçça bir şeyler anlatırken ellerini sallayarak onu gösteriyor ve bir takım suçlamalarda bulunuyordu. O konuşurken kalabalıktan mırıltilar yükselmeye başladı.

Bayan FitzGibbons o koca cüssesini taşıyabilecek bir tabureye oturmuş, ilgiyle öne eğilmişti. Ben de ona doğru eğilip kulagina fısıldadım. "O ne yapmış?"

"Bu kocaman kadın gözlerini baktığı noktadan ayırmadan dudaklarının arasından bana cevap verdi. "Babası onu gevşek davranmakla suçluyor, kendi izni olmadan genç adamlarla ki-nıştırmıyormuş," diye fısıldadı taburesinde geriye kayılarak. "Babası onun bu başkaldırısının MacKenzie tarafından cezalandırılmasını istiyor."

"Cezalandırılma mı? Nasıl?" diye fısıldadım, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum.

"Şişe."

Bütün dikkat ortada durup babayla kızı seyretmekte olan Colum'un üzerinde toplanmıştı. Bir süre daha onları süzdükten sonra konuşmaya başladı. Kaslarını çatmıştı, parmaklarıyla koltuğun koluna vuruyordu, kalabalıkta bir kaynaşma oldu.

"Karar verdi," diye gereksiz bir açıklama yaptı FitzGibbons. Verdiği karar gayet gözle görülebilir durumdaydı; dev adam ilk kez kıpırdamış ve ağır hareketlerle belindeki deri kemeri çözmeye başlamıştı. İki muhafız korku içindeki kızı kollarından tutmuş ve sırtını babası ve Colum'a bakacak şekilde çevirmişlerdi. Kız ağlamaya başladı ama yalvarmak gibi bir şey yapmadı. Kalabalık toplu bir infazı ya da sokakta olmuş bir kazayı izler gibi heyecanla bekliyordu. Birdenbire kalabalığın arkasından ortadaki homurtuyu bastırabilecek yükseklikte bir ses duyuldu, biri İskoçça bir şeyler söylüyordu.

Bütün başlar sesin geldiği yere döndü. Bayan FitzGibbons görebilmek için olduğu yerde doğruldu hatta parmak uçlarında yükseldi. Ne söylendiğini anlamıyordum ama bu sesi tanıyordum; hem tok hem yumuşak, sona gelen sesli harfleri sert bir şekilde söyleyerek konuşan bu sesi...

Kalabalık ıdı yana açıldı ve Jamie Mac Tavışlı ortaya geldi. MacKenzie'nin önünde saygıyla başını eğdikten sonra konuşmasına devam etti. Sözlediği şeyler bir tartışmaya yol açmıştı. Culum, Dougal, küçük yazman ve kızın babası hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

"Ne oluyor?" dedim yeniden Bayan Fitz'e. Hastanın yüzü hâlâ biraz beyazdı ama onu son gördüğümünden çok daha iyi durumundaydı. Bir verlerden temiz bir gömlek de bulmuştu, gömleğin beşte kalan sağ kolunu eteğinin beline sokmuştu.

Bayan Fitz olanları büyük bir ilgiyle izlemeye devam ediyordu.

"Delikanlı kızın yerine ceza görmeyi teklif etti," dedi dalgın bir tavırla, bu sırada önündeki izleyicimin üzerinden bakarak hiçbir şey kaçırılmaya uğraşıyordu.

"Ne? Ama o yaralı! Onun böyle bir şey yapmasına izin vermezler!" Hâlâ sesimi kontrol edebiliyordum.

Bayan Fitz başını iki yana salladı. "Bilemem yavrum. Şu an tartışıyorlar. Kızın kendi klanından olan birinin onun yerine cezayı üstlenmesine izin verilir ama bu delikanlı bir MacKenzie değil."

"Değil mi?" Şaşırmıştım, büyük bir saflıkla beni esir eden adamların hepsinin Leoch kalesinden olduğunu düşünmüştüm.

"Elbette değil," dedi Bayan Fitz sabırsızlıkla. "Onun ekoselerinin farkı olduğunu görmedin mi?"

O gösterince gördüm tabii. Evet, onun ekoseleri yeşil ve kahverengi tonlarındaydı ve odadaki herkesten farklıydı. Kahverengisi daha bir ağaç kabuğu rengine çalıyordu ve soluk mavi çizgileri vardı.

Tartışmanın son bulmasını Dougal sağlamış gibi görünüyordu. Tavıştı vermek üzere gelenler dağıldı ve kalabalık susarak beklemeye başladı. Muhafızlar kız serbest bıraktılar, kız kalabalığa doğru koşarken Jamie muhafızların ortasına geçti. Muhafızlar onun kollarını tutarken Jamie elinde kemerle duran adama bir şeyler söyledi, bunun üzerine muhafızlar geri çekildi. Yüzünde oldukça kötü bir gülümseme belirmişti. Kısa bir duraksamadan sonra devin yüzünde de bir gülümseme belirdi.

"Ne dedi?" diye sordum çevirmenime.

"Kayış yerine yumrukları tercih ettiğini söyledi. Erkeğin seçimi hakkı vardır ama kadın seçemez."

"Yumruklar mı?" Daha fazla sorgulama zamanını yoktu. Cellât yumruğunu havaya kaldırdıktan sonra Jamie'nin karnına vurdu. Jamie'nin nefesi kesilmişti ve iki büküm olmuştu. Adam onun toparlanmasını bekledikten sonra hızla, göğüs kafesine ve kollarına yumruklar atmaya başladı. Jamie kendini savunmak için hiçbir şey yapmıyordu, bu tartaklanmanın ortasında mümkün olduğunca dik bir şekilde dengede durmaya uğraşıyordu.

Bir sonraki darbe yüzüne geldi. Jamie'nin kafası arkaya savrulurken gözlerini kapatmak zorunda kaldım. Cellât darbelerin arasında zaman bırakıyordu, kurbanının yere yıkılmasına dikkat ediyor ve sürekli olarak farklı noktalara vuruyordu. Bu gayet bilimsel bir dövme şekliydi, ama canı mümkün olduğunca çok acıtınaktı, adamı devirmek değil. Jamie'nin bir gözü şişip kapanmıştı ve zor nefes alıyordu, bunlara rağmen hâlâ kötürmüş gibi durmuyordu.

Daha yeni onarıp bantlamış olduğum omzuna bir darbe gelecek diye çok korkuyordum, endişem gittikçe artıyordu. Bandajlar hâlâ yerli yerinde duruyordu ama bu muameleye daha fazla dayanmaları beklenemezdi. Bu daha ne kadar sürecekti? Odada sessizlik hüküm sürüyordu, sadece yumuşak ete vurulan darbelerin gürültüsü bu sessizliği bozuyordu.

"Mimik Angus kan çıkana durur," diye fısıldadı Bayan Fitz, ben soruyu soramadan cevabını vermişti. "Bu genellikle burnu kırıldığı zaman gerçekleşir."

"Bu çok barbarca," diye fısıldadım öfkeyle, sesim fısıltıdan biraz yüksek çıkmıştı etrafımızda duran birkaç baş eleştiren gözlerle bana çevrildi.

Cellât geçen sürenin yeterli olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. Hafifçe gerildi ve büyük bir darbe indirdi, Jamie sendeledi ve dizlerinin üzerine devrildi.

İki nöbetçi hemen ileri atılıp onu kollarından tutarak ayağa kaldırdılar, başını kaldırdığından patlamış olan dudagından kan geldiğini gördüm. Kalabalıktan bir rahatlama uğultusu çıktı.

cellâr görevini başıyla yerine getirmiş olmanın verdiği mutlulukla bir adımı geri çekildi.

Nöbetçilerden biri Jamie kanlardan kurtulmak için başını sallarken onu kolundan tutarak destekledi. Kız ortalıktan yok olmuştu. Jamie başını kaldırıp karşısında bir dev gibi duran cellâda baktı. Gülümseyerek herkesi şaşkınlığa düşürdü. Kana-yan dudakları hafifçe kıpırdadı.

"Teşekkür ederim," dedi güçlüğü ve dev adamın karşısından ayrılmadan önce onun önünde eğildi. Kalabalık dikkatini yeniden Mac Kenzie'ye ve bir sonraki davaya çevirdi.

Jamie'nin salonu diğer çıkıştan terk ettiğini gördüm. O burada olanlardan çok daha fazla ilgimi çekiyordu. Bayan FitzGibbons'a kısaca oradan ayrıldığımı bildirdim ve Jamie'nin peşi sıra ilerlemeye başladım. Onu, yandaki küçük avluda kuyunun başına dayanmış, gömleğinin ucuyla dudaklarını temizlerken buldum.

"Al bunu kullan," dedim cebimden çıkardığım mendili ona verirken.

"Ah." Mendili alırken çıkmış olduğu bu sesi bir teşekkür olarak kabul ettim. Güneş soluk bir şekilde de olsa varlığını göstermişti, bu hafif ışığın yardımıyla onu daha iyi inceleyebileme fırsatını yakalamıştım. Yanılmış dudakları ve şişmiş gözü şu an için hafifçe yaralıydı, çenesi ve boynu da zaman içinde morarmıştı.

"Dudakların ıçtı da yanmış mı?"

"Hi-hi." Öne eğildi, alt çenesini tuttum ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde dudaklarının ıçını çevirdim. Yanak çizgisine uzanan derin bir yara vardı, açık pembe renkli iç dudaklarında da birkaç patlak yer tükürük ve kanla dolmuştu.

"Su," diyebilirdi güçlüğü, çenesinden aşağı sızan kanları temizlemeye uğraşıyordu.

"Haklısın." Şans esen kuyunun yanında bir kova ve boyutlarında bir kupa vardı. Ağzımı çalkaladı ve birkaç kez yere tükürerek bu işlemi tekrarladıktan sonra suyun kalanını yüzüne döktü.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum büyük bir merakla.

"Neyi?" diyerek başını kaldırdı ve yüzünü koluyla kovaladı. Yarık dudakları hafifçe aşağı sarkıyordu.

"Neden kızın yerine cezalandırılmak istedin? Onu tanıyor muydun?" Bu soruyu sorduğum için hafifçe utanıyordum ama bu kahramanlığın ardında yatan gerçek sebebi merak ediyordum.

"Onun kim olduğunu biliyorum ama bu güne kadar onunla tek kelime bile konuşmadım."

"Peki, bunu niye yaptın?"

Omuz silkti. Bu hareket onun yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

"Koskoca salonun ortasında dayak yemek onu çok utandıracaktı. Bu benim için çok daha kolaydı."

"Kolay mı?" Sağma bir şekilde onun sözlerini tekrarlamıştım. Sağlam olan eliyle göğüs kafesini kontrol ederken başını kaldırdı ve bana sırtıttı.

"Elbette. O çok genç. Herkesin önünde bu şekilde utandırılırsa bunu atlattırması çok uzun bir zaman alır. Oysa benim sadece canım acıdı, gerçek bir yara bile almadım. Bir ya da iki güne kalmaz iyileşirim."

"Ama neden sen?" diye ısrar ettim. Bunun sağma bir soru olduğunu düşünüyormuş gibi garip garip bana baktı.

"Neden ben olmayayım?"

Neden olası? demek istedim. Çünkü sen onu tanıyıyorsun, o da senin hiçbir şeyin değil. Çünkü sen zaten yaralısin. Çünkü o kalabalığın önünde durup o dayak yemek insanın motivasyonu ne olursa olsun bambaşka bir ruh hali ve cesaret gerektirir.

"Trapez'e yenmiş bir tüfek kurşunu bunun için iyi bir sebep olabilir," dedim soğuk soğuk.

Eğleniyor gibiydi, parmağını sözünü ettiğim bölgede dolaşırdı.

"Buraya trapez mi deniyor? Bunu bilmiyordum."

"Ah, işte buradasin delikanlı! Seni iyileştirecek kişiyi bulmuşsun bile, sanırım bana ihtiyacın yok." Bayan FitzGibbons avlunun dar girişinden bize doğru salınarak yürüyordu, bir an

oraya sıkışmış olduğunu bile düşündüm. Elinde üzerinde birkaç kavanoz, geniş bir kase ve temiz keten bir bez olan tepsi vardı.

"Onun için biraz su çekmekten başka bir şey yapmadım. Görüşüğe bakılrsa çok önemli bir yarasa yok, yüzünü yıkamaktan başka ne yapabilirsiniz bilmiyorum."

"Ah, her zaman bir şey vardır, her zaman bir şey yapılabilir," dedi Bayan Fitz. "Mesela şu göz, delikanlı gözüne bir bakalım." Jamie kuyunun yanına oturarak yüzünü ona döndü. Tombul parmaklar bu morarmış şişliğe dokundu, morluğun üzerinde beyaz lekeler oluştu ve hemen yok oldu.

"İşte hâlâ kanama var. Sülük işe yarayacaktır." Kâsenin kapağını açıp içinden üç dört santim boyunda, sümüksü bir dokuya sahip kahverengi bir şeyler çıkardı. Bunlardan iki tanesini alıp birini kâsinin diğerini de hemen gözünün altına yapıştırdı.

"Bak," diyerek açıklamaya başladı. "Eğer bölgede sadece bir çürümeye varsa sülükler hiçbir işe yaramaz. Ama şu anki gibi işte bir kanama varsa sülükler oradaki kanı yüzeye çıkarmaya yararlar."

Onu hem çok etkilenmiş hem de öğrenen gözlerle izledim. "Acııyor mu?" diye sordum Jamie'ye. Sülüklerin hafifçe zip-lamasına sebep olacak bir şekilde başını salladı.

"Hayır, sadece biraz soğuklar." Bayan Fitz kavanozları ve kâseyi çok meşguldü.

"Pek çoğu sülükleri yanlış kullanır," diye anlatmaya devam etti. "Onlar bazı anlarda gerçekten çok işe yararlar ama nasıl kullanılacağını iyi bilmezsin. Eski bir çürüğün üzerine koyduğun zaman sadece oradaki temiz kanı çekerler ve çürük geçmez. Aynı anda çok fazla sayıda kullanılmaya da dikkat etmelisin. Çok hasta olan ya da çok fazla kan kaybetmiş birini bir anda çok zayıf döşürürler."

Onu uyuyula dinledim ve söylediklerini kafamın bir kenarına yazdım ama bir yandan da bu bilgiyi kullanmak zorunda kalmamayı diliyordum.

"Evet, delikanlı şimdi de ağzını bununla çalkala bakalım, bu yaralarını temizleyip acısı azaltılacak. Sögüt kabuğu çayı," diye

hana anlatmaya devam etti, "biraz susam köküyle karıştırdım." Başımı onaylar biçimde salladım, uzun bir zaman önce bir botanik konferansında söğüt kabuğunun aspininin ana maddesi olan salisilik asit içerdiğini söylediklerini hatırlıyordum.

"Sögüt kabuğu kanamayı arttırmayacak mı?" diye sordugunda Bayan Fitz başıyla beni onayladı.

"Evet, bazen bunu yapar. Bu yüzden bunun ardından bir avuç dolusu sirkeye yatırılmış St. John's bükisi kullanacağız. O kanamayı durduracak. Tabii onun da dolunayda toplanıp iyice öğütülmüş olması gerekir, yoksa bir işe yaramaz." Jamie yımış ağzını bu sıkıştırıcı ve kanı durdurucu solüsyonla yıkadı, sirkenin kokusu gözlerini yaşartmıştı.

Sülükler çoktan işlerini yapmaya başlamışlardı, şu an baştaki boyutlarının dört katına ulaşmışlardı. Koyu renkli buruşuk denimleri artık gergin ve parlaktı, yuvamlık cilalı taşlara benziyorlardı. Sülüklerden biri aniden yere düştü, ayaklarının önünde zip-lıyordu. Bayan Fitz cüssesinden beklenmeyecek bir esneklikle yere eğildi ve onu alıp kâseye attı. Diğer sülüğü de yakalayıp bulunduğu yerden söktü.

"Çok sert çekmemelisin şekerim," dedi. "Bazen parlarlar." Düşüncesi bile beni ürpertmeye yetmişti. "Dolmaya yaklaşırken anda hafifçe çekersen işlerini bırakabilirler. Bırakmazlarsa, direnme, işlerini bitirdiklerinde kendileri düşerler." Bu seferki sülük işini bırakmayı tercih etmişti ama ayrıldığı yerde hafif kanlı bir iz bırakmıştı. Sirke solüsyonuna batırılmış bezin kenarıyla burayı temizledim. Sülükler gerçekten işe yaramış ve şiş azalmıştı, göz kısmı olarak açılmıştı, göz kapağı hâlâ şişti. Bayan Fitz başka bir sülük daha gerekiyor mu diye orayı tekrar gözden geçirdi.

"Yarın görmeye başlayacaksın, bundan eminim," dedi başını sallayarak, "en azından o gözünü bir takım şeyleri seçebileceksin. Şimdi onun üzerine biraz da çiğ et koymalıyız sonra da biraz biraya batırılmış ekmele etkisini güçlendiriz. Hadi bakalım benimle mutfağa gel ve malzemeleri hazırlayalım." Tep-sisini toplamadan önce duraksadı.

"Yaptığın şeyin anlamı çok büyüktü delikanlı. Laoghaire'min

benim torunum olduğunu biliyorsun, sana onun adına teşekkür ederim. Uygun bir zamanda kendisi de sana teşekkür edecektir." Jamie'nin yanına hafife vurduktan sonra onu okşadı.

Ben de tekrar onu kontrol ettim. Bu habadan kalma yöntem gerçekleştireceğim gibi görünüyordu. Gözü hâlâ şişti ama rengi açılmaya başlamıştı, dudakların kenarındaki yara ise temizlenmişti ve artık kanlı değildi, etrafındaki doku hafife renk değiştirmişti.

"Nasılın?" diye sordum.

"İyi." Sanırım onu sorgulama gibi bakmaya devam etmiştim. O bunu anladı ve dudaklarının alacağı şekle dikkat ederek hafife gülmüştü. "Sadece birkaç sıyrık... Sana tekrar teşekkür etmem gerekiyor, üç gün içinde beni üç kez tedavi ettin. Sakar biri olduğumu düşünmeye başlamışsındır."

Çenesindeki morluğu hafife dokundum. "Sakar değil ama dikkatsiz olduğunu söyleyebilirim." Avlunun girişinde bir hareket oldu, san ve mavî bir şey bir anda gözümü aldı. Laoghane diye adlandırılan kız beni görünce utançla olduğu yerde kaldı.

"Sanırım seninle özel olarak konuşmak isteyen biri var, ben gidiyorum. Omuzundaki sırgılarını yarın değiştirmeleri gerekiyor. Yarın seni bulurum."

"Tamam. Tekrar teşekkür ederim." Elimi sıkarak vedalaştı. Yavrudan geçen kızı merakla inceleyerek oradan ayrıldım. Mavi gözleri ve gül rengi teniyle yakından daha da güzeldi. Jamie'ye bakarken gözleri parladı. Onun bu çıkışının gerçek sebebinin ne olduğunu merak etmeye devam ederek oradan ayrıldım.

Ertesi sabah gün ışıdığında kuşların cıvıltıları ve dışarıdaki insanların koşuşturması sesleriyle birlikte uyandım. Giyiniş topolarını saloonuna giden kondorlardan ilerledim. Burası yine eskiden yulaf lapası, ocaklarda pişmekte olan küçük ekmecekler ve peker pektineziyle birlikte dağıtılıyordu. Bu kokulara karşı koku bana yeni araştırmalar yapma gücünü verdi.

Dirseklerine kadar hamura batmış Bayan FitzGibbons'ı buldum ve ona yarısının ne durumunda olduğunu bakıp sırgılarını değiştirmek için Jamie'yi aradığımı söyledim. Una batmış elini sallayarak yardımcı çocuklardan birini çağırdı.

"Genç Alec koş ve yeni at terbiyecimiz Jamie'yi bul. Ona omuzunu göstermek için seninle birlikte gelmesini söyle. Biz baharat bahçesinde olacağız." Parmakları şaklatır şaklatmaz oğlan hastamı bulmak üzere koşmaya başladı.

Hamur yoğurma işini hizmetçilerden birine devreden Bayan Fitz ellerin yıkadıktan sonra bana döndü.

"Onların gelmesi biraz zaman alacaktır. Bu arada bahçedeki otları incelemek ister misin? Bitkiler hakkında bilgili görünüyorsun, eğer istersen boş zamanlarında orada bana yardımcı olabilirsin."

Baharat bahçesi şifalı otlarla dolu, mükemmel kokulu bir yerdi, iç avlu yeterli güneşi alıp rüzgârı almayacak bir konumdaydı, kendi kuyusu vardı. Batı sınırı biberiyeler, güney sınırı papatyalar, kuzey sınırı horozibikileri ile çizilmişti, doğu sınırını ise kalenin duvarları oluşturuyordu, bu duvarlar rüzgâra karşı ikinci bir korunaktı. Çiğdem çiçeği filizlerini, koyu renkli topraktan fışkırmış yumuşak yapıları Fransız kuzukulaklarını hemen tanımıştım. Bayan Fitz bana yüksükotunu, semizotunu, yine nanegiller familyasından olan kestereyi ve hiç tanımadığım birkaç bitkiyi daha gösterdi.

İlkbaharın sonu dikim zamanıydı, Bayan Fitz'in kolundaki sepet bol miktarda sarımsak dişi ve yaz sonunda hasadı alınacak olan ürünlerin tohumlarıyla doluydu. Tombul kadın sepeti hana uzattı, fideleri diktikten sonra bağlamak için gereken çubukları da gösterdi. Kalede yeterince tembellik etmiş olduğum ortadaydı. Çoluk benimle ne yapacağına karar verene kadar Bayan Fitz hana yapabileceğim bir sürü iş bulacaktı.

"Al yavrum. Bunları güneş tarafına kekiklerle yüksükotlarının arasına dikeceksin." Bana dokularına zarar vermeden tohumları birbirinden nasıl ayıracağını ve ardından da ne şekilde dikeceğini gösterdi. Çok basitti, her bir dişi ayrı ayrı tombul tarafı aşağı gelecek şekilde diğer santim aralyla, yarısı yüzeyde ka-

lacak şekilde toprağa dikilecekti. Ayağa kalktı ve eteklerindeki tozları silkeledi.

"Burka başı ayırmayı unuttu, onları birer birer bahçenin her yerine böl. Sarımsak böceklerin bitkilere gelmesini engeller. Soğan ve ciwanperçemi de aynı işe yarar. Kadife çiçeklerinin öle kısımlarını da kopar ama sakın atma, onlar çok faydalıdır."

Kadife çiçekleri bahçenin her yerine dağılmıştı, altın renkli çiçekler her yerden görünüyordu. Biraz sonra Jamie'yi getirmesi için gönderilen çocuk geldi, nefesi kesilmişti. Hastanın iğini bırakıp gelmeyi reddettiğini bildirdi.

"O," nefesini hâlâ kontrol edemiyordu, "yarasının tedavî gerektirecek kadar acımadığını ama ilginize teşekkür ettiğini söyledi." Bayan Fitz bu çok da iç açıcı olmayan sözleri duyunca omuzlarını silkti.

"Gelmese gelmez. Eğer aklın kaldıysa öğle vakti ahırların oraya gidersin. Tedavî edilmek için durmayacaktır ama yemek yemek için duracaktır. Delikanlıları gayet iyi tanırım. Öğlene doğru genç Alec buraya gelip sana ahırlara giden yolu gösterir." Bayan Fitz sarımsakları ekmem için beni orada bırakıp ilerlemeye başladı. Tamı bir kalyon gibiydi, genç Alec yanında onun dalgasına kapılmış gibi sallanıp duruyordu.

Bütün sabahı mutlulukla çıkararak geçirdim; sarımsakları ektim, ölü çiçekleri temizledim, toprağı kazıp bahçıvanların sürekli olarak savaştığı salyangozları, sümüklüböcekleri ve zararlı haşereleri topladım. Burada bu savaş bir takım kimyasallar olmadan çıplak elle yapılıyordu. İşe öylesine dalmıştım ki genç Alec kabarcık öksürük varlığını bana hissettirene kadar geldiğimi bile fark etmemiştim. Konuşmamıza gerek yoktu, ayağa kalkıp eteğimi silkeleyemiyordum bekledikten sonra avlunun dışına doğru ilerlemeye başladım.

Beni götürmekte olduğu yer, manej ahırların biraz uzağında bulunan bir çayırıydı. Yandaki başka bir çalılıkta üç tane tay keyifle izliyorlardı. Daha temiz görünen bir kısırak bu alanın etrafındaki çite bağlanmıştı, üzerinde ince bir battaniye örtülüydü.

Jamie büyük bir dikkatle kendisini kuşkuyla izleyen kısırakta yanyana oturuyordu. Sağlam elini hafifçe onun sırtına koydu, bu

yandan da konuşuyordu, kısırak karşı koyarsa hemen elini geri çekecekti. Kısırak gözlerini devirerek kişnedi ama kıpırdamadı. Jamie yavaş hareketlerle battaniyenin üzerine tırmandı, hâlâ kısırağa bir şeyler fısıldıyordu, yavaşça ağırlığını onun üzerine verdi. Kısırak hafifçe geriledi ve ayak diremeye çalıştı. Jamie sesini biraz daha yükselterek buna karşı koydu.

Tam o sırada kısırak başını çevirip bizi gördü. Bunu bir tehdit gibi gören kısırak kişneyerek şaha kalktı ve Jamie'yi çitlere sıkıştırdı. Kişneyip sıçrayarak tekmeler savuruyor ve ipinden kurtulmaya çalışıyordu. Jamie çitlerin altından dışarı doğru yuvarlanarak onun toynaklarından kurtulmayı başardı. Acı içinde ayağa kalkarken İskoçya küfürler savurdu ve işini neyin engellediğini görebilmek için bize döndü.

Gelenin kim olduğunu görünce yüzündeki korkunç ifade bir anda nazik bir karşılama ifadesine dönüştü. Yine de bizi görenin onu çok mutlu ettiğini söyleyebilecek durumda değilim. Neyse ki bu delikanlıyı oldukça iyi tanıyan Bayan Fitz'in hazırlamış olduğu yemek sepeti onun kısa sürede kendini toplamasını sağladı.

"Şimdilik senin dediğin olsun bakalım seni küçük canavar," dedi hâlâ homurdanarak ipinden kurtulmaya çalışan kısırağa. Alec'in sırtına dostça bir şaplak atarak onu gönderdikten sonra, yerde duran battaniyeyi alıp silkeledi ve üzerine oturması için yeniden yere serdi.

Biraz önce kısırak yaşadıkları hakkında hiçbir yorumu yapmadan ona bira, ekmek ve peynir servisi yapıyordum.

Yemeğe yumulmuştu. Bu hali aklıma iki gün önceki akşam yemeğine katılmamış olduğunu hatırlattı.

Ona o gece nerede olduğunu sorduğumda, "Uyuyakalımı-şım," diye cevap verdi. "Kaleden ayrılır ayrılmaz uyuyakalımı-şım ve dün şafak sökene kadar da uyumuşum. Dün toplantıdan sonra biraz çalıştım ve yemekten önce samanların üzerine dinlenmek üzere yattım." Gülmeye başladı. "Bu sabah aynı yerde uyandığımda bir at kulağına kemiriyordu."

Dinlenmek ona iyi gelmişti, çünkü dayaktan sonra oluşan sürükler biraz daha kararmıştı ama onların dışında kalan yerler gayet sağlıklı ve canlı görünüyordu, ıstıhâ da yerindeydi.

Otun yemeğini son kıruntalarını da silip süpürmesini izledim, en son gömleğine düşmüş kıruntaları da nemli parmağıyla toplayıp ağzına attı.

"İşahın yerli yerinde," dedim gülererek. "Hiçbir şey bulamamış oları yersin."

"Bunu yaptım," dedi ciddiyetle. "Tarlan kötü değil ama yeterince doyurmuyorlar."

Hafife irkildim sonra benimle dalga geçtiğine karar verdim. "Ne zaman?" diye sordum.

"Geçtiğimiz yıldan önceki kış, bir grup genç sınır boyunca dolaşıyorlardı. Birkaç hafta boyunca şansımız çok kötü gitti ve bütün yiyeceğimiz bitti. Bir çiftçi kulübesinden biraz lapa bulmuştuk ama onlar da çok fazla veremeyecek kadar fakirdi. Yabancıları doyurmayı çok severler ama yirmi kişiyi doyurmak İskoç misafirperverliği için bile çok büyük bir yüküdür."

Birdenbire sınıtı. "Hiç duydun mu... Nerden duyacağım ki, duymamışsındır. Çiftliklerde söylenen duayı duyup duymadığını soracaktım."

"Hayır. Nedir?"

Görünün öntüne gelmiş saçlarını geri atmak için başını salladıktan sonra duayı söylemeye başladı.

"Haydi, toplan masanın etrafına

Yiyebildiğin kadar çok ye

Çok ye az doldur

Haydi, toplan Âmin"

"Az doldur ne demek?" diye sordum. O belindeki torbanın üzerine vurdu.

"Karnına doldur torbana değil," diye açıkladı.

Uzun saplı otlardan birini kabuklarının içinden çekip çıkarıp, Tohumlarını parmaklarının arasında ovalamaya başladı.

"Kış sona ermek üzereydi ve hava çok sert değildi, olsaydı bu bizim de sonumuz olurdu. Genellikle avlayacak birkaç tavşan bulurduk, ateş yakmaya cesaret edemediğimizde onları şığ yeriye dik, geyik avladığımız zamanlar da olurdu. Gün geldi bunları bulamıyorduk."

Düzgün beyaz dişleriyle bitkinin kökünü ısırdı. Ben de on-

lardan birini koparıp kökünü ısırdım. Tatlıydı ama çok asitliydi. Esas besin kökteydi ama yenebilecek iki üç santimlik bir yeri vardı.

Yarısı yenmiş sapı atan Jamie bir yenisini koparıldıktan sonra hikâyesine devam etti.

"Birkaç gün önce hafif bir kar yağmıştı, ağaçların dibi buz tutmuştu onun dışındaki her yer çamurdu. Mantar aramaya başlamıştım, biliyorsun işte, ağaçların alçak taraflarında yetişen portakala benzeyen şeylerden bahsediyorum. Bir anda yağımın altında otlar olduğunu hissettim, ağaçların arasında kalan güneş alan bir bölgede yetişmişlerdi. Genelde geyikler böyle alanların hemen bulur. Onlar üstteki karı atıp alta kalan otları yerler. Burayı henüz bulamamışlardı. Eğer bir geyik kış bu otlarla geçirebiliyorsa ben de geçirebilirim diye düşündüm. Çizmelerimi haşlayıp yiyecek kadar açtım ama yürüyebilmek için onlara ihtiyacım vardı, böylelikle otları yemeye karar verdim. Geyiklerin yaptığı gibi onları köklerine kadar yedim."

"Ne kadar zamandır açtın?" diye sordum, anlatıklarını beni çok etkilemişti.

"Üç gün boyunca hiçbir şey yememiştim, ondan önceki bir haftayı da bir avuç yulaf ve sütle geçirmiştim." Elindeki otu seyreterek konuşmasına devam etti, "Kış çimeni çok güçlüdür ve hafif acıdır, bunun gibi değildir. Bu tabii ki hiç umurumda değildi. Çok açtım." Sıçırarak ayağa kalktı ve elini bana uzattı.

"Artık işe dönmek gerekiyor. Sana yemek için çok teşekkür ederim." Sepeti bana verdikten sonra atların yanına doğru ilerlemeye başladı, güneş saçlarına vuruyor ve onun sarı-bakır rengini iyice vurguluyordu.

Ben de dönüp kaleye doğru ilerlemeye başladım, bir yandan da çamurda yaşayıp ot yiyen adamları düşünüyordum. Avluya vardığımda onun omzuna bakmayı tamamen unutmuş olduğumu hatırladım.

Davie Beaton'un Odası

Kaleye döndüğümde Colum'un etkili silahşorlarından biri beni kapıda bekliyordu. Colum eğer odasında onunla buluşur sam çok mutlu olacağını söylemişti.

Colum'un özel odasındaki büyük pencereler açıktı ve içeriye dolan rüzgâr ve ağaçların dallarından çıkan hışırtılar insana dışarıda olduğu hissini veriyordu.

Odaya girdiğimde masasında oturmuş bir şeyler yazmakla meşguldü, beni karşılamak için işini bırakıp ayağa kalktı. Sağlığını ve mutlu olup olmadığını hakkında birkaç soru sorduktan sonra benimle birlikte duvarın önündeki kafeslere doğru ilerledi. Kafesin küçük sahipleri rüzgârın verdiği keyifle oradan oraya kanat çırpıp ötüyordu, durup onları seyrettik.

"Hem Dougal hem de Bayan Fitz sizin iyi bir şifacı olduğunuzu söylediler," dedi Colum havadan sudan konuşur gibi, bu arada parmağını kafesten içeri uzatmıştı. Gri kafalı bir kız kuşu hemen bu parmağa uçup kibarca üstüne kondu, küçük pençeleriyle parmağa sarıldı ve hafif hafif kanat çırparak kendisini dengeledi, bunu sık sık yaptıkları çok belliydi. Diğer elinin hafif nasırlı işaret parmağıyla kuşun kafasını okşadı. Turnağının etrafındaki kalınlaşmış deri dikkatimi çekti, bunun neden olduğunu merak ettim, ev işi yapmadığı kesindi.

Omuzlarını sildim. "Bir arayay sarınak çok fazla yetenek gerektiren bir iş değil."

Güldü. "Belki de öyledir ama gecenin kör karanlığında bir yolun kenarında bunu yapabilmek yine de bir yetenek gerektirir. Ayrıca Bayan Fitz onun küçük yardımcılarında birinin

kırk parmağını onardığını ve bu sabah da mutfak hizmetçilerinden birinin yanak kolunu sardığını söyledi."

"O da zor bir şey değildi," diye cevapladım. "Nereye varmak istiyordu? Eliyle ufak bir hareket yaptığı anda çalışanlardan biri dolabını çekmecelerinden birini açıp oradan çıkardığı kutuyu ona getirdi. Colum kutunun kapağını açıp oradan aldığı yemle kuşları beslemeye başladı. Dallarında durmakta olan küçük kuşlar havada uçan kriket topları gibi bir anda kafesin dibine uçup diğer arkadaşlarına katıldılar."

"Beaton klanıyla herhangi bir bağlantın yok değil mi?" diye sorunca Bayan Fitz'in ilk görüşmemizde bana sorduğu soruyu hatırladım, *Büyücü müsün yoksa Beaton mısınız?*

"Hayır yok. Beaton Klanının tedavi etmeyle ilgisi nedir?"

Colum şaşkınlıkla bana baktı. "Onları tanımıyor musun? Beaton Klanının şifacıları bütün İskoçya'da bilinir. Onların çoğu seyyah şifacılarıdır. İşin aslında bir süre onlardan biri buradaydı."

"Bu da ne demek? Ne oldu ona?"

"Öldü," diye cevapladı Colum. "Ateşlendi ve bir hafta içinde öldü. O günden beri bir şifacımız yok, bir tek Bayan Fitz var."

"O bu konuda çok becerikli," dedim, Jamie'nin yaralarını nasıl tedavi ettiğini görmüştüm. Bunu düşünmek bana o yaraların ne sebeple olduğunu hatırlatmıştı, bir an Colum'dan nefret ettim. Hem nefret ettim hem de dikkatli olmam gerektiğini düşündüm. Bu adam sahibi olduğu bu topraklarda hem avukat, hem jüri hem de yargıçtı. İşleri kendi bildiği gibi halletmeye alışmıştı.

Başını hafifçe salladı, hâlâ kuşlarla ilgileniyordu. Yemin son kısmını da yere fırlattı. Geç gelen gri-mavi çalıbülbülünü gözetmeyi de ihmal etmemişti.

"Ah, elbette. Bu tip işlerde oldukça başarılıdır ama ilgilenmesi gereken çok şey var. Ben dâhil bütün kaleyi çekip çeviriyor," dedi, yüzünde oldukça etkileyici bir gülümseme belirmişti.

"Belki de," diye tekrar konuşmaya başladı onun gülümsemesine bir gülümsemeyle cevap vermiş olman onu cesaretlendirmişti, "David Beaton'un ardında bıraktıklarını görmek sizin

İşleri bir vakitimi alırmış. Onun ilaçlarının ne işe yaradığını bili-
yor olabiliyordum."

"Sanırım almar. Neden olmasın?" İsim aslında balıç, din-
lenim odası ve mutfak arasında dolanıp durmaktan sıkılmaya
başlamıştım. Son Bay Beaton'un araç gereçlerini de merak etti-
yordum.

"Angus ya da ben hamim efendiyi aşağı indirebiliriz efendim,"
dedi orada duran hizmetli büyük bir saygıyla.

"Sen yorulma John," dedi Colum adamı kibarca saf dışı bira-
karak. "Odayı Bayan Beauchamp'a ben göstereceğim."

Merddivenlerden aşağı yavaşça inerken acı çektiği her halin-
den belli oluyordu. Yardım istemeyeceği kesindi, ben de öner-
medim.

Son Beaton'un muayenehanesi kalenin en ücra köşelerinden
birindeydi, mutfakların da arkasındaydı. Şu anda sahibinin yat-
makta olduğu mezarlık dışında hiçbir yere yakın değildi. Kale-
nin dış duvarlarına yakın bir yerde, dar, küçük bir pencereciği
olan karanlık bir odaydı. Bu küçük pencere oldukça yüksek-
teydi, kubbeli tavanı düzensiz şekilde kesen bir ışık giriyordu
içeri bu ışık tavanı aydınlatıyordu, zemin hâlâ karanlıktı.

Colum'un yanından geçerek loş odaya ilerledim, küçüçük
çekmecelerden oluşan kocaman bir dolabın önünde durdum,
bütün çekmecelerin üzerinde süslü bir el yazısıyla yazılmış eti-
ketler vardı. Tezgâhın üzerinde bulunan raflarda her boyutta
kavanoz, kutu ve şişe bulunuyordu. Tezgâhın üzerindeki leke-
lere ve orada bulunan tozlu havana bakılırsa son Beaton, kar-
nın ilaçlar yapmayı seviyordu.

Onun bu daracık odadaki duruş şekline bakarak, "Masajın
az da olsa yardımcı olabilir. Yani acıyı azaltır demek istiyordum,"
deyiverdim. Gri gözlerinden bir anda bir alev yükseldi, bir an
bu konuyu açmamış olmayı diledim. Alev aynı hızla yok oldu,
yine her zamanki nezaket dolu tavırına bürünmüştü.

"Bunun çok kuvvetli bir şekilde yapılması gerekiyor," diye de-
yan ettim. "Özellikle de omurganın tam sona erdiği noktaya."

"Biliyorum, Angus Mhor bunu her gece yapıyor." Durdum
ve şişelerden birini oynamaya başladım.

"Şifa vermek hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyo-
sun."

"Biraz." Dikkatli davranmıyordum, buradaki ilaçların ne işe
yaradığı konusunda sınıanmak istemiyordum. Elinde tuttuğu
şişenin üzerinde PURLES OVIS yazıyordu. Herkes onun içim-
dekinin ne olduğunu tahmin edebilirdi. Şişeyi geri koyduktan
sonra parmağıyla duvarın önünde duran sandığın üzerindeki
tozu sildi.

"Buraya uzun zamandır girilmemiş," dedi. "Bayan Fitz'e kız-
lardan birkaçını gönderip temizletmesini söyleyeceğim, bunu
yapmanı ister misin?"

Dolabın kapığını açtım ve çıkan toz bulutuyla birlikte öks-
ürmece başladım. "Sanırım yapsanız iyi olur," dedim. Dolabın
alt rafında bir kitap vardı, mavimsi ciltlenmiş kalın bir ki-
tap. Onu kaldırıncı yanında daha küçük bir tane daha olduğunu
gördüm. O daha dikkatsiz bir şekilde siyah deriyle ciltlenmişti,
kenarları oldukça yıpranmıştı.

Bu ikinci kitap Beaton'un günlük kayıt defteri gibi görü-
nüyor. Düzenli bir şekilde hastalarının adını, hastalıklarının
belirtilerini, uyguladığı tedaviyi ve verdiği ilaçları yazmıştı. Son
derece düzenli bir adam olduğunu düşündüm, bu hoşuma git-
mişti. Kayıtlardan biri: M.S 1741 2/ Şubat diye başlıyordu. Sa-
rah Graham MacKenzie, başparmağını dönmekte olan çıkırğa
kapmış ve yaralamış. Haşlanmış yarpuz uygulandı, bunun
ardından yara lapası yapıldı, bir parça civanperçemi, tespolher
ve farekulağı iyice karıştırılarak hamur haline getirildi. Tespöh?
Farekulağı? Bunlar büyük ihtimalle raflarda bulunan baharatlar-
nın arasında vardı.

"Sarah MacKenzie'nin parmağı iyileşti mi?" diye sordum,
kitabı kapattıktan sonra.

"Sarah mı? Ah," dedi düşünceli bir tavırla. "Sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Ne olduğunu merak ettim. Belki ona daha
sonra bakabilirim."

Başını olumsuz bir tavırla salladı, dudakları çiglenir gibi ha-
fişçe yukarı kıvrılmıştı.

"Neden?" diye sordum. "Kaleden ayrıldı mı?"

"Öyle de denebilir," diye cevap verdi, çok eğleniyordu
"Öldü."

O tozlu yoldan kapıya doğru ilerlerken arkasından baktım.
"Şitacı olarak unarım Davie Beaton'dan daha başarılı bir iş
çıkarırsınız Bayan Beauchamp," dedi. Kapının önünde dur-
muş alay eder gibi bana bakıyordu. Güneş ışığı üzerinde top-
lanmıştı.

Sonra da, "Daha kötü olmanız oldukça zor," diyerek karan-
lığı karıştı.

Küçük odada dolaşarak her şeyi incelemeye başladım. Çoğu
çöp gibi görünüyordu, saklanacak pek az şey vardı. İlaç san-
dığındaki ufak çekmecelerden birini açınca ortalığı kesif bir
kâfurı kokusu sardı. Bu işe yarar bir malzemeydi. Çekmeceyi
kapatıp ellerimdeki tozu eteğime sildim. Bayan Fitz'in mutlu
kızları odayı temizledikten sonra araştırmalarıma devam etme-
min daha iyi olacağına karar verdim.

Koridora bir göz attım. Terk edilmiş gibiydi. Hiç ses yoktu.
Yakınlarda kimsenin olmadığını düşüncecek kadar saf değildim.
Bir emirle ya da ince bir düşüncelilikle, ikisinin arasındaki ay-
rımı yapmak her zaman için zordur, izlendiğimi biliyordum.
Bahçeye çıktığım zamanlarda yanımda hep biri oluyordu, o da-
ma gitmek üzere merdivenlere yöneldiğinde bakışlar ne yöne
gittiğini anlamak üzere ayaklarını dikiliyordu. Atla dolaşırken
silahlı nöbetçilerin yağmurdan korunmak için bir takım çıkın-
tılarını altına saklandıklarını da görmüştüm. Buradan yürüyerek
çıkıp gitmem izin verilmeyeceği açıktı, buradan ayrılabilmenin
tek yolu onların bana bildireceği ve izin verecekleri bir ulaşım
yöntemiyle olabildi ancak.

Denin bir iş geçirdim. En azından şu an yalnızdım. Bu yal-
nızlığı çok özlemiştim.

Dikaltaşın önüne çıktığım andan bu ana kadar olanları bir
bir hatırlamaya çalıştım. Burada her şey çok hızlı geliyordu ve
bunu yapmaya bir türlü fırsat bulamıyordum.

Şimdi yapabildim işte. Tozlu sandığı duvardan biraz uzak-
laştırdım ve üzerine oturup sırtımı duvara yasladım. Çok sert-

ellerimi duvarla sırtımın arasına koyup biraz daha rahatlardım,
bütün detayları hatırlamaya çalışıyordum.

Net olarak hatırlayabildiğim son şey çığlık atan kayalarla.
İşin aslında bundan bile şüpheye düşmüştüm. Belki de bu çığ-
lıklar hep vardı, bu mümkündü. Bu çığlıkların taşlardan geldi-
ğini düşünmüyordum işin aslında, ben bir yere girmiştim ve
bu sesler oradan geliyordu. O taşlar bir yere açılan kapı mıydı?
Ne yapınca açılıyorlardı ve nereye açılıyorlardı? Bunun basit
kelimelerle anlatılması zordu. Zaman içinde bir çatlak olduğu-
nu düşündüm, oradaydım ve şimdi de buradaydım, aradaki tek
bağlantı taşlar olabiliirdi.

Ve sesler... Onlar o an çok baskın ve korkunçtu ama şimdi
düşündüğümde bunların savaşı sesi olduğunu algılayabiliyord-
um. Çalıştığım sahıra hastanesi üç kez bombalanmıştı. O in-
cecik duvarların bizi korumayacağını bile bile tüm doktor ve
hemşireler ilk sireni duyduğumuz anda koşarak içeri girer ve
bir araya gelerek cesaret toplamaya uğraşırdık. Havan mermileri
ve bombalar başımızın üzerinde oradan oraya uçururken cesur
olmayı başarmak kısa süreli bir çözümdü. Sonra insanın içini
bir korku kaplardı, taşın içindeyken de aynı korkuyu hissetmiş-
tim.

Taş aracılığıyla yaptığım seyahat anından bir şeyler hatırla-
maya başlamıştım. Bunlar oldukça küçük şeylerdi. Fiziksel bir
güç hissetmişim, bir akım gibi bir şeydi bu. Evet, hatta ona karşı
savaşmıştım. Bu akımın içinde bir takım görüntüler de vardı.
Ashnda onlara görüntü demek yanlıştı, bunlar tamamlanmış
düşüncelerdi. Bir kısmı çok ürktücüydü ama bir kısmıyla
savaşmayı başarabilmiştim, ta ki... Evet, ta ki bayılana kadar...
Diğerleriyle savaşmış mıydım? Bir şeylerle savaşmış olduğumu
hatırlıyordum. Bu zamana gelmeyi ben mi seçmişim, o fırt-
nanın ortasında burasını bir cennet gibi mi görmüştüm? Düş-
ünerek bu soruların cevabını bulmam imkânsızdı. Hiçbir şey
net değildi, bildiğim tek şey taşların bulunduğu yere gitmem
gerektiği idi.

"Hanımefendi?" Kapıdan gelen yumuşak bir ses oraya bak-
mamı sağladı. On altı, on yedi yaşlarında iki küçük kız utangaç-

bir ovesta kapudan bana bakıyorlardı. Ayaklarında takınyalar, başlarında el dokuman gösterişsiz eşarplar vardı. Konuşamıy-
cında bir fırça ve birtakım bezler vardı, arkadaşı da içinden bu-
lenbir çıkan bir kova taşıyordu. Bayan Fitz'in kızları, muayene-
hancı temizlemeye gelmişlerdi.

"Sizi rahatsız etmiyoruz değil mi?"

"Yo, hayır. Ben de tam çıkıyordum."

"Öğle yemeğini kaçırdınız," diye bilgi verdi bana diğeri.

"Ama Bayan Fitz mutfakta yiyecek olduğunu ve dilediğimiz za-
man oraya gidip yiyebileceğimizi söyledi."

Koridorun sonunda bulunan camdan dışarıya baktım, gü-
neş tam tepedeydi ve kamından bir takım gurultular geliyordu.
Kızlara gülümsedim.

"Bunu hemen yapabilirim. Teşekkür ederim."

Jamie'nin yine akşam yemeğine kadar bir şey yememesinden
korkarak ona öğle yemeği götürdüm. Otların üzerinde oturup
onun yemesini izlerken neden bir zamanlar sınırda hırsızlık
yapıp sığır çalarak yaşadığını sordum. Hem köyde hem de ka-
leden yaşayan pek çok insanla karşılaşmıştım ve onlara bakarak
Jamie'nin gayet iyi bir aileden gelmiş olduğunu ve pek çoğun-
dan daha iyi bir eğitime sahip olduğunu söyleyebilirdim. Hatta
bana çiftliklerinin bulunduğu yeri ve büyüklüğünü anlattığı za-
man oldukça varlıklı bir aileden olduğunu da anlamıştım. Ne-
den evinden bu kadar uzaklaşmıştı?

"Ben bir kaçağım," dedi, bunu bilmememe pek şaşırmış-
tım. İngilizler başını için on poundluk ödül koydular. Aslında bu
eşya için çok fazla bir bedel değil," diye devam etti küçümser
bir ifadeyle. "Bu dünya çok yankesiciliğe nyan bir bedel."

"Bu sadece onlara engel olduğun için mi kondu?" diye sor-
dum, buna inanmıyordum. On pound bu devirde bir çiftliğin
neredeyse altı aylık geliriydi, İngiliz Hükümetinin bir kaçağı
boyasına bir bedel biçmesi inanılır gibi değildi.

"Yok, cinayet de var." Ağzında bulunan ekmecek parçasını yu-
rarken neredeyse boğuluyordum. Jamie ben tekrar konuşmaya
başlayabilmeye kadar sırtına vurarak bana yardımcı oldu.

Gözlerim yaşarmıştı. "Ki-kimi öldürdün?"

Omuz siltti. "Bu aslında biraz garip bir durum... İyisi as-
lında öldürdüğümü söyledikleri adamı öldürmedim. Ben yolda
karşılaştığım birkaç kırmızı orbalıyı öldürdüm ama bunun bir
şu olduğunu düşünmüyorum."

Durdu ve omuzlarıyla garip bir hareket yaptı, sanki görün-
meyen duvarlara sürtünüyordu. Bu hareketi kaleye ilk vardı-
ğımız gün onu tedavi ederken de yapmıştı ve ben de eskiden
kalma izlerini görmüştüm.

"William Kalesi'nde yaşayanlardan biri de buydu. İkinci kez
kurbaçlandıktan sonra bir iki gün pek hareket edemedim. Yara-
lardan dolayı ateşlenmişim. Ayağa kalkmayı başardığımda bir
takım arkadaşlarım beni oradan çıkarmanın bir yolunu bulmuş-
tu, aslında gitmemem çok daha doğru olurdu. Neyse tam biz
oradan ayrılırken bir kargaşa çıktı ve İngiliz Başçavuş vuruldu.
Onun beni ilk kurbaçlayan adam olması büyük bir rastlantıydı.
Onu ben vurmamıştım, bireysel olarak ona hiçbir kinim yoktu
ve atın üstünde bile zor duruyordum, başka bir şey yapabilme
ihtimalim zaten yoktu, çok güçsüzdüm." Dudakları iyice kasıl-
dı. "Onun yerinde Komutan Randall olsaydı bu çabayı göstere-
bilirdim." Sert keten görmeliğinin altından omuzlarının rahatla-
dığını gördüm, hafife sildim.

"Bütün olan biten bu... Bu nedenle bu kaleden tek başına
fazla uzaklaşamam. İngiliz devriyeleri bu kadar uzak bölgelere
gelmiyorlar ama sınır boyunca çok geziyorlar. Tabii bir de gö-
zetleme kuleleri var, onlar da kaleden uzakta. Colum'un onlara
pek ihtiyacı yok, bu işi kendi adamları yapıyor." Gülerek saçlarını,
kırpının dikenleri gibi dimdik olana dek arkaya doğru sıvazladı.

"Anladığın gibi çok dikkat çekmemeye çalışıyorum. Kaleden
ispiyoncuların olup olmadığını bilmiyorum ama köy ve şehir
civarında muhakkak vardır. Benim aranan biri olduğumu öğ-
rendikleri anda birkaç kuruş uğruna İngilizlere nerede olduğum-
u söyleyebilirler." Gülümsedi. "Adımın MacTavish olmadığ-
nı zaten tahmin etmişsindir."

"Reis bunu biliyor mu?"

"Benim bir kaçak olduğumu mu? Elbette, Colum bunu

biliver. İskeleye'nin bu taratlarında herkes her şeyi bilir, ayrıca William Kalesi'nde olanlar ortalığı birbirine katmıştı ve bu-
calarda haberler son hızla yayılır. Bilmedikleri tek şey Jamie
Mac Tavish'in o adam olduğu, gerçek adını bilen kimsenin beni
görmemesi gerekliydi." Saçları hâlâ çok komik duruyordu. On-
ları düzeltmek istedim ama buna karşı koydu.

"Neden saçların kırık kırık?" diye sorduğum anda kızar-
dım. "Çok öür dilerim, bu beni hiç ilgilendirmez. Ama diğer-
lerinin saçları uzun..."

Elimi itaşı saçlarının arasından bir kez daha geçirdi, biraz
daha bilinçli bir hareketti bu.

"Benimki de uzundu. Rahipler kafanı kazımışlardı, birkaç
ayda bu kadar uzadı." Eğilip başının arkasını gösterdi.

"Tam arkaya bak, görebiliyor musun?" Elimle hissedeli-
liyordum, oradaki saçları araladığımda yaklaşık on beş santim
uzunluğunda olan, iyileşmeye yeni başlamış dokuyu da gör-
düm. Hâlâ pembe ve ışıltı. Hafifçe elinle bastırarak kontrol et-
tim. Kim diktiyse gayet başarılı bir iş çıkarmıştı, bunun gibi bir
yara çok kanamış olmayırdı.

"Baş ağrıları var mı?" diye sordum, hemşireliğim depreş-
mişti. Oturdu ve yaranın üzerindeki saçlarını düzeltirken beni
onayladı.

"Bazen, ama eskisi kadar kötü değil. Bu yara olduktan sonra
bir ay boyunca kör oldum. Ağrılar dayanılmazdı. Görmeye baş-
ladıkça ağrılar da azaldı." Görüşünü kontrol edercesine birkaç
kez gözlerini kapatıp açtı.

"Bazen görüşüm azalıyor," diye açıkladı, "özellikle çok yo-
ruldığımda. Görüntülerin kenarları bulanıklaşıyor."

"Bunun seni öldürmemiş olması büyük bir mucize, kafata-
sın çok sağlamış."

"Öyledir. Kardeşime göre taş kafalının biriyim." İkizim de
göldük.

"Bu nasıl oldu?" diye sordum. Hafifçe kaşlarını çatı, anlaşıp
alanınmaya karar veremiyor gibiydi.

"Bu tam bir muamma," diye cevap verdi sonunda. "Onun
nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Laggan Gölü'nün orada

oturan birkaç arkadaşımı birlikte Carry-atic geçindeydim.
Ufak bir çalıhtan yukarı tırmanırken elime çobanpüskülünün
hattığını hissettim ve kanamaya başladı, akan kanların küçük
dağ çileklerine benzediğini düşünüyordum. Bundan sonra hatı-
rladığım şey Fransa'da Sainte Anne de Beaupre manastırında
kafamın içinde davullar çalınarak uyandığım ve göremediğim
birinin bana içirdiği serin şey."

Başının arkasını hâlâ ağrıyormuş gibi sıvazladı.

"Bazen çok ufak tefek şeyler hatırlıyorum - başımın üzerinde
ileri geri sallanan bir lamba olduğunu, dudaklarımin arasındaki
tatlı yağ tadını, insanların bana bir şeyler söylediğini - ama bun-
ların ne kadarının gerçek olduğunu bilemiyorum. Rahiplerin
bana afyon yutturduğunu biliyorum, bu yüzden sürekli olarak
rüya görüyordum." Parmaklarını gözkapaklarına bastırdı.

"Sürekli gördüğüm bir rüya vardı. Kafamın içinde kocaman,
korkunç ağaç kökleri büyüyordu, şişip gözlerime baskı yapı-
yorlar ve boğazıma sarılıp beni boğmaya çalışıyorlardı. Bu hiç
durmuyordu, kökler büyüyor, dallanıp budaklanıyordu. Her
seferinde daha da büyüyorlardı. Sonunda kafatasımı parlatarak
kadar hüydüler ve kırılan kemiklerimin sesiyle uyandım." Si-
ritti. "Suyun altında vurunca çıkan ses gibi, ıslak ve çıtırtılarla
dolu bir sestir."

Üzerimize bir gölge düştü deri bir çizme Jamie'yi kaburga-
larından dürtüklüdi.

"Seni tembel piş kurusu," dedi yeni gelen kişi soğuk bir ta-
vırla. "Atlar başıboş koşarken mideni doldurmakla meşgulsün.
Bu yavru kusrak ne zaman yola gelecek?"

"Ben aklıktan ölürsem hiç gelmeyecek, Alec," diye cevapladı
onu Jamie. "Bu arada sen de biraz atıştır, çok var." Adam arte-
ritten düğümler oluşmuş elini peynire uzattı. Sürekli yarı kapalı
duran parmaklarıyla bir parça peynir aldıktan sonra o da otlarını
üzerine oturdu.

Jamie ondan umulmayacak bir zarafetle yabancıyı tanıştırdı.
Atların Efendisi Alec McMahon MacKenzie.

Deri kısa pantolonu ve kabak gömleğiyle yere çömelmiş
Atların Efendisi son derece otoriter bir görünüme sahipti, en
dik başlı aygırları bile yola getirebileceğini düşündüm. Mars'inki

gibi korkunç ve emretmek fiiri yaratılmış gözler, dizeleri ge-
lişirdi aklıma. Tek gözü açıktaydı, diğerinin üzerinde siyah bir
bant vardı. Kaşları bu ekstikliği kapatmak için yapılmış gibiydi.
Tek bir noktadan gör bir şekilde iki yana fıskıran kahverengi
teşerirler arasından böceklerin antenleri gibi görünen beyazlar
teşerirler bir şekilde aşağı doğru dalgalanıyordu.

Yaşlı Alec (Jamie ona böyle hitap ediyordu zaten onu rehbe-
rim genç Alec'le karıştırmam mümkün değildi) başıyla hafif bir
selam verdikten sonra benimle hiç ilgilenmedi, bütün dikkatini
yüzükler ve çayıra kuyruklarını çevirecek koşuşturan üç taya
vermişti. Şu an burada bulunmayan özel atların soylarını ka-
rıştırmıştı, ahırlarda bulunan bütün atların doğum kayıtları ve
atların dizilerindeki iç bağlar, omuz başları ve bunun gibi diğer
anatomik bölgeleri hakkında anlamadığım ve ilgilenmediğim
uzun bir sohbet başladı. Atlar benim için burun, kuyruk ve
kulaklardan ibaretti, bu detaylı konuşmanın içinde adeta kay-
bolmuştum.

Dışeklerinin üzerine yaslanıp bahar güneşinin tadını iç-
karmaya başladım. Bugün ortalıkta garip bir huzur vardı, her
şey yolundaydı, insanı üzecek ya da düşündürcek herhangi bir
karmaşa ya da gürlüğü yoktu. Bu belki de binalardan uzaktı,
açık alanda olmamızdan kaynaklanıyordu. Toprakla uğraşış or-
da bir şeylerin yetişmesine yardımcı olduğum için de böyle his-
sediyor olabiliyordum. Ya da kaleden hoş bir kâğıdın üzerinde duran
mürekkkep lekesi gibi yersiz yurtsuz ve amaçsız biri olarak do-
lanınak yerine kendime yapacak bir iş bulmuş olduğum için.

Bir sohbetle katılmadığım halde kendimi bir fazlalık gibi
hissetmiyordum. Yaşlı Alec bana görüntünün bir parçasıymı-
şım gibi davranıyordu, başlangıçta belhri arahlıklarla bana bakan
Jamie de kendini konuşmaya kapılmıştı, büyük bir heyecanla
Iskoçça anlatmaya devam ediyordu, hoş bir ritmi tutturmuştu.
Ben konuşma bana hiçbir şey ifade etmediği için çiçeklere ko-
nan atların seslerini dinlemeye başladım. Tuhaf bir şekilde
uyuyordum, Colum'un bana diğer şüphelerini, içinde bulun-
duğum çıkmaz ve rahatsız edici bütün düşünceleri bir kenara
bıraktığımı. Bugün için yeterli, diye geçirdim içimden uykuya

uyamlılık arasında, halimi anlatabilmek için İngilizce'den bir cümle
seçmiştim.

Konuşmacıların sesindeki tonlamaların değişmesi ya da gü-
neşi kapatan bulutların verdiği serinlik yüzünden bir süre sonra
uyudum. İngilizce konuşmaya başlamışlardı, sesleri çok ciddi-
di, sohbet eder ya da atlardan bahseder gibi bir halleri yoktu.

"Toplantıya sadece bir hafta kaldı delikanlı, ne yapacağını
karar verdin mi?"

Jamie içini çekti. "Hayır, Alec, henüz vermedim. Bir türlü
karar veremiyorum. Burada seninle ve bu şeytanlarla çalışmak
aşlında büyük bir keyif." Başlangıçta keyifli çıkan sesi yavaş
yavaş kederli bir hal almaya başlamıştı. "Ama Colum bana bir
şey söyledi... Gerçi bundan haberin olmayabilir. Kılıcını öptü ve
bana MacKenzie adını vereceğini söyledi, bunun karşılığında da
ben kim olduğumu unutacağım. Ne yapacağımı karar veremi-
yorum."

"Sen de baban gibi inatçısın," dedi Alec, kelimeleri kullanı-
şında istemese de hak verir gibi bir tonlama vardı. "Uzun bo-
yunu ve sarışınlığını annenden almışsın ama bazen babana çok
benziyorsun."

"Onunla tanışmıştım sanırım," dedi Jamie merakla.

"Onu çok kısa bir süre gördüm ama onun hakkında çok
şey duydum. Annenle baban evlendikten beri Leoch'dayım,
bunu biliyorsun. Dougal ve Colum, hep Kara Brian hakkında
konuşurlar. Onu tam bir şeytan olarak düşünebilirsin, tabii ak-
lına daha kötü bir şey gelmiyorsa. Bakire Meryem'e benzeyen
annen de onunla birlikte o kötü yere sürüklendi."

Jamie gülümsedi. "Ve ben ona benziyorum, değil mi?"

"Özün bu delikanlı, seni Colum'un adamı olmaktan alıkoyan
şeyi çok iyi anlayabiliyorum. Ama göz önünde bulundurman
gereken başka şeyler de var. Konu Stuartlar için savaşmaksa - ki
Dougal bu konudaki seçimini yapmış durumda - doğru tarafa
yer almalısın. Colum ne yapmış olursa olsun, bunun sonucun-
da arazini ve onun yanında pek çok şeyi geri alabilirsin."

Jamie, benim "Iskoç gürlüğü" olarak nitelendirilebileceğim,
genizden gelen garip, belirsiz bir ses çıkardı. Bu seste hem bir
talım şüpheler hem de arzular saklıydı.

"Anlıyorsun, ama ya Dougal seçimini yanlış yaptıysa ne olacak? Ya da savaş Şuartlar'ın aleyhine sonuçlanırsa?"

Alec'in gırtlığından kendine has bir ses çıktı. "O zaman burada kalmaya devam edersin. Burada Atların Efendisi olursun, benim çok uzun bir zamanımı kalmadı ve bugüne kadar atlarla bu kadar iyi anlaşılan başka birimi daha görmedim."

Jamie'den çıkan garip ses, alçakgönüllülükle bu övgüyü kabul ettiğini gösteriyordu.

Yaşlı adam onun çıkardığı seslerle ilgilenmeden konuşmaya devam etti. Hem senin MacKenzie'ler'le akrabalığın da var, bu da soyunun unutanın söz konusu bile olmadığı anlamına gelir. Hem düşünülmesi gereken başka şeyler de var..." Sesinden dalga geçmeye başladığı anlaşılıyordu. "Bayan Laoghair gibi..."

Jamie'den bu kez bambaşka bir homurtu çıktı, bunda utanç ve inkâr vardı.

"Buraya baksana delikanlı, hiçbir adam bir şeyler hissetmediği bir kadın uğruna dayak yemez. Ayrıca babası onun klan dışından olan biriyle evlenmesine asla izin vermeyecektir."

"Alec, o çok genç ve ben onun için gerçekten çok üzülüyüm," dedi James, savunmaya geçmişti. "Bundan daha fazlası yok." Bu sefer garip lskoç gürlütüsünü çıkaran Alec'ti, inanamamıştı ve açıkça alay ediyordu.

"Sen bunu benim külahıma anlat delikanlı, sana inanmak için aptal olmak gerek. Pekâlâ, Laoghair olmasa bile - ki beni dinlersen bu hiç de kötü bir anlaşma değil - yine de ileride Atların Efendisi olacak adam olarak gayet iyi bir evlilik yapabileceğinsin var. İstedğin kızı seçebilirsin, tabii biri sen bunu yapmadan önce seni seçmezse!" Alec gülmeyi bilmeyen adamların attığı kahkahalardan birini atıyordu. "Balın etrafında dolaşan arılar senin işine yaramaz evlat! Şu an beş kuruş paran ve önemli bir adın yok ama kızlar hâlâ etrafında dolaşıyor, ben bunu görebiliyorum!" Garip sesler çıkartıyordu. "Şu İngiliz haspa bile yeni dul olmasına rağmen senin peşinden ayrılmıyor!"

Bu konuşmanın ilerlemesi halinde daha tatsız sıfatlar duyulmuş olmalı ki resmi olarak uyanma kararı verdim. Esneyip

gerinerek oturdum, konuşmacıların hakışlarından kurtulmak için abartılı bir tavırla gözlerimi ovalamaya başladım.

"Uyuyakalmışım," dedim. Jamie kulaklarına kadar kıpkırmızı olmuş bir suratla pıknıktan geri kalanları toplamakla uğraşıyordu. Yaşlı Alec bana baktı, ilk kez bana ilgi gösteriyordu.

"Atlarla ilgileniyor musun?" diye sordu. Bu şartlar altında hayır diyemezdim. İlgilendiğimi belirttikten sonra bana şu an manede sinek gelme olasılığına karşı kuyruğunu çevirerek dinlenmekte olan kısrağ hakkında detaylı bir bilgi verdi.

"Dilediğin zaman buraya gelip onları seyredebilirsin," diyerek yorumlarını bitirdi. "Atlara çok yaklaşmak onların dikkatini dağıtır. Onların daha çok çalışmaya ihtiyaçları olduğunu sen de biliyorsun." Bu sözcekle kibarca kovulduğumu bildiriyordu ama buraya hangi sebeple geldiğimi hatırlayınca olduğum yerde durdum.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım," diye söz verdim. "Kaleye dönmenden önce Jamie'nin omzundaki sargısı açıp bakmak istiyorum."

Alec başıyla beni onayladı ama Jamie bu isteğimi geri çevirecek arkasını dönüp atların yanına gitti.

"Samırım bunu daha sonra yapacaksın, yavrum," dedi Alec uzaklarda bir noktaya bakarak. "Bugün yapılması gereken çok iş var, belki akşam yemeğinden sonra bunu yapma fırsatını bulursun." Bu çok garipti, şu ana kadar hiç de yapılacak çok iş varmış gibi görünmüyordu. Onu tutup zorla bakım yapacak halim yoktu. Onu akşam yemeğinden sonra görmeye ikna olduğumu belirtir bir tavırla omuz silktikten sonra, kaleye giden tepeyi tırmanmaya başladı.

Tepeye ilerlerken Jamie'nin başının arkasında bulunan yaranın şeklini düşünüyordum. Bu İngilizlerin kullandığı palayla oluşturulabilecek düz bir yara izi değildi. Yara daha belirgin bir eğime sahip bir bıçakla yapılmış gibiydi. Bıçaktan çok bir Lochaber Baltası izine benziyordu. Bildiğim kadıyla bu olumsuz baltaları - bildiğim kadıyla değil bunu kesinlikle biliyordum - sadece klan üyeleri kullanırdı.

Yürürken bir anda bir şeyin daha farkına vardım. Bilinme-

yen diğmanları olan genç bir kaçak olarak bir yabancıya çok fazla güveniyordun.

Piknik sepetini mutfığa bıraktıktan sonra Bayan Fitz'in enerjik kızlarının ziyaretinin ardından eskisi gibi pırıl pırıl hale gelmiş olan son Beaton'un muayenehanesine gittim. Dolabım içinde bulunan küçük cam şişeler pencereden gelen loş ışıkla bile parlıyordu.

İşe bu dolaptan başlamak oldukça uygun görünüyordu, hali hazırda bulunan ilaçları ve şifalı otları incelemek iyi olacaktı. Dün gece uyumadan önce buradan almış olduğum mavimsi yeşil küçük kutupçığı biraz inceleme fırsatı bulmuştum. Bu Doktörün El Kitabı gibi bir şeydi. Burada bir sürü hastalık belirtilen ve onlara uygulanacak tedavilerin listesi vardı.

Kitap birkaç bölüme ayrılmıştı: "Kantaronlar, Kusturucular ve Macunlar," "Haplar ve Şuruplar," "Çeşitli Yakalar ve Faydaları," "Özler ve Panzehirler" ve hiç de tekin görünmeyen bir başlık altında toplanmış oldukça uzun bir bölüm: "Arındırıcılar."

Birkaç reçetesini okuduktan sonra Davie Beaton'un tedavilerinde neden başarısız olduğunu anlamaya başladım. "Baş ağrısı için," diye başlıyordu bir tanesi, "iyice kurutulup toz haline getirilmiş olan at dışkısı sıcak birayla karıştırılıp bir seferde içilecek." "Çocuklardaki kasılma nöbetlerini geçirmek için kulaak arkalarına beş adet sülük yapıştırılır." Birkaç sayfa ileride, "boşurucu kökleri, zerdeçal ve 200 adet tespihün suyu ile yapılmış yakılar sağlığa çok iyi gelir," yazıyordu. Kitabı kapadım, bu son doktorun tıbbi tutumunu tutmuş olduğu kayıtlara bakılırsa hastaların onun tedavileriyle değil, kendiliğinden iyileşecek hastalıklara sahip oldukları için iyileşmişlerdi.

Onu me kocaman kalıverengi bir kavanoz duruyordu, içimde ne olduğu belirsiz kağıt topar vardı. Beaton'un tariflerini okumuş bir olarak onların ne olabileceğini çok iyi biliyordum. Kavanozun çevresinde yazanları okuduğumda kendimi zafer kazanmış gibi hissettim, etikette AT DIŞKISI yazıyordu. Bu malzemeyi daha fazla burada tutmanın hiçbir anlamı yoktu, kapığını bile açmadan kavanozu bir kenara ayırdım.

PURLES OVIS olarak Latince yazılmış olan malzeme ile

bunun koyundan alınmış olmasına deniyordu. FARE KULAĞI da hakikaten farenin kulağıydı, herhangi bir ota verilen ismi değildi. İçinde pembe kurumuş kulaklar bulunan kavanozu da iğrenerek kenara ayırdım.

Şu "tespohler"in ne olduğunu gerçekten merak ediyordum, pek çok reçetede bunlar vardı, bazen "tespuh" bazen de "tesbük" diye yazılmıştı. Bu önemli bir malzeme gibi görünüyordu, üzerindeki etikette tespih yazan mantar kapaklı şişeyi bulunca çok mutlu oldum. Bu şişe yarısına kadar gri renkli küçük haplarla doluydu. Çapları yarım santim bile yoktu ve yuvarlaklıkları mükemmeldi, biri anda Beaton'un ilaç hazırlama tekniğine hayran oldum. Şişeyi daha iyi görebilmek için elime aldığım da bu kadar hafif olmasına çok şaşırdım. Birdenbire bu "hap"ların mikroskopik boyutlarda bacakları olduğunu gördüm, hepsi içe doğru kıvrılmıştı. Hızla şişeyi bıraktım ve ellerimi önlüğümle temizlemeye uğraştım, kafamda hazırladığım listeye hemen bir ek yaptım; "tespih" gördüğün yeri, bokböceği olarak da bilinen "tespih böceği" olarak oku.

Beaton'un kavanozlarında zararlı ve az zararlı bir sürü şey vardı, bir kısmında da gerçekten işime yarayabilecek otlar ve özler vardı. Bayan Fitz'in Jamie'nin yaralarını tedavi ederken kullanmış olduğu toz halinde susam kökü ve hoş kokulu sirkeyi buldum. Melekotu, pelin otu, hiberiye ve etiketinde KOKULU MALZ yazılı olan, ne olduğunu anlamadığım bir kavanoz buldum. Bu kavanozu büyük bir dikkatle açtım, bunun içinde ince köknar dalları vardı ve odaya mis gibi bir koku yayıldı. Araştırmalarıma devam ederken odada bu güzel kokunun kalması için kavanozun kapığını açık bıraktım.

Kurutulmuş sümsüklü böcek, SOLUCAN YAĞI - adları gibi görünüyorlardı; VINUM MILLEPEDATUM - küçük parçalarına ayrılarak şaraba yatırılmış kırkayak; MISIR MUMYA TOZU - ne olduğu anlaşılmayan bir toz, firavun'un mezarından alınmış bir tozdan çok bir akarsu kenarından toplanmış alüvyona benziyordu; GÜVERCİN KANI, karınca yumurtası, yosunların arasında özenle kurutulmuş karakurbacı ve İNSAN KURUKAFA TOZU kavanozlarını da bir kenara ayırdım. Bu son toz kimce attı? Çok merak etmişim.

Dolap ve çekmeceyi vitrini incelemek bütün öğleden son-
rını aldı. İçimi bitirdiğimde kapının önünde atılacak şişeler,
kutular ve kavanozlardan oluşan kocaman bir yığın oluşmuştu.
Yararı olabilecek malzemelerden oluşan küçük bir yığın da do-
laba yerleştirilmişti.

Önünde duran örümcek ağı paketlerini hangi yığına dâhil
edeceğime bir türlü karar verememiştim. Heim Beaton'un gün-
lüğünde hem de geçmişten aklımda kalan halk arasında kulla-
nılan tedavi yöntemlerinde örümcek ağı yaraları sarırmakta çok
kullanılıyordu. İçimden hijyenle yakından uzaktan alakası ol-
mayan bu malzemeyi atmak geçiyordu ama yol kenarında eski
bir bezle yaraları sarıma uğraşırken çok daha tutucu olan bir
malzemeye çok ihtiyaç duymuştum. Sonunda örümcek ağlarını
dolaba kaldırdım belki de onları sterilize etmenin bir yolunu
bulabilirdim. Kaynatmak dışında bir yol. Buhar onun yapışkan
dokusunu bozmadan temizleyebilir miydi acaba?

Düşünceli bir şekilde ellerimi önlüğüme sıldım. Duvarın
önünde bulunan ahşap sandık dışında her yeri araştırmıştım.
Kapağı kaldırdığım anda ortalığa yayılan iğrenç koku hafifçe
geri çekilmeme sebep oldu.

Sandıkta Beaton'un ameliyat aletleri vardı. Burada göze hiç de
hoş görünmeyen testereleler, bıçaklar ve kesikler vardı. Bunları in-
sana kullanmak çok daha doğru olurdu. Koku Davie Beaton'un
kullandıktan sonra bu malzemeleri temizlemeye ihtiyaç duyma-
masındandı. Bıçakların üzerindeki koyu renkli lekeleri görünce
yüzümü eksittim ve sandığın kapağını çarparak kapattım.

Sandığı da kapının yanına çektim. Bayan Fitz'e sandığın
içindekileri iyice kaynatıktan sonra kalenin marangozuna ver-
mesini söyleyecektim, tabii öyle biri varsa.

Arkamda bir hareket hissettim ve odaya girmekte olan kişiyi
ötenize tırmaşımadan durmayı başardım. Kim olduğunu görmek
için döndüğümde iki genç adamla karşılaştım, biri tek ayağının
üzerinde sekiyor, diğeri de ona destek oluyordu. Kullanmadığı
ayağı paçavralara sarılmıştı ve üzerinde taze kan lekeleri vardı.

Etrafına bakandıktan sonra garesizlikle sandığı gösterdim ve
"Otur," dedim. Görünüşe göre Leoch Kalesi'nin yeni doktoru
ıye başlamıştı.

Bir Akşam Eğlencesi

Büyük bir yorgunlukla yatağa uzandım. Davie Beaton'dan
geride kalanları didik didik etmişim, elimdeki malzemelerin
yetersizliğine rağmen birkaç hastaya bakmışım ve kendimi ye-
niden işe yarar hissetmeye başlamışım, bu çok garipti. Parmak-
larımın altında yeniden insanları hissetmek, onların nabızlarına
bakmak gibi hayatında her yapmış olduğum işleri yapmak, o
kayadan düştüğümünden beri yaşamakta olduğum paniği bastır-
mıştı. Bambaşka bir yerde bambaşka şartlarda olmama rağmen
gerçek insanlarla uğraşmak onların sadece insan olduklarını bil-
mek beni rahatlatmıştı. Etten kemikten, kulp atışlarını hissedip
ciğerlerini dinlediğim insanlar. Bir kısmı kötü kokan, üzerinde
bitler dolayan pis insanlar, bunların hiçbirine yabancı değildim.
Sahra hastanesindeki koşullardan çok da farklı değildi ve hu-
radaki yaralanmalar onlara göre çok daha önemsizdi. Yeniden
acıları dindirmek, eklemeleri yerine oturtmak, hasarları onarmak
çok keyifliydi. Başkalarının sağlığından sorumlu olmak kötü
kaderime lanet ederek oturmaktan kurtarmıştı beni, bana bu işi
önerdiği için Colum'a teşekkür borçluydum.

Colum Mac Kenzie. Değişik bir adamdı. Kültürlü, nazik,
kusurları hoş gören, düşünceli, özündeki sertliği başarıyla sak-
lamayı becerebilen bir adamdı. Bu sertlik Dougal'da çok daha
görünür durumdaydı. O tam bir savaşçı olarak doğmuştu. İkisi-
mi yan yana görünce hangisinin daha kuvvetli olduğu ortaya çı-
kıyordu. Bacakları bükülü de olsa Colum efendiydi, reis oydu.

Hastalığı Touluse-Lautrec Sendromuydu. Bu vakayla hiç
karşılaşmamıştım ama anlatılanları duymuştum. Adını o has-

tabağı sahip olan çok önemli bir kasiden almıştı (tabiri o daha doğruduysa, bunu unutmamalıydım), kemik ve bağ dokuları dejenere olmuştu. Engelcik çağına kadar genellikle kendini göstermeyen bir hastalıklı, vücut gelişirince kırılğan durumunda bulunan bacak kemikleri bu ağırlığı taşıyamaz ve aşağı doğru bükülmeye, kırılmaya ve yanlış kaynamalar başlardı.

Cildimin solgunluğu ve buruşukluğu da bu hastalığın belirgin özelliklerinden biri olan dolaşım bozukluğunun göstergeleriydi. El ve ayak parmaklarındaki kuruluk ve nasırlar da diğer belirtilerdi. Bacakları eğilip büküldükçe omurgasına çok daha belirtilirdi. Bacakları eğilip büküldükçe omurgasına çok daha belirtilirdi. Bazen yük biniyor ve hastaya büyük bir rahatsızlık veriyordu. Bir yandan buklelemlerle oynuyor bir yandan da okumuş olduğum makaleyi hatırlamaya çalışıyordum. Erken yaşta geçirilmiş arterit hastalığı sonrasında akıyuar sayıları azalıyor, bu da vücudu enfeksiyonlara çok daha duyarlı hale getiriyordu. Dolaşım bozukluğu ve bağ dokularının zayıflığından dolayı hastalar kısır hasta iktidarsız bile olabiliyorlardı.

Bir anda aklıma Hamish geldi. *Oğlum* demiyti gururla bizi tanışırken. Demek iktidarsız değildi. Ya da öyleydi. MacKenzie erkeklerinin birbirine bu kadar çok benzemeleri Letitia için bir şans olmuş olabilir.

Kapının vurulmasıyla bu derin düşüncelerden kopmak zorunda kaldım. Burada bol miktarda bulunan erkek çocuklardan biri Colum'un davetini bana bildirmek üzere bekliyordu. Salonu şarkı söyleceğini ve bu eğlenceye katılmak istersem Colum'un oradaki varlığından şeref duyacağını söyledi.

Son kuramlarımdan sonra Colum'la görüşmeyi çok istiyordum. Aynaya şöyle bir göz atıp saçımı düzelttikten sonra kapıyı arkamdan kapadım ve refakatçimle birlikte soğuk, esintili koridorlarda yürümeye başladım.

Bu gece salon daha farklıydı, bütün duvarlara çamdan yapılmış meşaleler yerleştirilmişti, oldukça şenlikli bir görüntü vardı. İçinde her zaman şişler ve kazanlar bulunan devasa ocak, akşam yemeğinden sonra işlevini değiştirmişti, içinde yavaş yavaş yanmakta olan koca iki kütüğün bulunduğu bir şömineye dönüşmüştü. Şişler katlanıp bacanın içinde bulunan mağaramı aralıklarına kaldırılmıştı.

Masa ve sıralar hâlâ oradaydı ama kenara çekilmiş ve şöminenin önünde boş bir alan yaratılmıştı. Burası eğlencenin odak noktası olacak gibi görünüyordu. Colum'un büyük oymalı koltuğu bu açıklığın bir kenarına yerleştirilmişti. Colum orada oturuyordu, bacaklarının üzerine renkli bir örtü konmuştu, kolaylıkla ulaşabileceği bir yere de üzerinde bir sıralı ve bir kadehin bulunduğu küçük bir masa bırakılmıştı.

Kemerli girişte tereddüt ederek durduğumu görünce çok sıcak bir hareketle beni selamladı ve eliyle yanımdaki sırayı gösterdi.

"Aşağı geldiğiniz için çok mutlu oldum, Bayan Claire," dedi samimiyetle. "Gwyllyn, şarkılarını duyacak yeni bir kulağın varlığına çok sevinecek, biz onu her zaman büyük bir keyifle dinliyoruz." MacKenzie'nin reisi yorgun görünüyordu; geniş omuzları hafifçe çökmüş, yüzündeki çizgiler daha derinleşmişti.

Anlaşımsız birkaç sözcük geveledikten sonra salonu seyretnmeye başladım. İnsanlar gelmeye başlamıştı, arada bir dışarı çıkanlar da oluyordu. Küçük gruplar halinde sohbet ediyorlardı, bir kısmı yavaş yavaş duvarın önünde bulunan sıralara oturmaya başlamıştı.

"Çok özür dilerim," diyerek Colum'a döndüm, görüntünün içerisinde ne söylediğimi tam olarak algılayamadım. Elindeki şan şeklinde yapılmış açık yeşil sürahiyi bana uzatıyordu. İçindeki sıvı engin denizlerin renginde gibi görünüyordu. Kadehi boşaltılınca bunun mükemmel bir aromaya sahip bir pembe şarap olduğunu gördüm. Lezzeti de görüntüsünün vaatlerini yerine getiriyordu, huşu içinde gözlerimi kapattım, her bir yudumu yutmadan önce ağzımda tutup oluşan minik köpüklerin damlağını gıdıklamasının tadını çıkarıyordum.

"Güzel, değil mi?" O derinden gelen sesteki bir keyif vardı, gözlerimi açtığımda Colum'un gülümseyerek bana baktığını gördüm.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda şarabın yumuşak tadımın aldatıcı olduğunu fark ettim, ses tellerini kısa bir süre ıfılcatacak kadar sert bir şaraptı.

"Mükemmel," dedim güçlüğüle.

Colum başını salladı. "Evet, bu Ren bölgesinden, daha önce hiç içmediniz mi?" O sürahiyi uzatıp kadehimı yeniden o yeni açan güllün rengine boğarken başını iki yana salladım. Kendi kadehimı sapından tutarak ateşe doğru çevirdi, şarabın rengi kırmızı dönmüştü.

"İyi şaraptan da anlıyorsunuz," dedi, kadehimı hafifçe sallıyor ve aromasını tadını çıkarıyordu. "Gerçi bu çok doğal, zaten leniz Fransız olduğunuzu söylemişsiniz yanılmıyorsam. Ya da yarı Fransız demeliyim belki de," diyerek kendi sözlerini hafif bir gülümsemeyle düzeltti. "Fransa'nın hangi bölümünden gelmişler?"

Ufak bir tereddüitten sonra mümkün olduğunca gerçekle-re bağlı kalmak kuralını hatırladım ve cevap verdim. "Bu geçmişten gelen bir bağlantı, çok yakın değil ama bir kısmı hâlâ Compiègne'nin kuzeyinde yaşıyor olabilirler." Söyler söylemez ben de bu gerçeğin farkına vardım ve hafifçe ürperdim, gerçekle-ten de akrabalarım orada yaşıyorlardı. Yalan söylememiştim.

"Siz hiç oraya gitmediniz mi?"

Kadehimı hafifçe çalkalarken başımı onu onaylarcasına öne eğdim. Gözlerimi kapatıp şarabın o güzel kokusunu bir kez daha içime çektim.

"Hayır," dedim, gözlerimi hâlâ kapalıydı. "Oradaki akrabalarımla hiç tanışmadım." Gözlerimi açtığımda onun beni incelediğini gördüm. "Size zaten bunu söylemiştim."

Başımı salladı, kafası karışmışa benzemiyordu. "Öyle yapmıştınız." Siyah gür kırpıklarının arasından görünen gözlerinin grısı çok güzeldi. Colum MacKenzie çok çekici bir adamdı, en azından beline kadar. Gözlerim onun arkasında, ateşin önünde duran küçük gruba takıldı. Karısı Letitia ve birkaç hanım arkadaşları Dougal MacKenzie ile hararetili bir sohbetle dalmışlardı. O da çok çekiciydi ve tamdı.

Dikkatimi tekrar duvardaki süslemeleri düşünceli bir şekilde izlemekte olan Colum'a çevirdim.

"Ve size daha önce de söylemiş olduğum gibi," diyerek anı-den söze girdim ve onun dikkatini tekrar kendi üzerimde topladım, "bir an önce Fransa'ya doğru yola çıkmak istiyorum."

"Bunu da söylemişsiniz," derken bir kağıdı soru sorar bir ifadeyle yukarı kaldırdı ve sürahiyi gösterdi. Kadehimı uzatım, diğer elimle yarısına kadar doldurmasını belirtir bir hareket yapmamla rağmen o kadehimı ağzına kadar doldurdu.

"Evet, Bayan Beauchamp, benim de size daha önce söylemiş olduğum gibi," diye söze başladı, gözlerini doldurmakta olduğu şaraptan ayırmamıştı. "Yolculuğunuz için gerekli ayarlamalar yapılmaya kadar bir süre burada kalmanız gerekiyor. Ayrıca bunun için acele etmemize de gerek yok, daha baharın başındayız, Kanal'ı geçmenizi zorlaştıracak sonbahara ve fırtınalara daha aylar var." Hem sürahiyi hem de başımı kaldırdı ve kurnaz bir bakışla gözlerini bana dikti.

"Bu arada bana Fransa'daki akrabanızın adını verirsiniz ona haber gönderebilirim ve sizi karşılamaya hazırlıklı olurlar, olur mu?"

Blöf açılmıştı, evet-belki-olabilir gibi saçma sapan kelimeleri ardı ardına sıralamaktan başka çarem kalmamıştı. Bu sözcüklerin ağzımdan içinde geveledikten sonra, şarkılar başlamadan önce gerekli ihtiyaçlarımı karşılamak bahanesiyle özer dileyerek ızırlayanından ayrıldım. Oyun ve set Colum'undu ama henüz maç bitmemişti.

Bahanem çok da uydurma değildi, kalenin karanlık koridorlarında dolaşarak aradığım yeri bulmam biraz zamanımı aldı. Geri dönerken kadehim hâlâ elimdeydi, salona giden ışıklı ve kemerli koridoru buldum. Biraz daha ilerleyince bunun Colum'un oturmakta olduğu bölümün tam aksi yönündeki açığı giriş olduğunu anladım. İşin aslında şu an bu benim için daha uygundu, göze batmadan odaya girdim, sohbet eden insanların arasından biraz güçlük de olsa geçmeyi başarıp duvarın önünde duran sıralardan birine ulaştım.

Salonun diğer tarafına baktığımda taşınmakta olduğu küçük harp kontrol etmekte olan zayıf bir adam gördüm, bu ozan Gwyllyn olmalıydı. Colum'un işaretleriyle, hizmetlilerden biri süratle ona bir tabure getirdi. Ozan tabureye oturup harp önüne yerleştirdikten sonra kulağını ona yaklaştırıp akordunu kontrol etmeye başladı. Colum sürahisinden yeni bir kadehe şarap doldurduktan sonra hizmetlisini çağırıp kadehi ozana gönderdi.

"Ooo, şarkıcısını çağırın, kadehim istedi, kemancıları da çağırın," diye gür bir şarkıyla kısıp sesle söylemeye başladığında Laoghaire denilen kızın tepkili bakışlarıyla karşılaştım. Üzerinde alto tane şırı gözülü köpeğiyle birlikte duran bir avcının resmi işlenmiş olan bir kılımin altında örkek bir tavşan gibi oturuyordu. "Sence de biraz fazla değil mi?" dedim teklifsizce elimi kılıma doğru sallayarak, bu arada yanına oturmuyordum.

"Ah! Ne, evet," dedi mesafeli bir tavırla hafifçe yana kayarken. Onunla sohbet etmeye çalıştım ama sorularıma genellikle tek heceli sözcüklerle cevap verdi. Onunla her konuşmaya başladığımda da kızarıyordu, sonunda vazgeçtim ve odanın diğer tarafında bulunan sahneye bakmaya başladım.

Harpa başlarıyla akort edildi. Bunun ardından Gwyllyn ceketinden üç ayrı boyda ahşap flüt çıkarıp önündeki küçük masanın üzerine koydu, her şey hazır.

Birden Laoghaire'in benim baktığım yöne bakmadığını fark ettim. O, ozanla ve aletleriyle ilgilenmiyordu. Kasılmış bir şekilde sürekli olarak aşağıdaki girişe bakıyor, dikkat çekmemek için de bunu yaparken geriye yaslanıp kılımin gölgesine saklanıyordu.

Onun bakışlarını takip edince, uzun boylu, kızıl saçlı Jamie Mac Tavish'in salona girdiğini gördüm.

"Ah, cesur kılımların geldi! Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordum yanıtında oturan kıza. Başını şiddetle iki yana salladı ama kızaran yanakları onu çoktan ele vermişti.

"Dur bakalım bu konuda neler yapabiliriz?" dedim samimiyetle, kendimi yüce bir iş yapacakmış gibi hissediyordum. Ağzı kalıp onun ilgisini çekmek için elimi salladım.

Genç adam işaretimi gördü ve gülümseyerek kalabalığın içinden bize doğru ilerlemeye başladı. Avluda aralarında ne geçtiğini bilmiyordum, kızı selamlarını sıcakta ama hâlâ resimiydi. Benim önümde eğilirken daha rahatı, bugüne kadar yaşadıklarımızdan sonra bana yabancı muamelesi yapamazdı.

Salonun öbür ucundan gelen belli belirsiz birkaç nota sesi dinletimin başlamak üzere olduğuna fark etmemize sebep oldu ve hemen yarımize oturduk. Jamie otamıza oturmuştu.

Gwyllyn sılık bir kişilikti, nice bir kemik yapısı ve kahverengi saçları vardı ama şarkı söylemeye başladığı anda bunları görmemeye başlıyordunuz. Kulakları mest ederken gözlerinizin dinleneceği bir odak noktasıydı sadece. İskoçça basit bir şarkıyla başladı, satır sonları kafiyeliydi ve harp nağmeleriyle şarkısına eşlik ediyordu. Harpa dokunuşu yerli yerinde ve mükemmeldi, bu kafiyeler o dokunuşlarla sanki yeniden tekrarlanıyordu. Başlangıçta sesi de son derece yalın ve aldatıcıydı. Şarkı ilerledikçe ağzından çıkan her bir notanın bir billur temizliği ve parlaklığında olduğunu hissediyordunuz. Sözleri anlamamak şarkının ne kadar dokunaklı ve acı olduğunu anlamamızı engellemiyordu. Sesi beyninizin içinde çağlıyordu.

Şarkı kocaman bir alkış aldı. Şarkıcı hemen ikinci şarkıya geçti, bu seferki Galce idi ya da bana öyle geldi. Bu sesler bana son derece akortlu bir şekilde gargara yapıyor hissimi veriyordu ama etrafımdaki herkes şarkıyı rahatlıkla takip edebiliyordu, ilk duyuşları olmadığı kesindi.

Aralardan birinde kısıp sesle Jamie'ye sordum. "Gwyllyn uzun süredir kalede mi?" Sonra hatırladım ve, "Ah, ama bunu sen bilemezsin ki. Senin de buraya yeni geldiğini unuttum," dedim.

"Burada daha önce de bulunmuşum," diye cevap verdi, bana dönüyordu. "On altı yaşlarımdayken bir yıl burada kalmıştım ve o zaman Gwyllyn buradaydı. Colum onun müziğini çok sever. Burada kalması için ona iyi para öder. Bunu yapmak zorunda çünkü bu Galli dilediği reisin şöminesinin önünde şarkı söyleyebilir, herkes onun peşindedir."

"Senin burada olduğun zamanı hatırlıyorum." Bu sözleri Laoghaire söylemişti, yine kızarmıştı ama sohbe katılmaya karar vermişti. Jamie hafif bir gülümsemeyle başını ona doğru çevirdi.

"Öyle mi? O zamanlar sen yedi, sekiz yaşlarındaydın. Beni hatırlayacak kadar çok gördüğünü sanmıyorum." Arada kibarca bana döndü. "Galce biliyor musun?"

"Hatırlıyorum işte," diye devam etti Laoghaire. "Sen, beni o zamandan hatırlıyor musun?" Elleriyle eteklerini kuralayıp duruyordu.

Jamie'nin dikkati bir anda salonun diğer ucunda İskoçça bir şeyler tartışan gruba yönelmiş gibiydi.

"Ah, hayır, sanmıyorum," dedi gülümseyerek, dikkatini yeniden kaza çevirmişti. "Ama bu çok doğal. On altı yaşında kendini büyütmüş ve önemli zanneden bir genç burnu sümkükü çocuklarla ilgilenmez."

Bu sözleri söylerken aslında kendini küçümsüyordu, bunu ben anlamıştım ama Laoghaire öyle görünmüyordu. Laoghaire'in kendini toplaması için bir zamana ihtiyacı olduğunu düşünerek hızla konuşmaya daldım. "Hayır, Galce tek kelime bile bilmiyorum. Sen ne söylediğini anlıyor musun?"

"Elbette." Jamie ezbere bildiği belli olan şarkının sözlerini İngilizceye çevirmeye başladı. Bu oldukça eski bir parçaydı, genç bir kıza aşık olan genç bir adamın (başka ne olabilir ki?) hikâyesiydi. Adam fakir olduğu için kendini kıza layık görmüyor ve zengin olmak için denize açılıyor, denizi batıyor, kendisini tehdit eden deniz yılanlarıyla boğuşuyor, denizkızlarıyla karşılaşmış büyüleniyor, maceralara atılıyor, hazine buluyor ve aşkını bulmak içine evine geri döndüğünde onu fakir ama ondan çok daha sağlıklı bulduğu belli olan en yakın arkadaşıyla evlenmiş buluyor.

"Sen olsan hangisini yapardın?" diye sordum, dalga geçiyordum. "Parası olmadan evlenmeyen adam mı olurdu ya da parayı boş verip kıza olan adam mı?" Bu soru Laoghaire'e ilginç gelmiş olmalıydı, şu ana kadar Gwyll'nin flütünü pür dikkat dinliyormuş gibi görünen genç kız, sorunun cevabını duyabilmek için kafasını öne uzatıvermişti.

"Ben mi?" Soru Jamie'ye de eğlendirmişti. "İlerde para kazanma umudu olsa da, başlangıçta hiç parası olmayan bir adam olarak benimle evlenmeyi kabul eden bir kız bulduğum için çok şanslı olduğumu düşünürdüm." Sırtarak başını salladı. "Deniz yılanlarını hazmedemem."

Devam etmek üzere ağzını açtı ama elini çekerek kolumun üzerine koyan Laoghaire tarafından susturuldu. Laoghaire kızarak, elini ateşe değmiş gibi hemen geri çekti.

"Sessiz olun... Öyküyü anlatmaya başlıyorum. Dinlemek istemiyor musun?"

"Elbette." Jamie öne doğru eğilerek beklemeye başladı, birdenbire görüşünü kapattığını fark edip beni diğer tarafa geçmeye zorladı. Laoghaire'in bu yer değiştirdiğinden hiç haberi olmadığını fark ettim ve buna itiraz ettim ama Jamie kararlıydı.

"Şimdi çok daha rahat seyredeceksin. Ayrıca İskoçça konuşursa kulağına neler söylediğini fısıldayabilirim."

Ozanın gösterisinin her bölümü büyük alkış alıyordu. O çalarken insanlar kısık sesle birbirleriyle sohbet ederek harp nagmelerinin altında hafif bir uğultu oluşturmışlardı. Şu an ise salona beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü. Gwyll'nin konuşma tonu da pırl pırlı ağızdan çıkan her kelime yüksek tavanlı büyük salonun her yerine rahatlıkla ulaşıyordu.

"İki yüz yıl önceydi..." İngilizce konuşuyordu, bir anda bir deya vu yaşadığını düşündüm. Ness Gölü'nde bize Büyük Vadi'nin öykülerini anlatan rehberimiz gibi konuşuyordu.

Bu bir hayalet ya da kahramanlık öyküsü değildi, Minik İrk'in öyküsüydü. Minik İrk Klanı, Dundreggan yakınlarında yaşıyordu. Bu tepenin üzerinde yaşayan bir ejderha, Fionn burada katledilip öldüğü yere gömülünce buranın adı Ejderha Tepesi anılarına gelen Dundreggan oldu. Fionn'un ölümünden sonra Feinnler de yok oldu ve Küçük İrk klanı yaşamak için buraya geldi. Bu klan insanoglu kadınlarından kendi peri yavrularına sütannelik etmelerini istediler, onlara göre insanlar perilerin sahip olmadığı pek çok özelliğe sahipti. Bu özelliklerin süt yoluyla kendi yavrularına geçeceğini düşünüyorlardı.

"Dundregganlı Ewan MacDonald, karısı ilk oğlunu doğurken, dışarıda, karanlıkta hayvanlarıyla ilgileniyordu. Ani bir rüzgâr onu sarmaladı ve rüzgârın içinde karısının feryatlarını duydu. Hâlâ doğum öncesi çığlıklarını atıyordu, ses her yerdeydi. Ewan Mac Donald döndü ve bıçağını Trinity adına rüzgâra doğru fırlattı. Karısı sağ salım yanına yere düştü."

Öykü sona erdiğinde herkes "ah" çekmekle meşguldü. Bunun ardından bu Küçük İrk'in insanogluyn ilişkisi girmekle ne kadar büyük bir akıllılık etmiş olduğuna dair bir takım öyküler daha anlatıldı. Bunların bir kısmını İngilizce bir kısmını da Galce kullanılarak anlatıyordu, kafiyelelere dikkat ediyor ve o anda hangi

diğer daha etkili olacaksa onı kullanıyordu, bu da öyküsüne ayrı bir hava katıyordu. Jamie verdiği sözü tuttu ve bana kısık sesle çevirileni yaptı. bunu büyük bir rahatlıkla yapıyordu, bu öyküleri daha önce çok dinlemiş olduğumu düşündüm.

Bu öykülerin arasında, geçemin bir yarısı sıhırlı tepeye gidip tepedeki kayaların ona kadın sesiyle söylediği "hüzünlü" şarkı dikkatimi çekmişti. Kayalara iyice yaklaşmış ve şu sözlerden duymuştum:

"Ben Balnain reisinin karısıyım,
Akrabalarım beni esir aldı."

Bu sözleri duyan adam Balnain'in evine gittiğinde karısının ve oğlunun kayıp olduğunu öğrendi. Adamı telaşla bir rahip bulup sıhırlı tepeye götürdü. Rahip tepeyi ve kayalıkları kutsal suyla kutsadı. Birdenbire hava karardı ve her yanı gök görüntüsüne benzer bir uğultu sardı. Birdenbire ay bulutlardan sıyrıldı ve otların üzerinde yatmakta olan Balnain kadını, kucağında çocuğuyla birlikte görüntüye girdi. Kadın çok uzun bir yolculuk yapmış gibi yorgundu ama nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

Salonda bulunanların da anlatacak öyküleri vardı, onlar ateşin önünde durup bunları anlatırken Gwyllyn taburesinde şarabını yudumlayarak dinleniyordu. Bu öyküler salonda bulunanları mest etmişti.

Bazılarını duymakta zorlanıyordum. Ben de mest oluştum, ama bunu kendi kendime başarmıştım; şarap, müzik ve sıhırlı öyküler beni başka düşüncelere doğru itmişti.

"İki yüz yıl önceydi..."

İskoç öykülerinde her şey iki yüz yıl öncesinde geçer, demişti Peder Wakefield. Bu bir parçası bir yokmuşla aynı anlama gelir.

Ve kadınlar sıhırlı tepenin kayalıklarında tuzağa düşerler. Nerede olduklarını bilmezler, uzun yolculuklar yapıp geri dönerler ve bunu nasıl yaptıklarını bilmezler.

Tüylenim diken diken olmaya başlamıştı, tedirgin bir tavırla onları ovaladım. İki yüz yıl. 1945'ten 1743'e; aynı sayılırdı. Kayalıklar aracılığıyla yolculuk yapan kadınlar. Bu yolculuğu her kadınlar mı yapıyordu? Bunu merak etmiştim.

Bir anda başka bir şeyi daha fark ettim. Kadınlar geri dönmüştü. Kutsal su, biyü, bıçak... Ne olursa olsun geri dönmüşlerdi. Belki de bu gerçekten mümkündü. Craig na Dun'a, dikilitişların oraya dönmem gerekiyordu. Çok heyecanlanmıştım, kendimi kötü hissediyordum, sakinleşmek için kadehime uzandım.

"Dikkat et!" Yanıma koymuş olduğum kadehi el yordamıyla almaya çalışırken kenarına çarptım. Jamie uzun kollarını uzamıyarak kadehi kötü sondan kurtardı. Kocaman iki parmağıyla onu sapından yakaladı ve kaldırıp kokladı. Kadehi bana uzatırken kaşları havaya kalkmıştı.

"Ren şarabı," diye açıkladım.

"Evet, biliyorum." Gözlerinde hâlâ sorular vardı. "Colum'un şarabı, değil mi?"

"Evet, neden? Tadına bakmak ister misin? Çok güzel." Kadehi ona uzattım. Ufak bir tereddütten sonra kadehi aldı.

"Gerçekten güzel," dedi bana geri verirken. "Çok da sert... Colum geceleri bacaklarının ağrısını daha az hissetmek için bunu içeriyor. Bundan ne kadar içtin?" diye sorarken gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"İki yok, üç kadeh," dedim ağırbaşlı bir tavırla. "Sarhoş olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır," dedi kaşları hâlâ yukarıdaydı, "olmamandan çok etkilendim. Colum'la birlikte bunu içenlerin çoğu ikinci kadehten sonra masanın altından toplanır." Elini uzatıp kadehi benden aldı.

"Yine de, daha fazla içmesen iyi olur, yoksa merdivenleri çıkmayacaksın." Kadehi hafifçe salladıktan sonra içindekini bıraktı ve boş kadehi yüzüne bile bakmadan Laoghaire'in eline tutuşturdu.

"Bunu geri götürürsün değil mi?" diye sordu rahat bir tavırla. "Oldukça geç oldu ve Bayan Beauchamp'ı odasına göndermem gerekiyor." Beni dirseğimden tutarak çıkışa yönlendirdi. Kız arkamızdan bakıyordu, o an bakışlar insanı öldüremediği için içimden şükrettim.

Jamie odama kadar benimle geldi ve beni çok şaşırtan bir ha-

teketle odaya girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz üzerindeki gömleği çıkartma şırıltısı sonra erdi. İki gündür çıkarmak için peşinden koştuğu şırtı tamamiyle unutmıştı.

"Bunu çıkarırsan çok muhtu olacağım," dedi kolunun altındaki yapay ipek ve ketenleri ovalayarak. "Çok rahatsız ediyor." "Kendi başına çıkarmamış olmana çok şaşırdım," diyerek gömleği üzere uzandı.

"İlk sargınını başına gelenlerden sonra bana nasıl kızdığını hatırladım," dedi asısızca sırta. "Eğer dokunursan popoma bir şaplak yiyeceğimi düşündüm."

"Eğer susup şırıya oturmazsan o şaplağı şimdi yiyeceksin," dedim alayla. Ellerini yarı olan omzunun üzerine koyup dengemi sağlamaya çalışarak onu tabureye çektim.

Askıyı gözüp omzunu kontrol ettim. Hâlâ hafif şişti ve üzerinde morluklar vardı ama kas zedelenmelerine ait hiçbir iz kalmamıştı.

"Madem bundan kurtulmayı bu kadar çok istiyordun, neden dün akşamüstü çıkarmama izin vermedin?" Çünkü tavn beni şaşırtmıştı, o da acı çekiyordu, keten sargınını sert kenarları derisini kırtmış, yer yer zedelemişti. Sargıları dikkatle açtım, alto tertemizdi.

Yan yana baktı, tam bir koyuna benziyordu. "Şey, Alec'im önünde gömleğimi çıkartmak istemedim."

"Ne kadar da namuslusun," dedim kuru bir sesle, eklem kontrol etmek için kolunu kaldırırken. Bu hareket onu hafifçe yerinden sıçrattı ama sesini çıkarmadı.

"Öyle olsaydım şu an odanda yarı çıplak oturmazdım, öyle değil mi? Derdim şırıtdaki izler." Havalanan kışkırtıcı gömleceyi açıklama devam etti. "Alec kim olduğumu biliyor, korbaçıldığını da biliyor ama bunu görmedi. Bir şeyi duymakla birlikte gözlerini yere indirdi. "Anlatmak istediğim şeyi anlayamayabirsin. Bir erkek yaralandığında ya da zarar gördüğünde bunu başkalarının bilmesi çok önemli değildir çünkü bu onun olan bakışlarını değiştirmez. Alec kamçılandığını biliyor, kurt saçlı olduğunu da biliyor, onun için bu ikisinin arasında bir

fark yok haliyle bana olan tavri da hep aynı." Anlayıp anlamadığını görebilmek için başını yukarı kaldırdı.

"Ama onları görünce, bu biraz," doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekerek gibiydi "daha kişiselleşiyor, demek istiyorum. Yani eğer yara izlerini görürse bundan sonra beni her görüşünde onları hatırlayacak. Ben de onun bunu düşündüğünü anlayacağım ve bu olayı hep hatırlamak durumunda kalacağım ve..." Durdu ve omuzlarını silti.

"Bu pek de iyi bir açıklama olmadı. Sanırım bu beni inciten bir konu. Gerçi onları ben göremiyorum, belki düşündüğümü kadar kötü görünmüyordur." Sokaklarda yaralı ve koltuk değnekli çok adam görmüştüm, yanlarından geçen insanların onlara nasıl baktığını da, bu yüzden bu açıklama hiç de kötü değildi.

"Benim sırtını görmem seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." Bu soruma biraz şaşırmıştı, bir süre düşündükten sonra devam etti. "Sen işin püf noktasını çözmüşsün, başına gelene üzülyyorsun ama beni bir zavallı olarak görmüyorsun ve bana acımıyorsun."

Ben arkasına geçip yaralarını incelerken sabırla, kapırdamadan durdu. Onun ne kadar kötü olduğunu düşündüğünü bilmiyordum ama yeterince kötüydü. Daha önce bir kez mum ışığında görmüş olmama rağmen yine de afallamıştım. Daha önce sadece tek omzunu görmüştüm. Yara izleri beline kadar bütün sırtını kaplamıştı. Bir kısmı solmuş ince beyaz çizgilere dönüşmüştü ama pürüzsüz kaslarını baştanbaşa kesen kalın gümüş çizgilere benzer izler çok kötü görünüyordu. Bu sırtın bir zamanlar çok güzel göründüğünü düşünmeden edemedim. Temi çok güzeldi, kemik ve kas yapısı ise çok düzgündü, omuzları genişti, omurgasının iki yanında uzun ve şekilli kaslar vardı.

Jamie son derece haklıydı. Onun almış olduğu hasan görünce insan olayı hayalinde canlandırmadan duramıyordu. O kash kollarını yukarı kaldırılıp iki yana doğru açılarak bağlanmış olduğunu, iplerin bileklerini kestiğini, o bakar renkli kafanın acılar içinde kıvrıldığını gözümün önüne getirmeye uğraşıyordum ama gördüğüm izler bu işi yapmayı başarmıştı bile.

"Ah evet," dedi gözlerini kısrak. "Ben başka bir tarafa bakarken başını gevirdi." Sesi çok uysaldı ama masanın altından ayağının üzerine konan kocaman bir ayak hissettim. Bir süre orada kaldı, gözdağı verdiği aşikârdı.

"Bu çok kötü, kısıraklar tehlikeli olabiliyor," dedim masamın masum.

"Kısıraklar mı? Şu an kısıraklarla çalışmıyorsun değil mi ey-lati?" Alec'in bu sorusunu duyunca bu ayak daha da ağırlaştı. Diğer ayağını hafifçe kaldırıp bileğine bir tekme savurdum. Jamie yerinden sıradı.

"Senin neyin var?" diye sordu Alec.

"Dilimi ısırıldı," diye bir şeyler geveledi Jamie, elini ağzının üzerine koyarken ateş saçan gözlerle bana bakıyordu.

"Seni acemi budala... Aslında bunu bekliyordum, hangi aptal bir ata arkasını..." Bundan sonraki birkaç dakika boyunca Alec hiç susmadan yardımıcsını beceriksizlik, aptallık ve sakarlıkla suçladı. Jamie, bugüne kadar gördüğüm insanlar arasında en becerikli olanlardan biriydi aslında. Başını önüne eğdi ve kendisine yapılan bu eleştirileri ağırbaşlılıkla dinledi. Yanaklarından alevler çıkmaya başlamıştı yine de. Yemeğin geri kalanında uslu bir şekilde gözlerimi tabağımdan ayırmadım.

Jamie ikinci kez servis edilen güveci reddederek masadan kalkıp Alec'in tiradına son verdi. Yaşlı adam ve ben bir süre daha hiç konuşmadan yemeklerimizi yedik. Elindeki son ekmek parçasıyla tabağını iyice sıyırdıktan sonra bu lokmayı ağzına atan yaşlı adam tek mavi gözüyle alay eder gibi beni süzmeye başladı.

"Delikanlıyı delirtmemelisin," diyerek sohbeti başladı. "Eğer Colum ya da kızın babası bunu öğrenirse Jamie mor bir gömle çok daha fazlasına sahip olmak zorunda kalır."

"Bir eş gibi mi?" diye sordum gözünün içine bakarak, başıyla beni onayladı.

"Olabilir. Ve sahip olması gereken eş o değil."

"Neden?" Alec'in daha önce yapmış olduğu konuşmayı dı-yan biri olarak buna şaşırmıştım.

"Onun bir kadına ihtiyacı var, bir çocuğa değil. Laoghaire eli-

yaşına da gelse hep çocuk olarak kalacak." Yaşlı dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı, bu bir gülümsemeye benziyordu. "Bütün hayatımı ahırlarda geçirmiş olduğumu düşünebilirsin ama bir karım vardı ve o tam bir kadındı. Aradaki farkı çok iyi biliyim." Ayağa kalkarken gözünde bir ışık yandı. "Sen de öylesin."

Bir anda elimi uzatarak onu durdurdum. "Sen bunu mer-eden bilebilirsin ki..." diye başladığımda yaşlı Alec kahkaha atar gibi bir ses çıkardı.

"Tek gözüm kalmış olabilir ama bu kör olduğum anlamı-na gelmez." Gıcırtilı bir sesle gülmeye devam ederek uzaklaştı. Ben de merdivenlere ilerleyip odama gittim, bu yaşlı adam son sözleriyle ne demek istemişti?

Büyük Toplantı

Henüz tam bir düzene oturmamış olsa da hayatımı şekillendirmeye başlamıştı. Sabahları diğerleri gibi, günün ilk ışıklarını kılıp büyük salonda kahvaltı ettikten sonra Bayan Fitz'in bana göndereceği bir hasta yoksa bahçede çalışmaya gidiyordum. Orada sürekli olarak çalışan birkaç kadın ve getir götür işlerini yapıp çöpleri, atıkları ve gübre torbalarını taşıyan bir delikanlıda ordusu vardı. Günlümü genellikle orada geçiriyordum, bazen mutfağa gidip yeni toplanmış ürünlerin yenecek hale getilmesine yardım ediyordum. Acil müdahale edilmesi gereken şeyler olduğunda Korku Tüneline geri dönüyordum, son Dame Beaton'un dehşet verici odasına bu adı takmıştım.

Arada bir Aleo'nin davetini kabul ederek ahırlara ya da maneye gidip atları seyrediyordum. Onların kasın sahip oldukları kaka tıylerini yumaklar halinde döküp baharla birlikte parlak yeni tüylerinin çıkmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Bazı akşamlar günün yorgunluğuna fazla dayanamayıp yemeği yer yemez odama gidip yatıyordum. Gözlerimi açık tutmayı başarabildiğim zamanlarda büyük salondaki topluluğu buluyordum ve geçenin hikâyelerini, şarkılarını ya da flüt ve harpe plinan ezgilerini dinliyordum. Ne dediğini anlamasam da, Galli ozan Gwyllyn'i saatler boyu dinleyebilirdim.

Kale halkı varlığıma alışmaya başlamıştı, ben de onlara Kardinalları bir kısmı utangaç bir tavırla benimle konuşup sohbetlerine davet etmeye başlamıştı. Beni çok merak ettikleri kesim ama onlara da Colum'a anlattığım hikâyeyi anlatıyordum, bir süre sonra bildedikleri bir şey kalmadığına ikna oldular. Bir

nim ilaçlardan anlaşım ve hastalıkları tedavi edebildiğimi öğrendikten sonra bana daha fazla ilgi duymaya başlamışlardı. Çocuklarını, kocalarını ve hayvanlarının başlarına gelenleri benimle paylaşıp neler yapmaları gerektiğini soruyorlardı. Aslında hayvanları onlar için çok daha önemliydi.

Normal gündelik konuşmaların yanı sıra sürekli olarak, yaklaşıp Toplantı'dan bahsediliyordu, bunu daha önce yaşlı Aleo'ten de duymuştum. Yapılan hazırlıkları görünce bunun çok önemli bir olay olduğuna karar verdim. Büyük mutfaqlarda tonlarla yemek hazırlanıyordu, yirmi tane hayvan derileriyle birlikte kesime hazırlanmak üzere asılmıştı. Bunların önüne aulân is kokulu perde sinekleri uzaklaştırıyordu. Yük arabalarıyla getirilen bira fiğları kilerlere yerleştirilmişti. Köydeki değirmenden şıvalarla su getirilmişti. Kale duvarının hemen dışında bulunan bahçelerden sepet dolusu karaz ve kayısı toplanmıştı.

Kaledeki genç kadınlar beni de bu meyve toplama turlarına davet etmişlerdi, bu daveti mutsullukla kabul etmiştim. Bu konuyu taş duvarların gölgesinden kurtulmaya can atıyordum.

Meyve bahçesinde dolaşmak çok keyifliydi. Serin pıslu iskoş sahalılarında ağaçların arasında dolaşıp nemli yapraklarının arasında kayısı ve kirazları arayıp bulmak, onları hafifçe sıkıp yeterince olgunlaşmış olanlarını bulmak çok eğlenceliydi. Sepetlerimize en iyilerini dolduruyorduk, yiyebileceğimiz kadarını yiyip kalanını kek ve turtalara konmak üzere kaleye götürüyorduk. Kiler rafları hamur işleri, likörler, jambonlar ve leziz yemeklerle dolmuştu.

"Bu Toplantıya genelde kaç kişi katılır?" diye sordum Magdalen'e, son dönemde arkadaşlık ettiğim kızlardan biriydi.

Düşünceli bir tavırla havaya kalkak çilli burnunu kıvrırdı. "Tam olarak söyleyemem. Leoch'da yapılan son büyük Toplantı yirmi yıl önceydi, iki yüzden fazla adam gelmişti. Yaşlı Jacob'un ölümünden sonra Colum reis olmuştu. Bu yıl çok daha fazla kişi gelebilir, iyi ürün toplandı ve ahalinin kenara koyacak parası oldu, birçoğu beraberinde eşlerini ve çocuklarını da getirecektir."

Zayarcılar kaleye gelmeye başlamıştı, bu Toplantı'nın bö-

lülere ayrıldığı da öğrenmiştim. Yemin töreni, domuz avı ve oyunlar birkaç gün sonra başlayacaktı. Colum'a daha yakın olan tarımın mülk ve arazi sahipleri kaleda, daha az gelir sahibi olan sörleri ve güçlüler gölü besleyen akarsuyun altında bulunan boş araziye kurulmuş kampta kalıyorlardı. Gezgin tairaler, çingenele ve küçük sancılara köprüünün yanında derme çatma bir pazar kurulmuştu. Kaleda ve yakın köylerde yaşayanlar akşamdan buraya gelip alış veriş yapıyor, hokkahazları seyrediyor, son dedikoduları birbirlerine aktarıyorlardı.

Ben bu geliş gidişleri yakından izliyordum, özellikle de ahar ve maney kısmını. Artık bir sürü at vardı, burada kalanların atları da aharlara konuyordu. Bu Toplantı karmagasında buradan kaçmaktı zorlanmayacağına düşünmeye başlamıştım.

Meyve toplama turlarından birinde Geillis Duncan'la tanışmıştım. Akçağaçlarının dibinde bir tutam *Ascarin* bulınca devanımı aramaya başladım. Bunlar kırmızı başlıklı bodur kumelerden oluşurdu, bir grupta en fazla dört beş mantar bulunurdu. Bahçenin bu tarafındaki uzun orman arasında birkaç küme daha bulmuştu. Meyve toplayan kadınların sesleri anık duyulmaz olmuştı. Dizlenmiş üzerinde emekleyerek bu nank birkâlen ellerimle toprağı yoklayıp ararken bahçenin diğer ucuna varmıştım.

"Onlar zehirli dir," dedi arkamdan bir ses. *Ascaria* kümesinin üzerinden doğrulurken başımı çam ağacının dallarından birine sertçe çarptım.

Ancak görünümler netleşince kalıkahalar atarak bana doğru gelen uzun boylu kadını seçebildim, benden birkaç yaş büyük gibiydi, saçları ve teni açık renkti, bugüne kadar gördüğüm en güzel zeytin yeşili gözlerle sahipti.

"Güldüğün için çok özür dilerim," dedi bulunduğum yere gelince. "Ama kendimi tutamadım."

"Komatik görünüğümün farkındayım," dedim kaba bir uvrula, bir yandan da başımdaki acıyan yeri ovalıyordum. "Uzunmıza da teşekkür ederim ama bu mantarların zehirli olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun? O zaman onlara kimi öbür dünyaya gönderilmiyor musun? Kocanı mı? İşe yararsa bana da söyle, ben de benimkinin üzerinde denerim." Kalkkassa buluşuciydı, ben de gülmeye başlamıştım.

Ona hemen bu mantar başlıklarının nemliyen zehirli olmasına rağmen kurutulup toz haline getirildiğinde kanamanın üzerine hemen uygulanırsa oldukça etkili bir ilaç haline geldiğini anlattım. Bayan Fitz öyle demmişti; Ona Davie Beaton'un el kitabından daha çok güveniyordum.

"Bu çok hoş!" dedi, hâlâ gülüyordu. "Pekâlâ," - eğilip yerden yıpranmış kalp şeklinde olan mavi çiçeklerden kopararak bana uzadı - "bunların kanamayı başlatacağını biliyor musun?"

"Hayır," dedim, biraz ürkmüştüm. "Kanamayı neden başlatmak isteyeyim ki?"

Sabın tükeniyormuş gibi bakıyordu artık. "Çocuktan kurtulmak için, yani doğurmayı istemediğin bir çocuktan bahsediyorsun. İlk zamanlarda kullanılırsa hemen kanamayı başlatır ama geç kalınırsa çocuğu da anneyi de öldürtür."

"Bu konuda çok şey bilir gibisin," dedim, aptal görünmekten utanmıştı.

"Biraz. Kriydeki kızlar bu tip sorunlarını çözmek için bana gelirler, bazen evli kadınlar da gelir. Benim büyücü olduğumu söylerler," dedi, parlayan gözlerini şaşırmış gibi kocamın açtığı. "Kocam bölge savcısı olduğu için bu sözleri yüksek sesle söylemezler."

"Şu seninle birlikte buraya gelen delikanlı var ya, onun için sık işini yaptırın biri var, O senin mi?"

"Benim mi? Kim? Jamie'den mi bahsediyorsun?" İrkildim.

Genç kadın çok eğleniyordu. Bir kütüğün üzerine oturup un bükleklerinden birini parmağına dolamaya başladı.

"Anladım. Bak oyle saçlara ve gözlerle sahip bir delikanlının peyinde çok koşan olur, başına biçilen değerin ya da onun parasız olmasının hiçbir önemi yoktur. Böyle düşüncelerin babalardan duyuluncu ise çok farklıdır."

"Bana gelince," gözlerini uzakta bir noktaya dikerek konuşmaya devam etti, "ben biraz daha gerçekçiyim. Hoş bir evi, bir-

raa parısı ve işi bir işi olan bir adamla evlendim. Kafasında hiç saç yok, gözlerine gelince, farkında bile değilim ama bana hiç sorun çıkarmaz." Elindeki sepeti bakmam için bana uzatı. Sepetin dibinde dört adet tombul kök duruyordu.

"Ebegümeci kökü, kocam sürekli midesini ajutur ve bu okur gibi çıkar."

Bu muhabbeti daha ileri varmadan kapımanın daha doğru olduğunu düşündüm. "Sene kendimi tanımadım," dedim onu kütükten kalkması için elimi uzatırken. "Benim adım Claire, Claire Beauchamp."

Elimi tutan eli zayıf, uca doğru iyice incelen beyaz parmak. İri vardı, uclarının lekeli olduğunu gördüm, bu büyük ihtimalle sepetinde ebegümecilerin yanında duran duşlardan oluyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Kaleye geldiğin günden beri köyde herkes senin hakkında konuşuyor. Benim adım Geillis, Geillis Duncan." Sepetine baktı. "Eğer şampiyon manon arıyorsan sana en iyilerinin nerede olduğunu gösterebilirim."

Teklifini kabul ettim, kütüklerin altlarına bakıp içinde bel miktarında sapkalı mantarların yetiştiği parlak su birikintilerini etrafında tınekleyerek bir süre bahçenin yakınlarındaki vadilerde dolayış. Geillis yerel bitkiler ve onların ilaç olarak kullanımını konularında oldukça bilgiliydi ama yine de arada yanlış bilgilerin bir kısmı şüpheye düşme sebep oluyordu. Bunların gerçekleşme olasılığı pek yoktu. Kırmızı köklü bitkilerin rakubunun burunda sığiller çıkarttığına, kesterenin kurtbağının güvercine çevirmeye yaradığına inanmam mümkün değildi. Bu açıklamaları yaparken muzip bakışlarını bana doğrultmuştu. Bilgimi sıkar gibiydi, bu sadece yerel büyücünün şüphecililiği de olabilir.

Bana satışmadan duramamasına rağmen ondan hoşlanıyordum, zeki, neşeli ve toplum değerlerini küçümsemesine rağmen hayata dair planları olan biriydi. Köyde, kasabada ve kalede yaşayan herkesi tanıyor, olan biten her şeyi biliyordu, molalarında kocasının içinde problemlerini anlatarak beni güldürdü. Şeytan dedikoduyu vermeden de durmadı.

"Genç Hamish'in baharın oğlu olduğunu söylüyorlar."

dolu Akşam yemeğinde görmüş olduğum sekiz yaşındaki kız saç delikanlıdan bahsediyordu, Colum'un birincak oğlundan.

Bu konu üzerinde benim de bir takım varsayımlarım olduğu için bu dedikodu beni rahatsız etmedi. Tek çocuğumun kumden olduğu hakkında dedikodu yapılması ya Letitia'nın yatsızlığıydı ya da gerçek zamanlarda Geisse gibi birinden yardım alacak kadar akıllı olmıyordu. Akılsızlık edip bunları Geisse'ye de söyleyememişim.

San saçlarını savurarak güldü. "Hayır, o ben değilim. İyi yürekli Letitia'nın bu gibi konularda hiçbir yardıma ihtiyacı yok, onun bana Aslında civarda büyücü arayan insanların önce kaleye bakmaları gerekir."

Konuyu daha tehlikesiz bir yöne çekme telaşıyla aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Eğer genç Hamish, Colum'un oğlu değilse kimin olabilir?" diye verdim bir taş yığınının üzerinden atarken.

"Kimin olacağı, genç adamın." Bana döndü, küçük dudakları biraz ödercesine kıvrılmıştı, yeşil gözlerinde muzip bakışlar vardı. "Genç Jamie'nin."

Tek başına meyve bahçesine dönerken yolda bollaşan eşarının altından ortaya çıkan dağınık saçları ve meraktan gözleri için fırlanmış Magdalen'le karşılaştım.

"İşte buradasın," dedi. "Kaleye dönerken senin olmadığını fark ettim."

"Benim için geri dönmüş olman çok ince bir hareket," dedim onların üzerine bırakmış olduğum kiraz sepetini alırken. "Yalnız tek başıma bulabiliyordum."

Başını ileri yana salladı. "Dikkatli olmalısın hayatım, ortalıkta lunca satıcı ve tamirci varken ormanda tek başına dolayamazsın. Hen Colum'un emirleri de..." Bir anda eliyle ağzını kapatacak ümitsiz.

"İlanımanı mı emretti?" diye kibarca sordum. İstemeyerek de olsa beni onıyladı, ona darılacağımı düşüncüyordu. Omuz vltım ve onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım.

"Sanırım bu olagan bir durum," dedim. "Ne de olsa benden

başka kimse kim olduğuna ve buraya nasıl geldiğine bilmiyorduk. Merak sığdırdıyım. "Kim olduğuna sanıyorsun?" diye sordum. "Kız sadece başını sallamayı becerebiliyordu."

"Sen bir İngilizsin," diyebildi sadece.

Bir sonraki gün meyve bahçesine gidemedim. Kaleden çıkamam yaşılandım mıydı, kale ahalisi arasında pek çok kişi bir anlık evlenmiş gibi ve beklenmiş olarak onlara bakmam gerekiyordu. Zeharlenenlere gereken bakımı yaptıkları sonra bu işin kaynağına araştırmaya başladım.

Bunun kesimhanedeki kokmuş etten kaynaklandığını buldum. Enesi gün oraya gittim, etleri tutsüleyenlerin şefi etleri doğru şekilde korumamın yöntemlerini anlatırken arkamdaki kapı açıldı ve yoğun bir duman altında kaldım.

Gözlerim yazmış bir halde arkama döndüğümde meyve kesimhanesinden çıkan duman bulutunun içinde Dougal MacKenzie'nin durduğunu gördüm.

"Hekimlerin yanı sıra jüri de kasaplara mı başladılar?" diye sordu gülerek. "Yakında bütün kaleyi parmağınızda çevirmeye başlayacaksınız ve Bayan Fiza kendisine yeni bir iş aramak zorunda kalacak."

"Sizin iğrenç kalemizle uğraşmak gibi bir niyetim yok," diye paldım, akan gözlerimi mendilimle silerek kömür izlerini çıkarmaya uğruşuyordum. "Tek isteğim buradan bir an önce ayrılmak."

Saygılı bir tavırla başını eğdi, sırtımaya devam ediyordu. "Bu dileğinizi yerine getirerek kişi olabilirsiniz, hanımefendi," dedi. "Geçici bir süre için olsa dahi..."

Mendili elinden düşürdüm ve gözlerimi ona diktim. "Bunun anlamı ne?"

Okundu ve elyle ona doğru esmeye başlayan dumanla gitmeye çalıştı. Beni dışarı çıkarıp ahırlara doğru yürümeye başladı.

"Dün Colum'a kestere ve bir takım garip bitkilere ihtiyacınız olduğunu söyledim."

"Evet, zeharlenmiş insanlara ilaç yapmak için onlara ihtiyacınız var. Ne olmuştuk?" Şüpheli tavrımı koruyordum.

İyi niyetle omuzlarını silkti. "Köye, deniziye gidiriyorum, kullanmanız gereken üç tane at var. Bölge savaştan kurtulmuş, eliali işlenen bir kadın ve elinde çok mal var. Sena istediklerini onda bulabilirsiniz. Hanımefendi, eğer isterseniz uyanın birne binip benimle köye gelebilirsiniz, bu sizin mutlu olmanızdır."

"Savın kanısı mı? Yani Bayan Duncan," Çok mutluydum. Bu bir süreliğine de olsa bu kaleden tamamıyla kurtulmanın verdiği keyfi inanılmazdı.

Hala yüzümü temizeledim ve islenmiş mendili koluma aldım.

"Gülelim," dedim.

Havanın kapalı ve basık olmasına rağmen Cranestmür köyüne kısa yolda ilerlerken çok mutlu idim. Dougal'ın da keyfi yerindeydi, sohbet edip şakalar yapıyordu.

Önce demirciye gittik, yanımızdaki üç atı orada bırakırken vaza beni arkasına bindirdi ve Duncan'ın evine giden Hugh Sığ'ında ilerlemeye başladık. Bu yanı taş yarı ahşaptan oluşu dön keli muhteşem bir malikâneydi. Altı iki katın pencereleri kuyunlu camdan yapılmıştı, bunlar çok açık tonlarda effanla yeşil renkle ve baklava şeklindeydi.

Gele bizi mutlulukla karşıladı, böylesine kasvetli bir günde sızna kalmadığı için mutluydu.

"Bu hankat!" diye bağırdı. "Ben de kilelere gidip bir şeyler çıkarmak için bir sebep arıyordum. Anne!"

Ota yaşlı, kısa boylu, yüzü kız elmasına benzeyen hizmetli kadın şu ana kadar orada olduğunu fark etmediğim bir kapıdan çıkıyordu, bu kapı bakanın arkasına gizlenmişti.

"Bayan Clare'i yukarıdaki kilelere çıkar, sonra da bize bir kova lapnak suyu getir. Kaynak suyu dedim, sakin ortadaki kuyudan getirme!" Dougal'a döndü. "Ağabeyine söz verdiğim toniği sakladım. Benimle mutfağa kadar gelebilir misin lütfen?"

Arlardan tam bir balkabağına benzeyen hizmetçiyi dar merdivenlerle takip etmeye başladım, bir merdivenden birinde umulmadık büyüklükte ve aydınlıkta bir çatı arasına ulaştık.

Evin diğer bölümlerinin aksine burada konatları ya anda hava rutubetli olduğu için kapalı bir sürtü pencere vardı, buna rağmen burası aşağıdaki loş salondan çok daha aydınlık.

Geleceğim işi bilen bir aktardı. Oda, öni tülle kapatılmış kuruma çerçeveleri, ucak uygulamalarla kuruma gerektiğinde kullanılmak üzere ocağı üzerine asılmış çengeller, duvarları boydan boya kaplanmış açık raflarla döşenmişti. Hava akımını sağlamak için duvarlara küçük delikler açılmıştı. Kurumakta olan fesleğen, hiberye ve lavanta kokuları birbirine karışmış ve bütün odayı hoş bir koku kaplamıştı. Bir duvarın önünde boyalı boyuncu uzanmış, oldukça büyük ve modern bir tezgâh vardı, bunun üzeri havanlar, havan tokmakları, karıştırma kapları ve kağıtlarla doluydu. Hepsi penli parlıdı.

Bir süre sonra Gelece yanıma geldi, merdivenlerden çıkıp için karışmış olan yüzünde bütün öğleden sonrayı bitkilerle uğraşmış dedikodu yaparak geçirecek olmanın mutluluğu vardı.

Hafif bir yağmur başlamıştı, damlalar büyük pencereleri hafife vuruyordu, şömine yanıyordu, son derece rahat ve huzurlu bir ortamı vardı. Gelece ile arkadaşlık etmek çok hoşuma gidiyordu, kalede bulunan utangaç klan kadınlarının aksine, son derece espri ve toplum kurallarını küçümseyen bir kadındı. Köydeki kadınlardan çok daha kültürlüydü.

Son on senede kalede ve köyde yaşamış bütün skandalların da haberdardı, bana bir sürü hikâye anlattı. Aslında bunları sorular sormaması garipti. Belki de benim haklımda bilmek istediklerini başkalarından öğrenmeyi tercih ediyordu.

Dışardan bir takım güroltüler geldikçe fark ettiğimde bunları pazar ayınından dönmekte olan köylülerden kaynaklandığını düşündüm. Kilise, sokakın sonundaki kıyının yanında, kiliseden meydana kadar uzanan High Sokağı ise küçük panika ve sokakların bir araya toplandığı bir yelpaze gibiydi.

Demirciye giderken köyün kışbakkası görünüşü beni çok etkilemişti. Dirseğin aşağı bir kol ve ona bağlı olan elin iskeleti çok henziyordu. High Sokağı üzerinde dükkânların, işyerlerinin ve varlıklı insanların evlerinin bulunduğu önkol kemiydi. St. Margaret geçidi ise dirsek kenarındaydı, burası demircinin

tabakhane, daha düşük seviyeli işyerlerinin yer aldığı. High Sokağı'na paralel uzanan dar bir sokak. Köy meydanı (bugüne kadar görmüş olduğum kare formundaki köy meydanlarından değişik, dördörtgen) karpal ve merakarpalları yani bilek ve el omuğu kemiklerini oluşturunuyordu, aralarda küçük köy evlerinin bulunduğu panikalar da filanjiyal parmak eklemelerini.

Duncan'ın evi bölge savcısına yakışı bir şekilde köyün meydanında yer alıyordu. Burası hem itibarlı hem de kullanışlı bir yerdi: burada bazı durumlarda Arthur Duncan'ın çalışma masanının dışına taşan, halkın önünde çözümlemeye gereken yasal konular görüşülüyordu. Meydanın tam ortasında dişiyağı göre kançılama direği, bayrak direği, at bağlama yeri, bahat yelüğü direği olarak kullanılan ahşap kazığın yanında taş bir kançılama üzerinde yine ahşaptan yapılmış grip bir alet duruyordu. Doğal bunu teşhir etme boyunduruğu diye adlandırmıştı.

Dişardaki güroltüler iyice artmıştı, bu kiliseden yemekte olan yemek üzere evine dönen köylülerin çıkardığı ses olamazdı. Gelece daha fazla dayanmayacağına beliren bir çığlık atarak içindeki kavanozları bir kenara bıraktı ve bu güroltünün sebebi anlamak için koşarak gidip camı açtı.

Yanına gidip baktığımda hem köyün hem de kilisenin papasının olan koca boylu Peder Bain'i ve arkasında kiliseye giderken giyen cübbe, elbise, bonc ve keplerini giymiş olan kalabalık topluluğu gördüm. Yanında on iki yaşlarında, üzerindeki eski deri panolon ve gömleğindeki lekelerden tabakhane de çalıştığı belli olan bir erkek çocuk vardı. Papaz oğlunu ensesinden yakalamıştı, altında kendisinden uzun olan esirini bu şekilde tutarken zorlanıyordu. Kalabalık bu ikiliyi protesto sözleriyleyle takip ediyordu, bu uğultu zıngın çaktıktan sonra duyulan gök gümüşünü hatırlatmaya başlamıştı.

Biz camdan bakarken Peder Bain ve oğlan bir anda gözden kayboldular, eve girmişlerdi. Kalabalık birbirini itekleyip bu meydanın dışına durmaya devam ediyordu. Biraz daha otur olmalar pencere çıkıntısına tırmanıp içeriye gözlemeye uğruşuyordu.

Gelece çarparak camı kapatınca sesler azaldı.

"Hırsızlığa benziyor," dedi bilmiş bir tavırla birkilerin durduğu masaya geri dönerken. "Bunu genellikle talakhanede çalışan çocuklar yapar."

"Ona ne olacak?" diye sordum merakla. Kurmuş biberiyelen parmaklarının arasında ufalayarak havana doldururken omuzlarını silkeli.

"Bu Arthur'un bu sabahki huzun durumuna göre deşip. Kabızlaşma yapmayı başarabilseyse oğlan karışılacakla kurtulabilir. Ama kabızsa veya gazı varsa bir kulağını ya da bir elini kaybeder."

Dehşete kapılmıştım, olaya karışıp karışmama konusunda tereddütlerim vardı. Bir yabancıydım, heni de bir İngiliz... Kaldı yaşadığım için bana sayıp gösterme olasılıkları var mıydı? Köylülerin çoğu beni görünce şeytan görmüş gibi oluyordu. Benim bu işe karışmam büyük ihtimalle oğlanın aleyhine olurdu.

"Sen bir şey yapamaz mısın?" diye sordum Geilie'ye. "Kocula konuş, yanı ona biraz daha hoşgörünlü olup olamayacağın sorar mısın?"

Geilie büyük bir şaşkınlıkla başına yapmakta olduğu işten kaldı. Kocasının işlerine karışacağımı aklının ucundan bile geçmemişti.

"Ona ne olacağını neden umursuyorsun?" diye sordu, tavırda bir dıgmanlık yoktu, gerçekten de merak ediyordu.

"Nasil umursamam? O küçük bir çocuk, bir hata yapıp diye önsür boyu sakat kalmayı hak etmiş olamaz!"

Sarı kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı, bu açıklama onu tatmin etmemişti. Buna rağmen omuzlarını silkeli ve elindeki havanı bana uzattı.

"Arkadaşları mutlu etmek gerekir," dedi gözlerini devirerek. Rafları gözden geçirdi ve içinde yeşil renkli bir malzeme bulunan şeyi aldı, üzerindeki etikette el yazısıyla NANERUHU OZU yazıyordu.

"Gıdıp Arthur'a ilacını vereyim, bu arada delikanlı için yapabileceğim bir şey var mı bakayım. Aına geç kalmış olabirim," diyerek beni uyardı. "O salak papaz bu işe burnunu sokmaya ça-

lanı ıncıyı aldırmadan içi rahat etmeyecektir. Yine de deneyeceğim. Sen dövmeye devam et, biberiye uzun zamanda hallolur."

Tokmağı elime aldım ve kurulmuş gibi havana vurmaya devam ettim, biberiyelerin ne halde olduğunu önemsemiyordum. Köpük pencere hem yağmuru hem de aşağıdaki kalabalığın gürültüsünü yumuşatıyordu, ikisi birbirine karışmış, tehditler indiyi dönüşmüştü. Okula giden bütün çocuklar gibi ben de Dikens'in eserlerini okumuştum. Bu dönemlerdeki zamanı aldım, insanların yaşlarına ve içinde bulundukları koşullara bakılmaksızın verilen cezaları anlatan başka yazarlara ait kitapları da. İkiyüz yıl sonra bir kenarda oturan çocukların asilip sakat birkikliğimi okumakta olayın gerçekleştigi an birkaç adımı ötede biberiye ederek beklemek arasında çok büyük bir fark vardı.

Eğer çok kötü bir ceza verilirse olaya karışmaya cesaret edilecek miydim? Havanda birlikte pencereye doğru ilerledim. Kalabalık girmeye artıyordu, ev kadınları ve tüccarlar topluluğu görünce ne olduğuna merak etmiş ve buraya doğru gelmeye başlamışlardı. Yeni gelenler, daha önce burada bulunanlardan gelen bilgileri aldıktan sonra onlara dâhil oldular, artık kopya çekmiş daha fazla meraklı yüz vardı.

Aşağıda sabırla verilecek kararı bekleyen gruba bakarken birdenbire her şeyi daha net görmeye başladım. Birçok insan gibi ben de savaş sonrasında Almanya'da yapılanları duymuş, okumuş ve çok olmuşum: sürgün ve toplu katliamları, ikiyayecileri, ağırlama kamplarını, yakulmaları ve bunun gibi zulümleri duyduğum zaman, "İnsanlar bunların yapılmasına nasıl izin verdiler? Gıdıp gelen kamyonları, bacalardan çıkan dumanları, önlenmiş çıkan çitleri görmediler mi? Nasıl hiçbir şey yapılmadan durdular?" diye sorup durmuştum kendime. Şimdi nasıl durduklarını biliyordum.

Burada bir ölüm kalım davası yoktu. Colum'un varlığı bana sademalarına engel olurdu. Yalnız başına dışarı çıkıp duruma uygun bir ceza verilmesini hatta kan çıkmasını bekleyen bu kat, kuralsız, namuslu ve heyecanlı grubun karşısında durma düşüncesi bile porseleni tutan ellerinin terlemesine sebep olmuştu.

İnsanların bir arada yaşamaları bir ihtiyaçtı. İlk mağnra

adamlarından bugüne, insanlığı - çaresizliğini örtbas etmek için kurnazlık edip - hep gruplar halinde yaşamışlardı, kendilerinden çok daha güçlü olan varlıkların hakkından sayıca üstün oldukları takdirde gelebileceklerini keşfetmişlerdi. Çete kültürünün özü buydu. Bir gruba karşı koymaya herakati, o grupları yenilmeye kalkışan insanları bile yıllar boyunca katletmişlerdi. Bir gruba karşı durmak normal cesarettten fazlasını istiyordu. Benim dürtülerim çok ötesinde bir yüreklilik. Korkarım ben buna sahip değildim ve bundan utanıyordum.

Kapı açılıp Geilie içeri girene kadar sanki asırlar geçmiş gibiydi, son derece sakin bir tavırla ilerledi. Elinde bir parça kumaş vardı.

"Kayıttıktan sonra bunu süzmemiz gerekiyor," dedi, muhabbete kaldığımız yerden devam ediyordu. "Bunu tülbentle sarıksı iyi olacak, evet bu en iyisi."

"Geilie! Sahrânı sinama. Çocuğu ne oldu?"

"Ah, şu mesele," Çaresizlik içinde omuzlarını yukarı kaldırdığı sırada yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. Gardiyo dışarıda ve gülmeye başladı.

"Bem görmeliydin," dedi, gülmeye devam ediyordu. "İtiraf etmeliyim ki mümkünimden. Bir eş olarak gösterdiğim öznel kadınlığın, amelik duygularıyla birbirine karışmıştı. Ali, Arthur, birikteliğimizin kutsal meyvesi olsa - tabii ki böyle bir şey olmayacak," - dedi yüzüne vermiş olduğu duygusal havayı başını rıllara doğru sallayarak yok etmekten sonra - "ve o böyle bir şey yaparken yalancasına neler hissederdin, sevgilim? Bu lirsizliği yapma schebanın açık olduğuna hiç şüphemi yok. Ah Arthur, biraz daha bağışlayıcı olamaz mısın? Sen adaletin ruhusun." Kendim gülerек taburemin üzerine attı, bir yandan başaklarını yumrukluyordu. "Burada oynamak için yeterince yer olmayan ne kout?"

Dışarıdan gelen gürültüler şokla değiştirmişti, Geilie'yi kollarıyla baya baya bırakıp ne olup bittiğini görebilmek için cama yığıldım.

Kalabalık açıldı ve oğlan, papazla savcının ortasında yavaş yavaş ortaya çıktı. Arthur Duncan bu kadar yarımsızca

aldığı için yarımsızca kalabalığın arasındaki önemli insanları alamıyordu. Peder Bain ise yuvarlak suratını asmıştı, tam bir putesi benemiyordu.

Bu büyük kafele, köy merkezine, köyün gardiyanı John MacRae'nin onları karşılamak üzere kalabalığın bir adım öndüne gittiği yere doğru ilerledi. Bu adam insanın gerekirdiği ciddiyetini koyu renk bir pantolon ve uzun bir ceket giymiş, boynuna hafif bir sapka takmıştı. Uzun ceketinin kuyruklarını yağmurdan ıslanmamış içi yulırlı kaldırmıştı. O, başta tahmini etmiş olduğu gibi, sadece gardiyan değildi. Bu sadece yapmakta olduğu işlerden biriydi. O yerine göre polis, gündürlük görevlisi ve cellât oluyordu. Kemerine asılı bir keçesi vardı, yapmakta olduğu görevlerin karşılığında perçemle pazarında satılan her şeyi çözümlenmiş yüzde alma hakkına sahipti.

Bu bilgilerin hepsini ondan edinmiştim. Birkaç gün önce kaleye girip basparmağındaki hiç geçmeyen dolamayı tedavi edip edemeyeceğimi öğrenmek istemiş. Steril bir iğne ile onu delip tavak tomurcuğu merhemini ile sararken, John MacRae'nin altında son derece yumuşak başlı, güler yüzlü ve utangaç bir adam olduğunu görmüştüm.

Şu an o güler yüzüllükten bir eser yoktu, tam tersine MacRae'nin yüzü çok ciddiye. Bunun mantıklı olduğunu düşündüm, kimse gülümseyen bir cellât görmek istemezdi.

Suçlu, meydanın ortasındaki taş kaidenin üzerine çıkarıldı. Oğlanın yüzü benbeyazdı ve çok korkmuş gibi görünüyordu. Kalıplaşmış savcısı Arthur Duncan'ın Cranesmuir sakinlerine huzurlu olduğu parafu konuşması bitene kadar yerinden kopmadı.

"Salak çocuk ben aşağı indiğimde suğunu çoktan itiraf etmiş bile," dedi kulağının dibinde bir ses. Geilie omuzumdan eğilmiş olanları seyredivordu. "Onun tümüyle senin bir kalmasını sağlayamadım. Ama alabileceği en hafif cezayı aldı. Bir süre boyunca kulağından çivilenerek boyundurukta asılacak."

"Kulağından çivilenerek mi? Nereye?"

"Peydaya." Buna gırp bir bakış fırlattıktan sonra, pence-

ının önüne gidip onun aracılığıyla verilmiş bu hafif cezanın uygulanıp uygulanmadığını izlemeye başladı.

Boyunduruğun önünde toplanmış kalabalığın aralından süzülüp görünce mümkün değildi. Görevlinin kulak çakma için rahat yapabilmesi için biraz açıldılar. Oğlanın yüzü benihayzardı, o koca boyunduruğa küçük kalmıştı, çenesini iyice kasıyıp, gözlerini kapamıştı. Korkudan titrerken onları kapalı tutmaya devam etti. Çivi kulağına, kapalı pencerelerin ardından bile oldukça net duyulabilen bir şekilde gürleyen tiz bir çığlık duyuldu.

Meydandaki izleyicilerin pek çoğunun yaptığı gibi hızla izimze döndük. Arada bir dönüp o tarafa bakmaktan kendimi alamıyordum. Yoldan geçen herkağ serseri durup önünle alay edip üzerine çamur attı. Daha sonra oldukça ağırbaşlı bir sakın, günlük işlerini bir tarafa bırakıp onun yanına gitti ve ona alıak değerler hakkında açıklamalar yapıp öğütler verdi.

Güneşin batmasına daha bir saat vardı. Kapı vurulduğunda hızla salonda çayımızı içiyorduk. Yağmurdan dolayı hava gun boyu karanlık olduğu için güneşe bakıp zamanı tahmin etmek mümkün değildi. Duncan'ın evinde saat de vardı, görkemli çeyiz panelleri, piring sarkaçları ve garip melek figürlerine sahip bu saat altı buçuğu gösteriyordu.

Büyükçe kadın salonun kapısını açıp, "Buyurun," dedi. Jamie Mac Tavish içeri girerken alışkanlıkla başını eğdi. Yağmurdan korunmak için üzerine eski bir palto giymişti, kolumun altında kalkanmış, koyu yeşil kadifeden yapılmış bir pelerin vardı.

Ayağa kalkıp onu Geilie'ye tanıştırdığında başıyla selam verdi.

"Günün Duncan, Bayan Beauchamp." Elini cama doğru tuttu. "Gönlüğüm kadıyla bu akşamüstünüz oldukça hırketli geçmiş."

"Hâlâ orda mı?" diye sordum, dışarıyı görmeye çalışarak Pencerelerin sallanmasından dolayı oğlanı sadece karalı olarak görebiliyordum. "Sınırlıklam olmuştur."

"Olmuş." Jamie elindeki pelerini ağı ve bana uzattı. "Çolun bunu duyacağın olacağını düşündü. Köyde yapılması gereken

şeyler vardı, o da pelerini benimle yolladı. Kaley herkeze dağıttı."

"Çok nazikmiş," dedim, aklım çocuktaydı ve oysane bu cümle kurmuştum.

"Orda daha ne kadar kalacak?" diye sordum Geilie'ye, bu boyunduruğu görünce de, "Boyunduruğtaki çocuk," diye ekledi.

"Ah, şu çocuk," dedi kasklarını çatarak, bu özensiz konunun meşguliyetini gelmesi canını sıkması gibiydi. "Sana bir saat kalamam söylemişim. Şu ana kadar çoktan çözülmüştü."

"Çözülmüş," diyerek Jamie onun sözlerini onayladı. "Onu gördüm. Heavöz onu kulak memesinden söküneye yetecek kadar cesareti bulamamıştı."

Bu sözler karşısında ağzım açık kaldı. "Çivinin kulağından çıkarılması olduğunu mu söylüyorsun? Onu kendisi mi çıkaracak?"

"Elbette," Jamie durumun farkında değilmiş gibi neşeliydi. "Hâlâ biraz korkuyor ama yakında kafasını toplayacaktır. Dışarıda yağmur var ve hava kararmak üzere. Anık gitmemiz gerekiyor aksi takdirde yemek yerine kırıntıları yemek zorunda kalır." Geilie'nin önünde eğildikten sonra gitmek üzere arkasını döndü.

"Biraz bekle," dedi Geilie bana. "Bu güçlü kuvvetli delikanlı emre geçmeyecekse belki benim Bayan FitzGibbons'a önceden vermiş olduğum karutulmuş tahınları ve benzer şeyleri kullandığını sandığı da götürür. Bay Mac Tavish bana bu işi yapar mı?"

Jamie bunu yapacağını bildirdi. Geilie hizmetlisine ufusından sandığı getirmesi için odanın kocaman demir anahtarını verdi. Hizmetli gelene kadar köşedeki yazı masasına gidip bir kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. Piring tutamakları olan in alıp bunu salona getirildiğinde o da yazacaklarını biliyordu. Hizmetli onu kuruttu, katlayıp mühürlü ve bana verdi.

"Bu malların faturası... Onu Dougal'a verin mi?" Odeme işlerini o tutar. Sakın başkasına verin, bunu yaparsan paramın önüm hafızla sürer."

"Veririm."

Bana sikacı unlandıktan sonra soğuğa dikdik etmemişti için uyatarak beni kapıya kadar geçirdi.

Jamie kutuyu atının eğerine bağlarken saçığın altına saklandı. Yalnızca günlerce hazırlanıyordu, bütün çukurlar suyla dolmuştu.

Kutuyu yerleştirirken Jamie'nin geniş sırtını ve kollarını inceledim, o koca kutuyu kolaylıkla kaldırmıştı. Sonra oğlunun bulunduğu yere baktım, orada yeniden toplanmış kalabalık cesaretimi yok ediyor, elimi kolumu bağlıyordu. Gerçi o ay sıbı renkli saçlara sahip güzel bir kız değildi ama Jamie'nin daha önce Colum'nun toplantısında göstermiş olduğu tepkileri hatırlayınca bu oğlunun durumuna da kayıtsız kalmayacağını düşündüm.

"Bay Mac Tavish," diye söze başladım. Cevap vermedi. Yalçızlığı yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmamıştı, mutlu bir şekilde ması gözlerini yapmaktaki olduğu işe dikmişti.

"Jamie," dedim bu sefer daha yüksek sesle, hemen düdü. O gerçekten bir Mac Tavish değildi. Soyadının ne olduğunu merak ettim.

"Evlendim."

"Sen gerçekten de ırı bir adamsın," dedim. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, başıyla beni onaylarken neyin peşinde olduğunu nelerak etmeye başlamıştı.

"Pek çok şey yapabilecek kadar iriyim," dedi.

"Parmakların da güçlüdür."

Bir elimi açıp kapatırken sonra yüzündeki gülümseme iyice belirgin hale geldi. "Evet, öyle. Sanırım karnak istediğin birkaç ceviz var?" Can gibi gözlerini bana dikmişti.

Ben de gözlerimi onun arkasındaki meydana hâlâ durmakta olan izleyici kümesine diktim.

"Bu daha çok yangından birini kaçırmak gibi bir şey." Ması gözlerinin içine baktım. "Bunu yapabilir misin?"

Bir süre cevap vermeden bana baktı, hâlâ gülümseyordu, omuzlarını silkti ve, "Evet, eğer ucu tutabileceğim kadar uzunu bunu yapabilirim. Sen kalabalığın dikkatini başka yöne çekebilir misin? Bir yabancıyı işlerine karışmasından hoşlanmazlar ve ben bir yabancıyım."

Bu ricamın onu tehlikeye atabileceği aklıma gelmemişti, te-

melöl etmeye başlamıştım ama o bunu bir oyun olarak görmeyi başlangıç ve tehlike onu korkutmuyordu.

"Tamam, ona yakından bakmak üzere birlikte öne çıkınız ve ben onu görünce bayılırım, sence bu işe..."

"Ne de olsa kan görmeye hiç alışık değilsin, öyle değil mi?"

Aktör gibi bir kapını havaya kaldırmıştı ve soruyordu. "Evet, bu iş şuras. Bunu tam kaidenin üzerinde yaparsan daha da iyi olur."

İşin altında ona bakma düşüncesi hafifçe içimin kalkanına dokunuyordu. Biraz daha yaklaşıncaya korktuğum kadar köse bir durum olmadığını fark ettim. Kulağı üst kısmından, ucuna oldukça yakın bir yerden mihlanmıştı, başsız çivimin yaklaşık üç çarmlık ucu bağlandı yerinin dışında kalıyordu. Çok fazla kan vardı, oğlan çok korkmuştu ve son derece huzursuzdu ama yüzünden yaşadığım kadıyla fazla acı çekmiyordu. Bu devirde birkaç verim vermekte olduğu kararları düşününce Gedle'nin bu olayı hafif olarak değerlendirilmesine hak vermeye başlamıştı, ama yine de bunun barbarlık olduğunu düşünüyordum.

Jamie seyircilerin yanından ilerledi. Oğlanı azarlarcasına kolunu sallayıp duruyordu.

"Eet, delikanlı," dedi dilini jaktatarak, "başım belaya sokmuşun öyle değil mi?" Kulağı daha yakından bakabilmek için dokunmuş gibi elini boyunduruğa dayamıştı. "Orada gereken fazla kaldın," diye devam etti küçümser bir tavırla, "kalın biraz dene geleceksin ve bu iş bitecek. Sana yardım edeyim mi?" Oğlunun saçlarını yolacakmış edasıyla öne doğru uzandı ve ması kafasını yakaladı. Oğlan korkuyla gılgık attı.

Gerekten şareti almıştım, arkamdaki kaidimin ayaklarına kuvvetli bir şekilde hasmaya gayret ederek bir adım geri çekildim. Çatıların topuğu ayağımı delince kadın acı içinde bir gılgık attı.

"Çok üzür dilerim," diye zorlukla konuşmaya çalıştım.

"Ben... Samimi bayılacağım! Lütfen..." Boyunduruğu arkamı düdü ve büyük bir ustalıkla sendeleyerek birkaç adım atıma-ya gışım, düşürmek için etrafımdakilerin kollarını yakalayıp onlara tutunmaya çalışıyordum. Kaideden yirmi santim kadar uzaktaymışım, hızla önceden gözümü kesmiş olduğum ince repli bir kaim üzerine yalpaladım ve ona çarptım.

Eteklerimizi birbirimize dolandı ve çığlıklar arasında kendimizi ötek çimlerin üzerinde yuvatanlar halde bulduk. Bir süre sonra onun bharunu bıraktım ve kollarımı iki yana açarak dramatik bir tavırla yerde uzanıp kaldım, yağmur damlları yüzümü dıuyuyordu.

Aklımda çarpışmanın etkisiyle hafif bir çök geçiriyordum - bir üzerime dağılmıştı - etrafına toplanan insanların konuşmalarını dinlemeye çalışırken nefes almakta zorlanıyordum. Her kıldan bir ses çıkıyordu, yağmurdan daha yoğun bir ömeler ve hayret çığlıkları sağanına tutulmuştum. Bir süre sonra tımdık kollar beni tuttu ve oturttu, gözlerimi açtığımda grişek bir ılışyle bana bakan mavi gözleri gördüm. Halife göt kuyarak bana için tamamladığını bildirdi. Kalibahın doküatını bu yeni olaya yönelmesinden doğan fırsatta kalıhtın üzerime mendilini bastırarak yukarıları doğru hafız kaçan delikanlıyı gönden kaçırmışım.

Biraz önce bu delikanlının kanına süzemiş olan bu köşüde, büyük bir nezaket ve dikkatle beni bulduğum yenden kaldırıp Duncanlar'ın evine kadar taşıdılar. Orada kanyışa, çaya, bıtanyelere ve ılışyle boğuldum. Jamie artık gitmemiz gerektiğini büyük bir ciddiyetle vurgulayınca ev söluplerimizin mızırları hiçe sayarak ayağa kalkıp kapıya ilerledim.

Atımı yedeğe alınıktık ve bir kez daha onun altında ötüne oturduğum, yardımından dolayı ona teşekkür etmeye çalıştım.

"Hiç sorun değıl," dedi sözlerimi yarıda keserek.

"Ama bu sevin için çok riskli bir durumda," diyerek malı konuşmaya devam ettim. "Senden bunu istediğinde seni tıbbiye atacağımın farkına varmazmışım."

"Küçük Saksonyalı bir kıldan daha yürekli olmamı beklemiyordun bir halde?"

Alacakaranlıkta gölgelerimiz yelken kenarına düşerken uatın tınsı kalkışmasını sağladı. Dönüş yolunda pek konuşmadık. Ben kalemim kaptısına bırakıp ayrılmak alayca bir sesle, "İyi geceler Saksonyalı Bayan," demeyi olmasına rağmen ben arkadaşlığınzın eline ağaçlarının altında dedikodu yapmaktan daha öyey üşünüş sızdığını hissediyordum.

Yemin Töreni

Sonraki iki gün gılgı gelçikler ve hazırlıklarla dolu bir karmayışında geçti. Tıbbi deneyimlerimi de sekteye uğramıştı, zehlenen herkes iyileşmişti diğerleri de hastalanamayacak kadar mızıldı. Odun toplayan oğlanların parmaklarına bonon kıymışlar ve çok kalibolik olan mutfağıdaki ulak terek şıst vakatan dıydı herhangi ciddi bir kaza da olmuyordu.

Ben de hazırlayla çokkuluydum. Bu gece o geçeydi. Bayan Fox, bonin MacKenzie klan savaççılarının bu gece Colum'a bılıkk yeminlerini etmek üzere Büyük Salon'da toplanacaklarını ılışiyordu. Böylecene önemli bir zölen yapıldıken kime dırdıla ılışiyememi.

Mutfak ve meyve bahçesinde çalışırken bana birkaç gün emek kadar yıreceğı bir kenara ayırmayı başarmıştım. Matras yoktu, onun yerine muayenehanedeki kalın cam kavatıdan birini kullanmaya karar vermişim. Kalın bonların ve Colum'un ince düşünceliliğı sonucunda elde etmiş olduğum uatın bir pekerimim vardı. Oldukça iyi terbiye edilmiş bir aın da vardı, ahırlara yaptığım ziyaretler sırasında hangisini almanın gerektiğine karar vermişim. Parazo yoktu ama hastalarımsı bonu indimleri kızılgıında bir sürü incik boncuk, kurdeler ve rak tefek mücevher vermişti. Gereken anlarda onları ihtiyacım olan yerlerle takas edebiliyordım.

Yelken emmeden ayrılmak Colum'un mızıfırcıveriliğini ve kale yapılarındının gösterdiği dostluğu suistimal edeceğim için üşiyordum ama onlara ne diyebilirdim ki? Bir konoda onun sını kararsız kalmış ve onu da yapmamaya karar vermişim. Za-

ten kışkırtı da yoktu ve onu elde etmek için Colum'un okunu
girmesi riskini göze almak istemiyordum.

Havaun kararından bir saat sonra, sessizce ahlara gi-
tim, ortalkta dolanan birileri olması ihtimaline karşı kulağla-
rımı dört açmışım. Görünüşe bakılınca herkes kaledeki büyük
salonda yapılacak törene hazırlanıyordu. Kapı sıkıştı ama bir-
az daha kuvvetle inince deriden yapılmış mentezeleri sayeside
ses çıkarmadan içeri doğru açıldı.

İçerisi sıcak, dinlenmekte olan atlar hafifçe kıpırdıyor-
du. Burada havalandırma amacıyla küçük pencereler vardı ama
bunlar yıldızların parıltısını içeri alamayacak kadar küçüktü. El-
lerimi önüme uzatıp ana bölmeye ilerlemeye başladım, aygı-
nın altındaki samanlar hafifçe kıpırdıyordu.

El yordamıyla, bana yolu bulmamda yardımcı olacak tezgah
arıyordum. Ellerimle aradığım hiçbir şeyi bulamadım ama
ayakların yerde duran sert bir engel takılınca eski taş binanın
duvarlarında yankılanan bir korku çığlığı atarak boyu boyunca
yere serildim.

Bu engel küfür ederek yerde yuvarlandı ve beni kolumdan
yakaladı. Kendimi, in bir erkek bedeninin üzerinde uzanmış
buldum, nefesi kulağıma gidiyordu.

"Kimin sen?" diye hırladım geri çekilirken. "Ve burada ne
yapıyorsun?" Saldırgan sesimi duyunca ellerimi gevçetti.

"Aynı soruyu ashında ben sana sormalyım Saksonyalı," dedi
Jemie MacTavish yumuşak bir sesle, bu içime biraz su serpi-
Samaaların arasında hafifçe debelendikten sonra doğruldu.

"Ashında bunu tahmin etmem zor değil," diye ekledi ardan-
dan. "Geceinin kör karışığında tanımadığın bir atan üzerinde,
peşinde MacKenise klanının yarısı varken buradan ne kula-
zınlılabileceğini düşünüyorsun?"

Kafam karıştı.

"Peşinden gelmelerler. Hepsi Büyük Salonda olacak ve birlik
tek bagına at sürmeye içerinden biri bile sabahla kadar ayak kalı-
rı ben buna gerçekten şaşırım."

Gülerlek ayta kalktı ve benim de kalkabilmem için bami öm-
m uzattı. Eteğimin arkasındaki samanlar gereğinden fazla kım-
vet kullanılarak sıkıldı.

"Seni söylediğim gibi düşününce her şey çok mantıklı ge-
nmiyor, Saksonyalı," dedi, anlam veremediğim bir yumuşak-
lıkla konuşuyordu. "Eğer Colum kalenin çevresine ve açışların
arına nöbetçiler dikmemiş olsaydı mantıklı olalırdı de. O,
haras ilanı ve savagıları içendeyken kaleyi asla korumaz bu-
lurdu. Tığ açısı göre çok daha zor yanar ama o yine de..."

Bir anda hükümetin adamı olan John Campbell'in, MacDu-
nald klanındaki onuz sekiz kopyi kılıçtan geçirdikten sonra ateşe
verdiği yüz kızartıcı Glencoe Katliamını hatırladım. Hızla
başlamaya çalıştım. Elli yıl önce olmuştu, Colum'un ölüm
anını haklı gösterecek kadar yakın bir tarih.

"Kaçmak için oldukça yanlış bir gece," diye devam etti Mac-
Kenise. Benim kaçmamla ilgilenmiyordu, sadece bami neden
hırsızlık yaptığımı anlatıyordu, bu çok garibime gimişti. "Nö-
betçilerin yanı sıra, civardaki iyi benicilerin hepsi av partisi ve
ayakların kalmak için buraya doğru geliyor. Yol çok kalabalık-
tı."

"Av partisi mi?"

"Evet, genellikle erkek geyik avlanır, bu kez bir yaban domu-
zu bile bulunabilir. Ahırda çalışan çocuklardan biri yaşı Alex'e
dışarındaki ormanda bir tane gördüğünü söylemiş." İn eli-
ni altına koydu ve beni aralık kapıya doğru çevirdi.

"Gel bakalım, seni kaleye geri götüreyim."

Onları unakladım. "Sen yorulma," dedim öfkeyle. "Kendi
başına dönebilirsin."

Bu kez serçe bileğini yakaladı. "Bunu yapabileceğinden
eminim ama yolda Colum'un nöbetçileriyle tek başına karşıla-
şmaktan hoşlanamayabilirsin."

"Nedenim o? Yanlış bir şey yapmıyorum ki? Kalenin bah-
çesinde yürüyüş yapmaya karşı olan bir yasa mı var?"

"Hayır. Sana bilerek zarar vereceklerini sanmam," dedi göl-
gilen güleleriyle tarayarak. "Ama tek başına nöbet tutmakta olan
bir atanın en yakın dostunun matarası olman çok da beklen-
mül bir durum değildir. İçki gerçekten de iyi bir dosttur ama
başına karışıklığın içinden ufak tefek, hoş bir kadın çıkınca at-
kalama hiç de hoş tavsiyeler vermez."

"Karanlıkta senin üzerine düştüğümde de yalnızdım," diye hatırlarım ona, cesaret gösterisi yapıyordum. "Ayrıca ne ufak teleğim ne de hoşum, en azından şu an öyle değilim."

"Ben uyuyordum, sarhoş degıldim ve şu anki ruh halini bu tarafa bırakıp gerçeklere bakarsak sen Colum'ün nöbetçilerine göre çok ufaksın."

Bu tartışmanın sonunda bir yere varamıyacaktık, başka bir taktik uygulamaya başladım. "Hem sen niye ahırda uyuyorsun? Bir yerlerde yatağın yok mu?" Mutfağın önündeki sebze bahçelerinin sınırlarına gelmişik, yüzünü hafifçe görebiliyordum. Birdenbire bakışlarını bana çevirdi.

"Hi hi," diyerek yürümeye devam etti. Hâlâ sılıca bileğimi tutuyordu. Bir süre sonra, "Ben buradan ayrılsam iyi olacık," dedi.

"Çünkü Colum MacKenzie'ye bağlılık yemini etmek istemiyorsun," dedim. "Böyle bir sorumluluğu yüklenmek istemiyorsun."

Gözlerini bana dikti, sözlerimi onu eğlendirmişti. "Onun gibi bir şey," diyerek söylediklerimi kabul etti.

Yan kapılardan beri aralıktı, bunun üzerine asılmış meşale yola sanı bir ışık veriyordu. Bir el arkadan sarılarak ağzımı kapayıp ayaklanımı yerden kestiğinde o kapıya çok az bir yolumuz kalmıştı.

Rupert tekmeleyerek karşı koymaya çalıştım ama Jamie'nin de söylediği gibi bu adam benden çok iriydi.

Duyduğum seslerden anlayabildiğimi kadarıyla Jamie'nin de başı derneydi. Yanımdan gelen hırıltılar bir düşme sesinin ardından lskoçça savrulmuş bir kışkırla birlikte kesileverdi.

Karanlıktaki debelenime sona erdi ve ardından alıymadık bir kışkırtıya duyuldu.

"Şu Tarannın ipine bak, bu delikanlı Colum'ün yeğeni değil mi? Törene biraz geç kalmadın mı delikanlı? Yanındaki kim?"

"Bir kadın," dedi beni tutan adam. "Sahip olduklarına bak, heralere çok hoş ve ağız sulandırıcı bir şey." Ağzımı bırakıp el başka yerlerime sıkıştırılmaya başladı. Bu sıkıştırma beni deli-

neği elimi uzatıp burnumu yakaladım ve hızla çektim. Adam bense sonra salonda yapılacak olan yemine leğ de berranemeyen yerler üzerine yemini ederek beni bıraktı. O lanet olansu niki kolbasundan hızla uzaklaştım. Jamie yanımda olduğu için gülmekle meşguldüm. Her şeye rağmen bana çelik etmiş olmasın son derece sağduyulu bir hareketi.

O kollarına yapışmış olan iki adamdan kurtulmak için hoş bir hareket yaparken hiç de öyle düşüncüyordu. Adamların arasında düşmanlık belirtisi yoktu ama onu oldukça sıkı tutuyorlardı. Onu kapıya doğru itekliyorlardı.

"Durun çocuklar önce gödip üzeriminı değıştirmem gerekiz," diyerek onlara karşı koymaya çalıştı. "Yemin törenine bu şekilde gidemem."

Otom bu zanlı kaçma denemesi, alın ışıgı mükerremel ceketini gömleğiyle şışman Rupert'in bir mantar gibi orada belirvermeneye suya düşü.

"Dert etme delikanlı, biz içende sana uygun şeyler buluruz," dedi ilk uçan gözleriyle Jamie'yi sözler. Onu başından tutup em doğru çekti, Jamie zorla içeri girdi ve gönden yok oldu. Tılsım bir el beni duruşğinden tutunca öter istemey beni de ne beklettim.

Rupert de diğerleri gibi alkollüydü. Büyük Salonun önündü mruada en güzel gıysilerni giyip kama, kılıç, silah ve turtabanı kuşanmış almış ya da yetmiş kadar adam vardı. Rupert duvarların arasında bulunan bir kapıyı gösterdi, adamlar Jamie'ite kaka bu kapının ardındaki ışıklı, küçük odaya soktular. Cesetli valar ve masalarla döşenmiş bu oda büyük ihtimalle dıym olarak kullanılıyordu.

Rupert Jamie'nin lekeli gömleğini ve başındaki samanları in-olubilen sonra dönüp benim saçlarımmın arasındaki samanları gıncıce sırtımayaya bağladı.

"Neden geç kaldığını çok iyi anladım delikanlı, bunun için ne söyleyebiliriz," diyerek Jamie'nin sırtına vurdu.

"Kızlar! Burada gıyceceği ihtiyacımız var. Reisin yeğenime ya-ğır bir şeyler olmalı. Bir bak bakalım, acele et!"

Jamie omu çevrelemiş olan adamlara bakıyordu, dudakları

kasılmıştı. Karşısında, yemin töreninin verdiği heyecanı bastır-
mak için gereğinden fazla içti içmiş MacKenzie olmanın ver-
diği gurur ve ateşle yanan altı klan üyesi vardı. Avloda bulunan
bira fişkirlardan bol miktarda içilmişti. Jamie bana baktı, bakı-
ları çok acımasızdı. Şu an yazınakta olduğu şeyin sorumlusu
benim.

Colum'a bağlılık yemini etmek istemediğini söyleyip ayu-
mak üzere ahırlardaki sıcak yatağına geri dönebilirdi. Tabii bo-
ğazının kesilmesini ya da dövülmeyi göze alıyorsa... Hafifçe be-
kasını kaldırdıktan sonra omuz silkiyerek, son hızla ona beyaz
keten gömlek ve şaş fişası getirmiş olan Willie'ye teşekkür etti.
Beyaz gömleğin üzerinde inatçı kadeife bir kepi vardı. Bunun bir
yanına bir rozetle bir tutam çobanpüskülü tutturulmuştu. Jam-
ie bostırmağa çalıştığı bir vahşilikle gömleğini yıyp saçlarını
tararken ben de kepi tıccedim.

Rozet yuvarlaktı ve üzerindeki işleme mükemmeldi. Tam
ortada içinden alevler fişkıran bey volkan vardı, bunun altında
bir ilke yazılıydı, *Lexis non Ura*.

"Parlam, yanmam," diyerek orada yazanları yüksek sesle
tercüme ettim.

"Evet, Bu MacKenzie'lerin ilkesi," dedi Willie. Gıyecek ba-
ka bir şeyler daha bulmak üzere hızla odadan çıkmadan önce
kepi elinden alıp Jamie'ye verdi.

"Özür dilerim," dedim kısık sesle, Willie'nin odadan ayrılma-
sını fırsat bılıp ona biraz daha yaklaştığımı. "Böyle olmasın..."

Rozeti beğenmez gözlerle inceledikten sonra bana baktı, de-
diklerinin kenarındaki sert çizgiler yok olmaya başlamıştı.

"Benim için özürleme Saksonyali. Bu er ya da geç olacak."
Rozeti kepten ayırmak için biraz çevirdi ve eline alıp taren, yü-
zünde acı bir gülümseme vardı.

"Benim ikameti ne olduğunu biliyor musun? Yani, idamını
ilkesi..."

"Hayır," dedim ürkererek. "Nedir o?"

Rozeti havaya alıp tuttu ve torbasına koydu. MacKenzie klan
üyelerinin dağılık saflar halinde durduğu avluyu sevinçle gö-
zlerle süzdü.

"Je suis prest," dedi mükemmel bir Fransızcayla. Mutluluk ve
alışkanlıkla kararın yüzleriyle bize doğru gelen Rupert'a
yazındaki tanımadığım ırı yarı adama baktı. Rupert'ın elinde
MacKenzie ekoselerine sahip uzun bir kumaş vardı.

Diğer adamı hiçbir uyarıda bulunmadan Jamie'nin eteğinin
kuyucum açtı.

"Gözen iyi olur yabancısı, burası kadınlara uygun bir yer de-
ğil," diye uyardı Jamie.

"Görüyörüm," dedim kuru bir sesle, yeni eteği kalçasına sa-
rıp öğünce büyük bir ustalıkla altından çekip bir kenara fırlatın-
larak bana hafifçe gülümsedi, namusu korunmuştu. Rupert ve
aldadı onu kollarından tutup kemerli avluya çıkardılar.

Orda daha fazla yalananımdan arkamı döndüm ve hızla
galerisine çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başla-
dım. Klan üyeleriyle göz göze gelmemeye çalışarak yoluma de-
vam ettim. Köşeye vardığımda dönmeden önce durup ortalığı
kavraması bekledim. Hızla koşarak galerinin kapısını açtım ve
kısık sesle içeri gittiğimi göremeden aynı hızla arkamdan kapı-
yı. Merdivenler aşağıdan rahat ışıkla hafifçe aydınlanıyordu,
ekoseyi tafları üzerinde vahat adamlarla yürüyordum. Onun
ün üyelerinin anlamını düşünerek ışığa ve sese doğru tırman-
maya devam ettim.

"Je suis prest." *Hazırım. Oyle olmasını umdum.*

Gelen çam fenerleri ile aydınlatılmıştı, bu alışık kovanlar-
da yükselen parlak alevler daha önce duvarda kalan ısı lek-
lerinin ılcıyla gevreleniyordu. Galerinin arka kısmında aslı
bulunus kumaşların arasından çıktığını gören birkaç baş bana
baktı, görünüşe bakılırsa kaledeki bütün kadınlar burada to-
pılmıştı. İlk bakışta Laoghaire, Magdalen ve murfaka tanınmış
aldığım birkaç kadını gördüm. Tam karşısında, korkulukların
beren önünde ise ırı cüssesiyle Bayan FitzGibbons başköşeye
oturmıştı.

Beni görüncce şeker bir işaret yaparak beni yanına çağır-
dı, diğer kadınlar birbirlerine yapıparak bana yol açtılar. Öne ab-
tıpımda bütün salon adeta ayaklarının altına serilmişti.

Davalar meron aşısı, porsukajası ve çobanpiskulu dala-
mıyla östenenmiş. Bu şeydüklerin mükemmel kokusu ayşığına
gelen duman ve insanların sağlığına kötü kokularla karmıştı
galeriyi doğru yükseltiyordu. Salonu dolayan, duran, kuşku
grupları halinde koşan düzenciler adam vardı ve hepsi klan
nın renklerini taşıyan eloselere bürünmüşü. Bir kısmı gö-
delik gömlek ve yıpranmış kısa pantolonlarının üzerine eloseli
jallarıyla sarıp bağlanmış kepleri takmıştı. Ekoselerin model
değişikliği ama hepsi koyu yeşil ve beyazdı.

Çoğu, Jamie'nin de burası önce yapmış olduğu gibi ind-
jel, kep ve rozetleriyle tam takım giyinmişlerdi. Onu duran
önünde dururken girdim, yürü hâli asktı. Papert kalınlığı
karmıştı, Jamie bu kez çok daha iyi yapıtı iki MacKenzie tu-
tundan sarılmıştı, bunlar muhtemelen nöbetçilerdi.

Kale sakinleri yeni gelenleri arka tarafa doğru gönderince a-
londaki karmışa aslanmaya başladı.

Bu gece kesinlikle çok özel bir geceydi; salonda her gö-
çün göçü gıydasının yanında iki gıydaçı daha vardı. Bunlarda
gıydan olduğu gibi elosel olanların üstleri gibi duruyordu. Bu adam
döğür ikosine buşuyla işaret verdi ve salon bir anda gıydanın tu-
monoton sesıyla döğdü. Savapta kullanılan, kuzey bölgesine a-
ğırlıdan daha küçük olmalarına rağmen yeren kadar gırsu
çıkarmayı başarıyorlardı.

Yerküde bu tu seslerin üzerine daha da tiz ve titrek bir ses-
le monoton üyün eden bir dala söylemeye başladılar. Yanında
kadınlar sallanmaya başlamışlardı, bunları Maggie Lauder'da
döğür olduğunu düşündüm.

"Bana palavracı Rab derler,
Gıydamı öfleyince
Bütün kuzlar delirirler."

Delirmeseler bile, etrafındaki kadınların çoğunun aşionu
nalar akıyordu. Korkuluğa dayanmış, ayşığına eşitli gıydenli
gıymekte olan adamlar hayranlıkla birbirlerine gıymış
sallanıyorlardı. Kulanları bir büyük bir heyecanla Jamie'ye

kulaklarına gıymış bir şeyler söylendi. Jamie çok fazla seslenince
gıymış.

Bu terahüratın bir kısmı yakınlığı içinde ama monoton
töneninde budunmasıyla ilgili dedikodular daha fazlaildi.
Layham onu izlerken adeta bir monoton gibi emiyordu. Bir anda
Alec'in manevra söylemiş olduğu sözleri hatırladım - *Adam
kale düğden böyle emilmesini izler emmez*. Colum'un yeğeni
sözü müydü? Bu durumda delikanlı mükemmel bir yerde. Kaçık
olması çok daha göz ardı edilebilir, önemiz bir konuydu.

Münk döğür noktasına ulaştı ve sona erdi. Colum Mac-
Kenzie ölüm sessizliği içinde yukarıdaki kemerli gıymış belinde,
kendinden emin adımlarla odanın ucuna kurulumuş küçük plat-
formu doğru ilerledi. Sakatlığını saklamak için hiçbir çaba sarf
etmiyordu ama onu görler önüne de sermiyordu. İpek pembe
manşetleri neredeyse derişğine kadar uzanan yavaş altın işle-
miş ve gıymış düğmeli gök mavimsi çekirtiliyle muhteyim gıym-
ıyordu. Yünlü kumaytan yapılmış şah derişlenin altına, ekoseli
gıymının bağladığı yere kadar uzanıyor ve bucağının bu-
yük bir kısmını kapatıyordu. Kepi mavimsi ve rozetinin altına
çobanpiskulu yerine kuşuysu yerleşirilmişti. O yeme geç-
ken bütün salon solugunu tutmuştu. Ne olursa olsun Colum
MacKenzie çok başarılı bir gösteri adamıydı.

Yünü orada toplanmış klan üyelerine döğdü ve kollarını
ağına açarak yükek sesle onları selamladı.

"Yüce tepel!"

"Yüce tepel!" diye kükrereyerek karşılık verdi klan üyeleri. Ya-
nında duran kadın titredti.

Selamlığının ardından İskoçça kısa bir konuşma yapıldı.
Bu konuşma da kükreremelerle birlikte alkışlandıktan sonra ısı-
rının sürenine geldi.

Colum'un bulunduğu platformun önüne ilk gelen kişi Do-
ğul MacKenzie oldu. Platform Colum'a kızıyla aynı hızda
ama yavaş vermişti. Doğul'un kostümü de çok gıymıştı,
kızına reng kadifelere bürünmüşü, Colum'un üzerinden de il-
giyi dağıtmamak için kostümünde hiçbir işleme yoktu.

Doğul ağırlıklı bir tavırla kamasını çekti onu elinde tutarak

tek düşünme üzerine göktü. Sesi Colum'un ki kadar güçlü değildi ama herkesin duyulacağı kadar yüksek.

"Eflendiniz ulu ka'nım ve elinde tuttuğum kutul demem önünde sana ve MacKenzie klanına olan sadakatımın ve bağlılığımın üzerine yemin ederim. Eğer bir gün bu el sana karşı kalkarsa bu kutul demir yüreğimi delip geçsin."

Kanmasını istedi, kabınlı bucağı birleğim yerinden öpü ve kanına soktu. Diz çökmeğe devam ederek iki elini hiden Colum'a uzattı. Colum onun ellerini kendisininle aynı alıp dudaklarına götürdü. Teklif kabul edilmeyi. Dougal'a ayda kaldırdı.

Colum arkasında duran üzerine ekose kumaş serilmiş masanın üzerinde duran gümüş kupayı aldı. Kulplarından tutup da eliyle yokarı kaldırdıktan sonra içti ve kupayı Dougal'a uzattı. Dougal koraman her yudum alıp kupayı geri verdi. MacKenzie klan reisinin önünde bir kez daha eğildikten sonra sıradaki kupa yer açmak için yana çekildi.

Bu işlem tekrarlanarak devam etti, yemin et ve iç. Sıra ka adam olduğuna sayınca Colum'un direyetine hayran kaldı. Her yemimde bir yudum olarak geçemin sonunda kaç litre içti içmiş olacağını hesaplamaya çalışırken sarının başında Jamie'yi gördüm.

Yeminimi etmiş olan Dougal Colum'un arkasında her zaman ki yorini almıştı. Jamie'yi o sırada meğgul olan Colum'dan daha önce gördü ve buna çok şaşırıldı. Ağabeyine yaklaşıp kulağına bu şeyler fısıldadı. Colum gözlerini o sırada ilgilenmekte olduğu alandan ayırmadı ama geriliğini görebiliyordum. Sannın a da şaşırması, aksi de bu durumdan hoşnut olmamış gibiydi.

Salondaki duygu seli başlangıçta da yükseldi ama tören denedikçe daha da yükseldi. Jamie ya an bu yemini etmen nâ dedense bu heyecanlı adamların onu parçalarca edevelden le andı. Onu böylesine tehlikeli bir ortama soktuğum için büyük bir suçluluk duyduğum.

Çok sakın görünüyordu. Salon sıcaktı ama o terlememiş. Sabırla sarının gelmesini bekliyordu, etrafını sarılmış silahlı yeti adamın Colum'a ya da klanı karşı yapılacak en küçük bir yon-

u son derece hızlı ve iç birinci olabilecekleri farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ya da hazırda. Alec'in tavsiyelerini uygulamaya karar vermiş de olabilirdi.

Son ona geldiğinde tırnaklarını avuçlarına geçirmiştim.

Colum'un önüne ilerleyip bir demim üzerine gökta ve onu elendirdi. Yemin etmek üzere kolucını çekmek yerine avuçta kalıp Colum'un yüzüne baktı. Dündük duruyordu, salonda bulundukları göğünden uzundu, platformda duran Colum'a beş altı santim kadar yukardan bakıyordu. Laoghaire'nin yüzü solmuştu, avuçta kalkan ve yumruklarını sıkıyordu.

Salondaki bütün gözler ona dikilmiş olmasına rağmen o Colum'a yalın konuşuyormuş gibi davranıyordu. Sesi Colum kulde okuleyiciydi ve söylediği her kelime çok net duyuluyordu.

"Colum MacKenzie, akraban ve dostun olarak sana geldim. Yeminini taşımakta olduğum ad üzerine emmiş olduğum için sana yemin edemeyeceğimi." Kalabalıktan hafif bir homurtu çıkalmeye başladı, o bunu dikkate almadan sözlerine devam etti. "Ama bana ait olan şeyleri sana sunmak istiyorum. Benle nerede ve ne zaman ihtiyac duyarsan emrinde olacak olan anladım ve iyi niyetimdir. MacKenzie topraklarının üzerinde bulunduğum sürece bir akraba ve bir reis olarak sana bağlılığım sonsuzdur ve her sözün benim için bir emirdir."

Konuşmasını bitirince demilik durmaya devam etti, elleri iki yanında duruyordu. Artık top Colum'da diye düşündüm. Onun gövdesi tek bir işaret ya da sözcüğün sonucunda yarım sabah terleten bu genç adamın kamı çıkarılyor olabilirdi.

Colum bir süre kopardırmadan durduktan sonra gülümseyerek elini uzattı. Bir anlık tereddülden sonra Jamie elini onun zımsa teslim etti.

"Dostluk ve iyi niyetinizi sunmanız bize çok onurlandırıcı. Ben de niyetle sunduğum dostluk ve sadakatı kabul ediyorum."

Salondaki gerilim azalmaya başlanıyordu, Colum kupadan içip önce ye sarırken galeride tutulmuş nefesler yüksek sesle biraldı. Genç adam sunulan kupayı gülümseyerek aldı. Neredeyse ağzına kadar dolu olan kupayı büyük bir dikkatle havya

kaldırdıktan sonra küçük bir yudum alıp bırakmak yerine başına döküp içmeye başladı. İçmeye devam etti. Onun boğazından gelen güçlü yutkunma sesi ve kaslarının görüntüsü izleyicilerin saygı dolu sesler çıkarmasına sebep olmuştu, eğlenmeye başlamışlardı. Biraz sonra nefes almak için durması gereken diye düşündüm ama durmadı. Kupa'daki içkiyi son damlasına kadar içtikten sonra onu indirirken derin ve gürültülü bir nefes aldı ve onu Colum'a uzattı.

"O onur bana ait," dedi boğuk bir sesle, "Viski konusunda boykote muhalefette bir damak zevkine sahip bir klanla donatılmak benim için bir şerefir."

Salonda büyük bir gürültü koptu, Jamie tebrikleri kabul ederek kemeri yolu doğru ilerlemeye başladı. Bu ailede acenta yetenekleri olan tek kişi Colum MacKenzie değildi, bu çığlık görülmüştü.

Galindeki sıcaklık boğucu olmaya başlamıştı. Colum'un bu kaç cümle daha söyleyeceğini ve yemin töreninin sona ereceğini umuyordum. Paylaşmış olduğu altı kupa içkiden etkilenmemiş bir tavırla konuşmaya başladı, sesi hâlâ duvarları titretecek kadar güçlü çıkıyordu. Bu kadar ayakta durmasına rağmen bu gövde bacakları ağrımayacaktı.

Aşçıdan mazzara bir çığlık duyuldu, bu çalenaya başlayan gıdılardan geliyordu. Bunun hemen ardından cüddetli bir ağırbaşlılık yerini savaş çığlıklarına bıraktı. Selphalın iaretine bira ve viski fışkıları getirilince sesler daha da yükseldi. Benim yanıma dumani tüten yulaf eknekeleri, sakatat yahısı ve et tıhıkları kondu. Bunları başıyla organize etmiş olan Bayan Fro korkuluklara dayanmış, yaşı yemin törenine katılmaya yemek kadar büyümemiş gençlerin servisi nasıl yaptıklarını izliyordu.

"Sülünlere ne oldu?" diyerek bir anda burnundan solunuma başladı. "Doldurulmuş yılan balıkları da yok. Kahrolası Mango Grant ejder yılan balıklarını yaktıysa onun derisini yitireceğimi!" Hızla kararını verdi ve herkesi iterek galerinin çıkışı doğru ilerlemeye başladı. Boykesine önemli bir ziyafetin yemelerini deneyimimiz Mango Grant'in ellerine bırakmış olukları hiç müslu değildi.

Bu durumu fırsat bilerek onun iri vücuduyla açmış olduğu mülklerden ilerlemeye başladım. Oradan ayrılmak için fırsat buldum diğerleri de çıkışa akın ettiler.

Bunun Fitz geriye dönüp bakınca bir kadın odasıyla karşılaştı ve beğenimi azalttı.

"Her kızlar doğru odanıza gidin. Eğer başınıza bir şey gelmesini istemiyorsanız son hızla odalarınıza gidin ve orada kalın. Koridorlarda oynamayın ve kızlar köşeleri dikizlemeyin. O odaların içinde ya an bile ayık olan biri yok ve bir saat sonra buradan çok daha vahim olacak. Bu gece burası kızlar için uygun bir yer değil."

Kapı aralayıp koridoru dikkatle inceledi. Kızları birer birer kapıdan dışarı çıkarıp üst kattaki odalarına girmelerini sağladı.

Yemine vardığım zaman, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Mutlakta demek istiyorum."

Kapı olumsuz bir tavırla sallarken bir yandan da gülümseyerek aklımı boğuna gitmişti. "Hayır, yavrum bejekkür ederim. Sen de hemen odanızı git, diğerlerinden daha fazla güvende sağlanırsın." Hafifçe sırtıma vurarak beni de loş koridora gönderdi.

Dışındaki nöbetçiyle karşılaşmanın hatırlayıp onun tavsiyesine uymaya karar vermiştim. Kaledeki adamlar uyup içip eğleniyorlarsa, kendilerini kontrol altında tutmak ya da frenlemek gibi bir düşünceleri de yoktu. Evet, bu gece kadınlar ortalıkta dınalıydı.

Odama giden yolu bulmak ayrı bir sorundu. Kalenin bilmediğim bir bölümündeydim, bir sonraki katta odanın bulunduğu koridora bağlanan bir geçit olduğunu biliyordum ama ortalıkta mendiren göremiyordum.

Kışkıyı döner dönmeyiz bir grup klan üyesinin içine düşüverdim. Onları tanııyordum, civar bölgelerden gelmişlerdi ve kaledeki torbeye kurallarından bahaberdiler. Ya da ben onlarla karşılaşmadan önce gördüğüm tuvaletleri arayan adamın, aradığı şey bulamayınca bir köşeye ihtiyacını giderdiğini gördükten sonra bu karara varmıştım.

Hızla geldiğim koridora geri döndüm, mendiren olup olma-

onu düşüneli değildi. Başka el onunmadan tutup beni dardında. Bir anda kendini nefesleri viski kokan ve ağıllarında tozdan den başka bir fikir olmayan sakallı İskoçyalılar tarafından dönen kışkırtıcı bir durumda buldum.

Önümde duran adam hiçbir ön hazırlığa ihtiyac duymadan beni belinden kavradı ve elini kollarımdan içeri daldırdı. Öne eğilip ve sakallı yanagım kulağıma sürüyordu. "MacKenzie klanının cesur delikanlılarını tutsa bir öpücük vermeye ne dersin? Yüce Tıpe!"

"İrlanda çok yaşa!" diye bağırarak onu tüm gücümle ittim. Alkol dengemi azaltmıştı, sendeleyerek bir arkadaşının üzerine düştü. Yana sıyrılıp kaçmaya başladım, koşarken bizi kısıtlayan aptal avakabıları ayaklarımdan fırlattım.

Önümde başka bir gölge belirmeye duraksadım. Önümde bir arkamda alkollü olmalarına rağmen hızlı koşmayı başaran en iyi vardı. Yanımdan sıyrılmayı planlayarak ileri auldım. Hızlı o yana ilerlerince durmak zorunda kaldım ve çarpışmayı engellemek için ellerimi göğsüne uzattım. Karşımdaki adam Dougl MacKenzie idi.

"Ne cehennemce ..." diye sözle başladığı anda peşimden kaçıran adamları gördü. Beni arkasına saklayıp adamlara bağırarak İskoçça bir şeyler söyledi. Onlar da aynı dilde karşı koyan cevaplar verdiler, bir süre karşılıklı bağırışmadan sonra adamları kuyruklarını kestirip kendilerini yeni bir eğlence aramaya koyuldular.

"Teşekkür ederim," dedim, sersem gihiydim. "Teşekkür ederim, hemen. Hemen gidiyorum. Burada olmamalıydım." Dougl beni süzdükten sonra kolumu yakaladı ve beni ona tutmaya zorladı. Üstü başı darmadağındı ve toplantı salonuna geri dönecekti.

"Bu çok doğru," dedi. "Burada olmamalıydın. Ama madem buradasın bunun bedelini ödemen gerekir," diye homurdanarak gözleri ışıdı. Hiçbir uyarıya gerek duymadan beni beline yapıştırmaya başladı. Dudaklarınıma sürülecek kadar um bir öpücük bu, onları aralamaya çalışıyordu. Diliyle hafif dilime vurdu, ağzının içine viski dolmuş gihiydi. Elleryle po-

nuza tuttu ve beni bir daha kendine bastırdı. Üzerimdeki omuzlar gövseye rağmen onun sertliğini hissedebiliyordum.

Beni yakaladığı gibi hızlı bıraktı. Başını sallayarak kendini geri attı, nefesi düzensizdi. Kevane rengi buklelerinden beni düşünüyordu, onu eliyle arkaya attı.

"Daha büyük bir bedel ödemek zorunda kalmadan git ben."

Çok yakınlarımla konuşmak oradan ayrıldım.

Bir gece önce içilen içki miktarını düşünerek, kale bulamamayı o kadar uyuyacağımı, ormanların bir kısmını geri getiren ormanla yalpalayarak içilerin bulunduğu yere inip bir bardak birazla güne başlayacaklarını düşünüyordum. Ama MacKenzie klanının Kuzey İskoçya'nın üçleri tahmin ettiğinden daha da dayanıklı çıkırlar. Daha şafak sökmeden kalede yağma başladı, ava hazırlanan adamlar klanın konaklarında birbirine bağırarak silahlarını kuşanıyor, çizmeleriyle oradan oraya döl geliyorlardı.

Hava soğuk ve sisliydi, koldonda karşılaştığım Rupert bana belirsiz yaban domuzu avlamak için ideal olduğunu söyledi.

"Buçukün yaratıkların denisi o kadar kalın ki soğuk hava onları hissettiğimiyor," diye anlatmaya başladı, bir yandan da büyük bir keyifle ayağıyla çevirdiği bileğizinde mızrağın ucuna vuruyordu, "as varken kendilerini güvende hissederek ormanla delmeye başlarlar, onlara yalpalayan adamları görmeyiz."

Aynı şekilde bu şartlarda avcılar da onları göremeyeceğini düşünmemi başardım.

Güneş buzcıların sisi altın ve kırmızı renkleriyle delmeye başladı. Aya katılacak herkes ön avluda toplanmıştı. Yapılacakları aydın gözlerini parlattı. Kadınların bu av partisine katılmaklarını görünce mutlu olmuştum. Aya gidecek kahramanlara eklemek ve bura ikram ediyorlardı. Doğru ormanına doğru baktım. Yağm mızraklar, oklar, baltalar ve kamurlarla donanmış adamlar görünce yaban domuzu için üzülmeğe başladım.

Bir saat sonra gafil avlanıp domuzun üzerine düşmüş bir

adamların yaralarını sarımak üzere acılarıyla ormanın içine girmişti. Bu düşünceyi bir daha gözden geçirme deriyi dayıdım.

"Aman Tanrım!" diye bağırarak bulduğundan denize kadar uzanan gemikli açık yarıya inerken, "Bunu bir hayvan mı yapı? Padanın çoktıkça diğeri mi var?"

Yaraların yüzü bombeyaz ve bana cevap veremeyecek kadar çok ırmıyordu. Onu ormandan buraya götürmüş olan ağaç dallarından bir tanesi bana gırp gırp bakı.

"Boş ver," dedim ve yarık baldırının üzerine sarımsı otların bindiği çelerek çıktım. "Onu kalıye götürüp Bayan Fir den onun için çorba ve barmaye isteyelim. Yaraların dokalmaya geçiyor ama bunun için gerçek aletler yanımda değil."

Avcıların nimik çığlıkları yamağlarda yankılanmaya devam ediyordu. Birdenbire yürekleri parçalayan bir çığlık duyuldu, bu çığlıkla birlikte ürkek bir silüen saklanmış olduğu yerden zırp çıkıp deli gibi kumsa çıpmaya başladı.

"Tanrım bana kuvvet ver, yandı ne oldu?" Bir küçük delme şarj borusu kapının gibi bastırma arkadaşlarına bırakıp son leyle ormana koşmaya başladım.

Ağaçların arasındaki sı çok daha kalındı, birkaç adamların sonrasını göremiyordum, ıslak çığlıkları ve otların hissimin dinleyerek doğru yönde ilerlemeyi başarıyordum.

Akımdan yalayıp hızla bir şey geçti. Çığlıkları otbikimiyim ve o kucaktan şey gırp bir hızla oradan geçene kalı laçır şey gırp duymamıştım. Küçük toynakları ıslak yapıklama üzerinde hiç ses çıkarmadan ilerlemesini sağlıyordu.

Bu hızla hareket karşısında nylesine affallamıştım ki kırıkank aklımın ucundan bile geçmedi. O rüylü sıyah şeyin suun içinde kayboluşu yere doğru bakmıştım vadece. Yüzüme yapışan ıslak buklelenimi toplamak için elimi kaldırıncaya üzerinde kimen bir leke gördüm. Yere doğru bakınca eteğimde de buna benzer bir leke gördüm. Canavar yaralıydı. Çığlık ondan gelmiş olabileirdi mi?

Olmazdı, ölümün yaralar karşısında atılan çığlıklar çok ıslı bıldırı. Ayrica kaçan domuz oldukça ıslı duramıydu. Dem

ni midesi yarı adam bulmak üzere yeniden suun içine daldı.

Onu ilk bir yamamın yanında buldum, etekli bir sırtı adam amına görünüyü. Onu sıcak tutabilmek için üzerine yalınımı amıyorduk. Bacaklarını örtmüş bu örüler ıslaklıktan deliye lırmıştı. Çamurun üzerindeki geniş ıslak, adamların yamamın ucundan ıslakları yarılarındığını ve sırtlarının yapraklar ve sırtı yığılmış olan toprak da domuzla nerede karıştığını ne olark gösteriyordu. Adamların yanına çokarak kumsa kaldıran ve çıpmaya başladım.

Yamamda adamların çığlıklarıyla yine aynı kabusu gömmek üzere öbür tarafa dönnecek zorunda kaldığımda belli diye dırmış bir şeyler yapmamıştım. Bir kez daha ses çıkarmadan çığlıklar arasından siflemişim.

Bu kez yan tarafında sallanmakla olan kumsa görmeyi lırmıştım, bunu belki de şu an önümde yatan adam yapmıştı. Bu ıslak renkli şeytanın üzerinde, deli bakan gözlerindeki gıllı kimsin lekeler oluyordu.

Ek adı, benim gibi donakalan adamlar hemen ıslaklılarına uydular. Uzun boylu bir adam diğerlerinden daha hızlı davranış yanında kalakalmış arkadaşlarını etindeki mızrağı kapıp açık ıslı derledi.

Bu Douglas MacKenzie ıslı. Bu elyle birden tutmuş olduğı kumsa deli bir kurek gibi yere yakın bir şekilde tırmış, sırtı ıslıyordu. Canavara odaklanmıştı, onu saklanmış olduğu ıslak arkasından ıslakı çıkmaya ıslak etmek ister gibi ıslakçısı bir şeyler mıldırıyordu.

Bu ıslak ıslı bir parlama ıslaklında gerçekleşti. Canavar çok yalında gırmıştı. Douglas'ın ıslı onun ruahıyla dalgalandı. Pırta gen dırmış ve ıslakden delirmiş bir halde yamamdan ıslak Douglas bir ıslak güreççisi gibi yana doğru çekilirken mızrağı den gen ıslaklı. Bu bir süre daha devam etti. Bir ıslakmıdan ıslak bir ıslakma henziyordu, rakiplerin ikisi de ıslaklıydu ıslak de ıslakmın üzerinde açuyormuş gibi görünecek kadar ıslak.

Çok daha uzun sürmüş gibi gelse de her şey bir dakika içinde

oluyordu. Dougal muhtemelen bir manevrayla yana çekilip döndü ve muhtemelen onun omuzlarının arasına sığıp, Murray saplaması sesinin ardından duyulan tiz çığlık kollarındaki basınç hislerini dikilmesine sebep olmuştu. Dayanamadan imkân alabilmek amacıyla döşup duruyordu, ince toynakları çamurda saplandı ve bunun ardından sendeleyerek yere yağlıp orada kaldı. Bağırma devam ediyordu, o koca vücuduyla yere devrilmeyi ve insan kulağının dayanamayacağı tizlikte sesler çıkarıyordu. Kanamanın bulunduğu tarafın üzerine düşmüş ve kama derinleştire doğru ilerlemişti. O nazik toynakları hâlâ toprağı eciyordu, ortalığı çamur deryasına çevirmişti. Çığlığı bir anda kesildi, bu her homardanmanın ardından koca kütle hareketsiz kaldı.

Dougal onun öldüğünden emin olmak için orada durup beklemeydi. Debelenen hayvanın etrafından dolayıp yarı almanın yanına gitti. Derisinin üzerine çıkıp bir kolumu onun altına atarak yaralıyı onu tutmakta olan adamın elinden aldı. Yanakları kan içindeydi.

"Buradayım, Geordie," dedi, o kaba konuşması bir anda yumuşamıştı. "Buradayım. Onu hakladım. Her şey yolunda."

"Dougal, sen misin?" Yaralı adam göğüsünü açmak için yavaş bir çaba sarf ederek Dougal'a döndü.

Adamın hayat belirtilerini kontrol etmek üzere nabız dinlerken duyduklarını hem çok şaşırmıştı. O öfkeli, o zalim Dougal bir adamı göğsüne bastırması, kısık sesle onu rahatsız cümleler kurarken bir yandan da saçlarını okuyordu.

Topaklarının üzerinde geriye uzanıp yerde duran kamışın aldım. Kasıgından başlayıp kalçası boyunca devam eden yıkık yarını santimlik oldukça derin bir yarası vardı, burası dumandan kanıyordu. Kan fışkırmıyordu, bu da beradaki ağrıdan kestirmedik bir işaret idi, bu kanamayı durdurma şansım olabilirdi.

Durdurulması imkânsız olan şey karın boşluğundan gelmekte olan kalibrengi sızıntıydı. Eri açılmış kasları, bağırsakları ve bağırsakları ortaya çıkarmıştı. Burada önemli danurisi yoktu ama bağırsak delinmişti, bunu çok net görüyorduk. Bu tür yaralanmalarda modern tıp, ilaçlar ve antibiyotikler

geni kalırdı. Delinmiş bağırsakın içindeki sıvılar bütün vücuduna sıyrılıyordu, bütün vücutta ölümcül bir mikrop yayılıyordu. Sinekler ya da cıvırcıların bu yaraları iyileştiremezdi.

Dougal'a göz göze geldik, o da bu korkunç yarayı görmüştü ki oynamadan dudaklarını oynatarak sordu. "Yıyacak mı?"

Sesini hayranı iki yana salladım. Geordie'ye sarılarak bir an durduktan sonra uzanıp baldırına tırmanmak için uyarı olduğum beni açtı. Karşı koymamı bekler bir üflele bana baktı, karşı koymadım ve tam terane emzilediğim bıldırcın bir bığ belden yaptım. Kanamayı kesip adamın sedyle kaleye taşınmasını sağlayabiliyordum. İhtisabın bütün vücudunu sarıp, onu çirkince ölmeye kadar acılar içinde yatmak zorunda kalacağı kaleyi geri görebiliyordum. Şu an Dougal ona daha iyi bir ölüm sunuyordu. Gökyüzünün altında, kan kendisini öldüren canavarı yakarlarda kalan kanının üzerine akarken ölecekti. İlaç toprakların üzerinde Geordie'nin başına doğru emekleyip, kolumu başına yerleştirdim.

"Biraz sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin," dedim nezdinde bir sesle, bana öğrendiği gibi. "Aci birazdan yok olacak."

"Evet, daha iyiyim. Artık bacaklarımı hissetmiyorum..." Kollarında... Dougal orda mı? Orda mı? Ellerini bulamaz- tım, Dougal onları yakalayıp kendi ellerinin altına almış, adamın yanına uzanıp kulağına bir şeyler fısıldamıştı.

Geordie'nin sırtı arkaya doğru kasıldı, ayakları çamurda gömüldü, berrakın kabul ettiği yeye vücudu karşı koyuyordu. Anla bir derin nefesler alıyordu, bunlar ölümcül kanaması olan berrakın nefes almak için son çirpimiydi, vücutta oksijen kalmıyordu.

Orman sessizdi, kuşlar seste oturmuyordu, adamlar alması çıkmış oldukları ağaçlar gibi sessizlik içinde bekliyorlardı. Dougal ve ben onun savaştan vücudunun üzerine almanın rahatlatıcı etkilerle fısıldamaya çalışıyorduk, ölmek üzere olan bir adamın acısını paylaşmaya çalışıyorduk.

İçerinin üzerinde bulunan kale oldukça sessiz görünmüyordu. Derine çama- çam dallarıyla oluşturulan sedyenin üzerinde

yatan ölümün yanında yürüyordum. Hemen arkamda hem aynı şekilde sehiye uzanmıştı. Dougal önde tek başına yürüyordu.

Arluya giret girmez bize doğru koşan Peder Bain's göğüs, gövresi yertine getirmek üzere koşuyordu.

Muayenehaneye giden merdivenlere döndüğüm sırada Dougal önüme koşup beni durdurdu. Georgie'nin yalla önüne vücuduna taşıyan avıclar şapele doğru ilerlemeye devam ettiler. Boy koridorunda ikimiz kalmıştık. Dougal bileğini tuttu, göğsünü bana diktiği.

"Daha önce de ölen çok adam gördün," dedi açık açık, "Her de vahşet içinde ölen." Bu bir sortidan çok bir suçlamaya benziyordu.

"Her de çok," dedim ben de açık açık. Kolumu çekerek kurtardım ve ölü olduğu yerde bırakarak yazayan hastanaya lükmaya gittim.

Georgie'nin korkunç ölümü eğlencelere kısa bir ara verdi. mezarine sehip oldu. Akşamüzeri kalenin şapelinde hızlı bir cenaze töreni düzenlendi ve ertesi sabah uyumlar başladı.

Katilleri sarı sarımalama ile meşgul olduğum için oyunların pek azını görebildim. Bu ozantik Kuzey İskoçya oyunlarının hakkında benim olduğum tek şey onlardan uzak durulması gerektiği idi. Kılıçlarını arasında dans etmeye çalışırken keskin ayakları sandım, dikkatsizce atılan bir çekiçin çarpmış olduğu çilişiz karbamın kırılan bacağını sabitledim, çeker komoru girmek üzere olan çocuklara hımyağı ve latıncıçığı şunu içtim. Akşam doğru yorgunluktan bitmişti.

Anelihat masasına tırmanıp kafamı hava almak için küçük pencereden dışarı uzattım. Oyun alanlarından gelen çığlıklar, kılıkalkalar ve müzik sesi bitmişti. Yarına kadar başka bir karta gelmeyecekti. Rupert'in bir sonraki oyuna için ne dediği hatırlanmaya çalıştım. Okulduk. Yeteri kadar sargı beni olup olmadığımı kontrol ettikten sonra odadan çıkıp kapıyı arkamda kapattım.

Kaleden ayrılıp alırlara doğru ilerlemeye başladım. Konuştu

ve konuşan insanlar görmek istemiyordum. Ayrıca soyadını biliyordum. Jamie'yi bulup ondan bir kez daha özür dilemek istedim. Bu için altından başıyla kalkmıştı ama onu olmak istemediği bir yere sürüklediği kesindi. Rupert'in ortalığı yaşıp övüleceği delikodularını ise düşünmek bile istemiyordum.

Önde bulduğum zor duruma düşmemek için de hoşlanmadım ama en nihayetinde bunu düşünüp bir çözüm bulmam gerekecekti. Toplantının ilk gününde kaçmayı başarmıştım, acaba son gününde kaçma şansım olabilir miydi? Akında olablardı, pek çok ziyaretçi atına binip buradan ayrılabilir. Gende sadece kaleye ait atlar kalacak; onlardan birinin sahibi adı bir hırsızlık gibi görünebilirdi. Panayarda ve oyun alanında at hırsız kılıklı pek çok adam vardı. O aylık karnayamda yokluğumu fark etmeye bilirdi.

Manşın çimen etrafında kaçış rotamı düşünerek ayaklarımı sürmeye başladım. Nereye gideceğimi biliyordum ama nerede durmamı bilmiyordum, bu büyük bir sorundu. Oyunlar sırasında edavilerim yüzünden artık Leoch'la sınır arasında yazan her MacKenzie tarafından çok iyi tanınıyordum. Yolda karşılaşıp birine yön sorma şansım da böylelikle yok olmuştu.

Jamie'nin Dougal ya da Colum'a yemin töreni gecesinde kaçıp girişiminde bulduğumumu söyleyip söylemediğini merak ettim. Basi de bana bu konudan bahsetmemiştii, söylememiş olması normalde daha fazlaydı.

Manşede hiç at yoktu. Ahır kapısını itişimde karnaya çıkan gıvıvı yüreğimin ağzına gelmesine sehip oldu. Jamie ile Dougal yan yana bir saman balyasının üzerinde oturuyorlardı. Onlar da beni görünce en az benim kadar erkildiler ama hemen kalkanıp ayakta kalkanlar ve bana oturacak yer gösterdiler.

"Önemli değil," dedim sırtımı kapıya dayayarak, "konuşmam bilerek istemem."

"Bilmiyorsun, genç Jamie'ye söylediğim şey seni de ilgilendirir."

Çoktan Jamie'ye baktım, o da hafifçe başını salladı. Dougal'a kaçma girişiminden bahsetmemiştii.

Dougal'dan biraz çekilerek oturdum. Yemin töreni gecesinde koridorda olanlar aklına gelmişti, gerçi o günden sonra buna benzer bir tavır ya da iması olmamıştı.

"İki gün içinde buradan ayrılıyorum," dedi süratle. "Ve sen de yanında götürüyorum."

"Biri nereye götürüyorsun?" diye sordum ürkererek. Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

"MacKenzie topraklarında gezmeye. Colum yolculuk yapmaz, bu nedenle toplantıya katılmayan arazi ve mülk sahiplerini ziyaret etmek bana düşüyor. Ayrıca halledilmesi gereken her takım işler de var..." Havadan sudan konuşur gibiydi.

"Ama neden ben? Yani neden biz?" diye ıstecledim.

Cevap vermeden önce biraz düşündü. "Jamie'nin arzu ettiği çok iyi. Sans gelince, Colum seni William Kalesi'ne götürmemin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Oradaki Komutan senin... Fransa'daki sileni bulmanıza yardımcı olabilir." Ya da senin benim gerçek kimliğimi bulmana yardımcı olur, diye düşündüm. Ve kim bilir bana söylemediği daha başka şeyler vardı. Dougal gözlerini bana dikmişti, bu habere vereceğim tepkiyi çok merak ediyordu.

"Tamam," dedim sükûnetle. "Bu mükemmel bir fikir." Görüşüğüm çok sakandı ama işin için seviyordum. Bu büyük bir şans! Artık kaleden kaçmazsa gerek kalmamıştı. Dougal beni kendisi götürürecekti. William Kalesi'nden yolunur bulmam çok daha kolay olacaktı. Craigh na Dun'a gidecektim. Dikili uçları bulunduğu tepeye... Şansım yaver giderse oradan da eve.

BÖLÜM 3

Yolda

11

Avukatla Sohbet

Bu gün sonra gafak sökmeden hemen önce Leoch Kalesi'nden ayrıldık. İki, üçlü, dörtlü vedalaşmalardan sonra atlar taş kopukların üzerinden ilerlemeye başladılar. Veda çiğlekleriyle göldeki yabam kuzların çiğlekleri birüstüne katılmıştı. Kale sis perdesinin arkasında yok olana kadar arada bir dönüp bu kocaman kaleyi seyrettim. Bu taş yığını ve orada yaşayanları bir daha görmeyişime düşünmek içimde garip bir hüznü oluşturdu.

Ses alana toynak seslerini boğuyor gibiydi. Havada rutubet, suları garip bir biçimde etkiliyordu, bazen konvoyun bir soundan söylenen sözler diğer uçundan rahatlıkla duyuluyorsa ki ben de yan yana ilerlerken konuşmaya çalışanlar birbirlerinin sesleri homurtu çeklinde duyabiliyorlardı. Buharlar arasında ilerleyen hayaletler gibiydik. Havada uçuşan seslerin salıpları belirsizdi, en yakındaki en uzakta kimmiş gibi algılanıyordu.

Ben grubun ortasında ilerliyordum, bir yanımda hiç tanımadığım silahlı bir adam diğer yanımda ise Colum'un toplantısında çıkmış olduğum ufak tefek yazman Ned Gowan vardı. Yolda sohbet ederken onun sadece yazman olmadığını anladım.

Ned Gowan bir avukattı. Edinburgh'da doğmuş ve orada yetişmiş, eğitilmiş de orada tamamlamıştı. Görüntüsü bu renklerle birebir örtüşüyordu. Alışkanlıklarına son derece

bağı, ufak tefek yalı bir adamdı. İnce pimsiğe yak bir eker, yünü çok çoraplar, etek ucu dantelli kesen bir gömlek, hem kumuna hem de kötü uyarlar koşullarına uygun kumaş bir gilet pantolonu giymişti. Altın kaplama yarım güllükleri, ince bir sağı bağı ve iki köpeli mavi bir çapka görünüşünü tamamlıyordu. Tam anlamıyla mükemmel bir hukuk adamıyla, ona bakarken gülümsemekten duramıyordum.

Eyerinin iki yanına kocaman eski deri çantalar indirmiş kumaşın üzerinde, yanlarında birini taşıyordu. Bunlardan birinin içinde üç şiletinin olduğunu söyledi. mürekkep hakkası, tüyü kalın ve kılgılar.

"Öbürü ne için?" diye sordum. İlk çanta içine konularla yapılmış, bu ise boş görünüyordu.

"O rosumun toplanacak kızıları için," dedi avukat, çantaya vurarak.

"Oldukça yüklü bir miktar bekliler gibi görünüyor," diye bu tahminde bulundum. Bay Gowan iyi niyetle omuzlarını silkeli.

"O kadar fazla değil, yavrum. Çoğu kuruş ve ufak metal parçalarından oluşacak. Maalesef onlar kâğıt parçaları çok daha fazla yer kaplıyorlar." Kuru ve ince dudakları bir gülümsemeyle kavradı. "Yine de neye verilen diğer eşyalarla göre bu bakır ve gümüşlerin taşınması çok daha kolay oluyor."

Hafifçe arkasına dönüp kumaya eşlik eden ve her birini de kumun çekiminde olduğu yük arabalarını gösterdi.

"Tünel varabalarını ve şalgam yığınlarına taşımak da o kadar zor değil, en azından kondukları yerde duruyorlar. Uygun şekilde bağlanmış ya da kafeslenmiş kütles hayvanlarına da önem vermiyorum. Her şeyi yemek gibi garip bir alışkanlığı olmaması rağmen köçlere de karşı değilim; geçen sene bir tane mendilimi yemişti, gerçi ceketimin cebinden sarılarak buna ben sebep olmuyum." Dudaklarında kararlı bir ifade helirdi. "Bu yıl domuz kabul etmeyeceğimizi kesin bir dille herkese bildirdim."

Bay Gowan'ın heylelerinin ve iki yük arabasının kumuna çekiciliği konvoydaki yarımdan fazla adamın var olmasının sebebi açıklıyordu. Hepsi atlı ve silahlıydı, üzerinde sadece yük taşıyan bir sürü hayvan da vardı, bunların konvoyun yarısını

taşıdıkları için gereken mazeretler olduğunu kararlaştırdım. Bayan Fetz vedalayırken bu kampın son derece ilkel koşullarıyla ilgili olarak komarında beni uyarıyor, birçok gece yol üzerinde kurulan kamplarda geçirecekti.

Bay Gowan gibi vasıflı bir adamın hangi sebeple alınyı olduğu benim için hayatını bırakıp Kuzey İskoçya dağlarında kâğıt yapmaya başladığını çok merak ediyordum.

"Biraz cevabım oldukça basit," diyerek sorumu cevaplamaya başladım. "Genç bir adam olarak Edinburgh'da kasıtlı bir çevrem vardı. Dantel perdeli pencereleri olan ve kapısında üzerimde altın yalı olduğu pürüz bir levha bulunan bir yerdedim. Zaman içinde büyüdüm ve her gün daleğe yapıp tetaganime emenden idildim ve oradan ayrıldım."

Bu at alıp yükleyip yola çıkıyordu. Nereye gideceğine ve ne yapacağına dair hiçbir karar vermiyordum.

"İzlediğim ki..." derken burnumun üzerindeki teri baş hafızamın içine olduğu mendille siliyordu, "bu tam bir maceracıydı. O zamanlar en maceracı işler olduğunu düşündüğün haydutluğa ve gemiciliğe yapmak için ne boyum müsaitti ve de adı geçmiştin. Ben de Kuzey İskoçya Dağlarına çıkıyordum. Klam rosumlarından birini beni hizmetime alması için bana ödüllendim."

Yolculuğu sırasında gerçekten de böyle biryle karşılaşmıştı.

"Jacob MacKenzie," dedi. Yüzünde geçmiş keşifleri karıştığı belli eden bir gülümseme belirmişti. "Kızıl saçlı, yağlı ve koyu köfichev." Bay Gowan başıyla, sırtı arasında Jaime MacTavish'in sağlamların parladığı yeri işaret etti. "Torunları da onları çok beğeniyor. Onunla ilk karşılaştığınızda burnuma silah doğrultmuş beni soymaya uğraşıyordu. Atımı ve hayli yüklü olan çantalarını ona verdim, zaten aksı gibi bir şansım da yoktu. Ama yürüyerek de olsa ona eşlik etmek için deliler gibi ısrarla onun onu biraz afallattı."

"Jacob MacKenzie, Douglas'ta Colum'un halısı süzümü," dedi.

Yeni avukat sözlerimi onayladı. "Evet, tabii o zaman daha ilkel oluyordum. Bu birkaç yıl sonra gerçekleşti. . . Benim de

ner benim ederim ki sizin saka ağzınıza ihtiyacım yok, en azından şu an yok." Soylediklerimi aklımdan bir kez daha geçirmiş bulduğum diye düşündüm. Onun gibi konuşmaya başlamıştım.

"Ben İngiliz kadınıym," diye büyük bir ciddiyetle ekledim, "ne eksik ne fazla. Gizli kapaklı bir şey yok. Culum vakum, sizininki de - buza harcıyor." Ya da var ama bunları size söylemem mümkün değil diye düşündüm. Bay Gowan'ın ağzı çok sıkı olabiliirdi ama zamanla gücünün o kadar yüksek olacağını sanıyordum.

"Sizi bu yolculuğa sadece benim tehlikeli sırlarımı açığı çıkarmanız için yollanmış olamaz değil mi?" Bu şu an aklıma gelmişti.

"Ah, hayır." Bu fikir Bay Gowan'ın kâhkalı atmasına sebep olmuştu. "Hayır, hayatım, Dougal için kayıt tutmak ve hesap yapmak, gereken zamanlarda uzaklarda yaşayan klan üyelerinin arasındaki hukuki sorunları görmek benim görevimdir. Ayrıca ilerlemiş yaşına rağmen içindeki niçerceye atışına tutkusunu öklürmeyi başaramadım. Gerçi şimdi her şey çok daha dingin," bu hiç de hoşuna gitmiyormuş gibi içini çekti, "ama yine de birileri bizi soymaya kalkışabilir ya da sınırlarda bir saldırı olabilir."

"Eyerimin üzerindeki ikinci torbaya ne kadar," Bu tamamıyla boş değil." Çantanın kapakını, kolayca çekilebilecek şekilde yerleştirilmiş iki adet uzun kabızlı silahı durduğumu görebileceğimi kadar araladı.

Beni haştan ayağı kadar süzüp her detayı kafasına kazıdıkları sonra, "Senin de bir silahının olması gerekir hayatım. Dougal bunun gerekmediğini söyleyecektir ama... Onunla bu konuşma konuşacağım," dedi.

Günün geri kalanını onun anılarından bahsederek çok keyifli bir şekilde geçirdik. Nesli tükenmiş, adam gibi adamlardan ve bu medeniyet denen şey huraları yumuşatmadan önceki zamanlardan bahsettik.

Hava kararınca yola yakın bir düzlükte kamp kurduk. Eyerime bağlanmış olduğum baranieriyemi alıp kâlinin dışında geçireceğimi ilk özgürlük gecemi yaşamaya hazırlandım. Atçının yata-

dan enişip ağaçların arkasına doğru ilerlerken ensemde bir sürü tehlikeli bakışın varlığını hissettim. Açık havada bile öngörüde-
nim belki bir anı vardı.

Birinci günün öğleninde ilk durduğumuz yerdik. Yola dışında küçük bir sadımın dibine kurulmuş üç dört kulübeden oluşmuş bir topluluktu. Kulübelerden birinden Dougal'ın oturması için bir tabure getirildi, bir tahta da Bay Gowan'ın kayıtları tutan rahibin oturması için karyüklü duran iki taburenin üzerine konarak bir masa oluşturuldu.

Ünvan etkisinin cebinden kolalanmış kocaman bir kumuş çakıya buna kurak kesmek için kullanılan bir kutuğun üzerine nakatı verdi. Üzerine oturup, mürekkep hokkasını, muhasibe defterini ve mabruz koçanını Edinburgh'ta dantelli perdelerin altında yaparken yaptığı gibi güzelece yerleşirdi.

Konuşu tarzlarından adamlar birer birer gelip o yıl ne kadar iş yaptıklarını toprak sahibinin temsilcisiyle bildirirdi. Bu iş Leach kâlinde büyük salonda yapılan toplantıya oranla çok daha sıkı ve formalitesiz yapıyordu. Tarlasından ya da kulübesinden gelen adamlar Dougal'ın yanındaki boş tabureye oturup din bitesi anlatıyor, şikâyet ediyor ya da sohbet ediyordu.

Bunların bir kısmını yün ya da tahıl torbalarını taşımalarını zorlayan eden gurbüz oğulları çöklüyorlardı. Her konuşmanın sonunda yorulmak nedir bilmeyen Ned Gowan, yapılan ödeme için bir mabruz kesiyor, ödeme çekimini kayıt defterine yazıyor, rahibe tapınması gereken bir yük varsa parmağını şikâyet ederek omzundan birini çağırıyordu. Arada bir verilen hoşnutsuzluklar için bir ses çıkarak deri çantanın içinde kayboluyordu. Sürekli bir kısmı ağaçların altına uzanmıştı, bir kısmı da gröl kâlindeki ağaçlık alanda gördün kaybolmuştu - avlanmaya gittiklerini düşünürdüm.

Bundan sonraki birkaç gün boyunca buna benzer sahneler silinip durdu. Arada bir elma suyu ya da süt içmek üzere kulübelere davet ediliyordum, böyle zamanlarda kulübelere o küçük odaya doluşup benimle sohbet etmeye çağır-
mıydı. Bazen bu derme çatma kulübelere bir han ya da mey-

hane olabilecek kadar büyük oluyordu, böyle zamanlarda oraya gün boyunca Dougal'ın karargâhı olarak kullanılıyordu.

Kiralar aralı bir, at, koyun ya da başka bir canlıyla ödünüyordu. Bu gibi durumlarda bölge-deki başka birine, daha uygun bir şey karşılığında bunlar takas ediliyordu. Jamie'nin atın kalesideki ahırlara konmaya geçecek bir at olduğunu söylediği durumlarda o da konuyumuzu ödünüyordu.

Jamie'nin bu gruba neden dâhil edildiğini merak ediyorduk, tamam atlardan iyi anlıyordu ama Dougal da dâhil olmak üzere insanların çoğu zaten atlardan anlıyordu. Ayrıca ödemeler nadir olarak atla yapıyordu, onlara yapılması gereken özel bir bakım da yoktu, neden bir uzman getirilmişti? Dougal'ın Jamie'yi yanına istemesinin esas sebebini, bir hafta sonra adamı telaffuz etmeyi başaramadığını bir köyde keşfettim.

Köy küçük olmasına rağmen iki üç masası ve birkaç çörük tabureten olan bir meyhaneye sahipti. Dougal konuşmaları ve kira toplama işini orada gerçekleştiriyordu. Şalın ve tuzlu baftektek oluştan, hafız imkânsız öğle yemeğimizinle sonra Dougal kiralarnı ödedikten sonra oturmaya devam eden çiliçilerle kıracılarla ve işlerini tamamladıktan sonra son haberleri duyarak için gelen birkaç köylüye bira ısırladı.

Ben uzak bir köyde biranın yudunulayarak molaının tadını çıkarıyordum. Dougal'ın onlarla yarı İngilizce yarı İskoçça konuşarak yaptığı sohbeti pek dinlemiyordum. Bu konuşmalar kaba şakalar, köy dedikoduları ve anlamsız hikâyelerden oluşuyordu.

William kalesine ne kadar yolumuz kaldığını düşünüyordum. Oraya vardığımızda İngiliz Askerlerinin Garnizonuna girmeden önce bu Leach Kalesi İskoçlarından nasıl kurtulacağını da. Bu düşüncelerle boğuşurken Dougal'ın uzun bir süredir tek başına konuştuğunu fark etmemiştim. Bir söylev verici gibiydi. Dinleyicileri arada bir heyecan dolu sesler çıkararak konuşmasını unayıyorlardı. Tam olarak ne olup bittiğini takip etmeye başlarsanız onun çevresindekileri bilimli olarak birazdan kopacak bir fırtınaya hazırladığını fark ettin.

Çevreyi kolağan ettim. Şişman Rupert ve küçük avukat Ned

Gowan Dougal'ın arkasında duvara dayanarak oturmuş, yanlarında bira masrapalarını unutmuş büyük bir dikkatle onu dinliyorlardı. Jamie somurtmuş bir şekilde dirseklerini masaya dayanmış masrapasını bakıyordu. Dougal'ın sözleri onu ağlatanmış gibi görünüyordu.

Dougal herdenbire ayağa kalkıp hiçbir uyarıda bulunmadan Jamie'nin vakasına yapıp hızla çıktı. Zaten eski ve yıpranmış duvarın gövdesi döşerlerinden açılıverdi. Gafil avlanan Jamie duvara yerde dondu. Gözleri kısıldı, çenesi de kasıldı. Dougal onun sırtını izleyicilere göstermek için üzerinde kalan kumaş parçalarını tutup yere fırlatırken yerinden kıpırdamadı.

Onun yaralı sırtını görenlerin ilk anda dilleri tutuldu, sonra bu yapılan hakırlığı karşı kızgınlıkla sövmeye başladılar. Bir şey söylemek için ağızını açtığı anda "Saksunyalı" sözceğini derup hemen kapattım, bu sözceük bu kez hiç de dostça kullanılmıyordu.

Jamie yüzü taşlamış bir şekilde ayağa kalkıp arkasında toplanmış kalabalıktan uzaklaştı. Yere dağılmış kumaş parçalarını eğilip elinde bir yumak haline getirdi. Boyu ancak onun dirseğine kadar uzanan yaşlı bir kadın onun sırtını sıvazlıyor ve onu rahatlamak için İskoçça bir şeyler mırıldanıyordu. Bunları Jamie'ye bir fayda etmediği açıkça görülyordu.

Orada bulunan insanların sorduğu sorulara kısa cevaplar verdi. Ailelerini yemeğe çağırarak için oraya gelmiş birkaç genç bir uzakteki duvarın önüne toplanmış, kocaman açılmış gözleyle aralarında konuşuyorlardı.

Kendinden yaşça büyük olan Dougal'a hak etmiş olduğu ölümlü bakışlarla bakıktan sonra gömleğinden kalanları oranın bir köşesine fırlatı ve kalabalığın gerkat dolu mırıldanmalarından bir an önce kurtulmak için üç koca adımla oradan çıktı.

Gösternin sona ermesiyle birlikte bakışlar yine Dougal'a kondu. Yapılan yorumları tam anlamamakta birlikte ara sıra kaladığını kelimelerden bunun İngilizlere karşı bir kıyımına olduğunu çözüştüm. Jamie'nin peşinden gitmekle, dikkatle işime çekmeden burada oturmaya devam etmek arasında bir karar kıldım. Şu anda Jamie'nin yanında birini görmek is-

teycediğini pek sınımyordum. Oturduğum yerde içime kapıyı açıp masam üzerindeki soluk yanıma seyretmeye başladım.

Duyduğum bir metal sesi başımı kaldırıp bakmamı sebep oldu. Deni pantolonu ayağına giştiklerinden biri Dougal'ın önünde bulunan masaya metal para koymuştu, anladığım kadarıyla o da kısa bir konuşma yapacaktı. Geri çekildi, pamuklarını cesareti toplamak ister gibi kemeri geçirmişti. Kısa bir duraksamadan sonra, cesaretini toplayan başkaları da aynı işlemi yaptı, sonra birkaç kişi daha cüzdan ve torbalarından para çıkardı. Dougal onlara teşekkür ettikten sonra oranın sahibine yeniden bira dağıtması için elini salladı. Avukat Ned Gowan'ın bu toplantıya paraları MacKenzie kiralınının toplandığı ve Colum'a verilerek olan çantaya değil, başka bir keseye koyduğunu gördüğümü anı Dougal'ın bu küçük gösteriyi anı yaptığını anladım.

Asilerin de, diğer iş sahipleri gibi paraya ihtiyacı vardı. Bir ardu kurup ihtiyaçlarını karşılamak almış oluyordu ve buna liderin sağlanması gerekiyordu. Hatırladığım kadarıyla tabii örneğinde hak aldan eden Genç Sahtekar Yükseklik Prens Charlie'nin kaynaklarının bir kısmı Fransa'dan bir kısmı da ona inanmış olan insanların cebinden geliyordu. Colum ya da Dougal ya da ikisi birden İngiltere tıhtının yasal varisi olan II. George'a kıstıtan bu Genç Sahtekar'ın destekçileriydi.

Sonunda herkes akşam yemeğini yemek üzere oradan ayrıldı. Dougal ayağa kalkıp gerinde, sütünü içmiş bir kedi gibiydi, tatmin olmuştu. Keseyi elyle tartıktan sonra saklaması için Ned Gowan'a verdi.

"Umduğundan çok daha iyi, bu kadar küçük bir yerden böyle bir miktar toplanmasını beklemiyordum. Bunu yapmayı devam ettiğimiz takdirde saygı duyulacak bir miktar toplanmış olacağız."

"Ben olsam 'saygı duyulacak' tanımını kullanmazdım," dedim gökmüş olduğum yerden doğrularak.

Dougal orada olduğumu yenu fark etmiş gibi bana döndü. "Neden? Hükümdarlarını desteklemek için son kuruşlarını verimlere karşı mısın?"

"Aha," dedim gözlerimin içine bakarak. "Hangi hükümdar

olması olan bunun yapılmasına karşı değilim ama kullandığın terimlere karşıyım."

Dougal dikkatle beni incelemeye devam etti, dış görünüşüğüne ona bir şeyler anlatacağını umar gibiydi. "Hangi hükümdar elması olsun," diye tekrarladı. "Senin İskoçça bilmediğini biliyorum."

"Bilmiyorum. Ama doğduğum gündən beri sahip olduğum diploma gıcımı ve çok iyi duyan iki kulduğum var. Yaşamın Kral Çiğce sözcüklerinin İskoççada "Bragh Stuart" şeklinde söylenmesinden son derece şüpheliyim."

Kahkaha atmaya başladı. "Oyle söylenmez," dedi. "Sana ama zorla hükümdarına yakışacak sözcüklerin İskoççalarını söylemek istediğin ama bunlar bir İngiliz'in ağzına yakışmaz, neye yakışır mı?"

Dougal doğru çilişip top haline getirilmiş gömleği oradan alıp oradaki is lekelerini temizlemeye çalıştı.

"Yüzlerinizi sevmeyişine göre belki onları düzeltmekten başlasanız," diyerek gömleği elime tutuşturdu. "Buranın hamurundan bir iğne bulup bunu onar."

"Bunu sen yap!" diyerek gömleği ona geri verip arkamı döndü.

"Keyfin biler," dedi arkamdan. "Jamie senin yardımın olmasın da gömleğini onarabilir."

Durum ve isteksizce ona dönüp elimi uzattım.

"İnan," diye başladım ama omuzumun üzerinden uzanan kolumun bir el gömleği Dougal'ın elinden aldı. Jamie donuk bakışlarıyla bizi süzdükten sonra gömleğini kolumun altına sokarak geldik gibi sessizce gitti.

Bir çığının kulübesinde yatacak yer buldık. Ya da buldum demeliyim. Diğerleri dışında, saman yığınlarının, araba koluklarının ve eğreltiotu yığınlarının üzerinde yatıyordu. Kadın olduğum için hen içerde, ocağın yanında duran ot bir şişemin üzerinde yatma hakkına sahiptim.

Şişem bir kişi için gereksiz bir büyüklüğe sahipti, altı kişilik ate karısında duran tek kişilik bir yataktaydı. Açık ha-

vada uyuyan adamları kışkırtıyordum. Ateş söndürülmemişti, külüşbenin içindeki hava onun sıcaklığı ve diğer uyuyanların nefes kokuları, hissedilen ve her kokularıyla ağırlaşmıştı.

Bir süre sonra bu havasız yerde uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Battaniyemi ile alarak yavaşça dışarı süzülüdüm. Duvar-
da, külüşbedeki ağırbaşnış havanın tam tersine mükemmel bir
hava vardı. Duvara dayanıp bu tertemiz havayı ciğerlerime dol-
durdum.

Patikanın önündeki ağacın altında bir nöbetçi oturuyordu,
hane göyle bir bakı. Uzaklaşmak gibi bir niyetim olmadığını an-
layınca elindeki ufak tahıta yontmaya devam etti. Ay çok parlak
ve elindeki küçük hıçak yapıkların arasında gidiyordu.

Yerde uyuyanların üzerine basmamaya çalışarak külüşbeni
etrafında doluştım ve arkasındaki tepeye yürümeye başladım. İki
kayanın arasında güzel bir yer bulup kendime oturdan yatacak
rahat bir yer yaptım. Yere uzanıp gökyüzünde yavaşça hareket
eden dolunayı seyretmeye başladım.

Leach kalesindeki ilk gecemde Culum'un gönüllüz misafiri
olarak kalırken de aynı şeyi yapmıştım. Dikilitaşların oradaki
felaket geçidinden geçeli bir ay olmuştu. En uzından artık o taş-
ların neden oraya konmuş olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Kendi başlarına bir değerleri yoktu, onlar sadece bir işaret.
Kayışıkların altında duran taş diğer işaretleri gibi onlar da bu-
lundukları yerin tehlikeli bir nokta olduğunu gösteriyorlarkı.
Bu nasıl bir noktaydı? Zaman kabuğunun nace olduğu bir yer
mi? Aralık bir kapının olduğunu belirten bir nokta mı? Bunu,
onları oraya yapanların da tam olarak bildiğini sanıyordum.
Onlara göre bu nokta insanların sırta kadını bastığı güçlü bir
biyünnün ya da garip bir gücün bulunduğu bir noktaydı. Bazen
de bir anda ortaya çıktığı...

Bu sadece bir fikirdi. Kaybolduğum sırada Craigh na Dun'da
benden başka biri daha olsaydı ne olurdu acaba? Bunun gölden
zamana göre değişeceğini düşünüyordum. Burada bulunan bir
kişiyi ile o koşullarda karşılaşıp olsaydım benim bir cadı ya da
peri olduğumu düşünürdü. Onlu bir tepede belirmiş olduğum
için büyük bir ihtimalle peri olarak düşüncecekti.

Bu ipinin öndü olma sebebi belki de buydu. İnsanlar süs-
süz boyuncu aynı noktada var ya da yok olınca ona büyülu bir
an vermek gerekmiş olabilir.

Arşim battaniyeyi alından çıkartıp uzun ayak paemakları-
nı altınaoya başladım. Bu hiç de perilere özgü bir hareket değil
derek öz eleştiri yaptım. Boyum bir yetmişin üzerindeydi, bu
devin kadınlarını göre oldukça uzundum, hatta bazı adamlar-
dan da uzundum. Küçük insanların yaşamış olduğu düşünme-
yeceydim beni kötü bir ruh ya da cadı olarak tanımlayacakla-
rım kesindi. Bu tip işlerle uğraşanlara neler yaptıklarını bildiğim
ya kimsemin belirdiğini anda beni görmemiş olması yüktet-
tiğim gereken bir durumdu.

Bunun tersi gerçekleşseydi ne olurdu diye düşünmeye baş-
ladım. Bu zamandan biri benim zamanında belerirverse ne
olurdu? İşin aslında şu an yapmaya çalıştığım şey buydu, tahä-
lik bir yol varsa. Bayan Buchanan gibi modern bir kadın, bir
vish Murtagh gibi bir adam önünde belirse nasıl bir tepki gös-
lerdi?

Kireççi ilk tepki büyük ihtimalle en yakın polis karakoluna
zıp haber vermek olurdu. Belki de o gün çok ilginç bir olayla
karşılaştığını arkadaşlarına anlatmanın dışında bir şey yapmaz-
dı.

Peki, ziyaretçi ne yapardı? Eğer yeteri kadar dikkatli ve şans-
sız dikkatleri üzerine çekmekden zamana ayak uydurmaya ça-
lırdı. Görüntüm ve kullandığım dal bir takım soru işaretleri
uzatıldığı halde şu anda ben bu devirde yaşayan normal in-
sandan bir gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

Bu yer değiştiren kişi diğerlerinden çok farklı olsa ya da or-
tada dolunay başına gelenleri anlatmaya çalışsa durum nasıl
olurdu? Eğer ilkel zamana dönmüşse daha o noktadayken sor-
suz sualsiz öldürölündü. Daha aydınlık zamanlardan birinde
de suzarmayı başaramadıkları takdirde deli diye toparlayıp bir
manastıra kapatırlardı.

Bunları düşünürken çimenlerin üzerinde birilerinin kışık
sile barmadınarak yürüdüğünü fark etmemişim. Birkaç adım
önde birdenbire konuşmalar duyunca yerimden sıçradım.

"Dougla MacKenzie, sen rüfuna peytana satmışın. Akılsız ol-
manız sana böyle bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez."
Bağırıyordu ama öfkesi çok netti.

"Gelmez mi?" diye cevap verdi diğer ses, eğleniyordu. "İs-
tisi bildiğin bir yerinde emüğü hatırlar gibiyim. 'MacKenzie
topraklarını üzerinde olduğum sürece.' Sanırım söylediğin
cümle buydu." Ufuk bir patırtı geldi, sanki bir yağmır yere vur-
muştu. "Ve burası MacKenzie toprağı."

"Ben bu sözü Colum'a verdim, sana değil." Demek bu ko-
nuşan genç Jamie MacTavish'di. Kazdığı şeyi bulmak için üç
tahmin hakkım vardı.

"İkimizin tek ve aynı adam olduğumuzu sen çok iyi bilir-
sin," derken sesi tokat atar gibi çıkıyordu. "Sen klan resme nan
edeceğini söyledin, Leoch kalesinin dışında Colum'un hacaları
rı olduğum kadar kafası, kolları ve elleri de olurum."

"Bu sağ elin, sol elin ne yaptığını bilincemane veriden en iyi
örnek oldu," diye son derece kaba bir yanıt geldi karşı taraftan.
Ses tonu oldukça acı olmasına rağmen bir çıkar çıpmaması
onu eğlendirdiği belli oluyordu. "Sence sağ el sol elin Stuart
için altın topladığını duysa ne der?"

Douglas hemen cevap vermedi. "MacKenzie'ler, Mac Beala-
miller ve MacVinchler, bunların hepsi özgür şadelerine sahiptir.
Kimseler onları istekleri dışında bir şey yapmaları için zorlayamaz
ve kimseler onları durduramaz. Ayrıca Colum bu işin sonunda
Prens Charles Edward'a hepsinin verdiğinden daha fazlasını bir
seferde verebilir, veremez mi?"

"Verebilir tabii," dedi diğer ses. "Yarın yağmır yuları doğu-
da yağabilir. Bu, benim elime küçük kovamı alıp seninle birlikte
sahanlıkta bir yağış bir yulıca çevireceğini anlamına gelmez."

"Gelmez mi? Senin Stuart hanedanından kazanacakların be-
ninikinden çok daha fazla delikanlı. İngilizlerden yağlı ip de-
şindi bir şey alamayacağını biliyorsun. O aptal boynuna biraz
dikkat etsen iyi olur..."

"Benim boynum sadece beni ilgilendirir," diye sözünü kesti
Jamie. "Ve sırtın da..."

"Benimle yolculuk ettiğin sürece senin değil," dedi diğer

ses. "Eğer Horrocks'un sana söyleyeceklerini duymak ist-
ersen karpı koymadan sana söyledikleri yaparsın. Bunu bir an
dış yapın şiddetli edersen, elin iğne tutabilir ama unuma ki
ölürse bir tane temiz gömleğin var."

Bir hareketlenme oldu, sanki biri kayadan kalkmıştı, bunun
olduğundan şüpheler uzaklaşan ayak seslerini duydum. Sadece bir
anlık sesi duymuştum. Sessizce ayağa kalkıp kayanın arka-
sından ne olup bitişini görmeye çalıştım.

Jamie hâlâ oradaydı. Birkaç adım derde taşın üzerinde di-
şideni dişine dayayıp çenesini tutmuş oturuyordu. Onu daha
çok üstünden görüyordum. Rahatsız edilecek istemeyeceğini
düşünerek geri çekilmeye başladığım sırada konuşuverdi.

"Orada olduğuna biliyorum, istersen yanına gelebilirsin,"
benimden bunun onun için bir önemi olmadığını anladım.
Ayağı kalkıp yanına gitmeye hazırlandığım sırada kombinato-
nunda yattığı olduğumu hatırladım. Onca sorununun arasında
bir de onu standırmamam gerektiğini akıl edip battaniyeye sa-
murdum.

Tutumu bir kayaya dayayarak yanına oturdum, biraz çekim-
lenirdim. Varlığının farkında olduğuna ufak bir hareketle be-
nizden sonra tamamen içine kapandı, hoş şeyler düşünmediği
gözle kararan yüzünden anlaşıyordu. Bir yağmır sürkeli yere
sırtını yaslayarak oturmaya, onları gitmiş duruyordu.

Bu ikilim çürütme işi bana Yüzbaşı Manson'u hatırlatı. O
günün sahra hastanesindeki levazımı subayıydı. Bu adam or-
duhan bürokratik aptallıkları nedeniyle eksik gelen ya da gelme-
yen ihtiyaç malzemelerinden yana hep derliydi ve buna kendi
vnuu gibi yaklaşırdı. Normalde çok sevecen ve konuşkan olan
bu adam, artık kaldıramayacağı kadar çok sınırlandırıldığı ke-
lenim odasına kapalı olanca gücüyle duvarlara vururdu. Danış-
manın dışında duran ziyaretçiler çok ince olan duvarların sarış-
lığı durup şaşkınlıkla izlerlerdi. Bir süre sonra Yüzbaşı elinde
bir takım çürük ve berberlerle sakinleşmiş bir şekilde ortaya çıkıp
bildiği yoldan krizi çözmeye devam ederdi. O başka bir bölgeye
atan edildiğinde ofisinin duvarlarında düzinelerle yumruk izi
ve deliği olduğunu görmüşlerdi.

Parmaklarına sokmaya çalışan bu genç adamı görünce mecburen sorunlarını halletmek için kendine has bir çözüm bulmuş olan yüzbaşıyı hatırlamıştım.

"Bir şeye vurman lazım," dedim.

"Ne?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdı, orada olduğumu unuttuğum gibiydi.

"Bir şeye vur, kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Dudakları garip bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe kıvrıldı, bundan vazgeçip oturduğu yerden kalktı ve ilerideki kocaman koraz ağacına doğru ilerleyip ona bir yumruk attı. Bunun kendisine iyi geldiğini hemen anladı ve ağacın gövdesini tutarak güfte yumrukları atmaya devam etti, pembe çiçekler hızla ağağa yağmur gibi dökülmeye başlamıştı.

Bir süre sonra bereketmiş eklenilenini emerek yanına geldi.

"Teşekkür ederim," dedi buruk bir gülüntüyle. "İçki bu, bu gece uyumama sağlar."

"Elinc bir şey oldu mu?" Kontrol etmek için ayağı koluna ama o izin vermedi, diğer eliyle eklenmelerini ovmaya devam etti.

"Hayır, önemli bir şey yok."

Aramızda garip bir sessizlik yaşandı. Akşamüstü olanlardan ya da biraz önce duyduklarından bahsetmek istemiyordum. Sonunda sessizliği bozmaya başladım. "Solak olduğumu biliyordum."

"Hep öyleydin. Okul müdürü diğeriyle yazmam için o elimi kemeriyle arkama bağlardı."

"Bunu yapıyor musun? Yarı diğer elinle de yazabiliyor musun?"

Yaralı eli hâlâ ağrında olduğu için başıyla beni onayladım sonra cevap verdi. "Evet, ama bu başımın ağrmasına sebep oluyor."

"Savaşırken de sol elini mi kullanıyorsun?" Dikkatimi başka yöne çekmek için sağma sorular soruyordum. "Kılıç kullanmandan habes diyorum." Şu an küçük sırtlı bıçağından başka bir silahı yoktu, gün boyunca o da diğerleri gibi kılıcı ve silahını kullanıyordu.

"Hayır, kılıcı iki elimle de iyi kullanırım. Sol elini kullanan bir silahçı daima dezavantajlıdır. Kasa bir kılıç kullanıyorsa sağ elini diğer eline dönmek zorunda kalır ve kılıp da o tarafın yer de alırdı değil mi?"

Yeni de duramayacak kadar sineriydi, olıkta büyük adımı birleştirmeye başladı, hayalet bir kılıçla gösteriler yapıyordu. "Peki kullandırı dala farklıdır," dedi. "İki elini birleştirerek denersen ve havada bir yay çizersin." Gençlikle iki elini birden kullanırdın."

"Eğer bir elini kullanmak zorunda kalacak kadar yakınsan, bu durumda hangisini kullandığını hiç fark etmez, yukarıdan aşağı doğru sallayıp adamı ikiye bölersin. Bu işi omzumdan aşağıya çekersen, kılıfından aşağı yaparsan olmaz. Bıçak her an kayabilir, omzuna omzunu birleştirdiğ yerden temiz bir şekilde kesersen olur. Bunu başarsan adamı ölüür. Eğer başaramazsan adamı öldür de o gün bir daha savaşamaz ya da ömür boyu..."

Sahimini kemeri indirip hardağa su koyar gibi bir hareketle kolumu çekti.

"Sıra kama ve kılıcı bir arada kullanırken yapılacakları geldi. Eğer kılıcın yoksa kamayı sağ elle kullanman gerekir, kasa kılıcı olduğu gibi kullanırsan. Ama kamalı elinde kalın varsa iki elinle de yaklaşılabirsin, göyle bir dönüp," bu sırada hareketlen göstermeye devam ediyordu "düşmanın elinde kılıcının olmasını sağladıktan sonra kamayı kullanırsın."

Kolumu aşağı indirip son hızla öklürücü bir darbe savurdum, kılıcın ucu göğsüme yarım santim kılıla düdüdü. Farkında olmadan bir adım geri kaçmışım, dik durup kamasını koluma sorun özer diler bir bakışla gülümsedi.

"Özer dilerim. Nasıl yapılacağını gösteriyordum. Seni korumak istememiştim."

"Çok iyisin," dedim büyük bir samimiyetle. "Savaşmayı senden öğrendim? Sanırım bunları sana yine solak bir savaşçı öğretti."

"Evet, solak. Gördüğüm en iyi savaşçı." Gülümsedi, bu gülümsemede pek çok şey gizliydi. "Dougal MacKenzie."

Koraz çiçeklerinin çoğu tüzerinden yere dökülmüştü, omuz-

harında kalması birkaç taneysi almak için ona doğru uzandı. Gömleğini büyük bir ustalıkla çıkarıp, ufak bir sütek bile yoktu.

"Bunu yine yaparak," dedim, kendime engel olamadığımı. Herken cevap vermiş, neden söz ettiğini anlamamış gibi yapmamın bir anlamı olmayacaktı.

"Evet," dedi bir süre sonra. "İstediyi şeyi hep elde eder."

"Ve sen de bunu yapmaya izin vereceksin. Sen bu şekilde kullanmaya izin verecek misin?"

Tepeden zağbondaki hâlî ığışı yanan tavernaya fırladı. Yüzü duvar gibiydi.

"Şimdilik."

Günde dört beş kilometre ilerleyerek yolumuza devam ettik. Dougal'ın kirasalardan ürün torbalarını ya da benzerini paraları toplamak için önümüze gelen her kavrakta ve kolide grubunun önünde duruyorduk. Bunların hepsi Ned Gowan'ın bu kölelikle kayda alınıyor ve karşılığında verilmesi gereken mabuzlar kâğıt çantasından çıkarılıp hazırlanıyordu.

Hani ya da meyhanesi bulunan bir köye denk geldiyim anda Dougal görevini yaptikten sonra içki ismarlıyor, hikâyeler anlatıktan sonra konaklamasını yapıyor ve yeterince karşılığı alacağına inandığı anda Jamie'yi sırtındaki yaraları göstermesi için zorluyordu. Bunun sonucunda toplanan paraları Fransa ve Sahtekâr'ın hanedanı için hazırlanmış keseye konuyordu.

Bu sahneleri olduğu gibi kabul etmeyi denedim ve her seferinde olaylar zirve yapmadan önce oradan ayrıldım, halka açık idamlar benim tarzım değildi. Jamie'nin sırtına verilen ilk tepki hep dehşet dolu bir merhamet oluyordu ve bunu İngiliz Kral George ve ordusuna karşı yapılan ağır hakaret ve küfürler takip ediyordu, bu merhametin içersinde hafif bir küçümseme edo da vardı. Bir seferinde adamların birinin yanındakine dönüp, "Bu ne öğretiler görüştü? Soluk yüzü bir İngiliz'in buna bunu yapmasına fırsat vermeden savaşarak öldürdüm," dedi.

Başlangıçta mutsuz ve kızgın olan Jamie artık perşan durumdaydı. Gömleğini geri almayı başardığı anda, soruları ce-

vaplanmadan hemen bir bahane bulup oradan ayrılıyordu ve en son gün yolu tıkandı kadar karnesi onu götürmüyordu.

Kendisi noktanı bundan birkaç gün sonra Temmuz sidi bir köyle uzandı. Bu kez Dougal bir eli Jamie'nin çöplük omasında kalırlığı para getiren konuşmasını yaparken, izleyicilerin ağızda bulunan hantal görüşüğü, kârlı orun kahverengi saçlı bir pınc Jamie hakkında çok özel bir yorum yapı. Ne söylediğini süratlemin imkindsızdı ama aldığı tepki çok anı oldu. Jamie, Dougal'a elinin altından kurtulup oğlının karnesi onu yare dönen bir yumruk attı.

Böyle birkaç kelimeyi bir araya getirmeye başlamıştım ama çıkan sözleri anlamayı başaramamıştım. Ne konuşulduğuna gözetilde konuşmasının tavrına bakarak anlıyordum, kelimenin kilmene pek gerek kalıymıyordu.

"Neşye kalk ve söylediyi tekrarla," demiy olmalıydı, dünyayı her yerindeki okul, bar, ya da sokak kavgalarında böyle anıldı.

Diğeri de, "Sen kaçından adamın, yakalayın onu çocuklar!" demiy olmalıydı.

Jamie kârlı ı gömlekle topluluğunun arasında bir anda görüldü kayboldu, kiralının toplandığı masa bu kumral delikanlı ve ailesinin ağırlığını taşıyamayarak kırıldı. Bu işe bulamak sayesinde diğer izleyiciler duvarın kenarına dızılıp yeni gösterim izlemeye başladılar. Havada uçuyan kol ve bacaklara bakarak Ned'e Murtagh'a biraz daha yanastım. Bu kol bacak demisinin içinde anda bir kızıl saçların parladığını görebiliyordum.

"Onu yardım etmeyecek misiniz?" diye marildanarak Murtagh'a sordum. Bu sorum onu şaşırtmıştı.

"Hayır, neye?"

"Gerekirse o yardım ister," dedi Ned Gowan uyuzuk bir tavrı.

"Siz daha iyi bilirsiniz." Kararsızlık içinde sükünetime konulan.

Jamie'nin ihtiyas duyşa da yardım isteme imkânı bulabildiğinden pek emin değildim. 30 an yeşiller giymiş gürbüz bir delikanlı tarafından boşlanıktaydı. Dougal'ın bu gösteriyi bi-

ürmesi gerektiğini düşünüyordum ama onun böyle bir şeyi
yolunu. İzleyenlerin de oranın bir anda bir savaş alanına döndüğü
olmasından şikâyeti yok gibi görünüyordu. Birkaç bakiye bile
oyununda ama çoğunluk sessiz bir şekilde bu eğlencenin tadını
çıkartıyordu.

Rupert'in olaya dâhil olmak isteyen birkaç adamın karyasına
geçmesi için biraz rahattı. Kavgaya doğru birkaç adam at-
mış olan bu adamlara dalgın dalgın bir şeyler homurdanmış-
tı ki karnasının üzerindiydi. Onlar da bu işe katılmamanın daha
doğru olacağını düşünerek geri çekildiler.

Herkes üç-çarpı bir olan bu dövüşün makul olduğu kanını
daydı. O bir kişinin öfkeden gözü dönmüş in yarı, tecrübeli bir
savaşçı olduğunu göz önünde bulundurunca haklı olabildiler.

Yeşiller gıymış gırbuz çocunun burnuna yediği güçlü bir
dışek darbesiyle kanlar içinde kalıp kavgadan çekilmesiyle bu-
lukte kavgasının nasıl sonuçlanacağı belli oldu.

Birkaç dakika sonra ikinci adam da yere düşüp bir masanın
altına yuvarlanınca, sonuç daha da aşikâr oldu. Bu delikanlı ka-
sıkların tutmuş acri içinde inleyerek kavranıyordu.

James ile esas düşmanı olanın ortasında büyük bir ciddiyetle
barbarizmine varmaya devam ediyorlardı ama izleyenlerden James
tarafını olmaları diğerlerinden paralarının toplamaya başlamış-
tı bile. Nefes borusuna aldığı darbeleri, boğreklerine vurulan
acımasız bir yumruk takip edince kalverenci saçlı oğlan sağ-
dayınını, cesaretin en önemli öğelerinden biri olduğuna kana
verdi.

Katankalı sözölge, "Bu kaular yeter, pes ediyorum," cümle-
lerinin işkencesini da ekleyiverdini.

James kalababın kutlama çılgınlıklarıyla düşmanının üstün-
den doğrulup ayağa kalktı. Başıyla tebrikleri kabul ederek hâl
sağlam kalmış sıralardan birine doğru sendeleyerek ilerledi ve
kendini ortaya fırlattı. Kan tere içindeydi, meyhanecinin verdiği
bira magrapasını kafasına dök-
tu. Baş magrapayı masanın üzerine
koyduktan sonra nefes almak için öne eğildi, dişeklerini dişle-
rine dayayınca yaralı sırtı gözler önüne serildi.

İlk defa gömleğini gömlek gibi bir çaba içersine girme-

ti. Sağağı rümen yarı çıplak bir şekilde oturmaya devam etti.
Gör merde kalacağınza karar verince için dışarı çıkışınza
onun onu oturmalarına koydu. Onu saygılı bir şekilde, hep bir
adama işi geçire dileyerek uğurladılar. Almış olduğu yarı bere
ve klenin verdiği acıya rağmen günlerdir ilk defa bu kadar iyi
görmüyordu.

"Sensün bir bacak, açılmış bir kaş, patlamış bir dudak, ka-
nımlı bir burun, alın ezik eklem, burkulmuş bacağınmak ve sa-
ben de dış. Sayamayacağın kadar çok ezik." Kontrolü içim
çikerek bırardım. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Hanın arka-
mıtlı küçük barakada yalnızlık, onu ilk yardım yapmak ama-
nıla burnu ge-
amıştım.

"İy," dedi sınıtarak. Ayağı kalkmaya yeltendi ama yüzünü
karpıştırarak olduğu yerde kaldı. "Kaburgada da biraz hasar ol-
muş amca."

"Sarı tabi, yine her tarafın mor mor. Neden böyle şeyler ya-
mıyorsun? Tam aklıma sen kendinin neden yapıldığın zannedi-
yorsun? Demirden mi?"

Şeyi burnuna dokunarak esifle gülümsedi. "Hayır, ama
iş merden."

Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça kaburga-
larını uculemeye başladım.

"Kek olduğunu sanmıyorum, sadece ezilmiş. Yine de onları
barlayacağın. Gömleğini sıva, kollarını iki yana aç ve dik dur."
Meyhanecinin karışından aldığı hayçerüsünü şentler halinde
sırmaya başladım. İçin için uygar yaşandaki, kendinden yapış-
ık benzeri bir an elimde olmayaşına sivilüyordum. Bezleri
sıvalı çikerek sırdıktan sonra şalının üzerinde duran yuvarlak
bıyıklı tutarak yeni bir sistem ürettim.

"Nefes alıyorsun," diye yakındı.

"Nefes alırsan acır. Kıpırdama. Böyle kavgı etmeyi neden
görmü? Değil'den mi?"

"Hayı." Bu sırada açılmış kaşına sürdüğüm sırtının gözüne
kayınması için gözlerini karpıştırıyordu. "Babam öğretti."

"Doğru mu söylüyorsun? Baban bölge boks şampiyonu fi-
li miydi?"

"Boka nedir? Hayır, çifçiydi. At da yetiştirirdi." Derisi yüzölçümüne bacağına sırke sürerken duyulmayan bir kudur sesini duydu.

"Dokuz on yaşlarına geldiğinde annemin akrobasiyi gibi in yapılı olacağını ve kavga etmeyi öğrenmem gerektiğini söyledi." Aruk daha rahat nefes alıyordu, eklemelerine kadife çorap merhemini sürerilmeleri için elini buna uzadı.

"İki bir adamın kızıylağının insanları yarı ızından korkarak yarı ız da seni denemek isteyecekti. Birini yere indirirken diğerleri de aynı şekilde. Bunu hızlı ve temiz bir şekilde yapmayı öğrenene kadar bana alisi takdire hayranı kağız ederek geçirmek zorunda kalırsın, diyerek beni ağıla götürdü ve tek yumruktaki sarmarların üzerine devirdi. Ben vurmayı öğrenene kadar bunu yapmaya devam etti. Ah! Bu yakıyor!"

"Tınak yaraları en beter yaralardan biridir," dedi bu boynunu temizlemeye çalışırken. "Özellikle de yarayı açan tınak için düzenli olarak yıkamıyorsa. Korkarım o yağlı saçlı delikanlı senede bir yıkamıyor. Bu gece yapmış olduğun şey için bizi ve temiz kavramını kullanamayacağımı ama oldukça etkiliyeceydi. Baban gurur duyacak."

Onu hafifçe iğneliyordum, yüzünden bir hüznün bulutu geçince yağdırdım.

"Balsam öldü." "Üzgünüm." Boynunu temizlemeyi bıraktım. "Bunu görebilseydi seninle gurur duyardı."

Cevap vermek yerine hafifçe gülümsedi. Bir anda görünce çok genç göründü, kaç yaşındaydı? Tam ona sormak üzerirken arkadan sinir bozucu bir öksürük sesi geldi, ziyaretçimiz vardı.

Gelen sıska Murtagh'dı. Jamie'nin sarılı kahırgalarına eğlenerek haklıktan sonra küçük deni bir keseyi ona fırlatı. Jamie kocaman eliyle onu kolayca yakaladı.

"Bu nedir?" "Murtagh varla yok arası kaşlarından bittini kaldırarak. "Bislerlerden payına düşen," dedi.

Jamie başını sallayarak keseyi geri uzattı. "Ben hiçbir şey üzerine bahse girmedim."

Murtagh elini kaldırıp onu durdurdu. "Bunun için sen yapmışsın. Bu in buradaki en popüler adam sensin, en azından seni deselerim için."

"Dougla'nın öyle düşündüğünü hiç sarmıyordum," diye sözünü bitirdi.

Murtagh kadınların sesinin çıkmaması gerektiğini düşünen adamlardı, buna rağmen kibar bir tavırla beni onayladı.

"Evet, bu doğru... Bunun senin için bir sorun olduğumu sarmıyorum," dedi Jamie'ye.

"Hayır." İki adamı bakışlarıyla birbirlerine bir şey söyledi, bunu ne olduğunu anlamamıştım. Jamie soluğumu dışlarını üzerinden yavaşça salıverdi, kendi kendine başını sallıyordu.

"Ne zaman?"

"Bir hafta. On gün de olabilir. Lag Cruinnce denen yerin yakınında. Belki sen bilirsin."

Jamie başını sallamaya devam etti. Uzun bir süredir onu bu şekilde izlemiş olmuştuk bir halde görmemiştik. "Biliyorum."

Bir ona bir diğerine bakıyordum ama yüzlerinden hiçbir şey alamıyordum. Belki de Murtagh bir şeyler öğrenmişti? Hacerde denen içtenliyle söyle de ilgili olabilir. Omuzlarını salladı. Sebehi ne olursa olsun Jamie'nin maymunluk günleri sana onları gibi görünüyordu.

"Umarım Dougla step yapmayı biliyordur," dedim.

"Hı?" Sır dolu bakışlar aruk şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bağ verin. İyi geceler." Sonra ilaç kutusunu aldım ve kendime yakarak bir yer bulmak üzere oradan ayrıldım.

Garnizon Komutanı

William kalesine yaklaşıyorduk ve oraya vardığımızda ne yapacağımıza karar vermemi gerekiyordu.

Bu aslında Garnizon Komutanı'nın davranış şekline götürebiliydim. Benim acılı ve yardıma muhtaç bir huzumefendi olduğuma inanırsa Fransa'ya gödeceğim gentiye binibilirdim için beni adamlarıyla sahile kadar gönderebilirdi.

MacKenzieler'le birlikte oraya gittiğim için benden şüphelenilebilirdi. İskoçyalı değildim, casus olduğumun düşünmesi sağna olurdu. Bu Dougal ve Colum'un fikriydi, onlar İngiliz casusu olduğumu düşünmüyorlardı.

Acaba neyi ispiyonlayacaktım? Vatana karşı yapılan hareketleri mi? Sahrekar talih varisi Preiss Charles Edward Stuart adına para toplamak için yapılan bu aktiviteler bildirileceğim yegüne şeydi.

Sorun buydu Dougal bunu görmeme neden izin vermişti? Bu işleme başlanmadan önce beni oradan dışarı gönderebilirdi. Ayrıca bu konuşmaları İskoçça yapıyordum. Kendimle çatışıp duruyordum.

Belki de sorun buydu. "İskoçça bilmediğini sanıyordun" derken gözlerindeki parılının sebebi bu olabilir miydi? Bu benim o dili gerçekten bilip bilmediğimi kontrol etmek için yapılan bir sınav mıydı? Kuzey İskoçya'ya casus olarak gönderilen birinin oradaki insanların yarından fazlasının konuştuğu dili bilmemesi mümkün değildi.

Bu olaylarda, Jamie ile Dougal arasında geçen konuşmaları duymuştum, Dougal tam bir Jakobit idi yani Kral George'a karşıydı ama Colum değişikti henüz.

Sonları düşünmekten kafam yorulmuştu, büyüğe bir hayati düşüncemizi görünce mutlu oldum. Bu orada bir han ve diğerleri orada olduğu anlamına geliyordu.

Bu son dönemde alışıma başladığım standartlarla kıyaslandığında gerçekten büyüktü. Gerçi güveler tarafından yenmiş olsa da bu için yapılmış gibiydi ama ne olursa olsun tek başıma kalacağım bir odam vardı. Bundan önceki hanlarda, şallarına sarıp birer yumak haline gelmiş, etrafı herculululı sağan bir adamla aynı odada bir tahtanın üzerinde yatıyordum.

Genellikle gün boyu eyer üstünde olup aşkamları da Dougal'ın konuşmalarını dinlemekten bıtop düşüğüm için konuşmaları hakmadan hemen uykuya dalıyordum. Gerçi bir han da gördüğümüz ilk gecede erkeklerin solunum sistemlerini bilyesine güçlü sesler çıkarabilmesine hayret ederek yarım saat boyunca uyumak kalmayı başarmıştım. Öğrenci henüzine koğuşu-aylı dolu olan kocaman bir yurt bile bunun yanında hiç kalırdı.

Bu konuyu dinledikten sonra hastanedeki adamların çok azını gerçekten horlamış olduğumu anladım. Daha güçlü solok alıyordular, bu doğrudu. Bazen uykularında acı dolu sesler çıkıp ağıladıkları da oluyordu, bunlardan birisiydi ya da vardı. Ama onları bu sağlıklı cümleyle kıyaslamak mümkün değildi. Belki de yaralı oldukları için bu görüldüyü çıkarabilecek kadar din ve rahat bir uykuya dalaranmışlardı.

Eğer bu tezmin doğruysa yanımdaki adamlar son derece sağlıklıydı. Sert verpe uzanmış vücutları ve ateşin ışığında görülen bu buzurlu yüzleri de bunun bir göstergesiydi. O sert tabakaların üzerinde kendilerinden geçmiş bir halde uyuyorlardı. Bu makemmel bir yemekle doyurulmuş bir açlığın sonundaki temelde aynı görüntüyü sahipti. Bu kakofoni beni tatlı bir şekilde rahatsızlamıştı, pelerinimi omuzlarıma sarıp uyumuştum.

Bundan yadıktan sonra şu an bu ağır kokulu, küçük çarptı odasında bendim yalnız hissetmeye başlamıştım. Yatak örtüsünü kaldırıp yatağın üzerindeki olası istenmeyen yaratıkları döşeyi sürerek kovuladım ve yatıdım. Mumu da söndürünce o da son derece karanlık bir sessizliğe gömüldü, uyuyamıyordum.

İki kat aşağıda bulunan ortak alandan hafifçe sesler geliyordu, birden anı bir hareketlenmenin olduğunu gösteren bir gürültü duyuldu. Bunlar kendimi daha da yalnız hissettirmeye sebep oldu. Kaleden ayrıldığımdan beri ilk kez tek başıma kalmıştım ve bundan hoşlandığımı söyleyemezdim.

Koridorun ahşap döşemesinin çıkardığını duyduğumda ayakla uyanıklık arasında dönüp duruyordum. Duyduğum adımlar sesleri yavaş ve düzensizdi, biri bir sonraki adımın atmak için en sessiz bölgeyi arıyor gibiydi. Yatağın hızla doğrulup el yordamıyla yatağın yanında duran mumu ve çakmakları kutusuna aramaya başladım.

Elim çakmakları kutusuna çarptı ve kutu hafif bir gürültüyle yere düştü. Hemen durdum, dışarıdaki ayak sesleri de durdu. Kapıda sürtünme sesleri duyuldu, sanki biri el yordamıyla sürgüyü arıyordu. Kapı kilifli değildi, üzerinde sürgü yatağı olmasına rağmen yatmadan önce uzun bir süre buraya sürgülenmek mandalı boş yere aramıştım.

Şimdi elimi alıp üzerindeki mumu attım, bu ağır süngüyle sıkıcı kavrıyıp sessizce yataktan kalktım.

Kapının mentezelerinden hafif bir ses geldi. Odanın yerini penceresinin kepenkleri içeri ışık girmesin diye sımsıkı kapalıydı. Kapı açıldığında sadece karanlığın içinde gittikçe büyüyen bir gölge görebildim, bunun ardından hiç beklemediğim bir şey oldu, gölge küçüldü ve kapı tekrar kapandı. Ortalık yine sessizliğe gömüldü.

Nefesimi tutmuş bir şekilde duvara dayanmış, kalp atışlarının arasından başka sesleri duymaya çabalıyordum. Bu şekilde ne kadar durduğunu bilmiyorum ama bana yıldız gibi geldiği kesindi. Sonunda duvar kenarından yavaşça dolayarak kapıya doğru ilerlemeye başladım, buralandaki döşemenin daha az ses çıkaracağını düşünmüştüm. Oldukça yavaş ilerliyordum ağırbaşlılığı vermeden bir ayakımı öse uzatıp ayakbimin altındaki ahşabın çıkırdamayacağını emin olduktan sonra ağırbaşlılığı veriyordum.

Kapıya varınca durup kulaklığımı dayadım, anı bir saldırm olma sı ihtimalini göz önünde bulundurup ellerimi sıkıca geçtirdim

duydum. Belli helersiz bir takım sesler duyur geliydim ama onları anlamıyordum. Bu sesler iki kat aşağıdan mı geliyordu, kapının önünde biri mi soluyordu anlamıyordum.

Sessiz olarak aldrenahın salplamaktan başımı dönmeye başladım. Bu salplamaktan sıkıldığıma karar verip şimdianımı daha da ileri tutarak kapıyı açıp hızla koridora fırladım.

Hızla dedim ana iki adım bile atmadan yumuşak bir seve koridorun ve boylu boyunca yere uzandım. Eklemlerim sıynırlı, başım da sert bir yere çarpmış ve çok acıdı.

O sırada buranın bana saldırılabileceğini umursamadan yere yığılıp başımı ovalamaya başladım.

Üzerime bastığım kişi de nefes almakta zorlanarak sessiz kalmıştı. Acımın arasında (boyutlarından ve ter kokusundan) yareçcinin erkek olduğunu tahmin etmiştim) adamın ağız kalıplı duvardaki kepenkleri açmaya çalıştığını güçlükle anladım.

Bedenbire içeri dolan temiz hava gözlerimi kirgünür kapılarına sebep oldu. Onları yemden açtığında geçen ışığı ortalağadama yeterince görmemi sağlayacak kadar aydınlatmıştı.

"Bazıla ne halt ediyorsun?" diye sordum, ona bir suçlu gibi duruyordum.

Anı anda aynı tonlamayla Jamie de başka bir soru sordu, "Sakıyılı, sen kaç kilosun?"

Hafifçe bozum olmuş bir tavırla onu hemen cevapladım. "El yedi Neden?"

"Neredyse karaciğerini patlatıyordun." Bu arada eliyle orinal bölgeyi ovalıyordu. "Bana yazdığını korkudan söz etme dahi istemiyorum." Elimi uzatıp beni ayağı kaldırdı. "İyi mi?"

"Hayır, kafamı çarptım." Hasarlı bölgeyi ovuşturarak görünen gözlerle baş koridora bakıyordum. "Nereye çarptım?"

"Bunun kafama," dedi aksi bir tavırla.

"İyi olmuş. Sinsi sinsi kapının önünde dolanarak ne yapıyorsun?"

Hızla bir bakışla beni süzdü.

"Kapının önünde 'sinsi sinsi dolanmıyordum'. Uyuuyordum

- ya da uyumaya çalışıyordum." Kafasındaki şişmiş gibi görünen noktayı ovalıyordu.

"Uyuyor muydun? Burada mı?" Bu soğuk, hoş ve pis kordona inanamaz gözlerle hakikattan sonra, "Uyumak için en uygun yerleri seçiyorsun. Önce ahır sonra da bu koridor," dedim.

"Aşağıdaki meyhanede birkaç İngiliz askerinin eğlenmelerini bildiğini belki diğini çeker. Alkollüler ve kasabadan girmiş oldukları iki kadını oynatıyorlar. Baş adam ve iki kadın olduğu için bir kısmı üst kısıla çıkıp kendilerine bir şey arayacak gibi göründü. Senin bu tip hareketlerden hiç hoşlanmayacağımı düşündüm." Şahin omzuna atıp merdivenlere döndü. "Bu düşüncemde yanlışlıysam özür dilerim. Senin buzuğunu bozmak gibi bir niyetim yoktu. İyi geceler."

"Dur bir dakika." Dürdü ama bana dönmeyi, etrafımda dolaşıp önüne geçmek zorunda kaldım. Başını eğerek bana baktı, kibar ama mesafeli bir bakıştı bu.

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Üzerine hoştuğun için özür dilerim."

Gülümsedi, yüzündeki o soğuk maske bir anda yok oldu ve eski haline büründü.

"Önemli bir hasar yok, Saksonyalı. Baş ağrımı geçip kolum kaynadığı anda eskisinden çok daha iyi olacağım."

Geri dönüp benim hızla çıkışından sonra arkamdan kapıyı açan kapıyı açtı.

"Yatağına dön aruk, ben buradayım."

Yere hakikati. Soğuk ve sert olmasının yanı sıra meze kaplamasının üzeri, tükürük, kusmuk ve tanımlayamayacağım pisliklerin lekeleriyle doluydu. Kapının eşiğinin üzerindeki küçük levhada inşaat yılı 1732 olarak belirtilmişti. Bu alışaplar o gündün beri hiç temizlenmemişti.

"Burada uyuyamazsın, içeri gel. Otdaki düşeme benim çok daha iyi durumda."

Jamie, eli kapının üzerinde donakaldı.

"Odanda seninle birlikte mi uyuyacağım?" Gerçekten yazmıştı. "Bunu yapamam! Adın kötüye çıkarsa!"

Buna gerçekten inanıyordu. Gülümseye başladım ama henüz

bana ekice bir risksizlik kuzine çevirdim. Yalnızlık boyunca kendisi dolu ya da pis olduğu için, ya da han bile olmadığı için Jamie de dâhil olmak üzere bütün adamlarla mecburen bir fiziksel yakınlık yaşamıştı, bu yüzden şu anki bu aşırı endişe bana çok komik gelmişti.

"Daha önce de benimle aynı odada yattın," dedim kendimi gülmeye başlarığında. "Sen ve diğer yama adamları..."

"Eğer kekeleyerek konuşmasına devam etti." Bu ayın şey değ. Orası herkese açık bir alandı ve... "Aklına aniden çok kötü bir şey gelmiş gibi durdu. "Sakin bana uygunsuz bir şey söylemediğini sandığına düşünme. Emin ol ki böyle..."

"Hayır, hayır aklına böyle bir şey gelmedi." Ben de onu rahatlatmak için telaşla bu cevabı vermişim.

Onu ilana edineceğimi görünce en azından bittiriyelen Jamie için ısrar etmeye başladım. Ona bunları alması da kalınlıyacağımı ve pelerinine sarınp yatacağımı söyleyince isiklar bir hareketle elini uzatıp aldı.

Kolaylığı sığnağımı geri dönmeyen önce onun derme çımı düşüncesinde durup yeniden teşekkür etmeye çalıştı ama o nezaketle elini sallayarak bunu engelledi.

"Bunu yapmanın tek sebebi nezaketim değil, bunu biliyorsun. Benim de mümkün olduğu kadar az dikkat çekmem gerekiyor."

İngiliz askerlerinden uzak durması gerektiğini unuttuğum. Ne olursa olsun açık havada ya da ahırların birinde burada olduğundan çok daha uygun şartlarda bir yer bulabilirlerdi kendine. Bunu göz ardı etmem mümkün değildi.

"Ya bir bu kata çıkıp seni görürse?"

Koluna uzatıp kaptığı kapıyı, koridor bir anda karardı. Jamie aruk yokluz bir karanlıktan başka bir şey değildi.

"Yüzünü göremezler. Ayrıca bu kadar sarhoşken onlara büyük adam bile söylesem bir şey yapabileceklerini sanıyorsun."

"Bu doğru," dedim ama içim rahat değildi. "Yine de karanlıkta burada ne yaptığını merak etmezler mi?" Yüzünü görmüyordum ama ses tonundan eğlendiğini anladım.

"Sarımsak Saksonyalı. Burada sarımsak beklediğini düşün-
cektir."

Oldama girenler bir kalsakla attım. Yatağı üzerine yatırıp
uykuya dalmadan önce, benimsi aynı odaya yatma fikrinden
bile arkiden bir adamın boyasına münaselece bir paka yapabi-
lmesi gerçekten garip.

Uyandığımda Jamie gitmişti. Kalıvaltıya inerken merdiven-
lerde beni bekleyen Dougal'la karşılaştım.

"Yemeğini çabuk ye. Birlikte Brockton'a galeceğiz."

Başka bir şey söylemedi ama oldukça tedirgin görünüyor-
du. Yemeğini son hızla yedim. Erken sabahısında atlarıncazın ize-
rinde ilerlenmeye başladık. Kuşlar çalılıklara gizlenmişti, hatta
bugün sıcak olacak gibi görünüyordu.

"Kim görmeye jödiyoruz? Bunu bana söyleyebilirsin, bi-
medim biriyse yaptırım, bildiğim biriyse de yaptırım ödüllü
yapabileceğiz kadar zekayım."

Dougal hem sızdırdıktan sonra kararını verdi, sözlerin ama-
dınımlı gelmişti.

"William Kaleli Garnizon Komutanını görmeye."

Küçük çapta bir çok geçirdim. Bunu hazir değildim. Ka-
ye varmak için önümüzde daha üç gün olduğumu düşünüyor-
dum.

"Ana William Kalesine varmamıza daha çok var!" diye bi-
girdim.

Anladığım kadarıyla bu garnizon komutanı oldukça ener-
jik biriydi. Garnizonunda oturmak yerine askerleriyle beraber
teltiye çıkardı. Dün gece hainda bulunan askerler onun de-
hinden ve Dougal'a komutanın şu an Brockton'da kaldığını
söylemişlerdi.

Bu gerçekten büyük bir sorundu, yolun kalanında sü-
bu sorunu çözmeye çalıştım. William Kalesine vardığımda
Dougal'ın eşliğinden kurtulacağımı hesaplamıştım, oradan
Craig'ın Dura'ya gitmem bir gününü alacaktı. Yanında kamp
yapacak, yiyecek içecek bir şeyler olmasa bile taz yapma gibi
bu yolculuğa tek başına yapmayı başarabilirdim. Zaten orası

neliklerinde olabildiği ben de bilmiyordum, gidip görmeden de
bilirdim.

Bu gelene bütün planımı bozmuştu. Dougal'dan burada
kalırsam, ki bunu yapabiliyordum, tepseye kadar dört gün boyunca
ya da almam gerekecekti. Yön bulma duyguma da fazla güven-
miyordum, sarp kayalıkların ve çalılıkların arasında yürüye-
bileceğime kadar dayanacağımı bilemiyordum. Buradaki geçirdiğim
ve bir hafta bana bu sarp kayalıklar ve am olaşan yanıklar haka-
londa çok şey öğretmişti. Bir de beyaz canavar vardı. Bu bir
süslü bir yaban domuzuyla karşı karşıya kalmak gibi bir arzum
vardı.

Öğlen olmadan Brockton'a vardık. Sis, yerini mükemmel
bir güneze bırakmış, bu da içimi umutla doldurmayı yetmişti.
Garnizon komutanını kandırmak beni yanıma hürim vererek tepes-
ye gitmeye göndermesini sağlamak belki de çok kolay olacaktı.

Komutanın geçici karargahı yeri olarak neden Brockton'u
çerçim hem anlaşılmıştı. Bu koy, içinde iki büyük han bu-
lunabileceğiz kadar büyüktü. Bunlardan bir tanesi üç katlı
güçlü bir binaydı ve altırı vardı. Onun önünde durup atla-
mam altırı götürmesi için orada bekleyen seyise verdik. Atla-
mam kumandanında büyük ihtimalle bir sorun vardı ve çok yavaş
gidiyordu. Dougal'la birlikte içeri girip işçceklerimizi ısımla-
dığımızda adamın ahıra hâlâ varmamış olduğuna düşünüyor-
dum.

Dougal, komutanın üst katta bulunan özel odasına gidince
odanın duvarın içi bayat yulaf kurabiyeleri dolu olan talağınla
bu kapalıydı. Onun gitmesi kendini kötü hissetmemi sebep
oldu. Meyhanede birbirleriyle kasak sesle sohbet ederken beni
süslü üç, dört İngiliz askeri vardı. MacKenzie klanıyla geçir-
miş olduğum bir ayın sonunda İngiliz askerleriyle aynı ortamda
bulunmak sınırlarımı bozmuştu. Bunun aptalca olduğumu bi-
liyordum. İyon aslında zamanın neresinde olursak oldık onlar
benim varandığımda.

Yine de Bay Gowan'ın uyumlu arkadaşlığını ve gerçek adı ne
dursun Jamie'nin sıcak dostluğunu özlemiştim. Sabah or-
dan ayrılmadan önce onlara veda edemediğim için de ügün-

dam. Merdivenlerden Dougla'n bana seslendiğini duydum, yukarda durmuş oraya gitmemi işaret ediyordu.

Yüzü her zamankinden çok daha acımasız görünüyordu diye düşündüm hiç konuşmadan durup oraya gitmemi işaret ettiğinde. Garnizon Komutanı açık bir pencerenin önünde duruyordu, ters ışık onu ince bir silüet halinde görmeme izin veriyordu. Beni görünce bir kahkaha attı.

"Tam düşündüğüm gibi. MacKenzie'nin anlatıtlarından onun sen olduğunu anlamıştım." Kapı arkamdan kapandı. Sekizinci Süvari Birliği Komutanı Jonathan Randall'la baş başa kalmıştım. Bu kez üzerinde temiz kürmisi geyik derisi yakalı, dantelli bir üniforma vardı, başında da özenle kürünlüp pudralanmış bir peruk. Yüzü hâlâ Frank'ın yüzüyle aynıydı. Neleşimin daraldığını hissettim. Dudaklarının kenarındaki sert çizgiler ve omuzlarını tutuşundaki kibir yine gözümünden kaçmazdı. Bunu rağmen hoş bir gülünsemeyle bana oturmam için bir yer gösterdi.

Oda oldukça sadeydi, bir çalışma masası, bir iskemle, uzun bir masa ve birkaç tabure vardı. Komutan Randall kapının yanında hazır ol komutunda duran onbaşıya eliyle bir hareket yapıncı önüne beceriksizce bir mağrapa bira kondu.

Kaptan onbaşıyı gönderip kendisi birasını kendi doldurup masanın karşısında duran taburelerden birine oturdu.

"Pekâlâ... Kim olduğun ve neden buraya kendi ayaklanola geldiğini anlatacak mısın?"

Çok fazla bir şansım yoktu, ama da Colum'a anlatmış hikâyeyi anlattım, arada onun bana yaptıklarını anlatmış bölümü atlamıştım ama o bunu zaten biliyordu. Dougla'nı onu neyi ne kadar anlattığından emin olmadığım için riske girmek istemiyordum.

Komutan hikâyeyi son derece kahar ama şüpheli bir tavrı dinliyordu. Bunu saklamak için bir çaba da sarf etmiyordu. Taburesinde öne arkaya sallanıp düşünüyordu.

"Oxfordshire mı dediniz? Bildiğin kadarıyla Oxfordshire'da Beauchamp soyadını taşıyan kimse yok."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki? Siz Sussexsiniz."

Gülen yuvalarından dışarı fırladı. Diliimi tutmuştu öğrenmişim.

"Bunu nereden bildiğinizi sorabilir miyim?"

"Sizim ve akaanımızdan. Evet, evet akaanımızdan," dedim elile. "Bariz bir Sussex aksanı."

Kayserenklî kagları neredeyse peruğayla birleşerek kadar yu-ber kılınmıştı.

"Öğrenmelerim ve ailem doğum yerimin anlayacağı kadar ne bir aksanla konuştuğumu duymaktan hiç hoşlanmıyacaklardır, hanımefendi," dedi soğuk bir sesle. "Buna bir çözüm bulmak için büyük bir emek ve para harcadılar. Ama bir konuşma uzmanı olarak," bu sırada duvarın önünde duran adama dönüldü, "onbaşının nerede doğmuş olduğunu bulacağımızdan hiç şüphem yok. Onbaşı Hawkins bize bir şeyler söylemek istiyorsa bulabilir misunuz? Her şey olabilir," diye ekledi adaman yanında şaşkınlığı görünce. "Ezberle bildiğiniz bir şair bile olabilir."

Bin bakışlı, genç yüzü ve geniş omuzlu genç onbaşı ilham almıştı mıymış gibi odada gözlerini gezdirdikten sonra masanın bir sesle bir dörtlük okudu.

Tombal Mary kızımlarımı yıkadı

Hipaisi yanına alıp götürdü

Üçün bir süre sakını içinde bekledim

Sana onun ücretini ödedim

"İşim, bu kadarı yeterli onbaşı, teşekkür ederim." Randall'ın gelmesini bildiren bir hareket yaptı ve onbaşı duvarın önüne gidip huzur içinde terimi sildi.

"Bır, nedir?" diyerek bana döndü Randall.

"Oxfordshire," diyerek bir taburinde bulundum.

"Yâh, Lancashire." Gözleri iyice kısılmıştı. Ellerin arkasında birleşerek pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Dougla'nı yanında birilerini getirip getirmediğine mi bakıyor bir düşünmekten kendimi alamadım.

Aniden bana dönüp, "Parlez-vous français?" diye sordu.

"Trés-bien," diyerek hemen cevap verdim. "Ne alakası var?" Başım bir yana eğip beni süzdü.

"Hanim efendi, Fransız olabilirsiniz," dedi, sonunda kendine konuşur gibiydi, "sizin öylesine ama buşine kadar Londra'yı ile Kelt yerisini ayırt etmeyi başarabildi Fransız'la hiç karışmadım."

Manikürlü parmaklarını masaya vurarak, "Kızlık soyadını neydi Bayan Beauchamp?" diye sordu.

"Bakon Komutan," dedim elimden geldiği kadar çekiş bir şekilde gülümseyerek. "Yirmi soruda kim olduğumu bulmaya oynanmak gerçekten keyifli ama sizden bunu bir an önce bırakıp yolculuğumu tamamlayabilmem için gerekli düzenlemeleri yapmanızı rica ediyorum. Zaten yeterli kadar geç kalırım ve..."

"Bu hafifşegrep ravnazın davranışları size bir yardımcı olamayacaktır," diyerek sözümü kesti, yine gözlerini kıstı. Frank de bir şeyler onu tutmamı emdiğinde bu hareketi yaptırdı, dillerinin başının çözüldüğünü hissettim. Ellerimi bacaklarım üzerine koyarak kendime güç vermeye çalıştım.

"Yardım edilecek bir davam yok benim," dedim, cesur olmaya çalışıyordum. "Sizden talep ettiğim hiçbir şey yok, ne sizden, ne garnizonunuzdan ya da size bir şey ifade ediyorsa, ne de MacKenzie'lerden. Sadece yolculuğumu huzur içinde tamamlamak istiyorum. Ve buna karşı çıkmamanızı gerektiren bir sebep göremiyorum."

Dudakları kasılmış bir şekilde hana baktı.

"Öyle mi? Bir saniye durup kendinizi beyni yerine koyun, belki o zaman bir takım sebepler bulursunuz. Bir ay önce adamlarımla birlikte sınırın yanındaki mülklerimizden büyük-buğ hayvanları çalan, kimliği belirlenemeyen İskoç haydutları savagırken, bir anda..."

"Demek yaptıkları buydu!" diye bağırıldım. "Merak ediyordum," diye de ekledim.

Komutan Randall derin bir nefes aldıktan sonra aklıma gelen söylemek yerine hikâyesine devam etmeye karar verdi.

"Yasal bir takip yaparken, bir anda yarı çıplak bir İngiliz kadını karşılaştım - yanında düzgün bir refakatçi olsa bile bir

İngiliz'in bulanması gereken bir bölgede - bu kadın hana içi geldi ve adamlarıma saldırdı."

"Onu siz hana saldırdınız!" dedim öfkyle.

"Bu kadını açığa suç ortaklığı yapan bu hana korkakça kadın saldırdı ve ikisi birlikte ortadan yok oldular. Adamlarımla birlikte bütün çevreyi didik didik ettik ve bulduğumuz izleri takip ettik, yağmalanmış bayuullarımıza, üzerinizden zorla çıkarılmış olan eşyalarımıza kavuşma hakkınızı doğrulayarak hiçbir size ulaşamadık."

"Öyle mi?" diyebildim zayıf bir sesle.

"Evet. Ayrıca son dört ay boyunca bu çevrede eşyaların varlığına dair hiçbir bildirim yapılmadı. Hanim efendi, şimdi sizden ayağınızı Colium'un sizin benim adınıza çalışan bir casus olduğunuzla dair şüpheleri olduğumu söyleyen MacKenzie'lerin ayağıyla birlikte buraya geldiniz!"

"Ama değilim, değil mi?" dedim mantıklı bir tavırla. "En azından bunu bildiğinizden eminim."

"Evet, bunu biliyorum," dedi abartılı bir sakinlikle. "Bildirdiğim şey sizin nasıl bir şeytanlık peşinde olduğunuz! Ama bunu bulmaya kararlıyım, bundan sonra bir şüphemiz olamaz. Ben bu garnizonun komutanıyım. Yani bu bölgeyi himer, casuslar ve şüpheli gördüğüm kişilere karşı koruyacak tüm önlemleri alna hakkına sahibim. Bu hakları sonuna kadar kullanırsanız emin olabilirsiniz."

"Bu haklarınızın neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordum. Gerçekten bilmek istiyordum ama sizin soruyu soru tarzını ve ses tonunu onu kızdırdı.

Ona kalkıp bir süre hana bakıktan sonra masanın etrafında dolayı ve elini uzatarak beni yere doğru bastırdı.

"Onbaşı Hawkins, yardımınıza ihtiyacım var."

Genç adam huzursuz olmuştu ama yanıma geldi.

"Hannin arkasına geçin lütfen Onbaşı," dedi Randall bükü bir sesle. "Ve onu dirseklerinden sıka tutun."

Ketunu geri çekti ve karnı boşluğuma bir yumruk attı.

Ses çıkarmadım çünkü nefesim kesilmişti. İki bildiğim olan bir şekilde yerde oturmaya nefes almaya çalışıyordum. İlk

andaki acının yerini hafif bir baş dönmesine bırakan o darbenin yokunu yazıyordum. Bu kadar yıllık yaşamımda daha önce bu ağır olarak bana vuran kimse olmamıştı.

Komutan önümde diz çöktü. Yanımdaki perçun ve parlayan gözleri dışında kontrolünü kaybetmiş gibi görünmüyordu.

"Hamile olmadığınızı umuyorum, eğer öyleyseniz bu çok uzun sürmeyecektir."

İlk nefes almaya başladığımda anda görüp bir ses çıktım. Emekleyerek masanın yanına ulaştım ve ona tutunarak ayağı kalkmaya çalıştım. Onbış, komutanın ofisiyle baktıktan sonra doğrultmaya yardım etti.

Odamın her yerinde siyah benekler uçuşuyordu, tabiri caza oturup gözlerimi kapadım.

"Bana bak." Duyduğum bu ses bana çay ikram edecekmiş gibi yumuşak ve sakindi. Gözlerimi açıp bir sırt perdesinin ardından ona baktım. Ellerini kalfasına koymuştu.

"Şimdi bana söylemek istediğiniz bir şey var mı, hanımefendi?"

"Perçunumuz kaymış," deyip gözlerimi kapadım.

Evlilik Bildirisi

Ağrıya imiş bir masada oturuyordum, önümde duran vit bulağına bakıp mude bulantımla savagıyordum.

Dougal genç onbışa dayanarak ağrıya indiğinde yüzümdeki bu baktıktan sonra yanımdan geçip yukarı Randall'in odasına çıkmıştı.

Süt bulağını elimle aldım ama parmaklarım hâlâ çok ıslak ve ısmıya basılamadım.

Darbenin fiziksel etkilerini yavaş yavaş atlıyordum ama ıslaklığın yoktan hâlâ kurtulamamıştım. O odanın kocam olmadığım biliyordum ama aralarındaki benzerlik mandıma ve ıslaklığın ıslaklığımla onunla Frank'la konuştuğum gibi konuşuyordum, ona güvenmek istemiyordum, sıcak bir ıslak göstermeyle ıslak ıslak olacağını düşünmüyordum. Onun o ıslakı saldırmıyla bulağı bulağın ters yüz olmuştu, kendimi çok kötü hissediyordum.

Bu huzursuzluğun yanı sıra korkmaya da başlamıştım. Yarıma diz gölgesinde gözlerini görmüştüm. Derinlerde bir şey belirmiş ve hemen yok olmuştu. Bunu bir daha görmek istemiyordum.

Yükandan gelen kapı açılma sesiyle birlikte bu düşüncelerden uyandım. Tok ayak seslerimin ardından önce Dougal hemen ardından da Komutan Randall ortaya çıktı. Dougal'ı çok yakından takip ediyordu, sanki bu ıslak'ın izini sürüyordu, Dougal bana bakıp aniden merdivenin başında durunca bu takip son buldu.

Onunun üzerinden Komutan Randall'a baktıktan sonra

yanına geldi, masaya para bıraktı ve tek kelime bile etmeden beni çekipayağa kaldırdı. Bu kırmızı urbali İngiliz soyayının yüzündeki garip ağaçla ifadesi çözümlene fırsat vermeden bula beni oradan çıkardı.

Ereklelerini aldan gibi hacaklarının altına sıkıştırırmadan yola koyulmuştu, bir paraşüt gibi yavaş duruyorlardı. Dougal çok sessizdi ama şu onun telaşını anlamış gibiydi, ana yola çıkana kadar dörtmala ilerlemeye devam ettik.

Kavşaktaki, eski Pictler'in dilinde bir şeyler yazan taşın yanına gelince Dougal atını durdurdu. Atından inip iki aın parını oradaki ağaçlardan birine bağladı. Atından inince yoluma etkiyen sonra onu izlememi istediğini belli eden bir hareket yaptı ve çalılığa daldı.

Onun dalgalanan eteğini peşinden yukarı doğru tımanıyordum, önüne çıkan dalları son hızla uydurdu ve ben arkasından ilerlerken bunların yüzüne çarpınması için sürekli olarak eğiliyordum. Yamaç meye ağaçları ve hostur çamlarla doluydu. Sol tarafıka çalılıklardan gelen hoşantkaraların ve alakagaların seslerini duyabiliyordum. Çimenler ilkeya yakışır biçimde taze çim rengündeydi, yoğun bir şekilde kıyakların arasını meşelerin altındaki toprağı örümüşü. Kalın ıgneli çamların altında rahni ki hiçbir şey yetişmemişti, onlar yorucu hayranlıklar ve güneş ışığından kaçan daha küçük sürgenleri koruma ve saklama görevini üstlenmişti.

Kokuların keskinliği hoşazımın yanmasına sebep olmuştu. Daha önce de pek çok kez yamaçlara urmanıp bu kokular için çekmişim. Ama o zaman bu kokular yoldaki petrol kokusuyla karışmıştı ve alakagaların yerine günlük ziyaretçilerin kumalarının dinlemiştim. En son böyle bir yamaca urmandığımda toprağın üzeri cheğümeci ve menekşeler yerine hoş sandıç paketleri ve sigara izmaritleriyle doluydu. Medeniyetin bir sonucu olduğu antünyotik, telefon gibi nimerlerin yanında zihin sandıç paketleri edenebilir bir bedeldir diye düşünüyordum. Ama şu an menekşelere razıydım, huzura çok ihtiyacım vardı ve onu burada bulmuştum.

Dougal zarıveye varmadan hiraz önce birdenbire yana dönüp

taormakların arasında kayboldu. Onun arkasından diye kılız ilerlemeye çalışıyordum, bir süre sonra yanına yarıya sığdığım da onu küçük bir su birikintisinin yanına skieğin bir taşın üzerinde otururken buldum. Tam arkasında yamık duman bir tığ kutlesi vardı, bunun lekeli yüzüne sanki su birikintisi figürü kazanmıştı. Bu su birikintisinin kutsal bir yer olduğunu anladım. Bu kutsal mabetler Kuzey İskonya dağlarının pek çok yerinde dağılmıştı, bunların hepsi burası gibi gördün uzak ve korumalı bölgelerdeydi. Sağık, güvenli bir yolculuk gibi dükleri olan ziyaretçilerin aşması oldukları kumaş parçaları suyun üzerine doğru uzanan üzer ağacının üzerini doldurmuştu.

Dougal beni görünce başıyla selamladı. Yana dönüp başını eğdi ve iki elini birleştirip suyla doldurdu ve içti. Suyun rengi tıkar kırmızıydı ve garip bir kokusu vardı, kükürlü bir metala karşı olduğuna düşündüm. Hava çok serikti ve çok susanmışım, Dougal'ın yapışını yapmaya karar verdim. "Beli biraz acıydı ama ıgnitü ve kolay içiliyordu. Hiraz daha içtikten sonra yüzüne de serptim. Yol çok tozlu oldu.

Yürümden sular danslayarak doğrulduğunda garip bakışlarla beni sarıldığını gördüm. Merak ve tahminler arasında gıdık gıdık gıdık.

"Su ıgnick için gereksiz bir tımanış niyle değil mi?" diye sordum. Adanımızda su delu mataralarımız vardı. Dougal'ın hama yavaşca dönüş yolculuğumuz iyi geçmesini dilerken ıgnitü harıca çıkış olduğuna hiç sanmıyordum. O çok daha dünyeviyelere inanan biriydi.

"Komutanı ne kadar tanırıyorsun?" diye sordu.

"Senden daha az, onu bundan önce bir kez görmüştüm bu da tam bir tesadüftü ve hiç iyi anlamamıştık."

Ciddi yüzünde hafif bir yumuşama gördüm ve bu beni şaşırttı.

"Ben de bu adamdan çok hoşlandığımı söyleyemem." Dürüstce bir şekilde parmaklarını suyun yanındaki küçük duvarına vuruyordu. "Bazıları onun hakkında iyi şeyler söyler," dedi. Benden benden ayrılmadan, "Onun cesur bir asker ve iyi bir savaşçı olduğunu duydum."

Kaşlarını kaldırdım. "Bir İngiliz generali olmadığın sürece etkilenmem çok zor." inanılmaz bir beyazlıkta olan dişlerini göstererek bir kahkaha attı. Kalkışları tepemizdeki ağacın altına tünemiş kuşları korkuttu, kanat çırparak uzaklaştılar.

"İngilizler ya da Fransızlar için casusluk yapıyor musun?" dedi, hızla konuyu değiştirerek.

"Kesinlikle hayır. Ben sadece Claire Beauchamp'ım, başka da hiçbir şey değilim." Mendilimi suya batırıp boynuma tuttum. Küçük damlalar ıgı gayaktan yapılmış seyahat elbisemin yakasından sırtına süzülüp beni serinletiyordu. Aynı hareketi mendili göğsüme tutarak tekrarladım.

Dougal dikkate beni izleyerek bir süre hiç konuşmadı, beni ise temizlemeye devam ediyordum.

"Jamie'nin sırtını gördün," dedi aniden.

"Görmeden onu tedavi etmem imkânsızdı," dedim demek bir sesle. Bu alakasız sorularla nerceye varmak istediğini tahmini etmeye çalışmaktan sakınlıyım. Hazır olduğunda bana bunu söyleyecekti.

"Bunu Randall'ın yapacağını bilip bilmediğini mi soruyasun? Ya da sen bunu onun yaptığını biliyor muydun?"

"Bunu çok iyi biliyorum," dedi beni kontrol ederek, "ama senin bunu bildiğinin farkında değilim."

Omuzlarını silkirim, neyi bilip neyi bilmediğim onu hiç ilgilendirmeydi.

"Oradaydım."

"Nerede?"

"William Kalesinde. Garnizonda yapmam gereken işler vardı. Oradaki kâtip Jamie'nin benim akrabam olduğumu biliyordu. Onun tutuklandığını bana bildirdi. Ben de onun için yapabileceğim bir şey var mı diye bakmak için oraya gittim."

"Anladığını kadaniyla pek bir şey yapamamışsın," dedim sertçe.

"Maalesef yapamadım. Orada her zaman bulunan buycağı bu işin sorumlusu olsaydı, Jamie'yi en azından ikinci kez kurtarılabıldım. Ama Randall yeni gelmişti ve artık komutan öydü. Beni tanııyordu ve söylediklerimle de izledi.

denimedi. Konuşurken onun Jamie'yi kurban olarak seçtiğini fark ettim, yeni gelen adamın kimseye hoşgörü göstermeyeceğini anlamak için Jamie'yi kullanacaktı." Kemirinde duran komutanı görmeye başlanıyordu. "Bu bir sürü adama komuta eden bir için doğru bir ilkedir. Onların saygısını kazanman gerekir. Bunu başaramıyorsan korkunaklarını sağlarsın."

Randall'ın onbaşısının yüzünde beliren ifadeyi hatırladım, onun hangi yolu seçmiş olduğunu anladım.

Gölen hâlâ benideydi, bu kez ilgiyle bakıyordu.

"Bunu yapmanın Randall olduğunu biliyordun. Jamie sana her şey anlattı mı?"

"Bir kısmını," dedim dikkatle.

"Senden gerçekten hoşlanmıyım olmalı," dedi düşünceli bir tavrıyla. "Bu konudan kimseye bahsetmez."

"Neden acaba?" diyerek onu kızdırmaya çalıştım. Her yeni bir lun ya da meyhaneye karşılaştığımızda akşam atış başında aylamp kendi içimizde sohbet edeceğimizi anlayana kadar neşeli korkuyla tutuyordum. Dougal aklımdan geçenleri anlamı gibi gülünçüdü.

"Bana söylemesi gerekmiyordu. Ben zaten her şeyi biliyordum." Elini koyu renkli suya daldırdı, burnuma kökürtü kokuları geliyordu.

"Oxfordshire'da bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama," bu sözükleri üzerine bana basa söylemesi hafifçe kapırdı. "Beni seip olmuştun - buralarda konuşmaların kaçınılmaz sahnelere tanık olmalarını istemeyiz. Hiç böyle bir sahneye tanık oldun mu?"

"Hayır, görmek istediğimi de hiç sanmıyorum. Jamie'nin oradaki gibi izlerin oluşabilmesi için yapılmış işkenceyi hayal edebiliyorum."

Dougal yanına gelen alakarganın üzerine su sıgıtarak başını alıca.

"İşte bu konuda yanılıyorsun kızım, sana böyle hitap ettiğim sen beni ariet ama hayal etmekte sarı açılmış bir adamı görme arasında çok büyük bir fark var. Bu çok iğrenç bir şeydir. İyandaki adamı kırmak için yapılır ve genellikle de başarıya ulaşır."

"Jamie'de başarıya ulaşmamış." Sesim nıver ettiğinden çok daha sert çıkmıştı. Jamie hem hastam hem de arkadaşım. Dougal'a onun geçmiş hakkında konuşmak istemiyordum ama için aslında aptalca bir merak da duyuyordum. Başına kadar genç MacTavish gibi, aynı anda bu kadar açık sözlü ve gremli görünenmeyi başarılan bir adama karşılayamamıştım.

Dougal kısa bir kahkaha attıktan sonra ylak elini tavernadan buraya gelirken yapmış olduğumuz uçuş sırasında dağılmış saygılarını düzeltmek için başına götürdü ya da ben öyle yapmış olduğumdu.

"Evet, Jamie de ailesinin diğer üyeleri kadar inatçıdır buna aralarında en inatçı ve taş kafalı olan odur." Sözlerinde kakaçıklıkla karışık bir takdir vardı.

"Jamie sana firar ettiği için kampa landığını söyledi mi?"

"Evet."

"Onu süvanilerin kampa getirdiği günün geçesinde duran umanmaya başlamıştı. Bu aşlında orada sak görülen hareketlerden biriydi, suçlular üstendiği kadar sıkı bir güvenlik altında tutulmıyordu. Bu nedenle de İngilizler her gece duvarlar boyunca devriye geziyordu. Garinzon kütü Jamie'nin yakalanması getirildiği andaki görünüğünden, çok ıyı bir savaş uyanığı olduğunun anlaşıldığını söylemişti. Ama alıya karşı birde ne karşısındaki adamların hepsinde tüfek vardı ve yakalanması çok uzun sürmemişti." Bayılıp bayılmayacağını kontrol etmek için susup başa baktı.

"Kampçılarımız her sabah ıçtımadan hemen sonra yapıp böylelikle insanlar gün boyunca bunu hatırlarlar. O gün kampa lanacak üç kişi vardı ve Jamie bunların sonuncusuydu."

"Bunu gerçekten seyretdin mi?"

"Evet. Sana anlatmaya çalıştığım şey de bu zaten, birini kampa lanırken görmek hiç hoş değil. Hiclen sıranın sana geleceğini bilerek seyretnmek daha da kötü."

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldandım.

Dougal başıyla sözlerimin onayladığını sonra devam etti. "Jamie çok sağlam duruyordu, duyduğu çığlıklar ve diğer sekti karşısında kılını bile kıpırdanmamıştı. Parçalanmış etti sen duydu mu hiç?"

"Evet."

"Ben de öyle olduğumu düşünmüştüm." Anlar yarın bu anımsama sebeb oldu. "Akın kan ve ağlan yaralıdan bahsetmek hiç istemiyordum. Ah!" Su birikintisine ve kamradaki deşeri gözlememesine dikkat ederek yere rüküdü. "Havzas buradan olmadığın halde madem alt üst olmuştu."

Dougal bu türler ürperti hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Jamie'nin sırtı geldi. Kazığı doğru yarıdı - bazı adamları parçık görmeleri gerektiykti, o kendi götü - ve kolayca elini sırtına için ellerini omzaya uzattı. Omzaya kelebeçleri açtıkten sonra onu kazağı bağlamak için kolundan çekti. Jamie onun elinden kurtulup bir adım geri çekildi. Ben onun hızla kaçmasını beklerken o durup görünleğini çıkardı. Gömleği parçalanmış ve çok kirliyi, tam bir paçavraya dönmüştü. O görünleğini, sırtını gömleğe giderken giydiği en ıyı kostümünün gibi dikile kazağı yere koydu. Bir asker gibi kazağı doğru olarak kullanı bağlamak üzere onun üzerine yerleşti."

Dougal hayranlıkla başını sallıyordu. Uvez afıcının yıpranmışından süzelen güneş, üzerine daniel morfine benzer göğüsle dışarıyordu, başına daniel bir örtü örümüş gibi görünüyordu. Bu fikir gülümsememe sebep oldu. O bu gülümsemeyi kendü hıdyesine verdiğin bir tepki olarak kabul etti ve seplandı.

"Evet, böyle bir cesaret pek sık görünen bir şey değildi. Ama bu cehaletten ileri gelen bir cesaret değildi. Onun önüne geleni başına gelenleri görmüştü ve başına neler geleceğini biliyordu. Bundan kaçış olmadığına karar verip kendini tanılamıştı. Bir savaşta cesur olmak her işkoç'un salıp olduğu be edilebilir ama bir korkuyu soğukkanlılıkla alt etmek çok az bulunan bir şeydir. Bütün bunları yaparken henüz on dokuz yaşındaydı."

"Bunu seyretnmek senin için çok zor olmuştur," dedim, sözlerin her yöne gelebilebilir. "Kusmadığını umarım."

Dougal sözlerindeki imayı fark etmişti ama takılmadı. "Bunu neredeyse yapıyordum," dedi siyah kışkırmı kaldırarak. "Bı kampa kan çıkmıy ve oğlanın sırtı bir dakika içinde mor"

bir rengine büründü. Başınımdı, merhamet dlenmedi, kupa-
na kurultmaya çalışmadı. Alınını kazağına dayayıp durdu. Kupa-
darbesini aldığı anda hafifçe ırkıldı elbette ama yapışık tek ha-
reket buydu. Bunu ben başarabilirdim yoldan bilmiyordum. Bunu
başkalarının da yapabileceğini pek sanmıyordum. Bir süre sonra
yarı baygın bir hale gelince üzerine su döküp onu ayıldılar ve
işlerine devam etler."

"Bu çok iğrenç, bana neden bunları anlatıyorsun?"

"Henüz bitirmedim." Dougal kamasını çıkarıp temizle-
ni temizlemeye başladı. Son derece tiz bir alimde, parlar ve
olursa olan temizliğini koruyordu.

"Jamie işlerini altına yığmıştı, sırtından akan kanlar ciğerin
lekeliyordu. Onun büyüklüğünü düşünmedim, anlık bir bulunu-
şu geçirdiğini düşündüm. O anda Komutan Randall alıyorsa idi,
Bayımdan beri neden orada olduğunu merak etmişim, belki de
dışlenmesi gereken işleri vardı. Jamie onun geldiğini görünce
gözlerini kapatıp bilincini kaybettiğini umması yapı ve kafası
bir anda ağrıyordu."

Dougal bu sırada inatçı bir şeytanımaşağıyla uğrayıyordu ve
alın buruşmuştu.

"Komutan Jamie'yi kamçulamaya bağlamış olmalarına un-
lenmişim, ona kendine sıklamak ister gibi bir hali vardı. Ama e-
an yapılabilecek çok fazla bir şey yoktu. Bir anda Jamie'nin nefe
kağına çalıştığını araştırmaya başladı."

Kamasını kaldırıp üzerindeki çentikleri inceledikten sonra
onu oturdurdu tapa sürterek biletti. "O bunu yapmaya başladı
anda askerlerin bir kısmı korku içinde titremeye başlamıştı, ısr-
af etmeliyim ki bu adamın değişik bir sorgulama taktiği vardı."

"Bunu ben de söyleyebilirim," dedim.

Kaniya taşı sürtmeye devam ediyordu. Süratlenmiş, köv-
emiler çıkıyordu.

"Bu araştırmanın sonunda, Jamie'nin yakalandığı orada y-
nında ekmek ve bir parça peynir olduğu ortaya çıktı. Bunun
üzerine komutan bir süre düşündü ve yüzünde bir gülümse-
me belirdi, büyükanmem de böyle gülümserdi ve bundan net-
et ederdim. Hirsizliğin büyük bir suç olduğunu söyleyen
Jamie'nin yüz kuruşa daha yemesi gerektiğini söyledi."

Kendini tutmama rağmen yerimden sıçrıyama engel ol-
amıştım. "Bu onu öldürür!"

Dougal sözlerini onayladı. "Evet, garazındaki dokuz da
enon bunu söylemiş. İyi niyetle, buna izin veremeyeceğine,
maddesini ikinci bir kamçılanmadan önce yaralarının iyileş-
mesi için en az bir hafta dışlenmesi gerektiğini savunmuştu."

"Ne kadar düşünceliymiş! İyi niyetmiş, hadi canını sen de!
Komutan Randall buna ne cevap verdi?"

"Bu işleri dayımtan hiç hoşlanmadı ama kendini topl-
a ve kabul etti. O bunu yapar yapmaz gerçek bir baylımanın
nisi bir şey olduğunu çok iyi bilen başçavuş Jamie'yi hemen
oldu. Oğlan sendeledi ama yarılanmadı, ayakta durmaya ba-
landı. Komutanda aynı fikirde olmayan birkaç kişi onu alkışladı,
ama onun gönlüğünü yerdin alıp oğlana verince Randall daha
da mutlu oldu. Adamlar bunu görünce daha fazla terahüne
çalışmaya başladılar."

Dougal kamasını son kez sürüttükten sonra dikkatle inceliy-
p dışlenme üzerine koydu ve bakışlarını bana dikti.

"Bir bardak biradan sonra sıcak bir meyhanede oturmayı ba-
şladım. Savaş alanında kafanın üzerinde kurşunlar
çarparken orada öylece durmak daha fazlasını ister. Kain ba-
caldından ağız süzülürken düşmanında yüz yüze durmak ne
enon bir cesareti ister."

"Bunun ikonu aklıma bile getirmedi." Baylıcağına bası-
ndım. Ellerimi suya daldırıp bileklerini soğutmaya çalıştım.

"O hafta içinde bir gün Randall'ı görmeye gittim," dedi
Dougal, sevimmeye geçmişti, kendini aklamaya uğrayıyordu.
"İki katıktan sonra ona Jamie için bir tazminat ödemesi
aldım..."

"Ah, çok etkilendim," diye fısıldadım ama bakışlarımdaki
deni görünce hemen geri çekildim. "Yanlış anladım, bir şey
anmıyım. Bu gerçekten iyi niyetimi gösteren bir hareket,
zıtlığın kadıyla Randall senin teklifini geri çevirdi."

"Evet, aynıca öyle oldu. Hâlbuki İngiliz subaylar konu aç-
ını deldirmeye geldiğinde dürüstlüğü hemon bir tarafı bir-
or, özellikle de Komutan gibi giyimine düşkün olanlar."

"Belli de başka gelir kaynakları var," diye bir tükürme bolumu.

"Dogrusunu istersen, var," diyerek Dougal keskin bakışları yine bama daktı. "Yine de..." Tereddüt ediyordu, devam etmeye karar verdi ama artık daha yavaş anlaşıyordu.

"En azından Jamie'nin yanında olabilmek için vakti gelene yine oraya gittim, bunun dışında yapabileceğimi hiçbir şey bilmiyordum."

İkinci selâmleri Jamie o gün kaçmaktan tek mahkûmdu. Nöbetçileri onu dışarı çıkarmadan önce görünüşünü çıkarmıştı, soğuk bir ekim sabahıydı ve güneş yeni doğmuştu.

"Oğlanın çok korkmuş olduğunu farkındaydın," dedi Dougal, "ama buna rağmen nöbetçilerin kendine dokunmasını izin vermiyor ve tek başına yürüyordu. Onun titrediğini görüyordum, bunda soğukluğun etkisi vardı ama sanırları de buzlmuştu, kollarında ve göğüsünde bulunan tüyler diken diken olmuştu ama yüzü ter içindeydi. Herkaç dakika sonra Randall ortaya çıkmıştı, kolumun altına bir kamçı sıkıştırmıştı, bu kamçının ucunda bulunan demirler o yürürken birbirine çarpıp ses çıkarıyordu. Sükunetle Jamie'ye sürüp başçavuşa onun omu çevirmesini belirten bir hareket yapıyordu."

Dougal yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Bu çok acıklı bir görüntüydü - yaraları hâlâ tazeydi, bir kısmı iyileşmeye başlamış ve mor bir renge bürünmüştü, diğerleri hâlâ yanmış. Bunun üzerine yeniden kamçı vurularak alınması düşüncesi benimle birlikte orada bulunan herkesin benzinin attırmasıydı. Randall başçavuşa dönüp, 'Oldukça başarılı bir çalıştıma, bakalım ben daha iyisini yapabilecek miyim?' dedi. Büyük bir titizlikle proseduru uyguladı ve garnizon doktorunu çağırıp Jamie'nin kamçılanması hazır olduğuna dair gereken onayı aldı. Bir kedi bir fareyle misal oynar gördün mü hiç?" diye sordu Dougal. "Olanlar bunu çok benziyordu. Randall oğlanın etrafında daire çizerek delişmeğe başladı, bunların hiçbirini haylazcağın türden konuşmuş değildi. Jamie hiçbir şey söylemeden, gözlerini kızığa dikti. Böylece duruyordu. Randall'a da bakmıyordu. Onun titremesini durdurmak için derseklerini vücuduna bastırıldığı görüle-

bilirdi. Bunu Randall da görmüştü. İnce bir çarpı halini alması onun için konuşmaya başladı. "Ölümünden korkmayan bir adam böyle kamçı darbesinden korkuyor olamaz değil mi?" dedi. Ölen sonra kamçının sapıyla mide sine bir darbe indirdi. Jamie, Randall'ın gözünün içine bakıp, "Hayır ama sen konuşurken bunda soğuktan buz keseceğimden korkuyordun," dedi."

Dougal derin bir nefes aldı. "Bu mükemmel bir konuşmaydı ama çok da büyük bir düşüncesizlik. Bir adamı kamçılanmış bir mahlûk bir şey değildir ama bu işi de en iyi şekilde yapmanın bir takım yolları vardır. Daha derin kesikler açmak için yanları vurursun ya da darbenin etkisini artırmak için böbreklere vurursun." Başını durmadan sallıyordu. "Çok içtenç."

Düğü kalıncı seçebilmek için kollarını iyice çarpı biraz açmıştı.

"Randall'ın yüzünde - sen bunun için sanırım karışık kelimeler kullanırdın - bir tül ışık vardı, sanki ayık olduğu bir adamı haklıyordu, ne demek istediğini anladığını biliyordum. Jamie'ye canlı canlı derisini yürütmekten çok daha kötü şeyler yapılabirdi. On beşinci darbenin sonunda Jamie'nin kanı bacaklarından aşağı akanaya başlamıştı, yüzü ter içindeydi."

Hafife olduğunu yerde sallandım, göç alabilmek için taşın kesimi tutandım.

"Jamie'nin canlı kalması hayzardığım söylemek dışında başka bir şey veremeyeceğini. Onbaya ellerimi çözüncce neredeyse düştü ama onbaya ve çavuş onu kendi başına ayakta durabilmesi başına kadar kollarından tuttular. Sığınağı ve yazadığı yılan etkiyle deliler gibi titriyordu ama başı dik, gözleri pırıldadı. Bunu ondan yarını adımı ötede dururken bile görebiliyordum. Onun arkasında kanlı ayak izleri bırakarak platformdan kayıncıma yardım ederlerken o gözlerini Randall'dan ayırmıyordu. Onu ayakta tutan güç Randall'a bakmaktan kaynaklıydı elbette. Randall'ın yüzü de Jamie'minki kadar beyazdı, oda enlemi oğlanı dikmişti, birbirlerinden gözlerini ayırmaları ondan bir yere düşecekleri sanki." Dougal gözlerini bir noktaya dikmiş duruyordu o tüyler ürpertici selâmleri hâlâ gözlerinin içindeydi.

Bir ofak ormanda arada bir rüzgâr estüğünde övez aşkına
sılanan yapraklarından çıkan hışırtı dışında tesadüf bir
yoktu. Gözlerini kapatıp bir süre bu hislerini dinledim.
"Neden?" diye sordum, gözlerini hâlâ kapalıydı. "Bunu bana
neden anlatırsın?"

Gözlerini açtığı zaman onun beni izlediğini gördüm. E-
mi yine suya daldırıp şakıkkalarını ıslattım.

"Bunun karakter tahlili yapmında sana faydası olacağını du-
yundum."

"Randall için mi?" Son derece keyifsiz bir kahkaha attım.
"Onun karakterini anlamak için daha fazla kanıta ihtiyacım yok,
teşekkür ederim."

"Hem Randall, hem de Jamie için."

Hızla ona baktım, bir anda huzurum kaçınıp

"Bugün bir takım emirler aldın," dedi, emir süzülüşü
üzüne hasa hasa söylenmişti. "sevgili komutanımızdan..."

"Ne yapmak için?" İçimdeki sızıntı gürültü artıyordu.

"İngilizleri ilgilendiren bir konuyu çözmek için Claire Bea-
uchamp adlı kayısı 18 Haziran Pazartesi günü sorgulanmak ü-
re William Kalesi'ne götürmek için."

Bakışlarını ona çok korkutmuş olmalıydı, hemen yremsi
fırlayarak yanıma geldi.

"Başın dizlerinin arasına indir yavrucu, hayırlığın geçene
kadar bunu yapmaya devam et." Bir yandan da boynumu azıcık
doğru tıyordu.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedim öfkyle, bu
yandan da söyledikçe geyi yapıyordum. Gözlerini kapatıp kane
yükünü çıkıp yeniden şakıkkalarını attırmasını beklemeye bu-
ladım. Yüzümde ve kulaklarımda başlayan o ıslaklık azalması
başlamıştı, ellerim hâlâ buz gibiydi. Nefesimi düzenlemeye çı-
ıştım, nefes al - bir iki üç dört - nefes ver - bir iki üç dört -

Bir süre sonra mümkün olduğunca toparlanıp doğrultu-
başardım. Dougal taşın üstünde bana bakarak sabırlı oturup
devam ediyordu, genire devrilip suyun içine düşmeyeceğinden
emin olmak istiyordu.

"Bundan kurtulmanın tek yolu var," dedi aniden. "Bakış-
dığım tek yol bu."

"Bunu da söyle," dedim yalancan gulümsemeye çalışarak.
"Pekâlâ," dedikten sonra bana doğru eğildi. "Şu an Randall'in
arı sorgulamaya hakkı var çünkü sen İngiliz Kralığı'na bağlı
sınır. Bunu değiştirmemiz gerekiyor."

Anlatmış gözlerle ona bakmaya başlamıştım. "Ne demek is-
temeniz?" Sende bu kralığa bağlı değilsin? Bu nasıl değişir
kay."

"İskoç yasalarıyla İngiliz yasaları birbirine çok benzer ama
ama değildir. Bir İngiliz subayı bir İskoç vatandaşın suçunu
izlemekden ya da hakkında ciddi dayanağı olan şüpheler ba-
rındırmadan sorgulamaya hakkına sahip değildir. Çok ciddi şüp-
heler olsa bile bir İskoç'u bulunduğu klandan klan reisinin izni
olmadan alıp götürümez."

"Ned Gowran'la bu konuyu konuşmuş gibisin," dedim, yine
hızla dönmeğe başlamıştı.

"Evet, konuştum. Konunun buralara gelebileceğini düşün-
müşüm. O da buna düşündüğüm için doğru olduğumu so-
rdu. Seni Randall'a vermeyi reddedebilmem için yasal olarak
ilgâz bir kadın olman gerekiyor."

"İlgâz bir kadın mı?" Baş dönmesi yerini korkunç bir şüp-
hede bırakmıştı.

Bu şüphelerimin doğruluğu sonraki sözleriyle ortaya çıktı.

"Evet," dedi bakışlarını onaylayarak. "Bir İskoç'la evlenmen
gerekliyor. Genç Jamie ile."

"Bunu yapamam."

"O zaman," düşünceli bir şekilde kollarımı çattıydı, "onu be-
lemeyip Rupert'i de alabilirsin. O bir dul ve kiraya verdiği
tuğuz bir gıdıklı var. Biraz yaşlı ama yine de..."

"Rupert'la da evlenmek istemiyorum! Bu... Bu çok saç-
rı..." Gereken sözcükleri bulamıyordum. Heyecanla kırıyık
bu asla ayağı fırladım, küçük alanda tur atmaya başlamıştım.
İvez ağzımı meyveleri ayaklarımdan altında eziliyordu.

"Jamie iyi bir çocuktur," Dougal hâlâ duvarın kenarında
oturmuş bana bakıyordu. "Şu an fazla bir malı mülkü yok, bu
doğru ama çok temiz kalptir. Sana asla kaba davranmaz. Hem
aklı bir savagıdır, Randall'dan nefret etmek için de çok iyi

sebepleri var. Seni korumak için son nefesine kadar sarıya-
tır."

"Ama... Ama ben kimseye evlenmem!" diye parladım.

"Dougal'ın gözlerinde birdenbire ters bir ifade belirdi. "Neden? Kocan hâlâ yaşıyor mu?"

"Hayır. Bu... Bu... Gerçekten çok sağma! Böyle bir şey nasıl olur ki?"

"Hayır" cevabımı duyan Dougal rahatlamıştı. Başını kaldıraya güneşe baktı ve gitmek üzere ayağa kalktı.

"Güneş vakti geldi, kızım. Yapmamız gereken çok şey var. Özel bir izin çıkarmamız gerekiyor," diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibiydi. "Ned bunu halleder."

Kendi kendine mırıldanmaya devam ederek kolumu tuttu. "Kimseye evlenmeyeceğim," dedim kolumu çekip. Kalktım.

Bundan rahatsız olmamıştı. Alnını kırıştırarak bana baktı. "Seni Randall'a götürmeni mi istiyorsun?"

"Hayır!" Sonra bir anda aklıma ilk geleni söyleyenden. "Neyse en azından artık benim İngiliz casusu olmadığımı biliyorsun."

"Anık inanıyorum," Sözcüğü üzerine basarak söylemişti. "Neden daha önce değil de şimdi?"

Kaynağı ve kayanın üzerinde kazılı figürü gösterdi. Yüzüne yıllık olmalıydı, ona gölgesini sunan ve beyaz çiçeklerini vermeye döken devasa üzve ağacından çok daha yaşlı olduğu kevaldi.

"Aziz Ninian Kaynağı. Sana sorumu sormadan önce oradan mı içmişsin?"

Bu kez gerçekten çok şaşırmıştım. "Bunun konuyla ne alakası var?"

O da şaşırmış gibiydi, sonra gülümsemeye başladı. "Biliyor muydun? Ona yalancıların çuğmesi derler. Bu sudaki koku çehrenemem kokusudur. Onu içip ardından yalan söyleyen kişinin midesi alev alev yanar."

"Anladım," dedim diyalogimin arasından. "Midem olduğu" durumunda... Sana İngiliz ya da Fransız casusu olmadığımı söylediğinde bana inanıyorsan, kimseye evlenmeyeceğimi söylediğinde de inanman gerekir Dougal MacKenzie!"

Ben düşünüyordum. Kaynağı gördün saklayan çalıstı olarak düşünmeye başlamıştı. Hatta şu an sadece arkasından sallanan mayıslanın dallarını görebiliyordum. Ofkeden delirmiş bir şekilde onu takip ettim.

Hani dönerken yol boyunca uzun bir süre hiç sormadan seni düşünürdüm. Sonunda Dougal, nefesimi boşa harcamağımı ve seni düşünmek için kullanmamı önerdi. Yolum kalanıma sevgi-
li sevinçle tamamladık.

Hata var mıydı düşünceleri yeter fazla ayaklarını yeter vana-
nık merdivenleri çıktım ve odama sığındım.

Bu akla hayale sığmaz, aşırı bir fikirdi. Küçük odada ka-
pıya kilitli bir fare gibi dolap duruyordum. Riski ne olursa
olursa oradan daha önce bir lokoçların yanından kaçma cesaretini
bulunmuşum? Lanet olsun!

Yaşın üzerine oturup saklanmaya çalıştım. Olaya Dou-
gal açısından bakınca bunun yapılması gerekiyordu. Herhangi
bir sebebi olmadan beni Randall'a vermesi reddetmesin anlam-
ıyordu. Komutan zor kullanarak beni almayı başardı. Bana
güveni de inanması da, İngilizlerle bir çatışmaya girmek istenir-
ken gayet anlaşılır bir durumdur.

Sogukkanlılıkla düşünürken bu fikir aklımda bana da bir tokun-
malar uydurdu. Bir lokoç'la evlenince büyük bir ihtimalle
bu kadar sıkı bir gözetimi altında olmayacağımı. Zamanı gel-
diğinde oradan kaçmak daha kolay olacaktı. Evleneceğim kişi
hine olursa - benden hoşlandığını biliyordum - beni Craigh
ile Dun'a bile götürebilirdi. Buraları avcunun içi gibi biliyor-
du. Evet, evlilik, ailiyacıma gerçekleştirebilmem için tek çıkar yol
gibi görünüyordu.

Tebii, bu olaya sogukkanlılıkla bakan birinin düşüncesiydi.
Böylece şu an ofke ve acıyla kor haline gelmişti. Burnumdan
sıçırarak olayı adamılıyor ve başka bir çıkış yolu bulmaya uğra-
şırıyordum. Bu şekilde geçen bir saatın sonunda yüzüm kıpkı-
rım almıştı ve başım zonklayıyordu. Penceresini kepenklerini
açıyordum hava almak için başımı dışarı uzattım.

Kapsı senge vuruldu. Başımı içeri çekerken Dougal odaya

girmiydi bile. Elindeki kâğıt tomanını gümtüğü bir tepsiyle uyuyormuş gibi bir edayla içeri girdi. Rupert ve mükemmel Ned Gowan emir erleri gibi onu takip ediyordular.

"Lütfen, içeri girin," dedim nezakete.

Dougall, her zamanki gibi benimle ilgilenmeden masaya doğru ilerleyip onun üzerindeki kâseyi kaldırdı ve kâğıtları masanın üzerine yaydı.

"Her şey halledildi," dedi hışyısına zor bir işi benim halletmiş olanın verdiği gururla. "Ned kâğıtları teminledi, senin tarafını tutan bir avukatın daha iyisi yoktur, öyle değil mi Ned?"

Adamlar aralarında güldüler, bu hoş bir gülüştü.

"Bu o kadar da zor bir şey değil," dedi Ned yine alçak sesle. "Lütfen." "Bu basit bir kontrat."

İşaret parmağını kâğıtların üzerinde gezdirirken aklıma aniden gelen bir fıkreye alımı kırdırdı.

"Fransa'da sahip olduğun herhangi bir mülk yok değil mi?" Çalışkan taktığı yarım gözleklerinin üzerinden endişeli bakışlarla beni süzüyordu. Başımı olmadığımı belirtince rahatladı ve kâğıtları yeniden düzgün bir deste haline getirdi. Kenarlarını dümdüz olmasına özen göstermişti.

"Tamam o zaman, Dougall ve Rupert'in şahitliğinde yazı imzalamın yeterli."

Avukat yanında getirmiş olduğu mürekkep boksunu masaya yerleştirdikten sonra temiz tüylü kalemimi cebimden çıkarıp bana uzattı.

"Bu ne için?" diye sordum. Bu aslında laf olsun diye sorulmuş bir soruydu, yağınım üzerinden büyük harflerle ve in puntolarla "Evlilik Sözleşmesi" yazıyordu.

Dougall bu huysuzluğumu artık kaldıramıyormuş gibi den bir nefes aldı.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi kısaca. "Kendin Randall'in kollarından uzak tutacak başka dâhiyane bir fikir bulmadıysan bunu kabul edip imzalamak zorundasın. Zamanın kısıtlı."

Dâhiyane fikirler bugün ortalıktan yok olmuştu, bir saat

te kemir kafa yoruyordum ve hiçbir şey bulamıyordum. Her ne kadar kafa koyuyor gibi görünsen de bu inandırıcı fikir şu an için elindeki en iyi seçenektir.

"Bunu ben evlenmek istemiyordum!" dedim natla. Bir anda tekmelikle tek karar sahibi olmadığımı aklıma gelmişti. Kalemim Jamie'yi sarıyan kâğıda öpüşürken görmüştüm.

"Bence Jamie de benimle evlenmek istemeyebilir! Buna ne dersin?" Dougall bu konuyu önemsiz bir şeymiş gibi bir kenara attı.

"Jamie bir askerdir, kendisine söyleneni yapar. Ayrıca tercihen İngiliz bapahanecilerinden yana kullanmıyorsan, sen de sana evleneni yaparaksın."

Zorlukla nefes alarak ona baktım. Randall'in ofisinden ayrıldığımın heri kendimi toplayamamıştım, hissettığım acı günde bir an önce, artık önümde sadece sıvalı ve beyaz olduğuma şahit oluyordum.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim. Dougall şaşkınlıkla baktı.

"Jamie ile mi? Neden?"

"Neden mi? Beni onunla evlenmeye zorluyorsun ve anladığın kâğıtlarla onun bundan haberi bile yok!"

Dougall karar verdikten sonra bunun bir önemim olmayağı çok açık ama bunu bir kez daha söylemedi, Jamie'yi hâlâ ümitli yakışıklısıyla birlikte yanımdan ayırdı.

Bir süre sonra Jamie geldi, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor-

du. "Dougall'm bizi evlendirmek istediğinden haberin var mı?" diye kimen konuya girdim.

Yarımdeki ifade rahatladı. "Ah, o mu? Ever, biliyorum."

"Senin gibi genç bir adamın mutlaka ilgilendiği biri vardır. Bulabildin mi?" Bir süre boz gözlerle bana baktuktan sonra ne demek istediğini anladı.

"Bünye verilmiş bir sözüm olup olmadığına mı soruyorsun? Hayır, ben kızlar için iyi bir aday değilim." Bu sözünün kabul ettiğini düşünerek hızla devam etti. "Yani, hiç malım yok, beni alan bir asker masasına talim etmek zorunda olur."

Çenesini kıpırtarak kışkıkla bakışlarla sözlerini sürdürdü:
"Bir de bağışla toğulmuş olan bir adül var. Hıgır hıba kırım
bur an yakalamış zulme ihtimali olan bir adama vermek istemiy-
Sen bu konuyu düşünürün mü?"

Bunun, fikrim geri kalırsı kadar vahşi bir şey olmasaydına güvenmek için elimi salladım. Son bir parçasını kalmıştı.

"Bakire olmaman senin canını sıkıyız mı?" Bu soruya cevap vermeden önce küçük bir tereddüt yapıldı.

"Yok, hayır," dedi yavaşça, "benim bakır olmam sorun değil. Sıkmadığı sürece bir problem yok." Ağrısının sıkı kalması onun aslında çıkarken sırtına sebep oldu.

dedi. Kaps arkasından yavaşça kapandı, kurtlayma sesiz erindi.

Kişiler male uygun bir şekilde imzalandıktan sonra, bunlar ilk müddetlerinden dikkatli bir şekilde inerek mülklerini gözetim ve baka çıktılar.

"Yeni" dedim arkadaşlar duran her yanı korumaz ya! Yarıda Çapalı güleyle beşim sürdün, Doga'nın ocağıydığını bilirdim bu sıfayla ona ismini veriyordum zarfında birde! Bana bu pe ve baskı çıktı. Baskı kalmı ve yeşillendi, çentim, kırıltımlarda lekeler vardı. Üzeri ağız ve içine ağız kırışıklığı duruydu. Şu an dinemeli olan tek şey buydu.

İlk yadumunu verdiği yazını hissi geçiştikten sonra, süresi bir
dünceyle yazıdım. Biraz rahatsızmışım, meraklı gözlerle orası
incelmeye başladım, barmı üzerindeki sıvı dolu küçük korbı ha-
dise, yağlı bir salınlımsı ve arkasındaki çayların üzerine düşen
gölgeleri, yazınıda duran duvara aynamı bakar ayaklı denge, mu-
nisan üzerindeki küçük sıvı biriktirimsinde derinlemen yeşil me-
di. Halden anlar bir tavula bardağımla sterck oru tükledim
kurumam

Odamın diğer tarafında bulunan kapalı kapının aralıklı açıldığını fark etmeye başladım. Dougal benzeri kişiyi birdenbire sonra oradan içeri girip yok olduğunu, büyük olasılıkla diğer tarafta anlayamayız izleniyordu. Bu sefer düşünmeye mecbur olduğumun, mümkün değil diye düşünmeye başladım.

...olmasına rağmen bir şeyleri karşı çıkar gilyde. Belki de ...
...menmek için öyle davranmıştı.

...bu şekilde herdağı ...

bu süre içinde bir çok kez "gözetim" altında tutulmuş ve bu tutulmaların açmaya çalışırken dericisinin altında başka bir el tarafından basılmış.

bu kulâğına normaliyordu, zahibinin bir vatanı emper-

...kaderi, kadın!" dedi yine o küçük sesle...

1.5 gda aduq ve papaqan gila gurdoyor, hayka re bekloyor.

buğra her ses daha duyduğum anı ne söylediğini anlayamadım
 çünkü her birini karıştırmaya başlamıştı. Anı yine de bu sesle
 ...

...bana verdim. Ben de onu gördüm. Çok yakında
...vermek istedim. Dikkatimi toplamaya çalıştım
...verdim.

İşler yasa veya dalgında, kurtulmak için çırpındığı da
4 hanebe. Karlı bardaktan yansıyan tük onun çöpenin ysa

...inuk için debelendiği bir ipik yapıp sönüyordu. Hiss

"Hıyyy... Hiç şansın yok," dedi ve ışık yok oldu.

Nikâh

Uyandığımda üzerimde alçak, alışıp kirilmiş bir tavan vardı. Kadın bir yorgun sırtıyla çenemin altına kısıldırmıştı. Üzerimde sadece kombincizyonum vardı. Oturup gıydesini bulmak için etrafı bakınmaya başladım ama buradan hicimci çıkıp gitmiydim. Ya, kaçıp gey yapıp gözlerimi kapatsam ve başımı tutup dönmeyi dursam mıydım.

Bir süre sonra odanın kapısı açıldıca yerimden uyardım. Ha, işte bir görüntü aralıdım. Oynatıp duran çekimler sonunda şu suratlı Murtogh'a benzedi, yatağın ayak ucunda durmuş omuzları bakışlarla beni bakıyordu. Hemen gözümü kapadım. Çarpıp, kışkırtıcı söylenen ve büyük ihtimalle aşığınla şerh bir takım süsçüklere duydum, yeniden gözümü açtığımda gördüm.

Kapı tekrar açıldığında yeniden uykuya dalmak ümitlenirdim, bu kez hancının karısı olduğuna tahmini ettiğim orta yaşlı bir kadın vardı görüntüde. Elimde ipek ve leğen vardı. Büyük bir neceyle odaya girip beynimde büyük uğultulara yol açan bir görüntüyle kapımdan geçti. Bir panzer edasıyla üzerime döküp oturan gücünde yakalamaya çalıştığım yorgun sıkıp aldım. Çılgın bir çekilde uyanıyordum.

"Hadi bakalım yerken kalkma zamanı," dedi. "Sen hancının karısı değilsin." Güçlü kollarıyla omuzlarımdan tutup beni yatağına onardı. Bir elime başımı diğerime karnımı tutuyordum.

"Hazırlanmak mı?" dedim, ağzımın içi çürümüş yosunla doluyordu.

Kadın bula yüzümü yıkamaya başladı. "Ah hayranım, diğennümü kaçırarak uyanırsın, değil mi?"

"Evet," dedim ama o beni duymuyordu, fütursuzca üzerimden kombincizyonu çıkardı ve daha özel bölgeleri temaleyecekti. Ben de beni ayıkla kaldırdı.

Bir süre sonra tamamıyla gıydesini başımı tutmaya çalışıyordu. Bana bir kadeh yapıp yerimden ve bu gerçekledeceği yarımış. Kadın buklelerimin arasından tarağı geçiriyor, ağzından ikinci kadehden dikkatle bir yudum alırdım.

Kapı girdiğiyken yeniden açıldıca yerimden uyardım ve gıydesini döktü. Nefretle, her şey üst üste geliyor diye düşünürdüm. Bu kez ziyaretime gelenler iki kadeh, Murtogh ve Ned Gowan, deni birden kınayan gözlerle beni seyretmeye başladılar. Murtogh yatağına yaklaşıp etrafında döşenip beni incelemeye başladı. Ned'e bakıyordu devam ettiler. Ned'e döşenip aşığınla şerh bir kadeh kışkırtıcı bir şeyler söylödü. Bana aşığın gözlerle en bir bakış fütursuzca sonra odadan çıktılar.

Sarımsak suyun kadını tatmin edecek bir çekile vardı. Sağlamca aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu. Sarımsak suyunu aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu. Sarımsak suyunu aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu.

"Ölme gider gıydesi," dedim aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu.

Bir süre sonra aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu.

Gökten aşığınla şerh bir çekile vardı, tam tepemde duran bir topuz haline giriyordu, daha kalın bir duruma için uçlatırı bukleler haline giriyordu ve aynı bukleleri kulaklarımdan aşığı sarkıtıyordu.

Rüyamdaki kokular büyük ihtimalle onlardan geliyordu. Elinde yavutluk basır bir sepet taşıyan ve bana doğru gülümseyen genç bir kadın da vardı, gülümseyince cıkık dişleri ortaya çıkıyordu.

Bu şahıs anladığım kadıyla köyün sınırsızda, delişanda, duruma uygun bir kostüm olmadığını gören hancı kadın tarafından çağırılmıştı. Nedir o kimsenin kostümü ota bir hayvan gibi elinde taşıyordu. Yatağın üzerine konduğunda bunun krem renginde, düpük yakalı, sırtın bir elbise olduğunu gördüm. Kır, sap ayrıydı ve kumaş kaplı küçük düğmeleri vardı, hepsini tek tek alını zambaklar işlenmişti. Yaka ve kol kenarları dantelliydi, en üstteki kalverengi kadife etek de aynı şekilde işlenmişti. Hancı, taşıdığı olduğu iç eteğinin kabarık katmanları arasında yok olmuştum.

Gris eteğimin üzerindeki porto yaralı lekesine bakırsın. İyi evlenecektim, bunu içi bir köylü kalıbında yapmak istemiştim.

Benim kulağa gibi ortada dandığım ve herkesin bir şeyler görüp görüp, fikir verip, panik içinde birbirlerinin üzerine tırmandığı retah bir koşuşturmanın sonunda hazırlanmıştım. Sağına beyaz yıldız çiçekleri ve sarı güller takılmıştı, kalbim yerinden çıkacakmış gibi anıyordu. Üst kısmı bodenine mükemmel bir şekilde oturmuştu, kostüme bir önceki kullandığım kokusu sınıyordu ama saten kumaş ağır bir şekilde yarı dikiliyor ve adam atıkla kabarık iç eteğine sürünüp çok hoş bir ses çıkartıyordu. Kendimi bir kraliçe gibi hissediyordum ama sevinmiyordum.

"Bana bunu yapıramazsınız," diye Murtagh'a tehdit dolu fısıltılar savutarak peyi sıra merdivenlerden iniyordum. Bana da bunun hoş bir cesaret göstergesi olduğunu çok iyi biliyorduk. Dougal'a karşı koyup İngiliz'in bana yapacaklarına katılmamı yönelik son cesaret korundarımla da vaka yok etmişti.

Dougal, Ned ve diğerleri aşağıdaki ama salonda merdiveni hemen önünde sarhoş olmaktan başka işi olmayan birkaç köylüyle içip hoşbey ediyorlardı.

Yavaşça aşağı indiğimi gören Dougal hemen koşuyordu. Diğerleri de bir anda sessizliğe gömüldü ve ben hayranlı

lıkla bükler arasında aşağıya sızıldım. Dougal o derin bakışlarla beni bakan aşağı sızdı, gözlerinde hiç yansımamı olmadı. Görmeyen bir bakış vardı.

İçeride de bu sehpeler bütün adamlar bana bakan becerer bakışlarla bakılır ve ben bütün bu bakışları büyük bir nezaketle kabul ettim.

Bu sessizliğin ardından, meyhaneye hayranlık ifadeleriyle dolmuş ve Murtagh bile hafifçe gülümsemi. Çabalarının boşa gitmemesi müjdesi olmuştum. *Sana kimi moda tasarlamış mıyım?* diye sorduğundan, hili sessizlik peşindeydin. Bir yandan da şaykandan geçiyordun. Gri lekeli bir elbiseyle evlenmemi engellemenin olduğu için mütheldim.

Evlenmek. Aman Tanrım. Kasa bir süre porto yaralı ve krem dantelli yüzünden kendinden geçmiş ve içinde bulunduktan durumun ciddiyetini unutmuyordum. Bunun farkına varınca katmana bir darbe daha yemeyi gibi oldum ve trahırtı anıydım.

Kabul ettiğime bakınca damadın orada olmadığını fark ettim. Merdivenlerden kaçıp kolometrelerce öteye gitmiş olabileceğini düşünerek biraz rahatladım ve Dougal'ın peşinden içim çıkıncadan önce hancının bana uzattığı yapı bardağına aldım.

Ned'le Rupert atları görmek üzere daha önce çıktıkları Murtagh ortalarında yoktu, belki de James'i arıyordu.

Dougal kolumu tuttu, sözüm ona saten terliklerimle toketmeye dikkatimi engelliyordu. İçim salında son dakikada oradan geçmemi engelliyordu.

Büyük kışkırtıcı günlerinden biriydi, yani yoğun bir ses yoktu ama ses yok da değildi. Birdenbire hanın kapısı açıldı ve orada idi. Bu James'di. Ben ipk saçan bir gülümsem, o da göz kırpması bir damadı. Bu görüntü karşımda ağır ağır kaldı ve her neye kapatmayı başaramadım.

Tamir kışkırtıcı günümün bir kışkırtıcı her zaman mütheldim görünürdü - yalıt, hasta veya çıkmak olması hiçbir peyi değildi. Ama düzgün vücutlu, uzun boylu ve hiçbir yeri pürüzsüz olmayan genç bir kışkırtıcı ne nefes kesici oluyordu.

Gör kızı sağları geriye taranmış, patika gömleğinin yakalı-
nı süpürüyordu. Erğünün içine sokulmuş olan gömleğin çu-
puklulukta kolları, bileklerindeki fırfırlı dantellerle son bul-
yordu. Aynı dantel fırfırlar gömleğin kolları yakasından göğsüne
inirdi, üzerinde yakut rengi bir iğne vardı.

Kırmızı sıyah ekeler MacKenzie'lerin ağırbaşlı yeşil beyaz
ekelerinin yanında son derece göz alıcıydı. Alev alması gibi gi-
rişen kırmızı yün yah sağ omuzundan zipi sarkanmış, yün-
lak gömüğü bir beşli tutturularak beyaz drapellet oluyordu. Güneş
görmüş kaplamalı kılıç konu düğün baldırlarını saran yün-
lağırların geçip güneş tokalı sıyah botlarına kadar uzanıyordu.
Kılıç, kama ve porsuk derisinden yapılmış torbası kolumuza
taramıyordu.

Bir doküman üzerindeki beyaz, yapılı vücudu, çarpıcı yüz
hüzarıyla bugüne kadar görmeye alıştığım bakımsız at serbiye-
siyle yaldından uzakta alakası yoktu - o da bunun farkındaydı.
Sarıyıldız yapıldığı gibi sağ bacağını geri çekerek mükerrem
bir zırcama yapı ve, "Hametkürümün," dedi, gözlerinde ya-
ranmaz parıltılar vardı.

Ben ise sadece, "Ah," diyordum.
Dougal'ı daha önce ne diyebileceğimi bilemez bir halde çok u-
ğruydum. Kalın kağıt iyice burilemiş ve bütün yüzünü kap-
lamış gibiydi, o da bu görüntünün karşısında benim gibi ne ya-
pacağımı bilemiyeydi, hatta hayalini görmüş gibiydi.
"Nen definden mi be adam?" dedi sonunda. "Ya seni gören
biri olursa?"

Jamie alıçıcı tavırını koruyarak bir kayın barına kaldığı ona
baktı. "Neden diyi? Neden evlilik gününde de beni her gör-
yorsun? Kırmızı üstlerimin içimden değil mi? Hem," di-
verim etti yüzünde şeytani bir parıltı vardı, "eğer evlenirsen
gerçek adımı kullanmazsanı bunun yasal bir evlilik olması
anlamıyor ve sen her şeyin yasaları uygun yapıldığını an-
lıyorsun, anlamıyor musun yoksa?"

Dougal güle gürlür bir çaba harcıyarak kendisi toplu-
"Havran gölp işi bitirilmis artık Jamie."

Jamie henüz hazır değil gibi görünüyor. Dougal'a bir-

çok uzaklar halini umursamadan, torbasından beyaz boncu-
kların olduğu bir kolye çıkarır. Onu doğru bir adam atıp onu
torbasına takar. Başımı sağa çevirince onun küçük beyaz in-
cilerden olduğu barok bir kolye olduğunu anladım, bunlar te-
me ve müyellerenden çıkarılmış formuza incilerdi. Aralarında
çok ince içimün altın madalyonlar vardı ve incilerin bir kısmı
torbası içinde sallanıyordu.

"Bunlar sadece lüks inciler," dedi özer diler gibi, "ama sana
çok değerli." Parmakları kasa bir sure boynumda durdu.

"Bunlar süzümün incileriydi," dedi Dougal, kolyeye dik dik
bakarken.

"Evet, artık kırmızın oldular. Güzelim mi?"

Göğsüne yer köyden epey sızağı. Düğün alay biraz sık
mıydı, evlenen çiftin etrafı diğerleri tarafından çevrilmiş-
ti, ama de saçları gibi gözaltında tırdıyordu. Geçen zaman
aralığı sadece Jamie konuşuyordu, geç kaldığı için kışık sesle
söz söylemiş, tema ve bedemine uygun bir gömlek bulmakta
sıkışmıştı.

"Sizim buradaki toprak ağasının oğluna ait," dedi göğsü-
nün üzerindeki fırfırlı dantelleri bakarak. "Biraz hanım evladı
gibi görünüyor."

Bir aponun yamacında atlarımızdan indik, süpürge otlarımız
azıcık yukan tırmayan bir patika vardı.

Atın bağlarken Dougal'ın Rupert'a kışık sesle, "Genciken
kandemeleri yapın mı?" diye sorduğunu duydum.

"İsteyince," Sıyah sakalının arasından beyaz dişlerinin
pırlaması gördüm. "Pederi okna etmek biraz zor oldu ama ona
ilhamı gösterdim." Bu sözleri söylerken hafifçe torbasına vur-
muş, otalan gelen metal sesleri bu özel zaman ne olduğunu
anlatmıştı.

Çölemlerle olan yağmurun ve sıvan arasından, süpürge ot-
ların içinde yüklenmiş yapıyı gördüm. Gözlerime inanamı-
yordum. Bu yavralak formu çatıyı ve küçük görsel pencereleri
ne gördüğünde güneşli bir gündü ve Frank Randall'a evlene-
yordum.

"Hayır!" diye bir çığlık atıyor. "Burada olmam! Benim yepi
mam!"

"Şey, uşak... Üstüne yarırmı, her şey yolumu girer." En uşak pengesi en omuzuna koyarım. İçkoca'yı her şeyler maddesinden her insanın her karamsaması gibi sakatlamasına yaşıyordum. "Sanki bizim biraz buruk olalım çok algat," dedi hepimiz dinlenerek. Yola devam etmemi sağladığıyle aramızdan hafifçe çıktı. Anıksızlıkların yendiği yaşrakları içine gömülyordu.

Douglas'a James kaçmasını engellemek için iki yatağı giymiş, duhundan yurururlardı. Bu yatamda girdiğüm akışta buğalar yavaş yavaş uyarını becermeye başlıyorlar, bir istenir kırmızı çıpırdıydım. Biraz fazla biraz eldik olabılır, ama bu yatağı sömür yatağı bu yapıldı, onun o eskiliğinin caribene kaplıdır evlenmişim. Şu an papir çok yemye, eskiliğin ona sınırsız olacağı eklektik sahip değildi ve ben yirmi üç yaşındaki bu lüks bakırcı evlenirdim. Adı...

Pamuk şerhinde Jamie'ye dâvdam: "Seninle evlenmemi
Adu bide bulmuyorum!"

Başta eğer aley edet gibi bakın. "Fraser, James Alexander MacKenzie Fraser." Her bir kelimeyi yavaş ve aralıklarla okuyarak söyleyerek isminizi kendinizi tanıtmaya.

Şüphesiz dönemiştir. "Claire Elizabeth Beaulieu," diye
yazılan elma uzamış. Bunu düşünce düşüncem olduğu
yapmışım düşünerek elma nazarı ellerim arasına alıp
tutmuş. Kaçmışım daha da uzaklaşmış hale getirmişim, evlendi
ğime ne kadar uzaklaştırmışım diye düşünüyordum.

Raport ve Mustang'ı bir papete bekliyorlardı. Yanlarında nöbetçi bayanda nöbet bekler gibi duruyorlardı. Bu genç, nezaketi burundu adam korkmuş gibi görünüyordu. Raport'la camus beçayışta bir süğüş dalmış kesip duruyordu, azeri gürleştiren kabahtı tabancalarını koluya ulaşılabileceği şekilde tutmuşlarını yanına koydu.

Diğer alanlar da Tani'nin evine uygun şekilde devasa beldeleri barındırır, en arkadaki sırtın üzeri olumsuz şekilde dolmuş. Jeneratör ve kamasını çıkarmış, bunlar en üstte bir parçadır.

Alışverişin omniye dize çıkarak ve tiken başlad.

Söz yemencere peşinde mekânî hareketlerle döndü. O sırada parmakların arasından çıkıyordu. O sırada parmakların arasından çıkıyordu. O sırada parmakların arasından çıkıyordu.

Ünvan bu suret ona bakmamıza çalıştıktan sonra gılgırları
gılgırları ve onun beni suadığını gördüm. Yarı beyaz ve da-
nışlı, sarımsıdaki yarıyı sarıken bakıyor bakıyor. Onu
gılgırlarıyla çalıştır ama dudaklarını tutuyarak verdiğim
onun yemeli. Pemaklarını biraz daha sıkı. Birbirimiz ayda
onun çalıştırması fark ettim. Birazı başka bir yön bak-
ma tuttuğu eli birakma diğer düşecek. Bu duygu görüp be-
kide şunu rahatlat. Başımıza gelenlere birleştire karşı koyma
gılgırlarıyduk.

"Çiğdem'i karam olarak kabul ediyordum..." Sevi üç tırzımda
anılışıyordu. Ben de onun elini sıkıdım. Ellerimiz sümsük
kızlarıydı. "...onu sevip saymak, korumak... İyi ve kötü
gök..." Bu sözler çok uzak bir yerlerde söyleniyor gibi
dünün karanlığına çekiliyordu. Korsaj süzürüne başlıyordum, uysuğu
beni süzük süzük terlemeye başlıyordum. Bayılmıyordum.

Dağın tepesinde yüksekte, küçük vitraylı bir pencere vardı. Üstünde Yahya Peygamber'in körü bir üçlikle yapılmış bir grünesi vardı. Buradan koluna yepil ve ması gölgeler düşüyordu, bu gölgeler bana dün meyhane de yazıldıklarını hatırlatıyordu. Ben de bu işte de bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Ben bu işi gördüm... çok üzülendim. "B... Be..."
Hemen defedildim. James üzerine düşen buları
kışkırttı, ben de en iyisi yapmak için çaba gösterirdim.
"İşinden ibaret... sevip saymadım..." Sesim daha güç
duydum buların.

"Ölüm bizi ayırmasa kadar..." Bu son sözler Japelin duvarlarında yankılandı. Her şey ağır çekim ilerliyordu. Rahip yürüyüşü ıstedi.

Bir kargaşa yaşandı ve Murttaş'ın yüzünün kasıldığını gördüm. Jamie kendi parmağındaki yüzüğü çıkarmak için kısa bir süre elini burakınca, birilerinin yüzüğü ayarlamaya anıttığını anladım.

Frank'ın yüzüğü hâlâ sol elimde duruyordu. Jamie halkayı dördüncü parmağına geçirirken sağ elimin parmakları yanıyor, mavi ışığın altında dönmüş gibi görünüyordu. Yüzük parmağıma çok bol gelmişti. Jamie parmaklarımı kavrıp elimi yumruk haline getirmeyi akıl etmese yüzük yere düşecekti. Yumruk yapmış elimi yine ellerimin arasına aldım.

Papa bir şeyler mırıldandıktan sonra Jamie öpmek üzere bana doğru eğildi. Seremoniyi tamamlamak için dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirmek niyetinde olduğu anladım. Dudakları sıcaklığı ve ben kendimi tutamayıp ona doğru uzandım. Bir takım sesler çıktığını farkındaydım, çıplaklığı duyuluyordu ve delice bir nezahat yapıyordu. Bunların hiçbir umurunda değildi, ben sarı sıcaklığın içinde kaybolmuşum. Mahedim bulmuştum.

Bir süre sonra ayrıldık, biraz daha dengeyi bulmuş gibiydik, garip bir şekilde gülümsüyorduk. Dougal'ın Jamie'nin kamasını kımıldanarak çıkarıp görünümüne neden yaptığı anlamaya çalıştım. Jamie gözlerini benden ayırmadan sağ elini kaldırdı, avucu yukarı bakıyordu. Kama bileğimi keşip kan ucu bir çizgi halinde akınmaya başlayınca nefesimi tuttum. Elimi geri çekme fırsatını bulamadan hafif bir sızi hissettim. Dougal bileğimi Jamie'nin bileğini üzerine bastırıp beyaz bir kumaşla bağladı.

Hafifçe sallanmış olmalıydım ki Jamie sol eliyle dengeyi yakaladı.

"Duyan, lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Çok az kaldı. Sözlediklerimi tekrarla." Bu ya da üç cümleden oluşan İskeççe bir şeyler söyledik. Bu sözler bana hiçbir şey ifade etmiyordu ama Jamie'nin sözünü dinleyip sesi harfleri yutarak tepimi

verdim. Kumşu çözüldü, kan lekeleri nemlendikçe, ovalenmek.

Pekala! ayağı yürürken ortalıkta adeta bir huzur rüyası uyanıyordu. Küçük gelinin etrafına toplanmış erkeklerden oluşan bir grup olmasına rağmen mutlu bir düşün alayı olarak algılanıyordu.

Aşk, şıkmadan kalmış olmak ve gün boyu yaşanan oduğun gıcık bizi yakaladığında panika sona ermek üzereydi. Ben yeni kocamın kucagında yere uzanmış bir halde uyandı. İlk bir bekle yüzümü serinletiyordu.

"Bu kadar kötü, öyle mi?" Gülümsemeye çalışıyordum ama gözlerindeki belirsizlik bana çok dokundu. Tırtık bir gülümsemeyle ona cevap verdim.

"Sana sen değilsin, sadece... Dün sabahın ben hiçbir şey anlamadım ve korkarım gereğinden fazla içtim."

Dudakları kırıldı. "Bunu duydum. Neyse bu çözülebileceğin bir sorun. Karımı olarak sana verebileceğimi çok fazla bir şeyim yok ama sen her zaman doyuracağım." Gülümserken omuğumla ağız parmağına uzatıp yüzüme düşen buğdeleri düzeltti.

Uyanmaya çalışırken bileğimin acısıyla yüzümü buruşturdum. Tümeni bu son bölümünü unutmuşum. Büyük dikkatle değerken bileğimi çarpıyordum ve yara açlıyordu. Jamie'nin dudakları beni alıp bileğime vardım.

"Bu yüzden bayıldığını düşünmüştüm," dedi kolama baktı. "Sen bu konuda uyarımalıydım ama yüzündeki ifadeyi gördükçe katar buna bilmediğini düşünmemiştim."

"Bu ne anlamı geliyordu?" Bir yandan da kumşu iki ucunu uyanmaya çalışıyordum.

"Bu alanda biraz püspürcüğe bir şey. Buralarda yapılan evliliklere kan yemini etmek geleneksel değilmiş. Bazı papazlar bunu önemiyor ama bizimkilerin bir şeyleri reddedecek hali yoktu. Alın benden daha çok korkmuştu," dedi gülerken.

"Kan yemini mi? O sözcüklerin anlamı neydi?"

Jamie kolamı tutup sarıgının ucunu tutuyordu.

"Beklenti söylendiğinde kafiyesi biraz bozuluyor ama böyle bir şey..."

*Karan benim kanım, kemikim benim kemikim
Her alabileniz için vâcudum
Olene kadar da ruhunu sana sunuyorum.*

Hafîçe omuz sıldı. "Aslında diğer yeminlerle aynı, bu belki biraz daha ilkel."

Sarıla bileğime baktım. "Evet, bu konuda hemfikirim."

Ecrâfâ halodum, küçük bir kavak ağacının altında yalındık. Ölü yapraklar yere dökmüş, islanınca hakır golu parlamaya başlamışlardı. Ağaçlardan damlayan su seslerinden başka bir ses duyulmuyordu.

"Diğerleri nerede? Hana mı döndüler?"

Jamie yüzünü buruşturdu. "Hayır. Seminle rahatsız olduk, yemek için onları uzaklaştırdım, biraz iletde bekliyoruz." "İhtiyaç bir adam gibi çenesini sıvazladı. "Her şey resmîleşinceye kadar bize güvenmeyecekler."

"Nasıl yanı? Biraz önce evlendik, evlenmedik mi?"

Utandı. başını çevirip eteğinin üzerindeki yaprakları izlemeye başladı.

"Evet, evlendik, bu doğru. Ama henüz yeterince bağışlanmadık, tüm gereklilikler yerine getirilmedi, neden bahsettiğini anlamıyorum." Dantelli yakasından yukarı doğru baktı. "Zarınmaya başlamıştı."

"Hümm. Hadi gidip karnımızı doyuracak bir şeyler bulalım."

15

İtiraflar

Hana döndüğümüzde şarap, taze ekmek ve kızarmış etten oluşan küçük bir düğün yemeği hazırlandığını gördük.

Üzerime deşirtmek üzere merdivenlere yürürken Dougal kolumdan tuttu.

"Bu evliliğin geri dönüşü olmayacak şekilde gerçekleşmesini umuyorum," dedi kısık sesle. "Yasal bir barışma olmadığını iddia edebilecekleri bir tek açık kapı bile kalmamalı, hepimizin boyunu için ağzında."

"Bana bunun başaracağınımsın gibi geliyor," dedim açık bir şekilde. "Benim açımdan bu böyle."

Dougal popomun bir şaplak attı.

"Bu konuda hiçbir şüphem olmasın, sen sadece üzerine düşeni yap." Bu rolü yeterince iyi oynayıp oynayamayacağımı tartışır gibi beni süzdü.

"Jamie'nin babasını çok iyi tanıdım. Oğlu da ona çok benziyor, herhangi bir sorun olacağını sanmam. Ali, Jamie, evladım!" Ali'nin ahıra koyduktan sonra içeri girmiş olan Jamie'ye doğru hızla ilerlemeye başladı. Jamie'nin yüzüne bakınca onun da tabiri halindeki aldığını anladım.

Bir süre sonra kendime bunların nasıl gerçekleştiğini sorunda meşgul oldum. Altı hafta önce bir tepede durmuş, kocamı gözetmek üzere kor çiçekleri topluyordum. Şu anda bir köy hanezinin küçük bir odasında özgürlüğümü korumak adına ve evlilik gereklerini yerine getirmek için çok az tımdığım başka bir kocamı hayranlıkla bekliyordum.

Odun gysilerinle yatağı üzerine oturmuştum. Odun kapısı açılıp telar kapanırken hafif bir gürültü çıktı.

Jamie kapıya dayanıp beni seyretmeye başladı. Aramızda utanç duvarı gittikçe büyüyordu. Sessizliği bozan Jamie oldu.

"Benden korkmana gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Üzerine atlamak gibi bir niyetim yok." Bunu duyunca bir kahaha atım.

"Böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmedim." Bu gerçeğe, ben onu davet etmeden bana dokunmaya bile kalkışmayacaktım. Bu da benim onu daha fazlasını yapmak üzere kaza bir zaman zarfında baştan çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu.

Onu süzneye başladım. Onu çekici bulmamı bunu yapmanın zor olabilecekti, oysa ben tam tersine onu çok çekici buluyordum. Sekiz yıldan da uzun bir zamandan beri Frankten başka bir erkekle heraher olmamıştım. Bunun yanı sıra bu genç adam bu konuda hiçbir tecrübesi olmadığını kendi ağzıyla söylendi. Ben de buğüne kadar bir çiçeğin aşmasına tamiklik etmemiştim. Her şeyi bir kenara bırakıp olaya kolay çözümler getirmeye uğraşıyordum ama nereden başlamam gerektiğini gerçekten de bilmiyordum. Ama şu halimize bakılınca uç dan gün boyunca kargılıklı hakaşarak durmaya başzarabiliriz.

Hafifçe yatkunduktan sonra elimi yatağı vurup, "Otanuk istemez misin?" dedim.

"Olur," dedi ve bir kapları gibi kocaman adimlarla bana doğru ilerledi. Yanına oturmak yerine bir tabure çekti ve yanı karımı oturdu. Uzanıp ellerimi kendi ellerimin arasına aldı. Kut parmaklı kocaman elleri vardı. Üzerinde kızıl tüyler olan bu eller sıcaktı. Dokunmuşuyla hafifçe ürpeldim ve Tevrat'tan bir bölüm hatırladım. "Yahya'nın pürüzsüz bir teni vardı kardeş Ays ise bunun tam tersine son derece kılı bir adamdı." Frank'in uzun, ince, zarif, tüysüz, bakmaya dayanamadığını elleri vardı.

"Bana kocam anlat," dedi Jamie, aklından geçenleri okunak gibiydi. Yaşadığını çok neredeyse ellerimi hızla çeksenim seşep olacaktı.

"Ne?"

"Sakin ol. Burada birlikte geçireceğimiz üç dört günümüz

bu bilmeni gereken her şeyi biliyor muyş gibi yapmayacağım, benim bir bölümünü bir cüfletle yazarak geçirdim. İki bölümün boyanlardan farklı olduğunu çok iyi bilirim. Zaman zaman yazmamız gereken şeyi yaparız. Ama önce biraz konuşarak birbirimizi korkutmadan konuşmak çok daha iyi olur." İki bölümümüz durumu net olarak açıklayan bu sözler önce biraz so serpmiştı.

"Benden korkuyor musun?" Öyle görünmüyordu. Belki biraz usurıydı, ama o kadar. İlk seferi olacaktı ama o on altı yaşında olarak bir delikanlı değildi. Gözlerinin içine bakarak sordum.

"Evet. Hata senden daha çok korkuyordum. Ellerim bu yüzden titreyordu, böylelikle benimkilerin titredığı belli olmuyor." Bu sözler anımsadım ama yine de onun ellerimi hafifçe sıkıdım.

"Bu iş bir fikir. Dokunarak konuşmak daha kolay. Neden bunu bilmem sordun?" Ondan ne beklediğini öğrenebilme için Frankle yaşadığını cinselliği ve tecrübelerini anlatmamı istemedim korkuyordum.

"Şu an onu düşündüğümü biliyorum. İçinde bulunduğumuz yerde burada düşünmemen imkânsız. Benimle onun hakkında konuşabileceğini bilmeni isterim. Evet, bunu söylemek garip gibi ama şu anki kocam benim ama bu onu unuttum gerektiği anımsatı gelmiyor. Bunu deneme bile. İyi bir adam düşünüyş ama sevmeydin."

"İşte öyleydi..." Sesim güremişti, Jamie avuçlarında tuttuğu elime bağarmaklaıyla okşamaya başlamıştı.

"Otanın onun ruhunu rahat ettirmek adına katımı misli için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ellerim dudaklarına girip asil bir tavırla optu.

Yüklenmeye çalıştım. "Bu çok yürekli bir konuşmayış. Jamie." Dena bir nefes aldı. "Benim de sorularım var."

Gülümsemesini saklamak için başını yere eğdi. "Bende böyle düşündüğümü düşünüyordum. Kuşu olan göz önünde bulundurulduğumuz zaman bazı şeyleri merak etmenin çok doğal. Neyi bilmek istiyorsun?" Mavi gözlerinde bir anda muzip parıltılar belirdi. "Neden hâlâ bakar olduğumu mu?"

"Evet, işin açığı buanın senin problemin olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandım. Bir anda çok sıcak olmaya, bir elimi ovalan kurtarıp mırıldanmak için cehenne sökmeye orada bir sıcaklık olduğunu fark ettim.

"Ah, merdeyece umutuyordum! Yüzüğün hâlâ beade." Cebimden çıkıp ona verdim. Bu üzerinde kırılmaz bir tıgı bulunan kalın bir halkaydı. Onu parmağına takarak yerine sobasına koydu.

"Babanın evlilik yüzüğüydü. Onu normal zamanlarda takmıyordun ama bugün elinden geldiği kadar yakışıklı görünerek seni gururlandırmaya çalıştım." Bu sırada hafifçe kızarmıştı sebep olmuştuk, bunu gizlemek için torbasını bağlamakla uğraşıyordu.

"Seninle gurur duydum," dedim gülümseyerek. O muhterem kostümünü kırmızı tağı bir yüzükle süslemek son derece anlamsızdı ama bunun ardındaki düşünce beni çok etkilemişti.

"İlk fırsatta senin parmağına göre küçültüreceğim," diye söz verdi.

"Bu çok önemli değil," dedim rahatsız olmuştum. Kısa bir süre sonra her şey sana erecekti.

"İşin aslında çok önemli bir sorun var," dedim, konuşmamıza kaldığımız yerden devam edebilmemiz için. "Eğre cevap vermek istemiyorsan anlamı. Neden benimle evlenmeyi kabul etmi?"

"Ah." Ellerimi burakıp hafifçe geri çekildi. Cevap vermeden önce bir süre düşündü, eteğini düzeltmeye başladı. Eteğin kırılmaları arasından seni kaslarını görebiliyordum.

"Seninle konuşmayı çok özledim, bu birinci sebep," dedi gülerek.

"Hayır, gerçekten öğrenmek istiyorum," diye insat ettim "Neden?"

Ciddiyle "Bunu sana söylemeden önce senden istediğin bir şey var Clare," dedi yavaşça.

"Nedir o?"

"Durulmak."

Hızlıca elini hafifçe geri çektiğini biliyordum ki ellerim dillerine koyup bana doğru eğildi.

"Bunu söylemek istemediğin şeyler olduğunun farkındayım Clare. Belki de bunlar söylemek isteyip de söyleyemediğin şeyler."

"Şu an ne kadar haklı olduğumu bilemiyorum diye düşündüm. Sana baskı yapmayacağım, hiçbir zaman, sadece seni diğerlerden ayırmak için öğrenmeye çalışmayacağım." Son derece ciddiyle Ellen'e baktı, ikisini birbirine kenetlemişti.

"Benim de sana söyleyemeyeceğim şeyler var, en azından umutludur. Senden bana veremeyeceğin hiçbir şeyi de istemeyeceğim."

"Ben senden istediğimi şur; bana bir şey söylediğin zaman onun gerçek olmasını istiyorum. Ben de sana aynı şeyi yapacağımı söz veriyorum. Şu an aramızda saygı dışında hiçbir ilişki yok."

"Sözün içimde sızlar saklanabilir ama yalanlara yer yoktur. Bunu kabul ediyor musun?" Ellerini bana uzattı, avuçları yutulan dinmişti, bileğindeki yemini seni görebiliyordum. Ellerimi onun ellerine bıraktım.

"Evet, ediyorum. Sana karşı dürüst olacağım." Parmaklarını parmaklarının üzerine sardı.

"O zaman ben de sana karşı dürüst olacağım." Densin bir nevi iş idi. "Seninle neden evlendiğimi sordun."

"Gülece daha çok merak ediyorum."

Gülmece, gözlerine yerleşmiş olan ifade dudaklarına geçiş yapıyordu. "Bu konuda seni suçlayamam. Bunun için birkaç sebep vardı. Bir ya da iki taneğini sana şu an söyleyemem, bunlar için zamana ihtiyacım var. Ama esas sebep seninle."

Beni Jack Randall'ın elinden kurtarmak."

Komutan adıma gelmez ürperdim, Jamie ellerimi daha da tutmaya başladı.

"Güvendesin. Adımı taşıyorsun, ailem, klanım ve geleceğin geleceğini koruması altındasın. Ben yaşadığımı sürece bu adımı sana dokunması imkânsız."

"Tekkür ederim," dedim. Onun güçlü, kararlı genç vuruş, genç elmacık kemiklerine ve kendinden emin çenesine baktım. Douglass'ın bu manuskript girişimisi ilk defa alda yakın bir şekilde olarak görmeye başladım.

Bedenimin koruması. Ben tamamı beni derinden etkilemişti.

Bedenimin koruması. Ben tamamı beni derinden etkilemişti.

Onun kararlı geniş omuzlarına ve zarif öksesine bakınca lunan ay ışığında oynayan bir kelime oyunu ya da gösteri olmadığını daha iyi anladım. Kelimeleri gerçekçi yanıtsızdı, genç olmanın rahimen ne dedüğünü farkediydi ve bunları ispatlayan yarı izlerine sahipti. Bugüne kadar tedavi ettiğim pek çok pilot ve piyade erinden daha büyük değildi ama sorumluluğunu ne anlama geldiğini onlardan daha iyi biliyordu. Bana romantik bir söz vermemişti, daha doğrusu benim güvenliğimi onunkinden çok daha önemli olduğunu söylemişti. Ona bunun karşılığında verebilecek bir şeylerin olmadığını unuttum.

"Bu tam sana yakışır bir yüceliklik," dedim içtenlikle. "Ama buna değer miydi, yani benimle evlenmeye?"

"Evet," dedi başını sallayarak. Yine gülünmedi, bu kez gözlerinde vahşi bir ifade vardı. "Bu adama çok iyi tanıdığımı biliyorsun. Bırak çaresiz bir kadını ona küpeğini bile vermem."

"Ah, çok gururlandım," dedim yalancı bir öfkeyle. Ayak kalıp pencerenin yanında duran masaya doğru ilerledi. Benlik - büyük ihtimalle han sahibesi - viski bardağının içim kır çiçekleriyle doldurmuştu. Bunun arkasında da iki şarap kadeli ve bu şise şarap duruyordu.

Jamie kadehleri doldurup getirdi, yerine otururken benim bana uzattı.

"Colum'un özel kavranı kadar güzel değil ama idare eder." Kadehim kaldırdı. "Bayan Fraser'a," dedi yumuşak bir sesle, yondan panjere kapıldım. Bunu hemen bastırıp kadehim kaldırdım.

"Dürüstlüğe," dedim ve şaraplarımızı yudumladık.

"Pekâlâ, bu sebeplerden bir tanesi," dedim kadehimin indirerek. "Bana söyleyebileceğin başka sebepler var mı?"

Kadehim incelemeye başladı. "Belki de sadece seninle yaşamak istediğim için evlendim." Birdenbire başını kaldırıp bana baktı. "Bu hiç aklına gelmiş miydi?"

Niyeti beni altüst etmek idiyse başarmıştı ama bunu ona göstermemeye kararlıydım.

"İstiyor musun?" diye sordum.

"Dürüst olmam gerekirse evet, istiyorum." Mavi gözleri kadehim kenarına dokunmuştu.

"Bunu yapman için benimle evlenmen gerekmezdi," diye yanıtladım.

Söylenenden çok rahatsız olmuştum. "Seninle evlenmeden önce sahip olacağımı düşünüyör olamazsın?"

"Be sürü adam bunu yapırdı," dedim, masumiyeti beni şaşırtmıştı.

Geçmiş bir süre konuşma yeteneğimi yitirmiş gibi okurdum. Kendimi topladı ve vakur bir edayla, "Bunu kendini beğenmişlik olarak görebilirsin ama kendimi hiçbir zaman 'bir sürü adam'dan biri olarak görmedim, davranışlarımı en küçük en ufak bölenerle aynı kefeye koymaya da hiçbir zaman gerek görmüdüm."

Konuşması beni yine etkilemişti, ona bu davranışının son derece cesur ve kibar bir hareket olduğunu anlattım ve onu küçük yanlış bir şeyler söyledimse beni affetmesini istedim.

Bu aradulucu konuşmamdan sonra o kadehlerimizi doldurarak böylece durdurdum.

Bir süre hiç konuşmadan şaraplarımızı yudumladık, biraz önceki samimiyetimizden uzaklaşmıştık. Değerli bir şey vardı. Bu şarapla durumla karşı karşıya kalmadan önce bu fikrin aklımdan geçmemiş olduğunu düşünmü büyük riyakârlık olurdu. O çok çekici bir adamdı. Ne diye geldiğim ilk gün beni kucaklamaya oturduğumda yaşamıştım diye anı vardı ve.

Şarap kadehini kafama dikip bir seferde içindekini bitirdim. Tuuma oturmaya için tekrar yatağa vurdum.

"Yanına otur ve bana ailemi anlat. Nerede büyüdün?"

Biz onun ağırlığı altında epeyce çoktık, üzerine yuvarlanmamak için oturduğum yere adeta yapıştım. Gönülgün kolu koluna sardıyordu. Elimi bacağımın üzerine bıraktım. O tuuma oturduktan sonra elimi doğal bir tavırla tuttu, duvara dayandı. İkimiz de bakışlarımızı aşağı indirmedik ama başımızı birbirimizden ayırmadık.

"Nerden başlasam?" İki ayaklarından birini taburenin üzerine uzattı diğerini onun üzerine koydu. Eğlenceli bir şekilde

bu akşamı yolumuğu oturma İskoçyalıyı tanımaya başladım. Karşık aile bağlarını, klan ilişkilerini - ki sonunda bu diğder Kuzey İskoçya'nın tarihini oluşturuordu - her şeyi öğrendim. Frank'le birlikte köyün barında geçirdiğimiz gecelerden birinde iki yağlı adamla muhabbet etmiş ve onlara hayran kalmıştım. Son dönemde yoksulluğu eski bir ambarın yıkım sebebinin 1790'ların günümüze kadar süren bir kan davası olduğunu anladım. Bu akşam gelince ufak bir çökme yapıyorum ama kolay adanım, bu yürüyüşler boyu süren kan davasının daha tohumları bile almamıştım. Yıpadığım bu zihinsel karmaşayı bastırıp diktim. Jamie'nin anlatıklarına vermeye çalıştım.

"Babam bir Fraser'de, şu anki Lisset yöneticisinin küçük birer kardeşiydi. Annem bir MacKenzie'ydi. Dougl'a Colum'un dayılarının olduğunu biliyorsun değil mi?" Başımı onayladım. Renkleri farklıydı ama birbirlerine çok benzeyenlerde. Genç el-macık kemükleri, uzun, düz, beyaz sırtına benzeyen buma le-wullike MacKenzie'ler'den geliyordu.

"Annem onların üç kız kardeşinden biriydi. Teyzem Janet de annem gibi oldu ama diğer teyzem Jacosta, Rupert'in kuzeniydi evli ve Elean gelinim orada yaşıyor. Janet Teyzem'in dördü-çek ikisi kız altı çocuğu vardı. Jacosta Teyzem'in ise üç kız ve Dougl'un dört kızı, Colum'un da sadece küçük Hamish ve Buzimkilerin de ben ve adını teyzem Janet'ten alan kız kardeşim Jenny'den ibaret olan iki çocuğu var."

"Rupert'de mi bir MacKenzie?" diye sordum. İpeşim aklım-da tutmaya çalışıyordum.

"Evet, öyle..." Jamie bir süre durup düşündü, "o, Dougl, Colum ve Jacosta birinci dereceden kuzenler yani benim ilmi derece kuzenim oluyor. Rupert'in babasıyla benim büyük-bam kardeşim, bir de..."

"Dur bir dakika. Bilmem gerekenden fazlasını anladım iz-rardan İpeşimin içinde kaybolacağım. Daha Fraser'lar'a gitti-den kuzenlerimin içinde kayboldum."

Çenesini sıvazlayarak besap yapmaya başladı. "Henüz Fraser tarafı biraz daha karışık, büyükbabam Simon üç kez evlenmiş babamın iki farklı anneden erkek ve kız kardeşleri var. Bunu be-

şerli herkeşim, benim hâlâ yaşamakta olan altı annem ve üç kızım var. Sayamayacağım kadar çok sayıda olan kuzenleri de yazalım."

"Evet, geçelim." Öne çığıp kadeşilerimizi yemden dolubur-

dan. Asladığım kadarıyla MacKenzie ve Fraser klanlarının arazi-leri aynı yasa sahilden Ness Gölü'nün ağız ucuna kadar uzanı-yordu. Otuk umurları belirgin bir çizgiyle ayrışmamıştı, zaman-zamanda dostluk ve düşmanlıklarda bağlı olarak deni içre oy-şup durmuştu. Fraser arazilerinin güney ucu olan bu sırada bulunan Broch Tuarach arazısı Jamie'nin babası Brian Fraser'a

endi. "Verimli toprakları, avlanmak için güzel bir orman olan aynı zamanda bahçelik de yapılabilen bir yerdi. Altınış tane küçük evlik en ve bir köyden oluşuyordu, köyün adı Broch Mordha idi. Bir tane de malikâne vardı, oldukça moderndi," dedi gu-neli. "İki de eskiden kalma yuvarlak taş bir yapı vardı, orayı kuyunlar ve arılar için kullanıyorduk."

"Dougl ve Colum kız kardeşlerinin bir Fraser'la evlenme-lerini hiç hoşlanmadılar onun Fraser arazilerinde oturmaması emremler kendine ait bir yerde oturmalıydı. Bunun sonucun-da Lallybroch'un - orada yaşayanlar böyle der - tapusu babama geçti ama yapılan kontratta burayı sadece Ellen'in, yani anne-mün kullanılabileceği yazıyordu. Eğer çocuğu olmadan ölüme-baham ölümünden sonra arazi Lord Lovat'a geri verilecekti. Babamın başka bir kadından olacak çocukları bundan faydala-nımayıcaktı. Babam bir daha evlenmedi ve ben de annemin öğ-resinin. Yani bir anlamı varsa Lallybroch benim."

"Buna dün hiçbir şeyin olmadığını söylediğini hatırlıyorum." Şölenimden bir yudum aldım, çok güzeldi, çünkü daha güzel geliyordu. Daha fazla içmememin iyi olacağını düşündüm.

Jamie başını iki yana sallayıp duruyordu. "Orası benim, bu diğeri. Ama şu an bunun bana bir getirisi yok çünkü orayı gremiyorum." Özüle diler gibiydi. "Küçük bir ayrıntı ama başım için konmuş bir bedel var biliyorsun."

William Kalesinden kaçtıktan sonra Dougl'un en

Benimhal'a -kutanmış anlamına geliyormuş - gönderilip yaraları ve düşmeyen ateşi tedavi edilmişti. Oradan Fransa'ya gitmişti. Fransız ordusuyla birlikte İspanyol sınırında iki yıl yaşamıştı.

"Fransız ordusuyla birlikte iki yıl geçirdin ve hâlâ bakarsın," diye ne dediğimin farkında olmadan ağrıdan kaçırıyordum. Tedavisi mi olduğunun pek çok Fransız askeri olmuştu, iki yavru kadınıyla devranıy aramızın bu kadar değişmiş olduğunu inanmakta zorlanıyordum.

Jamie'nin düşüğünü bir kenarı hafifçe kavrıldı ve yana dönüp bana baktı.

"Saksonyalı, Fransız ordusuna hizmet eden arıcılara görsydin, değil miyle yatmak bir daha bir kadına nazıl el sürmeğe bağardığını merak ederim."

Ağzında şarap varken bu sözleri söylediği için neredeyce boğuluyordum, oksürüğümün geçmesi için sırtına vurmak zorunda kaldı. Bir süre sonra sakinleşmiştim, kaptırmızı bir vatanı huküyesine devam etmesini istedim.

Bir yıl kadar önce İskoçya'ya geri dönmüş ve "yersiz alanlar" - bir klanı bağlı olmayan adamlar - çetesine katilip alı zıncın bastı düşüçalarını karşılayarak ve sınırlardan sığır çalıarak geçirmişti.

"İşte o dönemde birini bir halta ya da onun gibi bir şeyle bata vurdun," dedi omuz silkererek. "Bundan sonraki iki ay neler olduğunu Dougal benden daha iyi biliyor, ben pek kendimde değildim."

Bu saldırı sırasında Dougal yakınlarıdaymış ve Jamie'ni e kadavraları ona haber gönderince bir şekilde yeğenini Fransa'ya göndermenin bir yolunu bulmuş.

"Neden Fransa?" diye sordum. "Sani o kadar uzun bir yolu göndermek büyük bir risk değil miydi?"

"Beni olduğum yerde bırakmak daha riskliydi. Bölgede sürekli İngiliz devriyeleri geziyordu -biz oralarda çok aktiflik, ben ve diğer oğlanlar - Dougal onların beni bir köylünün kulubesinde hareketsiz bir şekilde yatarken bulmalarını istemedi sanırım."

"O da kendi evinde?" dedim, şüphelenmiyordum.

"Beni oraya iki sebepten dolayı göndermiş olduklarını düşünüyordum. Birincisi o sırada evinde İngiliz misafirleri vardı. İkinci ise büyük bir ihtimalle bulüne bakıp öleceğimi düşündü ve beni manastıra gönderdi."

Ancak Anne de Beaupre Manastırı Fransa sâhillerindeydi ve bir zamanlar onun bu tapınağın başrahlısı olan Alexander Fraser'ın ilk Alexander Fraser Jamie'nin altı amcasından biriydi.

"O ve Dougal pek anlayamazlar ama Dougal burada benim için fırsatlık bir şey olduğunu ve yapılabilecek herhangi bir Fransa orada bunu muhakkak yapacaklarını düşünmüş."

Yanıtlarlık. Güçlü hünyesi ve oradaki kişilere tıp bilgisi ile arıza gelince Jamie yavaş yavaş iyileşmeyi başarmıştı. Buna o Dominie rahiplerinin de büyük katkısı olmuştu.

"İyileşince geri döndüm. Dougal ve adamları beni sâhilde kaplıklar ve MacKenzie topraklarına doğru ilerlemeye başladık, bu seninle tanıştığımız geceydi."

"Kemutan Randall o gece sizin sığır çalıuakda meşgul olduğumuzu söyledi."

Gülmüsedim, bu suçlamadan hiç rahatsız olmamıştım. "Dougal bir insana bir şeylerden kâr etmeyi sever," diye açıkladı durumu. "Olanaklara olan bir sığır sorusüne rastladık ve oradaki imeler yoktu. Haliyle..." Hayatta bazı şeylerin önüne geçilemeyeceğini kabul etmişti, kaderciydi.

Anladığım kadarıyla Dougal'ın adamlarıyla Randall'm adamlarının kapışmasının sonuna yetmişmiştim. İngilizlerin onlara doğru geldiğini gören Dougal adamlarını ıkiye bölünmüş ve ilk sını sığırarla birlikte önden göndermişti. Geride kalanlar sâhile aramıza sâklınıp İngilizlere pusu kurmuşlardı.

"Bu gerçekten de işe yaradı. Bir anda ortaya çıkıp, çığıklar atarak üzerlerine ilerledik. Haliyle bizim peşimize düştüler biz de onları dik tepelere ve kayalıklara çekerek bu arada Dougal'ın diğer adamları sığırarla birlikte sınıni geçtüler. Bir süre sonra klanımızı orhahaları kaybettik ve havanın iyice karanmasını beklemek için seni öle gönderdiğim yere, yani o kulübeye sığdırdık."

"Anladım. Ama neden hemen İskoçya'ya döndüğünü anla-

yanıyordum. Fransa'da çok daha güvende olurdun." Cevap ver-
mek için ağzım açtı ve kısa bir süre düşündükten sonra parolamı
yıldırımladı. Onun sarı saçlarına dalışımı anladım.

"Bu çok uzun bir hikâye Saksonya, bir gün anlatırım. Peki
ya sen? Sen bana ailemi anlatacak mısın? Bunu anlatabileceğini
sanıyorum."

Bir süre düşündüm, ona anne baba ve Lamb Ancam'ın an-
latmamın bir sakıncası yoktu. Lamb Ancam'ın seçmiş olduğu
bu yüzyılda da vardı ve benim yüzyımda da bu bir avantaj.

Otomobil, uçak ve savaş gibi ayrıntıları vermeden hikâyemi
anlatmaya başladım. Ben anlatırken arada sorular sorarak bu
yük bir dikkatle dinledi. Ailemin ölümüne çok üzüldü ve Lamb
Ancam'ın buluşlarıyla çok ilgilendi.

"Sonra Frank'le tanıştım," diyerek anlatmayı bıraktım. Kendi
dini selâhiyeye atmadan başka ne anlatabileceğimi düşündüm.
Neyse ki Jamie beni bu durumdan kurtardı.

"Ve şu anda bunu anlatmaya hazır değilsin," dedi anlayış-
la. Başımı sallayarak onu onayladım, sesim çığırımı, gönlüm
hafif yarılmıştı. Jamie suzmakta olduğu elimi bırakıp kalbime
omzumla attı ve başımı kendi omzuma yasladım.

"Tamam," dedi başımı okşayarak. "Soruldun mı? Seni uy-
man için yalnız bırakmamı ister mısın?"

Bir an evet demeyi çok istedim ama bu hem korkaklık hem
de haksızlık. Başımı temizledim ve başımı hayır anlamında
salladım.

"Hayır," dedim derin bir nefes alarak. Mis gibi sabunla yı-
tım kokusu herbinne karışmıştı. "Ben iyiyim. Bana çocukken hangi
oyunları oynadığını anlatsana."

Otoda büyük, yirmi dört saatlik mum vardı, bunun üzerin-
deki koyu renkli halkolar saatleri gösteriyordu. Üç halka henüz
da birbirimizin elini yapıştırmak ya da köşede perdeleri al-
kışında duran tavalete iskemlesine kullanılmak için bırakarak Jüna
perdesinin arkasından çıkıp yatağa gelirken görünerek esen-
di.

Ben de yatağa kalkıp, "Çok geç oldu, sana umrüm değil yatağına
gerekliyor," dedim.

"Olur," dedi emesini ovarak. "Yatmamız mı? Uyumamız
mı?" Bir kâğıt alay ve ısrak karışımı bir ifadeyle havaya kal-
dırıp, dudakların kenarı yine yukarı kıvrılmıştı.

Doğruyu söylemem gerekirse onunla o kadar rahatım ki ne
değil burada bulduğumuz aklımdan çıkmış. Onun bu
anında birlikte yeniden panikledim. "Eee..."

"Bu gece da üzerindekiyle yatmayacakmı değil mi?" diye
sordum, yine pratik bir çözüm bulmuştum.

"Hayır, sanmam." Bu olaylar karmaşasında uyurken ne gye-
nemi hiç düşünmemiştim, zaten normalde böyle bir şey kul-
lanıyordum. Havanın durumuna göre ya kumbecezmimle
ya da çıplak uyuyordum.

Jamie'm de yanında üzerindekiyle başka bir şey yoktu.
O da ya gömleğiyle ya da çıplak uyuyacaktı. Bu da bir takım
gelenek olduğumun habercisiydi.

"Tamam, o zaman, haraya gel ve seni o duvarlardan kurtu-
rurum."

Bes soyun elleri hafifçe ısıtıyordu. Kollarım üzerindeki du-
varlarla kopçayla uğraşırken bir an delininceğimi sandım.

"Hah!" diyerek zafere kazandığını belirmen bir ses çıkarınca
kuma de kâhkalâna boğuldum.

"Ben de sana yardım edeyim," dedim, olabilecek daha fazla
gülmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Onu uzamı gömleğin
düğmelerini çözdüm. Ellerimi içeri doğru kaydırıp omuza-
ma dokundum. Arzuğlarını yavaşça göğsüne doğru indirmeye
çalıştım, tüylerinin canlılığını ve göğüs uçlarının yumuşaklığı-
na hissedebiliyordum. O nefes almaya çalışarak kıpırdamadan
kayıyordu, kalçasındaki kemeri çözmek için dışı çıktım.

Bu bir ara olacak, neden zımdı olmasın diyerek ellerimi
çapdan yukarıya doğru kâh bacaklarında dolayarak eteğinin
altından sert kalçalarına doğru ilerledim. İskoğların eteklerinin
sırtı hiçbir şey giymediklerini çok iyi bilmiyeme rağmen bir
anda Jamie ile karşılaşmak beni hafif bir şoke sürükledi.

Beni ayağa kaldırdı ve başımı eğip öpmeye başladı. Bir süre
yapıştım sonra elleri aşağıya kayd ve japonumun kopçasını
bulup açtı. Kolah volanlar yere indi ve ben kumbecezmimle
kaldım.

"Böyle öğreniyi merden öğrenim?" diye sordum, nefesim kesilmişti. Sussarak beni yine kendine çekti.

"Bakalım dedim, keşipim demedim," derken bir yandan öğrenme devam ediyordu. "Yardıma ihtiyacın olursa, merem."

Beni vücuduna yapıştırdı, omum hazır olduğumu hissedebiliyordum. Şayrım'da ama ben de hazırdım. Uzun gece, şayrımın çektiği ya da onun zamandır yaşadığı yalınlık... Şeybe ne olursa olsun onu deli gibi seviyordum.

Gönlüğün enişsin altından çıkarak çıkardım ve ellerimi yünden içeri sokup göğüslerine uzandım. Başparmaklarımla göğüs uçlarının etrafında dairesel çizmeye başladım. Şeybe'nin bir saniye hile sırtımda, beni huzla göğsüne batırdı.

"OHL" dedim nefes almaya çalışarak. Ozuza diyerek beni huzlen bıraktı.

"Hayır, deri emme, öğrenmeye devam et." Sözümlü diledi, be kez kimbireceğiminin askılarını omuzlarından aşağı kaydırma başlangıç. Hafifçe geri çekilip göğüslerime avuçlad ve benim ona yapıştığı gibi uçlarıyla oynamaya başladı. Başım enişsin kancasıyla derinleştirdi, parmaklarıyla bana yardımcı oldu ve kancası açıldı.

Beni kollarına alıp kaldırdı ve yatağı orada. Beni de kucağına oturttu. Büyük bir acile konuşmaya başladı.

"Canım acıttıysan söyle, durmam da söyleyebilirsin. Bala, gene kadar bunların hepsini yapabilirsin ama o andan sonra da edileceğini hiç sanmıyorum."

Cevap olarak elimle onu cücüsünden çekip azerime çektim. Onu bucağımın arasındaki kaygan kuytuya doğru yönlendirdim.

"Ulu Tanrım," dedi James Frazer.

"Sakın, durma," dedim.

Bir süre sonra birkâre yatarken başımı göğsüne koydum onu çok doğal geldi. Gayet uyumluyduk, zorlama ve uyarılar olmadan kalkıncı. Yepyeni bir heyecanla birbirimizin keşfediyorduk. "Doğrudanlığı gibi miydi?" diye sordum, merak ediyordum. Kulakların dibinde büyük bir gürültü çıkarak kükürdü.

"Nedenin, ben... Boş ver."

"Haydi söyle bakalım. Sen mi?"

"Bana ama söylemeyeceğimi, bana gülersen."

"Gülmeyeceğime söz veriyordum. Haydi söyle." Birkâlelerini

başlarına arkasına yerleştirerek saçını okudu.

"Bunun, söylüyorum. Bunun yüz yüze yapılabileceğini bil-

miyorsun. Arkadan yapılması gerektiğini düşünüyordum, alar-

gılı. Arkadan ne-

kesimi tutmak için büyük bir sırayı verdim ve gülmeyi-

başladım.

"Bunun çok acı olduğunu biliyorum," dedi sarımsıya

gıymış. "Ama gülmek kafanda bir takım fikirler oluşur ve on-

ları düşünemezsin."

"Hiç saçın insan görmedin mi?" Bana çok şayrımın,

başlarına kulabeleri tek odadan oluyordu ve herkes aynı yer-

de oturdu. James'in ailesi çiftçi değildi ve o bir gece uyandı-

ğıda annesiyle babasının çiftleyişini görmemiş olan kadın. İkinci

seferlerinden biriydi.

"Eline girdim ama hep ortolucun altındaydılar. Adamın

altı olduğundan başka bir şey söylemem mümkün değil. İşte

bu kolları biliyorum."

"Hımm. Arkadan."

"Sen çok erdim mi?" diye sordu, endişelenmişti.

"Çıkıpılmaz. Gerçekten, bu yüzden mi öyle olduğunu du-

şunuyordun?" Gülmeydim ama sırtımda da engel olamadım.

Kulakları pırıldadı.

"Peki, bir keresinde açık bir alanda bir adamı kadına sahip

etmek görmüştüm. Sanırım orada gerçekleştiren şey bir tıra-

sıydı ve o kadının arkasındaydı. Sanırım bu yüzden bu kafama

aldın."

"Neden?"

"Neden?"

"Hoşuna gitti mi?" dedi utanmış bir sesle.

"Evet, gitti," dedim, dürüstüm.

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Murtağ kadınları buna pek önememediğini, içimi ne kadar çabuk bitirirsen o kadar iyi olacağını söyledim."

"Murtağ ne anlatıyordu?" dedim kargılıkla. "Ne kadar yavaş olursan o kadar güzel olur, kadınların çoğu bundan hoşlanmaz." Jamie yeniden kükledi.

"Murtağ'dan daha iyi bildiğin kesin. Dan gree bu kene üzerinde Murtağ, Rupert ve Ned den pek çok tavsiye aldı. Bir kesim buna çok açına göründü ve içimden geldiği gibi yapmaya karar verdim."

"Şu ana kadar yanlış bir şey yapmadın," dedim. "Daha fazla ne gibi belgeliçler yaptılar?" Muam içinde vücudu kızıl alan bir renk almıştı ve üstündeki daha da kızarıyordu. "Pek çokunu tekrarlama mümkün değil. Demin de söylediğim gibi yanlış oldukları da kesin. Bugüne kadar çok sayıda çiftleştiren hayvan gördüm ve birileri onlara bir şeyler tavsiye etmemişti. Kırdan gelen yapıyorlardı, aynı şeyin insanlar için de geçerli olduğunu düşündüm."

Seks tekniklerini, çökenocelere gizlenen garip dergiler yene alur ve ormanda gördüklerinden öğrenen bu adam beni çok eğlendiriyordu.

"Hangi hayvanların çiftleşmesini gördün?"

"Çok. Çiftleşmiş ormanın dibindeydi ve ben zamansız çoğunu orada geçirdim, bazen avlanırdım bazen de inekler görür kılak olurdum. Atların, ineklerin, domuzların, tavukların, kuşların, köpeklerin, kışkıların, geyiklerin, sincapların, uruşların, yaban domuzlarının, hatta bir keresinde yılanların nasıl çiftleştiğini gördüm."

"Yılanların mı?"

"Evet, yılanların çiftleştiğini biliyor muydun? En çok yılanları bulmuyordum tabii."

"Hayır, bundan emim mısın?"

"Evet, ikisi de çiftli, aynı böyle..." Bacağı parmağıyla içimciyi birbirinden ayırarak nasıl olduğunu gösterdi.

"Budurumun dip yılan pek mutlu olduğunu söylüyorlar," dedi kükleyerek.

"Özellikle mutlu görünüyordu," dedi Jamie. "Tabii onları ne olduklarından pek bir şey anlaşılmaz."

Yüzünü göğsüne gömdüm, gülerken garip hırdalar çıkarırdım. Hay erkeksi kokusu çarşafın kaskın kokusuyla birbirine karıştı.

"Göğsüne çıkar," dedim yatağa oturup.

"Neden?" diye sordu ama yine de oturup söylediğini yaptı. Döğümün üzerine oturup keyifle çıplak vücudunu seyreteceği beklendi.

"Çünkü seni seyretecek istiyorum," dedim. Çok yakışıklı, karnel bir kemak ve kas yapısı vardı, düğün kolları, sırtları karn, kalçası mükemmeldi. Kollarını kaldırdı.

"Tamam, her şey karşılıklıdır. Sen de seninkini çıkar." Buna karşı banyosu kombinasyonunu kalçalarından aşağı sürerek çıplaklığına yardım etti. Sonra da belini tutup beni incelermeye başladı. Yavaş yavaş utanmaya başlayırdım.

"Daha önce hiç çıplak kadın görmedin mi?"

"Gördüm ama bu kadar yakından değil." Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Ve o benim değildi." Ellerini kalçasına almaya başladı. "Kalçaların yeterince geniş, iyi bir damızlık değildi düşünüyorum."

"Ne?" Öfkeyle geri çekildim, beni geri çekti ve belkile yavaş döndük, ben üsteydim. Ben onunla tepişmeyi bırakana kadar beni tuttu sonra öpmek üzere kendine çekti.

"Yi yavaşlamak için bir keremim yeterli olduğunu biliyor musun?"

"Neden mi yapmak istiyorsun?"

"Benim fazla olduğunu düşünür musun?"

"Hayır," dedim büyük bir ciddiyetle. "Düşünmem."

Bir süre sonra "Acıktın mı?" diye sordum.

"Hem de çok." Bacağı çöğ göğsümü yavaşça sürdi ve vıcık vıcık oldu. "Anı yemeğe de ihtiyacım var tabii." Yavaş karnı yavaşladı. "Mutfağa soğuk et ve ekmek olmalı. Unutmuşum da vardır. Gidelip getireyim."

"Sen kalkma. Ben getiririm." Yataktan eğilerek kalın bir kapıya yürüdüm. Koridorun soğuk olacağını düşünüp yatamdan çıkarken anladım.

"Bekle, Clare!" diye bağırdı Jamie. "Ben gitmem daha iyi..." Ama ben kapıyı açmıştım bile.

Kapıya çıkışta birlikte aşağıdaki ana salonda oturanlar ile buluştu. Oturarak dinlenen, içen, yemek yiyen, zar atarak vakit geçiren on beş kadar adamın gürültülü çığlıklarıyla karşılaştım. Şüphesiz bu süre yüzlerine alevlerin gülgüsü düşen adamlar bu kadar korkulukların arkasında durdum.

"Hey, kralın!" diye bağırdı Rupert, o anın yanında duranlardan. "Hala yürüyebiliyorsun!" Demek ki Jamie gitmem gerektiği gibi yapmıyor!"

Bu jaka kahkahalarıyla karşılaştı ve bu aralardan Jamie'ye marifetleriyle ilgili saçma saçma yorumlar yapılmaya başlandı.

"Eğer Jamie yorulmuşsa, onun yorucu alabileceğini" dedi ben miyah saçlı bir delikanlı.

"Yok, yok, o her işe yararız, beni al!" diye bağırdı bir diğeri.

"Hay burasını istemez, gençler!" diye bağırdı Murrigh, jaka sarbeyi. "Jamie'den sonra içi hilen birine ihtiyacı vardır!" Ah, dedi koca anan bu kafasının üzerinde sallanmaya başlayınca ben onun salın gülmekten kırıldım.

San huzla odaya döşüp kapıyı arkamdan çıktım. Gülerimden alevler çıkarak, yataktan çıplak bir şekilde oturup kalkmalar atan Jamie'ye baktım.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi nefes almak için dışarıya. "Yüzünü halim görmelisin!"

"Bu adamların ovada ne halt ettiğini söyle bana?" diye bağırdım. Jamie yataktan kalktı ve yatağın gysuherin arasında gülerimden alevler çıkarak, yataktan çıplak bir şekilde oturup kalkmalar atan Jamie'ye baktım.

Görüşünü görmeyen kapıya ilerledim. "Sakın dışarı çıma!" dedim panik içinde. Eli sargının üzerinden çıkarak döşüp ben saklandırmaya çalıştı. "Sakama canım. Şahit olduğun olaylar..."

...olduktan bir yerler göstermeliydi. Ayrıca izimlerdeki jaka sarbeyi olan jaka sarbeyi göstermeliydi. Ayrıca izimlerdeki jaka sarbeyi olan jaka sarbeyi göstermeliydi.

"Bekle, Clare!" diye bağırdı Jamie. "Ben gitmem daha iyi..." Ama ben kapıyı açmıştım bile.

Kapıya çıkışta birlikte aşağıdaki ana salonda oturanlar ile buluştu. Oturarak dinlenen, içen, yemek yiyen, zar atarak vakit geçiren on beş kadar adamın gürültülü çığlıklarıyla karşılaştım. Şüphesiz bu süre yüzlerine alevlerin gülgüsü düşen adamlar bu kadar korkulukların arkasında durdum.

"Hey, kralın!" diye bağırdı Rupert, o anın yanında duranlardan. "Hala yürüyebiliyorsun!" Demek ki Jamie gitmem gerektiği gibi yapmıyor!"

Bu jaka kahkahalarıyla karşılaştı ve bu aralardan Jamie'ye marifetleriyle ilgili saçma saçma yorumlar yapılmaya başlandı.

"Eğer Jamie yorulmuşsa, onun yorucu alabileceğini" dedi ben miyah saçlı bir delikanlı.

"Yok, yok, o her işe yararız, beni al!" diye bağırdı bir diğeri.

"Hay burasını istemez, gençler!" diye bağırdı Murrigh, jaka sarbeyi. "Jamie'den sonra içi hilen birine ihtiyacı vardır!" Ah, dedi koca anan bu kafasının üzerinde sallanmaya başlayınca ben onun salın gülmekten kırıldım.

San huzla odaya döşüp kapıyı arkamdan çıktım. Gülerimden alevler çıkarak, yataktan çıplak bir şekilde oturup kalkmalar atan Jamie'ye baktım.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi nefes almak için dışarıya. "Yüzünü halim görmelisin!"

"Bu adamların ovada ne halt ettiğini söyle bana?" diye bağırdım. Jamie yataktan kalktı ve yatağın gysuherin arasında gülerimden alevler çıkarak, yataktan çıplak bir şekilde oturup kalkmalar atan Jamie'ye baktım.

Görüşünü görmeyen kapıya ilerledim. "Sakın dışarı çıma!" dedim panik içinde. Eli sargının üzerinden çıkarak döşüp ben saklandırmaya çalıştı. "Sakama canım. Şahit olduğun olaylar..."

"Özellikle dilini, cümle seçmek istemedim."

"Anladın." Hıçır içinde vücudumu esnettim, kendimi çok iyi hissediyordum, sanki bir rüyadaydım.

"Emin misin?" derken bir yeriye bir şey olmuştum mu diye vücudumu inceliyordum. Murtagh ile Rupert'in ona telafi verdikleri eğitim sırasında özensiz birkaç noktayı bilmediğim olabileceğini anlıyordum.

"Bu her zaman olur mu?" diye sordu, anlatırken şey onu çok etkilemişti. Kendimi bir geysa gibi hissetmeye başlamışım. Bugüne kadar sevgime sanatı dersleri vereceğim hocaya aklıma gelmemiştir ama bu rolün son derece çekici yanları olduğunu fark etmeye başlamıştım.

"Hayır, her zaman olmaz," dedim, çok eğleniyordum. "Bu sadece iyi seviyen bir erkekle gerçekleştirebilir."

"Ah." Kulakları yine pımbırcıydı. Yüzündeki sarımsı dumanı büyüyen bir kızarıklıkla değiştirmiş fark ettim.

"Bir dahaki sefere ne yapmanı gerektığını bana söylemek misin?"

"Yapman gereken özel bir şey yok," dedim ona. "Sadece iyiyi ol ve dikkatini ver. Hem neden duruyorsun? Hareket et, yürü, farkındayım."

Şaşırmıştı. "Ara vermeye ihtiyacın yok mu? Ben... Henüz aradıktan yapamam."

"Kadınlar farklıdır."

"Evet, anladım," diye mırıldandı.

Böğüm tıttı. "Sen... Sen o kadar ufak tefeksin ki, omuz astıktan çok korkuyorum."

"Canım acımayacak," dedim sabırsızlıkla. "Aprica senin de bu umurunda olmayacak." Onun yüzündeki anlamı dahi görünce, anlatmak istediğim şeyin ne olduğunu ona göstermeye karar verdim.

"Ne yapıyorsun?" dedi, çok olmuştum.

"Sence neye benziyor? Kıpırdama." Birkaç dakika sonra derisini kullanmaya başladım, bilinçli olarak onu düşünmeye başlamıştım, o inleyerek derin bir nefes alana kadar bunu yapmayı devam ettim. İstediyi anda durdum.

"Canım acıyan mı?"

"Evet, biraz." Seni her boğazını sıkıyormuş gibi çekmiş.

"Demanı ister misin?"

"Hayır."

Daha da sert bir şekilde devam ettim, birdenbire bütün vücudumu kalbi yerinden sökülüyormuş gibi bir çığlık anı, tepki, sırtımdan ve derin nefesler alarak yarıyordum. Gözleri kırılarak ileriye bir şeyler mırıldandı.

"Neredesin?"

"Sana kalbim yerinden çıkacak dedim," diye cevap verdim, gözleri kırarak.

Sevdiğim kendimi kullandım. "Murtagh ve arkadaşları sana nasıl hissetmediler mi?"

"Bilmeliler ama bu da inanmadıklarından biriydi."

Küçük bir kahkaha attım. "O zaman bana daha başka ne gibi şeyler anlatırlarsa söylemezsen sanırım daha iyi olur. Anlatman istediğin şeyin ne olduğunu kavrayabiliyorsun mu? Canımı emman emsersenemayacağımı söylemişim..."

"Keslikle." Wenden derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı çıktı. "Bunu ben de sana yaptığım zaman aynı şeyleri hissediyordum."

"Buna sen karar ver, ben, gerçekten bilmiyorum." Frank ile ilgili anıları bir yere kullandım, zıfır yatığında iki kopye ile ilgili olmalıydı, hangi koşullar altında buraya girdiği hiç umrum değildi. Jamie fiziksel açıdan da, duygusal açıdan da ben çok farklıydı ama içim açığıza iki vücudun birleşmesi umutlu anıya potansiyel vardı. Bir henüz sevginin getirdiği bir güven yokluğunu hissetmiştik. O noktada paylaşılacak bir şey umut yoktu. Tense uyumumuz emeklenmişti ama hâlâ keşfedilecek bölgeler vardı.

Jamie'in kolları alıcı bir şekilde almıştı. "Ah, sonunda hissettiğin bir şey bulduk. O zaman bunu deneyip öğrenmemizi gerektirir. Gıcımı tepiler toplamaz bunun üzerine bakacağız." Wenden gözlerini kapadı. "Oturduğumuzda hasta bir ara..."

Şafak sökmöden birkaç saat önce tıneyerek, korkudan kan kan olmuş bir şekilde uyandım. Uyanışımı sebep olan şeyi hatırlamıyordum ama dönmüş olduğum gerçek dünyada da onun kadar korkmuşuydu. Bir gece önce yeri keşlendiği bu huzursuz içinde yoğunlaşırken içinde bulunduğum durumu anlamak çok kolay olmuştu. Ama şu an hayatımı mecburen deneyimlediğim bir yabancının yanında zaman içinde hayata gelmeklerden korkarak bir hayata yanyordum.

Uyanırken bir takım sesler çıkartmış olmalıydım ki yanındaki yabancısı yanında ve yerde duran bir silüetün hareketleri süratle eylemler bir hızla üzerinden ötelen firlatarak arıp kalktı. Odanın kapısının önünde eğilerek durdu, dışardan gelen aydınlanmakta olan havanın etkisiyle onu hafifçe gördüm.

Kapının önünde kısa bir süre durup etrafı diledi, acı ile odası göden geçirdi, süzülerek pencereye ilerledi ve sonra yatağı geldi. Kolumun duruş şekline elinde bir çepe silah tuttuğunu anladım ama ne olduğunu göremiyordum. Her yönüyle olduğu emniyet olduktan sonra yanına oturdu, elinde tuttuğu silah her neyse onu yatak başının üzerine koydu.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Parmakları ılık yanığımda pırıyordu.

"Evet, uyandırıldığı için özür dilerim. Bir kibon gördün Sen mi?" Ona neden her an bu kadar tetikte olduğuna sordum.

Büyük ve sıcak eli omuzlarımdan kollarıma indi ve beni yapamadım. "Hiç yapamadım, düşünmüyün." Beni biraz öne kalkmış olduğu sıcak yere geçirip örtünün altına soktu. "Benim hatam," diye mırıldanıyordu bir yandan. "Bana öney almışım. Sanırım benim yatağı paylaşmaya alışmadım." Örtüyü üzerime örttüktan sonra üstüme yanına uzandı. Hemen ardından uyanıp yüzüne dokundu.

"Sebebi ben miyim?" diye fısıldadı. "Bana tahammül etmediği zorlanıyor musun?"

Hiçbir şey bir kahkaha attım, bu ağlama hüsnü gibi bir şey değildi. "Hayır, seninle alakası yok." Karanlığın içinde din-

lenmiş buldum. Elime önce örmü sonra da onun sıcak temasıyla sonunda aradığımı bulup tutmuş buldum. Bir süre uzadı ve sonunda yattık.

"Eğer sebep sana tahammül edemeyen olsaydı ne yapabiliriz?" diye sordum. "Ne yapabiliriz ki?" Oyle bir omuz silüti ki yattık gıcıldı.

"Deniz'e evlilik şartlarının yerine getirilmesini isteyeceğim."

"Bu kez ailem bir kahkaha attım. "Evlilik gerçeklerinin yerine getirilmesini mi? Bana ya hediye verirsin?"

Oda onun yüzündeki gülümsemeyi görebileceğimi kadar yakındı. "Eliyet, şahitler olsun ya da olmasın, burada ne olup bittiğini düşünürden başka birinin tüm olarak bilmesi mümkün, öyle değil mi? Benden nefret eden bir kadınla birlikte olmak beni çok daha fazla utandırır."

Oda döndü. "Senden nefret etmiyorum."

"Ben de senden nefret etmiyorum. Pek çok evlilik bundan çok daha az şeyin bir araya gelmesiyle başlıyor." Büyük bir nezaketle beni kendinden uzaklaştırıp diğer tarafa döndürdü ve ardından bana sarıldı. Bir eliyle göğsümü tuttu, bu tutuşta bir şey ya da bir üste yoktu, yeri orasıydı.

"Hiçbir şeyden korkma," diye fısıldadı. "Şu an sadece ikimiz var." Gözünden sonra ilk kez kendimi rahat ve güvende hissettim. Gözüm ilk ışıklarıyla birlikte yeniden uykuya dalarken altına başının üzerinde duran bacak geldi, hangi tehdit bir silahın silahına bile silahla görece kadar korkuturdu ki?

Günün Birinde

Gece uğraş vererek kazandığımız yakınlık ve samimiyetin sabahın öğiyle hırlılar buharlaşıp gıbeydi, birbirimizden çıkınmaya başlamıştık. Odamıza getirilen kahvaltısı hiç kısıp-madan yedik ve dışarı çıkıp hanın arkasındaki küçük tepereye tumanmaya başladık, arada bir birbirimize nezaket sözlerle söylüyorduk.

Tepreye varınca dinlenmek için bir kütüğün üzerine oturdu. Jame hırkaş adını ötemde sırtına bir çam ağacına dayanarak yem oturmıştı. Arkandaki çalıktık bir kuş ötüp duruyordu, ötağı karabuş inketeye beşiriyordu, bir ardaş da olabiliydi. Otun bu tembel otuğlarını dinlerken, küçük bulut kümelerini seyretmiş, ya anki durumamıza bir isim koymaya uğraşıyordum.

Bu sessizlik dayanılmaz olmaya başlamıştı, Jame birdenbire konuşmaya başladı. "Umurum..." diye başladı ama sonra katararak sustu. Bir an katarıması geçerken kuy aşında benim dışı düğümdüm, en azından ikimizden birinin bunu hâlâ yapabiliyor olması bana mutluluk verdi.

"Ne?" dedim, onu cesaretlendirmeye çalışıyordum.

Başımı iki yana salladı, hâlâ pembeydi. "Önemli değil."

"Devam et." Ayaklarını ona uzatıp ayak parmağıyla bacağın dürttü. "Dürüstlük, hatırladın mı?" İyon alında şu an eni hakaret ediyordum ama bu sınır bozucu seccasılığa, yatkın-maya ve gölgesi başka yöne çevirmeye gerçekten daha fazla u-hammül edemeyecektim.

Kollarını derilerine dolayıp ellerimi kenetledi ve hafifçe ağı ya döğre sallandı, gözlerini bana dikmişti.

"Sen, serinde yama yerefine ulaşan ilk adamın yanı, serin-ten denmişim gibi cömert ve anlayışlı davranmış olduğumu etmek istiyorsun diyecekdim." Yüzünde utangaç bir gülüm-sen belirdi. "Bunu bir kez daha düşününce sözlerimin yanlış-olup-olmadığını düşündüm. Söylemek istediğimi pey... zee... lüktü ederim."

"Bunun cömertlikle ya da anlayışla hiç ilgisi yoktu!" diye-çaldım, elbisenin üzerinde var olmayan bir lekeye temize-le-meyi öğüştüyordum. Sonra görüş alanıma kıscaman bir çizme-çiz ve ayak bileğimi dürttü.

"Dürüstlük?" Başımı otun alaylı bakışlarıyla karşılamak-çin kaldım, zorunda kaldım.

"İmen," dedim, savunmaya geçtim. "İlk seferden sonra-ayak bir şey yapmadım." Kahkaha attı, kiplerimizi olduğum-sa-şahid ediyordu.

Ale alev yanan yüzümün üzerine serin bir gölge düğre, ko-çusun eller benimkileri tuttu ve beni çekerek ayağı kaldırdı, jese kütüğün üzerine benim kalktığım yere oturdu ve elim-ime vurarak beni davet etti.

"Ota!"

İkinci bir tavırla söylediğini yaptım, ona bakmayı reddedi-yordum. Beni göğsüne çekip kollarını belime doladı. Sırtında-mış-dışarı kalp anılarını hissediyordum.

"Burdan sonra," diye sözle başladı. "Birbirimize dokunma-lık konuşmakta zorlandığımız sürece birbirimize dokunma-lık devam edeceğiz. Bana yeniden alıymayı bağardığında haber-ol." Arkama yaslandı, artık meşerim gölgesinde duruyorduk, konuşmadan beni tutmaya devam etti, sadece nefes alıyordu, göğsünü omu kalktıktan ve saçlarının hafifçe oynadığından-bana hissediyordum.

"İmen," dedim bir süre sonra.

"İo." Kollarını gevşetti ve ona bakmamı sağladı. Bu kadar-ıkından bakınca yüzündeki kızıl sakalları görebiliyordum. Par-nallere onlara sürmüştüm, eski moda peluş kolnaklara dokunsa-ş-ğınlar, seccasile yumuşaklık bir aradaydı.

"Ota" dedim, bu sabah taray olamadım. Douglaş dâni dü-

günden önce bana tezgahçıyı vermişti ama geri aldı, sinirini dağıtım gıcırından sonra kendimi keşmetme istencide." Bana uyararak bakıyordun, ben de ona gülüyordum.

Doğal'dan bulundulunca dün gece konuşuklarımları hatırladım.

"Merak ettim bir şey var. Dün gece, Fransa'dan döndüğünde seni sahilde Doğal ve adamların karşıladığını söylüldün. Neden evine ya da Fraser topraklarına dönmek yerine onun yanına döndün? Söylemek istediğini şey, Doğal sana karşı hoş hoş tavırlar..." Sözcükleri tanımlamak istemedim, uydulur ediyordum.

"Ah," dedi, duşerim benim daha rahat oturabileceğim için duşerim. Oton birle bir yerler düşündüğünüm farkındaydın. Kararımı çok çabuk verdim.

"Evet, sinirini bunsu senin de bilmen gerekçeye." Kendini korumak gibiydi. "Sana neden kanun kaçak olduğunu anlatıyordun. Kaldırımdan ayrıldıktan bir süre sonra artık hiçbir şey sinirinde değildi. Babam o sırada öldü ve kız kardeşim..." Düşün, içinde bir sinir verdiğini hissetmişim. Dönüp ona baktım. Her zaman neçeli olan yüzü büyük bir biziyle gülüyordu.

"Bunu bana Doğal söyledi..." Doğal bana kız kardeşim hamile olduğunu söyledi. Randall onu hamile bıraktı mı?"

"Ah, evet."

Yeni güle bana baktıktan sonra uzakları seyreteceğine devam etti. Gözleri birer safir gibi parlıyordu, huzla onları kırıyordu.

"Kendimde geri dönecek gücü bulamıyordum. Olanların sonrasına gitmeye dayanamayacaktım. Ve sonra..." - nefes almaya çalıştı, dudakları kısıldı. "Doğal bana çocuk doğduktan sonra onun... Onun yapabileceği hiçbir şey yoktu, yalnız leğimde, sinir olan onu yalnız bıraktım! Doğrudan sonra bir kez başka bir İngiliz tarafından tecavüze uğradım, gırtlaklarımda bende ama Doğal kim olduğunu bilmiyordu."

Yükünde, büyük bir ciddiyetle sözlerine devam etti. "Onu para gönderdiklerinden, bunu yapmadım... Ya da ona yaradıldım ama ne diyordun?" Çok çaresizdi.

"Neyse, bir süre sonra Fransa'da askerlik yapıyorlar?"

Alma, Alex Ancam Horrocks altında bir İngiliz olduğunu söyledi. Adam ondan ayrıldı ve Francis MacLean O'Donnell'ye hizmetine girmişti. Bir gün geçiken ben Wilkes Kalesi'nden kaçarken orada görevli olduğuna ağzından kaymış. "O gün başımda vurmanın kim olduğuna girmişim."

"Sana bunu senin yapmadığını uyarı edebildim!" Bu çok güzel bir haber, bana ona da söyledim. Başıyla beni emsalladı.

"Evet, ama bir firmanın sözüne ne kadar inanılır ona bilemem. Yine de bir bulduğum. En azından ben bunu yaparken kim olduğuna öğrenmiş olacağım. Ve ben... Lallybroch'a nasıl ulaşabileceğimi bili bilmiyorum ama en azından İskoç topraklarında aileme korkusu yapmadan dolayabileceğim."

"Bu gerçekten çok iyi bir haber ama ben hâlâ MacKenzie'lerin neye neden karıştığını anlamış değilim."

Bu sözümü aile ve klan bağları hakkında verdiğim kanunla ilgili bilgiler takip etti, sin perdesi yavaş yavaş açıldı ve derinliklerden Francis MacLean'ın MacKenzie'lerin bölgesinde bir adam bulundulmuş vardı ve o Colum'a bu haberi göndermişti, Colum da Doğal'a Jamie ile iletişimi kanuna görevini vermişti.

"Yarın öğünde yoldaklarda olma sebebi buydu," diye bota- lı aldım. Görünümün kısırlık güncel baktı. "Merak ediyorum, bizi de bu yüzden o da..."

"Sen bularla yaradıldı! Öze dayan? Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

Kulnisi yanı bana ne kadarını söylemesemin doğru olduğunu bulmaya çalışıyordun, omuz silerek kararımı verdim.

MacKenzie klanı hakkında ne kadar bilgim olduğuna bilmem. Yalnız Ned Gowen'la günler boyu birlikte it sürdükten sonra epey şey öğrenmiş olduğuma tahmin ediyordum. Bu klanın gırtlaklarından duramaz."

Görmesemenden, sözlerimin doğru olduğunu söyledim. Colum'a kendisi gözetiminde gündün, bu klanlarla onun süre tutmasını istemedim değil, küçük Hamish ne sadece sekte yarım, illemler baysa geçebilmesi için daha en az bir on yıl gerek-

ti. Hamish hazır olmasın Colum ölürse ne olacağını düşündüm ne hiç? Merakla bana bakıyordun.

"Sancım Dougal sen olursun," dedim kendime, "sen aradın. Her şey bu kadar kolay." "

"Evet, bu doğru. Ama Dougal Cohan gibi değil, klanla ilişkisi bir alternatif olduğu sürece onun reniğini kabul etmem çok pek çok kişi var."

"Ve bu alternatif senin, yavul anladım."

Osa dikkatle baktım, sözlerinde gerçeklik payı olma olasılığı son derece yüksekti. O yaşı Jacob'un torununda, anne tarafından olsa da MacKenzie kanı taşıyordu. İki yanı, yakışıklı, çimşik, zeki ve dışgüçten insanları yönetme yeteneğini sahip biriydi. Fransızca savıyış ve bir orduya liderlik yapabilmesini ıspatlamış, im çok öncelikliydi. Başına biçilen her şey, sen olduğunda çok önemli bir ayrıntı haline gelecekti.

İngilizler Kasey köyü dağlarında veterineri deride sahneye, sürekli küçük kuyularla, sınır yağmadığıyla ve klan savıyışıyla uğraşıyorlardı. Omerin klanından birinin omamı çiziyerek uyarılamak gibi bir aptallık yapıyorlardı - bu zaten hiçbir klan emriyle ilgili görünmüyordu.

Fraser klanından olan önemli bir adamı zımakla Leach Kalesine saldırmış, MacKenzie reisini oradan çıkarıp İngiliz kanını temizli yapılmamak arasında dağlar kadar fark vardı.

"Cohan olursu sen olmak gibi bir niyetin var mı?" Şu an kendisiyle ilgili yaşadığı sorunların dışında etrafı da bir çöle görülmüş gibeydi.

Bu fikir onu güldürdü. "Hayır. Bunu hakkını ödüyorum. İstem de bunu yapmam. Bu klanın bölünmesine sebep olma Dougal'ın adanmış ve beni emriyle savıyışa bağlı. İnsanların kanıyla elde edilmiş bir gücün hiç hoşlanmamı Dougal ve Cohan bundan bir türlü emin olamıyorlar. Bu yüzden ben oradan kaldırmayı düşünmüş olabiliyorum."

Buoları düşünürken alnım kırık kırık oluyordu. "Dougal Cohan'a böyle bir niyetin olmadığını söyle. Ah." Osa büyük bir üşşşşle baktım. "Bunu zaten yaptın. Verdiğin töreninde."

Omerin böylelikle tehlikeli bir mesleğe nasıl başlayıyo alırdığını hatırladım, ipin altında tehlikenin büyüklüğünü gördüğümü anladım. Klan üyeleri büyük bir olasılıkla onun yemini et-

miş oluyordu. Cohan ise bunu önemiyordu. Bu yemini almak onu MacKenzie klanının bir üyesi yapıyordu ve böylelikle onun için masumiyet bir aday haline gelecekti. Buiklerinden önce ve şimdiye doğru çıkarılmış oluyordu, kabul edersen de kabul olursu buğuna gelebilecek her şey.

Bunun bu tehlikeyi önceden sezmeyi ve süreninden uzak durmayı kurtarıyordu. Benim başarmam kaçma denemesim onu bu önemimin şansı anlamı, o bu ince ipin üzerinde durmayı başarmış ve diğer tarafa atlayabiliyordu. Evet, her zaman hatırladım. Geçenleri anladım ve başıyla beni onayladı.

"İşte, o gece yemini etmiş olsaydım büyük bir olasılıkla satışta olacağımı görmeyecektim."

Bunu düşünmek işle beni üretti, onu bilmeden böylelikle büyük bir tehlikeye atmıştım. Yatağın üzerinde duran buğuk ışıkla olarak anlamış bir ölümden başka bir şey değildi. Omer Leach kalesinde ölümü bekleyerek kaç gece boyunca uykusuzluğumu mırak etmeye başlamıştım.

"Ben hep uykulu uyuyorum. Saksoonyah," dedi, eya ben ağn- uykulu uyuyordum. "Manasır ve dün gece dışımda hep elimde umula uyudum." Dün gece elinde ne olduğunu düşünmüy- umun başla.

"Ne düşündüğümü nasıl anlarsın?" diye sordum sorumun- uya anlı olarak. Babamın bir edıyla başını salladı.

"Sen çok kötü bir casus olurdun, Saksoonyah. Aklından geçen her şeyi süreden anlatıyordun. Kamama baktın ve kazardın." Bu- nu bryana eğmiş, beni uyarıyordu. "Dün gece senden durat- tıkları ordu, bu zamanda çok gereken bir şey değildi, senin içinde olan olan söylemek yok."

Bunun tek sebebi olan söylemekte pek başarılı olamı- yordum. Bu sözleri sert bir tavırla söylemişim. "Bunun senin, be- za bir casus olduğumun düşündüğün çekimde yorumlayabilir- misin?"

Çevre sormadı. Omerimün üzerimden hamı bakıyordu, vü- cüdümün yanı gibi görülmüş. Çok ürküttüm, sonra onun dik- tirmiş yavaş olan senden ben de duyduğum. Tıynak sesleri ve bu- lduklarımın vardı, büyük bir ahi grubu yokken hamı doğru- luyordu.

Jamie yavaşça çaldırın arasına çökün, o noktadan yola devam edebilirsiniz. Hemen emeklerinizi toplayıp onun arkasına.

Yol kayışıklarını arasından keskin bir şekilde kırıldıkları anı hissetti bulundukları açık alana çıkıyorlardı. Sabah erken yoldaş grubunun girişimlerini bu doğru taşıyıcı, bir ya da iki daha ki sonra ilk atın burununa girerler.

Bu, deri paneller ve eklenmiş geyikler geyiklerin yatacağı bir grup. Bunun eklenmiş birbirinden farklıdır. Hepsinin ağız silahlarını kışanmış. Her atın etrafında en az bir tane vardı, ortalık, kama, kılıç, tabanca doluydu. Bunların yanı sıra diğer çantalarında daha başka silahlar bulundukları da emeldim. Altı adamın yedeğinde eysen ve yolları altı o da bulundukları.

Bütün bu savaşta hazır durumlarını taşıyıcı alandaki son derece rahat görünüyorlardı. Yolda küçük gruplar halinde konuşup gülerken ilerliyorlardı. Arada bir kafalarını kaldırıp orduya bakıyorlardı. Adamlardan biri benim uykuluğum noktasına doğru bakınca yere nasıl gömüldüğünü biliyordum, büyük ihtimalle Jamie'nin saçları parlayıp alandaki diğer o noktaya çekmişti.

Bu düşünceyle ona bakışında sonunda bunu fark etmiş olduğuna baktı. Yalnızca ölmüşler anladın, artık çaldırın bir bütün halinde geliyor. Son adan da benim uykuluğuna girince Jamie yavaşça bir kenara çekilip yola doğru ilerleyip aşağıya baktı.

"Kim olduklarını biliyor musun?" dedim nefes nefese, pop ana çaldırınları içinde ilerlerken.

"Evet." Jamie patikadan yukarı bir diğ keçisi gibi konuşuyordu, nefesinde ya da duvarında hiçbir farklılık yoktu. Arkasına döner bakınca benim zorlandığımı gördü ve yavaşça gözünü çevirdi.

"Onlar Devriyeler," dedi bana bakarak. "Aslında geyikler ama biraz daha uzaktayarak daha iyi olur."

Ünlü Kara Devriye'yi duyduğum. Onlar buralardaki duvarı koruyan yasadışı kulluk kuvvetleriydi. Kendilerini at bölgelerinde gezip onlara "bağcı" yapan müptezellerinin hayvanları. O

onlara koruyordular. Onlara benzer olanlar bir sabah aynı oklardan bütün kayışıklarını yok olduğuna görüyorlardı. Bunlar benim almış olduğum bulunduklarıydı. Eline benzer yavaş Kara Devriye değildi. Bu akla mantığa sığmayan bir yaratıktı.

"Sen anımsıyorlar, değil mi?"
Kırmızı dokunup arkasına baktı, tepesi toz tozdu. Başla-
rımdan görmek ister gibi bir hali vardı, oysa konuşuyordu.
Bakışları bir yöre bana döndü ve belkenden tutarak beni to-
palamaya çalışmaya başladı.

"Hayır, anımsam. On pound için bu kadar büyük bir ekip
toplama. Ayrıca benim handa olduğumu bilseler böyle aykırı
etkilerle kapının önüne toplanmazlardı." Bundan emin
oldum. "Hayır, bunun peşinde olmalardı, kapıcı dayanmadan önce
etkilerle kapıyı ve pencereleri kontrol altına almak için önden adam
gönderirdi. Sanırım bir yerler içine geldiler."

Tamamıyla devam ettik, patikadan karaçaldar ve süpür-
ge alandaki arada gönen kaybolduğu noktaya kadar ilerli-
dik. Diğ eteklerinin ortasında bir yerlerdeydik, graniit kayalar
joni den büyük, Craigh na Dun'u hatırladım ve içim sıkı-
ldı.

Şurada bu tepesinde zirvesine ulaştık, önümüzde nefes
kısıt bir yığılma içinde birçok tepe ve kayalık vardı. Kırmızı
lağuna düşmüş gençlikte kendimi ağaçlar ve kayalar arasında
da var olduğum gibi hissedirdim. Bu kez önümde çok açıkta,
güneş ve rüzgar bir şeyler vardı, adeta bu grup evliliği kışkırtı-
lıktı.

Doğrudan bükümler ve sürekli bükümler olmak zorunda kal-
dığı adamların varlığından kaçtığım için hafifçe kafam
hissiyatın, özgürlük duygusu beni böyle etkilemişti. Jamie'yi
içimden gitmek ve onunla birlikte buradan gitmek ne-
rinden ama uykuluğum bunu engelledi. Onun öğle yemeğimizi
denek tuttu. Koyduğu birkaç lokmasını dudakları yemeğimizi
yedik, parmağı da. Güneş batmadan önce bana dönmek için he-
men bu aramaya başladılar. Jamie gün boyu sarı kıyafetleri
uyuyor bir danda ser bile dikeneyebildiler ama ben böyle bir

vey yapamıyordum. Kıpırtması olmasaydı yüzümü görürsen beni bu kayanın itaazine ederim. O da yanıma oturup tepeleri kolayca ederek nefesimin düzelmesini bekledi. Kesinlikle güveniyorduk.

Aklıma Devriyeler gelince içgüdüsel bir hareketle Janine'ye kolunu tuttum.

"O kadar değerli olduğun için çok mutluyum."

Bununla sızalarak bir süre bana baktı, burnu kırmızıya başlamıştı.

"Aslında bunu farklı şekillerde algılayabilişim ama içinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurunca... Teşekkür ederim."

"Benim teşekkür etmem gerekir," dedim. "Benimle evlendiğin için. Şu an William Kalesi'nde olabiliyorsun."

"Bunu bir komplutan olarak kabul ediyorum sayın bayan," dedi reverans yaparak. "Madeni karyüklü teşekkürlere başladın ben de sana benimle evlendiğin için teşekkür ederim."

"Eer, tamam da..." yine kararsızdım.

"Teşekkür etmemin tek sebebi o değil, Saksonyalı. Oysa için de teşekkür ederim ama sen benim hayatımı kurtardın. Artık MacKenzie'ler benimle ilgilenmez."

"Nasıl yani?"

"Yeni MacKenzie olmakla, İngiliz kızı olan yeni MacKenzie arasında çok büyük bir fark var. Bir Sakson kadınının Leech'ın hanımı olma yansı yoktur, klan üyeleri beni yalnız olduğum için tercih ediyorlardı. Douglas bu yüzden benimle evlenmesi gereken kişi olarak beni seçti."

Güneşin altında kızıl sarı parlayan kâğıdı kaldırdı. "Bunun tercih etmeyi düşünmediğini umuyorum."

"Hayır, etmemdim," dedim üzerine basa basa.

Kahkaha atarak eteğindeki çam iğnelerini silkelledi.

"Ancak buna günün birinde bir kez seçim olacağını söylemişim."

Elini uzatıp beni ayağına kaldırdı.

"Ben de ona bu seçimi erkeğin yapması gerektiğini söylemişim."

"İki o bana ne cevap vermişti?"

"Söyledim devriyeler, 'Öğreneceksin benim yarı benzerim, umudumun' demişti." Güldü. "Ve öğrendim."

Bir kolduğu sağ yanı iğnelerinin arasından süzülen güneşle baktı.

"Bunun güzel bir gün, gel Saksonyalı seni bulık tutmaya gideceğiz."

Tepeleri nemanusaya devam etmek Janine bu kez kısıpı dönmüştü. Tepenin üzerinden atlayarak küçük bir deneye uçları parlayan göç, bu yağmır duvarlarını oluşturan kayaların üzeri tepeleri kaplanmıştı. Kayaların arasından çağlayanın akan su, aşağıdaki kayanın boyunca bir sürü küçük havuzluk ve deniz oluyordu.

Ankara'nın suya sallandırıp oturduk, suak olınca gölgeye baktık. İkiyince güneşin altına çıkıyorduk. Birbirimizin en altı lambasını bile takip ediyorduk. Uzun bir bakışın ya da altı bir dikimamız bizi nelerle sürükleyeceğim bilerek o an seçiliyorduk.

Janine bana alabalekları nasıl indikleyeceğimi gösterdi. Alçak dalları buğı çarpınamak için eğilerek suya uzanan ince bir kâğıtın üzerinde dengesini korumak için kollarını da yana açarak deneye başladı. Yolu yanlışınca diklikle bana döndü ve yarı dengeleşmem için elini uzattı.

Bu dağ başında rahat yürüyebilmek için eteklerimi çok öne doğru yukarı toplayıp sıkıca sığarmıştım, şu ana kadar gıyet bapırdım. Kayanın üzerine boylu boyunca uzanıp kafa kalaya emek suyun içine bakmaya başladık, söğüt dalları aramızda pırpı deniyordu.

"Yığın gereken tek şey güzel bir yer seçip orada beklemek." Be elini yavaşça suyun içine sokmuştu. Suları dalgalandırmaya öm göstererek, suyun dibindeki kumlara kadar uzandı. Tan kayanın suya yaptığı gölgenin betiği yere koymuştu elini. Üstü parmaklarını kıvrırdı, suyun içinde eli daha da büyük ve be deniz bitkilerinin saçakları gibi ileri geri oynuyor gibi görünüyor. Oysa o elini hiç oynatmadan tutuyordu, kol kaslarını bilmez bunu görebiliyordum. Kolu suyun betiği yerde gırp

bir çekil alması gibi görünüyordu, tıpkı bir ay önce oranda tanıştığım gamsu gibiydi, sanda yerinden çıkarmıştı. Ansan Tattim! Bu sadece bir ay önceydi.

Bir ayda aynı bir günde evlen. Yemeler ve kanlarla buluşan bağlan. Bunların içine arkadaşlığı da sokulmüştü. Ayrılık zamanı geldiğinde çok üzülmemişim umuyordum. Şu an mutluysam ve bunu düşünmek istemiyordum. Craigh mı Dui'den çok uzaktıydık ve şu an için Douglas'dan kaçma imkânım yoktu.

"İşte burada," Jamie kask sefile konuşuyordu, sen bir nefes gibi çıkıyordun, bana alabalıkların kulaklarının son derece hassas olduğunu söylüyordu.

Bana kalırsa bir alabalık sudaki kumu tanelerinden çok da büyük değildi. Kayanın gölgesi ve derinlik boyutları hakkında net bir şey söyleyebilmemi engelliyordu. Bireklerin arasında bençerler varmış gibi görünüyordu, sadece mütteki bençerler yüzgeçleri yardımıyla hareket ediyordu. Jamie'nin bileğimde tıyeleri yolmak üzere oraya toplanmış küçük golyanlar kaçıyordu.

Bir parmak kavrıldı, bu kavrıldı son derece yavaş. Hareketi görüyordum, sadece artık diğer parmaklara göre farklı bir konumda olduğu için hareket etmiş olduğunu varsayıyordum. Diğer parmak da aynı şeyi yaptı. Uzun bir süre sonra bir tane daha.

Nefes almaktan bile korkuyordum, kayaya yapışmış olduğum kalbim balığın nefes alıpından çok daha hızlı çarpıyordu. Parmaklar bir bir aynı yavaşlıkta açılıp kapanmaya devam ediyordu. Suyun içinde hipnotize eden bir dalga oluşmaya başlamıştı, bir parmak, bir parmak daha ve bir tane daha, bu bulut dalgalar balığın yüzgecini okşar gibiydi.

Bu ağır çekim hareketlerin sonunda balığın burnu doğru uzandı, solungaçları ve ağzı açılmıştı, nefes alıp vermedi meğsüldü, penib ve çizgiler bir görünüyordu bir yok oluyordu. Solungaçları aynı kalp gibi çalışıyordu.

Süreklili açılıp kapanan ağızla bir şeyler arandı ve bir şey yuttu. Vücudunun büyük bir kısmı kayanın dışına çıkıp, sanda hiç ağırlığı yokmuş gibi duruyordu, hâlâ gölgede idi. Bir

an önce gördüm, bir boşlukta kaybolmuş gibi boyanmış kütçe.

Kolbu solungaç hareketiyle onu çağırın aldılar ellerini içine alarak. Kendimi görünmez kılabilirdim için kayaya da elime yapışmış, yanğına da granite bastırılmışım.

Bu anda oralık hareketlendi. Her şey çok hızlı ve ne olduğunu tam olarak göremedim. Suda yoğun bir dalgınlara oldu, zihni bir santim öteye kadar vıçradı, bunun ardından bu yoğun yüze özerime devrilerken, havada uçan bir bulut üzeri maddeleri dolu kayaya çarptı.

Jamie sezenlenmiş olan balık kendine gelip sığınmış derinlere. Kuyumadan çıkından sağ suya atıldı. Onu kayıyından atıp kayaya vurarak öldürdü ve suyun içinde döşenmiş geri gelen buna güterdi.

"Çokça büyük," dedi görürler, elindeki onuz beş santimlik kütçe bakarak. "Tam kalevalilik." Sonra bana doğru ilerledi, seni devam ettir, kalçasına kadar olanmış, saçı yüzüne yapışmış, gövdesi yapraklarla bezenmiş. "Sana seni asla aç bırakamazdım söylemişim."

Balık dalelatotu yaprakları ve çamurla sanda. Elimi suya sokup çekildikten sonra kayaya tırmandı ve bu paketi bana uzattı.

"Çarp bir düşün hediyesi olarak görebilirsin tabii," dedi başı bakarak. "Ama Ned Gowan geleneklere uyulmasını gerektirir."

"Yeni ege balık hediye etmek geleneklere uygun mudur?" diye sordum, çok eğleniyordum.

Çocukları çıkartıp kurumaları için ganeşin altına koydu, son buparmakları sıcak görünce keyifle oynamaya başladı.

"Adlâda söylenen bir aşk şarkısında vardır. Duymak ister misin?"

"Elseni, İngilizce söyleyebilir misin?"

"Elseni, zaten müziğe fazla bir yeteneğim yok, sana söyleyemeyişim." Saçını gözlerinin önünden çekip okumaya başladı.

"Ey purlulu sarı saçları kılınan kız,
Düştürün ila payın bir alacak
Etilik geçiminde
Seni hediyeyle bağlayın
Sana gel kışkırtmadan yüz parak,
Nehir uyarından yüz ne zengin,
Derinden feryatın yüz gülmüş alabalık..."

Bu foto, adalarda bulunan bütün foto bürceği açmıyordu. O derenin kenarında oturmuş bana bir iyiköz çarkının stüdyosunu söylerken bol bol onu seyretiltim. Kışkırtmada kocaman ölü bu bahik vardı. Her şey çok güzeldi ama ben çok mutluysam.

Buriner, alabalığı duvarın altına sıkıştırıp onu alıyordu.

"Bana çok sevdim, özellikle de seni hediyeyle bağlayacağım. Sen derece aşmış bir işkandır."

Jamie güneşe karşı durduğu için gözlerini kapatmış, gülmeğe başlamış. "Sanırım bana bir saat de ben ekleyebiliriz, benim uğruna derelere atılırım."

Bizim de gülmek, sonra bir süre konuşmadan güneşin tadını çıkarırdık. Burası huzur doluydu, derinliğimize akat vermiş suyunun başka sesi yoktu.

Jamie'nin nefesi düzelmeye başlamıştı. Bunu göğsünün yavaş yavaş kalkmasından ve boynundaki ince damarın ağız burundan süzülüyordu. Boynunun dibinde üçgen şeklide bir yara anı vardı.

Çekim ve uyanık duyguları geri gelmeye başlamıştı. Elazımlı sınırlı tuttum, bu dokunmanın aramızdaki sınırların yeniden kuracağın düşünüyordum, hep öyle oluyordu. Kendi omuzlarına dolmuş. Bu onun kışkırtıcı vücutunu daha fazla etkilemeden başka bir işe yaramadı. Kışkırtıcı içindeki bir övünme büyüyen pembe çiçekli turnagöğüsünü koparmak bahaneyle git çekildim.

Onu kernerinin altına sıkıştırırken, "Baş ağrıyorsa ne olsun" dedim.

"Sani rahatlatıyordun," dedi beni sürerek. "Baş ağrıyorsa bahsediyordun. Frank'ten bahsediyordun. Onu düşünüyordun."

"Her şey dokunmaya rahatsız oluyordun çünkü damarlar her şeyi düşünmeye bağlanıyordu. Doğru mu?"

"Bağlıyordun çok kuvvetli," dedim, yapıştırdım. Göğsüne dokunmaya başladım.

"Bana çözmek için çok zeki olmaya gerek yok. Seninle evlenmiş zaman çok sık sık düşündüğümü ve bana engel olduğunu biliyordum. Bunu istiyor musun istemiyor musun?"

"Je ne istemiyordum ama haklıydı bana engel oluyordun."

"Onu biliyor muyum?"

"Hare."

Bu fotoya bu kadar benzemeyen iki insan bulmak olamazdı. Frank ince yapılı, nazik ve cömertti. Jamie iri, güçlü ve güçlü işi gibiydi. Bani de atletik yapıydı ama Frank bir süre cömertliğine benzeyordu, Jamie son derece duygusal ama kışkırtıcı bir savacıydı. Frank benden birkaç santim usunda, Jamie ise karşı karşıya durduğumuzda çenesine bağının üzerine dokunuyordu, burnunun göğsüne geliyordu.

Bu insanların farklılıkları sadece fiziksel özelliklerinden ibaret değildi. Aralarında on beş yıllık bir fark vardı. Bu Frank'in farklılıkta Jamie'nin açık yürekliliğinin farklılığını gösteren bir özellik olabilir. Frank nazik, gıcık, geçimsiz, alıngan ve becerikli bir işkandır. Jamie tecrübesiz olmasından dolayı da memura yapıyordu - kendini her şeyyle bana vermişti, geri saklamıyordu.

Bu sorunun cevabı beni çok sarımsıydı.

Jamie için için yapıldığını bu savacı pek hoş grilelerle izlemiyordu.

"Adanmış kadıyla bu sorunu çözebilme için iki seçeneğin var, seni arpacık kumrusu gibi düşünmeye devam etmen ya da..."

Bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarının üzerine koydu. Özellikle savaj yıllarında payıma düşen pek çok adamla yaptığım, flört ve romantizm, ölüm ve belirsizlik en iyi şeylerdi Jamie'nin opusu çok farklıydı. Onun nezdene tereddütüne kayınlamıyordu, tam tersine bana bağlılık sözü veriyordu.

verdi, arar değil bir meydan okuma, bir keşfe çıkıştı. Sonuçları, diyor: "Eğer beni isterse, bundan sonra..."

İnşaatçı, şifalıların açılışı, burun kalınsa bula bula
nasılsa verildiği bu söz ve müddetle kabul ettim. Bu
süre sonra bula kalınsa bula golumu.

"Ya da dikkatini dağıtarak bu düşüncelerden uzaklaşıyorum," diyerek hayalini okuduğu cümleyi bitirdi.

Başımı omzuma yasladık, saçlarını okuyup, kollarını kollarımın arkasına vermişti.

"Bunun bir yararı olur mu bilmiyorsun ama yine de söyleyeceğim. Sana huz verildiğini ve seni mutlu edileceğini bilince benim için muhtemelen bir duygu. Seni her seferinde yaşadığının farkındayım. Bunun olabileceğini biliyorum."

Ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Evet, öyle yaptım."

Bir süre daha ses çıkarmadan durduk, bu süre çok uzun gel-
di. Sonunda Jamie geri çekilip gülümseyerek bana baktı. "Sanı-
param ve maliküm olmadığımı söylemiştim değil mi?"

Başımı öne eğiyordum, arkasından ne geleceğini merak ediyordum.

"İki ashoda zamanların üzerinde uyuyup, arpa beraş içip kuru ekmeğe yiyeceğimiz zamanlar olacak; komşusunda da uyumayacak."

"Ümürümüzde bile değil."

Görünüşünden ayırmadan biraz ösedeki ağaçlar bığsı
çizilmiştir.

"Jo an saman yigim bulamyormu amma jurada egrichotlan-
dan olujan guzel bir yer var. Buna alymak iwin biraz uyghulnu
yapmak ister misin?"

Bir süre sonra varı enüşi enery ve erilni otlandı pıan-
lar nedeniyle alannı arttı okuyordum.

*Eğer bir kez daha tepekkür etmeye kalktıysan seni yere
rum," dedi.

Bu sözcüme cevap olarak hafif bir horlama duydu. Yine bana bir eğrihoştur yapıyorlardı, uyurken elinin ucunuyla göv-

...kaynakları, dipkileri ise beyaza yakın bir tarıya.

İnsanlar için en büyük tehlike, insanın kendi kendine

dan akan... dalam kondisi...

Ürün zamanında bulunun bilmem ne için büyük bir üzüş veriyordun. Bu andanlar evlilik hikâyesinden önce de onun geçmişi hakkında çok çok insanın başına gelmiş olduğundan da anımdır. Belirli bir adamın ya da bir kadının varlığına diğerlerinden daha fazla duyarlı olmak... Onu her yerde aramak ya da gözünde tutmak, onunla bir arada olmak için anlamasız hareketler etmek, "kazara" bir yerlerde karşılaşmak, o çıkarken ilk etimden ayrılmak, vücudundaki küçük detaylara dikkat etmek... Geçmişin altından görünen karek kemikleri, belkikâretlik kemiklerin yuvarlaklığı, göcünün altındaki sakallanmış gömüsü bağladığı bölgenin biraz daha aşağısında yer alan saçın kökleri...

Açıklama: Bu doktorlarla hemşireler, hemşirelerle hastalar arasında geçen süre bir arada kalıncak zorunda kalan üç arkadaşın yanında çok sık görülmüştü.

Başları bu dünyaya kendimi kaptırı ve anlık ya da kısa süreli
kabile yaparlı. Şanlı olanların ateşi burkay içiçiminde sömür
şüğü unutulurdu. Şansız olanlarsa... Hamselik, başıma
hai. Çöküşler zührevi hastalıklarla uğrayarak zorunda kalı-
lar. Çok sehlkeli bir durumda arzulara kapılmak.

Başka kez bu duyguyu ben de hissettiğimi ama muhtemelen
kaldırı buharı kayıplarını hissettiğimi. Ve her seferinde aza-
le bir zaman geçince bu çekim azalıyor, adam gözünde gise-
ni kaybetmez ve her şey yerli yerine otururmuştu. Ben, adam
ola Frank'e bir zarar gelmemiştir.

Yâ bu kez... Bu kez banna yapmaya mecbur bırakılmayım.

Bunun sonucunda nefer olabileceğini şu an sadece Tanrı biliyordu. Geri dönüşü yoktu.

Yüz üstü uzanmıştı, çok huzurlu görünüyordu. Güneş yeli gibi uzanan kırı saçlarına, belkemğinin üzerindeki ipe tıyile, kaba etlerindeki ve kalçalarındaki kırı-ahır ayrı tıyileme vuruyor, açık bucağının arısından görünen yumuşak, kuru, cık, açık kestane renkli kümenin üzerinde son buluyordu.

Öturup uzun bucağını hayranlıkla izlemeye başlarken, kalçasından düşerine, oradan da zarif ayaklarına uzanan düğün kas yapısını inceledim. Ayaklarının altı yumuşak ve penibeyaz, çıplak ayakla yürümekten ilen gelen birkaç küçük nasın vardı.

Parmaklarını onun küçük kulüğünün etrafında gezinip çene sinin altına uzanmak istiyorlardı, bunu yapamadıkları için uzlamaya başlamışlardı. Zaten 13 isten geçmişti, kendime hâkim olmam gereken noktayı geçeli çok olmuştur. Bundan sonra yapacağım hiçbir şey şu an içinde bulunduğumuz durumdan daha kötü bir duruma geçmemizi sağlayamazdı. Uzanıp hafifçe dokundum.

Uykusu çok hafifti. Beni yerimden sıçratan bir sesle dönüp aşağı fırlamaya hazır bir halde direklerinin üzerinde doğruldu. Beni görünce rahatlayarak gülmüştü.

"Madam, benden faydalandığınızı düşünüyorum."

Üzerimde güneşin oluştuğu birkaç gölgenin dâvâlı hiçbir şey bulunmayan otların arasına sere serpe uzanmış bir adamdan beklenmeyecek bir azalele önümde eğilerek beni güldürdü. O da gülmüyordu ama otların arasındaki çıplak bedenim onun bakışlarının değişmesine sebep oldu. Seni hoşla çıkmaya başladı.

"İçin aslında bana büyük bir lütufta bulundunuz, madam."

"Öyle mi? Devam edebilir miyim?" dedim usulca.

Kıpırdamadan durdu. Elimi yavaşça yanığına uzattım, bir-niye, omuzlarına ve ağızlarına doğru kayırdım. Kıpırdamalı ama gözlerini kapadı.

"Aman Tanrım," dedi.

"İçin çekin."

"Korkma, canını acıtmıyacağım."

"Bu küçük kınları da teyakkür ederim, Tanrım."

"Kınlarıma."

Parmakların toprağı geçirdi ama sözümü dinlemedi.

Bir süre sonra, "Lütfen," diye inledi. Başımı yukarı çevirince

görmek için olduğuna gördüm.

"İhne," dedim, sadeli çıkartıyordum. Gözlerini yerimden ka-

zıdı.

Kısa bir süre sonra, "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi.

İmamın üzerinde ter tanecekleri parlıyordu.

"İçin misin? Bunu nasıl yapacaksın?"

Auçlarını yere basmaktan ön kol kolları ayıca gerilmişti.

Diken de aynı durumdaydı, zorlukla konuştu.

"Bilmeyorum ama... Ulu İsa... Aziz Agnes... Mutlaka bir

şeyi...

"Bulacağım! Aman Tanrım! Lütfen!"

"Tekil," dedim onu serbest bırakırken.

Üzerime alayıp beni yere yapıstırırken küçük bir çığlık at-

tı.

"Sıra sende."

Güneş batarken hana doğru yola çıktık, tepemin üzerinde

derp deviyelerin hâli orada olup olmadıklarını kontrol etme-

sonra yolumuza devam ettik.

Duvarlarındaki çatlaklardan ve küçük pencerelelerinden

ışıkla kalmıştı, bu nedenle yamacın alandaki her şey çift

gölge alıptı. Hafif bir rüzgâr çıkmıştı ve ağaçların yaprakla-

rı onların üzerinde dans eden gölgeler oluşturmıştı. Tepede

perler olduğunu ve bu perilerin ince bedenleriyle ormanda yol

alırken bu gölgelerle dans ediyor olduklarını hayal etmeye baş-

lamıştım bile.

"Doğul da dönmemiz," dedim tepeden aşağı inerken. Onun

gülmeye kullandığı sıyahlı kısır kısırak harun küçük masajında

gölge. Hana çıkık birkaç hayvan daha vardı, bunlardan biri

Nad Gowan'ın kiydi.

"Hayır, en azından bir gün daha dönmeyecek, belki de de."

İçine tepeden aşağı inerken sözleriyle düşmemem için kulağı

gime övüyor.

"Hangi cehennemse gün?" Son olayların etkisiyle bu sığın-
aylaştığım, onun yokluğunu hissetmek gibi bir acıyı yaşı-
yıyım. Hatta bu anımda bile değildi.

Jane benim için arkasındaki çitlerin diğer tarafta neye gideceğini
"Yakındakileri çitler için çitlerimden geçirmeyi düşünüyorum" dedi. Ben
kafamı düşünmeye daha fazla girmeyi istemedim. "Benim için çitlerimden
geçirmeyi düşünüyorum" dedi. "Dünya senin için çitlerimden geçirmeyi
düşünüyorum" dedi. "Dünya senin için çitlerimden geçirmeyi düşünüyorum" dedi. "Dünya senin için çitlerimden geçirmeyi düşünüyorum" dedi.

"Mantıklı," dedim. "Bizi buradan çıkarırlarsa daha iyi oluruz ama burada bırakılmamız gerçekten büyük bir başarı."

Jane hafifçe bormordandı: "İncelik filan değil. Bu seni il-
msayе kabul etmeyе için ileri sürdüğüm şeylerden biriydi. Oysa
gerçekyorsa seninde evleneceğimi ana seninde ilk buluşmamız
tarafına varan yirmi adam eşliğinde otların üzerinde yapıştı-
racamı söyledim."

Durup ona bakmaya başladım. Demek bir önceki gece oldu. İki gün önceki bağrımların sebebi buydu.

"Şartlardan biri dedim, diğerleri neydi?"

Hava kararmaya bağlanıptı, yürünü net olarak görmeğe
durm ama bulunduğunu anladım.

"Sadecce da tane datha vashi."

NE

"Yolum üzerindeki çakıl taşlarını teknelere maye bağlayıp, "Ona seninde kılıcında ve bir papazın elyazında düğün bir yıldı elverişim istediğini söyledim. Bunun sadece bir kane olmasını istemedim. Ve... Ve sana düğün için uygun bir kane bulamazsam istediğim." Gözlerim uzaklarda bir noktaya dikildi, bana bakınamaya çalışıyordun ve sesi duyamıyaydım kadar tıknık oluyordun.

"Senin evlenmek istemediğini biliyordum. Buna senin için mümkün olduğunca hoş bir hale getirmeye çalıştım. Böylelikle kendini daha az... Neye göre? Çünkü düzgün bir kıyafete evlenmiş olurdun."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama o çoktan arkam dönüp hatta doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Buras gel, Saksonyalı," diye bağırır lürçün bir sesle. "Ade-

...bedeli vantarlar bir arada olmaktı, bu ana kapıdan
...arkamız anda belli oldu. Biri sevdiğim kişilerle karşıla-
...biri münasip iki sükunet daha eklediler, yemek çözen İsmi-

[illegible]

"Gözümü bile kırpmamıştın." Guruluha kalkışta
 bir solukla başladığında lafına kaldığı yerden devam et-
 ti: "Bak şimdi."

Hafız kulağına vurduğum, o da beni tutup kendine çekti ve
beni bu şekilde çöptü. Bunun üzerine büyük bir alkış
aldık.

Hicre zaman iyi bir danışçı olmuştum, skizozlarla yaşıyan yerde sunikeyle dururdum. Bu serum çocuklar ve genç kadınlara bunu bile yapabileceğinden şüpheliydim. Ağrıdaki nalına benzer yerlerden kurtulsunca, deni çocukla birlenmişimdi hatta bundan keyif bile aldığım fark ettim. Bu ilahiki veriydi.

Hacın karnı ve benden başka kâim olmadığı için müslümanlık vancesi eteklerimizi yukarı toplayıp hiç dummadan bismillâh okuyup dua ederiz. Yürüm kapkarnımızı olup nefes almamız hissiyle kâim bismillâh okumaya devam ederiz.

Simler yorulmuş bilmiyorlardı, kendi kendilerine ya-
pıdıklarıyla ortalıkta dolaşıp duruyorlardı. Sonunda hep-
tane ölüme çekilip el çırpmaya başladılar. James ellensiz tı-
pı "Kızı'nın Horozu" denilen son derece hızlı ve çığır k-
ırmı yapmaya başladı.

ne ki belendyken merdivenlere kadar döndük ve oru

durduk. Jamie yanı İskoçça yanı İngilizce bir konuşma yaptı ve bu konuşma büyük alkış aldı. Jamie elini torbasına sokup içinden küçük bir deri kese çıkardı ve han sahibine verdi. Sonra da tünemişim, Tunus'daki kavgadan sonra ona verilen kızıydı. Bu büyük şimşikle salıp öldüğü yegine paraydı, bunun daha iyi bir şekilde harcayamayacağımı düşündüm.

Bu dilekler arasında yukarı çıktığımız sırada bir ses Jamie'nin adını bağırdı ve hepsini bastırdı.

Sese dönünce bunun Rupert olduğunu gördük. Siyah sakalları arasında görünür yüzü her zamankinden daha karanlıktaydı, sırtıyordu.

"Bu faydan olmaz Rupert, o benim."

"Seninle harcanıyor," dedi Rupert yürünü gömlüğünü kollarıyla kurularak. "Sani bir saat içinde yere desira, siz güçlerde yeterli güç yok," dedikten sonra bana döndü, "Zamanı oynayarak harcanarak birini istersen haber ver. Bu arada..." Yukarıya bir şey fırladı.

Küçük tombul bir kese ayağının dibine düştü.

"Evliktik hediyen," dedi. "Shumi Bogil Devriyesi'nden."

"Ne?" Jamie onu yenden aldı.

"Bazılarımız günü ormanlarda boş boş dolaşarak geçinmedi, deliklikli," diyerek onu azarladı, bu arada gelmedi gözlerini herden ayırmıyordu. "Para kolay kazanılmıyor."

"Elbette, kâğıt mı oynadınız, zar mı attınız?" diye sordu Jamie sıratarak.

"İkisi de," Siyah sakallarının arasında kabirli bir gülümseme belirdi. "Onları deneme kadar soydum oğlum, Donuza!"

Jamie ağzını açtı ama Rupert koca nasırlı elini havaya kaldırdı ve, "Teşekkürü hiç gerek yok. Bu ağzını benim adımı onur ve sevgimden yeterli olur," dedi.

Ellerini dudaklarına götürüp ona bir öpücük yolladı. Yüzüne bir tokat yemiş gibi, olduğu yerde sallandı ve odanın ortasına kadar dönererek ilerledi. Bir sarhoş gibi zıkkırlar çınırıyordu ama hiç de sarhoş değildi.

Aşağıdaki onca gürültüden sonra yatak odası görüşme odası

görüşme odası. Sessiz ve huzur dolaydı. Jamie hâlâ kendi kendine konuşuyordu, kendini toparlayabilmek için yatağa serildi.

Ben çok sıkı olan konuşmayı çıkarp dans ederken karışmış

adımı ormana başladım.

"Göğüsün en güzel saçları sahipsin," dedi Jamie ben iz-

lettim.

"Ne? Ben mi?" Bu güne kadar en kibar insanlardan bile

umulanlık tanımını almış buklelerine dokunup birini havaya

kaldırdım.

Gülüm. "Evet, öbürünü de seviyorum ama," dedi. Ciddi-

likle korumaya uğraşıyordu. "Ben olarak ondan bahsedeyim-

dim."

"Ana çok, çok kıvrık..." dedim, kızarmaya başladım.

"Evet, öyleler." Jamie şaşırıyordu. "Douglas'ın kızlarından bir tane arkadaşıyla konuşurken duyduğum, saçları seninkiler gibi den diye üç saat boyunca mayayla uğraşıyormuş. Seninkiler en parmağını bile kıpırdatmadan öyle duruyormuş ve bu yüzden benim gözlerini oynatık istiyormuş." Buklelerimden birini aldı ve aşağıya çekti, açıldığında göğsüme kadar uzanıyordu. "Kardeşim Jenny'nin saçları da kıvrık ama seninkiler kadar güzel."

"Kardeşimin saçları da seninkiler gibi kızıl mı?" Jenny'yi gözünde canlandırabilmek için ondan bilgi almaya çalışıyordum.

Bukleleriyle oynarken başını salladı. "Hayır. Onun saçları

siyah. Hen de sınırsız. Ben anneme benziyorum Jenny ise

babam. Ona siyah saçları ve sakalından dolayı Brian Dhu dedi-

ler, bu Kara Brian anlamına gelir."

"Komutan Randall'a da Kara Jack diyorlar," dedim. Jamie bu

kelime gülmedi.

"Evet, ama bu adı ona dış görünüşünden dolayı vermediler,

ben onun yeri ruhu." Bakışları sertleşmişti, başını bana doğru

öğütlenmeye baktı.

"Bu konuda kaygılanmıyorsun değil mi? Kaygılanmamalı-

mı." Saçlarını bırakıp saçları bir tavırla omuzlarını tuttu.

"Sizlemine inan," dedi yumuşak bir sesle. "Senin koruyaca-

ğın. Onları ve gereken herkesten... Kanımın son damlasına

"*Ma doune?*" Bu soruyu sorarken onun konuşmasındaki yığın samimiyet biraz canımı sıkıyordu, onun kamın dokunması ne sebep olmak istemiyordum, ne ilk ne de son dansına.

"Kamralen anlamına gelir." Bu kelimelerden birini tutup dudaklarına götürdü, gülümseyerek bana baktı. Bu bakışlar kamının damarlarından son hıza aktmaya başlamasına sebep oldu. "*Ma doune,*" diye tekrarladı. "Bunu sana söyleyebilmek için çok bekledim."

"Ben kahverenginin çok anlamsız bir renk olduğunu düşünürüm," dedim hızla, olabilecekleri biraz geciktirmeye uğraşıyordum. Her şey düşündüğümünden çok daha hızlı ilerliyordu.

Jamie başını salladı, hâlî gülümsüyordu.

"Ben olsam böyle söylemezdim, Saksonyalı. Anlamız olmaz." Saçlarının bir kısmını eline alıp havalandırdı. "İzleri üzerinden sekerek ilerleyen deredeki sulara benziyor. Dalgıç yerleri daha kırıya, yüzeye yakın güney alan yerleri ise güney gibi."

Nefesim kesilmişti, yere düşürmüştüğüm sarıgı almak üzere öne eğildim. Doğrulduğunda Jamie sabit gözlerle bana bakıyordu.

"Sana anlatmak istemediğin şeyler konusunda seni zorlamayacağımı söylemişim. Bunu yapmayacağımı ama kendi fikirlerimi söyleyeceğimi. Çolum senin bir İngiliz casusu olabileceğini düşünüyor ama İskoçya bilsemen onu düşündürüyor. Doğal ise Kral James yanlış bir Fransız casusu olduğuna düşünür ama yalnız olma sebebini anıyamıyor."

"Peki ya sen?" diye sordum karmakarışık olmuş bir bölümlü mızla açmaya çalışırken. "Sen ne olduğumuzu düşünüyorsun?"

"İlk bakışta, bir Fransız olabileceğini düşündüm çünkü kelmik yapın Angjou kadınlarına benziyor. Ama onlar çok daha soluk benzerlerdi, senin tenin ise opal gibi." Parmağını kırıncık kemiklerinin üzerinde gezdiriyordu, tenim alev alev yanmasa başlarıyordu.

Parmağını yukarı kaldırıp alınma dokundu, oradan yanına getirip kulağına doğru ilerledi ve arada saçlarını düzeltmeyi ihmal etmedi. O bunları yaparken kıpırdamadan durdum.

çalışırdım, çareti pormuş emsime inerken, bağarmış kulak emsimele oynamaya başladı.

"Aha gözler, bunları daha önce de görmüştüm, bir lespare mi?" Başını salladı. "Hayır, Fransız olabileceğin ama değilim."

"Bunu nereden anladın?"
"Seninde çok solubet etnik ve seni çok dinledim. Doğal bir Fransız konuştuğun için bir Fransız olabileceğini düşünüyordum, çok iyi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim alay ederek. "Ama iyi Fransızca konuşmam Fransız olmadığımı nasıl kanıtlıyor?"

Gülü ve boynumu daha sıkı tutmaya başladı. "Hüner pörre mi istersin - ama benim kadar değil," diyerek İngiltere borders süzlettim. Birdenbire boynumu bıraktı. "Kaleden ayrıldığın sonra bir senemi Fransa'da geçirdim, iki senemi de oradayken. Bu bana yerleşimin nasıl konuştuğunu çok iyi bilirim. Fransızca benim için değil." Yavaşça başını sallamaya devam etti.

"İspanyol olabilirsiniz, ama neden? İspanyolların İskoçya ile alakadan uzakları ilgisi yoktur. Alman olmanız mümkün." Omsuz aldı. "Kim olursan ol İngilizler bunu mahakkak bulmayı istesilerdir. Bir yanda huzursuz klanlar diğer yanda da Prem Darte varken bunu bulmak için çok uzun zaman harcamayacaklardır. Bunu kısa zamanda bulma yöntemleri ise hiç nazık yöntemler değildir. Bunu çok iyi biliyorum."

"Peki, bir İngiliz casusu olmadığımı nasıl karar verdin? Doğal bir zamanlar öyle olduğumuzu düşünüyordun bunu sen söylüyorsun."

"Bu da mümkün ama için açıkçası İngilizceyi kullanan taramda biraz görüp... Ve öyle olsaydın beninle evlenmek yerine büküm yangı göderdin. Seni benimle evlendirme sebeplerinden biri de buydu. İş son raddeye geldiğinde kaçıp kaçmayacağını merak ediyordum."

"Ve ben kaçmadım. Bu neyi kanıtlar?"

Köküğü ağı ve yatağı uzandı, ışık gözlerimi rahatsız etmeden bir yanına kolayla örttü.

"Keşke bilseydim Saksonyalı, Keşke bilseydim. Ne olduğuna maddi bir şekilde açıklayamıyorum, belki de maddi imkan-

İlerim, kimbilir?" Kolunun altından bama baktı. "Sana çok büyükten."

"Kim olduğumu biliyorsun, seni bir gece öldürme denatiminden korkmuyor musun?"

Cevap vermedi, koluna yüzünden indirdi, utarıyordu. Gözlerini Fraser tarafından alınıp alınış diye düşünüyordum. MacKenzie'deki gibi çokunda değildi, elmaçek kemiklerinin üzerine girip bir açıyla oturuyordu.

Başını hafifçe kaldırdı, gömüğünün önünü açtı ve karnayı mı, ne di ya çıkı, beline kadar çıplaktı. Karnasını karnından çıkıp bama doğru fırlattı. Karnı ayaklarının dibine düştü.

Kolunu yeniden gözlerinin üzerine koydu ve başını ıyca geriye doğru attı, hafif uzamış sakallarının hemen çenesinin altında son bulduğu yeri görüyordum.

"Dik bir şekilde grişka kafesinden sokarsan. Herk ve ne-miz, gerçi biraz kuvvet ister. Boğaz kesmek daha kolaydır ama çok pedik olur."

Karnayı almak için yere eğildim.

"Bama fena halde hak ettin, seni kendim beğenmiş ad he-ni."

Kolunun altından guluğunun gitmekte büyüdüğünü görsü-yordum.

"Saksenyalı."

Dardım, kama hâlâ elimdeydi.

"Ne var?"

"Çok muflu bir adam olarak öleceğim."

Dilenci

İki sabah oldukça geç uyanıktık, huzdan ayrıldığımızda ne-yi ne-yi yüklenmişti, bu kez güneye doğru ilerledik. Atların ıyığı yine orada yoktu. Ekipten kimseyi de görememiştik. Tüfek uste ne-yi gümlerini merak etmişim söyledim.

Juan sordu "Çok emim değilim ama bir fikrim var. Dün demeler şu tarafa ilerlediler," hatırı gösteriyordu, "demek ki kapı ve adamları da şu tarafa gittiler." Bu kez doğuya gite-riyorduk.

"Sığırta," dedi anlamadığımı görünce "Arazi sahipleri ve ki-mide devşirelere kendilerini korumaları ve sığırta çalmaları ge-genemeleri için gereken ödemeyi yaptı. Şu an devşireler Crime Golu tarafına doğru ilerliyorlar ve doğudaki soruları kama bu süre için korumasızlar. Bu yolun aşağısında büyük araziler ve re ben hayımda Rupert gibi sığır süren birini görmedim. Dün yakıldılar hepsi onun peşinden girmeyi çok seviyor, tepki-olur gibi sesler çıkarabiliyor. Buralarda fazla eğlenir olmadık-ça çok saklanmış, o hareket sever."

Jane de hareketi seviyordu, adımlarını hızlandırdı. Çalışı-mamızda bir keçi yolu vardı ve kolay yol alıyorduk. Bu süre-umuzu yan yana yürüyendeceğimiz bir yessilğe çıktık.

"Hem de ne oldu?" diye sordum. O Crime Golu'nden bahsedince bu İngiliz firarını hatırlamışım ve gelişmeler me-nki oluyordum. "Onunla Crime Golu'nde buluşmayacak mı-şıl?"

"İstet, ama oraya günde gidemem. Hem Randall beni de demeler oraya gidiyor. Bu çok tehlikeli."

"Senin için bir güdeme mi? Bunu yapması için güdeme, leğün bir var mı?"

Buna bakıp gülümsedi. "Evet, sen varısın. Dün gece her şey yağsın beni öldürmedin. Sarımsın artık sana güvendiğim. Ama seni Crumie Gölü'ne tek başına göndermem. Bu elmas. Gerçekse Murtagh benim yerime gider. Belki başka bir yerle de ayarlayabilirim, bir bakalım."

"Murtagh'a güveniyor musun?" diye sordum. Meralda bu küçük sinsi adama karşı hiç dostça hisler beslemiyordum, buradaki varlığının sorunuyla ilgiliydi, beni ilk o kaçırmıştı. Onun Jamie arasında iyi bir arkadaşlık olduğunun farkındaydım sonunda.

"Evet." Şaşkınlıkla buna bakıyordu. "Murtagh benim bütün hayatımı biliyor, o habarımı ikinci kupa kazandı. Onun babası benim..."

"Yani o da bir Fraser mı?" diyerek sözünü kesti. "Ben onun MacKenzie'ler'den olduğunu sanıyordum. Seninle tanıştıysa Dougla'nı yanımdaydı."

Jamie bu sözlerimi onayladı. "Evet, Fransa'dan dönme karar verince ona haber yolladım ve benimle sahilde buluşmamı istedi. Seninle acı bir gülümsemeye belirdi. "Dougla ben orada öldürmeye karar vermiş olabiliyordu. Ayrıca MacKenzie'leri tek başına karşılamak istemedim. Hayatımın dalgaları belki Skye Adaları'na vurarak sen bulmanımı istemiyordum, bilene anlatabiliyor muyum?"

"Anladım. Demek şahitlere manan tek kişi Dougla değil."

"Şahitler dama ne yarar."

Fundalığın iletisi, zamanında buzullar tarafından aşınmış kayalarla doluydu. Bunların içinde oluşmuş derin çukurlar yağmur suları doldurmuştu, bu küçük dağ göllerini çabuk büyüyen erkeçekallan sarmıştı, durgun suların içinde çökel görünüyorlardı.

Bu verimsiz, içinde balık yetiştirmeyen gölcükler dikono yolcular için birer buldu tuzağıydı, karanlıkta yürürken içime düşüp ılık bir gece geçirmeleri çok kolaydı. Bunlardan birini yanına oturup peynir ekmeğinden oluşan yemeğimizi yerseydik.

Bu gölcüğün etrafında bir takım kuşlar vardı, yağmur kuşları ve çulluklar buradan su içip etrafındaki çamurları katkarak bisek oluyordular.

Kuşları biraz ekmeğe kırmıştım. Çulluklardan biri önce yemeye baktı ve sonra hızla kararını verip konusundan benim yanıma kapıştı gibi bölgeden uzaklaştı. Biraz ileride uylarını bellemeye kazandı devam etti.

Jamie buna hayırlarak sürüklenen bir yağmurkuşunu gösterdi. "Onun kanadı kırılmıştı."

"Yeni burarlarda bir yerde olmalı," dedim.

"İşte orda." Ben görmeyi başarama kadar izaret etmeye devam ettim. Sonunda görmeyi başardım, orada duruyordu, iltisamda diye diye benekli yumurta vardı. Bu benekler oradaki yemeleri barınma karıştıyordu, gözüme karışmış anda yine gözümü kaybettim.

Jamie eline bir sopa aldı ve yuvayı hafifçe dürtüp yumurtaları birini dışarı çıkardı. Anne yağmurkuşu heyecanlı onun yanı sıra kadar ilerledi. Jamie yere çöküp hareketlessi dünde, kuş ise arkaya gidip cıyak cıyak bağıyordu. Ani bir hareketle kuş onun elini aldı.

Onunla birkaç konuşuyor ve parmağıyla yumuşak, benekli yemeye okuyordu. Kuş elinin üzerine sındı, gözleri bile hareket etmiyordu, donmuş gibiydi.

Jamie onu yavaşça yere koydu, kuş kapırdamıyordu, birkaç di daha sışıldı ve elini iletici geri salladı. Kuş yeniden uyardı ve ışıkları doğru uçtu. Jamie onun arkasından bir süre baktı ve sonunda elmadan istavroz çıkardı.

"Bunu neden yaptın?"

"Neyi?" Bir anda yerinden sıçramıştı, benim orada olduğunu unutmuştu.

Onun sildi ama utanmıştı.

"Ah. Bu eski bir hikâyedir. Yağmur kuşlarının yuvalarının etrafında neden böyle koşuşturup bağırıklarını anlısın." Su bitiminden biraz uzaklaştı, orada bir yağmur kuşu daha sınıyordu. Bir süre kuşu seyretti, dalgın ve dışarıya baktı.

"Yağmur kuşları doğum yaparken ölen genç anneleri rüle-

lanını taşı." Utangaç gövdesi bana bakı. "Eklilyeye göre yollarının etrafında surekli olarak hahırıp kayısturmaları yollarının güvenle olduguna bir türlü inanmamalarımdan kaynaklanırmış, kayıpları için hep yas tutarlarmış - bir de geride kalan bekledik için."

Yine yuvanın yanına çömelidi, yumurtaları sopasıyla tetkik etti ve diğerleriyle aynı huzaya gelene kadar sopasıyla çevirmeye devam etti. Yumurtayı güvenle yerine yerleştikten sonra bile orada durmaya devam etti ve durgun suları seyretti.

"Sana bu bir alışkanlık. Bunu ilk kez yaptığında çok gençtim, eklilyeyi yeni dinlemiştim. Ruhu kımına çok fazla mandığım söylenemez ama ne bileycim işte, en azından bana sığıp..." Bana döndü ve gülümsemeye başladı. "Bunu o kadar sık yapıyorum ki artık ne yaptığımı farkında bile değilim. Eklilye'de çok yağmur kuşu var." Aytağa kalktı ve sopası ile tılsım. "Haydi, gidelim, derdeki tepenin yanında sana göstermek istediğim bir şey var." Bana yardım etmek için dinmesini tuttu ve borklere yamaca nrmamaya başladık.

Osun yağmur kuşu uçarken ne söylediğini duymuştum, k-kocça birkaç kelime biliyordum ama söylediği kelimeler oldukça belirsizdi. "Tanın hep yanında olsun anne..."

Çocuk dopururken ölen genç bir kadın. Geride kalmış bir çocuk. Ruhu dokununca yorunu bana çevirdi. "Kaç yagındydın?" diye sordum.

Hafife gülümsedi. "Sekiz, en azından imene emmeceydim."

Daha fazla konuşmadı, tepeye tırmanmaya devam etti. Kalın çalılarla kaplı bir bayırda yürüyorduk. Osmüşteki manzara tatminıyla değıştiği, toprağı içinenden inandımıa havalarla graneller yükseliyordu. Bunların etrafı fırtınanın moleni karaçamlarla kaplıydı. Zirveye ulaştık ve yağmur kuyrukları da gollerini arkamızda bıraktık.

Güneş yakmaya başlamıştı, yaprakları sterik bir saat dibi gibi aldıkları sonra - bu yaprak itme içinin çoğunu Jamie yapıyordu dinlenmem gerekliğine karar verdim.

Gözetilen benim attığı bir gölgeydi bulmuş. Bunu bana attığı ilk kuyrukluğımı yeri henüzlatmıştı yani Komutanın kuyrukluğuna kuyrukluğum yeri. Buna rağmen burada olmanın anlamıydı. Jamie etrafındaki kuyrukları hiç durmadan omuzlarından alarak burada yalnız olduğumuzu söylüyordu. Bizi her yaklaşıp bizi omuzları keşirlermiş. Hatta alakargalar ve coce kargalar deli gibi ölümler atarak gilem haber verilerini.

"Her zaman ormana saklan, Saksonyalı," diye öğütüyordu Jamie. "Eğer hareketler durmaya başlarsan kuyrukları sana yaklaşımlar haber verir."

Bir şaman ovarinde cıvıldaşıp duran alakargayı seyretenken omuzları benimkilerle buluştu. İkmin de dommuş gibi kalmıştı, aramızdaki uzaklık bir el emsafesiydi ama herforimce belirsizdi. Nefesimiz keşilmişti. Alakargı bızden ukladı ve ukladı. Gözetimi ilk kaçırın Jamie oldu, uşumış gibi oturdu.

Şamanlar egretilerimizin arasından kafalarını çıkartmışlardı. Jamie olan utanıp bir taneşarı kökünden çıkardı ve onun saçakları bızden birazdan söyleyeceği sözleri kafaşında bir uşaklamaya çalıştı. Böyle dikkatle konuştuğu zamanlarda İkoşu bızden çok oluyordu.

"Aldı seni kur... Yani hiçbir şekilde senin daha çok..." Bana bizi uşaklamaya başladı, çareste kalmıştı. "Söylemek istediğin şey ya da seni karmak, üzmecek ya da rencide etmek gibi bir şeyden yok ama sen bugüne kadar birden fazla adamla birkakırla ve deneyimlisin. Bu konularda benden daha çok şey biliyorsun gibi davranmak büyük bir aptallık olur. Sana sorulan şeyden bir şey var. Bu normal midir? Yani bizim aramızdaki şey... Ben sana sen de bana dokununca olan şey... Bir belirsiz bir adam arasındaki ilişki hep böyle midir?"

Birçok bir şamanla tanışmaya çalıştığı yeri gıvret işi anlatmış. Gözetimi gösterime dikmiş, cevabımı bekliyordu. Bizi bir yere bakmak istedim ama bunu beceremedim.

"Genellikle buna benzer," dedim, ama boğazıma bir şey takılmış gibiydi. "Ama hayır. Bu hep olan, alışılmış bir şey değildi. Benim neden böyle olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama bu... gerçekten farklı..."

Onun son derece emsalsiz olduğu bir kamuda oturdu aynı şekilde olduğumu görünce biraz rahatladı.

"Ben de işle edileceğimi düşünüyordum. Daha önce hep ka bir kodunda yaşamadım ama - peş, birkaç koduna dokundum. Böyle değildi. Yine pek çok kadını kollarının arasında tutup öpmiş ve - çok hoştu. Kalbim hızla çarpıyor nefesim kısılmaya ama hoştu hoştu. Seni kollarına alıp öpmeye başladığın anda herşey değişti. Gözleri, göğüsleri ya da gıyasetinin ya da tansiyonunun bir derinlikte bir şeyin rengini alması.

Bana oranda ve alt dudaklarına hafifçe dokundu. "Bağlayıp her şey aynı ama bir saniye içinde, kollarında bir alev gibi tutuştuğunu hissetmeye başladım." Dokunmuş, sevgiyi bağlamış, parmağı dudaklarının etrafında dolayıp çenemi aldı. "Ve kendini bu alevi tep içinde yaşamak istiyordum."

Ora, onun dokunmasının tenime dağıldığını ve duvarların alevlerle doldurduğunu söylemek istedim. Ama yanlış başlamıştı. Gözlerini kapalıyken, yanığımda, kulaklarımda ve boynumda geçen dokunmaların tadını çıkarmaya başladım. Ellerini açtı ve belime tutup beni kendine bastırıp içi deli gibi inlemeye başladım.

Janne beni çok iyi bildiği bir yere götürüyordu. Devamla kayanın altında durdu, çakılçak altı inçte yüksekliğinde, üzeri rümek ve çalıklarla doluydu. Bu çalıklardan oluşan ota ve yaban galleri çıkıyordu, bunlar taşın arasında uçuşan ser bacaklar gibi görünüyordu. Elimi tuttu ve kayan göstererek, "Basmakları görüyorsunuz mu? Sakıyacak! Çakılın mı?" diye sordu. Taşın üzerinde belli belirsiz bir takım çizimler vardı, belli bir açıya yukarı uzanıyordu. Bir kısmı düz ve yüzeyde ve basmağa benziyordu, bir kısmı ise yarıda kaplıydı. Bunların doğal olarak mı orada bulunduğunu yoksa birileri tarafından mı yapıldığını bilmediğimi anladım. Ama onu bir kısıp ve ayaklara dolanan uzun bir etikle bile bulamıyorduk.

Birkaç küçük pamuk çığlığı ve birkaç kayan sesi tepemden uçuşuyordu, zaten Janne de arkamdan uşak yedim.

Oranda, Danyo etrafına bakını. Manzara manlımı. Devamla kayanın bir dağ köşesi vardı. Daha ilerde, gineye doğru baktığı anlarda çok büyük bir düzlük vardı. Kayanın tepesi yalın ve bakırsı, çok derin olmayan bir tabaka benziyordu. Bu tabaka taşın ortasında daire formunda bir ayıklık vardı, onları onları olan parçaları olduğunu gördüm. Bunun ilk niyeti için bu kadar değildi.

"Bana daha önce de geldin mi?" Janne yanından durmuş, omuzlarında benim etrafı hayranlıkla izlediğini anımsıyordu. Onuma bir şeymiş gibi omuz silkti.

Tor Dağları bu kamuda bulduğum pek çok yer var. Gel bak, yama oturmuş dağın arkasındaki yolum nereden geldiğini görebilirsin." Han kayamandı, küçük bloklarla yapılan bir becek evinden farkı vardı. Yıldaki ağaçların altına bağlanmış bir ağ vardı, bundan kahverengi ve sarı benekler gibi görünüyordu.

Kayan üzerinde yetişen ağaç olmadığı için güneş ışını altında Ayaklarınıza ağız sallandırarak yan yana oturduk ve Janne'in kandan ayrılırken avludaki kayadan yanına alması için neyi buralarımıza yudumladık. Ağaç yoktu ama çalıklarla mıyık birikmiş topraklarda küçük becekler üremişti. Bunlar üstün güneş dönmüşlerdi. Herkes elinin altında bir papatya taşıyor, çöplük bir taneşini koparıyor.

Bu bir niçim hissettim, papatya kökleriyle birlikte olduğu anda çıp derime kondu. Aptal aptal ona bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Janne olup biteni benden çok daha hızlı öğreniyor ve kayanın üzerine yatıyordu.

"Herkes yal" dedi. Elyle doruğuna yapışıp beni yanına yakı. Yolların üzerine devrilirken, kafamın üzerinde uçan bir ağırlık, arkamdaki çıkıntıya kaplanıyordu.

Çıp kolumu, etrafı bakmaya bile korkuyordum. Hissimden pen bastırıyordum. Janne de yanından kışkırtılmadan orada, adeta taş kesilmişti. Kuşlar ve böcekler pekelere uşak otes almadan bekliyorlardı. Birdenbire Janne gülmeye başladı.

Çıp oku tuttu ve çevirerek kayadan çıkardı. Üzerinde bir

şeykâkının kıyırak tüyleri vardı, bunlar mavi iplikte birer tav-
nun aralıklarına oturan ucuna bağlanmışlardı.

Jamie öksü yanına koydu ve ellerini ağzına götürerek yığıl-
mış şeykâkılar gibi öksüye başladı. Ellerini indirip bekledi. He-
men aşağıdan bu öksüye bir cevap geldi, Jamie'nin gülümsemesi
burun yarısını kapladı.

"Arkadaşın mı?" diye bir tahminde bulundum. Başıyla onay-
ladı, görsünü kayaya tımanan merdivenlerin bulunduğu tarafta
dikilmişti.

"Hugh Munro, tabii onun gibi ok atan yeni birleri var el-
madıysın."

Bir süre daha bekledik, görünürde kimse yoktu.

"Ah," dedi Jamie kask sesle ve hızla arkasını döndüğü anda
arkamızdaki kayanın üzerinden bir kafa yükseldi.

Bu kafa kabuktan yapılmış fenerler gibi irile ufaklı dişlerin
güstererek sürüyordu, bizi yarıyım için çok mutiyordu. Kafan
tan bir kabuk göklerindeydi, kalıverengüye çalın turuncu tıslı
kılınlaya benzeyen derisi de bu görünüşü perçinliyordu. Kel
kafası da aynı renkteydi. Kabuktan tek farkı gör sakallara ve pa-
rak mavî gözlere sahip olmasıydı. Bu kafanın üzerinde, sakalı
düzleşen kür ve kılı tırnaklı elleri de görüntüye girer.

Vücudu da kafasıyla son derece uyumluydu. Tam bir çöle
bayramı emine benziyordu. Omuzları genişti ama bir yana de-
re kambur duruyordu, bir omuz diğerinden oldukça yükse-
liydi. Bir bacağı da diğerinden biraz kısaydı, bu nedenle hep
gibi yürüyordu.

Munro, tabii gerçekten Jamie'nin arkadaşı Munro su, bu
zamanlar bir kadının şif elbisesi olduğuna inanmışım gibi in-
ginde pıçavvalara burunmuştu. Kemerinde torbası yoktu, göğ-
sü kemir dedığın şey de beline iki tur bağlandıktan sonra aşağı
sarkıtmış opteri başka bir şey değildi. Bana aklı iki tane birin-
leyi vardı. Torbası yoktu ama göğsüne asılı, oldukça kalırlı bir
deriden üretilmiş cüzdanına benzeyen bir çanta taşıyordu. Bu çan-
tan kanzıma asılmış bir sürü metal eyya vardı, dişi madalyonla-
rın yanı sıra, eski üniforma düğmeleri, delinmiş eski parlat-
mış ya da döş parça, ne olduğunu anlayamadığım üzerinde izleri
bir takım işaretler olan dikilirmiş formbu metal parçaların

bu grup yararak, seke hoplaya birer doğru gelirken Jamie pe-
neden kalkan ve iki adam birbirlerinin ortasına vurarak omu-
kulağı, bu çekiklerin selamlayışına çekiydi.

"İyi? Munro evinde durumlar nasıl bakalım?" diye sordu.

Jamie hafifçe geri çekilip arkadaşına mırslarken,
Jamie hafifçe geri yana eğerek sırtını ve göğsü sesler çıkardı.
Munro başını bir yana eğerek sırtını ve göğsü sesler çıkardı.
Jamie kılığını kaldırarak benim bulunduğum yeri gösterdi, el-
lerini yana açarak kem olduğuma sordu.

"Kerem," dedi Jamie. Bu sözleri söylerken yüzü onun, göğsü
kayaya bir öksüye burunmuş ve hafifçe kızarmıştı. "Evlendi-
ğin mi oldu?"

Munro bu haberi duyunca daha fazla sırtını ve vücuduna kan-
kılı bir sırtına yaptı. Elyle süratle başına, kalbine ve dudakla-
rına dokunduktan sonra yere eğildi. Bu aklı mırslayışla başıyla
mırsladuktan sonra doğrulup Jamie'ye doğru ilerledi ve omu-
kulağı.

Bunun ardından Munro ellerini ve kollarını sallayarak bana
ar gelip anlamaya başladı, kendimi gösterdi, aşağıda uzanan
emin güverçini ve tekrar kendini gösterdi. Bu uçan hareket-
lerim emekte zorlanıyordum. Bugüne kadar öksü ve diğer-
leri çok karşı karşıya kalmışım ama bu kadar estetik hareketler
görmeye ilk kez görüyordum.

"Dönerek öyle ha?" diye bağırda Jamie. Bu kez yumruk atarak
koluna sırtını ondaydı. Bu adamların yüzeyel acılardan pek ol-
durmeklemleri düşünmeye bağlamışım. Sürekli birbirlerini
mırslıyorlardı.

"Öle çıkmış," dedi Jamie bana dönerek. "Altı ay önce bir
kılı pekili, yığınan bir dulla," diyerek Munro'nun uyanıyla
mırslı bacağı düzeltti. "Dudhlaırmı Koro'nde yığınan altı çan-
kılı yığınan bir dulla..."

"Ne kadar güzel... Karınlarımız çok iyi doyduğu kesin," de-
dik emine belinde aklı taveyanları göstererek.

Munro cesetlerden birini çözüp bana verdi, yüzündeki ib-
retle görünce bunu göler yüzle kabul ettim. Üzerinde pıncır
tanınan işim dua ediyordum.

"Doğru budur," dedi Jamie. "Çok teşekkür ederiz Munro."

sen de bunu kabul etmişsin," dedikten sonra buralardan birine çıkıp ona verdi.

Kayıplık seçkilerden sonra oturup buralarımı içine bağladık. Jamie ile Munro birbirlerine haberleri, dedikoduları iletmeye başladılar, sadece birinin konuşuyor olmasına rağmen hiçbir de rek sarafı ilelenmiyordu.

Sahibin bir kısmına ben de katıldım. Munro'nun el çantalarını okuması bularamadığım için Jamie bana yardımcı oluyordu.

Bir ara Jamie bağırmasıyla Munro'nun çantasının kayışına bağlı olan dikkirgen şeklindeki metallerden birini dokundu.

"Demek artık resmleştii? Yoksa bunlar ne zamanlar için göstermek mi?" Munro bu kukla gibi bapın yukarı aşağı salladı.

"Onlar ne?" diye sordum.

"Gaberlunzeiler."

"Ah, çok teseldür edenim, çok iyi anladım."

"Gaberlunze dilenme belgesi anlamına gelir Sakunye," dedi Jamie. "Her bir papazın ayrı bir bölgesi vardır ve bu bölgelerde haftanın belirli bir gününde dilenmeye izin vardır. Her bölgenin ayrı bir boydur, böylelikle dilenciler kendilerine sınırlardan ferahlanırlar."

"Sen derince elatik bir sistem gibi görünüyor," dedi Munro'nun kaysındaki dört belgeye bakarak.

"Munro'nun durumu çoktur. Uzun yıllar bir kadirgah olarak çekmek zorunda kaldı, sonra birkaç yıl da Ötzyar'da kaldı. Dilini orada kaybetti."

"O... Onu kastiler mi?" Bayılmak üzereydim.

Jamie bunu dile getirmesinden rahatsız olmuştu ama Munro'ya çok uzun bir süreden beri tanıyordum.

"Evet, bir bacağı da kıldılar. Ya sorun Munro? Onu da mı onlar yapti?" Munro'nun yaptığı hareketleri izledikten sonra "Hayır," dedi. "Sirtı Alexandria'da dövandan atarken kırı ve nacı olmuş."

Daha fazla bir şey bilmek istemiyordum ama Munro ile Jamie bana anlatmak için yapıp tutuyorlar gibi görünüyorlardı. "Tamam, anlatın bakalım. Ne olmuş ayağına?"

atımı bitirlik bir görürlü, ayağına sarı saçlardan ve çorakları, pungi taraklı ayağının derisi yırtı kalınlamıştı, içinde kırılmaklar ve beyaz yamalar vardı.

"Kısa yag," dedi Jamie. "Hunzyanlar Müslüman yapmak için kıldıkları ayağına yöntemlerinden biri."

"Sen derince edili bir ikna yöntemi gibi görünüyor. Onu bir de bizi kendine sebebi bu mu? Hunzyanlık adına bağırıyla mı yapıyor için mi?"

"Evet, aynı öyle," Jamie benim bu durumu takdir etmemi beklemişti. Munro buna yukarılarını demek üzere bir anında daha yıp, bunun arkasından anlayabildiğim kadınla aynı şey görünüştünü beğendiğini bildiren bir takım hareketler yapmaya devam etti.

"Görkür edenim, dostum. Bana bu omara verinceğinden eminim." Jamie yukarı kalkmış kayslarını görürce Munro'ya baktı ve ben adanın hareketlerini göremez oldum. "İzledi bakıyda neler olup bitğini anlat."

İki adam yırtı birbirlerine yaklaştılar ve yoğun bir şekilde konuşulmaya devam ettiler. Bu kez Jamie onun anlamı şeyin sık sık nidalarla cevap verdiği için ne konuştuklarını anlamıyordum, ben de taşların kenarlarından dışarı fırlanmış sızan üreyerek kendimi ovaladım.

Halk Munro gitmek üzere ayağı kalkana kadar ceplerini belbe ve psikotuyla doldurdum. Benim önümde eğilip Jamie'nin sırtını yumrukladıktan sonra bir tarzan sırtıyla kıldığı yığıp göğden kayboldu.

"Ne kadar güzel bir arkadaşlığınız var," dedim.

"Evet, o iyi bir dosttur. Geçen sene onunla ve birkaç kişiyle bir birliğe atlanıyordum. Artık resmi bir dilenci olduğu için onu bağış takılıyor. İyi gençler bölgeler arasında dolaıyor. Aradığı bir Chestoll sınırlarında olan biten her şeyi biliyor."

"Bilmek'ün nerede olduğu da bu bölgeler içinde tanırım."

"Evet, bana bulayına yerinin değiştiğini bildiren bir mesaj gönder."

"Bu da Döşgöl'i kandırmak oluyor. Seni elinin altında tutup Hımsk'li konuşmanı engellemek istiyorsa bunu yapmıyorduk."

Başıyla beni imayladı, dudakların kenarı yine hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"Çoun gibi bir şey."

Hans varlığında yine yemek vakti gelmişti. Bu kez Dougl'un büyük sıyah an ve bey arkadaşları alevine bağlanmış zımmen yürüyorlardı.

Dougl içendeydi, boğazına yapışmış yol sofrasına bira iştahı umutluyordu. Beni başıyla selamladı, yeğenim de el salladı. Konağın ortasında oturdu, meraklı gözlerle Jamie'yi inceleyordu.

"İşte bu," dedi sonunda, çok zor bir bulmacayı çözümlen vermiş gibi. "Sımsıkı bana neyi hatırladığını buldum evlat." Hans döndü.

"Çiftleşme sezonunun sonlarına doğru bir erkek geyikle kavganın mı hoc?" diye sordu. "Zavallı şey haftalardır ne yemek yemiştir ne de suyu suyunuştur çünkü boşa lıracayacak zamanı yoktur. Bu süre zarfında sürekli diğer erkek geyiklerle savaşır ve dışına karşı olan görevlerini yerine getirir. Sezon sonunda bir den bir kemik kalır, gözleri iyice çukura kaçır ve vücudunda felce uğrayan tek bölümü de..."

Son cümlesi kâhkahaların arasında kayboldu ve Jamie ben kolundan çekerek menzilenlerden yukarı çıkardı. Yemek için apıştı imedik.

Uyumak üzerirken, Jamie kolunu belime doladı, nefes alevine ememi yakıyordu.

"Bu bir ara biter mi? Sana olan arzusu?" Elimi uzatıp göğsümü okıadı. "Senden ayrılır ayrılmaz göğsüm sıkıyor ve parmakların sana dokunamazlıkları için sızlamaya başlıyor."

Karanlıkta yüzümü avuçlarının içine aldı, bağparmaklarını kâhkahaları okuyordu. "Sana dokunduğum zaman senin de ben arzulanmış ve sana bir an önce salıp ölümün için tuttuğum gıyasetim, tıpkı şu andaki gibi... Ah tanrım! Seni çöğlölük olarak kendim bana açana kadar delirtmek ve sonunda sana en büyük huzur yatmak istiyorum. Ve sonra kendimi de aynımsı yatmak... O sırada sanki ruhum sana akıyor."

Ömerek üstüne tırmıştı ve bacaklarını araladı, içine girmiş hafifçe arkıldı. Buna kendi de güldü. "Evet, ben de biraz kâhkahaları. Durmamı ister misin?" Cevap olarak bacaklarını altına dolayıp onu kendime yapıştırdım.

"Durabilir misin?"

"Hayır, yapamazım."

Buna duma de güldük. Karanlıkta dudaklarımız ve ellerimiz mu kâhkahaları çıkarken sallanmaya devam ettik.

"Kimsen bunu niye ayın diye adlandırdığını çok iyi anlıyorsun," dedi, rüyalar ülkesinde dolayp gıyeydi.

"Sana mı? Niye?"

"İki en arından kutsal olarak... Senin içindeyken kendimi bir şey gibi hissediyorum."

O kadar çok güldüm ki neredeyse dışarı çıkmak zorunda kaldım. Beni omuzlarımdan tutup durdurdum.

"Bana neresi komik?"

"Bir tanrı bunu yaparken hayal etmek oldukça zor."

Teberrümün kollarını sıkarak kâhkahalar atmaya başladık. Sonunda ayrılıp yan yana uzandık.

Jamie bir süre sonra kendimi topladı ve kâhkahası bir yapıp dedi: "Dünyanın üzerinde doğrudur, Saksonyalı."

"Neden?"

"Bu konudaki ruhani halimi kabul etmediğine göre vahşetini tahminim etmek durumundasın. Bir dört ayaklı olma-olmaz senin." Boynuma vırdı. "Ne olmanı istersen, ar, ay, topu!"

"Kerpi."

"Kerpi mi? Peki bir kerpi nasıl sevir?"

Beni diye düğündüm. Bunu yapmayacaktım. Asla yapamazdım. Ama yaptım. "Çok dikkatli," dedim kâhkahalarla.

Jamie kâhkahalar atarken bir top haline geldi. Dışlarının ortasında yuvarlanıp yatağın yanındaki masanın üzerinde duran pıncıktayp kırtanına aradı. Olanın karanlığında, lambanın fâdâsı pıncıkla tıpkı onu yalamaya bağlayınca tüm vücudu kâhkahaları rengi aldı.

Bunu izlerken bakarken yuvarlanarak yataktan apıştı dışına.

ben ne yavaş sandığı gülmekten zilyordum. Elimin tersiyle yüzümü aklı ve yürümde sertlikle alaycılık karışımı bir ifade buldum.

"Pekili, kadın. Kocan olarak ornemini kullanma zamanının geldiğini düşünüyorum artık."

"Öyle mi?"

"Evet." Yavaş dalıp kolumu tuttu ve bacaklarını ayırdı. Çeklik ağı yukarı kaçırmaya çalıştı.

"Hayır, bunu yapma sakın!"

"Neden?" Kafası bacaklarının arasında yüzünü yarıya bulağıyordu. Bacaklarını sıkıca tutmuş, onları birleştirmeğe çen yapışmış hareketleri erkane kılıcıydı.

"Arada bakalım Sokosonyalı, bunu yapmanı neden istemiyorum?" Yavaşın hafifçe iç bacağına sürtü, sakalları adeta kınına düğladı. "Ama durma ol. Neden yapmıyorsun?" Düşünce de aynı hareketi yaptı, ben ne hâlî geriye doğru kaçmaya çalışıyordum ama başımdan.

Yavaş yürümeye başladı, alev alev yanmış yanaklarını her okuyan serinlemişti. "İlle de bilmek istiyorsan," diye geselede. "Ben... Yani ben hiç hoş olmadığını düşünüyorum... Yan koktu." Çok önemini cümlemine bürsenedim. Bacaklarını arasında am bir hareket oldu. Jamie kendini yukarı çekip kolumu kaçırmaya sandı, yavaşın bulağına dayayıp gülmeye başladı. Yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Ulu tannen! Ah Sokosonyalı," demeyi beğardı sonunda. gülerken konuşunca garip harikalar çıkarıyordu. "Sen yeni bir aklı karpı karpı kahne yapılmışa gereken ilk hareketi ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır," dedim kafam karışmıştı.

Bir kolunu yukarı kaldırdı, tırçın renkli koltuk altı rüyeleri gülmeliyordum. "Kokuna alışmanı için koltuk altını beşer ki onun burnuna sürersen, böylece sana karpı koymaz." Deriklerinin üzerinde doğrulup karnımı ve göğüslerimi seyretilti.

"Sen de şu an bunu yapıyorsun. Bacak aramı yürümeye ucu u gerginliğinden kurtul."

"Gerginliğenden mi?"

Kılığı ve bir az gırtl sesler çıkarak yürümeye dikti geri bulağı. Gözünü başlı, Debeletip kahurğalarına bir tekme atıyordu. Bu betonu tekmelemek gırtl bir şeydi. Bacaklarını duyduğunu kıldırı.

"İçer," diye başladı, son derece ciddiymi. "Kopordumadan."

Kendini şereze, zıvaltı ve korunmasız hissediyordum, sarı kılçıkları zıvaltıyordum. Jamie'nin sıcak nefesi tenimde gırtlama ve beni rahatlatıyordu.

"Lafos," dedim. Bu "dur" mı "devam et" mi anlamına geliyordu, ben bile bilmiyordum. Önemli değildi, onun durmaya istedi yolum.

Birerini yavaş yavaş parçalara ayrılıyordu, yavaşın üzeri gırtlama sulu sert kerten kumayı, cam bar dağıtıcı içsileki olan parçaların kokusuyla karışım kızarmış et, bira ve kandil yağ kokusu, sol yağışının dayandığı duvardaki serin kelesite, kolumu tuttu. Hepsi birbirine karıştı. gözlerim kapalıysa buna içim güneş pırıltı pırıltı parlamaya başladı, küçüldü, küçüldü ve kıldırıldı içi-te dış, acıcaz bir parlama oldu.

Çok uzaklarda bir yerde Jamie'nin doğrulduğunu hissettim. "Bu çok daha iyi," dedi bir ses bir yerlerden, nefesi düzenlenmişti. "Sen uyandırmamak biraz çaba gerektiriyormuş, öyle değil mi?" Ağleğyle birlikte yataktan çatlak sesler çıktı, dizlerimin içlerinden zıvaldıgını hissettim.

"Uzanım göründüğün kadar blu değilsindir?" dedi ses, çok akıvara gelmiş. Yaşadığım hassaslığın üzerine taze bir taldırı pırıltı, grip bir ses çıkarak geriye doğru hüküldüm.

"Aras Tannen," dedim. Kulüğının dihinde kıldırılıyordu.

"Sana kendimi tanıyı gibi hissettiğini söyleydiğime, Sokosonyalı," diye mıldandı, "Tanrı olduğunu söylemedim."

Uzun bir süre sonra, güneşin ilk ışıkları lambanımın burnumun, uykumun içinde uyandırdığını hissettim. Jamie yavaş kıldırıldı. "Bu bir ara biter mi Claire? Sana olan arzum?"

Bu arzunun üzerine düğün. "Bilmiyorum Jamie. Gerçekten bilmiyorum."

Baskıncılar

"Komutan Randall ne dedi?" diye sordum.

Bir yanında Dougal diğer yanında da Jamie vardı, yol ısmı yan yana ilerleyebilmeleri için yeterli genişlikte değildi. Yolu doğru düzgün kullanmak ve birbirimize dokunmamak için benden biri bazen de diğeri ya önüne geçiyor ya da arkasına kalıyordu.

Dougal bunu bakıp önüne çıkan kayayı atına atlamak için başını tekrar yola çevirdi. Yüzüne çeytani bir gülümseme yayılmıştı.

"Bundan pek hoşlandığını söyleyemem," dedi, redherleydi. "Söylediklerini tam olarak sana iletmemim ne kadar doğru olacağını bilemiyorum, senin küfre olan yatkınlığını bilene rağmen yine de bunun da bir sınırı olduğunu düşünüyorum, Bayan Fraser."

Önün yeni ünvanına olan alaycı yaklaşımını ve hakaret içeren muamele dikkate alınmayı tercih ettim, Jamie atının üstünde kalmıştı.

"Bu konularda bir takım serislikler yapacağına dair bir şey söylemedi değil mi?" Jamie'ın böyle bir şey olamayacağına dair dokuzlu dilere rağmen ben çalılıkların arasından karni urbahları fırlayıp lilekaları kalettikten sonra beni sorgulamak üzere Komutan Randall'a götürdüklerini dair rüyalar görüyordum. Randall'ın son derece yararlı sorgulama yöntemini olduğunu tahmin edebiliyordum ve çok huzursundum.

"Bunu aklına bile getirme," dedi Dougal. "Ne kadar güzel olursa olsun kayıp bir Saksonyalıyla uğraymaktan çok daha

çok güzel var." Tek kayıp kaldırıp hafifçe eğildi, bu kampa inenim içinde küçük bir özer de galyeyle. "Ayres Cuthbert'in süzümü kışmaya kalktırmayarak kalda akılla öldüğünü düşünürüm," dedi, yine sonunda bu doğrultuda.

Yeni Haveron meskliğine rağmen belkemiğinde hafif bir tıpkıne hissettim. MacKenzie reisinin yeğeni olmak. Yalnızca emsalsiz bir tavırla ilerleyen savaş reisinin yeğeni olmaya elverişliymiş bile. Diğer taraftan da Fraser klanının reisi olan Lord Lovat'ın, güçlü Frasier Marstonun bayağıdının ve tutumunda bu yeni Frasier'in de akademi olmuştum. Evet, belki de Randall'ın arkasını bırakırdı. Bütün bu sızmak olan yüzünden yapılmıştı.

Birden omuza ilerleyen Jamie'ye bakardım. Sana bir alaya göre, gıdıklı, saçın gıcıcın altında başında nişgiller varmış gibi parlıyordu.

Dougal bakışlarını takip etti.

"Çok daha kötü olabiliirdi, değil mi?" diyerek benimsedi dalgıçtı.

Bu gece sonra bunların çekil boşukluğuna uğratmış oldu. Bu kışkılları arasında bulunan bir düzlükte kamp kurduk. Çim bozu yol almıştı ve torbalarımızdaki ufak tefek pevelerle etrafında adanımızı bastırılmıştı. Herkes adam gibi yastırma etmek yemeyi için muthaydı. Daha önce de yemek hazırlığına atılmak emek istemeydim ama işin bu olduğu belli olan bu çetin kış yemeği tarafından kibarca reddedilmişim.

Sabah adamlardan biri geyik avlamıştı. Bu taze etin yanına yemeyi salgan ve soğan çok yakışmıştı, bulduğu her şeyi gülmeye ve çok lezzetli bir akşam yemeği çıkarıncı. Hepimiz deliler gibi doyuyor bir şekilde ateşin önüne oturup hıkıyeler ve yalvarmalarla başlayarak. Genelde konuşmak için ağzını açmaya işin Murrigh'in mükemmel bir tenor olduğunu görünce çok gülmek. Onu razı etmek için çok dil dokunmuşlardı ama beni değmişti.

Jamie'ın hemen dibine tünemişim, sırtı gramın üstünde oturmuş bir nokta bulmaya uğrayıyordum. Kampı,

Kaynak bölgesinin sınırında bir yökürümün altına koymuşuk. Kaya granit bir zafra benzeri bir kıyım hem birer diğil bir tek olamaz. hem de atarımın rahnöu vakkıyışını bir yerde sağırmış. Neden kılarda daha rahat bir yerde uyumadığını bir yer diğilte Nial Gıvaz'ın sormuşum. O buna Mackenzie tepesi larımın gıney sınırsı çok vakkıyışını ve burasını Grant ve Chocollanın de bölgesi olarak sıyışılacağını söylemiş.

"Deniz'in önceleri etrafı kimsesi göremedikleri için, 'ben' diye devam etti, kimsenin bir kıyının üzerine ummanın gün batımını seyrediyordu, 'kimseden utulmaktense önceden todluk olmak bir zaman oldu."

Mortagli parkının baharınca, Rupert hüküyetler adanmış bahçeli. Geyikler gibi, kahkahalarla oynuyorlar anlaşıyor baharınca. Burada da çok güzel bir dağın var. Perde, binalar, ruhlar ya da köten ruhlar ve so seler gibi, sadece buralarda yaşıyor canlılar hakkında pek çok hüküye bilmiyor. Bu yaşınla anlaşıldığını kadınılar her tür sula yapayabildikleri ama yitirilebilir oldukları derinliklerin tenebi viderler.

"Güneş Güneş'in doğu kenarında bir nokta vardır," diye başlayan hikâyeye ve gösterim devresinde herkesin dinlediğinde emin olduktan sonra devamı etti. "Orası asla domuzlar Güneş'in geri kalan tarafı doğduğu zamanlarda bile orada kara topraklar alamaz. İşte orası bu anının başıdır."

Garası Gölü'nün su anı, diğer havucuları gibi gümüş birikmiş su ablacı için gölün kenarına gelen bir kare gölün derinliklerine girilip karısı yapmış. Bu yararaklar suyun kenarına gelen bakımları, kalın ve da da erkik fark etmez, suyun yamaşı çıkarsı için ederlermiş. Bu eseriye kapalı ata birmeye çalın kay, bidedi mda üzümne yapış kalırmı ve anımsı hayranırmı. *At* suşu gergir bir balığı dönsüzürmü ve son harla buucunom suşuk yurısına gıtırırmı.

"Bu suyun altında yaşayan atan diğleri balıklarınkî gibidi," dedi Rupert eylem suya yüzün bir balığın hareketlerini yapıy-
dı, "bu nedenle de salyangoz, yosun gibi soğuk yerleri arar.
Kamı sudan çok daha soğuktur ve nemliyse ihtiyaç duyamaz ama
umansızdan nemliyse dıymarı vardır." Bana gibi karpuz yemli

bu anı karın suyun altındaki küçük evinde. O da

bu şim karto süpün ammaçla süpün içinde yek
sahyngı ve yonun yemröken bögünmöröng
hem giren an gölün kenarında bir münarın yepöğün dörün
anına gümey karte vering. Adını neya yakqıncı bu gömün
bögün ölü şim an gömün ve üzürün bünöçken kerdün
dörünmöröng.

"Hüseyin anı anı anı kapıyı giren suyun derinliklerinde bizi
bulur o suğuk evine götürürüz. Orada memura, kendine en
güzel bir ocak ve bacia yapmayı başarsa onu serbet bırakacağını
söylüyor. Böylelikle karısı ellerini üstüpe ocakta piyanoğı buldığını
anladığımız."

İlkleri June'nin omuzuna yastamış uyukluyordum, bir an
sonra canak atıyordu. Yatacağın yerin granit üzerine otur-
duğunu ve bu yüzden ibaret olması bir şey değildiymiyordu,
tutku June'nun vücudunun gerildiğini hissettim. Elim boy-
nuna koydu ve kıpırdamamam için bemi uyardı. Etrafına ba-
tıldım, görünürde garip bir durum yoktu ama ortam gerdim-
li, karanlık içti bir ilençten varmış gibi bu görüngü benzerken
uyuyordum.

İzmit'te bulunan, uıda Dougal la göz göre geldiği anda hayyile tek kelime bir hareket yaptı ama istifina bormadan bakıyosun... devamı cmi

"Mimar başka pansı olmadığını görünce elinden gelen en iyi yapı. Atı da ona verdiği sözü tutarak adını evine getirdi. Karını artık istiyordu ve karısını doyurabiliyordu, nallarda. İşte bu yüzden Garve Gölü'nün o noktasında şu baş yazıdır."

Buğur bir kayışın üzerinde oturuyordun ve sağ tarafı bana doğru. Kompyutere bakacakları rahatlatmak ister gibi öne eğilmiş. Hareketlerinde hiçbir acı ya da gırpılık yoktu. Yerde, eğni altında duran bıçağı yavaşça aldı ve kucagina koyup eğni altına sakladı.

İste bürülüp Jamie'ye yaklaştım, onu öpücükler gibi baktım
ona gözler kulağlara fişledim. "Ne oluyor?"

Kulak tırmacımı dişledi ve fışkırtarak cevap verdi: "Aster bu-
zunuylağmaya başladı. Cıvanda birden var."

Astamlardan biri ayağı kalkanı bacaklarını açarak otuz gibi
görmeye başladı. Geri döndüğünde kalkanı yere değil, sağ-
maçlardan birinin yanına oturdu. Bir diğeri ayağı kalkanı seve-
reden bir lokma peyaz eti aldı. Kamp alanında herkes yer de-
ğirmeye başlamıştı. Rupert konuşmaya devam ediyordu.

Jamie büyük bir dikkatle kollarını buna doladı, astamların a-
laflarını bırakarak yerlere doğru ilerlediklerini anlamayı baş-
lamıştı sonunda. Herpe kamalarıyla uyuyorlardı ama kalkanları,
tatuncalarını, deri kalkanlarını kampon kenarına yığıyorlardı.
Jamie'nin kabri ve ulafları birkaç adım ötesinde duruyordu.

Harcı bucağında dans eden alevleri görebiliyordum. Taban-
caları diğerlerinden farklıydı ve yuvacık kızıllıydı ama kano
ve pulu onlardankinden çok farklıydı. Daha önceki doruklanın-
ın birinde onları gürültü çıkıyarak bana göstermişti.

Çift ağırlı büyük kedi barmınyesine sarılı duruyordu, onun
in T çekimdeki kabızasını görebiliyordum. Orada, her an sıçır-
maya hazır duruşunda duruyordu. Elime almaya çalışıldığında ta-
pıyarak duruyordum, Jamie buna onun ağırlığının yedi kilo
civarında olduğunu söylüyordu.

Bu in kabri oldukça korkunç ve ölümceci görünüyordu,
pulu ise tam tersine çok güzeldi. Diğerinden iki üç kilo daha
hafifti. Çelik bucağından kabızasına kayarak utanan kornu
ve mavi mineli bilmli işlemeleri vardı. Jamie'yi sonunda e-
ğitir yaparken seyrettiğim, önce sağ elini kullanarak sırtlarında
bireyle sonra da sol elini kullanarak Dougla'la çalışmıştı. Onun
kendinden emin ve hiç zorlanmadan yaptığı bu hareketleri uy-
retmek insana büyük bir keyif veriyordu, ırlığına rağmen son
derece aklı bir görüntü sergiliyordu ve bu insan çok etkile-
di. Bu yeteneğini kullanırken başına gelebilecekleri düşün-
gün anda dilin damağın kuruğu.

Bana doğru eğilip çeneme bir öpücük kondururken beni bi-
lişçe çevirdi, tam karşında bir grup kayalık vardı.

"Sanırım birazdan," diye fışkıldı öpmeye devam ederken
"Kıyının içine doğru uzanan açıklığı görebiliyor musun?" Gö-

rebiliyordum, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve kalın kışa-
da eğilmiş gibi duruyordu.

Yüzümü diğerinin arasına aldım ve burnuma burnuma sırtını
tam gördüğüm anda oraya koşup saklanacaktım. Kaman ya-
nımdı değil.

Çatıv banda ayışının önüne fırlattığı kamanın birinde kal-
ması lazım. Ben kullanmayı bilmediğim, öğrenmeye de
vakti olmadığına söyleyerek ona karşı koymuştum. Ama ıy
olduğunu yaparmaya geldiğinde, Dougl'in söylediklerinde
olduğu olduğunu düşünmüştüm, Jamie perçikleri çok mu-
stak.

Kanık olarak kama elbisenin cebinde bir yerlerdeydi. İlk
görüldüğünü beni çok rahatsız etmişti ama zamanla alışmış hat-
ta ırlığına uzanmıştım. Jamie arada bir bucağına dokunarak
onu yutmuş olup olmadığını kontrol ediyordu.

Üstüm kıldayan bir kedi gibi başını yukan kaldırı. Onun
(Dougla) kalkanı yemeden başını bana doğru eğdiğini gördüm.
Küçük alan cevap olarak belirsiz bir hareket yapmadı, ayağı
kaldırmadı. Yemeden oturduğunda oldukça yakınıma gelmiş-
ti.

Astamlardaki astamlardan biri ofkeyle kıymedi. Bu sanki bir ya-
nın bir anda kayalıkların üzerinden çığlıklar atarak üzerimi-
ne atılabile. Bunlar korktuğum gibi İngilizler ya da haydutlar
değildi, buhar hahis İskandinavlardı. Ölümleri perileri gibi çığlıklar
gösterirdi. Grant ya da Campbell'lerden olduklarını tahmin et-
tim.

Emekleyerek kayalara yöneldim. Kafamı çarpıtm, dışarım
müldü ama sonunda oyulmuş içine girmeyi başardım. Kalkan
bükü gibi çarpıyordu, cebimde kamayı aramaya başladım, bu-
lanıyordum. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum ama yon de
line alması daha doğru olduğunu düşünüyordum. Kabızası
ırlığındı bir ay taşı vardı, onun kabızlığını zecamın
önü hissetmek bana hissetti verdi. Karanlıkta doğru tarafından
emiy olduğunu da bu şekilde anlayabiliyordum.

Onuğa tam bir kargıya vardı ne olup bittiğini anlayamı-
yordum. O küçük boz alan çığlıklar atarak birbirine sığdırın.

verdi yavaşlatan, iletir gori koğan bir süre vıcıvda dolmuştu. Nütragın bu alanın buraz dıyında kalıyordu, po an içün sebbede değıldim. Etrafa bakarken gölgelerin içinden bir kardırım bulduğum kayamın önüne gelip durduğuma gördüm. Karıma yapışmış sırada onun Murtagh olduğunu fark ettim.

Jamie'ın Murtagh'yı bulmuş bakışın anılamı demek kuydu. Onu beni koruma görevini vermişti. Jamie'yı görmüyordun. Keçmişin çoğu açık alında ve yük arabalarının önünde geçiyordu.

Bu baskının amacı alan ve yükleri çalmaktır. Saldırganlar son derece organizeydi, hepni gıyer beşli ve baytan ayış ulıhtı. Olmekte olan arın son şıkklarında bunları görebiliyordun. Bunlar Granthorse büyük dıtınale birkaç gün önce onların uğırlarını çılan Raport'ın imkânı almaya gelmişlerdi. Raport'a zamanlar yapmış bu baskın Dougal'ın hafıfçe canını sıkıyıp, canını sıkan baskın değıldi, uğırların bir yavaşlatıcagın dıyınıydı. Yolununa çıkan ilk köy pazarında onlardan kurtulmuştu.

Saldırganların bize zarar vermek gıbi bir dertleri yoktu, onlar alan ve arabalardaki malların peşindeydi. Birkaç hırsı buardı.

Tu gıllıklar atan bir adam eversiz bir atın üzerine atlayıp, beline yapışarak atın üzerinden atlayıp karandığın içün dıdığ anda olduğun yere iyice atırdın.

Bu ya da üç kıp de ürün toptalarını koymış koğarak kaçıyorlardı, peşlerinde İkoğa lanetler okuyarak koğan MacKenzie vardı. Seslere bakılınca baskın bızardan son bulacaktı. Bederlere büyük bir grup arın önüne toplandı ve karga yenden dıvılandı.

Bu onsooklere göre çok daha ciddi bir kavgaydı, bütün çarpan kılçlardan kardınlar çıkımaı başlanmıştı. Karışıklarda gıllık anıyor, sadece arada sırada homurdanıyorlardı. Sonunda bunların kan olduğunu anlamayı başardım. Tam orada Jamie de Dougal son sıra vermiş kılç salıyorlardı. İkinin de bir elinde kama diğer elinde de pala vardı. Görebildiğim kadarıyla ikini de iki elini aynı ustalıkla kullanıyorlardı.

Buğün dört, hayır beş - gölgeler kış kış obdekları anımsıyıyorlardı - adam tarafından çevrilmeyi. Onlar kış kış kılç kullanıyorlardı, bütün kemerinde ağı bir palan vardı, diğer dıvı de tabaneshyd ama bunlar kılçlarında duruyorlardı.

Dougal'ın ya da Jamie'yı ya da ikisini birden canlı yakalamak pekide oldukları net olarak anlaşıyordu. Belki kaçırıp fidye istiyorlardı. Tabanca ya da pala yerine kış kılç kullanmalarının sebebi buydu, onlara ölümöl yaralar vermek istemiyorlardı.

Dougal'a Jamie hiç de endişeli görünmüyordun, kendisi de kış kılçla bir ciddiyetle yaptıkları işi veriyorlardı. Son sıra vererek uğırları bir dıvı oluşturmışlardı. Bizi de bütünün zarar uğırları kulluyordu. Dougal kayda değı bir güçle karıma rikan kaldırıncı 'zayıf' kelimesinin burada bir yeri olmadığını değıdım.

Bütün bu karnaya, hırslı ve lanet okuyan adamlar yavaş yavaş bulduğum yere değı sürükleniyorlardı. Mümkün olduğunca geri çekilmeye çalıştım ama burası da elli santimlik bir yerdi. Göz ucuyla bu karışıklığın arttığını fark ettim. Murtagh Dougal'da aktif bir rol oynamaya karar vermişti.

Değıt dıvı bakışlarını Jamie'ye çevirirken, bu küçük adama tabancasını çıkardığını gördüm, atılemeye niyet yok gıydı. Mekanizmasının kontrol etti, gömleğinin koluna sarıyıp parın ve hedefe yönelip beklemeye başladı.

Bekledi. Bekledi. Jamie için çok korkuyordun, istemeye bulduğum. Ustalık ve sükuneti bir yana bırakmış, karışıklığı dıvı adamın son derece görü kara bir çekilde vahşet salımaıya başlanmıştı. Bu lanet olansın adam neden uğırlını atılemiyordun? İkinin sebebini bir süre sonra anladım. Jamie ile Dougal arın lanetle de bu eski tip tabancalarla gıramılı atış yaptıkları oluyordu.

Bu tabancanın hiç de yanlış olmadığı bir dakika sonra ortaya çıktı, adamlardan biri Dougal'ı beklenmedik bir hamleyle kılçından yakaladı. Kılç Dougal'ın koluna yukarı değı yatırdı ve Dougal dıvının üzerine çıktı. Dayısının düğüğü bir elin Jamie kılçına gıreye çekti ve arkasına değı iki adam attı. Dougal onun kayıya verebilmek için kendini tek kolıyla sav-

arak yaza çekildi. Saldırganlar saklandığını yere ve Murtagh'ın tabancasına çok yaklaştınlardı.

Dibinde parlayan silahın sesi çok gürültüydü. Saldırganlar yığmağın ve aralarından biri vurulmuş gibi görünüyordu. Murtagh adam bir süre öylece durdu, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Arkaya yuvarlanıp dönmekte olan kötelerin üzerine düştü.

Bu şaşkınlık anından yararlanıp Jamie, saldırganların barınaklarını düğümleye başladı. Dougal yeniden ayağa kalkmıştı, Jamie yaza çekilip ona yer açtı. Saldırganlardan biri dövmesini baskın ateşin üzerine düşen yaralı arkadaşına kurtarmaya gitti. Uç akıncı kalmıştı ve Dougal yaralıydı. O kalıncı salladıkça hayvan üzerine dökülen kanları görüyordum.

Buna çok yaklaştınlardı ve Jamie'nin yüzündeki ifadeleri görüyordum, sakın, kararlı ve coşkulu. Dougal bağırarak ona bir şeyler söylüyor, Jamie gözlerini bir an için sakabenden sırtına yerli haki ve hazine yün tükürüne çevirdi ve muhtemelen bir zamanlamayla çığlıklarını kurtuldu. Yaza doğru sıçrayarak kalbini fırlattı.

Bakış, bacağına sığdıran kalbini hakakalmıştı. Şaşkınlıkla ona dökülmüş ve çıkıp çıkardı. Kolay çıkmasını yarasının güderin olduğunu anladın. Adamı şaşkınlığını hili ürettin, anlamıştı ve Jamie'nin böyle bir hareketi neden yapıyor olduğunu anlayabilmek için hakıklarını ona dikmişti.

Bir anda gırp bir çığlık attı ve kalbini elinden düşürüp silerek kaçmaya başladı. Onun bu çığlığını düşünen de düşünme, ne olduğunu anlamak için döndükleri anda onlar da kaçmaya başladılar. Jamie peşlerine düşmüş, gittikçe büyüyen bir çığ benliyordu.

Büyük kalbini bulduğuna yerden almaya başlamıştı, bu de ağız ın kalbini olumsuz bir hile çeviren adamların peşine düşmüştü. Arkasında Murtagh vardı, İskeçe he he olmayan sücükler sırtarak bir elinde kalbini bir elinde yeniden doldurmuş olduğu tabancasıyla koşuyordu.

Bu olayın ardından her şey çok çabuk bir şekilde toparlandı. On beş dakika sonra MacKenzie'ler bir araya toplanmış zaretleri hesaplamaya başlamışlardı.

ki ve ik çözel sorun alınmıştı, yükleriyle buldure ayrıtan sonuçlar daha fazla zarar verilmemesi için ileriye bakıyordu. Bu anda diğer adamlar at hırsızlarını oradan kovulmuştu. İlmiyi koymuş bir adamsa.

Bu anın da sırtı kakağın anında heş bulmuş yazarlardı. Bu da olduğunu düşündüm ama bunun alını aradık ve onu buldum.

Kaçtım," dedi Dougal öfkeyle. "Lanet olsun! Onu geri alalım bir aylık gelirim vermek zorunda kalacağım."

"Vak dala kütü de olabildi, Dougal," dedi Jamie, yüzüne şaşkınlıkla bakarak. "Eğer kaçtırdıkları sen olaydın, o zaman ne olur yapacağın bir tahmin etmene."

"Kaçtırdığın sen olaydın, seni elerinde tutmaları hama eriden de Grant olarak değişimlerini söyleydim, defkardı," bir görüşte herkesin keyfi bir anda yerine geldi.

Bunun alışık olduğunu malzemelerini çıkartıp yaralıları duşulardan öldürmeye göre araya dirdim. Çok önemli bir şeyler olduğunu görürce mutlu oldum. En kötü durumda olan Dougal'ın kolumdaki yarıydı.

Ned Gowan'ın gözleri parlıyordu, çok mutlu. Bu kargaşa baskılamış gibiydi, duşulduğu yemiş olduğu bir kamu kalbini baskılamış birini öldürmüş ama bu onun umurunda bile değildi. Yaza de bu düşen dişi delinin altında tutmaya akıl etmişti.

"Jamies denemek istedinim," dedi dişi avcuna tükürürken. Eski kütlenin ve koptuğu yer hili ince ince kanayordu, dişi dişi eylem eylem içine bastırırdım. Adamın sorun bembeyaz oldu ama gikani bile çıkarmadı. Ağzına deninceye kadar mahlis vidiyle doldurdu, bunu bir süre orada tutuktan sonra iyile yaza.

Dougal'ın yaralarını önce baskı sargısıyla sardım, bir süre sonra hama ağzında kanamanın durmuş olduğunu görünce rahatladım. Teneşe ama derin bir keşide. Küçük sarı yağ parçacıkları görünüyordu, hatta kolların bir kısmı da keşilmişti. Önemli tıfılları bir şey oluyordu ama dikmiş anlaşılmış görüyordu.

İşin olarak bulabildiğim tek şey, sargıların kopmuş tıfıllarını onarmak için kullandıkları ince tığ oldu. Karanlıkta

Doğu'la baktım, o koluna bakıyordu, görünüşü uzadırla diktiği.

"Genelde kandan etkilerim ama kendimden de görmekten pek hoşlanmıyorum." Ben diğerken kayanın üzerinde oturmuş ve dışlarını sümkür, içimden çenesi tutturmaye başlamış. Hava soğumaya başlamıştı ama onun alından terler akıyordu. Bir süre sonra son derece kılsat bir tavırla biraz ara verip sümkürmeyeceğimi sordu, öbür taraftaki kayanın arkasına geçip kumu ve geri dönüp koluna tutmaya devam etti.

Bir meyhaneye sahibinin kara bedelini, vaskıyla ödemiş olmasın büyük bir şansı, bu çok işime yaradı. Hastaların yardımını onlarla denetleyici etkilerden sonra kendilerini diledikleri gibi içtiklerini için yanlarına bir miktar bırakıyordum. İçim bittikten sonra ben bile koca bir bardak delimsi vaskı alıyordum. Onu bulamıyordum üzerine oturup keyifle yodumlamaya başladım. Ay günden keyiflenmeye başlamıştı, hafife uırıyordum, bu kumu soğuktan bir kısımla da vaskulendi. Jamie'nin yanında yorgunluk vücuduyla bese sarımsı renkimsel bir duyuyordu.

"Geri geleceğimizi düşünmüyor musun?" diye sorunca olmasın bir tavırla başını salladı.

"Hayır, gelenler Malcolm Grant ve iki oğluydu. Başından yarıladığını büyüğüydü. Çoktan evlerine gelip yaklaşımla yatmışlardı." Saçlarını okşadı ve daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Bu gece çok cesurdum ve renkimsel içti yaptım, şimdiye gurur duyuyorum."

Onu dönüp kollarını boynuna doladım.

"Benim şimdiye gurur duyduğum kadar olamaz. Herkese Jamie. Daha önce böyle bir şeye tanık olmamıştım."

Önemli bir şeymiş gibi bir hırıltı çıkardı ama maddi etkilerden farkındaydım.

"Bu küçük bir bakandı Saksonyalı. Bunu on dört yapmışları yapıyor. Bu gerçekten eğlenceli ama karpında seni öldürmek isteyen biri olduğunda işler değişir."

"Eğlenceli," dedim hafife. "Oldukça."

Beni tutan kolları sıkılaşmaya başladı, okuyun ellerinden biri ağzına kaymış ve engeleli yavaş yavaş uyanıyordu.

o halde. Bu kavganın büyüğü onu farklı bir beyazına uydurmuştu. "Jamie, Burada olamaz!" dedim ondan uzaklaşmaya çalışmaya başladım.

"Geri gitme!" diye sordu büyük bir üşüyle. "Canım sıkı, seni sürmeyecek." Artık iki eli de eteğimi tutarak çekip bulaşmıştı meşgaleli.

"Hayır," dedim ona, sadece birkaç adım önde yitmiş olmasın diye. "Geri gitme, sadece..."

Bu kez olmamıştı eli bacak aramış bulmuştu.

"Geri," dedi yavaşça. "Ne kadar kaygı, ne yorulmuş."

"Jamie! Etrafımızda uyuyan yirmi adam var!" diye fısıldadı.

"Sen bu şekilde konuşmaya devam edersen birtanrı uyandırabiliriz." Önemli tutanıp beni kayaya yapıyordu. Kendini tutanlardan, bacaklarının başı çözülmüşü. Yirmi yedi yıldır alması görgü kurallarının binlerce yıllık döngülerle uyuyun sürmekteydi. Aklın uyuyan bunca adamın önünde bir kısımla ilerinde birinin bana sahip olmasına karşı koyuyordu, ondan ne yazık ki için görünür şeylerin peşinden gitmeye çalışıyordu. Beni öğrenmeye başladı, ağzının içindeki dili dursun bilmemce ve çok tatlıydı.

"Jamie," diye hafife inledim. Enerji aramamdan sıkıp anımda kendine bastırı.

"Beni Tanırsın," dedim, dayanmamıştım, girişimlerin yemi bulaşmıştı.

"İçeride oturma. Beni taşıyor musun istemiyor musun?" Hafife geri çekilip bana baktı. Elimin altındaki kısımları bulaşmaya kalkmak çok anlamsız olacaktı.

"Hayır, evet, ama..."

Önemli tuttu. "Sessiz ol Saksonyalı, onun sürmeyecek."

Sessiz de ilk güçlü darbemden ardından, uzun sarımsı kısımla gitti. Parmaklarını onun uyanıya geçip dışarıda de girmişti. Dışarıda. Ses çıkarmamak için bundan yapmamı gerektirirdi. Daha sonra yavaşça uyanıya girmişti.

Sakslarım hâlâ zombileyordu, bacaklarımın arasında da seni his edemiyordum. Jamie bir eli göğüsümün üzerinde yarıyor. Başımı çevirince ayağın yanındaki kayanın üzerinde yarıyor. Göğüsümün gölgesini gördüm. Arkam dönük duruyordum. Nemi deysen hiç utanmadığımı fark edince büyük bir yok yapıyorum. Bu an acaba yarın sabah uyanır mıyım diye düşünüyordum ve bir daha bunu aklıma hile getirmemişim.

Sabah herkes her günkü gibi davranıyordu, tek fark bir gün önceki kavgayı ve gece yağların üzerinde uyumuş oluştuktan dolayı hareket ederken biraz zorlanıyor olmalarıydı. Yaralı olanlar da dâhil olmak üzere herkesin keyfi yerindeydi.

Doğal buğun sadece ileride görünen ağaçların bulundukları yere kadar yol alacağımızı bildirdince bu keyif daha da arttı. Orda atları otlatabiliydik ve bir de biraz dinlenirdik. Bu değişimin Jamie'nin gizemli Horrocks ile olan randevusunu nasıl etkilediğini düşünmeden edemedim. Gerçek bu anımdan rahatsız olmış gibi görünmüyordu.

Hava kapalı ve sıcak, yağmur yoktu. Yeni kamp kurulumuz atlar bakıma alındı, bütün yaralıları kontrol ettik ve herkesin dileğini yapmaya başladık. Bir kısmı çimenlere serilemeye, bir kısmı balık tutmaya gitti, bir kısmı da çeyrek saatte onca zaman geçirdikten sonra sadece bacaklarını emmekle yetindi.

Ben bir ağacın altında oturup Jamie ve Ned Gowan'la sohbet etmeye başladım, süvarilerden biri gelip Jamie'nin kuşağına bir şey fırlattı. Bu kabzasında ay taçı olan bir kamuydu.

"Bu senin değil mi?" diye sordu. "Bu sabah kayaların arasında buldum."

"Onca heyecanın arasında düşürmüş olmalıyım," dedim. "İyi oldu, omu anda ne yapacağımı bilmiyordum zaten. Kullanmaya kalktıysam anda kendime bir zarar verebilirdim."

Ned yarım gülüşlerinin üzerinden Jamie'yi süzdi.

"Ona bıçak verip nasıl kullanacağını öğretmedin mi?"

"Boyle bir zamanımız olmadı," diye savunmaya geçti June. "Ned haklı Saksonyalı. Salahi kullanmayı öğrenmelisin. Onu

nasıl ne çıkaracağı belli olmuyor, bunu dün akşam kendin de gördün."

Böylelikle büyük bir yer bulunduk ve ilk dersimi almaya başladım. Doğru bir şeyler olduğuna fark eden MacKenzie'lerin bir kısmı ne olduğuna bakmak üzere oraya geldiler ve oturup tıpatıp oturmaya başladılar. Kısa bir süre sonra yarım düzine akıl hocamı almıştım, pozisyonlar üzerinde tartışıyorlardı. Bir süre sonra hepimiz herden kama konusunda en büyük kaygının Rupert olduğuna karar verdik ve ders o vermeye başladı.

Çam kütüklerimizin ve taşların olmadığı temiz bir bölge bulduk ve kama kullanma sanatını göstererek anlatmaya başladık.

"Eli, kuzum," diyerek başladı. Kamayı kabzasının iki santim kadar ötesinden orta parmağının üzerine dengeli bir şekilde yerleştirdi. "Burası denge noktasıdır, onu tüm bu noktadan tutarsan dengelenir ve rahat edersin." Kendeninkiyi buna benzer şekilde tuttu. Başımı eğdiğim anda bana yukarıdan aşağıya doğru eğilim veriyordu. Ayağından yukarı doğru yapılan vuruş arasındaki kafa anlatmaya başladı.

"Sen göğüsle ayağından yukarı doğru yapalım kullanacak. Diğer yukarıdan aşağıya doğru çok büyük bir güç uygulanması gerektiği." Bir yandan da beni inceliyordu.

"Çarp bir kadın için oldukça uzun boylusun ama yine de vücudaki tümleşik süreçle ancak boynunu bir darbe indirebilirsin ve bu da kuvvet gerektirir. En iyi ayağından yukarıya doğru atarak bağlamak olacak." Gömleğini çıkardı, kılı ve serhşing güler önüne serdi.

"Tam burası," dedi göğüs kafesinin tam altına gelen noktayı göstererek. "Burası yüz yüze savayışın hedefi alacağın ilk nokta olmalı. Dür bir şekilde tüm gücünü sokmaya çalışmalısın. Bana bağladığın anda bıçak kalbe saplanır ve karşındaki bir an içinde ölür. Göğüs kemiklerine denk gelmemeye dikkat etmelisin, kama senin tahmininden çok daha derine saplanır ve ota seni kemikle denk gelip sıkıştırır, karşındakine büyük bir baskı vermiş olursun, bu doğrudur ama bıçağına da kaybetmiş olursun. Ve o da bunu fırsat bilip seni yakalar. Mantığı! Sen ölebilirsin ayrıca iskeletten kemiklerin rahatlıkla görünür

durumda, buraya gel ve arkadan soldurken ne yapacağın gösterelim." Murtagh istek bir tavırla gelip arkasını döndü ve gönlüğünü çıkardı, nemi omurgası ve kaburga kemikden ortası çıktı. Rupert kolu üzeri parmağıyla sağ kaburga kemiğinin altında bulunan bir noktaya bastırınca Murtagh hissinin papurunu çığdırdı.

"Burası da arkada olduğun zamanlarda kullanacağın nokta. Bunun kemiğün arasında can alacak noktayı bulmak çok zor. Tabi bu kemikleri arasından geçebileceğin dayanıklıdır ama bunu yapmak gerçekten zor bir iş. Bu nedenle son kaburga kemiğinin altından yukarı doğru bıçaklarımı direk belbükten gireceğim ve adam bir çuval gibi yere devrilecek."

Rupert bana farklı duruş ve vuruş biçimlerini göstermeye devam etti. O anlatmaya devam etmeye adamlar sırayla kolları olarak önüne geçip bana yardımcı oluyorlardı, çabalarım olan eğlencelerime benliyordu. Çimlere yatıyorlar ya da onları elyle yabıncı için ayaklarını döndürüyorlardı, bir kez de arkadan saldırıp beni boğar gibi yapıyor ve ben de hücumu karnelerime saptırma çalışıyordum.

İzleyicilerin beni çılgınlar atarak cesaretlendiriyor, Rupert de son dakikada vuruşu geri çekilmediğim için sürekli elini kan talmışlar veriyordu.

"Dibine kadar sokmalısın, kızım. Gerçek bir saldırı anında geri çekilme şansın olmaz. Bu tembel yaratıklar zamanında geri çekilmeyi beğenmeyecek kadar yeteneksizlerse bağlanıp gitmek olan hak etmişler demektir."

Başlangıçta oldukça kararsız ve beceriksiz hareketler yapıyordum. Rupert gerçekten iyi bir eğitmen, sabırlı hareketleri göstermeye devam etti. Arkamdan yaklaşıp belimin altına saldırı altında bulunurken gözlerim sabit bir uyanıklıkla devreye giriyordu ama yüz yüze bilegiyi yakalayıp namlı saldıracağımı gösteren bir iş adamından çok daha ciddiye.

Dougal yırsal olduğu için bir ağacın altında durmuş bir yer veriyordu. Arada bir esiriler patlatıyordu ama çalışmam için bir münakahe ihtiyacım olduğumu söyleyen de o oldu.

"Ona kanamamı saptayabildiğin bir şeyler bulun," dedi ben

ve ondan önceki üzerindeki yeteneklerimi geliştirmeye başladım. "Eğer sefer her zaman insanın üzerinde çok etkili yapar." "İhtilal," dedi Jamie. "Ben bir şeyler ayarlarken bunu düşünmüyorum."

Bunun da adam olarak yok arızalarına doğru ilerlemeye başladım. Ne yapacağımı göstermiyordum ama bağların olduğu değeri çabalarından kafa kafaya verip arıladı bir şeyler edebildim ve onun üzerinde çalıştıkları takip edebiliyordum. Neferim olanı, Dougal'ın yanına yığıldım.

Hayatı hafif bir gülümsemeyle bana baktı. O da diğerleri gibi yoldaki zamanda biray olma zahmetine katılmıyordu, katılmıyordu sakalları uzamıştı, alt dudakları daha belirgin bir şekilde görünüyor.

"Neşeli görüyor bakalım?" diye sordu, biraz önceki çalışmamı hatırladığı kasıdı.

"Kesinlikle iyi," dedim, ihtiyatlı bir tavırla, ben de bıçaklarımı hatırlıyordum.

"Tutuk onu yarad," dedi.

"Yeni bulduğumuz şartları düşünürsen sağlığı için de tehlike teşkil," dedim, sesim biraz sığıştı çıkmıştı. Ses tonum tıbbi bir tona sebep oldu.

"E sen kızım, sen de herkes için iyi bir kızımsın."

"Onluktaki de sen ve ağabeyim için. Hazır Colum'dan bahsetmişken, o bana duyduğu zaman ne dererdi?"

Gülümsemem önce büyüdü. "Colum mu? Ademle böyle bir şey karışmış için mutlu olacaktı."

Bütün hayatımı, eğitime geri döndüm. Kollar ve belim alırsın, insan boyu ve ağırlığında bir yün torbaya. Etrafına yeni bir ağız dersi verildi. Bu kukla önce ağaca bağlandı, ardından ondan buradan üzerine doğru atılmaya başlandı, ben de sürekli bıçaklarımı sıfırlıyordum.

James bana bu yün çuvalın için, kemik hissi vermesi için adam parçaları yerleştirdiklerini söylemişti.

İki deriletim için derece başarıydı ama sonunda boğu deneme deneme başarıydı. Göründüğünden çok daha sertti. Bana daha kırılgan bir ağız üzerindeki derinin de aynı sertliğe ol-

duğuna söylediler. Bir sonraki denemede yukarıdan aşağıya bir darbe vurmayı denedim ve tahta parçalarından birini denk geldim.

Bir an kolunum yerden kopup dışarıya çıktı. Bu darbenin göku ocağıma kadar yayılmıştı, kama buna çok olan parıltılarının arasından kayarak yere düşmüştü. Dışarıdan aşağıya hususiyetle, hususiyetle bağlanmış ufak bir buman çok uzun sürmüyordu, hususiyetle solmamı sağladı.

"Kahretsin," dedim. Dışarıya tutarak dışarıya tuttu. Kalkışları iletim. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Tamam," dedim dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Evet, var," dedi Rupert utarak. "Siz elinde taburacı gibi bir kurumu oluşturun." Bu sözlerinin sonunda kalkışları iletim. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Pekili," dedim, takin olmaya çalışıyordum. Jams'e tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Hayır" Cevabı kesildi. Buna sürüldüğüm. "Neden?" "Çünkü sen bir kadınsın, Saksonyalı."

Sürüldüğüm. "Öyle mi? Bir kadının silah kullanması öğrenmek zekiyi sabırlı olmasına mı düşündürür?"

Beni tanımak ister gibi bakıyordu, dudakları veriyor. Ocağıma tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Denemene izin verelim," dedi sonunda. "Bu sorunu çözelim."

Rupert rahatlığını belirtmek için başını iki yana salladı. "Dehşet olmasın. Ve sana güvence," bu sırada bana dönüp

ki, benim selah kadınların apkal olması değil, aralarında apkal olmak istedi ki ama bizim sorumamız kadınların ufak tefek olması."

"Evet" Bu süre apkal apkal ona baktım. Jams'e baktım. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Bak," dedi ona ötürde tutarak. "Buradan tutarsan, koluna tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı."

"Bunu deneyip görmeye izin verelim," dedi, tek kelime kullanmış. "ama sen ağrısız birinin diğer yerinde durmasını istemiyorsun. Çok güzel görülmüyorsun, Saksonyalı ama çok güzelsin."

Bu küçük konuşmadan sonra aklıma bucağıma topladığımı, bucağıma tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

Bu sırada aklıma bucağıma topladığımı, bucağıma tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı. Dışarıya tuttu. Sonunda Jams'e ocağıma tuttu. Bu tutmaya başladı ve koluna yarık yarık hususiyetle bağlandı.

"Ben biliş bir kadın için en uygun silahın zehir olduğuna inanıyorum."

"Öyle," dedi Douglas. "Ama yüz yüze savaşırken bir takım araçlar var."

Su Atı

Bir gece sonra Nispetiye Gölü'nün kenarında kamp kurduk. Bu rüyayı görmek kendimi garip hissetmeme sebep olmuytu, pek bir değişiklik yoktu. Yı da olmuyacaktı demeydim. Ağaçların ve kayalar çok daha yeşildi ama yazın ortasında değildi, baharın sonlarında değildi. Çiçekler bahardaki gibi pembe ve beyaz değildi artık, menekşeler vahşi mor renge katırdı. Sanki bu sandanma burunmuştu. Gökyüzü masmaviydi, göl de öyle. Ağaçların gölgeleri ve etrafındaki yeşilliklerden yansıyan renkler gölü biraz daha koyu bir renge burundurmuştu, renkler sulı bir camı ardına saklanmış gibiydi.

Birde birkaç tekne vardı. Bir tanesi bize yaklaşıpca benin altında bezenen yapılmış bir kayak olduğunu gördüm. Üzeri baklanın deri ile kaplıydı, benim alıngın ahiyap görünümüne sahip değildi.

Bütün su kenarlarında olan kekremsi koku burada da vardı. Bu çiçeklerin, çürümüş yaprakların, teneze suyun, ota buldular ve çamurun kokusunun birbirine karışması sonucunda oluşuyordu. Bunların yanı sıra garip bir şeyler daha olduğunu hissediyordum. Adamlar da bunu hissetmiş gibiydi, kampa ilerinde garip bir hava esiyordu.

Famie ve benim yatacımızların altına rahat bir yer seçtikten sonra elini yazısını yakmak için gölün kenarına gittim.

Küçük bir sepecek vardı ve koyu bunun ardında kayalarla doluyordu, bir yerde kocaman taşlar birleşmiş, dalgaların birleştiği bir şey oluşmuştu. Kampın sesi buraya geliyordu, ben gümeleri de mümkün değildi, burası oldukça huzurlu bir yerdi.

Bir rahet banyo kabuğu için bir ağacı altına oturdum. Ben de oturdumdan beri artık sürekli oturmuyordum, bu artık bir alışkanlık.

Bahardan doküman küçük tohumları tembel tembel suya düşmeye başladım, kayaların arasında oluşan musk dalgaları birleşti, banyon dalgaları düşüşünü fark ettim, sanki aniden gelen bir rüzgâr bana selam olmaya gibiydi.

Üç metre kadar ilerimde suyun dalgalandığını gördüm ve aynısını kovanın bir kafa çikti. Sular banyonun ayağı suyun kenarında tohumla düşüyordu. Su çok dalgalandı, suya sola bakıldığında banyonun dokümanına çökmesi bekleniyordu. Kocaman bir suya sanki ama çökmez, bu kapıdanmadan orada duruyordu.

Ben de durdum. Bu çok garip ama ondan korkmamıştım. Bu karp bir yakışıklı hissetmişim, bu yarın kendisi zamanın bir kısmı bulduğundan çok daha fazla ümitsizlikmişim. Elenen zamanın kalma dizi gözleri, çünkü göz çukurlarının içinde zamanın görünüyordu. Bakışları belirsizdi, onun bu gerçekliği göstermesini bir yerlerden hatırlar gibiydim. Parlak deri banyon ve masmaviydi, çenesinin altında bir renk oyunu vardı, on andı vial bir çığı var gibiydi. Göz bebekleri koyu kehribar rengindeydi. Çok güzeldi.

Banyonun bir yerlerinden, İngiliz Müzesi'nin banyo koridoruna banyonun tabloyu alıp çıkardım, renkler çok farklıydı ama pek aynıydı. Zaten ölüm gerçekleştirdi anda renklerim olduğu ve banyonun kırmızıya başladığı bilinen bir gerçekti. Ben de her şey çürüdü ama kenarlara bir şey olmasın. Onu banyon banyon madir kizlerden biri olmak için bir zafır hısı bildim.

Banyon dalgalarının üzerindeki kapakçıklar yoğun bir ısıtma vial bulut ağıdı ve yarın suya batarak yuvasına doğru yola çıktı, adı yine kaynamaya başladı.

Onu görünce farkında olmadan ayağı kalkmış ve yata fırlatmış oldum ama doğru ilerlemişim. Kendimi kayalarla oturma suya düşmek üzeriyken buldum. Onun ardından gile banyon derin ettim.

Bir süre daha orada kalıp bu karanlık, dip su gibi görünen

sulara bakını. "Elveda," dedim sulara ve başımı sallayıp doğru yürümeye başladım.

Küçük tepesiğin üzerinde bir adam vardı. Onu erkenden ama onun sığırmaçlarından biri olduğunu hatırlayınca rahatladım. Adı Peter'di, elindeki hoş kova buraya neden gelmiş olduğuna gösteriyordu. Onu sanayati görüp görmeliğine sorarak onun sığırma tepesinin anda yüründeki ifadede sorunun cevabını öğrenmiş olduğumu anlıyordum. Yüzü sığırma dibindeki papayalardan daha beyazdı, sakalının arasında bile ier damlacıkları vardı. Gözlerinin beyazı korkunç bir ağırlık ortasına çıkıyordu, kovayı tutan eli sırıyordu ve kova bacağına çarpıp duruyordu.

"Sorum yok," dedim ona yaklaşıp. "Gün."

Bu sözler ona rahatlatmadı ve tam tersine yerinden eğildi. Kovayı elinden bırakıp dizlerinin üzerine gökünü ve üzerine baktı.

"Me-merhamet cüm, hanımın," diye kekeleydi. Bunun ardından kendini yüzünü yere attı ve eteğinin ucundan tırmık çok utanıyordu.

"Saçmalama," dedim sert bir tavırla. "Ayğa kalk." Onu tepesinin ucuna hafifçe dürttim, o ise daha fazla tırmık yere daha fazla yapıtı. "Ayğa kalk," diye tekrarladım. "Aptal adam o sadece bir..." Durup düşünmeye çıktım. Onun Latince adı söylenem bu adamın hiçbir işine yaramayacaktı.

"O sadece küçük bir yaratık," dedim elinden tutup sırtı kaldırırken. O, göğüs kenarına gitme cesaretini bulamadığı için kovayı doldurdum. Kampı dönerken aramızda belli bir mesafe bırakmaya dikkat ederek peşimden geldi. Kampı varlığını anda hızla katrının yanına ilerledi, giderken de dönüp dönüp korku dolu bakışlarla bana bakmayı ihmal etmedi.

O kimseye yararıktan bahsetmeyince ben de bunun doğru bir şey olduğuna inanıp sustum. Dougal, Jamie ve Ned eşitimi insanlardı, diğerleri ise okuma yazma bile bilmiyorlardı. Güçlü ve korkunç savaşçılardı ama bir o kadar da batıl inançlılardı. Bir kimsede Afrika'da yaşayan ilkel insanlardan hiçbir farkları yoktu.

Sessizce yemeğini yiyip yattıya gittim. Sığırmaç Peter meraklı bakışları sürekli üzerimdeydi.

Terk Edilmiş Topraklar

Bulundukları gün sonra yeniden kuzeye doğru yol almaya başladık. Horrocks'la buluşacağımız yere yaklaşıyorduk. Jamie ise her kendini her şeyden soyutluyordu, belki de bu adamın anımları silyeceğim düşünüyordu.

High Munro'yu bir daha görmedim ama bir gece uyandığımda Jamie yanımda yoktu. O dönene kadar uyumak kalmaya başladım ama ay barmaya başladığında uykuya yenik düştim. Jamie yanımda uyuyordu, bittaniyemen üzerim... önce bir kâğıda uydur, ağaçkakan tüyüyle bağlanmış ufak bir paket halindeydi. Onu dikkatle açtım. Bunun içinde iki, kedi gibi bir şey vardı, yüzlerinden biri düzeltilmiş ve cıltlanmıştı. İçinde bir yolduğuna çıkıncı bir yüzüfçuk duruyordu.

Üzerine sarılmış kâğıdı düzelttim, bir şeyler yazılmıştı, yazıyı gördükçe olan bir yazıydı bu.

"Bu diyor?" diye sordum Jamie'ye, harfler oldukça garip ve yavaş yavaş vardı. "Sanırım İskoçça."

Düşünüm üzerinde doğrulup kâğıda baktı.

"İskoçça değil. Latince. Munro köle olmadan önce, öğretmenlik yapıyordu. Catullus'dan bir alıntı," dedi.

*Et tu haec melle, dicere cecinus,
ita melle alens, deus secunda cecinus.*

Görüşken kulak memelerinden yukarı bir penubelik yayılmıştı.

Bana ışık dolu öpücüklerine yet
Dudaklarımı komüniteye bağla
Sonra ben tane ve yüz tane daha yet
Sonra yüz tane ve bin tane daha.

"Yeni karabeycerimde yazandıktan biraz daha uzun," dedi,
hayatına girmişti.

"Ne?" Jamie irktilmiş görünüyordu.

"Boş yet," dedi ve selamla. "Manro Horrocks'u bulmuş mu?"

"Evet. Ayarlandı. Onunla Crusoe Gölü'nün biraz daha ya-
kınında bulunan tepelerin arasındaki ufak bir yerde buluştu-
ğum. Bir terlik olmasa dört gün soğuk..."

Bu "bir terlik olmasa" lili sinirini bozmuştu.

"Sence bu doğru mu? Yani Horrocks'a güveniyor musun?"

Olduğu yerde doğruldu, gözlerini kırptırarak uyku lu-
linden kurtulmaya çalıştı.

"Bir İngiliz firansese mi? Elbette hayır. Bulduğu ilk fransız
beni Randall'a sarışından emtimisi ama biliyorsun ki o da bu-
günlere pek yaklaşmıyor. Fransısları severim. Hayır, onu hiç
güvenmiyorum. Bu yolculuğa Dougal'la birlikte çıkmaya sebebim
zaten bu. Yoksa onu görmeye tek başıma giderdim. Eğer adam
bir yerlerin peşindeyse en azından yalnız olmayacağına."

"Ah." Dougal'ın varlığının yeterli olacağından pek emni-
dildim. Jamie'nin dayılarıyla ilişkisi ortadaydı.

"Eğer sen öyle diyorsan," dedi ve zıplaya. "Dougal'ın sen
varma fırsatını değerlendirceğini sanmıyorum, bu da bir şey-
dir."

"O beni zaten vurdu," dedi Jamie gülerken, bir yandan da
gönlüğüm düğmelerini ilikliyordu. "Hatta o yarayı sen sarı-
mı, bunu gözetiyi biliyorsun."

Elimdeki tarağı düğurdüm.

"Dougal mı? Ben seni vurmanın İngilizler olduğunu düşün-
müyüm."

"Evet, İngilizler bana ateş etti," diye sözlerimi düzdim. "İki
adında Dougal'ın beni vurduğunu söyleyince yanlış oldu, bu
kayı büyük ihtimalle Rupert'di - o Dougal'ın adamları arasında."

İngilizlerden kaçarken Fraser topraklarının di-
ğer bölgeyi fark ettim ve parçasını orada denemeye karar
verdim. Dougal'ın ve diğerlerinin etrafından dolanıp hele sola
gidim. Orada pek çok kişi ateş ediyordu ve beni vuran ka-
rılar arasında gelirdi. O sırada arkamda Dougal, Rupert ve Ma-
son vardı. İngilizlerse tam önümdedir. Attan düşüncem tepeden
aşağı inmişti ve neredeyse kucaklarım ortasına düşmüştü.
Görmeye başladığım kova ya su doldurup yürüme yoldu. Güle-
me gülmeye için başımı salladı, sonra bana göz kırparak sordu,
"Nereye gidiyorsun? Kaş ve kırpıklarından aşağı sızılıyordu."

"Dougal beni geri alabilmek için onlarla savaşmak zorunda
kaldı. Ben yerde yatıyordum, o tam tepemde durmuş bir eli ke-
sinde beni aşağı kaldırmaya uğraşırken, diğer elinde kılıcıyla
sana izin verdiğini düşünen bir atıyla kapıyordu. Ada-
mı öldürüp beni kendi ateşe aldı." Başımı salladı. "Onun sonra-
sından çok net hatırlayamıyorum. Ama öyle bir tepeyi o kadar
çok sevdiğimden çok zor olmasın olabileceğini düşünüyorum."
Aksine yaladım, aklımda durmuştu.

"Ama... benceydi seni o zaman öldürebilirdi."

Jamie başını salladı, bu arada Dougal'dan ödünç almış ol-
duğu uyarıcı çıkmıştı. Kovağı hafifçe eğdi, yüzünün altını
sola göndeliyordu, yüzü ıtraf olan bütün adamları yaptığı gibi
ayrı ayrı gördü ve o yanaklarını ıtraf etmeye başladı.

"Hayır, o kadar adamın önünde bunu yapmazdı. Ayrıca
Dougal'a Colum'un benim olmamı istemek gibi bir dentleri
olduğu da Dougal'ın."

"Ama..." Kafam yine karışmaya başlamıştı, bu blok aileleri-
nin geçtikleri söz konusu olduğunda hep böyle oluyordu.

O sırada tam gönlümün ıtraf ettiği için Jamie'nin komünite-
si beni buldu çünkü kafamı arkaya eğmişti.

"Lafıya mı," dedi, boşta ki elyle geride bir şey kalması mu-
mkünken. "Toprağın verimli olmasının yanı sıra
sana su dağıtılmasının başındadır. Dört bir yana gülmek isteyen
kızlar için en kullanışlı geçittir. Yani oradan her yeri kontrol
etmek çok kolaydır. Evlenmeden önceyim topraklar Fraser aile-
sine geri gidecekti."

Doymumu sıvırlayarak ısrımaya devam etti. "Gözüğün gibi MacKenzie kızıyolar için bir soru problemi oluyormuşsun. Bu taraftan genç Hamish'in gelecekteki zenginliği tehlikeye atıyorum ve bu nedende olumunu satıyorlar, diğer taraftan ne oldu olduğun bölge bir insanın amanda onlar için çok önemli bir yer ve benin, yani mülkümün hayatta kalması gerekiyor. Oram Ene'leri geçmemeli. Bu nedenle Horrocks içinde buna yardım oluyorlar. Yaadıp yazarken Lallybroch kamusunda çok fazla bir şey yapıyorum."

Batmaneyken toplanmaya başladım, bu entrikalar beni delip düğünümü ve Jamie bu durumda çok eğleniyordu. Burdende te arık sık sorunlarımızın Jamie olmadığını fark ettim ve kolum kaldırıp Jamie'ye bakırdm.

"Evlendimden ölüydün toprakların Fraserlara geri verileceğini söyledin, artık evlendin. Peki, jandı kim..."

"Bu doğru," dedi başını yana eğip gülmeye devam edince. Sabah güneşi saçların altın gibi parlatıyordu. "Eğer öldürdün seni, Lallybroch senin olacak Saksenyalı."

Su ortalıktan kalkınca gencde mükemmel güneşli bir gün bırakmıştı. Çalılıklardaki kuşlar son derece meğuldu, buradan yöl biraz daha girmeyi ama arların toynakları daha fazla bir çıkıyordu.

Bir tepeye tımandığımda Jamie yanıma gelip su tanağı pırtı etti.

"Su ağaçdaki küçük düzluğa görüyor musun?"

"Evet." Yoldan biraz uzakta bulunan kuyuk, çam ve yeşil ağaçlarla bezenmiş düz bir yeşillikti.

"Orada bir kaynak ve küçük bir su birikintisi var. O yıl ağaçların altında da yemyeşil yonmuyacak çimenler. Çok güzel bir yer."

Ona soran gözlerle baktım.

"Öğle yemeği için henüz erken değil mi?"

"Akıldan geçenim tam olarak bu olduğumu söyleyemeyceğim." Birkaç gün önce Jamie'nin bir gözünü kırpmay bir rımsadığını keşfetmişim. Göz kırpmak istediğinde kurnaz bir kuşlar gibi iki gözünü birden kapatıyordu.

"Akıldaki tüm olarak neymiş bakalım?" diye sordum. Suyu bulayım, çok masum, çocuk gibi bakam da miri güle uyuyay.

"Sakın aklı olacağını merak ettiğün bir şey var... Çimenler, su amanda... Ağaçların altında... Suyun içinde... Senin eteklerin kulağını kadar çıkmayken..."

"Ee..."

"Dışarıya su almaya gittiğimizi söyleyeceğim." Harla genci itildi, bir dakika sonra diğer atlılardan topları olduğu su pırtıladı, genc gibi. Bu tepeden aşağı ilerlerken Rupert'in arkasından birkaç bir şeyler söylediğini duydum ama ne dediğini anlamadım.

Dışarıya çık ben ulaştım. Atımdan inip, otların üzerine uzandı ve güneyin altında gözlerimi kapadım. Bir dakika sonra Jami de gelip ayardan atladı. Ann poposuna vurdu ve benimleyle toprak olumaya gönderdikten sonra derlerinin üzerine çökü. Kampımı üzerine çektim.

Öldüğü meak bir gündü, ortalık çimen ve çiçek kokusuyla tatlıydı. Jamie de yeni biçilmiş otlar gibi kokuyordu.

"Çaluk olmalıyız," dedim. "Su almamızın neden bu kadar sık istediğini merak edebilirler."

"Emmekler," dedi bağlarını rahatsız çözerken. "Biliyor musun?"

"Ne demek biliyorsun?"

"Rupert'in arkamızdan ne diye bağıracağını dayımadın mı?"

"Onu duydum ama ne dediğini anlamadım." İki kez deniyeceği ne daha çok şey anlıyordum ama bu sözceklər olduğı anında söyleyemeyti.

"Ee olmağ. Senin kulağların alıpk olduğu sözcükler değil mi?" Göğüslerim ortaya çıkmıştı, yüzümü onlara gömüp ısrımaya başladım. Sonra dayanamayacağımı anlıyıp suyu kump etmişim yukarı çekerek aramızdaki engeli kaldırdım. O gree kayalaktaki ilkel birleşimemden sonra suya bir atıldı çime kapandı ve onunla kump amanda ya da kamp am rekularda ağaçların iyice görünüyü kapandı yerlerde bir serpişmek kamusunda son derece utanış davranışım.

Barsa miraklı grü ve kütaklıları uzakla itme de yapabili olduğunu cinsel perhiz sona eriyor olmasından dolayı çok mutlu olduk. Barbirimizi çok özlüyüştük, dualarından dolayı çok iyileşmeye başladığını.

Tam doğruya ulaşmak üzereyken Jarmen bir anda adeta danda. Gözlerimi açınca göyçe karpı hakkinden çok yutmadan yerine kuzumam bir sıçrı nokta gördüm, bir halde tek orada karpı bir dade olduysunu anımsalıyordum. Başımı doğru çevirdim sıçrı bir çey vardı. Gözlerim açtı biraz daha şüpheden sonra kuzum bir anlık olduysunu gördüm.

"Ayalla kalk seni kızıncığı pış kurusu!" Tufekle Janme'ün kafasına vurdu. Janme yavaşça ayalla kalktı. Beyaza kestirilmiş yününe yavaş yavaş kan toplanmaya başlamıştı, rengi penkliğe kararmıştı.

Bu kiplerle Fıdık şenlikte paçavraya dönüştürülen
lamba bakışına firat eden iki karmazın arbalaya denk gelince
Kısmın de hem tefeği hem de tabancası vardı, diğerleri
adukları firat onları çok maddi etmiş benzerinde, Jami de
n buğam üzerinde duruyorsa, tıfık artık göğsüne dayanmış
vazı ifadesinde

"Onun için bitirmesini bekleyebiliyordun, Harry," dedi Anne. Çürük dişlerini göstererek arıyordu. "Ben için ortasında durmak erkeğin sağlığına hiç yararlı değil."

Arkadaşlarıyla James'i dertli.

"Onun sağlığı beni ilgilendirmez. Onun için de ben bu kadarla yetinecek. Şu kadının tadını bakmaya kararlıyım. Çünkü o kadın olan ben hiç beermiyordum, hele bunun gibi bir lüks potansiyelinde olan bir kadını hiç beermiyordum."

Çoruk dıqlı bir kahkaha atmış: "Elena onun kızıyla kalemle oynamıyor. Onu öldür ve sonra ne yapacakları yap."

Kısa boylu ve gılgamın olan Harry 330 gövdesiyle bir süne baskı. Ben hâlâ yerde yatıyordum, dizlerimi somakla belime yapıştırmış ellerimi bileklerime kadar indirip bacaklarımı arasına sıkıptırması bacağımı. Elbisenin üst kısmını kapamak için de büyük bir çaba sarf ettiğim ama hâlâ açıldı kollar yerler vardı. Bu küçük adam sonunda kararını vererek arka aya bir işaret yaptı.

Yani, birak'ı yitiren Arnold buraya gel ve süzgesini ona
gösterdi. Arnold onu dinledi, hâlâ sırıyordu. Her şey süzgesine
mi bakıktı, nabızının asıl olduğu kemerini de çıkarmıştı.

İkisini elimele tutuşturdum elime bir ertek gide. Bu
kimi'ne bana vermiş olduğı kamayış. Onu kullanmayı be-
nabim miydin? Harry'nin uydurcuları dala sürmüş suratına
kimi'ne kullanabileceğime karar verdim.

ben ona kadar beklemeliydim ama Jamil'in kendisi o zamanlar tutmayı başarabiliyordun bu emniyet değildi
muhtemelen sadece net olarak görülebiliyordun, kimisi de bir an önce çıkarmak istiyordu, bu garip zamanda ona uzun süre tutulmaları mümkün değildi

Yarınca belagim bir afade vermek istemiyordum, gıle-
me kış miz mümkün olduğu kadar sert bakmaya çalıştım.
Kıyafetlerime gerektigini anlatmaya çalışıyordum. Başımında
kışınca delice soyordu, gözlerini kan burununa ama on-
danlık medigini anladığını beliren belli belirsiz bu herke-

Hayatime abanıp ceketlerimi sıvıya döküp onları kayna bahanesiyle kamyon kabızını elime alıp çıkardım. Hareketler durmasını sağlamak için yüzime hâlâ uykuyu. Yine de alıp aldım ve gidenlerin uykusunu ama kamyon dandeydi ve onu tuttuğum kamyonları aramaya saktım.

Nika nefese kalmışım, sırtımda böylece yatmaya devan ettim. Kafesimde her şeyi siliş tüm dikkatimi rahime verdin. İmza yapılanamı gerçekliyordu, boğan rahat saptıymıyacağın bile rahime.

Her permakulan basamaklarına dokunmaya bağlamıştı, onları
mısa çakıyordu. Rupert'in Murtagh'ın komikliği etminden
bu permakulanla güncel olduğu noktaya gitmeden önce güncel
bu bültenleriydi. Tam bu arada, sen katılırsın katılırsın atıf
mıya in peki dan nokta. Hızla ayda, tam bültenler, bu para
in peki katılır.

Levan gümüşü, Harry'nin nes kedisi nefes yutmuş gibi

yaklaşıp, anıma uluşmak için çplak bacaklarını aramaya başlayıyordu.

"İyi şeyler yap, belki sana yapıldığı öğretilen," dedi ve
fısıltıya katılmaya başladı. "Fahriye birinden çok şey öğren."

Sol kolumu kaldırıp omu daha da tutabilmek için boyuna doladım ve diğer elimi haraya kaldırıp başıyı omu huzla saptırdım. Bu vurupun sonluğu kolumun üstüne omu sebep oldu ve bu sol kolumun üstüne kaybetim. Harry çiyak çiyak haykarak kumula ya gitti. Gözümün önünde anı perçinleni daha yoktu aklımda. Ölmeyen kumula denk gelmişim.

Yumurt bırakıyordum. Bacaklarımı açdım cimeni büyük bir
parma. Onları uykuya Harry'nin teli kalmasına doladım ve onları
kendime doğru bastırdım. amiyeler çok değerliydi. Beş tane
veneden saptadım, bu kez doğru nokteyi bulmuşum.

Rupert çok hızlıydı. Harry'nin bu ağırca parolayı onun için bu sefer çıkararak, sırtından kolları arkadan üzerine yapıştırmaya son buldu.

Yerde olanlar Arnedd'un deklaratyon bir anlık az olsa dağın başına sebep olmasın, deklaratyon sonrası gelmiş bir bakışla için bir az çok uzan bir sureydi. Kendimi toplayıp Harry'nin cesedini alandan kaçılmak için debletlenmeyi akıl etmişim Arnedd'in de boğazı kesilmiş bir şekilde arkadaşının sonuna sayılamamı gördüm. Janice çarabunda tapıldı mıca bacağın bir çir hallettiymi.

James yanına iki çöküp beni cennetin altından çekti. Benim de iniyorduk, bir süre barberimizle sarılarak duyduk. Hiç kimseden beni kucakları alı ve cesetlerin yanından uzaktı. O görünüşü kapatan bir kavak ağacının altındaki çim alanı geçirdi.

Beni yere bıraktıktan sonra yanına çıktı, bucağında
utan güç tükenecek gibeydi. Bir anda kapan ortasındaymışım gib
şudum. Bepni yerden kaldırdı, yüzü çok bakandı. Beni öks
şırıyordu gibi haklıyordu. Ellerini omuzlarına koyıp
nda içimleyle hüçkürme arası bir ses çıkarak beni bılı
şine basandı.

Şiddetli, açgözlü vahşet bir dürtüyle birbirimize saldırdık.

[illegible]

Öğretmenlerimizin bu kadar özveriyle çalışmaları sayesinde, öğrencilerimizin de başarılı olmaları sağlanmıştır. Bu başarıların ardında öğretmenlerin özveriyle çalışmaları ve öğrencilerin de bu başarıya ulaşmak için gösterdiği çaba ve özveri yatmaktadır. Öğretmenlerimizin bu kadar özveriyle çalışmaları sayesinde, öğrencilerimizin de başarılı olmaları sağlanmıştır. Bu başarıların ardında öğretmenlerin özveriyle çalışmaları ve öğrencilerin de bu başarıya ulaşmak için gösterdiği çaba ve özveri yatmaktadır.

"Ben hastaneye girdim," dedim için okuyarak, "Her şey ya-
nıkla devam ediyor." Buysa bilyem, vücudunda hiçbir
şey yoktu. Biliyorum, gerçekten çok devereceğin

[illegible]

Bu da yakın etken diye düşündüm. Her insanlar hiç sınıra
ile konuşmaya başladık, bazıları da hiç konuşmadan ömerdi
gibi konuşan gibi. Düşüklerim sınıra baskın onu sınıra

Tosun, gryn. Hiç durmadan bu sözcükleri tekrarlardı.
Tosun, gryn.

İstanbul arkamızdan üstümüze bir gölge düşen ve yavaş yavaş soğudu. Dougal tepemizde kollarını kavuşturarak durmuş dik dik bize bakıyordu. Ben son hızla bağlarını bağladım, başıma bir yün çarşafı geçirerek Janice'ye çıkarmaya başladım.

"Başlıklar, karni müslu etmeye çalışan çok güzel anı
sana furla bir zamandır bizi bekletiyorsun ve herbinas
bir dalguna ki buraya geldiğini bile duymadın. Bu yu
nir bir gün bizi derde geçecek. Sen fark etmeden bir arka
bir gıyubun asrı kafana dağıtılsa."

Ben krize girip cebim üzerinde yavaşlatarak kurtulmayı bir
layışımı meraklı keşif şakılarıyla bana hakmaya başladım. Jante
pantay gibi bir yarıda ona kavak ağacının arkasındaki marmar
tırı gösterdi ve kendimi kontrolü olmaya zorlayarak nehir ol-
duğuna anlattı. Ben hoplayarak gülmeye devam ediyordum,
kendimi notamın müsünüm değilim, sonunda çıkardığım sesleri
bastrahlınlık için merdiven ağzına tükürdüm. Dougal'ın sesleri
beni sükunetsiz ve bir anda kendimi kayıvermişim, Jante'nin
yıkalandığımda andaki yüzü aklıma geliyor ve gülmeye devam
ediyordum, seslerimin boğazımı. Karım ağrıya kadar gülmüş
çukullar önüme devam ettim. Sonunda gözlerimi merdivenlik
kırılarak ayağı kalkmayı bağladım. Jante ile Dougal topu-
ğumu hiç onaylamayan bir azerla bağında duruyorlardı. Jante
ayağı kalkmamı yardım etti ve beni, hatta buçuk gürp sesleri
kalkmaya devam ederken adamların atlarla birlikte beklediği
vere doğru girdim.

Orsada bir şey yokken bile geline kırına kapılmamda hep ka herhang bir sorun yok gibiydi. Kamp alanından uzaklaşmamak konusunda da oldukça dikkatliydim. Desgel bana bu haydutları yalnızca burarlarda pek sık görölmedigini soylüyor. Genellikle yolların üzerinde çalmaya değer bir yerler bulamamız ana ben yore de açöçliklerin arasından herhang bir se duyduğunda kılmeden duramıyordum. Su içmek ya da adut tılamak gibi rutin gıreceleri yaparken son hula Mağfirne erkeklerinin arasına dönmek için çılmde gelmi yaktıdım. Anık geceleri duyduğum hoarlana sceleri içmi rahatlıyordum, benimsiyenizin altında korumamamın korumamda sıkıntı da bu yana bırakmıyım.

Aradan birkaç gün geçmiş ve Horrocks'la buluşma günü gelmişti. Ben baktım, baktım, baktım. Kalmaktan korkuyordum.

"Burada kal," dedim güvenle. "Hayır! Ben de seni
geleceğim."

"Geleceğin," dedi Jamie bir kez daha sahırla. "Adını
çoğu Ned'le birlikte Cruise Gölü'nün oradaki kırsal köle
musa indirdikler. Druget ve birkaç kişi daha benimle birlikte

[illegible]

"Hay," dedim anla: "Senle pilyorum." Gururum an-
laşan kalıncı çok korktuğunu söylememi engelliyordu. Ona
ben de çok korktuğunu söylemek nasıyordum.

[illegible]

Benim için bu süreçte en büyük zorluk, her şeyi kontrol etmeye çalışmaktır. Benim için bu süreçte en büyük zorluk, her şeyi kontrol etmeye çalışmaktır. Benim için bu süreçte en büyük zorluk, her şeyi kontrol etmeye çalışmaktır.

İnönü yur yola baktı. Diğerleri yola devam etmiş, Jem'e sormaz gelenlerden sonra şikâretmiş. Her yeri merden inen-
e uğramadan oradan ayrılmayacak. Elindeki iri sopayla yer-
ten sürerek her yeri rupe aradı. Geri döndüğünde atları grup
kudretine bindi.

"Son derece güvenli," dedi. "Çare yine çabukları doğru işi ne çareyi saklar, aynı da saklamayı usurma. Aynı hallerde merhemden geri dönerçims. Bunun ne kadar süverçisi bel-
mesevün aynı gün hatırdan dönerçims umuyorum."

"Ben" Seninle geliyorum " Ne olacağını bilmeden bir an-
nede sığınmayı düşünmüyordum bile. Yalnız başına endi-
zi korku dolu saatler geçirmekten tehlikenin ortasına atıl-
mıyordum.

Jamie şahıslığını ve etkisini frenlemeye çalışıyordu. Utanıp utanırımı yakaladı.

"Bunu nasıl edeceğine söz vermemiş miydin?" diye sordu. Beni hafifçe sarıyordu.

"Evet, ama..." Bunu sadece o an mecbur olduğum için yaptığımı söyleyecektim ama o anımı bugün çoktan çalılıklara doğru çevirmiştik.

"Bu çok tehlikeli ve seni oraya götürmeyeceğin Clare. Meygul olacağın ve iş o noktaya gelirse savayken seni yetemesi kolaylaşacağıdır." Yazımdaki sıyrıklar şifreyi gösteren elon ceyrende aklı torbaya atıp bir şeyler aramaya başladı.

"Ne arıyorsun?"

"İyi. Eğer dediğim peyi yapmazsan seni dönmeneye kadar ağrıya bağlayacağım."

"Bunu yapamazsın!"

"Bak nasıl yapıyorum!" Yavaşladı. Çıktan bir tavla peyi etim ve dizgilerini istekle bir jekilde çalılıklara doğru çevirdi. Jamie gitmek üzere dönerken yanğımdan öpmek için eğildi.

"Dikkatli ol, Saksonyalı. Kaman yanında değil mi? İyi. En kısa zamanda geri dönmeye çalışacağım. Bir şey daha var."

"Neymiş o?" dedim şüphelenerek.

"Ben gelmeden bu çalılığı terk edersen kalıcının kemetiyle çıplak poposunu kızartırım. Bargrennan'a kadar yürümek zorunda kalıncan hiç hoşlanmayacağından eminim. Bunu sıkı tutuma," dedi yanğıma okuyarak, "hayatında hiç bopa tıbbi sevmemdim." Savırmamıştı, bu doğrudu. Yavaşça koruyordum, arada bir dönüp onun huzla ilerleyişini seyreliyordum. Eyrim üzerine eğilmiş, adeta onunla bir oluyuşu ve gelişin uçları arkasından uçuşuyordu.

Ağaçların altı biraz daha serindi, gölgeye girince at da ben de biraz soluklandık. İskoçya'da nadir görülen sıcak günlerden biriydi, saat sabahın sekiziydi ve güneş her yeri kavuruyordu. Korumak kuşlarla doluydu, bir grup bayraktara kuğu meclisi sol tarafında toplanmıştı, bir yerlerden bir harman dövmi süknemin seni geliyordu.

Amatör olarak kuşlarla ilgilenmişim. Madem kalın kalık

olun oluncu budala kocam boyunu vurducazı tehlikeli üyü üyü üyü gelene kadar burada kalacağım, bu zaman adam gibi beklemek için çaba göstermeliydim.

Çimenlerde rahat rahat otlayabilmem için koruyumun için eriyim, onun uzaklaşmıyacağını biliyordum. Ağaçların her bir elon altında çimler sonsa eriyor ve süpürge olanı buluyor.

Bu mepe fidanları ve kızıllıkla ağaçları dolu bir duvar. Kuşları erlemek için ideal bir yerdi. Hali Jamie'ye çok benzedim ve orahlık dolanıyordum. Bir süre sonra bir aralık böyle bir ünek yiyenin öngörünü burburinden ayırmaya çalıştım. Bu koruyumun geçmekte olduğunu fark ettim.

Biraz daha ilerleyince düzlüğün ufak bir kızıllıkla son bulduğunu gördüm. Yöresini değiştirip fidanların arasından kuşları sonun su sesine boğulduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Son kızılların üzerinden ağaçdaki vahye akan ve orada kahveyle güneş renkli küçük göletler oluşturan su kaynağını burada durdum. Kuyruğu oturup ayaklarını suya uzatım ve güneyi tadım çıkarmaya başladım.

Önemden huzla bir karga geçti, onu bir çift kızılkuşuk takip ediyordu. Şıman sıyali vücuduyla zıkkıllar gürecek arkasından bir bardardan uçaklarından kurtulmaya çalışıyordu. Kargayı takip eden diğer kuşlara bakarak gölümmedim. Kargalar kendi kılana uçarken düz bir çizgiyi takip ediyorlar mı diye merak ediyordum. Mesela şu uçan, düz bir hamsı uça derik.

Kalkaldım.

Jamie ile tartışmaya öylesine dalmıştım ki, iki aydır peyinde kalmış olduğum fırsatın önünde durduğumu ancak şu an fark ediyordum. Yalnızdım ve nerede olduğuma bilmiyordum.

Kayışın karşı tarafına baktığımda kırmızı dişbudak ağacının arasından gelen güneş görüşümü kamaıyordu. Demek orası diğerdu. Cruine Gölü de tam arkamdaydı. Cruine Gölü William Kalesi'nin sekiz kilometre kadar kuzeyindeydi. William Kalesi de Cragh na Dun'un altı kilometre kadar batıundaydı.

Muragh'la karıştığım günden bugüne geçen zaman bu-

yünca ilk kez tam olarak merde olduğunu biliyordum ya bunu olanı hiç yapmadan en fazla on beş kilometre uzaklıktaydın. Ya evden on beş kilometre uzaktaysın ya da Frank'ten.

Geri dönüp çalığa yürümeye başladığım anda hemen 6-7 kez düşüncem, yola çıkana göre alınmazdım. Heni William vardı, biterleyle karşılaşılabirdim. Anı sarp kayalıklardan aşağı düşmemi çok zorlu, onu da almazdım. Bu işi yürüyüşü başlatılabileceğinden pek emin değildim, bazı yerlerde kayalar çok dikti, köpürerek aşağı süzülen sulara balonca ortalarında ayağın kayabileceğin noktalar olduğundan da pek emin olamazdın.

Önemli tek yol kalıyordu, bu en uzak ve en dolambaçlı yoldu, yünca kaybetme olasılığın çok fazlaydı. Jamie ve Doupi düşüncelerinde beni kolaylıkla bulabiliyordu.

Jamie'yi düşününce kamızda bir ağrı saplandı. Bunu ona nasıl yapardım? Onu bir açıklama yapmadan, ondan özür dilemeden nasıl terk edecektim? Onun benim için yapmış olduğu onca şeyden sonra bir anda ortalıktan nasıl kaybolacaktım?

Bunu düşününce anı alamaya kesin olarak karar verdim. Bello de istemeden gitmek zorunda kalacağına düşünürdü. Bilen beni kayıp öldürmüş olırdı ya da bir hayvan beni pampara edebilirdi. Benden bir iz bulamayınca beni unutup yeniden evlenebilirdi. Bu kez belki de Leoch Kalesi'ndeki gey, Laochaire olardı.

Jamie'yi Laochaire'le aynı yataktaki düşünmek beni en az ona terk ediyor olmak düşüncesi kadar üzmüştü. Kendime bu kadar aptal olduğum için lanet ettim ama kızın o güzel yüzü gülmüş önünden geçiyordu, Jamie'nin onun o güzel saçların okşayan anı elleri de...

Bütünse keşfetmiş olduğum değerleri aradım ve yünca tarafından aşağı süzülen yağları sildim. Bu duygusalıkları kaybedecek zamanım ve enerjim yoktu. Gidebileceğim gitmedim. Bu elim geçirmiş olduğum tek şans olabiliyordu. Jamie'ye beni unuttuğuna ummaktan başka çarem yoktu. Ben onu hiç unutmuyacağımı biliyordum. Ama şu an onu aklımdan çıkıp sapmak zorunda olduğum işi düşünmeliydim, zaten yetenat gerektiliydi.

Dikkate ayağımı kayının kenarındaki dik kayalardan birinin üzerine koydum. Herla akan suyun yeni artık kayaların üzeri derinleşmeye başlamıştı. Bu çok zor olacaktı ama şu an için yürüyebileceğim bir bağlık bulmuşum. Zemin çamurlu ve kayalar kaygı ama geçilebilirdi. Biraz daha aşağıda suya girme noktasında kalacaktım, orada kayadan kayaya atlayarak ve denizim kayarak ilerideki ağırlığa ulaşmam gerekecekti.

Bu zorlu yolculuk için ne kadar zamanım olduğunu hesaplamaya çalıştım. Jamie gün batımından önce dönmemeycektiklerini söylemişti. Crome Gölü buradan altı yedi kilometre ötede idi ama yolum ne düşüncesi olduğumu ya da orada Horrocks'a ne kadar vakt geçireceğimi bilmiyordum. Tabii eğer oradaydı. Ama orada olacaktı, buna kendimi inandırmaya çalıştım. Hugh'la orada olacağını söylemişti. O garip kılığa ve gırtlama sesine rağmen Jamie onun güvenilir biri olduğunu söylemişti.

İki kayanın üzerindeki ayağın kaydı ve dizime kadar buz gibi suya girdim, eteklerim ıslanmıştı. Kendimi kayıya çıkıp eteklerimi mümkün olduğunca yukarı topladım, çoraplarımı ve sokaklarımla çıkardım. Onları kocaman tüplerinden birine koyup yeniden kayaya bastım.

Ayak parmaklarımla kullanarak kayaların üzerinde dala rahat dönebildiğimi keşfettim, nehrinle de dala belay oluyordu. Güneş gılları bazen nereye basacağımı görmemi zorluyordu, birkaç kere kendimi suyun içinde buldum, su ayaklarımla donmuştu ve artık basacağım yeri eskisi gibi rahat hissedemiyordum. Parmaklarımla kayaya yapışmak da zorlaşmıştı.

Neyse ki kayı biraz genişledi ve hemen daha sıcak olan çamur suya atladım. Değişik periyotlarla bir çamurda yürüyüp kayaların üzerinde zıplıyordum. Bianca için arasında Jamie'yi düşünmek için zaman ayıramıyor olmak beni biraz rahatsızdı.

Bir süre sonra bu rutine alışmaya başladım. Adım at, yakala, dur, etrafı bak, yeni adım atacak yeri bul. Adım at, yakala, dur... Kendime olan güvenim artmıştı ya da çok yorulmuşum, sebebini bilmiyorum ama dikkatimi dağılmaya başlamıştı ve hedeftime ulaşamadım. Ayağım üzeri hafif çamurlu kaplı bir kayanın üzerinde kaydı ve ben, kaimam, ve elbiselerim toplu halde suya

hınlık. Kollarımı iki yana açıp dengemi bulmaya çalıştımın hiç yardım olmaması.

Batmaya devam ediyordum. Normal şartlarda su çok derin değildi, bazı kayaların arasındaki bölümler biraz daha derinde ve bu kez o aralıklardan birine denk gelmiştin ve taş gibi batıyordum.

Ağızma burnuma dolan bar gibi sular beni jiletmişi, çığlık bile atamamıştım. Güneş rengi köpükler kulağımdan yola, yüzüme doğru geliyordu. İlsak kumaş hem beni içten çektiriyor hem de suyun döndürücülüğünü artırarak nefesimi daraltıyordu.

Savaşarak suyun yüzüne çıkmayı başardım ama kollarıma hem yeniden ağırlık çaktı. Son hırla başlarımı açıp elbisemden kurtulmaya çalışıyordum ama ben hepünden kumlamadan sular beni yutacak gibi görünüyordu. İçimden verirdim, insana ya, umum etkileri ağır alınmayacak küfürler savırıyordum ve ayıklanma dolanan kumaşları tekmeleyerek açmaya çalışıyordum.

Su kristal kadar berraktı. Ellerim birkaç kayaya dokundu, üzerinden koyu renkli yosunlarla doluydu. Su yosunu kadar kaygan, Jamie benim için bu benzetmeyi...

Bu düşünce panigimin geçmesine sebep oldu. Birdenbire yüreye çıkmak için anlamsızca debelenmemem gerektiğini fark ettim. Buradaki suyun derinliği üç metreden fazla olamazdı, dibe battığım zamanlarda döndürebilir ayaklarımı kullanarak yarılanırdım ve nefes alabilmek için tekrar yukarı çıkmayı çalışırdım yeterli olacaktı. Bu arada biraz ilerlersem bir kayaya rastlayabilirdim.

Batış oldukça yavaş gerçekleşiyordu. Suyun yüzünde kalırsam için debelenmediğim için etkilerim bir balon gibi açılıp yüzüme gelmişi, onları ellerimle ağız bastırdım, önümü görmem gerekiyordu. Dibe vardığımda ciğerlerim patlayacak gibi olmuştuk ve gözlerimin önünde siyah benekler uçuyordu başımdan. Eteklerimi toplayıp dizlerimi bükürüm ve tüm gücümü kendimi yukarı fırlatırdım.

Bu işe yaradı. Yüzüm suyun üzerine çıkmayı başardım.

son yarıdan önce çıkmadan önce hayatımın en hızlı nefesimi alırdım. Olmam bu da işe yarardı. Buna yeniden yapabileceğimi biliyordum. Bu kez daha çabuk barmak için kollarımı da açmış olurdum. Bir kez daha Blanchamp, diye düşündüm, derlemini kurt, olamaz mı ve aydın!

Sakın fırladım, bu kez yeniden suya gömülmenden önce göğsüme bir kazılık çarptı. Bu bir üveç ağacı olabirdi, bir daha suya çıkmıştım onun dallarından birine tutunabilirdim.

Yenden batarken açık olan kollarımdan birine bir şey tutunmaya çalıştım. Sert, sıcak ve ıslakın içine oturan bir şeydi bu, kaktüs bir el.

Öksüz ağızından sular saçarak diğer elinde bu ele yapıştırmaya çalışırdım kesintiye uğramış olmanın umurumda bile değildi. Dışarı çıkıp gözümün önündeki saçları çekene kadar bu tutunma sürdü. Başımı kaldırdığımda karpas endişeli bir şekilde Lancashireli genç onbaşı Hawkins'ı gördüm.

Kötü Anlar

Elbescim kolunun üzerinde duran ve hâli neredi olan yosunu kaldırıp karakol kayı defterinin ortasına yerleştirdim. Yosununda duran mürekkep bakkasını görünce yosunu alıp onu buradım ve oradan alıp yine bu defterin üzerine koydum, diğer desenler oluşmuştu. Bu işi kendim iyice kapırmıştım, bir sanat şaheseri oluşturduğuma maddikten sonra bunun altına kale bir sözçük yazarak tanımladım ve üzerine kum serpip iyice kurumaktan sonra dik bir şekilde masanın arkasına dayadım.

Bir adım geri çekilerek eserimi seyrettim, bu da benim, etrafına bakıncı dikkatimi dağıtıncı yeni süzgeçler akmaya başladım. Komutan Randall'la yapacağım kaçınılmaz görüşmeyi düşünmek istemiyordum.

Bir komutana yakışır bir ofiste, duvarlardaki resimler, yarı masasının gümüş kulpaları, yerdeki kalın halı gayet hoştu. Halının ortasına ilerledim, sarılen suların oraya akması daha uygun olacaktı. Kaleye yapışmış yolculuk sırasında üzerindeki kurumuştu ama iç eteğimi ve onun altındaki hâli vardı.

Masanın arkasında duran küçük dolaba açtım ve Komutan'ın yedek perçümünü orada durduğunu gördüm. Bir çift demir aygırı üzerine yerleştirmişti, arkasında sırayla gümüş keneli bir ayın, asker tasakları, fıncılar ve kemik taraklar durmuştu. Perçü masanın üzerine taşımam ve onu dolaba geri koymadan önce üzerine biraz önce yapmış olduğum işten artan kum tanelerini serptim.

Komutan içeri girdiğinde masanın arkasında cümle bir tırakla oturmuş aynada kendimi seyrediyordum. Benim dikkat-

denmiş görünüşüme, karışıklığın dolaba ve üzeri lekelenmiş kağıda dikkatle göyle bir baktı.

Görsünü bile karpmadan bir iskemle çıkıp tam karşına otandı ve rahat bir tavırla bir aygırı diğer duvarın üzerine koydu. Üstü küçük kancası vardı. Onun sapındaki kumları sıralı sağ elini seyretmeye başladım, halının üzerinde den geri salıverdim.

"Bu da güzel bir fikir," dedi nerere baktığını görünce. "Ama masanın önümüzdeki birkaç dakika içerisinde çok daha keyifli yerler bulabiliriz."

"Bundan eminim," dedim gözümün önüne düşmüş buklelerden birini arkaya atarken. "Ama kadınlara karpılamama risk varım, öyle değil mi?"

"Bu durumlarda buna senin var," dedi kibar bir tavırla. "Sıradaki senin duruşun buna uygun değil, görsellik. Zaten bu çok daha halka dostu bir eza, benzer konuyu sağlamla bulabiliriz." Arkasında duran büfeye uzanıp üzerindeki süzgeci aldı.

Kalelerin üzerinden birbirimizi süzerek bordo yapılarımla yaldırdık.

"Tolduğundan ötürü söz kutlamayı unuttum," dedi birdenbir. "Kaholümü affedin."

"Hiç önemli değil," dedim asil bir tavırla. "Kocaman adeta bir göstermiş olduğumuz bu misafirperverlikten çok hoşnut bulabiliriz."

"Bundan yapabileyim," dedi dudaklarında kocaman bir gülmeye belirmişti. "Sancım onlara burada olduğumuzu haber vermedim."

"Bunu bilmediklerini düşünürseniz seher olan işi nedir?" diye sordum, kendime olan güvenimi korumaya çalışıyordum. Masanın bu boşluk hissetmeye başlamıştım. Pencereye bir gülmem ama binanın diğer tarafındaydık. Janne'nin terk edilmiş masası bulmasına ne kadar vardı? Ne zaman benim skuruyuşu ile ilerlemiş görüp bir noktada kaybedecekti? İzlenim yok olmasın benim için bir dezavantaja dönüşmüşü. Randall Douglis'ler gündürmediği sürece burada olduğumuzu bulmalarını istiyorduk.

"Bunu bilseydi," dedi Komutan bir kapıya havaya kaldırdı. "30 sını kadar çoktan beni ararlardı. Son buluşmamızda Daniel benim kadınlar için uygun bir refakatchi olmadığımı çok iyi biliyor. MacKenzie klanı size öyle bir değer veriyor ki benim ellerime düşmemeniz için sizi akrabalığa kabul ettirdi. Sizin böyle öğreniş böyle vakit geçirmenize izin vereceklerim hiç sanıyordum."

İdare koruması gysilerime ve kahank saçlarına marifetini bir tavırla bakıyordu.

"Lanet olsun, seni neden bu kadar çok istediklerin bir düşünürüm," dedi dayanarak. "Ya da bu kadar kıymetli bir şeyi kullanan ortasında tek başına dolanmaya nasıl bırakıldın. Barbarların bile kadınlarına bundan iyi bakacaklarından eminim." İhtidare gözleri parlamaya başladı. "Ya da sen onlardan ayrılmayı düşünmüyü olabilir misin?" Arkasına yaslandı, bizzat fikrinden çok eriklenmişti.

"Doğan geçen umduğundan daha kötü mü geçti?" diye sormaya başladı. "İhtidare etmem gerekirse senin benimsiye görüşüne göre bu vahşi, yarı çıplak, kılış adamlardan böyle yanığa girmeyi kabul etmem beni oldukça şaşırttı. Bu göreviniz çok ağır olduğunuzun bir göstergesidir madam. Ve size bu görevi tüm kipleri gerçekten kullaman gerekir. Ama..." İhtidare arkasına yaslandı ve yarap kadehini dizinin üstünde dengeledi. "Korkunç görevinizin adını öğrenmekte ısrarcı olacağım. MacKenzie'lerden de ayrılmayı tercih etmiş olmanız sizin bir Fransıza gibi olduğunuzu gösterir. Ama kimin?"

Bana dikkatle bakmaya başladı, bir kuşu cezretmeye çalışıyormuş gibi. Bense içimdeki boşluğu dolduracak kadar yarap içtim. Gözlerimi ona diktim.

"Ah," dedim benden umulmayan bir kibarlıkla, "sanırım bu konuşmaya ben dâhil değilim. Kendi başınıza bu işi gözet pusu yapıyorsunuz. Devam edin lütfen."

Dudaklarını hafifçe kısı, köyedeki çizgisi daha belirgin hale gelmişti, hiçbir şey söylemedi. Kadehim yanına koyduktan sonra ayağı kalktı ve başındaki perahu çıkardı. Dolaba gidip on-

unla bir peruk yerine koydu. Bu sırada diğer perukların omuzunda uyah benekleri gördü ve bir an durdu, yurandığına değinmedi.

Kapıyı, uyah, güre ve parlak. Omuzlarına kadar uzanan saçları, bir kumaleyle bağlanmıştı, uzunluklar farklıydı ama en Fransk'ın daha çok benziyordu. Masadan uşağı ağı ve perukla çıkarken dalgıçmış saçlarını taradı ve kumalecin yeniden baktı. Ona yardımcı olmak için aynayı yukarı kaldırdım, böylelikle kendim daha iyi görebilecektim. Onu elmden aldı ve dolaba geri koydu, dolabın kapısını çarpıp kapadı.

Bu yarap hareketlerinin sebebi benim umulmasını korkak mıydı - böyleyse bağarlı olmuştum - yoksa ne yapacağını kararsızlanmadığından mıydı anlayamıyordum.

Olduğundan bir tepsi çay, o an için gerdunun biraz ottan kalemene yardımcı oldu. Randall hiç konuşmadan bir kumaleyi içti kapı bana uzandı.

"Kalan söyleme," diyerek konuşmaya başladım. "Birlik ben düşünüyorum. Bu yeni işkence yöntemin, boğalın sistemine benzer. Ben dayanarak oturarak inteyne kadar bunu bir yerler içmeye devam edeceğim ve sonunda beni her şeyi itaat etmeye..."

Bu sözleri hiç beklemiyordum ve gerçek bir kalkışa um. Bu umma çok değiyordum, çekemecesindeki kadın el yarımına da umulmanın sebebini şimdi anlayabiliyordum. Kendini umul ve bir kalkışa koyuyordu. Bitirince yere den dudaklarını o umum gulümsemesini kındurup beni sızmaye başladı.

"Ne olduğunuzu bilemiyordum madam ama umam şaşırtmamı biliyorsunuz," dedi. Kapının yanında ağı olan zili çıktı ve gış emir emine beni gerekli yere götürmesi için emir verdi.

"Yıldırım kaybetmemeye çalış, Thompson," diye eklemeyi ummadı, bu sözleri omumde komik bir reverans yapıp söyletti.

Bana gonerden yere girip kapıma dayandım. Onun yarapını hissetmemek iyi gelmişti ama bu kısa sürdü bir rahatlık. Kapsel deneyimimden ve onun hakkında duymış olduğum sözlerden Randall'ın nasıl bir karaktere sahip olduğunu çok

iyi biliyordum. Bunlar Frank'ın ters tarafına denk geldiğinde yapıp yapıp olan mı çıkışlarıyla aynıydı. Onu güldürmekle bir çok bir hata yapıyordum.

Kokuyu umursamadan oturup bu problemi nasıl çözeceğimi düşünmeye başladım. Kaçmamı anlıktır gibi görüyordum. Thompson tetikteydi ve Randall'in ofisi de binanın tam ortasıydı. Kaldırım her tarafı taştan yapılmıştı, duvarlar laç mermerin üstünde idi ve kapılar çok iyi korunuyordu, ayrıca hep çift kapılıydı.

Maden bozulmuş gibi yapıp buradan dışarı çıkmayı bilirdim ama bundan hemen vazgeçtim-bunun içi sebelsi bulduğum ortanın içine girerdim değil. Bu sağma bir gece karanlıkta operasyonunda neyi geçiriyordum, ya da ne için geçiriyordum? Burada olduğumu kimse bilmiyordu ve Randall'in buma binmesine haber vermeye hiç niyeti yoktu. O öldüğü sürece burada kalmaya muhtoldum, 30 an onun oyuncağıydım. Bu kez daha onu güldürdüğüm için pişman oldum. Espriden anlayan bir adam gerçekten çok tehlikeli olabiliirdi.

Herke Komutan hakkında bildiğim her şeyi bir araya getirmeye çalıştım, bu işe iyice yığındığıma çalıştım. Yarım kılıkla dandem olduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım. Hatırlayabildiğim şey çok ufak bir karetti ama bunu oynatırdım. Derin bir nefes aldım ve aldığım daha büyük bir hula büküp sığıştım terk ettim.

Ofise geri döndüğümde çayımı çekter koyup karpınım. Sonra krema ekledim. Bu iş olabildiğince uzatmaya çalışıyordum, onun sırasına bakmadan önce mümkün olduğu vakit kazanmaya uğraşıyordum. O yine en sevdiği pozama almıştı, tepende durmuş bana bakıyordu.

"Peki, dedi. "İhtiyacı kaçırmanı yapamayacak olan kişi yok. Benim hakkımda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Gülümseyerek önündeki çaydan bir yudum aldım.

"Hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" Şüphesiz gibi kaşlarına kaldırdım. "Siz bir fikrin yok mu?"

"Bir şey düşünmeye gerek görmedim," dedi her zamanki nezaketiyle. Gözlerimin bir kez daha üzerimde durduğuna.

"Halo," dedi, gözlerimin birer daha ortaya çıkması için mendili için sıkıştırdığım korsejime bakarak, "işin içinde ne tarafa dönürsün hak etmişsiniz cezayı vermektir büyük bir iş. Sizden ama bu keyfi sonuna dek ertelemek durumundam. Siz ilk sevgiyizle Edinburg'a göndermeye karar verdiniz. Oraya yüzüysel bir takım yaradılar varmasını istiyordunuz, ama ben bundan benim dikkatle bir adam olduğum sürece vazgeçtiler."

"Edinburg'a mı?" Şüphesiz gibi gelmeyi hayırmıyordum. "Evet, Edinburg'a düşünmüştünüz."

Düşünmüştüm. Tarihin en görülmüş ve en içten bir hediye-bundan biriydi. Karanlık, pırlang, yılanın saçları ve kasabkılımla meşhurdur. Oradaki mahkemelerin çoğu mahkemeye bile gitmeden olup gidiyordu.

Randall'ın yanından keyifle bir yudum aldım.

"Orada kendimi çok iyi hissedecektim. Onlara haklılık, onları pa yerleri sevdiğim çok açık..." Elbiseimin altından taktığım birer k. enişme bakıyordu. "Leitch Kalesi'nden sonra kimin oturduğunu bilmiyorum bir yer sunuyorum sana."

Yüksekten Colum'un sofrasında bulunsunlar kalır kezleri. Y. dandem yığılıyordum. Orası son derece kasırlı bir yer de bile beni oraya göndermesini engellemem gerekiyordu - bunu yapmamda, yapmamalıydı - oradan taş yapıtı denemeni anlamadım. Bana izin vermiyordum.

Konuşma oynama zamanı gelmişti. "Yi jendi ya da hiç..." F. m. m. kıldırıldı.

"Nasıl mersiniz," dedim sükunetle. "Bu konuda Sandringham Dükü ne düşünecektir bir fikriniz var mı?"

Şüphesiz kaynar çayı kasejime doktör ve garip sesler çıkarırdım.

"Ne," dedim rahatız edici bir tavırla.

Sıkıştırmaya çalıştım, gözleri bende idi. Çay fıncım yana kaymıştı, açık yeşil renkli halının üzerinde kahverengi lekeler oluşmuştu. Zili çalmak için herhangi bir hareket yapmadım. Boyunda küçük bir damar atmaya başlamıştı.

Masamın sol üst çekmeceesindeki muncik bir anfriz kutu-

sunun yanında duran koltu mendillerinden birini çıkarıp ona verdim.

"Umarım leke yapmaz," dedim tatlılıkla.

"Hayır," dedi mendili giirmenden gelerek. Gözlerini bana dikti. "Hayır, bu mümkün değil."

"Neden olmasın?" diye sordum. Geçmiş bir tavırla, neyin mümkün olamayacağını için altında ben de çok merak ediyordum.

"Bunu bana söylerlerdi. Sandringham için çalışıyorsun neden böylece aptalca davranışlar sergiliyorsun?"

"Belki de Dük senin sadakatını sınyoruyor," diye bir tal söyledi, her an ayığı fırlatmaya hazırım. Yumruklarımı sıkımsa, küçük karnajı masanın üzerinde elini atığı anda ulaşılabileceği bir mesafedeydi.

Bu cevabıma bir homurtuyla karşılık verdi.

"Ya da sen benim ne kadar saf olduğumu bulmaya çalışıyorsun. Ya da bu tavrımı daha ne kadar tahammül edebileceğimi sınyorusun. Saf değilsin ve tahammül sınırım da oldukça düşük." Gözlerini iyice kırmıştı ben gelebilecek bir darbeye karşı ellerimi karnajın üzerine koymuştum.

O ileri doğru bir hamle yapınca yana kaçtım. Demeli tuttuğum gibi üzerine fırlattım. Yana kaçtı ve demlik kapıya potlayarak kırıldı. Hemen kapının önünde beklemekte olan emir an kapıyı aralayıp kafasını içeri uzattı.

Komutan burnundan solayarak onu içeri girmesini izletti.

"Tut onu," diye emretti başın bir tavırla, bu arada masanın arkasına geçmişti. Benim nefesim de hızlanmıştı, soluk olma çalışıyordum ama başıma ne geleceğini merak etmeden düşünmüyordum.

Bana vermek yerine bakma fırsatını bulamadığım işi al çekinmesini ağı ve oradan uzun ince bir ip çıkardı.

"Ne tip bir adam çekinmesinde ip bulunduru?" diye sordum umursanmaz bir tavırla.

"Hızlı bir adam, madam," diye mırıldandı, bu arada bellerini arkadan birleştirip bağlamakla meşguldü.

"Yin," dedi emir erine ve arkasından bağrıma devam etti. "Neden ne duyarsan duy asla bu odaya girmeyeceksin." Bu son derece kötü şeyler olacağını ilk habercisiydi. O yolda çekinmesine yönelince bu düşüncemin boş yere olabileceğini anladım.

Kapıda parlayan bir buçuk görmek masanın üzerlerini bozuyordu. Savaş alanında bir adam bile buçuk görünce hışıya giriyordu. Ben de geri çekilmeye başladım, arkamda bağlı ellerim duvara çarpınca şarlamak zorunda kaldım. Buçuk geldi ve yavaşça ayağı mip göğüslerimin arasında durdu.

"Sandi," dedi tamiri olmuş bir sesle. "Bana Sandringham dediğin gibi bildiğin her şeyi anlatacağım." Buçuk biraz daha hareket etmesem üzerinde küçük bir delik açtı. "Bildiyğin kadar bekleyebiliyorsun tadım. Benim hiç acelem yok." Hafif bir ses duydum. Bu kumaşa açılan yeni bir delikten gelen ses. Buçuk tam kalbimin üzerinde durduğunu hissettim, biraz girdi.

Randall buçuk yarım daire çizdirerek göğüsüm altına değiyordu. Kumaş parçalanmış ve göğsüm dışarı fırlamıştı. Randall nefesim tutmuş gibiydi, çok yavaş nefes alıp veriyordu ve gözleri horlanırlara dikilmişti.

Hafifçe yana çekilmeye çalıştım ama hareket edilemeyeceğimi ilk çok kitledi. Bu manevra denemem de masaya dayanacak son buldu, bağlı ellerimle masanın kenarına yapıştım. Çok ileri geldiği anda geriye doğru bukulup elinde buçukla bir anı zambıldım. Ben öldürmek istediğim düşünmüyordum. Dük'e olan öfkem hakkında neler bildiğimi öğrenmeden bunu yapamazdım. Bu içime biraz su serpiyordu ama serpişen değinmedi onu da bilemiyordum.

Gülmece, Frank'e sınır bozucu derecede benzemeye başlıyordu. Bu onun öğrencilerini büyülemek ve taş kalıplı yönetimi kılavuzluk için kullandığı gulusuyla aynıydı. Başka partide çalıştığımız olsaydı onu etkileyci bulabilirdim ama şu an işi bile değildi.

Hata düzini kalçamın arasına sokup beni omuzlarımdan geri doğru bastırı. Dengemi koruyamadım ve masanın üzerine

devirdim. Büküklerin üzerine düğüğüm için elim çok acı ve çabuk attım. Büküklerinin arasına girip ve bir eli çabuk tutmaya yoğunurken diğeryle eteğimi sıvamaya başladım. İki koluma çalığım ama bu eteğimin sıvmasını daha da kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Ayaklarımı yakaladı ve bükük bükükçe okunmaya başladı, ısıltı iş eteğimi yukarı itiyordu, kombinasyonuma da belime kadar uydu. Elimi penelerime gömdüm.

Ofkeyle fırtın Harry'yi düşündüm. Bu İngiliz askerlerimin bundan başka işi yok muydu? Yüce ve geleneklerine bağlı İngilizler, hadi camım...

İngiliz Garaznos'un ortasında çabuk çabuk bağemamın hiçbir anlamı olmayacaktı ama yine de ellerlerimi nefesle doldurup yansıma denedim. Bunun karşılığında aslında bir tokat bekliyordum ama gelmedi. Tam tersine bu çok hoşuma gittiğini görüyordum.

"Devam et, bağır hayatım," diye fısıldayarak ferahlatmaya devam etti. "Ne kadar çok bağırırsan o kadar çok hoşuma gider."

Görlerinin içine bakıp, hırladım.

"Hadı bakalım, becer beni!" dedim arsız bir tavarla.

Siyah saçlarından ufak bir demet alınının üzerine düğüğüm bir an bakıklarını aralayıp onu cevap vermek istedim çünkü altınca küçük torunuma çok benzemişti. Vahşi bir tavarla göğüsümü sıkığı anda bu dürtü yok oldu.

Ofkeden delirmiştim, ondan öğreniyordum, çok ağabilmıştım ve karpı koyuyordum, nedense o kollar çok korkutmuştu. Bacaklarının arasında bir yumuşama hissettim ve uykumu hemen gördüm. Ben bağırmasam da süreç keyif alınamazdı, demek ki bu hiç gerçekleşmeyecekti.

"Ah, demek ki sorun bu, öyle mi?" dedim ve karşılığında yine bir tokat yedim. Ağzımı sımsıkı kapatıp başımı yana çevirdim, ona atılacak yanlış bir hareket yapmamaya kararlıydım. Tecrübenin çok onun gemi varılmaz otkesinden korkuyordum. Ona bakmamaya çalışırken camın önünde bir halden gördüm.

"Elbette karemin üzerinden hemen çekersen çok mutlu olurum," dedi arşık ve sakın bir ses. Randall eli hâlâ göğüsümün önünde öylece dundu. Jamie'nin elinde tabancası vardı.

Randall bükük saçıyla o çekilde kalakaldı, kulaklarına sımsıkı gılgılı. Yavaşça pencereye dönerken Jamie'nin göremediği eli sol göğüsümü bırakıp masanın üzerinde duran bükükte düğüğüm.

"Ne dedin sen?" diye sordu, duyduğuna inanmamıştı. Elbette bükükte kalakaldığı anda konuşmanın kam olduğuna görebilirdim ama bükük pencereye çevirdi. Bir an bakakaldı ve ardından gülümseme başladı.

"Sen, Taron, bu bizim vadiyi çok kedi miymiş! Senin için masamla bükük olduğumu düşünüyordum! İyileşip gitti mi dedin?" Ve bunun kam olduğumu ona söylüyordum? Onun da eli çok güzel, tıpkı kız kardeşim gibi."

Yasadınun kapatmış bükükli elini boğazına yaklaştırdı. Onun omuzunun üzerinden Jamie'yi görebiliyordum, pencereye bükük atlamaya hazır bir kediye benziyordu. Tabancayı masanın altına itiyordu, yüzündeki ifadede herhangi bir değişim yoktu. Duygularını belli eden tek şey boğazından yukarı doğru itilenecek olan kızarıklıkta, gömleğinin yakası açığı ve boyundaki yarının rengi kaparmazdı.

Randall bükük görünür hale getirip iyice boğazına bastırarak Jamie'ye döndü.

"Salah buraya doğru fırlatman bence daha doğru olur, tiye otuktan şikirdiyse onu bilemem. Duf kalmayı da tercih etmiş olabilirsin..." Gözleri kenetlendi, iki adam da kula bu an boyunca hiç hareket etmediler. Sonunda Jamie'nin vücudunu gılgılığın kaybetti ve vazgeçmiş bir tavarla denin bir nefesle itilmesini odanın ortasına fırlattı. Salah tıngırdayarak yere düğüğüm ve Randall'in ayazının dibine geldi.

Randall hızla yere eğilip silahı aldı. O bükük boğazından bir plazer doğrultmaya çalıştı ama hızla göğüsüne bastırıp bir an geri yandı. Bir eliyle beni orada tutarken diğer elinde silahı Jamie'ye doğrultmuştu. Elinden bırakmış olduğu bükük masanın dibinde bir yerlerdeydi. Başparmağımda onu yakala-

yahıl mıydım? Kısım ulaşamayacağım kadar uzak bir nokta idi.

Jamie'nin ortaya çıkması Randall'ın gülümsemesine yok etmemişti ama şu an bu gülümsemeye iyice ortaya çıkmıştı. Kızık, depresi bile görünüyordu.

"Evet, bu çok daha iyi..." Göğüsüne bastırıldığı elini yerden fermuarına götürdü. "Sen gelmeden önce bağladığım bir tırnağı sevgili dostum. Bu işe kaldığım yerden devam etmem için canını sıkamaz."

Jamie'nin yürüme hızını yavaşlatması oldu ama yerinden kopmadı. Silah hâlî ona dönüktü. Randall bunu doğru döner dönmez Jamie'ye kendini tıbbi olarak önüne attı. Başarak onu durdurmak için ama dilini damagına yapıştırdı. Randall'ın tetiği adam parmaklarının eklenmesi bembeyaz olmuştu.

Silahın çıkan çığırda yankılanırken Jamie yutmuştu. Randall'ın nudesine gömmüştü. Diğer yutmuştu adamı burnuna çarparken şırınc bir çığır çıktı ve eteğine kızıla sıçradı. Randall'ın göğüs yerinden kaydı ve adam bir sıçır gibi onun ortasına devrildi.

Jamie arkasına girip bemi kaldırdı ve büküklerindeki elni kesti.

"Buraya buş bir silahla gelip blöf mü yaptın?" diye ötekile çığlık attım.

"Dolu olsaydı adamı gördüğüm anda vururdum, vurma mıydım söyleseye?!" diye ösladı.

Koridordan ayak sesleri duyuldu. İplerden kurtulmuşuz, Jamie beni pencereye doğru çekti. Pencerenin yerden yüksekliği yaklaşık üç metre kaidardı ama ayak sesleri çok yaklaştığını birlikte aşağı atladık.

Ben yere çarpanca yuvarlandım, eteklerimi birbirime daldım. Jamie beni yerden kaldırıp duvara doğru itti. Kızık yine ayak sesleri geliyordu, alnı asker gördük ama onlar bizim olduğumuz tarafa bakmadan ilerlemeye devam ettiler.

Onlar uzaklaşıp uzaklaşmaz Jamie elini tutup beni diğer kipeye doğru kıştırdı. Kışeye geldiğimiz anda yine duvarı karşıya pararak kaza bir süre durduk. Nerede olduğumuzu anlamıyorduk.

Önce kadeşlerde kalenin dış duvarına girip sığılsın bir tırnağı vardı. Jamie başıyla onu bana gösterdi, ulaşılmaz bir nokta vardı.

Jamie öne bina yaklaşıp fışkırdı. "Pencereyi duydüğün anda ben hatta merdivene koş ve benim beni arkamda bırakırdım."

İçime sallayarak anladığımı belirttim. Kalbim deli gibi atıyordu, bitemi aşağı indirip balanesa bir göğüsün hışırtısı çıkıyordu. Şu an benim için yapılabilecek bir şey yoktu. Kalbime tepkiyi koğuşa baskılandım.

Duvarın duvardan oldukça güçlü bir padama sesi geldi, havanın bir tırnağı gibi bir ses çıkmıştı. Jamie beni hafifçe ilerletti. Kışeye merdivene sıçradım ve itirmeye başladım. Jamie de itirmeye başlayınca ahşap isanın açılışıyla çitirdim. İki tırnağı.

Merdivenin tepesine gelince dönüp kaleye baktım, duvarın ortasında küçük benadan simsiyah bir duman çıkıyordu ve adamlar ortaya doğru koşuyordu.

Jamie hemen yanımda belirdi. "Buradan." Eğilerek geçtim. Jamie de onu izledi. Duvara yerleşirilmiş bayrak direğinin ortasında durduk. Bayrak kafamızın üzerinde sallanıyordu, ipi de bir tırnağı sesler çıkararak çarpıyordu. Jamie duvardan aşağı atarak bir yerler aranıyordu.

Yerden dönüp baktım. Adamlar küçük benanın yanına tırnağı bağlanıyordu. Bir kenarda ahşap bir platform vardı, bir tırnağı metre yükseldiğindeydi ve yanında bir merdiven bulunuyordu. Tam ortasında kocaman ahşap bir haç yükseliyordu, ve haç kenarlarından ise ipler sarkıyordu.

Jamie duvardan aşağı bakmaya devam ederek ıslık çaldı. Rüzgârda Jamie'nin atıyla birlikte duvara yanağı.

Jamie bayrak direğinin ipini kesti. Ağır kırmızı mavi bayrak ipi boşa düştü. İpin boşa kalan uçlarından birini parmaklarımla birine bağladım ve diğer ucunu da duvardan aşağı attım.

"Çabuk ol!" dedi. "İpi iki elinle simsiyah tut, ayaklarını duvarın altına at. Haydi!" Hemen söylediklerini yaptım.

ip kayarken ellerimi yaktı. Atların yanına, yere indim ve benimsiye başladık.

Arkasından kimsenin gelmediğinden emin olduğumda kalelden üç dört kilometre kadar uzaklaşmıştık, atlarımızın yanına. Dougal kısa bir süreyle sonra Macintosh topraklarına doğru ilerlemesinin en iyi çarşım olduğuna bildirdi, orası en yakın güvenli klan topraklarından biriydi.

"Akşam Doonesbury'ye varmış olursanız, orası yeterli kadar güvenli olacaktır. Yarım burdan her yerde bahsediyorlar ama bu baharlar oraya ulaşmadan bir süre geçmiş olursunuz." Akşamıydı, atı sabit bir hızla sürüyorduk, demiriz burdan geçen ahalile en arkadan ilerliyordu. Atım bırakığım yerde bizi bulmuştu mu oluyor ve onu evine götürecekti ya da kızı bekliyorduk.

"Beni nasıl boddun?" Olanların etkisiyle titremeye başladım, kollarında kendini tutmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Ellüslerini kurumuştum ama beni iliklerime kadar donatmıştım.

"Yalnız kalmaman için yanına bir adam göndermeye karar verdim. Seni oradan ayrılırken görmemiş ama umuşu görsen ki kelleri görmüş ve sen de onlarla birlikteymişsin." Janne'nin ses domuktu. Onu suçlayamazdım. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

"İngiliz casusu olduğumu düşünüp beni orada bırakmış olmana çok yagırdım."

"Dougal bunu yapmak istedi. Sizi gören adam, sizin ipleriyle boğuştuğunu söyledi. Gelip bunu görmek zorundaydın." Başımı eğip bana baktı, yüzünde hiçbir değişiklik yoktu.

"O odada olanları gördüğüm için çok şanslım Sakoroy. Arab Dougal senin bir İngiliz casusu olmadığını kabul ediyordu."

"Dougal mı? İyi, peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi, sadece gıgırtı bir ses çıktı. Bir süre sonra bana acıdı ve şalını omuzlarıma koydu ama bunu sevmiydim.

beni gördükçe hiç dokunmadı. Konuşmadı ya da sormadı. Benim için, düşünceleri tutan eli her zaman olduğu gibi yutmuştu ve söz değildi.

Ben uşuğu hem de hazırsıydım. Bu duruma daha fazla tahmin edilecek durumda değildim.

"Sen ne? Lütfen söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Beni ağlama sınırlıdır diyorlar." Sesim düşüncelerimden çok daha az güçlüydü, onun daha da gerilediğini hissettim. Harlı sonuğuna yana çevirip, düşünceleri çekerek yolun yanına dündü. Daha bir ne olduğumu anlayamadan atım uşuğu beni de çekerek uşuğu andırıyordu. Yere ayak bastığımda dengem bulabilmek için hafif sallandım.

Benim düşüncelerimi gören Dougal ve diğerleri de durdular. Janne onlara devam etmelerini işaret etti. Dougal ilerlediğini söylemek için kolunu salladıktan sonra, "Uzun sürmüyor," dedi ve yoluna devam etti.

Janne onların bizi duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını istedi ve beni çekerek kendine döndürdü. Çok güçlüydü, adanmış olmasına hazır bir bismiydi. Ben de öfkelenmiş ve başlatmıştım, ben bu şekilde davranma hakkımı ona vermiştim.

"Sorumak mı? Sen buna sormamak mı diyorsun? Senin düşüncelerimden dökelene kadar sormamak için kendimi tutuyordum ve sen bana sormama mı diyorsun?"

"Beni ağlama sana ne oluyor böyle?" diye öfkeliydim.

"Bana ne mi oluyor? Dur satta anlatayım. Bunu sadece soruşun için söylüyorum!" dedi. Sıkılmış düşüncelerim arasından, "Sıkılmış sınırlı bir İngiliz casusu olmadığını iddia etmeye çalışıyordum. Bir dahaki sefere nasıl bir aptallık yapacağımı söylemekten sıkıldım. İnsanların gözümün önünde sana tecrübe etmeye kalkışmasını seyretenekten sıkıldım! Bundan hiç söz etmiyorum!"

"Beni keyif aldığını mı sanıyorsun?" diye bağırdım. "Bana benim suçum olduğunu mı söylemeye çalışıyorsun?" Bu sözler üzerine beni sarsmaya başladı.

"Kesinlikle senin hatun! Bu salısl sana kalmanı söylediğin yerde kalsaydın, bunların hiçbirisi olmayacaktı! Ama sen beni dinlemedin, ben senin için neyim, neden beni umursamam ki? Aklsına eseni yapıyorsun ve ben bunun sonunda seni evlerinin yukarı sıranmış bir halde yatarken buluyorum, burakların arasında dünyanın en büyük pisliği sana salıp olmasa bura bekliyor! Hem de gözlerimin önünde!" Normalde belli belirsiz olan kışkık aksanı gıcıkla belirginleşiyordu, bu onun ne kadar özgün olduğunun baglica göstergesiydi ve bunu anlamak için daha fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Burun buruna duruyorduk ve birbirimize bağırıyorduk. Jamie'nin yüzü kıpkırmızıydı, ben de kızarmaya başladığımı hissediyordum.

"Bu kesinlikle senin suçun! Beni ciddiye almıyorsun ve benden sürekli olarak şüpheleniyorsun! Sana kim olduğumu söyledim ve bu doğrudur! Sana seninle gelmemin tehlikesi olmayacağını da söyledim ama sen beni dinlemedin! Dindin mi? Hayır! Ben sadece bir kadınum, neden beni dinleyeceksin ki? Kadınlar sadece kendilerine söyleneni yapmalıdır, emele uyup adamın dizinin dibinde oturmalıdır. Erkeği ona ne yapacağını söyleyene kadar öylece beklemelidir!"

Beni bir kez daha sarstı, kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Bunu yapmış olsaydın, şu an peşimizde olan yüzlerce kocamızı urbahşadan kaçırmıyor olacaktık. Seni bağlamalı mıyım, yemimi fırlatmalıyım bilemiyorum, Ah Tanrım, sana muhtakkak bir şey yapmalıyım."

İşte o anda hayallerine tüm gücümlle bir tekne sıvırdım. Geriye sıçrayıp dizlerinin üzerine düştü, bunu somakla demicilerimden kurtulmak için yapıyordu.

"Bunu bir daha denemeye kalkarsan sana öyle bir tokat atarım ki kulaklarının çınlamasından yerinde duramazsın!"

"Kaba ve aptalsın," dedim omuzlarımı tutan ellerinden bir kez daha kurtulmaya çalışarak. "İngilizlere bilerek yakalanmış mı sanıyorsun?"

"Ben düzlüğe otarlardan sonra bunu bilerek yaptığını düşünmüyorum!" Ağzım açık kalakalmıştım.

"Düzlüğe otarlar mı? İngiliz firarilerle otarlardan mı bahsediyorsun?"

"Kesinlikle! Seni orada koruyamadığımı düğünden ve buğlun. Bunu tek başına yapmak zorunda kaldın ve kendini benim kırım dokunmuş olan adamın kollarına atarak bunun intikamını almayı planladın. Sen, benim karım olarak bunu yaptın!"

"Kara! Kara! Ben umurunda bile değilim! Sadece benim memem, tek derdim bu, malına birilerinin dokunmasından hoşlanmıyorsun!"

"Evet, bana aittir! Sen benimsin!" Parmakları iyice omuzlarıma girmişti. "Hoşlansan da hoşlanmasan da sen benim karım!"

"Hoşlanmıyorum! Hiç hoşlanmıyorum hem de! Ama bunun senin için bir önemi yok, öyle değil mi? Yatağın rutubetli mi ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimün hiçbir önemi yok! Senin için anlamlı sadece bu, dilediğin an becereli...ceğin ol kadin!"

Bu sözlerimin ardından yüzü bembeyaz oldu, artık beni de bir hula sallıyordu. Başımı tutmam imkindsızdı, diğlenim imkindsızdı ve dilimi sırtıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırak, seni..." İşte o an bilinçli, unklıran Harry'nin kelimelerini kullandım, artık tek derdim sen olmektin, "seni kızıştırmış piç kurusun!" Bıraktı, bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu.

"Seni ağız bozuk orospu! Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

"Seninle konuştuğum şekilde konuşurum! Bana ne yapacağımı söylemezsin!"

"Öyle görünüyor! Sen dilediğin her şeyi yaparsın, bunun yanında kimin istediği de umurunda bile olmaz, öyle değil mi? Seni hencil, snatçı."

"İnsan tek şey o lanet olası gururun!" diye bağırdım. "Düzlüğe kimini de firarilerden kurtaran bendim ve sen buna

tabii ki öldürmüyordun öyle değil mi? Sen sadece orada iyileş
durdun! Başka bir olmasaydı pu an ölmüş de oluydun!"

Bu sözleri ağzından çıkaran kadın, beni orada kurtarılanı
olduğu için ona karşı olduğumun farkında değildi. Hay
dar gırtlıydık, ey ki başıma vardı gırtlı cümleler kuruyordum
kafasında. Ama pu an farkına vardığım şey, manikili ya da değil
fark etmez, olanlardan dolayı onu suçladığımda. Onu gören
beni korumakta ve bunu yapmamakta. O bunu daha net olarak
görebiliyordu.

Oylece durdu, nefes alış veriş değişti. Duygu yüküyle
konuşmaya başladığında konuşma tarzı ve ses tonu çok fak
leydi.

"Kalenin avlusundaki çarmları gördün değil mi?" Başını u
layarak onu onayladım.

"Ben oraya bir hayvan gibi bağlandım ve her yanım kilit
kapanana kadar kaptırdım! O yaraların izlerini ölece kadar
uyuyacağım. Bu ağamüstü şans yardım etmeseydi başıma ge
lecek olanlar daha önce yaşadıklarımdan çok daha şer olacaktı.
Beni önce kaptırdıktan ardından asacaklardı." Zorlukla yakındı
ve konuşmasına devam etti.

"Bunu bildiğim halde peşinden oraya gelince bir an bile
tereddüt etmedim. Dougal'ın söyledikleri de doğru olabilir,
bunu bile düşündüm! Silahı nereden bulduğuma bilmiyorum
nau?" Başımı salladım, öfkem geçiyordu. "Duvarın üstünde du
ran bir nöbetçi öldürdüm. O bana ateş etti, silah bu yüzden
boştu. İskaladı, ben de onu tamamen öldürdüm. Senin çölen
duyunca onu da orada bıraktım. Seni kurtarmak için bir darac
adam öldürebilirdin Claire." Sesi çalınmaya başlandı.

"Sen çölen önce, sana koştum, iki elim ve boğ bu kadar
sana koştum." Artık biraz daha sakın konuşabiliyordu, gırtlı
acıyla doluydu. Beni susuyordum. Randall'a karşıduvara
verdiği huzursuzluk ve korku onun o kaleye geri dönme
masını düşüncemden engellemişti.

Arkasını döndü, omuzları çöküştü.

"Halksın," dedi kısıp sesle. "Hem de çok halksın." Sen
de öyle yok olmuştun, başına kadar hiç duyulmadığın bir ses

le konuşuyordun, bu farklı sesin çok daha ötesinde bir
ses.

"Gururum insani. Ve sahip olduğum tek şey gururum."
Kalenin önündeki çam ağacının gövdesine, başını da kalenin
dışına çıkarttı. Sesini duyurmaya zorlanıyordu.

"Ben parçaları ediyorsun Claire."
Aynı şey pu an bana da oluyordu. Üzülerek onu yaklaşıp
Kalenin beline doluyunca kapıyı açmadı. Yanıma sırtını dayadı.
"Görüşme zorlaştı, titriyordu."

"Çok dilerim," dedim. "Lütfen beni affet." Döndü ve bana
bakarak yavaş yavaş titremesi azaldı.

"Affedildi," diye fısıldadı saçlarının arasından. Beni bira
ce hakmaya başladı, çok resmi ve ciddi bakışları bunlar.

"Ben de özür dilerim. Söylediklerim için. Çok canım acı
tırdı ve ulaşılmadığım sözler sarf ettim. Sen de beni affe
debilir misin?" Yapmış olduğu konuşmadan sonra, özür dile
me için hiçbir sebep yoktu ama başımı onu onaylayıp ellerini
altırdım.

"Affedildi."

Hiç konuşmadan atımıza bindik. Yel düdüdüdü, ilerideki
duvarın arkasında Dougal ve adamlarını görebiliyorduk.

Yine yine benimsiydi, bir koluyla beni tutuyordu ve ben
onun gövdesindeyim. Ama hâlâ bir boşluk ve bir skem vardı, her
pu an anımlarla yoluna girmemişti. Birbirimizi affetmiş
miydim sözüklerin etkisi hâlâ geçmemişti. Onlar hafız
larımızda zihni kalmıştı.

Hesaplaşma

Deoneshury'ye ulaştığımızda hava iyice kararmıştı. Jannet bura arabasını durak yeri olan bir hana sahne. Dougl hancıya ödemeyi yaparken acıyla gözlerini yandı; ömrü zevkten sarı olmak için günışıklarının her kısmından vazgeçti anında kalmıştı.

Bugünışler bize akşam vemeği ve bol bol tura da sağladılar. Bu akşam vemeği son derece sancı ve sessizlik içinde geçti. Buluşmuş olmamın üzerine geçirmiş olduğum Jannet'in ginele ile orada oturuyordum, inhanın zedelemem. Jannet bura anda buan adanmış ben orada yokmuşum gibi davranıyorduk. Jannet bile zaman zaman hana etmek ve et utarmamı denli bir şey yapıyordu. O daracak odaya varabilmek biraz hoş bulmamı sağlanmıştı. Yatak örtülerinin ne halde olduğunu bil bilmadan kendimi yatağa atıp derin bir nefes aldım.

"Bana. Olduğu uzun bir gündü."

"Ah, evi." Jannet yakasını ve manet düğmelerini açtı, kabanı kemeri gövde ve öylece durdu. Geri kalın çıkarmıştı bir hareket yapmadı. Kulcası kemeri kemeri çekerek girdi ve kemeri elinde diye katlayıp düşünceli bir tavarla derin o nem.

"Yatağı gel Jannet. Orada ne yapıyorsun?"

Yatağı yanına gelip durdu, elindeki kemeri ileri geri sallıyordu.

"Korkmam bu gece uyumadan önce çözmemiz gerek bir problem var." Bir anda içine bir korku yerleşti.

"Nedir o?"

Jannet cevap vermedi. Yatağı da oturmaz, bir tabure çöktü anılarına geçti.

"Bu akşamı hepimiz ölebilirdik," dedi caka bir anlık, "bana farkında mısın Claire?"

Bu an için oturma içinde yorgana bakmaya başladım. "Evet, biliyorum. Bu benim hatam. Ölmüş olurdum."

"Demek farkındasın," dedi. "Bana anımsadık erkeklerden birisiymiş olaydı, yani hepimizi böyle bir tehlikeye atmış olsaydı, orada hemen öldürülmediği takdirde ya kulakları kısılsaydı ya da kampanıya. Bana da biliyor musun?" Benimsem ağzı hısmetti.

"Hayır, bilmiyordum."

"Bazen katillerimizi bilmiyorsun ve bu benim için bir avareddir. Sana saklanmamı söylemişim, bunu yapmış olaydın hepimiz hiçbir şey gelmiyorduk. Şu an İngilizler her delikten içeri girerler, bundan sonra gündüzleri saklanıp geceleri yorulmak zorundayız."

Durdu. "Komutan Randall'a gelince... Bu da başka bir mesele."

"Ank burada olduğuna biliyor ve seni arayıp bulacak. Bunu mu söylemek istiyorsun?" Ateşe bakarak başını salladı.

"Evet. O... Osmunla aramızda özel bir durum var, bunu biliyor."

"Çok üzgünüm Jannet," diye konuşmaya başladım ama o cümleyle beni susturdu.

"Eğer bu işten zarar gören tek ben olaydım emin ol ki ağlamam bile ağlamazdım. Ayrıca bu konuyu konuşurken," anı dedi gineleyle bura baktı, "o hayranın sana dokunduğuna gündüzünde neviylese öldüğümü sandım." Başını yine ateşe çevirdi, yatağına ifade çok sarı, akşamı otanları yeniden yapıyordu sanki.

Bu an ona Randall'ın... Randall'ın kıyafetlerindeki bulmamak istedi ama bunun iyilikten çok kötülüğe sebep oluyordu bilmem. Jannet'ye sarılıp beni affetmesi için yalvarmıştı anımsadım ama ona dokunacak cesareti kendinde bulamamış. Ümitsiz bir sessizlikten sonra derin bir nefes alarak yatağına ve kemeri kalçasına vurmaya başladı.

"O raman," diyerek konuşmaya başladı. "Bu konuyu hemen halletmeliyiz. Emirlerinizi dinlenilmiyince hepimiz çok büyük zarar vedin! Claire, seni bu yüzden cezalandırmam gerekir. Bu sabah aydınırken sana söylediğim sözleri tutuluyor mu?" Harbiyordum, huzla kendimi yatağın öbür ucuna atıp onun davasına yatkınlam.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğini gayet iyi biliyorsun," dedi sarih, "bu tağın üzerinde der çok ve eteğini kaldır kadın."

"Böyle bir şey yapmayacağım!" Yatağın başucunda otup da elinde simsık sarılıp köşeye bürüldüm.

Jamie gözlerini kısarak beni seyretenmeye başladı, bir sonuç hareketimi hesaplamaya çalışıyordu. Onun istediği şeyi yapamıyordum, benden çok daha iyi. Sonunda konuşmanın hemen harekete geçmekten daha iyi olduğunu karar verdi, yavaşça yatağa çıktı ve emelleyerek yattı geldi.

"Bak Claire..." diye başladı.

"Sana üşün olduğumu söyledim!" diye parladım. "Ne öyleymi. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım!"

"Zaten sorun da bu," dedi sükunetle. "Yapabildin. Çünkü hiçbir şeyi gerçekliği kadar ciddiye almıyorsun. Hayatın daha kolay sürdüğü bir yerden gelmiş olduğuna inanıyorsun. Senin geldiğin yerde bu bir ölüm kalım meselesi olmayabilir. Emirleri uymamak ya da her şeyi kendi bildiğin gibi halletmek onunla yazılmayabilir. Bunun sonucunda birilerini harışa razı edebiliyorsun belki ama bunun ölümüne sebep olmak böyle bir şey değildir." Parmaklarıyla eteğinin pörsenyle oynarken söyleyecektikeni bir anıya getirmeye çalışıyordu.

"Gerçek şu ki benim gibi bir adamla buluşmaysen bütün bu ufak hareketler çok büyük ve halledilemez sorunlar yaratır." Ağlamak üzere olduğumu görünce omuzumu öksedi.

"Beni ya da başka birini bilerek tehlikeye atmayacağında eminim. Ama tıpkı bugün olduğu gibi farkında olmadan bunu yapabilirsin çünkü sana anlattığım şeylerin gerçekten tehlikeli olduğuna inanmıyorsun. Kendi hayatına dıyanmaya alırsın."

Beni farkındayım," yan gözle bana baktı, "bir adamın sana ne yapman gerektiğini söylemesine alırmıydın. Hepimizin iyeliği için bunu bir an önce öğrenmek zorundasın."

"Tamam," dedim kısık sesle. "Anladım. Çok haklısın. Doğru söylediklerine inanmasam bile bundan sonra senin emirlerini uymam."

"Güzel." Ayğa kalkıp karneri eline aldı. "O raman yataktan laftı ve hemen şu işi halledelim."

Ağın apık öylece kalakalmıştım. "Ne? Sana emirlerini dinlenilmiyince söyledim ya!"

Denir bir nefes daha aldı, öfkelenmeye başlamıştı, yarıdan ağızda. Beni süzmeye başladı.

"İyi de. Beni andığımı söyledin ve ben de buna inanırım. Ama aslında gerçekten bilerek arasında büyük bir fark vardır." İstemeden de olsa onu onayladım.

"Seni cezalandırmak zorundayım. Bunun iki sebebi var. Birincisi böylelikle artık bunun önemini anlayacak olman." Birazdır gıcıklaştı. "İkincisi tecrübelerime dayanarak sana şunu söyleyebilirim iyi bir dayak hayatı başka bir açıdan bakman sağlayacaktır." Yatağın kenarına iyice yapıştım.

"Beni sehp işe," diyerek devam etti, "diğer adamlar... Bu ağın sana nasıl dıverandıklarının farkında mısın?" Farkındaydım, yemekte çok rahatsız olduğum ve odaya kaçmış olmak beni çok mutlu etmişti.

"Adakt denen bir şey var Claire. Sen hepsine büyük bir yanlış yapıp ve bunun acısını çekmelisin. Ben senin kocamın ve bana yapmak benim görevim. Anlayabiliyor musun?"

Bu sözleri verebilecek pek çok evahım vardı. Adil olmanın - ki bu durumda adalet gerçekten de ondan yanlıydı - benzer, ne sebeple olursa olsun dayak yemek onurumu çok incili.

Arkadığım, koruyucum ve işiğim olan bir adam bana bütün tapına kendimi ibaretine uğramış gibi hissedecektim. Ama o kadar küçük koca bir kahve bir sineklik gibi kullandığın bir adamın emrine kendimi teslim etmekten de ölüm kopuyordu.

"Beni dövmene izin veremeyeceğim," dedim kararlılıkla. "Benim devam edeceğim."

"Ah, öyle mi?" derken kollarını kaldırdı. "Bak karım, bu kumaşta karar vermiş olduğundan oldukça züpheleyim. Servis de sevmeden de benim kanımın. Kolumu kurtmak ya da senin bir yün gişiler boyunca kapatıp sadece su ve ekmecek vermeden bahsettim - sakın beni bunları yapmak zorunda bırakma - o kadar poponu biraz kızartacağım."

"Bazımın!"

"Eti de namaklım. Öncesinde olmasa bile dayak sırasında bir giriyordun. Seni iki çiftlik öteden duymalarını bekliyorum, o oldukça güçlü ellerlerin var." İlgrenç bir şekilde suratı ve yatağı yanına geçti.

Parmaklarını yapıştıkları yerden söktü ve beni yatağına oturttu. "Bu da namaklım. Öncesinde olmasa bile dayak sırasında bir giriyordun. Seni iki çiftlik öteden duymalarını bekliyorum, o oldukça güçlü ellerlerin var." İlgrenç bir şekilde suratı ve yatağı yanına geçti.

"Claire sana bunu yapacağımı söyledim! Bana yardımına ihtiyacın bu iş bir düzine tokatla halledileceği."

"Ya olmazsan?" Sesim titremiştir. Kemeri alıp bueşğünü halıya indirdi, sınır boyunca bir ses çıkmadı.

"O zaman darımı sırtına koyup seni koluma yoruluncaya kadar dönmek zorunda kalacağım ve emin ol ki sen bundan çok daha önce yorulacaksın."

Yatağı tepip ona döndüm, yutunuklarımı sıkımsam.

"Sen bir barbarusun! Sen... Sen bir sadistisin!" dedim öfkeyle.

"Bunu tatmin olmak için yapıyorsun! Bunu yaptığın için seni öldürebileceğim!" Jamie kemeri kavrarak durdu.

Sakin bir sesle bana cevap verdi. "Sadistim ne demek olduğuna bilmiyorum. Ben seni bu akşamımsı yaptıkların için affettim, sen de beni popomun üzerine oturtmayı başarabiliyorsun. O gün affoluyordum."

"Tatmin olma mercedesine gelince..." Dudakları kıvrıldı.

"Sana sezişlerimden zorunda olduğumu söyledim. Bundan ki-yol alıncaya kadar söylemedim." Parmaklarını bana doğru salladı.

"Buna gel."

Erkek odadan ayrılmamak için elinden gelen her şeyi yaptım. Seçimleri taradım, kurdeleleri bağladım, beğenmeyip diğer yerden bağladım. Dün geceden beri Jamie ile kamaşmıştım, o da tereddüdümün farkındaydı ve beni onunla buluşmaya istemem için zorladı.

"Düşümler ile karıştırmaktan korkmamalısın, Claire. Seninle her şeyi göreceğiz ama çok kötü olmayacak. Çeneni kaldır." Halkın penesini alımı okuyunca ben hızla elimi uyardım ama o pek yakmadım.

"Eh!" Parmaklarını geri çekti. "Dikkatli ol, biraz önce merdeceğimizi biliyordun." Beni bıraktı ve kollarıyarak kalıyordu.

Kedi yatağına oturdum, diye düşünmeden edemedim.

"Hıç da bir gece değildi. İstikrarlı yaptığın işbirliği."

Hıç da bir gece değildi. İstikrarlı yaptığın işbirliği. Bunu bir kör dövüşü gibi kimeri yedükten sonra bitirmemişti. Bunu bir kör dövüşü gibi kimeri yedükten sonra bitirmemişti. Bunu bir kör dövüşü gibi kimeri yedükten sonra bitirmemişti.

Lanet olansın Jamie yatağından kalktı. Adamlar beni sezişlerimle buluşmaya istemem için zorladı. Dün geceden beri Jamie ile kamaşmıştım, o da tereddüdümün farkındaydı ve beni onunla buluşmaya istemem için zorladı.

Sana sezişlerimden zorunda olduğumu söyledim. Bundan ki-yol alıncaya kadar söylemedim." Parmaklarını bana doğru salladı.

"Buna gel."

Erkek odadan ayrılmamak için elinden gelen her şeyi yaptım. Seçimleri taradım, kurdeleleri bağladım, beğenmeyip diğer yerden bağladım. Dün geceden beri Jamie ile kamaşmıştım, o da tereddüdümün farkındaydı ve beni onunla buluşmaya istemem için zorladı.

Douglas masada peynir ekmeğini yiyen Jamie'ye seslendi.

"Jame' kan-yan ölü durumuna geçmesine gerek yoktu. Hala yaşamıyordu." Popoma hafifçe vurdı ama bu benim uyardıktan kaçınmaya yetti. Ona öfkeli baktım.

"Kızarmı ve su toplarmı bir popo insana kalır bir nist nist mi," dedi Murtogh ağır dolu bir halde.

"Bence de öyle," dedi Ned. "Gel otur, yavrum."

"Ayakta duracağım, tezekkür ederim," dedim gürle, bu sözlerime neye deli gibi güldü. Jame benimle göz göz bakmak için dikkatini tabağına vermiş peynirini buluyordu.

Gün boyu jaker bir jekilde benimle dalga geçip, her bir her seşiple popoma sevgiyle hafifçe okuydu. Sonuçta bunları kaptı, karambölür seviyordu, dış bileyerek de olsa Jame'ye nazlı olduğunu düşünmeye başladım ama yine de onu hoşnut ettirdim.

Oturuyordum, sabahı aydınlık gerekli bahanesiyle peşere kenarına dayanıp yirik, sokuk ve duşme dikrık gibi yerle oynanarak geçirdim. Ayakta durarak yediğim öğle yemeğinden sonra hepimiz dinlenmek üzere odalarımıza geldik. Dougal, Bargrenan'a doğru yola çıkmadan önce havana mu karamasını bekleyeceğimizi söylemişti. Jame odasına girerken hemen arkamdaydı ama odaya girer girmez kapı uzunu kapadı. Yine yerde uyumama gerekiyordu.

Dan gece işi bittikten sonra kermenin çıkıp odadan aramını. Bir saat sonra geri döndüğünde ben ışığı söndürüp yatıp yemişim. Yatmaya yatmayacak kadar alıktıydı. Karambölür karamdan yatmış yere doğru bir süre baktıktan sonra ışığı çıkıp jaker jaker ve kapının önünde yere uzandı.

Uyanmayacak kadar öfkeli, uşgan ve rahatsızdım. Geceyi buralık bir botumunu uyandı geçirmişim. Kalkıp onun en barış hâline telene ammak istiyordum ama bunu bir daha yapmamı karambölürün otum ne yapacağına dan söyledikten sonra gırlıp kendime engel oluyordum.

Olanlara tarafsız bir gözle baktığımda - görsü ya an ben yapmaya bu neydim yoktu - benim olaylara gerçek kaldırı gırmadığım komunda haklı olduğunu söylemek düşmüyordum. Benim dünyamda ıyılır bu kadar dikkatli olamaz

gırmadığını söylerken son derece haklıydı. Hama bütün umrumun doğru olduğunu düşünüyordum.

Bu kez olanlar gözümde çok gerçek gibi görünüyordu, bu bir kez ya da mükemmel bir haluya benziyordu. Benim gelişim olduğum ya da mekanize savaktan sonra burada gördüğüm büyük savaş oyunları - kolçık ve tıfıfıfı hırkaç adanın kapıması, bu kolumun değil, ilki çekici gelişti.

Onu benim değerlendirdikten onlara gereken oneri vermedim. Kolumunluk. Mükemmel tıfıfıfı ile vurulmuş bir adam havan ıyırık yaradımın bir gibi olumsuz bir darbe alımı oluyordu. Jakeri fark havan topu düzmelere adamı öldürürken bunun üzeri ters edilece kusurı oluyordu. Ve öldürdüğünüz kırım gülmeye geçiyordunuz. Bu yüzden ben bunun oneri oluyordu düşünüyordum, savaşı değil. Kaç erkek savaşı karambölür bilmeyen gırmadıkları sancı pek çok... Oysa buradaki de bir savaş - ya da en azından ciddi bir iş olduğunu kabul etmeliyim - Dougal'ın, Jame'nin, Rupert'in ve Ned'in savaşı. Farc ırak Murtogh'ın bile valisi doğusunun yanı sıra savaşmak için gırlık seşpleri vardı.

Peki, savaşın sebebi neydi? Bu kral mı öbürü mü? Hırsızlar mı Stuanlar mı? Benim için bu oneriler okal duvarlarındaki pasoları doldurmaktan başka bir iş yapmıyordu. Onların oneriden canavar ruhlu Hırsızlar'ın yaptıklarıyla aynı keşif keşifli miydi? Bu kralıklar için yapıldı ve yapıldı bunı için olan yerlerini gibi geliyordu. Ama birleştirmeyi için oneriden yapması değersiz görülebilir miydi? Birleştirmeyi güçlerini değiştirmek için verdikleri savaş başka birini kolumunluk onerime için yapıldıdan daha kıymetli görülebilir miydi? Acıyan popoma hafifçe okuyarken buralı olurdum. Karambölür önünde karambölür uyuyan Jame'yi sevmiyordum. Nefes almıyordu ama deniz değildi, belki o da uyuyordu. Öyle düşünme işi ettim.

Benim bu olup biten bir melodram olarak değerlendirmeyi onerim olduğu doğrudu çünkü gerçek hayatı birke yerle olardı. O kayadan içeri adını atıyordum ben pek çok yok yapıyordum ama dan akşamüstü yapıldıkları hepinden better.

Frank'e hem çok hem de hiç benzemeyen Jack Randall. Onun gelişime dokunması iki hayatım arasında bir hüç kumaşa, iki gerçekliğim de yüzüme bir tokak gibi vurulması. Randall'in penceresinin önünde yüzü kasmış bir şekilde duran Jamie vardı, yol kenarında ben ona hakaret ederken ofisim kontrol altına alınmaya çalışılan Jamie.

Jamie, Jamie gerçektir. Hayatımda başıma gelmiş olan her şeyden çok daha gerçektir. 1945'teki yaralanımdan ve Frank'ten bile çok daha gerçek. Jamie, hassas işpek ve hain hergele.

Belki de esas problem buydu. Jamie beni öyleyse düşünüyordu ki onun dışındaki hiçbir şeyi önemsemiyordum. Ama anak olanı görmekten gelmeye devam edemiyordum. Benim ki umursamazlığım yüzünden dün neredeyse ölüyordum, ama kelimeme düşüncem minderin kasmışına sebep oldu. Hıta yapı oturup onu yanına çağırmak istedim. Tüm ağırlığım onun gelip olduğu bölgenin üzerine bininceyse bundan hemen vazgeçip döndüm ve ofisimle karnamın üzerine yattım.

Bu ofis nöbetleri ve felâhî düşüncelerle dolu geçirmiş olduğum gece beni çok yormuştu. Birün akşamüstünü uyuruk geçirdim. Robert akşam yemeği için beni uyandırınca zorlukla merdivenlerden aşağı inmeyi başardım.

Douglas paza hancamaktan hiç kaçınırmış ve buna yem bir a almıştı. İnce yapıp değildi, kısa, sert yelleri ve hoş gülen vakti. Onu Thistle adını verdim.

Caldı bir dryoktan sonra ata nazlı binceğimi hiç düşünmüyordum. Thistle'in evime jüplüce gözlerle bakmaya başladım, başıma gelirken daha yene anlamaya başlamıştım. Evim üzerine kalmı bir özü kalmıyordu. Mırmırlı parlak firt gibi görülmeye um bir sükunet edarıyla yanımda duruyordu. Bu sükunetimin koruyarak sessiz bir şekilde gelmeye karar verdim ve dışarıya çıkarak kendimi atan üzerine yerleştirdim.

Adamları arasında gırtlı bir ağılayma var gibiydi, belki ağıllarla kendilerini rahatsızlamak için duruyorlardı. Bende de ben de zımsızın mıp biraz olsun sükunetliyordum. Ben o çok sıkı durduğunda benin de durmam gerekiyordu, o yüzden Thistle'a yüklenmiş.

Bu şekilde birkaç saat yol aldıktan sonra acım çok arttı ve emim üzerinde duramamaya başladım. Ourslu acı çekmemi öne aldım diye düşünerek atan inseye karar verdim.

"Hissi!" dedim Thistle'a ve yere indim. Diğer atlar gelip inemeli durunca onun ön ayığına doğru eğildim.

"Aramın halinin arasına taş sığınmış," diye yalan söyledim. "Onu çıkardım ama biraz yürüsem daha iyi olacak, onu saklamak istemem."

"Hayır, buna istemeyiz," dedi Douglas. "Tamam, sen biraz otur ama ben daha seninle kalmalı. Yol sığın ama yine de yalnız yürümeye izin veremem." Jamie hemen atından indi.

"Ben onunla yürürüm," dedi sesizce.

"Güzel, fazla oynanmayın, şafak sökmeden önce düşman'da olmalıyız. Karnızı Demut tabelasını altında bulup, sabah arkadaşlarını." Eyle diğerlerini bir çaresi yaptı a bu orada bırakarak karanlığın içinde ilerlemeye devam ettiler.

Bir üzerinde geçirdiğim acı dolu saatler ofisim anlaşılmıştı. Benimle yürümeye izin verdim ama sadet emaretle ahi karıştırmıyordum.

Alında yukardan yarım ayın ışığında hiç de canavar gibi görünmüyordu ama kulaklarını kalbimin sesine kopup topallatmak yürümeye başladım, ona hiç bakmıyordum.

Kalabım önce bu hiç almadıkları şeyi reddederek, yarım saat sonra daha rahat adam atmaya başlamıştım.

"Nem kendini çok daha iyi hissedecekisin," dedi Jamie. "Ama bu güne kadar rahat oturmayı başaramayacağım."

"Bu konuda seni bilerek yapan nedir?" dedim alıcı bir şekilde. "İnsanları sık sık dövüyor musun?"

"Ne hayır." Tattım onu rahatsız etmişim. "Bu ilk kez yaptığım bu şeydi. Ama diğer taraftaki kişi olarak oldukça denemeliyim."

"Sen mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bu kas yığımın kelimeli dövüşleceğine inanmamıştım.

Başladığım onun kalibahı atmasına sebep oldu. "Daha

küçükken Sakıncıyalı... Şekiz, on üç yaş aralığında sırtından
günden çok daha fazla sayıda popoma kayıpla vuruldu. Heron
bulamamıştı geçince hem yakalıyıp çare dayamak onun için
olması başlıca.

"Sen babam mı dövüldü?"

"Evet çoğunlukla. Öğretmenler, Dougal ya da dayılarım
ben, bu sırada ne yapıyorsa bağlı olarak değişiyordu."

Onunla konuşmak istemiyordum ama durum ilimmi cebine
ye başlamıştı.

"Ne yaptın?"

Yine güldü, gecenin içinde hafif ama bulayıcı bir gülüş.

"Hepisi hatırlamıyorum ama genellikle hak ediyordum
Babamın beni haksız yere dövmüş olabileceğini hiç düşün-
yordum." Bir süre konuşmadan yürümeye devam etti, daha
yürdü.

"Himm, bir bakalım, bir keresinde tavukları tırlamış, bir
ağırında ineklere binmeye çalışmışım ve onları kısımları
teklerin üzerindeki barın regelleri yıyp kollarını bırakmışım.
Ablam sürgününü açık unutup bütün atların kaçmasını se-
ğenmişim, gıcırcağına çanımı atıp vermişim - bu tabii ki
kayıp, birlecek yapmamışım - okul kitaplarını kaybetmişim
- bunu kırımla bileterek yapmışım - ve..." Omuz silerek su-
tu. Aramın acısına rağmen gülmeye başlamışım.

"Bölgün şeyler işte. Ama genellikle sustum çünkü yedi
sınıpı bilmediğim için dayak yerdim."

nkina pelenlerden bir tanesi onun garip bir homumu şla-
masına sebep oldu. "Bir keresinde ablam testiyi karmış, uşu-
dalgı geçerek ona çok kazdımışım ve o da testiyi bana fırla-
mıştı. Babam yanıma gelip ne olduğunu sorduğunda korku-
rundan konuşamamıştım, korku dolu gözlerimi bana dönmüş
onun da gözleri benimsinler gibi maviydi ama küçükken çok
daha güçlüydü." Yine omuz silkti. "Neyse, babama ben yigirmi
dedim."

"Niye kadar da uzun," diye dalgı geçtim onunla. "Her ka-
dın sana müteyyekle olmuştur."

"Evet, bu olabildi. Ama babam kapının dışındayken durup dur-

buğunmuştu. O hem öfkesine hakim olmamıştı hem de yanlış
kaldığı için dayak yedi, ben onunla dalgı geçişim ve yalan söy-
leyişim için onunla aynı konuyu yedim."

"Ama bu hiç adil değil!" dedim öfkeliyle.

"Babam pek nazık bir adam değildi ama genellikle son de-
rece siddet," dedi Jamie üstünü tozmadan. "Dougal her zaman
doğru ve insanları yaprakları sevelerin sorumluluklarını aima-
lıydı, doğru, çok da haklıydı." Bana yan girile haksız.

"İki niyetimden ötürü yalan söylediyim düşündüğüm için
bana oza olarak iki seçeneğim sunmuştu. Ya dayak yıyacakım ya
iki gün yemeği yemeden yatağa gidecektim." Babam iki yula
sılayarak bir kahkaha attı. "Babam beni çok iyi tanıyordu, tabii
ki dayak yemeyi seçtim."

"Hiçbir şey ıhtalam kaçırıyor, Jamie," dedim.

"Evet," sözlerine hiç itiraz etmemişti, "hep öyleydin. Sen
de çok ağlıyorsun," dedi atma donerek. "dünlemek için dudu-
na kadar biraz daha dayan." Dürünleri hafifçe çökp ama bayağı
yıldırı otların üzerinden kaldırdı.

"Babam oldukça adil bir adamdı," diyerek kaldığı yerden de-
van etti, "ve son derece duygusalıydı. O zamanlar bunu pek
tek etmiş olduğuma söyleyemeyeceğim. Yanlış bir şey yapı-
pın zamanlarda beni cezalandırmak için hiç beklememi, bunu
benim yapardı. Her zaman bana neyi, neye yaptığını açıkladı ve
kendimi savunmak için söyleyecek bir şeyim olup olmadığımı
sordu."

Ah, demek sen de bunun peşindeydin, diye düşündüm. Sen
peşindeydin... Onun bağırıklarını demek isterken beni ci-
hizetleceğinden hiç de emin değildim ama en sonunda dere-
nekti.

"Hiç buparılı bir savunman oldu mu?"

"Hayır. Her zaman davaya kendi açımdan ve at gözlüğüyle
bakıyordum ama birkaç sefer cezamın azaltıldığını sağlıyab-
ıldım." Burnuma kağıdı.

"Bir seferinde ona kendi oğlunu bu şekilde dövmesinin hiç
de iyiye bir yaklaşım olmadığını söyledim. O da buna üzümde
ki iyile bir yaklaşım olmadığını söyledi. Uy-

gelişen en önemli taşlardan biri olan yağlıları sayıp sayıp öğrenene kadar bu barbar yağların beni karmışlarım için mi parmaklarımı seyretimeye devam etmek zorunda kalsamın?"

Ank ben de onunla birlikte kahkahalar atmaya başladım. Yıl çok huzurluydu, diğer insanlardan kalıncınlara sığınmak insanı rahatlattıyordu. Benim o çok kalabalık ve iç içe geçen devrimde böylece bir huzuru bulmak çok zordu, insanı mahvoluyordu ve bir kapının bile ne kadar çok girilip çıkılacağı tahmin edilemezdi. Hafife sallanan odun, bir geve kapının ve at nallarının çıkardığı seslerin dışında hiçbir şey yoktu.

Ank daha rahat yürüyordum, hareket etmek kollarıma daha iyi geliyordu. Jami'nin komik hükümlerini dinleyip bunları protesto ederken öfkeyi de yatırmaya başladım.

"Dayak yendikten elbette hiç hoşlanmıyordum ama bilirsiniz öğretmenler arasında seçime girmek olaydı baharın sonu olurdu. O küçük kurbacıyı elimize vururdun. Babam elini vurmuştu hiçbir iş yapamayacağımızı söylendi, oysa papağı ne rüldüğünde oturmadığımız için sürekli olarak çalışmıştı."

"Her yıl başka bir öğretmenimiz olurdu, onun sözünü dinle çılgınlarda, ya çöftüklük yapmaya başlar ya da daha tergiş bir geline giderlerdi. Onlara çok az maaş verildiği için hepisi ölecekti. Bir keresinde yaman bir öğretmenim olmuştu, ona gerçek bir öğretmen olduğuna bir türlü inanmamıştım, kılık değiştiren bir papaz olabiliyordu." Koca boyda tombul Papa Ben'i düşününce ona hak verdim.

"Özellikle hiç unutamadığım bir anım daha var. Odanın ortasında elimi açtıp durdurmıştı, vurmaya başlamadan önce ve her bir darbemin arasında yaptığım hatayla ilgili bir şeyler veriyordu. Orada elim açık bir şekilde dururken komşuları baktılar ve cesaretimi kaybedip ağlamaya başlamadan önce işi bitirmesi için ondan küfürler savurmaya başladım."

"Sanırım o da buna yapışını utırıyordu," dedim, bu sözleri büyük bir sefalele söylemişim.

"Elbette," diye cevap verdi, "yapmak istediği şey bunda." Benim bunu anlayabilmem için epey bir zaman geçmesi gereki-

yordu. Söylediğim gün ne mazetef çenemi tutmayı başaramadım. "Yeni çıktı."

"Ne oldu?" Bu kez bu soruyu sorarken ona olan tüm öfkemi unuttum.

"Beni bir gün yatağa ayaktı kaldırdı -bunu çok sık yapıyordu çünkü onun istediği gibi sağ elimi değil, sol elimi kullanıyordum. Elime üç kez vurdu - tabii bunu yapması beş dakikadan fazla zaman sürdü, pis demez - bir sonraki darbeye vurmadan önce beşim apıştı, mıncı, kibrili bir delikanlı olduğuma söyleyip duruyordu. Elim çok acıdı çünkü bu o günkü damla seferinde. Ayrıca eve döndüğümde de dayak yiyecektim ve bu da beni korkutuyordu, bu kuraldı, okullarda dayak yediğim her gün eve döner dönmöz bir dayak daha yırıyordum. Babam öğütmen ve okulun çok önemli olduğunu düşünüyordu neyse, bu anda kendimi kaybettim." Düşünceleri tutan eli hafife kaldı, elimi karamak ister gibiydi.

Durup bana baktı. "Kendimi kaybetmem çok zordur. Sakıncılı ve bunu yaptığım zaman çok pişman olurum." Bu sözlerim en büyük özürdü.

"O her de pişman oldun mı?"

"Eminliklerimi sıkap ona deli gibi bakmaya başladım - onun herke, enka bir adamdı, yurum yağlamıştı, o zamanlar bana pek rişli görünüyordu - ona "Senden korkmuyordum, beni ne kadar döversen döv ağlatmaya başlıyordun" dedim." Demek ki nefes alıp yavaş yavaş geri verdi. "O kıyıp elinde tuttuğu bu şerhleri sarf etmiş olmam çok büyük bir şerhlik."

"Sakın anlamı! Sana yazıldığına şerhlik, öyle değil mi?"

"Evet, denedi," diye cevap verdi, başım kararlık gökyüzüne doğru kaldırmış. "Denedi" derken son çok acı çekmişim.

"Yeni başaramadım mı?"

Başım öne arkaya salladı. "Hayır. Beni ağlatmayı başaramadım. Ama çenemi tutamadığım için pişmanlık duymanın ağlatmaya yaradı."

Bir an durup bana baktı. Yüzümü kaplayan buhar bir an için kılıb, çenesine ve yanaklarına hafif bir sıkı vuruyordu ve sonra gözleri parlıyordu, şu an Donatello'nun meleklerinden birini hatırlıyordum.

"Evlendirmeden önce Dougal sana benim hakkında bilgi verirken ne kadar inatçı olduğumdan da bahsetti mi?" Kenk gıleni parlamaya başlamıştı, o an bir melekten daha çok bir şeytan benziyordu.

Kahkaha attım. "Bu oldukça yumuşak bir tanım olar ki-
liir. Bana bütün Fraserların hırır domuz kadar inatçı olduğunu ve senin onlardan da inatçı olduğumu söylemişti. Aslında," diye devam ettim, ciddileşmişim, "bu tanımda kendimden bir şeyler bildim."

Anım yolda bulunan bir çukurdan kurtarmak için yarı çekerken gülümsedi.

"Himm, Dougal'ın yanlışlığını söyleyemeyeceğim," dedi tehlike atlandıktan sonra. "İnatçılığını dürüstlüğümden kayraklanıyor. Bolumu da öyleydi, bunu çok tartıştık, üzerinde pek denemek ya da beni çimim üzerine yatıp dövmek bu secura ula halletmez."

Elimi fazla atının dizginine attı ve at köşeyerek girdi. "Hag! Sus bakalım! Due!" Atın ürkekliği azaldı ama başını il-
biraya devam etti.

"Ne oldu?" Etrafa bir şey göremiyordum. Sadece yol ve to-
lular vardı, bir de loxaman bir çam ağacı vardı ve alar ıstı doğru ilerlemek istiyordu.

"Bilmiyorum. Burada dur ve sessiz ol. Anna bin ve bama-
kını tut. Eğer sana bağırırsam onun dizginlerini yere at ve bir-
ridan uzaklaş." Jamie'nin sesi oldukça sakın çıkıyordu, ben de
atın gibi sakınlandırmeye uğraşıyordum. Ata bir şeyler fısılday
boyundan iterek bana yaklaşırdı ve elinde kamasıyla her iki
çabukların arasına daldı.

Atın rahatsız eden şeyin ne olduğuna anlayabilmek için
gösterimi ve kolalarını iyice açmıştım; onlar ise hâlâ yen deyi
kuyraklarını sallayarak rahatsızlıklarını belirtmeye devam ediy-
lardı. Bütünler rüzgârla hafifçe dağılmıştı ve ortak biraz daha
dolanmıştı. Bu azınlığa rağmen hiçbir şey göremiyordum.

Sana söyleyince için oldukça geçti ve bu yol fazla yokuşu-
muştu bir yol değildi. Bir şeyler çalmak için burada beklemeye
değmezdi.

Koruluk karanlık ama sakın değildi. Çam ağaçları sallanıy-
or çok çok ses çıkartıyordu. Çamlar ve yaşlı ağaçlar karanlığın
ışıkla örtülmüş bir görüntüye sahipti. Kabuksuz tohumlu ağa-
çlar, kenk jübali olanlar, daha yaşlı ve yumuşak yapraklı olanlar,
yağ kızak ve meşeler Rupert'in anlattığı hayalet hikâyelerine
gök ayıyordu.

Bir yandan istavroz çıkıp bir yandan ağaçlardan korkmayı
birlikten başarak bilirsün diyerek kendini rahatlatmaya çalış-
ıyordum. Jamie nereye gitmişti?

Koluma dokunan bir el yerimden sığırmanma sebep oldu,
koluma dokunan gelmişti ve çığlık atmak üzereydim. Çok kork-
muşum ağzıma gelmişti ve göğsüne yumruklar atmaya başlamış-
tım ve bilingsizce göğsüne yumruklar atmaya başlamış-
tım.

"Bir daha bana bu kadar sessiz yaklaşıma!"

"Sus ve benimle gel." Beni attan çekerek indirdi ve atın hız-
kardaki ağaçlardan birine bağladı. Biz çalılklara doğru ilerler-
im hâlâ huysuzlanıyorduk.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım, kör kör bir yerlere basarak
kelimeye çalışıyordum.

"Sessiz ol. Konuşma. Yere bak ve ayağını izle. Benim bastı-
ğın yerlere bas ve sana dokunduğum anda hemen dur."

Yavaşça ve başarak bildiğim kadar sessizce onu izledim. Ağaç-
ların altı daha da karanlıkta, çam iğnelerinin arasından arada bir
ışık uzulüyordu. Ayrıca bu kuru iğneler üzerlerinde yürürken
ses de çıkıyordu, neyse ki rüzgârda başımızın üzerinde sallanan-
lar daha gürültülüydü.

Yerdeki çöplüğün arasında bir yarık vardı ve ormanın içeri-
sinden gramitler yükseliyordu. Jamie hem önüne aldı, ellerini
ve ayaklarını tutarak beni yukarı yönlendirdi. Yükleme varlığı-
na moda yan yana yatabileceğimiz bir açıklığa ulaştık. Jamie ağzını
kaldırım yapıyor fısıldadı. "Yaklaşık on metre öne sağa doğru
bak. Açık alandalar. Görüyor musun?"

Onları hem görüyör hem de duyabiliyordum. Sesiz on-
kuntan oluşan küçük bir grup vardı. Ufuktaydılar. Avaklı-
nı yukarı doğru duran bir leşin üzerine üşüşmüş onu yemekle-
negülleri. Arada bir yavrulardan biri büyümüş loksunu
birazca yumuşak hırıltılar geliyordu, geri kalan sesler kemik ke-
lirne ve doyma sesleri idi.

Gözetim ortama biraz daha alıpınca, bir kumru döner bir şekilde ağaçların altına uzanmış olduklarını gördüm. Bunlar daha önce karnlarını doyurmuştu, geri kalanla hâlâ iştah kemiyordu ve gök tüyleri ay ışığında parlıyordu.

Kesamen, sarı gözlü bir kafa bir anda kulaklarını dâimî bize döndü. Kırt hafif bir ses çıkardı, bu ulumayla niyeti an bir sestir, bir anda ağaçlık sessizliğe gömüldü.

Bu safra rengi gözler bana kenetlenmiş gibiydi. Harika korkmuş ya da merak etmiş gibi görünmüyordu, sadece ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Jamie'nin eli hareketini dâimî olarak sağlamak için sırtımdaydı, zaten kaçmak gibi bir niyetim de yoktu. Kurdu gözlerinin derinliğinde zamanlar boyuncu kâhlabıldırımdı ama o kulaklarını bir kez daha havaya kaldırınca benimle ilgilenemeye karar verdi ve yemeğini yemeye devam etti.

Ondan bir süre daha izlemeye devam ettim. Sonunda Jane koluma dokunarak gitme zamanımızın geldiğini belirtti.

Yola geri dönerken dengemi sağlayabilmem için koluma tutmaya devam ettim. Beni William Kalesi'nden kurtarıldığımda beri ilk kez bana dokunmasına izin vermiştim. Hâlî kurban boyuysamın etkisi altındaydım, konuşmadık ama yine bulduğumuzdan huzur duymaya başlamıştık.

Yürürken bir yandan da bana anlatmış olduğu hikâyeleri dinliyordum. Çok baparlı bir iş yapıyor. Herhangi bir söz söylemeye kullanmadan benden ötür dâimî ve mesafeli demiyiş, bunu hayran kalmıştım. Sana, bana öğrenilmiş adâlet verdim, demiyiş. Ve sana yapabildiğim kadar bağlaşıyorlarmış dedim. Senin acı ve küçük düşme hesabını geçirebilmek için seni kendi sollarına ve küçük düşürölmelemleri anlatan, bizi de dâimî daha ağır olduğuna kendin karar verebilirsin.

"Bunu çok kafana takmış mı?" diye sordum aniden. "Dâimî yemekten bahsediyorum. Kolay atlatıldığını mı?"

Elimi bırakmadan önce hafifçe saktı.

"Çoğullukla ister bitirir umuttum. Ama sonucunda el-lanım çok zor oldu."

"Neden?"

"O zamanlar on altı yaşındaydım, bu ilk sebep. İçimdeki e-let bitirmeye başlamıştı, sanırım. İkinci de canım çok acı-ıyordu."

"İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin," dedim, se-undü verdedim hissetmiştim. "Çok acı dolu bir lükâye mi?"

"Deriğin verdiği kadar acı dolu değil," dedi gülerken. "Hayır, ama anlamamanı için bir sebep yok sadere biraz uzun..."

"Bergenian'a kadar ösümüzde uzun bir yol var."

"Bu doğru. Pekâlâ, sana on altı yaşındayken bir yolda Le-ah Kalesi'nde geçirdiğimi söylemişim, değil mi? Bu bahanda Colan'ın arasına yapılmış bir anlaşıma sonucunda olmuştum. Zamanın klanını tanıyacaktım. İki yıl boyunca Dougla'ya ya-şadığım sonra edip adap. Latince gibi şeyleri öğrenmek üzere bir anlaşıma kaleye taşındım."

"Oraya nasıl gittiğini merak etmişim."

"Evet, içte gidiş sebebim buydu. Yaşıma göre oldukça uy-şun, pek çoğundan daha iyi bir benisi ve daha iyi bir sığın-ışım."

"Çok alakgönüllüsün."

"Pek değilim. Tam tersine çok ukalaydım ve çenemi hiç tu-şunmurdum."

"İnsanın kafası karışır," dedim, eğlenmeye başlamışım.

"Bu doğru Saksonyalı... Yapıştım bir takım hareketlerle in-şanın güdürebildiğini fark ettim ve bunları çok sık yapmaya başladım. Bunları kime ya da neye söyledikimi hiç umurama-ıyordum. Söylediklerimi bazen değerlerine karşı büyük kabul-letle yapmaya yol açıyordu, kendimi aldım gelen zekice yerleri söylemekten alıkoymuyordum."

Bizim kaldırıp gökyüzüne bakın, sizin kaç olduğuna tahmin-meye çalışıyordum. Ay yok olmuştum ve oradaki iyice kararmıştı. Önce takımıydığını gördüm ve tanıdık bir yey görmek beni rahatlattı.

"Bir gün sizin iyice açtım. Berkaç arkadaşımı birlikte ko-şunlarda ilerliyorduk, diğer taraftan da Bayan Fatigibon gibi-lerdi. Üstinde neredeyse kendisi kadar büyük bir sepet taşıyor-du ve sağa sola çarparak ilerleyebiliyordu. Şu an neye benedim."

gıyer iyi biliyorsun, o zamanlarda pek ufak sayılmazdı." Bunu kapıya başladı, utanmıştı.

"Onun görüntüsüyle ilgili abuk sabuk hareketler yapmış hoşludum. Bunlar komik ama son derece saygısız hareketler. Arkadaşların çok eğlenmişti ama onun da beni duyduğunalet edememişim."

Leach Kalesi'nin iriyarı hanımını gözümün önünde çaldırdım. Ben hayatımda bu kadar iyi niyetli ve esipenden önce başka birini daha görmemişim, ufak telek tazelenden önce birine hiç benzemiyordu ama bunu cesaretle bırakacak bir işi yoktu.

"Sana ne yaptı?"

"O sırada hiçbir şey yapmadı. Ertesi gün toplantıda ayıp kalıp Colum'a her şeyi anlatana kadar duyduğumun bir lakında değildim."

"Ah, canım." Colum'un Bayan Fitz'e ne kadar büyük bir üyü beslediğini çok iyi biliyordum, ona yapılmış her şeyi kedi-m yapılmış sayıyordu. "Ne oldu?"

"Laoghair'e olan - yani neredeyse olmak üzere olan - iş oldu." Kikirdadı.

"O zamanlar çok cesurdum, ayağa kalkıp dayışımı yuruklanarak yemek istediğini belirttim. Kalbim deli gibi zordu ama son derece sıkın görünmeye uğraşıyordum. Hâlbuki Angus'us ellerini görmek bile midemi bulandırıyor. Hattında pirdüğüm en büyük ellerdi ve birer taş parçası gibi görünüyorlardı. Salondan güllüşmeler geldi, o zamanlar bu kadar uzan değildim ve yanı kılındaydım. Manik Angus bir yumuk-ta kafama koparabiliydi."

"Neyse devam ediyorsun. Dougal ve Colum kışlarını pırık lona bakıyor, bu cesareti göstermeni içten içe hoşlanıyor gıy-tı. Sonra Colum bu işlemini kabul etmediğini söyledi. Çok gibi davranıyorsam cezayı da çocuk gibi çekmeliyim. Ben yerimden bile kırıdığımından başıyla gereken orayı verdi. O gün beni dışarıya yarıp eteğimi açtı ve bütün salondan izledi kışıyla beni dövmeye başladı."

"Ah, Janus!"

"Angus'un işini ne kadar profesyonelle yaptığını fark etmişim. Rana on beş kez vurdu, sana bugün bile neredenle vundu-guna çok net olarak söyleyebilirim." Hafifçe ürperti. "İzlenim ben de bu boyunca taşıdım."

En yakın çam ağacına uzanıp oradan bir grup yapıp kış-jardı ve zvonum içinde onları dağıttı. Ortalık daha keskin bir loku sandı.

"Ordan sessizce uzaklaşıp yaralanımı sarmama da izin ver-tilmedi. Angus işini birinciler Dougal beni emenden yakalayp salımı diğer ucuna kadar yürüttü. Bunun ardından dışarı-ma ilerinde sürünerek geri getirdim. Colum'un önünde diz çöküp Bryan Fitz'in beni affetmesi için yalvardım, bunun ar-kından kabalığımdan sonra salondaki herkesten önce diledim ve Angus'a beni dövdüğü için teşekkür ettim. Bunu yaparken neredeyse boğuluyordum ama o büyük bir nezaketle yama-gıyı beni ayağı kaldırdı. Bunun ardından Colum'un yanındaki tabureye oturtuldum ve toplantı bitene kadar orada kaldım."

Kendini korumak ister gibi omuzlarını iyice kandırtı-lanmış. "Bu hayatımda geçirdiğim en kötü bir saat. Yüzüm den der yarıyordu, popom da aynı şekilde, dışarım sıyrıldı-ğı mükemmeden başka bir yere bakamıyordum ama en kötüsü de-lik gibi içim gelmişti. Ölmek isteyordum ama herkesten önün-de yemek de benim için daha ağırdaydı. Parmaklar isteydim. Gözleğim yeniden sınlıkkam olmuştu."

Gülmemeye çalışıyordum. "Colum'a durumumu açıklar-ma neydin?"

"O bu sorunun farkındaydı zaten, salondaki herkes de bu-şu kışıldı. Tahirede oturuş geldim beni ele veriyordu. İnsanlar utanıp utanmayacağımın üzerine bahisle girmeye başlamışlardı." Omuzlarını salladı.

"Sonradan Colum gitmene izin verildi. Ama o anlık bu-şu..." Hafifçe sınıtı, bembeyaz dişleri gıcırda içinde parladı. "Bunu sarmaktansa oracıkta ölme-yi yeğledim. Colum artık gi-debileceğimi söylediği anda en yakın kapudan salona ilk ettim. İlk davranı arkasına geçip içmeye başladım. Bir an hiç beme-yiyeğim sandım."

"Evet," elindeki çam iğnelerini yere atıyordu, "arkâ başına kadar başına gümüş en kötü şeyi sen de biliyorsun."

Dünaya bağarlamıştım, yolun kenarına oturmak yerine kalma kadar gülmeye devam ettim. Jamie bir dakika kadeyi bula bekledikten sonra duşlarının üzerine çıkmıştı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu. "Hiç de komik değil," O da gülüyordu.

Başını sallamaya başladım ama hâlâ gülüyordum. "Her şey değil. Bu çok korkunç bir hikâye. Ama... Ama seni maddesi-bunde otururken gözümün önüne getiriyorsun, geçen kışın, kışlardan dumanlar çıkarken..."

Jamie homurdandı, biraz da güldü. "Ah, on altı yaşında olmak pek kolay bir şey değil tabii."

"Laoghaire'den kız da o yaştan yardım etmiş," dedi kendini toplamayı başatabildiğinde. "Dünün nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordun."

Şapırdı. "Elbette, söylemişim ya. On altı yaşında yumruklarla yemek, herkesin önünde poposuna tokatlar yemeyen çok daha kötü grilo insanı. Kırılmış bir gurur her şeyden kötüdür, yeniden kurulması da çok kolay olur."

"Çok garp. Ağzına yumruklar yiyerek benzin öyle untalıdır, bu daha önce hiç görmemişim."

"Pek kolay olmuyor."

"Hissim." Başınıla onu onayladım. "Ben sanmışım ki..." diye başladım ama utanarak sustum.

"Ne sanmışım? Ben ve Laoghaire'den mi bahsediyorsun?" dedi, düşüncelerini okumuş gibiydi. "Sen, Alec ve ben, buna Laoghaire de dahil öyle sandınız. O çirkin bir kız olarak da aynı şeyi yapırdım." Kaburga kemiklerini dirseğiyle derti. "Yine de senin buna inanacağını düşünmezdim."

"Ama şu o gün o küçük alanda gördüm," diyerek kendisi savunmaya çalıştı. "Benleri sana nasıl öğüdüceğini öğretiyordun."

Jamie ağızıyla yerdeki tozları tokmeledi, utanmıştı. Başını hafifçe yana eğdi. "Bak Saksonyalı, ben de diğerlerinden çok farklı değilim. Olmaya çalışıyorum ama her zaman başarısız"

am. Ann Paul'un bir lütfi vardı, evlenmek yanımdan iydi. O anda ben orada yanırıyordum."

O da yarıdaki açarı kalsını düşününce gülmeye başladı. "Benim sonunda da benimde evlendim," diye alay ettim, "günah işlemene engel olmak için."

"Evet. Evlilik bu açıdan çok iyi bir şey; günah çıkarmayı görsen bir komşu bir ayne döndürüyor."

Yasın yere çökürüm.

"Ah Jamie, seni gerçekten seviyorum!"

Bu kez gülmeye sırası ondaydı. Bu buklum oldu ve yolun kenarına çöktü, gülmekten karlıyordu. Sirtını yere uzandı ve ağlayarak gülmeye devam etti.

"Tam aklına senin neyin var?" diye sonunda dayanmayıp, sonunda doğrularıp yazarın gözlerini aldı. Nefes almaya çalışırken başını sallıyordu.

"Marnagh kadınlar hakkında çok doğru şeyler söylüyor. Sen için hayatını riske attım, huzursuzluk ve kumalaklılık yapımın için kurtarmak için birini öldürdüm. Benlerini kanyehinde buş gırp uimler taktın, bana hakaret ettim, hayalarını tekmeledin ve yüzümü tırmaladın. Seni dövdim ve sana hayatım boyunca başıma gelmiş olan en kötü şeyleri andımın ve sen buna ben sevdiğini söyledin." Başını duşlarına dayayarak biraz daha güldü. Sonunda ayağa kalktı ve kalkmam için elini uzadı, diğereyle hâlâ gözlerini sallıyordu.

"Hiç akla uygun işler yapmıyorsun Saksonyalı ama senden çok hoşlanıyorum. Haydi gidelim."

Yüksek oldukça göğsü oluyordu ya da erken, bu bakış açısını görüp düşüncelerinde. Burgennan'a şafak sökmeden varmak için atlarına binmemiz gerekiyordu. Kendimi daha iyi hissediyordum, hâlâ canım acıyordu ama dayanabiliyordum.

Bir süre sessizlikle dost olarak yol aldık. Düşüncelerimde hiç bir şey kalmıyordu, ilk kez paniklemeden, taş yapmı bulamazsam birer olacağımı düşündüm. Onunla zorla ve gereksiz için evlenmişim ama ondan çok hoşlandığımı da inkâr edememişim.

Burada önemli olan komulardan biri de onun buna karşı

beslediği hislenirdi. Rastlantılar bizi bir araya getirirler, akale olmuyor. Bunun ardından fiziksel çekim ve cinsel arzu da her şeyden önce ama buna duygularından hiç söz etmiyor. Ben hiç yapmıyorum.

Hayatın benim için tehlikeye atıldığı. Benim evlilik yaşamımın için de yapmış olabilirler, beni katilim son dardına kadar koruyacağına yemin etmişti ve ben ona inanıyordum.

Son yirmi dört saat içerisinde yaşadıklarım beni çok etkilemiş, buna bir anda uclar hissettigini anlatmaya başlıyorum, bunun ardından benimle aralarımı paylaşıyorum. Eğer bu anıların peşini bırakıyorsa ben bir anda ortadan yok olduğunda ne yaparım? Fiziksel rahatsızlıklarına bir de bu düşünceler dökülmüştü.

James aramızdaki sevecenliği bozduğunda Bargrenan'a iki kilometrelik bir yola girer kalırdı.

"Sana babamın nasıl olduğunu anlatmadım," dedi baktı.

"Dougla ona intice indigim yanı apopleksi geçirdiği söylenir," dedi, "aklımı kaybetmişim. James de bir şeyler düşünüyordu, bundan emindim, onunla bu gece babamdan konuşmuş ama bu konuya neden girdiğini yine de anlayamamıştım."

"Bu doğru. Ama o..." Dardı, doğru kelimeleri bulamıyordu, sonra omuz silerek bunları bulmaya çalışmaya vardı. Derin bir nefes aldı ve hızla bıraktı. "Bunu biliyor muydun? Bunun yaşadığımız pek çok şeyle alakası var." Yalnızca o düşüneceğini kadar düşünür, sadece tıyaları dikti o mek geçiyordu, Dougla'a onun gelişigüzel seçmiş olduğu şeyden için bir anı hatırlıyordum.

"O kaledi oldu," dedi yolun bozrak kısmından öbütürlü doğru anı sürerken, "dün olduğumuz yerde. Rastlantılar beni Lallybroch'dan alıp götürdükleri yerde. Ben kışladıkları yerde... İlk seferden iki gün sonra Randall ben oluncu gitti - iki asker gibi beni huzurdan alıp oraya götürdü - yanı sen bulduğum yerde, oraya nasıl gideceğini bilmiyordum böyle."

"Ahalde babamla kışladık. Beni nereye götürdükten

sonra ve benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Ben ardından iyi olduğumu düşünerek düşünürken."

Ara buldu mahmuzlarken dudaklarından da bunu deşir, ben bir an çıktı. Gün ağarmaya başlamıştı ama gece son bulmak üzereydi. Bir saat içerisinde fakat süregelen.

"Onu orada görene kadar ne kadar yalnızlık çektiğini ya da ne kadar korktuğunu farkında bile değildim. Askerler beni kışladım için yalnız bırakmadılar ama sevdalarının peşindeydiler." Yürükte ve devam etti.

"Ondan sonra"ye olanları engelleyemedim için orası diledi. Ben sonunda ve buna sarıldı. Buna nasıl olduğunu sondu. "Aradığımı biliyordum - ve her şeyin dışındaydım. Söyledi ki benim girmem gerektiğini söyleyince koluma sıkı ve dışarıya gitmemi söyledi. Ne olursa olsun yanımızda olduğum ve kafamı tep dik tutup hiçbir şey için üzülmememi emretti. Beni yanğımdan öptü ve askerler beni oradan uzaklaştırdı. Bu onu son görüşümdü."

Ses akıştı ama kalınlıktı. Benim başıma da bir şeyler düşürülmüştü, ona dokunmaya çok istiyordum ama yeti değildi ve o an için onu arkadan takip etmek zorundaydım. Yanımda olduğumda kendini toplayamaz.

"Böylece," dediikten sonra bir nefes daha aldı, "Kendini kışladığı görmeye gittim. Askerleri dışarı çıkarttı ve yalnız kaldı. Beni bir tabureye oturttü. Babamın benim için kelimeleri özerken söyledi ama benim suyum çok ağır ve topraklarında yaşadığımız Argyll Düku'nden bu idemem yapıldığı da belge getirilmezse bu kabul edilemez. Babamın ben gördüğün sonra nereye gittiğini tahmin etmişim."

"Bu anda Randall mahkûm edilmiş olduğum döme kışladım konusuna geçmişti." Nasıl devam edeceğini bilmiyordum, eli bir an durdu.

"Tutlu davrandı. Çok nazikti ama bunun altında ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler yatıyordu. Sürük beni olursun, bir şey yapmanı bekler gibiydi. Ben hareket etmeye cesaret ettim."

"O güne kadar söylemiş kimsi yönde derlediği işi ben de onur bile dedim, yarınları farklı olmasını dilemişim." Jeme bu sözlerle "Neden bahsettiğini bile anlatmıyordun, daha da günün öce benim ölene kadar dövülmeceğini biliyordun. Sen de bu fin cıngemeden konuya dalıdın."

"Ne anlatıyordum?" diye sordum. Jeme bunu şöyle bir bakınca sonra onunkı bakanıya başladı. Karanlıkta yüzünü aydınlatarak seğirmiyordum ama utandığı belliydi.

"Bem," dedi açıkça.

Oyleyse arkasınımdan ki atlarımız kafa kafaya tokuytu. Jeme yeniden omuz silkti.

"Söyledikler çok netti. Eğer ona... ona vücudumu susturmasam kaçışlanıma iptal edecekti. Bunu yapmadığın takdirde dövüşüne pıman olacağım."

Madem bulanmaya başlamıştı.

"Ben çoktan bu söylediklerimi hissetmeye başlamıştım bile, diye bir eseri yaptın. "Karnun karış cam yutmuşum gibi ağıma ya bağlanmıştı, ayakta olsam derlerimim birbirime çarpışmış olacaktı."

"Ana sen ne..." Sesim çok garip çıkmıştı, bağışım temsiliyip yeniden konuşmaya çalıştım. "Sen ne yaptın?"

İçini çekti. "Sana yalan söylemeyeceğim Saksonyalı Ben dedim. İlk kaçışlanımanın acısı hâlâ geçmemişti, yeniden hâlâ açıktı. Her ayağı kalktığımda bağışım dönüyordu. Bunu yeniden yıkmak, ellerimin bağış bir sonraki kaçışımın geliş-beklemesi..." birmeden üperdim.

"İtirdiği şey hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi aslında. "ama yine de bir an buman kaçışlanımdan daha az azı verileceğini düşündüm. Kaçışlanırken ölen adamlar gördüm Saksonyalı ve bakışlarımdan anladığım kadıyla benim öldüğün bir ölümüne karar vermiş, seğim benimsi." Bir nefes bile aldı.

"Ana buman öpücüğünü hâlâ yavaşlamış hissediyordum ve onun söylediklerini düşündüm... Bunu yapamıyordum. Ölümün buman ne kadar üzeceğini de biliyordum. Her bu adam kız kardeşime tecavüz etmiş ve Jemet ölmesi beni bilmeyordu."

Jack Randall'ı başka bir açıdan görmeye başlamıştım. Jeme omuzları ovalı ve eli yeniden cıyırın üzerine dıptı.

"Sen kalın cesaretimi toplayıp ona bayır dedim. Hayır. Başlamıştım başladın, ona aklıma gelen bütün hakaretleri söyledim. Öğütlerimdeki tüm güçler tekrar tekrar bağıştım."

Yüzünü buruşturdu. "Düşünmeye devam edersem kaçışlanımda düşüneceğimden korkuyordum. Geri dönmeyi düşünmüyordum. Çünkü geleni yapıyordum. Ayrıca böyle bir teklifi geri çevirmem daha aklıma bir yola olduğunu da sanmıyorum," diye dedi.

"Eek," diye biddim sadece. "Söylediğin şeylerin onu mutlu etmiş hiç sanmıyorum."

"Emek. Elimin tersiyle ağrıma vurup bem susturmayaya çalıştım. Yere düştüm - hâlâ zayıftım - üzerime oturup bana bakmaya başladı. Ayağı kalkmaya çalışmamı aptallık olduğunu düşündü ve zıkerler gelip beni götürene kadar orada yattım. Ötüşü hiç bormadı ve ben odadan ayrılırken "Cuma günü görüşene" dedi. Bir iş randevusu vermiş gibiydi."

Adımlar Jeme'yi üç katı ile pıslatmış hırsına geri götürüyorlardı. Onu cuma gününe beklemek üzere tek başına ışık bir odaya koymuşlardı, günde sadece bir kez yarısını umaya gelen doktordan başka kimseyi görmesine izin vermiyorlardı.

"Çok in bir doktor değildi ama oldukça nazik bir adamdı. Benim gün gelirken kız yağ ve kömür getirmişti, elinde bir de ilah bir malikeme ait bir İncil vardı. Katolik olduğunu anladığım söylenmişti. Tımar adının beni rahatsızlatıp rahatsızlanmadığını bilmediğim ama en azından acılarımı onununkilerle karşılaştırarak rahatlatılabileceğini söylemişti." Güldü.

"Garip ama bu bana huzur vermişti. Peygamberimiz de kaçışlanıma, ben en azından bundan sonra çivilemiş çamurda idim. Diğer taraftan o da Pontius Pilatus'un ona yapmış olduğu tekliflere katılmıyordu."

Jeme küçük İnci'yi saklamıştı. Eyer çuvarını karıştırıp onu buldu ve bakanıma için bana uzadı. Yaklaşık on santim boyunda bir kâğıt eski bir kopyaydı, kâğıt çok inceydi ve yazılar arka

ihlamlarıyla başlanıyordu, yüzümü içirebiliyordum, yorgunluk, gençlik ve morallik yüzünde çizgiler oluyormuştu. Yalduz-
nadağı çizgiler loş ışıkta karanlık bölgeler oluyordu.

"Hoşlanmıyorsun mu? Ah Saksonyalı," dedi. "Bundan ne kadar
çok hoşlandığını inan ki anlayamıyorum. Sen o kadar... Ah ha-
nım o kadar güzelsin ki. Benimle savaşmış için bir yandan seni
çok kınyordum. Seni incitmekten nefret ediyordum ancak
kadar da canını yakmak istiyordum... Aman Taren," dedi o
bununla kaymak için bir süre durdu. "Evet, evet, çok hoşla-
nırsın."

"Hani bu konuyu açmışken," diye devam etti, "seni kadı-
mı tutabildiğim için kurtulmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Yüzden sürerlenmeye başlıyordum. Esen yele rüyası ya
sakların yanıma başlatmıştı."

"Kendini tutmak mı diyorsun sen buna? Ben senin sel kılı-
na talim olduğum düşünüyorum. Beni neredeyse kırmışsın bu
kadar, seni görsen kılı İskoçyalı!"

"Sene hiç kırmırsın eder miyim Saksonyalı, bunu gördün
mıydır musun?" diye cevap verdi kara bir sesle. "Ben seni
yıldan bahsediyordum. Hazırlarsın yerde uyudum."

Bununla beraber yan gözle ona baktım. "Kendini sa-
mak dediğin bu mıydı?"

"Sani deli gibi istiyordum ama bunun o an için seni kalle-
mek olacağını düşündüm. Oysa seni çok istedim," dedi içiyle.
"Tehlike ve gençlik durtulmasını ortaya çıkarıyor."

"Bunu kullanmak mı?" diye garip bir soru sordum.

"O garip alında bunun adına sevmek demek bir o kadar
sen der miydin?"

"Sen ne demek de," dedim soğuk bir sesle, "buna de-
men çok iyi olmuş, şu takinde şu an birkaç uyanık kal-
mıyorsun."

"Bu benim de aklına gelmişti."

"Şuana bir de tutarız eklemeyiş için alkış bekleyorsun
daha çok beklersin." Öfkeden boğulmak üzeriydim.

Bu öfkeye borunca hiç konuşmadık. O yine derin la-
fıyordu. "Bu konuşmayı hiç başlatmamalıydım. Aslında seninle

başlamış şey Baggensin'a vardığımda yanlış paylaşıma
mı yapıyor muydun?" Utangaç bir sesle derinde. "Ba-
ğışlı oluyorsun da."

Bu bey dakika kadar ona cevap vermeden düşünmeye devam
ettim. Ne söyleyeceğime karar verdiğim anda dizgini tutmuş
kaynağı görmek üzere çıktım ve Jemse'nin anının önüne geçip
onu bulurdum. Şafakın ilk ışıklarıyla birlikte Baggensin'ın
yüzünde görünmeye başlamıştı.

Onu durdurduktan sonra atımı onun auna paralel olarak ya-
nıya aldım, arkam Jemse'nin dibindeydim. Kuyumaya başlan-
mış gözlerimin içine baktım.

"Soğuk solum bana yatağımı paylaşmak onurunu hatırla-
mıyorsun" dedim acıkarla.

Bir yerlerden yöheleniyordum gibi bir süre beni incir-
dim sonra aynı nezaket ve aynı nezaketle bana cevap verdi.
"İstiyorsun. Teşekkür ederim." Dizgini tuttu ve arkam
onu bulurdum.

"Soğuk istediğin bir şey daha var efendim," dedi aynı
nezaketle.

"Nedir?"

Bunu küğünün cebine sokup kamamı çıkardım ve onun
göğsüne dayadım, günün ilk ışıkları kamamın üzerine düşüyor
ve parlamasına sebep oldu.

"Eğer" dedim dışarıdan arasından, "bir daha bana elim kal-
dıysan, kolum sökerek ve sabah kahvaltıda kızarak yemem
Jemse Fraser!"

Uzun bir sessizlik vardı, atların çıkması, seslerden başka
hiçbir şey duyulmuyordu. Avcıdan kaçarak elim bana uzadı.

"Ona bana ver." Tereddüt emgimi görünce sabırsızlıkla, "a-
ma istemem kullanmayacağım. Ver onu bana!" dedi.

Kamamı beşik tarafından tuttu, güney sapının ucundaki tıyn
bucur yuturup etrafa ışıklar saçmasını sebep oldu. Kamam bu
gibi tutup İskoçya bir yerler soyledi. Bu yüzden Colum'ın
sahnesinde yemem üremenden hatırlamıştım, istemem anla-
tılmıştı için İngilizce konuşmaya başladım.

"Ulu bu aklına ve bu kutsal demir üzerine yemem ederim"

ki salakamın, aklım ve hafızamın serinde. Eğer bir daha bu ölüyle elim kıldırırsam bu kutsal demir kalbim parçaya erir." Kamayı öpü ve bana geri verdi.

"Bu yere tchidiler sarmadığına şükrediyorum Salomon," dedi tek kapı kaldırıktan. "Anlamaz ve anlamayacağına eminim de eminim. Artık yatayınıza gidebilir miyiz?"

Leoch'a Dönüş

Buğul bir Kırmızı Domuz tabelasının altında bekliyorduk, demirle kapının önünü arıyorduk.

"Budur değil mi?" diye sordu. Artan yarıdan almadan önce aklıyla karyolada, sadese halıya sendeliyordum. "Çene ki, yirmi kilometreyi gikarı bile çıkarmadan gelin. Haydi, sağına çok bunu hak etmiş. Jams ve ben alan halimizde." Poyuna halıya vurarak gitmemi belirten bir hareket yaptı. Otum meşuk yeri yapıyor olmaktan mutluydum, buğul yatağı kırıntı kocmaz uyudum.

Jams'un yanına gelip kıvrıldığını bile duymamıştım, deneyiminin derleyen saatlerinde birdenbire uykudan sıçrayıştı aydın. Unuttuğum çok önemli bir şey aklıma gelmişti.

"Horoski!" diye bağırarak yatağına içinde oturarak.

"Ne?" Jams uykulu bir sesle yerinden zıpladı, yatağı ile tüm kontrol etti ve elinde kamayla odanın ortasına gitti. "Ne" diye yeniden sordu vahşi ışıklar gibi yavaş aklım girdi. "Ne oluyor?"

Otu çöplük bir şekilde yere çökümü görürken kıldırımsız bağırarak, kıl saçları tüylü kademlerindeki gibi karmaz dikilirdi.

"Hayat bir öklükörpöye benzeyorsun," dedi.

Bu pu pu bakıp ayığı kalktı, kamayı elbisekremi denizeye atarak üzerine bıraktı.

"Bunu söylemek için uyanmamı bekleyemedin mi?" diye sordu. Kulakların dibinde "Horos" diye bağırarak aydınlandı. "Bu daha uygun mu geldi?"

"Horos demedim," diyerek anılatmaya çalıştım. "Horoski."

Sana enanla neler konyuştuğunu sormayı unuttum. Osa bu
dun mu?²⁷

Yatığı oturup banyo ellerinin arasına aldı. Yürümeye o kadar zorundaydu, kan dolayamamı hızlandırmak ister gibi bir haldeydi.

"Anladım," dedi parmaklarının arasından. "Çizimle konuş-
tum."

Seyir sonundan birinden öğrendiklerinin hoş iç açıcı yerleri olduğunu anludum.

"Sana ne yazacak bir şeyler söyleyemedim mi," diye başlayan serpi dolu bir sesle. Bu olasıdır hep vardı. Jamie kendi bindiği para, Dougal ve Cobain'dan alışıkları ve gerekirse kulunuk işleri babasının varlığını da yanına almıştı.

Yüzüme uzandı tavana bakıyordu.

"Hayır," dedi. "Hayır, bana işe yarar geysler söyledin ben de uygun bir fiyata..."

Buna baki ve arzularla her anında her yalvararak

"Bilmeyorum," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bir takım alimlerde bulunsalardım ama bunun pek önemi yok. Beni bulamazsınız yok işi."

Bu olayların doğrı olduğunu kabul etmekle birlikte nefes alıyordum. Nedeni anımsı yanına vardıkta uzanıp alçık tırnakla kane meçeden yapılmış kışkırtıcı seyreteceye başladım.

"Bazka ne yapabilirsen?" diye sordum. "Fransa'ya gidebilirsin ya da belki..." bir anda aklıma oldukça parlak bir fikir geldi.

"Gıyasettin diğer ucuna mı?" Uğur'da "Hayır. Hayır."

10. *Özellikler:* Tek girişli açık hana motoru bir süratli

...olarak bir saat daha uyuyabilirim ama bu mümkün değil." Vazgeçip, yatmış yerden doğrularak aştı.

...den önce çok yorgun olduğum için çarşaf-
...tımın yanına oturdum, şu an tam onun dizinin yanında

bu noktaya tekah kalmıyın

"Tahşuk," diyerek süs başladi, "Fransa'ya gidebilirsiniz." İ-

nek bütün planlarına ben de dâhilim.

"Ana orada yapabileceğim fazla bir şey yok," dedi dalgın bir şekilde. "Askerlik yapabiliyorum ama bu se-

...bir hayat olmaz. Belki Roma'ya gidip Kral James'in

değerli katılımcıları, bir ay boyunca, 6 tane de yardım edebilecek kurum var, bana yardım edebilirler. Polimekadan da yardım edebilecek ama bu yine de olabilir. İşin aslınd

[illegible]

şimdi eldeki bu en kötü şey Fraser'ın yüzüne karşı
şimdi eldeki en iyi ise Lallybroch'a geri dönmektir.⁵ Yine

bu karışığı, kız kardeşini duyduğundan beri...
"hımm," dedi yumuşak bir sesle, "aradım oraya gide
..."

İlirî bakarak gülmeceydi, eli saçlanamıyordu. "Bize
ilirî bakarak gülmeceydi, eli saçlanamıyordu."

Çok rahatsız olmuştum. Kendimi bir hain gibi hissediyordum. Bu yüzden, bu işi yapmaya karar verdim. Çünkü, artık bu işi yapmam gerekiyordu. Çünkü, artık bu işi yapmam gerekiyordu.

bu iki sek çocuk ağrısına onu sürekli tehlkeye atarken
bu rahatsız ve güvenliğim için en iyi planı yapmaya çalıştım.

İstanbul'da yaşamaya başladığı ilk zamanlarda İstanbul'un her tarafını gezmiş ve İstanbul'un her tarafını görmüş. O an bile İstanbul'u görmek konusunda sıkıntı çektiğini söyleyebilirdim.

"Ülkemizde işsizliğin memnuniyetin bir yolu var mı?" diye sordur

...gibi geldi ama emin değildim. Son bir kez daha doktora

İsmi'nin saçlarında dolayan eli boynuma inmişti.

... dedi düşünceli bir tavarla "Olabilir. Doğal bir şeydir. Benim için de bu kadar önemli değil. Benim için de bu kadar önemli değil."

Geçeklen mi? Ne gibi haberler? Bayımı çevirip ona bak

tan, bu hareketim kulağıma dokunabileceğini sağda ve pe-
maklarını onun etrafında gerdirmeye başladı. Boyununu ön
yatıp kedi gibi miyavlamak istiyordum. Ne yapmak istediğimi
farkındaydım ama hemen dürtülerimi bastırdım.

"Colum bir bahçercisi göndermiş. Bizi burada bulacağını da
yüzmüş bir ama yolda Dougla'a rastlamış. Dougla, Mel
Gowan'ın kızıları toplamayı için burada bırakıp hemen köye
dönüyor. Biraz da onunla görüşmeyi istedi."

"Leach'a mı?" Fransa değildi ama daha iyi bir seçenek de
değildi. "Neden?"

"Orada bizi bekleyen bir ziyaretçi var, daha önce Colum'a
işlerini görmüş bir İngiliz aslı. O güçlü bir adam ve benim için
bir şeyler yapmam için ikna edilebilir. Cıvayetten yangınlara
ve maddim olmuş değilim. Bunun olmadığını söyleyebilirim
da affedilmesini sağlayabilir." Köçürmüş bir tavırla gülmek
"İşlediğim bir şeyden dolayı affedilmek biraz garip geliyor
ama sulmaktan iyidir."

"Bu çok doğru..." Nokta kapıdamaya başlamış. Giderim
nere kışıp ona uyce edaklıyordum. "Bu İngiliz aulunun ab ne
mi?"

"Sandringham Düka."

Başarak yerimden uyardım.

"Ne oldu Saksonyalı?" diye telaşla sordu Jame.

Türeyen parmağımla sırtıya noktayı gösterdim, ya an on
adamları onun kucığına tırmıyordum.

"Bu ne?" dedim.

Ona bakıp tarağıyla dürtme.

"O mu? O sadece bir tahtakurunu Saksonyalı Hele
pey..."

"Yaptığı an hareket sözünü birmemesine engel olmuştur. Taht
kurunu sözcüğünü duyduğum anda özetlerini altından birle
düzce derinliğim, hıyarlar yatagımın barmıştı.

Jame buna alayla baktı.

"Hayır okuduktan demiyim değil mi?" Barmın salıyarak
beni inceliyordu. "Mim," diyerek elini başına götürüp saçlar
ını düzeltti. "Artık sadece hissiyatı kaldı. Seni de yem uyandırdı."

di kederli küçük bir şeyin, bundan emniyet edebilirsiniz." Bu
dışta yurulanp elini uzatı.

"İzime gel küçük ippek otum. Güneş barmadan önce bura-
da beklemeyi seçti. Uyumayacaklık..."

Bir süre sonra yere serdiğimiz pelerim ve onun giden
dört altın bükücü sert yatagımda barmırmize sandarak bura
da uyuduk.

Bizi uyutmuştu iyi olmuştum. Sandringham Düka'ndan önce
kışın virmek için Dougla zorlu bir yol seçmişti ve orada son
anlık ilerliyorduk. Yük arabaları olmadıkları yol aldığımız için
bizi derkeleyebiliyorduk ama yolların bozukluğuna zaman zaman
hızlanıyorduk. Dougla bizi çok zorluyordu, maddelerimize çok
kışık.

Leach'ın kapılarından girdiğimizde, bu kapıdan içeri ilk gir-
diğimiz günkü kadar yorgun ve dağılmış durumdaydık.

Ahlat atından aşağı kaydım ve düşmemek için özüme
sundum. Jame beni derseğimden yakaladı ve ayakta durma-
yağına anlayınca beni kucığına aldı. Atları seydire bırakıp
beni kemeriyle yola doğru götürmeye başladı.

Kondorda duraklayarak, "Aç mısın Saksonyalı?" diye sordu.
Mutlaka bir tarafta yatak odalarına giden yola diğer tarafında
Giderim açık tutmaya çalışarak inledim. Açtım ama çorbadan
iki kışık almadan kafamı çorbanın içine düşeceğim gibi his-
sediyordum.

Bir kışıklık oldu ve gözlerimi zorlukla açarak ayan Bayan
FitGibson'un bize doğru yaklaştığını gördüm.

"Bu zarallı çocuğun nesi var?" diye sordu Jame'ye. "Kızı
bu ne gördü?"

"Hayır, sadece benimle evlendi," dedi Jame, "tabiiersen
buna kızı görüyle bakabilirsiniz." Jame, Bayan Fitz'in olana se-
mek sonluğu sorulan duyup ne olduğunu merak ederek onaya
toplama olan mutlak görüşlerini, açılır, bulgırcılar, sıvırlar
ve kışık yarıyollarından kurtulabilmek için ne tarafın derleme-
si gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Sonunda kararını verdi ve sağ tarafın müdvenlere doğru

derlemeye başladı. Sağdan soldan gelen sorulara hiçbir şey söyletirmeye çalışıyordu. Ben Jame'nin göğüsüne dayanmış büyük göğüslerini karpıştıırıyordum, cizafımıza toplu bir gözün denerine sadece başımı sallatabiliyordum. Bulamıyordum dedi yüzerdi, aralarında meraklılar da vardı.

Kondorun köşesinden dönmek üzereyken banyo daha çok sandığım bir yüz dikatımı çekti. Bu Laoghaire, Jame'nin sesini duyunca yürü pür pür olmaya, Jame'nin kucagında sığıp yeri görünce gözleri kocaman oldu ve göğüsleri dudakları aralandı.

Erzafımızdaki abuk sahuk karmaza bıçakla kesilir göz damaları önce sorularını sıralıtlamak için gerçek bir hızla bulamam Jame'de durdu. Kafamı kaldırdım Coleman'ı gördüm, yüzü tam benim hizamdıydı ve oldukça ırkılmış durumdaydı.

"Ne..." diyerek konuşmaya başladı.

"Evlendiyler," dedi Bayan Fitz mutlulukla. "Ne olur bu kadarını hazırlarken siz de onları kutlayabirsiniz eliniz." Döşü merdivenlere inmişti, onun kalabalık aramızda açık bokahtan Laoghaire'nin bombeyaz olmuş yüzünü çok daha ne görülebiliyordum.

Coleman'la Jame aynı anda konuşuyorlardı, soruları ve cevapları havada uçuşuyordu. Uyanmaya başlamıştım, daha çok rüya buluşu kendime gelmiştin.

"Madem öyle," dedi Coleman, durumu çok onaylamış bir izinden berrildi, "evlenmişseniz evlenmişsinizdir. Döşü ve Ned Gerasim'le konuşmalıyım, halledilmesi gereken bütün işler var. Evlendikten önce amacın kontrastından sıra geyik konusunu halletmemiz gerekir."

Jame'nin hafifçe dikildiğini fark ettim.

"Madem bu konudan bahsettin," diyerek konuşmaya geri döndüm, "bu en doğrusu yapıyorsun. MacKenzie topraklarından toplanan kızıllardan hak ettiğin çeyrek hissesi de konuşma Douglas'ın topraklıktan yakında gelecektir, belki ona beşgün yitirirken bunu da aramamızı söyletirim. Şimdi ben aldim seni deyişim, karım çok yorgun," diyerek konuşmamı bitirdi.

Ben de beni daha sağlam bir şekilde kollarına yerleştirip meskenim döndü.

Öbölü yalpılayarak ilerleyip - bacaklarının bir kısmını hissettiğimden - kendimi kocaman yatığa attım. Bu yatığa evli olmaları için hak etmiştik. Son derece davetkar, yumuşak ve her zaman kızıllık olan Bayan Fitz sağ olsun tertemiz bir sırtı bizi bizi. Uyumadan önce kalkıp yüzümü yıkamaya değip düşünüyordum.

Ben Jame'yi gördüm. Yüzünü ve ellerini yıkamış, saçını yıkamış, kuyruğu doğru ilerliyordu.

"Uyanacak mı?" diye seslendim. Eyeri benimde kadar aynı zamanda olsa bile en az benim kadar yorgun olmayı-

"Bu size sonra Sakatıyılı, önce halletmemiz gereken bir iş var." Ramonda hiç beklemediğim bir sesle kapıdan arkamdan baktım. Jame'nin sesini duyunca Laoghaire'nin yüzünde bir şeyler ve ardından beni görünce bizi birer öksüz yenden baktılar. Jame'nin onu gördüğü anda kollarının sarkıp sarkıp sarkıp, o sırada keşke başımı kaldırıp yüzündeki ifadeye bakıp olaydan diye düşündüm. Sanırım düşünmeden yaka-ya oturup kızı evlenmenin gerçek yüzünü anlamaya girmişti. Benim görmüş olaydan onlar söyleyeceğini daha kolay tahmin edebildim.

Gelişim ay boyunca yaşananların arasında bu kez tamimim diğinden çıkıyordı, onun Jame'ye ne ifade ettiği veya tamimim. Neve ki evlendiğimiz gündeme geldiği gün Jame'ye onun hakkında ne düşündüğünü sormuştum, o da bunun bir sorun olduğuna söylemişti.

Bizim için Laoghaire'nin bir kısmı kuyruyla evlenmesine bir somerdi, Jame'nin ise MacKenzie hissesinden payını alması için birisiyle evlenmesi gerekiyordu. Bu kızılların onun sorunlarını çözüyordu, Jame istediği şeyi istediklerinden alırdı. Onun gerçek zamanlarda ne kadar pratik düşündüğünü çok iyi biliyordum zaten hayatının son 10 yılına kaçak olarak yaşamış birinin bunu yapabilmesi gere-

kindi. Altın saç ve gül yakan bir kız onu vurdığı karaduman
dönüşümünde. Ama bu aralarında bir çekim olduğuydu anlamı
da gelmezdi.

Hem görüşende yalıtı olduğuna o sahne vardı. Jante kırık, güne oturmuş çaykırı öpüyordu. (Aksa *İnce de kollarında* - *İçim kolları oldu, seni kollarımdaydı. Oda de kolları buzunu* - *İçimden kollarımdan uşak oldu...*). Ellerimi umutla kenetledim, seni yepyeni yorgun mahvetmekle meşguldim. Ota herkeş ellerimi yitirme kurulumu ve bir anda onların se kula kıldığını fark ettim. İki gündür hiç yikanma fixas bulamadım tutmuşlardı.

Yarpenişigimni unutmugum, ayağa kalkıp ordan yekesim
gim. Jami'nin Laughaire'i öpüş sahnesini hatırlama b'le
yama girmeyiş. Osmen o komada ne dediğini de çok anı hatı
yordum, enlemek jamaleten gidi. O atada ben evde jamaleten
ben de Jami'nin beni nasıl öpüşüğümü hatırlayınca jamaleten
buladım Yarvordum.

Yüzüne su vurdum, bu duygudan kurtulmaya çalıştım. Janice'nin duygularına karşıma yoktu. Beni her kez daha kendime hazırlattım. Ben onunla gerekli olacağı anlaşıldıkça. O da kendine ait bir takım sebeplerle benimle olanıyım kabul etmişti, bunlardan biri de beklentim kaybolmuştu.

Düğer de belli ki geliri almaktı. Kendi sınıfından birisiyle otonom olarak yaşamayı kabul etmezdi. Bu yüzden daha önceki gibi beş, on asından düğeri yüzce bir hizmetti.

bu olayı nasıl hayret etmiş, şiddetle eleştirmişti. Bu arada

[illegible]

da susludum. Birinin sevgisine böyle bir şeyi taken olsa
çilekötümesinin hiçbir yolu yoktu bence.

"Kuşa söylemek istediğin şey... Yahu benimle tedbir e-
tmedin ya anladın, bunların sadece seni ilgilendirdiği ki-
mi ki biliyorum ve bunları senden hiçbir talebim yok. Dilediğin
kadar öğrensin. Dilediğini yapabilsin. Yahu... Başka yerlere
dahi camp bir şeyler varsa... Demek istiyordum ki... Ben yolum
çıkaram... Sonuna değin beklemeye başladım. Kusuldu
ve tutuldu ama canıyordu.

Jame'nin kulakları da benimkilerle aynı durumdaydı her
yüzünün geniş kalınlığı da. Kan çarşağı dönmüş gözlemleri bu
akılları çalıyordu.

"Benden bir talebin yok mu?" diye bağırdı. "Sen evlilik y-
eminini ne ne yaradığını biliyor musun? Ordan sadece kılık
alınarak çıkan kılıf mı sanıyorsun?" Macaya öyle bir yutma
indirdi ki porselen dibek yerinden oynadı. "Talebi yokmuş"
diye kendi kendine homurdanıyordu. "İstediğim çağırılma-
yolunda durmayacağımı."

Çimcikrım çıkıp birer birer hızla durmaya başladı. Çimcik-
durmaya çarpıp yere düşerken yerimden sıyrıldım. Şalvar da çık-
tı ve onu da arkama fırlatıp karşıma geçti.

"Demek benden hiçbir şey talep etmiyorsun, öyle mi Sa-
kasonyalı? Beni dilediğin yerden dilediğin huzeti almanın için sen-
ben bekleyorsun. Doğru anladığı mıyım?"

"Evet, evet." Bir adımı geriye attım. "Söylediğim bende"
Kulakları tuttu, elleri yarıyordu. Anımları öyle usaklı ki der-
min rindimden usup inmeden de olsa çekildim.

"Senin benden hiçbir talebin olamayabilir Sakasonyalı ama
benim senden talep ettiğim bir şey var! Gel barışa." Yüzümü
arzuyla aramaya alıp dudaklarımı benimkilerimi uzerime yığıp
tutku. Bu öpüşme usaklı ya da usaklıktan uset yoktu ama
örneği ve onu karpı koymaya çalıştım.

Eğilip kolları dilerimden arkamdan geçirdi ve beni her iki
kolundan, yemi emerek için karpı koydum ama onun ne kadar g-
li olduğunu anlamıyordum.

"Bak ben!" diye bağırdım. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Benim çok işli olduğunu düşünüyordum Sakasonyalı," dedi
büyüme uzandı. Başını eğip eller gibi yanan gözleriyle bana
baktı. "Yahu söylememi istiyorsan, seni yatağa getiriyordum.
Sadece bildiğim şeyin ne olduğunu öğrenene kadar seni ma-
nada tutardım." Beni yeniden öpüp, karpı koymama engellemenin
en büyük usi yapıyordu.

"Senle oynamak istemiyordum!" dedim dudaklarımı usaklı
kaldırdı.

"Benim de oynamaya niyetim yok Sakasonyalı," diye cevap
verdi. "Hüsnü yok." Yatağına yanına gelip beni yavaşça gelip qh
öpmen uzerime bıraktı.

"Sen ne demek istediğini gayet iyi anladım!" diyerek yavaş-
laşarak elleri tuttu kaçınmaya çalıştım ama demir gibi bir el beni
istenden yakalayıp yatağa bastırdı. "Seninle sevmek de ist-
emiyordum!"

Bana gülmek beklem uzerimdeydi ve nefesimi kesildi.

"Senin ne dediğini sanımadım Sakasonyalı," diye cevap ver-
di ama çok kıkıltı çalıyordu ve bu tehlikeyi haberciydi. "Sen
benim karımın, buma sana pek çok kez söyledim. Benimle e-
vlendirecektiğimi söyledim ama evlendin. Şu ana kadar bunu hiç
dikkat etmedin ama senin görevlerinden biri de utan etmek. Sen
benim karımın ve seni isterim anladın. Lanet olsun!" Seni g-
li yakaladığı ve bir çığlık dönmüştü.

Berens ile yanında yattırık yapmış bir şekilde dilerimden
usaklı döndüm ve onu bağlamaya başladım. Sen bir saatir
mıdığın usaklıdan acıımı ondan çıkarmaya kararlıydım ve qh
kaldım, gıcıkla kararmıyıp.

"Eğer bana sahip olmasaydın verseysem bana lanet olsun, seni
beni dönmü. Beni dilediğin zaman yatağına alabileceğini mi sa-
nıyorsun? Beni istediğin zaman kullanabileceğini bir örnek mi
sanıyorsun? Hayır, kullanmazsam, seni lanet edim ne dagnam?
Peki darna yapı bekledim, Karmutan Randall'dan hiçbir farkın
yok işte!"

Bana baktı ve hızla ayakta kalktı. "Git o zaman," dedi bapılı
karpı gıcıkla. "Eğer benim hükümlerimle birle dagnamıyorsan
benim bu sana engel olamayacağımı."

Bir an vevaddir emim, ona bakıyordum. Çenre öfkeli bir kurtuğu bir şekilde Rodin Heykeli gibi bana bakıyordu. Olanca düşünmeye çabıyordu, ya an Donovanbury'de yatan kızın da yaşadığını anı kadar öfkeliydi. Ama sözlerinin altına daydı. Güneyi seçersen beni durdurmazdın.

Çenre kıldırıp onunkı gibi kostüm. "Hayır," dedi. "Hayır. Ben hiçbir şeyden kaçmam. Senden korkmuyorum."

Bakışları boğazına kenetlendi, orada atan dumanı sızdıyordu.

"Anladım," dedi. Bana bakmaya devam etti, bakışları rahatsız ve gür bir şekilde uysallıyordu. Dikkatli bir şekilde yatağına oturdu. Aramızda belli bir mesafe kalmasına özen göstermiş, onun yorgunlukla arkaya dayadı. Kızınmaya başlamadan önce birkaç derin nefes aldı, yüzünün rengi yavaş yavaş normale dönüyordu.

"Ben de kaçmam Saksonyalı," dedi kışık sesle. "Pekâli, en doğrusu ne demek?"

Şüphesiz onu rahatsız etmiş olmalıydı. "Eğer buna bir takım isimler takarsanız tak. Ama cevabını veremeyen bir medeniyet kelimeleri kullanmaz. Söyleyiş tarzından kötü bir şey olduğunu anılabiliyorum ama ne demek olduğunu bilmiyorum."

Gördüğü indirdim ve bir kâhkahâ attım. "O... O şey demek. Sana bana yapmamak üzere olduğun şeyi."

Bir kâhkahâ eğilmişti. "Ah, ilikoyu görmek mi? Haklıyım işte çirkin bir kelime sarf etmişim. Ya sadık ne demek? Bu gün önce de onu söylemişim."

Bir kâhkahâ daha atarak ağır kendime zor tuttum. "O da... Evet. Birinin camos acıtmaktan cinsel haz alan kişi demek." Yürüm kararıyordu ama dudaklarının yukarı kırılması engelleyemiyordum.

Janice homurdandı. "Bana hiç iltifat etmediğin kesin ama sen bundan ötürü suçlayamam." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı, ellerini açmıştı ve rahat bir şekilde dışlarının altına koyup buna döndü.

"Kızın ne? Bunu neye yapıyorsun? Kızdan dolayı mı? Sanı-

ma yanlış söyledim. Ama bu kanıtlarınla bir şey değil. Burada soran bana inanıp inanmadım. Bana inanıyor musun?"

"Evet, sana inanıyorum," dedim istemeye istemeye. "Ama onun bu değil, yani tek sorun bu değil," diye ekledim hemen ardından durdum. "Benimle alacağın para için evlendiğini düşünüyorum." Parmakları yorganda bir yol takip edermiş gibi onaylıyordu. "Şüphesiz emmeye hakkım olmadığını biliyorum, ben de seninle bir takım şeylerden dolayı evlendiğin anı." Düşünceleri onun sesinin düzensiz çıkmasını sağlıyordu. "Ama hâlâ biraz gıcırdayım."

Güvenim ucuyla ona bakışında onun hiçbir şey anlamadığını hissettim. "Para mı?" dedi anlamı bir şekilde.

"Evet, para!" diyerek patladım, bilmeyenmiş gibi yapmış gibi delemiştim. "Gelir gelmez Colum'a evlendiğimi ve MacKenzie kraliçesinden payımı alacağımı söyledim. Bekleyemedim!"

Bir dakika kadar daha bana baktı, ağır bir şey söyleyeceğini hissettim. Kızınmaya yavaş yavaş derin geri sallayarak kâhkahâ attı. Sonunda başını geriye atıp kâhkahâları içine keşledi, başını ellerinin arasına aldı. Hâlâ gülüyordu, kızı gıcırdayı. Sürüklenerek başını yastıklara gömdüm. Bu komik mi?

Sarılmaya devam ederken ayağı kalıta ve elimi kenarının üzerine gömdüm. Bunu yaptığını görünce istemeden ukıldım, o da buna iarek etti.

Yüzü kapkarmızıydı, bu biraz önce biraz da kâhkahâdan birerli oluyordu. Çileden çıkmıştı artık. "Hayır," dedi kuru bir sesle. "Ben dönmeyeceğim. Sana bunu bir daha yapmayacağımı da sana senden önce bu kadar çabuk peşman olacağımı hesaplamıştım." Kenarını kenara koydu.

"MacKenzie kraliçesinden hususene düğün para yirmi pound Saksonyalı," dedi porsuk derisi torbaya karıştırmak. "ve bu lokonun İngiliz poundu bile değil. Yürüm artık sana ait."

"Hevi bu mu?" diye sordum. "Ama..."

"Hevi bu," diyerek beni onayladı. "MacKenzie'lerden hiçbir-

nasıl sonuna kadar alacağım bu işi. Doğal tımarlı bir alandır. Cihannün eli ise onun iki kuru sakadır. Ama yirmi puan için bir kadını evlenmeye değirmen diye düşünüyorum." Düşünürken gözlerle buna bakıyordu.

"Bu soruyu orada sormamam gerekirdi," diye ekledi, ne bendeniz kışkırtıcı sarımsık ufak bir kutsu çıkarmıştı, "ama hemen almak istediğim bir şey vardı. Yapmam gereken iş vardı, Langhaus de karşılamam ne tamamen bir tesadüftü."

"Bu hemen almayı istediğin şey neydi?" diye sordum, kılı bir şeylerden şüpheleniyordum.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra kutuyu kocasına fırlattı.

"Evlilik yüzüğü Saksonyalı," dedi. "Onu salıhtar Eser'den aldım, hoş zamanlarında böyle şeyler yapar."

"Ah," diyebildim kısık sesle.

"Devam et," dedi bir süre sonra. "Aç onu. Senin."

Parmaklarımla altındaki kutu buğulu görünüşe bağlanı. Gösterimi karıştırıp burnumu çıktırı ama açmak için bir grupta bulunsuydum. "Özür dilerim," dedim.

"Ben de dilemişim Saksonyalı," dedi ama sesi artık ötel değildi. Uramp paketi kucacığımı aldı ve kışkırtı yutarık açtı. Konuşan buralara özüğü işlemelerle bezenmiş olan gömüğü yitirir ortaya çıktı. Her bağlantısının ortasında bir tane açmış Jacobus çirgisi vardı. Çok zarfı.

Buna görünce gülemleri yeniden yağardı.

Elleri bir mendil tutuşturulduğuna hissettim ve yalın durdurma çaktım. "Bu çok güzel," dedim boğazımı temizledikten sonra.

"Onu takar mısın Claire?" Sesi çok yumuşak çıkıyordu, alim söyleyişindeki denelik yeniden ağırlanmaya başlamıştı selaf oldu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ciddi bir sesle sülmüş avretimin üzerinden buna bakarak. "Aramızdaki evlilik konusunu buğulu yerine getirirdi - kanımı oldu. Kesinlikle gıvandı altındam, Lancel'da yaşadığın sürece bu böyle. İsterim seni tiyatrofani - eğer Langhaus hakkında söyledigini anlarsanız işle-

tiyor olan bunu yaparız. Buna dürüstçe seçimin bildirmek zorundasın." Haraket etmeden durdu, küçük yüzüğü kalbimin altında tutuyordu.

Benim ona verdiğim seçimi hakkında şu an o bana veriyordu. Onu reddettiğim takdirde bir takım konularla öne sürüyordu. Ben bunu yapmaya zorlanıyordum. Buna başka bir alternatif de sunmuştu, yüzüğü kabul ettiğim anda bu seçim yarım yok edilecekti.

Günay hatmak üzereydi. Güneşin son ışıkları masanın üzerindeki duran mavi cam şişeyi yalıyorarak duvara yansılı. Kendimi o kadar karışık ve parlak hissettim. Bir dokunuşla dağılıp peşlanırdım. Jamie'nin ya da benim duygularımı göstermek için neye devam edemedim, bunun için çok geçti.

Konuşmadım, sağ elimi ona doğru uzattım, tutuyordu. Yüzük parmağına hafif bir basınç vererek boğumlarımdan geçi ve geriye oturma. Jamie bir süre elimi seyretenikten sonra uramp onu dudaklarına bastırdı. Başımı kaldırdığı ilk anda yüzümde izleri gördüm, ateşli ve ısrarlı bakışlardı bunlar, beni hızlı konuşma oturttu.

Heç konuşmadan göğsüne çekti, boynondan kalbimin atışını hissedebiliyordum, benimki gibi son sürat atıyordu. Elleri yüzük omuzlarında dolayıştı ve yüzüne bakabilmem için beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Elleri kucaman ve sıcağı, birimi dönüştürmeye başlamıştı.

"Sani atıyorum Claire," dedi, sesi çok boğuktu. Bunun ardından ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durdu. "Sani ek atıyorum, öyle çok atıyorum ki nefes bile alamıyorum. İler..." Yutkunup yeniden konuşmaya başladı. "Beni kabul ediyormusun?"

Bir an sesim çıkmayacak sandım. Biraz çutak çıktı ama işlemedi.

"Evet, evet seni kabul ediyordum."

"Sani," diye başladı ve hemen durdu. Eucassı tokatını atıyor çalın ve yeniden buna bakı, elime de yansıma indiriyordu. Zorlukla konuşabiliyordu, kendini kontrol edebiliyordu. Onu hissediyordum, dolaylı her yanı tutuyordu. "Vigamıyacı ben. Yapmam. Claire nazik olamayacağım."

Diyosenez bir ihtiras ve ihtiyacla birbirimizi uyarı-
rak, birbirimizi içimize çekerek ve birbirimizi harpalayarak
olmaya çabaladık. Benim çöklüklerim omuzluklerle bitirilmiş ve
sarımsıca birbirimizin içinde tam bir doyumla kaybolmuş.

Kendime gelmeye başladığımda vücudumun yarısı James'in
göğüsünün üzerindeydi, sırtı üzerindeydi, kalçalarımsa birbirine
sırtıma girmişti. O derin derin nefes alıp veriyordu, göğüs kap-
lıydı. Kallis sırtıya ulaştıktan sonra nötrada kulağımsa dinle-
meli gibi ağırları sürdürüyordu.

Uyandığıma hissetti ve beni kendine çekti, prestijini
muhafaza etmenin ve birleşimimizi uzatmak ister gibiydi. Kelli-
rum onu dolayarak önce ona dayandım.

Gözlerimi açıp iç geçirdim. Bakışları benimkilerle buluştu
dudakları gülümser gibi yukarı kıvrıldı. Kollarını omu-
ma koydu.

"Evet, Sakomiyah," dedi sesinde hafif bir keder vardı. "Seni
dendim. ... Sen benimsin. Kendi ruhunu kaybetmeden u-
mukun sahip olman umkimsizdir." Buna döşüp bütün vücudu-
la beni sarı. Oda pencereden çıkan hafif rüzgârla serinleşti,
yorgunluğumun içine çekti. Yaprına göre çok çabuk öğreniyorsun
delikanlı diye geçirdim içimden, uyuklamaya başlamadın öm-
Frank bunu bulamazmıştı. Onun kolları arasında sıcak nefes
kulağımda hissederek uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda her bir kasım ayrı ağrıyordu. İ-
vare ve dış tükeneceğim. Başparmaklarım çalkalanan
ırmığı gilyos. Tam anlamıyla birinden dayak yemiş gibiydim,
bu pek de yalan sayılmazdı. Bu bizi yatağa yaklaştığında göz
göze görünür oldu, son derece zararsız görünüyordu. Yata-
mı oturduğum anda uyanı ve erkeğe bir kibritle beni anımsa-
lıydı.

"Zor bir yoldukluk olmuş Sakomiyah," dedi iç bulaşmış
mırlığı dokunarak. "Eğer böyle yapıyor, canım acıyor mu?"

Gözlerimi kısarak onun omuzundaki dayımın üzerinde par-
mağımı dolaydım.

"Sen de biraz harpalanmış gibi görünüyorsun delikanlım."
"Ah, elime," dedi İkeç aksanı öne çıkmış, "bir cadalardı
mı harpalanmış gibi görünebilir." Uzanıp virmekten
istedi ve beni kendine çekti. "Gel buraya cadalor, gel ve beni
biri daha var."

"Yen, hayır, olmaz. Bunu yapamazsın," dedim geri çekilerek.
"Ben de yapamam. Çok canım acıyor."

James Fraser hayır kelimesini cevap olarak kabul edecek ce-
kilenen değildi.

"Çok nazik olacağım," diyerek beni yorgunluğuna alına çekti.
Kasım bir aklamı olabileceği kadar nazik, beni bir hollorin
sırtıma sırtıma gibi kucakladı ve büyük bir özen göstermeye
başladı, bu dönmece aklamı derin derin devanmış. Buna oredig
it ve kadar nazik olabileceğini gösteriyordu.

Duruşu otururken bile hareket etmemeye ve beni örüleme-
ye dikler em, her şeyi zamana bırakı.

Bir vize sonra hâlâ birbirimize kenetlenmiş dururken, par-
mağımı iki gün önce omuzlarını çürüttüğü yerlerde dolay-
mırdı.

"Bunlar için çok özür dilerim me dıme," dedi hepini tek
el iperek. "Çok umurlanmamın ama bunun bir özer olmalı-
mı biliyorum. Ofkeyle bir kadim osımek çok kötü bir şeydir.
Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Güldüm ama bu biraz ironik bir gülüşü. "Ondur için mi
bu dıyorsun? Geri kalma ne olacak? Bayan apış her yamın
birik içinde."

"Ne?" Geri çekilip beni inciledi. "Şu an sadece onlar için
bu dıyorsun," omuzlarına dokundu, "bunlar için," popoma
hâfif vurdu, "bunu ise hak etmiştin ve uzaklığına söyley-
tiyordum çünkü uzaklıyordum."

"Bunlara gelince," diyerek kalçama okşadı, "bunun için de
bu dıymıyordum. Bunun bedelinu beni çoktan ödemi." Şu-
nu yorgunluktan omuzlarına dokundu. "En az iki yeri kanat-
mıyın ve bütün sırtına ıgıgıler batıyor Sakomiyah."

"Evet, bir cadalorla yamın." diye sırtım. "Sen de bunun

çin bir özer alenayacakım." Cevap olarak güldü ve ben de
me çıktı.

"Ben özer filan istemedim, istedim mi? Yanlış hatırlıyorum
san son sözlerim 'bir daha var'dı."

BÖLÜM 4

Kükürt Esintisi

24

Doğru Kadın

Beni anı dönüştürün ve evliliğimizin sebep olduğu en-
geli daha önemli bir olayla gülgelendi.

Bir gün sonra büyük salonda toplanmış yemek yerken işi
diken dinleyip şerefimize kadeh kaldırılıp durtuyorduk.

"Teşekkürler, dostum." Jannie son kutlayanın önünde eğil-
dimen sonra alkışlar arasında yerine oturdum. Alışıp sıra onun
göğüs hafifçe sarıdı ve o kısa bir süre gözlerini kapadı.

"Bunu fazla olmadı mı?" diye fısıldadım ona. Şerefimize kal-
dığın her kadehin dibini bulmuştu, ben de ufak yadimlar il-
maki yemip lokoğa söylenen şeyleri anlamış gibi yapıp etrafı
gözlemekte meşgul idim.

Gözlerini açıp bana baktı. Kendi kendine gülümseyordu.

"Sarığın mıyım? Bunu mu söylemek istiyorsun? Hayır, sa-
hala katar içmeye devam edebiliyorum."

"Bunu tabii ki yapabilirsin," dedim onimünde dizi bizi ya-
tı ve bizi göğüsüne hakarak. "Ama çok geç oldu." Cıdam'ın
mümmen üzerindeki mumlar iyice ufalmıştı, dibine yaklaşıyor
mumundan grip bir kızılık ortaya çıkıyor ve bu bizi boya ver-
miş kışık uste konuşmakta olan MacKenzie kadeşlerini yüzüm-
de değipik gölgeler oluşturmuyordu. Aslında gününce onun
kadeşlerini edilecek oyulmuş figürlerin arasında karlılırdı.

Kimbise bugüne kadar aynı karakterinik özelliklere sahip bir efendinin hayı oraya karınımı, bu aslında bu işi yapmış kişinin oynadığı bir oyun da olabilir. ... Ya da aile hayatı da olabilir.

James oturduğu yerde suratını hafifçe buruşturarak girdi. "Diğer taraftan," diye konuşmaya başladı, "bir ya da iki dakika içerisinde diğer kesim başlayacak. Hemen geliyorum." Elini suratını üzerine dayayıp diğer tarafı zıpladı ve alçak kerten yata doğru derleyip gövdeni kayboldu.

Ben de dikatimi Geffis Duncan'ın oturmakta olduğu uzağa çevirdim. Elindeki gülmüş kupa'dan birasını yudumlayordı. Kısacık Arthur yan masada Culum'la birlikte oturuyordu. Bata bölge sırtından oturması gereken yandı ama Geilde görsü bence adanmış konuşmaları dinlemek zorunda kalmamak için benin yanına oturmak istemişti.

Arthur'un gözleri yanı kapalıydı, avuçları yorgunluk ve yırtıktan içine gömmüş gibi görünüyordu. Kollarının üzerine yalınmış duruyordu. MacKenzie'lerin konuşmalarıyla ilgileniyordu. Yırtıkan ışık MacKenzie'leri ne kadar sağlıklı ve başarılı gösteriyorsa Arthur Duncan'ı da o kadar hasta ve yorgun gösteriyordu.

"Kocam mı görünüyor," dedim. "Madenindeki problemler aitti mi?" Gösterdiği belirmler gripin, sürece de kansere de benziyordu - kanser olsa bu kileda olamazdı - belki de Geilde'nin de söylediği gibi kronik gastrit vardi.

Gösterisi kısa bir süre kocasının üzerinde gözdenkötken sonra omuz silerek bana döndü.

"Yırtıkan mı," dedi. "En azından daha kötü değil. Peki, kocam kocam durumu nasıl?"

"Evet, ne varmış onun durumunda?" diyerek dikatini bir o'ya çevirdim.

Kaburgalımsı hafifçe derinleştiği anda masada onun teneğinde bir sürü hoş işle yapıldığını fark ettim.

"Yani, ne dermiş? Günlüğünü çıkardığında da o kadar hoş görünmüyor mu?"

"Hmmm. ... O boyunu görsü kapıması doğru uzatırken let de verdiğim cevabı bulmaya çalışıyordum.

"Bir de orada ilgilenmiyormuş gibi davranıyordun! Benim de bir kileda kılının yarısından fazlası benim saçlarıma kılınmış yabak için araya girmişti, yarımda olsam yalınmış yarımda dikatim edilem."

"İçim mi?" Onundeki içinde biraz yağ ve haşlanmış soğan kılının kılını tohta tabaga saçıklıkla bakıttım.

"Zaten," diye fısıldadı, kulağıma çok dramatik davranıyordu. "En azından kılınları saçıyor." "

"İçim," diyerek ondan hafifçe uzaklaştım. "Kırmacı beni zorlamıyor. İlan kalkmaz çünkü. ... Çünkü. ... Bocalamaya başlamışım. Ben de birkaç yudumdan fazla içmişim.

"Bak Geilde, bu evlilik. ... Yani ben bu evliliği planladım. Bata istemedim bile!" Bu yalan değildi. "Bu biraz. ... Yani bir şey. ... İç anlaşması gibi bir şey oldu." Mantık ışığını yüzünün buraldığına göstermeyeceğini umuyordum.

"İç," dedi alaycı bir tavırla. "İyi anlaşma mı olmuş bir kileda. Ben kileda çok iyi bilirim." James'in gövdeni kaybolduğu anda ben. "Dehşetli bir boyundakı ızlerin tutarak mıkla. ... Anladığına da idkaya girebilirim." Kollarından birini yoktan çıkardım. "Eğer bu bir iç anlaşmasıysa sana paran boşa girmemiş dem."

"Yenden bana yarılandı.

"Doğru mu?" diye fısıldadı. "Bağarmıklar hakkında söylemler."

"Bağarmıklar mı? Geilde Tanrı ağlasa seni neden bulsuyordun?"

Küçük güzel burnumu buruşturarak dikatimi toplamaya çalıştım. Ge giden bakmak istediği noktaya bir turla odaklanıyorduk. ... İç anlaşmasıydı.

"Bata bilmemen imkansız. Herkes bilir! Bir adamın büyüklüğünü büyüklüğü penisinin büyüklüğünü gösterir. Ayak büyüklüğünün büyüklüğü de önemlidir," diye eklemeye başlamış. "Ama bakiyle onları görmek daha zordur, ayakla bakiyle. ... Küçük tiki yavrusu orada," başıyla görsü gösteren James'i gördüm. "Elleri mi bir sakız kabuğu zıvırlıydı bakiyle. Ya da mi bir popoya, öyle değil mi?" diye ekledi ve beni bir kez daha durdum.

"Gailia Duncan... Susar mıın lütfen!" diye hırladı ve yürümeye başladı. "Birileri duyacak!"

"Ah, kimse..." diye başladı ve hemen sustu. Janie onun yanı sıra yürüyüp, bizi görmemişti gibiydi. Yürü sürüyüp, duvarları kullandığı, boylanmadığı bir işi yapmak zorunda kalmıştı gibi bir hali vardı.

"New var onun?" diye sordu Geile. "Susan Arthur'un işi turp yediği zamanlardaki haline benziyor."

"Bilmiyorum." Sırayı ayağa kalkmak için biraz geri attı. Colum'un masasına doğru ilerliyordu. Peşinden gimi miydi? Kesinlikle ters bir şey olmuyordu.

Geile odanın diğer ucuna Janie'nin geldiği tarihi bulaşık koluna yapıştı.

Tam grişte bir adam duruyordu, o da benim gibi gırtlardıydı.

Giyileri çamur ve toz içinde kalmıştı, belli ki bir yerden gelmişti. Bir haberciydi. Getirdiği haber neyse bunu Janie'nin dektiği olduğu da belliydi, Janie şu an Colum'un kulupunu almıştı.

Hayır, Colum değil, Dougal'a eğilmişti. Kird kafası ile karanın ortasında, ucunun benzerliği onun işi için elverişli ortaya çıkmıştı. Sadece kemik yapıları ya da kas yapısı değil, bu benzerliğin sebebi, tavırları da aynıydı, aynı şekilde müdahale ediyorlardı.

Geile'nin eli koluna gömülmeye başlamıştı.

"Kötü bir haber," dedi.

"Yirmi dört yıl," dedim yumuşak bir sesle. "Bu evlilik o kadar uzun bir zaman."

"Evet, öyle," diyerek beni omuzladı Janie. Üçümüz de aynı anıya odaklanıyordu. Sanki aynı anıya odaklanıyorlardı. "Benim yaşadığım süreden fazla."

Paduk'un çimine dayanmış duruyordu, ona bakıyor, ama o anı düşünmüştü. Güçlü kollarını seyretilmiş, kendinden çok müsl ve her şeyi yapıyorlardı bu yüzden onun ne kadar güçlü olduğunu anlamıştım.

"Anı," derken elindeki ufak sarımsı göpünü çamurun içine attı. "Dougal'ın onunla birlikte üç yıl bile geçirdiğini sanıyordun. O genellikle buradaydı, yanı kaledi ya da mezarlarda doluyordu Colum'un işlerini hallederdi."

Dougal'ın karısı Maura Beannach'daki evlerinde olmuyordu. Herkesin işi yüklenmişti. Dougal, haberci ve Ned Gowen işi geçince cenaze ve karnının mulkanın bölünme işlerini halletmek üzere kaleden ayrılmışlardı.

"Yakın bir evlilik değildi o zaman?"

Janie omuz silkti.

"Özelliği kadar yakın olduğum düşünüyordum. Ötleden ondan önce işleri onu yeterince meşgul ediyordu. Eve geldiği zamanlarda onu gördüğüne müsl oluyordu ama celiğini pek sanıyordum."

"Doğru ya, sen bir süre onlarla birlikte yaşamıştın." Dougal'a başlamıştım. Araba Janie'de evliliğin böyle olmasının gerektirdiğini düşünüyordu, aynı hayatlar, çocuk doğurmaya yönelik bir birliklilik. Gerçi kendi ebeveynlerinin gıyet hır ve sevinçle bir evliliği olduğunu anlatmıştı.

Yine sıvazlar bir şekilde beynimi okudu. "Benimkilerden farklıydı. Onunla sözleşmiş bir evlilik, Colum'un ki de değildi. Arazi ve para işleri birbirlerini sevip istemelerinden daha önemliydi. Benim ebeveynlerimse ailelerinin işlerine kopya gıp iş evliliği yaptılar, haliyle bir de... Yok saymak denemisin ama Lallybroch'ta tek başımıza yaşamak zorunda kaldık. Ailem akraha ziyaretlerine ya da iş seyahatlerine gıverdi, bu nedenle birbirlerine gıdererek daha çok yaklaşıyor, birbirlerine değeri kan kocalardan çok daha yakınlaşıyor."

Benim enseme koyup beni kendine vırtmaya çalıştı. Bıyım işi doğadımı kulağımın üzerinde gezindirdi.

"Benim zamanlarda da bir anlayış vardı," dedi yumuşak bir sesle. "Ama benim umudum var. Çanım burada belli de..." Sırayı bir el hareketi ve çarpık bir gülümsemeyle yıldırdı.

Osu bu yönde fazla sıvazlanmadım. Nıymıyordum, elinden geldiği kadar doğal bir gülümsemeyle evliliği düşünmüştüm.

Onun varlığını her şekilde hissediyordum, bana dokunmuştu, elleri çuys üzerimdeydi. Ben de çuys tuttum, onun dışına çıkmasını böyle yok etmeye çalışıyordum. Onu dışarı itmek, kalımları ve vücudumu kullansak aramızdan, bir anlamadan çok daha fazla olduğunu söylemek istiyordum. Beni durduran tek şey gerçekti.

Bizim amacımız neydi? diye sormuştun. Yalnızca amacımız bana dokunduğunda... Hayır, bu alışılmış bir şey değildi. Bu da düşündüğün gibi buluştu bir şey de değildi. O kadar basitti ki.

Ben yememler ve kanamalar başka bir adama daha bağlıydı. Ve tabii sevgiyle de...

James'ys onun için ne hissediyordum söyleyemedim, söyleyemedim. Bunu yaptıktan sonra onu terk etmek, kızı bırakmak zorundaydım, ona karşı büyük bir hislekle olundu. O zaman da söyleyemedim.

"Clare." Dönmüş bana bakıyordu, bunu hissedebiliyordum. Hiç konuşmadan başımı kaldırdığımda o da beni içine üzere baktı. O zaman da söyleyemedim. Hem ona dönüş olacağına dair söz vermiştim.

Çiğin arkasından ufak bir okuyucu sesi geldi. James'ys de geldi ve o tarafı dönerken içgüdüsel bir şekilde ben de ona baktım. Sonra durup sırtıma başladım, ben rahatsız oluyordum. O zaman da söyleyemedim. Hem ona dönüş olacağına dair söz vermiştim.

Yağlı adamın elinde içtiği malkas vardı, bunu hissedebiliyordum. Ben de söyleyemedim.

"Bunları Mahomet'in üzerinde düşünmeyi düşünüyordun," diye konuya girdi, "ama belki burada daha çok ne vardı?" Başkaları havada salladı. "Belki de akılları alırdı, değil mi?" ne vermişim sağları delikantı.

"Bunun şakası bile hoş değil, dostum," dedi James'ys. "Beni istiyorsan öyle değil mi?"

Alec kıvrak kışkırlardan birini havaya kaldırdı. "Hayır. Bu da nereden aldına geldi? Bu yapıldı bu zamanı kendi başına içtiği edebilirim ama eğer istersen gelebilir."

Kendi sözlerine kendi de güldü ve malkas kaleye doğru salladı. "Sana veda etmek zorunda kırım. Osa akşam yemeğinden sonra geri gelebilirsin - sonra ne isterseniz yaparsınız."

Onun bu sözlerinden sonra James'ys kocca malkası aldı. "Benler burada durursa daha rahat edeceğim," dedi kışkırlı. "Çin artık Saksonyalı. Alec'le işimi bitirince ben seni beklem."

Yazgım öpmek için eğildiğinde kışkırlıma fısıldadı. "Alec'le görüşürüm. Güneş tam tepedeysen."

Kaledeki ahırlar Dougl'a yapmış olduğunu yitirulüğe götüren kışkırlıların çoğundan çok daha iyi inşa edilmişti. Yerleri ve duvarları taştan yapılmıştı, bir duvarında dar pencere-ler değindi ne kısıt bulunuyordu. Benli'ne diyorlardı yegne-likler geçiren baykuşların gürp elası fareleri yakalamaları için çözülmüş küçük deliklerdi. Oradan ahır temiz hava ve ısıtılacak deliyordu.

Hemen çarın altında bulunan üst samankitide çok çok daha vardı, saman balyaları üzerinde seni yerleri oluyordu. Yineki haralaran üst taneceklerini altına geçiriyordu. Küçük deliklerden içeri dökülen sıcak hava beraberinde bahçedeki sını-mların ve hummıyusların kokularını içeri döküyordu. Yağlı adam kendilerine özgü hoş kokusu yitirulüğe. James'ys elinin üzerinden doğruldu ve oturdu, bizi gördükten sonra da mum ışığında parlattığı gibi parlamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum öyküsü bir halde, başımı onun bak-ışına çevirmiştim.

"Küçük Hamish," dedi, çın aralığında ışığa bakarken. "Sakın midillisini istiyor."

Onun yanında yüzümü döndüm ve gıylenim diyor-um. Osa hangi akla hizmet ederek yapıldığını biliyordum, iş-leri bu kadar akla hizmet ederek yapıldığını biliyordum.

Colum'un oğlu Hamish ışığa küçük balmaları sun-muştu. Yağlı adamın yanında, bir kumana temeldeki yaklaşıyordu.

kayın," diye de ekledi. Çarının hoşluğunda bile onun dalgın kıyafetini gördüğünü görebiliyordum, kılafına kalkıp bulaşarak cesaret kervanında bulamadığımı da farkındaydım.

Aralarında onun bir sıraskarlığı vardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Hamish.

"Nereye biliyorsun?"

"Evlenmiş kapının dışına kadın öldüğünü?" dedi oğlan uyarılıkla.

"Ah," diye arkasındaki taş duvara dayanmış, elkeni başına koyuyordu.

"Zamanında buna ben de bulama sormuştum," diye başla. "O vakit bu bir hırsedersin demeye. Eğer hırsederseniz o da bu kor değiller."

"Hamis," Bu oğlana pek hayırlı bir açıklama gibi görünmüdü, yarın bu arapınuz yekinden bunu anladığımı. Hamis'in Jamis'in taklidini yaparak arkasına yaslandı. Çoraplı bacakları arkasına yaslanmış ucuna kadar geliyordu. Şu an çok büyük ama derde kuzeni gibi in olacağı kervanında. Omsakların vakti durtulmuş ve kervan yapıları neredeyse sınıyordu.

"Ayakkabılarını nerede?" diye sordu Jamis, kızıya gitti. "Umaram onları yine çayertlarda unutmadan. Eğer onları kıldersen arıms bulaklarını çeker."

Hamish omuzlarını aldın, bu tehdit ona hiç etkilemedi. Bitti. Şu an akıllında bundan çok daha önemli şeyler vardı.

"John," diye başladı, dıgıncı bir yüz ifadesi vardı, "John diyecektir..."

"Seyi John mu, ağı yamağı John mu, John Cameron mu?" diye sordu Jamis.

"Seyi olan," dedi Hamish, cıyık önemli değı gibi bulaşarak yapı, dikkatini dağıtmazın isteniyordu. "O viki bulaşarak bir takım şeyler söyledi..."

"Evi?" Jamis onu yarıklendirmek ister gibiydi, bulaşarak onu bakmıdı. Gözlerini yukarı kaldırmaya benzeri gibi gitti. Onu sırtımı, o ne bana sırtmamak için dulaşarak istemeye başladı.

Hamish derin bir nefes aldı ve bir anda öldü. (200)

aylanmaya başladı. "O onun kadınlara bir ağır gibi hizmet edileceği söyledi ama ben söylediklerime inanmadım, bu doğru mu?"

Kalktı oturmak için parmağını varden. Jamis benin işleri paralı değildi, parmağını bulaşarak görsen kılafının bir arada Hamish'e ekledi. İki de devam, rengi dıgıncı, paralı yüzüne dırdin sebzelerle benzerlerdi.

"Evi. Ah... Evi, belki." Sen bir hoşum istiyordun gibi dıgıncı. Hemen kendine toptadı.

"Evi, evi bu doğru?"

Hamish dıgınci kapıların bir halde dırdin bulaşarak bulaşarak, onun organları öldüğü gibi merdandı olan bir ağır anlı yığıyordu. Sonra merakla kendine baktı, anlı gırcıncı, ya ağına kumaşları tikmaya bulaşmıştı.

"Andi çok büyük bir fark var ama," diye devam etti Jamis. "Ben yamağı yamağı ekle rengine gelirdi ama dulaşarak kervan bili sığıyordu. "Çok önemli bir fark, çok daha çok..."

"Yan onları boynuma sormuyor musun?" Hamish çok meraklı bulaşarak parmak bulaşarak. "Yan onları notarmak için bulaşarak notarmak bulaşarak mı?"

"Evi... Hayır. Yan par değildi. Jamis onu bulaşarak gırcınci bulaşarak yanına gırcınci çalgıyordu.

"Yine başka farklar da var," diye devam etti, yukarı bakmaya dırdin gırcıncıydı. "Buna yüz yüz yapıldı. Yan bu notarmak da kulaş edermi."

"Hamis'te mi?" Hamish bundan hiç bulaşarak. "Ben par de arkada durmaya aradı edermi. Böyle bir şey yapmış Jamis buna bulaşarak bulaşarak hiç sınıyor. Bu bir bir şey mi?" diye sormaya devam etti. "Yan gırcınci dulaşarak?"

Ağır yamağı yığıncı hali Jamis de Hamish'e dıgınci edermi. Gülenek kalın yorgun akında dırdin. Notarmak hali bir rasgele sayıyordu ve ben yorgun akında bulaşarak Jamis'in uykuluğu arıyordu. O sığıncı ben dırdin dulaşarak, anlı sığıncı bir anlı vardı, her ağına aradı. Benim anlı bulaşarak anlı anlı bir kor bulma gırcıncıydı.

İçin aslında hâlî dıyardan gelen bir yabancıydı ama on kalmasın masafesi değildi. Onlardan biri olduğum için ya evli kadınlar bana daha dostça yaklaşıyorlardı, genç kadınlar ise hafifçe diğ bilyyorlardı. Arkaradan yapılan el işleri ve bakaylar pek umursamıyorduk değilse ama Jamie MacTavish'in bu kadınlığı kısa süre zarfında o aharıda kaç kez öpüğüne geçtin çok merak ediyordum.

Ellence artık MacTavish değildi. Zaten kale yapılmış çoğu onun kim olduğunu biliyordu, benim İngiliz amcam da olmadıgından onun olmamakları için bunu benzerdiler. Arık o bir Fraser'dı, tabii ben de. Muraklıları bu kims bulunan evli kadınların diğey dikip bebeklerini hukukları olan Boyan Fraser olarak karpılanıyordum. Hepsi merakla bir gün mi diye karmına bakıyorlardı.

Daha önce hanime kalımda zarfandığım için Jamie ile leşdiğinde böyle bir olaşık aklıma bile gelmemişti ama bu de periyoduma biraz evdeyle beklemiytin. Hapstan çık karpıkın ve şu an bir bebekle taşıymaya hazır değildim. Jam bundan pek hoşlanmamıştı ama onun da için için rahatsızlığı hissettiğim. Daha olmak onun durumundaki bir adam için çok büyük bir hukuk.

Kapı açıldı ve o için girdi. Hâlî elindeki havluyla ağrı karıuyordu ve akan damlatlar gözündeğün rengini kaplıyordu.

"Neredeydin?" diye sordum yakınlıkla. Leach Kadın ile bir yer gibi görünmesine rağmen bunyo yapılabile açıldı Colum'un ağrılarını geçirmek için kullandığı bu kimsi başka bir peye sahip değildi. Bir tane de doğum yapan kadınlı kullandımı için vardı. Bunun dışında herkes yıkamış için için ve ibrek kullanıyordu, ya da dışarıda, günün kenarında bu bahçenin iç zeminde bölgelerinde çiplak kadınlık beşeler korayla su dökererek yıkamıyorlardı.

"Gölde," diye cevap verdi harlıya pencerenin önüne çıkarken. "Burada," dedi yüzünü buruşturarak, "ahırda ya da bulmesunun kapısını açık bırakmış ve Cobbar da dışarıya çıkarmıştı."

"Ah, ancak bu yüzden yemeye gelemedin. Ama ular yümekten hoşlanmazlar ki, hoşlanırlar mı?" Bugün salladı, parmakları hâlî saçlarının arasında doluyuk miler karmaya uğrayıyordu.

"Hayır, hoşlanmazlar. Ama onlar da insanlar gibi kurtarılmış denirler. Cobbar taze su binkilerini çok sever. Suyun karmada olan yerken koydan gelen köpek suyu onu göre kade kolum. Ben de onları kovalayıp peşinden gömek arzusunda kalırım. Hamish'i elime geçirdiğimde neho yapıycamı beklerim," dedi, çok ciddiydi. "Ona kapıları açık bırakarak suyu getireceğim."

"Colum'a bundan bahsederek mısın?" Bana sorudan çıkıldı ağrıyı karpı hafif bir acıma duyuyordu beşiyordum.

Jamie karmasına bakarken beşim salladı. Oradan bir parça peyir çıkardı, büyük etimale mutfakın önünden geçerken karmaya tikmişti.

"Hayır," dedi. "Colum oğlana çok sert davranıyor. Onun böyle bir dikkenizlik yapığın dayana bir ay boyunu az binkime um vermez bir tek hanımda da yetenemeycek, mutfakla diğey de atar. Tımarın ağırtan oluyorum." Peyirinden karmın bir lokma vardı.

"Hamish'e ne yapmayı düşünüyorsun?"

Lokmasını yuttuktan sonra bana gülümsedi. "Sen onun adına. Ben onu göre karpıkla germeye çıkaracağım ve gikim ormanda suya devireceğim. O kuyru varıp karmaya kade diğam omuğu barmı olacak." Peyirini geri karmaya üç uzerde bundı ve marmadan parmaklarını yaladı. "Yatığı oluk ve iç gömek tıval bir peyirini o da gövürün hukalem."

Büyük bir amale benim arada bir elma veya havlu yemeli bir peyir koyduğum masanın çekmesinin açtım onu orada da bir peyir yoktu, için çekerek tekrar kapam.

"Kadınlara kadar yapıycamı umuyorum," dedi. Mide vırmayı yarmı yarı, mırıyordu. O har gibi suyla yarıyık olmanın ağrıyı vürüde hâlî acıktı.

"Mum, ama carilmek çok güzel," diye mırıldandı. "Farklı kokuyorun, bugün binkelerle mi uğrayın?"

"Hayı," dedi mi yakındıkla "Ben kokumun senden geldiyi sanıyordum." Birköylü, kokusunu bir kokiydu, kırı değildi mi alıp da değildi.

"Ben sadece buluk gibi kokuyorum," dedi ellenti yenden kökleyerek "Ya da ulak bir ar gibi. Hayı," dedi beşer dahi n. kundan beni kokladıktan sonra, "koku senden de gelene anı oldu kuş yakanmış bir yerlerde."

Yataktan kalktı, yorgunu ve övülen kahkırıp aramaya başladı. Aradığını beşen yangının altında buldu.

"Be da neyin..." Aldığını gibi fırlattı. "Aldı Dürüm var."

Köklerden koparıp sıyah ipile demet yapıp bir çay bekledi. Birköylü solmuştu ama kokuları hâlâ tüşeydi. Demet içinde bir tane çiçekli birtak vardı, o da yamulmuş bu çay içiydi, buğurmaya onun kokusu batmıştı.

Parmaklarını emerken demeti diğer eline alıp mola almaya başladı. Janne bir süre durup ona bakırdan sonra, elinde alıp açık pencereden dışarı fırlattı. Yatağı dönüp demetini ruğu doküenleri elyle yataktan aldı ve onları da pencereye an. Çarparak pencereyi kapayıp ellerini silkeleyerek yanına gitti.

"Gitti apte," diyerek gereksiz bir açıklama yaptı. Yatağı gel "Yatağı gel Sakınyalı."

"O neydi?" diye sordum yanına yatariken.

"Bir şaka olmalı," dedi. "Sevimsiz bir şey ama sadece şaka." Deneğine dayanarak doğrulup mumi sandukda "Ge buraya ne demeye," dedi. "Uyuyorum."

"Masumun altına vertesindim o kötü seve rüsmen kızı. O pıların altında ve Janne'nin kollarında çok güzel bir işle oydum. Şutak sökerken rüyamda yemeyci çaydır ve kökleri girdim. San, kalverengi, beyaz ve turuncu keşkekler içinde da sıralar yapıkları gibi ucuşuyordu. Onunlarımı ve buğumuyor vücudumu yatağına ayağı doğru vurdular. Ak meşek ayakları beni göldükyor, karat çarpıların yatağına anı bürünceydim."

Gerçekleri düşünmeye başladığında keşkekleri aydınlatı

tarafını üzerinde hafifçe girilen Janne'nin kını ağları, kınaların da kınaların arasında girilen diki öldüğünü fark etti.

"Masu," dedim bir süre sonra. "Bu beşen için mekumel neyin için?"

"Üç dakka daha böyle durmaya devam edersen her şeyi bitirir," diye uyararak elime uzaklıyordu. "Ama ben biraz daha fazla öksü gırmeyi düşünüyorum, yavaş ve dikkatli olmak benim işimdir ve, miniyorum. Sizde de bana kanımanın rica edemeyen kanımanıdır."

"Ellenti," dedim. Ellentini başımın altına koyup yarı kapalı gözlerle ona bakmaya başladım. "Bana artık günde bir kereden sonra yapamazsın. Kadar güçsüz olduğuna sözlenmek istiyor musun?"

Yatağı alt ucunda durduğu yenden gözlerini kırarak bana baktı. Ovaları üzerinde sığırıp beni kınaya yatağı bürünken beşer bir yük çıktı.

Sakınyalı'nın arasından kınaya buldu. "Sakı dahi sonra maki uymadın demek."

Bu küçük dakka sonra kökredi ve gözlerini açtı. Ellentini ruşunu ve kafasını sıvazladı, saçları yine rıyda kalemelerdikler gibi kınaya düdüğü. Sonra kökce bir köfir sıvazarak öksü ve tıvıla yarıktan kınaya gırmeye başladı, sabah aynı hafifce mimesine sebeb oluyordu.

"Tek umuldu yok ama," dedim büyük bir umutla. "Alec'e bizi öldüğünü söyleyip yatağı düşünme mümkün mü?"

Güldü, eğilip beni öptükten sonra yatağı içinde çarpıların arasına başladı. "Keyle yapabiliydim Sakınyalı. Freng, vebu pırlakları bir vücut hacmi kalmadığım sürece ömrü beşerim mümkün. Kan revan içinde kalmadığım sürece Alec berrak olup beni yataktan çıkaracaktır."

Çarabını yukarı doğru çekerken içimde birak kılını keşke ileledim. "Kaleci vücut hasarı mı? Sanırım bu konuda bir şeyler yapabiliyim," dedim.

Diğer çarabını alırken homurdandı. "Ökürme artık dikkatli ol Sakınyalı." Bana pırlak dolu pa bir bakış fırlattı. Denirdi mi bunu başaramayıp yapı gözlerini bana doğrulttu. "Yakınlıkla fazla yakın anırsın bu benim için de büyük bir olma."

buna verdiği huzura vakıf olup bunu gün be gün saat be saat muhyedim.

Konulardan bir gürültü ardından da bir kofur duyuldu, bu aygıt kalkıp ne olduğuna bakmak için kapıya gittim, yağlı Ali'ye eğik bedenimi ve bir şeyin çıktığını aramada sendelemek denmeye çalıştım Jamie'yi gördüm. Taburemin üzerine çıkıp oturur bir sırtla sol bacağımı uzadı. Yüzündeki dudakla ağızla daha fazla peyvere ukulmuş gibi bir görüntü vardı, eğilip bacağı kontrol ettim.

"Burkalmışın," dedim önce sürceleddikten sonra. "Ne var mı?"

"Duyum," dedi Jamie kısaca.

"Çöllerden mi?" diyerek dalgı geçtim. Bir anda peşak.

"Hayır, Donas'tan."

"O yere binmeye mi kalktın?" diye sandan denedim pey istanamayarak. "Eh, burkulmuş bir bacakla kurtuluşa için müstah olmalısın." Ürün bir sang bezi alıp eklemi semme başladım.

"İşin altında görüldüğü kadar kötü değilmiş," dedi yağlı Ali. "Hatta bir süre gayet iyi idare ettin."

"Bunu biliyorum," diyerek tereddidi onu Jamie, ben bası oturmak için çökerken diğlenimi geçirdim. "Onu bir an oldu."

Ali'nin kalmı kaptarı havaya kalktı. "Demek seyip baskı. Hayvan ok yemiş gibi yerinden sıçradı," diyerek Jamie'ye taktı kımı onayladı. "Dört aygıt da havalandırmı yemden yem oldu bir anda delirdi - sanki her yazında yaban anılan gırtlak. Ve bizim delikanlı ona yapışmıştı," dedi Jamie'yi ipat ettim onun yüzünde cevap verirken hâlâ munsar bir ifade vardı. "Tek o sanı belanı çıkırsın üstünden atılmaya kalkışına kula."

"Çöten anlamak mı? Peki, şimdi o nerede?" diye sordum yağlı kalkıp ellerindeki tuzu süzledikten.

"Çehennemden dibunde bir yerlerdeki oturum," dedi Jamie aygıtın yere basmaya çalışırken. "Orada kalmaya devam ediyorum." Görünü bile korumadan yerine oturdu.

"Aygıtın eğilmiş olduğu pek istenmiyor," dedi Ali. "Çünkü bu anda bir at gibi davranabileceğini hiç istemiyor."

"Büfe de Donas'ın aklı budur," dedim, biraz da eğlenmeye.

"Gizlendi hiç yaphem yok," dedi Jamie, hâlâ dikkeni cümleler konuşurdu ama epey yavaşlığına geri karanmaya başlamıştı. "Sana kara bir aygırdan bahsediyordum, öyle değil mi?"

"Ah, elbette," dedi Alice. "O elendi olmalı hermetik bir aygıt gibi geliyor."

Jamie'ye döner oştan bir şekilde güldükten sonra gıcık sure döğrükte.

"Hızlı bundan söz etmekte," diyerek gülmüşü ve bunu geçişi, "sizin yarın ahırlara gelmeni beklemiyorsun. Yavaşla bol bol dinlen oğlum."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum yağlı at terbiyecisine bakarak, "herkes yataktan çıkmaktan başka bir şey yapacak istemiyorsa düşünüp duruyor."

Jamie tezgaha dayanarak bir kez daha aygıtın üzerine basmaya denedi.

"Bunun ilk sebebi daha evlenmiş bir ay hile olmadı," diyerek Ali'ye baktım. "İkincisini öğrenmek istersen. "Yarın bakmak istersin. "Sana daha önce de söyledimmi Sakinlikle Diğlenmiş bir şey yazından belli oluyor."

"Lanet olsun," dedim.

Entri tabalı dispenserde birkaç ağıl durumu bakmak dışında özel hastanın bakımıyla ilgilenerek geçirdim.

"Dinlenmen gerekiyor," diyerek araladım onu.

"Dinleniyorum. Bileğimde hiçbir şey yapmıyorum Sakinlikle."

Ürün, yorgun bacağımı havaya kaldırıp aygıtın deni geri oturdu. Bu hareket bir "Ah!" sesıyla yanda bırakmak sonunda kaldı. Aygıtın indirip yorgun bacağına masaj yapmaya başladım.

"İstediğin dermanı aldın," dedim hareketlerini yorgunla alırken çıkarak. "Hadi kalk bakalım. Yatağa yineti kade isten kalmı. Temiz havaya dinliyorsun var."

Yatağa döğrölüp oturdu, saçları yarasına zemmiş.

"Bunu daha önce gerçekleştirmişti söylemişim."

"Açık havada da dinlenebilirsiniz. Kalk bakalım. Yağlı iş yapalım."

Bunun yaralı bir adamı son derece kan ve duygusuyla doluğunu söyleyerek kalkıp gitti. Ayakları sarımsı iğnelerle dolu neçesine karışmış gibiydi.

"Dışarı yağmurlu gibi görünüyor," dedi pes etmekle birlikte, hafifçe çöleyle yağmur o tarafa yığdığını anımsı. "Hü çayına bakalım."

"Çay mı? Oldu canım. İçimmiş bir bölge hep anımsı nereden çıkmasını tavsiye ederim."

"Bey. Hem sığın da var." Kapının arkasında duran o da dokunden yapılmış sığın azer kazanmış gibi herkeşer için başı götürdü.

"Onu nereden buldun?" diye sordum, bir yandan mülken. Yıkından bakınca elle çölenmiş bir keresteye heneyi sığınmış olduğu yağlı ve cımas kadar değerli bir şey olduğunu gördüm.

"Azer ödünç verdi. Onu kazıları yola getirmek için kılbası dikilerini çölmek için gözetiminde önünde sallayıp duru."

"Tıklı bir yöntem gibi görünüyor," dedim sığın lalele daha bakarak. "Bir arı ben de denemeliyim. Senin ölmek."

Kaygan taşından yapılmış çatinin altında küçük kensu bir bölge bulduk. Parapet duvarının ardında durgun su o nemeye başladık.

"Bu çok güzel!" Batığın (y)uruklu yağmurla. Anımsı mız yağmın çatinin manzarası mümküneldi. Güneş bir gül ösümünde uzanıyordu, iki yanında yukarıdan suyu kızıllı vardı, bunlar gökyüzüne uzanan sıralı yumuklar gibi görünüyordu.

Jemie parapete dayanıp ağırlığını sağlam bacağına verdi.

"Öyledir. Daha önce kaledi kaldığını zamanlarda hep bunı çıkardım."

Yağmur damlalarının dövmekte olduğu gölü gösterdi.

"Oradaki göçü görebiliyor musun? Şu iki kayan mı daki nekeyi?"

"Dağların arasındakımı mı? Evet..."

"İpe uzadan Lallybroch'a gidiir. Kendimi ormandan uzaklaştırmak istediğim zamanlarda buraya çok oraya bulurum. Bir kere olup dağların, tarlaların arasında uçup göçün diğer tarafına geçişimi düşünürüm, vadim diğer taraftaki orman arasında geziniriz..."

Uzula koluna dokundum.

"Çen dönmek ister misin Jamie?"

Başını çevirip bana baktımsı.

"Bana dayanıp duruyorum. Uzun süredir seni okuyabiliyorum ama sanırım bunu yapmalıyız. Orada ne biliyorsun da bilmiyorum Saksonyalı. Ama... Anık evlendin. Sen Broch Tuarach'in karısımsın. Kaçak olan da olmam da anımsı gımsıysa, sen anımsı işleri yoluna koyabiliyoruz bir süre boyunca gidip orada kalmalıyız."

Loch'dan ve burada dönüp duran emeklerinde aydınla bir anda beni rahatlatmış ve heyecanlandırmış. "Ne zaman geleceğiz?"

Kolları çöndürmüş, parmaklarını parapet duvarına vurup düşünüyordu. Tağ duvar yağmurdan ıslanmış ve rengi iğneler koyu-luymuş.

"Sanırım Dük gelene kadar burada kalmalıyız. Ne yapabileceğimizi öğrenmeliyiz. Tirmiz çıkmasını sağlayamasa bile afişlemeyi sağlayabilir. O zaman tehlüleye atılmadan Lallybroch'a dönmeye şansımız ortaya çıkar, anlatabiliyoruz mayımı?"

"Evet, evet... Ama..." Tereddüt enişimi husehine göstermiş bana dıdın.

"Ne oluyor Saksonyalı?"

Derin bir nefes aldım. "Jamie... Sana bir şey söyleyeyim ama bana nereden bildiğini sormayacağına bana söz vermiş mi?"

Gözetimin içine bakmaya devam ederek beni kollarını sıkı. Yığınlar damlaları saçına düşüyor oradan da yarımın yalayarak geçiyordu. Gölünmüdü.

"Sana bunu anlatmak istemeyeyim buhar şeyi sormayacağımı söyleyeyim. Evet, söz veririm."

"Öturdum. O ayagının üzerine bu kadar uzan söz vermişim."

Kendisine kısa bir yer bulup oturmuş dursu demisi orerdik.

"Evet, anlar bakalım Sakomiyâ. Kafına takılan şey mi?"

"Sandringham Dükü," dediğin doğduğum yere. "Jame'nin görünmemişim. Onun hakkında çok şey biliyorum mu?"

"Bunu sen de mi biliyorsun?" Şayirmış.

Onun bu sorusu ne beni yapıyor onu beklemeye zorluyor.

"Onu daha önceden tanımış olduğumu mu söylüyor. Ne zaman tanıştın?" Rahatlamışım. Belki de Sandringham Jakobitlerin arasında var olduğu sandan dışı Frank'le papaz bulduğundan çok daha fazla biliyordum.

"Ben on altı yaşında buradayken tanışmışım. Burada a-
nıldığında."

"Ne zaman ayrıldın?" Bu da merak ettiğim konularda b-
nydi. Gerihs Duncan'la tanıştığım gün ormanda yürüdü-
kluma gelmiş. Jame'nin Colum'un oğlu Hamish'in hale-
ti olduğuna dair eski bir söylentiden habitemişim. Colum'a
Hamish'in habisi olmadığımı, olamayacağını ben biliyordum.
hata kalede bunu bildiğim tek insan da benim. Doğru
daha önce Carryack'le Jame'ye yapmış olduğu sadaka e-
bebi de bu olabiliirdi.

"Lerin yüzünden kaleden ayrılmadın değil mi?" diye sor-
dum.

"Lerin mi?" Bu sorum onu çok şaşırtmıştı, bu her tatene-
beliydi ve bir anda şimdiki idamının dağıldığını hissettim.
Gerik'nin bu tahminine pek inanmamıştım ama.

"Lerin'de nereden aklına geldi Tanrı ajkına?" diye soru.
Jame, merak etmiş sorusu ona geçmişti. "Kalede geçirdiğin bi-
yıl boyunca ormanda bir kez konuşduğumu hatırlıyorum. Bir
okuma çıktıysa onun gül yüzünde oyun oynadığını çok bi-
arlıyordum."

Orta Gerik'nin anlatıklarını söylediğinde bir kökale e-

"Tanrı," dedi. "insanlarımıza hüküm olamaz görüyor."

"Colum'un böyle bir şeyden yüphelemiyi olabileceğini de
günayut musun?" diye sordum.

Doğrudan bir tavırla başını salladı.

"Evet, Sakomiyâ. Böyle bir şeyden yüphelemiyi olsa, değil
jame'ni yapma kadar yapmamak on yedinci yapım bile görün-
len."

Bu sözleri Colum hakkındaki fikirlerimi doğruluyordu ama
me de rahatlattım. Jame'nin düşünceli hali devam etti ve
son görüş bir şey bulmuş gibi kocaman açıldı.

"Bir düşünelim bakalım. Colum'un benim kaleden suden
benedere ayrıldığına bilmediğini biliyorsun. Eğer Gerik
bunun ortasında böyle şeyler söyleyerek dolanıyorsa - bu ka-
ma tam bir büyük belası olduğuna söyleyebiliyim Sakomiyâ, eğer
dışarıdan söylediği gibi bir cadı değilse bile dehidoducu ve
ayrılı bir - Colum artık bunun sebebi öğrenmiş."

Sakalından akan yağmur sularını seyretti.

"Ağır insik iyi olacak Sakomiyâ, istanmaya başladık."

Ağır merkezi hastana bağlanan merdivenleri kullandık, sa-
guk son verene biraz hodon toplamak istiyordum. Kalede
duranı yapıp bir süre bekleddik.

"Hodunla ne yapacağını Sakomiyâ?" diye sordu Jame, ku-
nula ilgilenmiş gibi görünüyordu, bir yandan da yağmurun al-
ında kalma sarmayıkları ve bitkileri seyrediyordu.

"Taze hiçbir şeye yaramaz. Kurutur."

Bahçe duranım dışından gelen gıgı gürültüler istanmı
vardı burakmaya sebep oldu. Yağmurun altında orası doğru
kırmağa başladım, Jame arkamdan topallayarak geliyordu.

Köyün papazı Peder Baun çarşıların arasında yukarı doğru
kayıyordu, etrafında bir sürü havlayan köpek vardı. Ağır cimeni
bu virite dayanamadı ve papaz tökezleyip çarşıların arasında
düştü. Köpekler üzerine çullayıp onu narmaya başladılar.

Onumdaki duranın üzerinden ekise bir kumay hula oldu,
Jame pipam yanına varmıştı bile ve sepaşını sallayarak birkaç
bir yerler söyleyip köpekleri kovalamaya uğruyordu. Bu söz-
leri ve kışkırtmaları etkisini bilmiyordum ama sepa istenme
etkili oluyordu. Surtarına aldıkları darbeler sonucunda köpekler
kayın yoluna tutmuştu.

Jame burnundan soluyarak yüzünü ordu saçlarını geri mi-

"Karlardan beterler," dedi. "Colum'a bunlardan baksana, on iki gün önce de Cobbar'a kovalanmışlardı. Birisi odama den önce yok edilmeliler." Beni döndü, ben o arada odama zımmı da çıkmıştım. Yağmur saçlarını iletmeye başlıyan, buğundaki önemsiz genliğe ağırbaşlılığına kovalanıyordu.

"Henüz başını oluşturmaz," dedim. "Burkağ dışarıya var mı o m."

Peder Ben'in cübbesi yörtülmüş, tıyışlar beyaz kalkan ortu çıkmış, burada kötü bir dışarı ve hafif bir kanama vardı. İder geçirdiği yokun etkisiyle bembeyaz olmuştu, yağlı kalkanı denedi, demek ki çok kötü değildi.

"Peder, benimle birlikte odama gelerseniz, yaralansa o müzlevhiden," dedim, onun ortaya çıkması bakırsızlığı baraklarına girmek için kendimi zor tutuyordum.

Normal zamanlarda bile Peder Ben'in yüzüne dokunmuştu, yumruğu bezerdi. Şu an kasılmış çenesi ve ağzından yankılanı doğru daha belirginleşmiş olan çapraşların etkisiyle bu tene daha çok uyuyordu, yavaş yavaş katarmaya da başlamış. Ben halka açık bir suç işlemişim gibi bakıyordu.

Söylediklerine bakılırsa bu suç işlemiştim. "Tanrı'nın adamın bir kadının önünde özel bölgelerini açtığı nerede gör müş? Bak lanımsendin, ama uzun uzun anlamıyacağın ama bu güne kadar ne tar ahlaklılıklara almış olduğuna bilmi yacağın ama ben ruhları temizlediğim sürece buradaki be ir davranışlara izin verilmeyecektir!" Bu sözlerden sonra tepki vererek yağlı kalkanı gıyısının yörtülmüş yerlerini kapatmaya baş lıy.

"Siz bilirsiniz!" diye arkasından bağırdım. "Temizlenem iğin veremezsiniz dışlanacaksınız."

Beni cevap vermedi ve merdivenleri sekerek çıkıp gitti. Tam bir penguene benziyordu.

"Sanırım bu adam kadınlardan pek hoşlanmıyor, öyle değil mi?" dedim Janne'ye.

"Yapışık ne bakarak, bu doğru," diye cevap verdi Janne. "Hadi yemeye gidelim."

Öğle yemeğinden sonra, hastanı denlemek üzere yağlı giydirdim - onun tüm karşı koyuşlarına rağmen bu ne yağlı giyimik norunda olduğunu söyledim - ve müzlevhaya girdim. Yağmura bakılırsa bugün pek ırmak olmayacaktı, bu karada herkes evinde oturmayı tercih ederdi.

Dave Beaton'un karyolasını güncelleyerek vakat geçiren yağda bir gölge belirdi.

Gerçekten büyük bir gölge oluştu mu, kapıyı beyaz leyle kaplıyordu. Yan kararmış odadan ona bakınca bunun gıyısı jilet ve bir at bittiriyisine sarırmış Alec MacMahon olduğun anlıyordum.

Ozun yavaş yürüyüşü buna Colum'un müzlevhaya ilk giliş gına hatırlatı ve problemin ne olduğunu bulmamı sağ lıdı.

"Kovanıza değil mi?" diye sevgi dolu bir sesle sordum. O bu arada inleyerek odadaki yegane ükenlece anımsıyordu.

"Evet, oem kızımlarına geliyor," dedi. "Bunun için yapı lıdır bir şey var mı?" Koca nazırlı ellerim masanın üzerine koyup parmaklarını rahatlatmaya çalıştı. Elleri akımsızdan gibi yavaş yavaş açıldı ve nazırlı avuçları ortaya çıktı. Başda ye nilardan birini alıp eleri geri iterek parmaklarını ve avuçları diğer yavaş yavaş rahatladı.

"Tatlı gibi olmuş," dedim. "Tavşine edebileceğin şey viki ve işbir masay. Solucan onu çaya da ne gelecektir."

Kalkışa anca omzundaki pıl koydu.

"Demek viki? Şüphelerim vardı ama şimdi kesin ki bir doktor olduğuna karar verdim."

Baş dolabına uzanıp Leech damatınhanecinden alınıp elden kalıncıyı piyacı çıkardım. Yine de bir bardakla birlikte masanın üzerine koydum.

"İki ve sonra sence uyuyan olduğu kadar soyun ve masanın üzerine yat, ilk tıbbıyı sağlayacağın saatın kendiliğinden ge- lerek."

Mavi görsü yüzyı takderle incedi ve yağlı ahi beyanadığı
gim.

"Bence sen de bir yudum al kızım," diye tavayda buldu.
"Zorla bir q yapacağın."

Ben sol omuzunu yumuşatmak için abanırken ondan ama
muhabuk arası bir anemse geldi, sonra altın tıngır sürülen
kendü çevresinde yavaş döndürdü.

"Kırım sırtını milerdi," dedi, "Lumbago için yapt.
Ana bu ondan daha iyi - Güçlü ellerim var evlat. Sen de öyle
sevi olumuyorum."

"Bunun bir komplikasyon olduğumu düşünüyorum," dedim.
elime biraz daha otulmuş yağ ve mum yağ karışımında di
urtım ovmaya başladım. Kolları gövdesini sıvıydı yon kile
hava şarlatanından çok etkilemiş ve buralarda kahverengi lek
ler oluşmuştu, omurları ve sırtı ne sür beyazıydı.

"Bir zamanlar oldukça yakışıklı bir delikanlıymışın," de
dim. "Sırtın benimsi kadar beyaz."

Küçük bir kıkırdama elimin altındaki tenin sarılaşması u
hep oldu.

"Bakınca anlaşılmıyor değil mi?" bir zamanlar Ellen MacKe
ne bir taşı doğururken beni gömlekten görmeyi ve Tanrı'nı
bu vücudun üzerine yanlış bir kafa oturtuşuna öylemiş.
omurlarının üzerinde muhraban arkasında duran beykile
benzeren suratının yerine safı muhabileti oturmışmış."

Onun kılıcındaki üçkenceli, gırtlaklırları temül eden yarı
başlı beykellerden habersizmiş anlamışım.

"Anladığın kadarıyla Ellen MacKenise aklına gelen şey
yeni biriyim," dedim. Jamie'nin annesinin nasıl bir okluğu
merak ediyordum. Şu ana kadar anılsıklarından babası Bua'nı
nasıl bir olduğuna çözüldüğümü ama annesinden hiç bilgi
memişim, onun hakkında değişim yaparken genç yağlı oğla
dığında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ah kendine has bir dah vardı, kafası da ona uygun şöl
di." Çoraplarını ayağına doğru kavırdıktan sonra, başk kalen
ormaya başladım. "Ana gereken zamanlarda dilini mülâkeli
lâmede bu yüzden kimse ona kızmazdı. O ağabeyin Cohan'ı
Dougla'ı pek okmazdı."

"Hahm, ben de öyle diyordumtum. Evlenmek için kaçmış
ışık değil mi?" Düzlerinin arkasında bulanın uendilerine şim
meklerini geçince daha az sayıp duyduğum bir çıkarmış ola
lıtı cıvıllamasına benzerceymiş bir ses çıkmış.

"Evet, Ellen'ın MacKenise yitirmişim en büyüğüydü.
Cohan'dan bir ya da iki yaş büyüktü ve yağlı Jacob'un gırtlakbe
ğnek. O yaşı kadar evlenmişimimın sebebi böyleydi. John Cam
son ya da Malcolm Grant'le evlenmiş olabilirdi ama babası onu
ağır darda bir şey yapmaya zorlamadı."

Yağlı Jacob ölünce Cohan onun zaatlarına karpı sebek bir
dörtmş seğılememiş. Klandaki sallanış durumunun kurtar
ması çabılırken kuzeyde Munro, güneyde de Grant'le dostluk
alışması yapmış. Bu iki klanın da genç nesilleri vardı ve onlar
ışık bizi kayıtlıradır adaydı. On beş yaşındaki Jacorta, John
Cameron'la evlenmeyi kabul etmiş ve kuzeye gitmiş. Yirmi iki
yaşına gelmiş ve evlenmeye yapı geçmeye başlamış olan Ellen ne
bu kızıda Cohan'a yardımcı olmalı.

"Bu halde önceki davranışına bakınca Malcolm Grant'in kızı
bir şekilde reddedildiğini düşünüyorum," dedim.

Yağlı Alec güldü, ben bastırmaya devam edince bu kabbala
mela bir kokremeye dönüştü.

"Evet. Ona tam olarak ne dediğini bilmiyorum ama çok kötü
bir şey olduğu kesin. Büyük Toplantı zamanında tanışmışlardı.
Bir akşam birlikte gül bahçesine gittiler, herkes Ellen'ın ne ce
vap vereceğini merak ediyordu. Hava karardı, hâli onları bek
liyorlardı. Karanlık arttı, kandeliler yakıldı, şarkılar söylenmeye
başlandı ama Ellen'la Malcolm Grant'ten bir haber yoktu."

"Anon Tanrı'm, ne uzun bir konuşma yapıyorlar." Onu
lanın bir parça ağır kesici merhem sürmeye başlamışa keyifle
erildi.

"Öyle görünüyor. Zaman geçip de onlar ortay çıkmıyor
sa, Cohan Grant'in onu zorla kaçırması olduğuna dayanamıy
başlı. Gül bahçesine gelip orada kimseyi bulamayınca bitti
nisi manalı. Ahehlara yanı bana adam gönderip ne olduğunu
sordurduğunda, Grant'in adamlarının gelip almasını söyledi ve
nisi bizi cıvıdan buradan ayrışıklanını öğrendi."

Ofisleri on sekizlik dehlizleri Dougla, atına atlaştığı gibi, kolun Grant'ın peşine düştüğünü, Colum'u ve diğerleri ile, asya ya da onlarla konuşmaya gerek bile görmeyen.

"Colum, Dougla'nın, Grant'ın peşinden gittiğini aşırıyla beni ve birkaç kişiyi daha onun arkasından gördü. Dougla'nın ofisini çok iyi bilen Colum kayıplaradlarını sıkı kuyumadan katedildim. Oturmuyordu. Colum Malcolm'ın nazarı bir konuşmacı olduğuna da inanıyordu, onunla konuşmaya göre Malcolm Ellen'a açıklamamış ve onu kaçırarak rekabet zorlamayı planlamıştı."

Alec düşünceli bir tavırla durakladı. "Dougla'nın gözetimi tek pey on yaklaşmamış olmasaydı. Colum'un bu konuşma tutuşu hiç sanmıyorum, yaklaşmış olsan onun için iyi olurdu. Bu durum onun sorusunu gözetken ayrıca bu konunun sonucunda Malcolm'a Ellen'ın dramasının da ödeni konusunda kalıncıyaktı. Hatta tam tersine onun farmına doğru Alec kuşanmış bir tavırla bir homurtu çıkardı. "Colum'da geçen her farsın sonuna kadar kullanın biridir. Pratik değil, sormasınlar. Bunu unutmadan akıllılık ederim ben."

"Unutmaya hiç niyetim yok," diyerek onu rahatsızla, bu sözleri büyük bir caddide söylemişim. James'in Colum'u onu nasıl cezalandırdığını anlatmışım. Konuşmamışım, acı benden ne kadar anımsadığını anımsamak için yapılmış.

Colum hâlâ kız kardeşini Grant Klan'ın reisiyle etkileme farsını kaçırmadığını düşünüyordu. Şafak sökerken Dougla Malcolm Grant'ı adamlarıyla birlikte yolum kenarında konuşurken bulmuştu, yalnız sarımsık bir çalılık altında oturdu.

Alec ve diğerleri bir süre sonra aynı yere ulaştıklarında, onun kenarında beline kadar soyunuk olan Dougla Malcolm'ın giymişlerdi. Bunu de yara bere içindeydi ve hâlâ babaları kufurler savurarak vurmaya devam ediyorlardı, bir yandan da yalpalayarak ayakta kalmaya çaba gösteriyorlardı.

"Ben de aynı aklar gibi burunlarımdan soluyordum, uşağıta vucutlarımdan damarlar çıkıyordu. Dougla'nın gözü yavaş, akan kanları göğüsümün üzerinde kuruyordu."

Colum'un adamlarının geldiğini gören Grant'ın adamları ile kılıbınun üzerinde ayığa fırlanmışlardı, kılıbı bir düşüş anlamak üzereyken MacKenzie'lerden keskin gözü bir delikde Ellen MacKenzie'nin Grant'ların yanında olmadığını görmüş.

"Malcolm Grant'ın üzerine ya dokunup kendine gelmeceğini tahmin ettim sonra bize Dougla'nın onu dinlemek için bile durmadığını söyledim. Ellen'la göz buluştuğunda on bir dakika geçirmişlerdi. Anladıkları konuşmaya anlamak istemiyordu ama kendisi çok kısa hususlar ve kimsede görünmeden oradan ayrılacak anlamı. Ellen'ı buluştuğu brakmıştı ve bir daha görünmüyordu. Bu da Ellen MacKenzie adını bile duymak istemiyordu. Bunun ardından sonra sendeleterek atına binmiş ve yoluna gitmişti. Neden bili. MacKenzie'lerle hiç, ya görünmezler."

Söylenmiş gibi onu dinliyordum. "Peki o sırada Ellen ve, almış?"

Yahı Alec giderken ağır kapının gündüyan nemiyen gibi bir ses çıkardı.

"Çok uzaktı, dağlarda... Onu bir süre bulamadılar. Bir ayın kulu, Ellen'ın hâlâ kayıp olduğunu bilmemek üzere eve döndük. Colum onları duyunca arhumun ortasında beklemeye bir süre Angus Mhor'a dayanarak öylece kalsakla."

Bu olayın ardından daha büyük bir karmaya yapışmaya başlamış, kalenin tüm odaları, çatı araları, mutfaktan bile konuşma deli deliymiş. O kadar çok insanın aramada bulunmuş kapı olaguna bulabilmek çok zormuş. Colum tüm hizmetleri pörpö hepsinin birer birer bir gece önce nerede, kime kime mükemmi konuşmuş. Ve sonunda mutfak görevlilerinden biri akşam yemek servisi yapılırken zeki geçene bir adam göndürmüş bulmuş.

Onu dikkat etmiş çünkü çok yakışıklıymış, uzun boylu, yalı, siyah ayı balığı saçlı, kedi gibi güleryüz olan bir adammış. Evden önünde durup havazilikde bu adamı seyrederken onun böyle tuttuğunu görmüş, bu kadın baştan ayağı uzatmış içine ve bismale da pelerinimin kapuğunu takılmış.

"Ayı balığı nasıl bir pey?"

Alec görünüşü kıvrak hane bakın.

"Ne İngilizler onları çok beğeniyorlar. Nereye baksan bir süre sonra için doğrusunu bilenecek bile bulursun. Eski MacKenzie'nin bir çok tarafından onuruna yapılmış onur mezarlarına girildiğini anlamaya başladılar. Sen fikrini komu gelince derdinin çıkıp insan gibi yürümeye başladığını biliyor muydun? Eğer bir fikrin derdinin bulursan saklarsın ve bir şekilde o bir daha demelere geri dönmez, yaşıyor karada sandırır yanında kalır. Böyle bir fikir içi olarak almak büyük tehlike, onlar çok iyi birer ağalar ve hayvanların çocuklarına atılır."

"Halbuki Cohen bir kadehinin bir fıkla girmiş olduğunu biliyor muydu ve bunu herkese söylüyor. Muhtemelen bir bir şey çalıyor onları adamı tarif ederek bütün bulgularını anlatıyor. Bu uzun için sonunda onun adını Brian olduğunu anlıyorlar, kimse soyadını ya da hangi klandan olduğunu bilmiyor. Onlara katılmıyor ama hepsi ona Kara Brian diyor."

Bu için zaman içinde görüşülebilirliği ortaya çıkıyor, kim onları aramaya merden başlayacağını biliyor. Yine de onlar kulübe kulübe dolayıp bir mayıra süt ya da bir tuz dolu tuz arar gibi onu arıyorlardı. Günün birinde kadeyi bir buldu, bunun sebebi Ellen'in sırtından bir görünüşü sahne olduğunu kayıtlarına yazıyor.

"Sıcak bir kızıydı," dedi Alec, sırtından yağın sıcaklığını hayalleri ilemince sürüklenmiş gibiydi. "Çocukları Cohen'inin gibi görüyorlardı, umumi olarak gibi kırılganlardı, çok zayıf. Uzun boyluydu, sende bile uzundu. Doğruyu söyleceklerse ona bakmaya deymiyordun."

"Daha sonradan öğrendiğime göre, Büyük Fırtına'da keşif yapılmıştı ve ilk görüşte birbirini olmadan parıltıya çıktılar. Pazarları yapıp Cohen'in burnunun altından ve ağız aralıklarının arasından kapıyordu."

Birdenbire bir şey daha hatırlayarak bir kıkılda anı. "Dougall onları Fraser aralarında bir kulübede buldu. Ellen çok güzel diğersine kadar saklanmaya karar vermişlerdi, bu çok uzun kimsenin olduğu ve görünmez bir şekilde ortadandı. Böylelikle

Cohen'ine de itirazı de evliliklerini onaylamak konusunda buldu ama onaylamadı."

Alec uyarı. "Evlenmişim sırasında Dougall'ın görüşünde ki onlar onlar için hayat oldu mu?"

Görüşüm, kalbenden kalbelerine doğru insanı beyaz bir çığırda.

"Onu Brian mı yaptın?" diye sordum.

"Hayır, Ellen yaptı," diye cevap verirken yürümüş oluyordu. "Onu Brian'ın boğazını kesmek için öldürdüm. Onun Brian'ın boğazını kesmek için öldürdüm. Onun Brian'ın boğazını kesmek için öldürdüm. Onun Brian'ın boğazını kesmek için öldürdüm."

"Ben de bunu yapacağımı hiç düşünmüyordum."

Planlar tutmuydu, Dougall onları bulduğunda Ellen bir ayık kızıydı.

"Bu olayın sonunda bir sürü şey oldu, Leech ile Beauty arasında görüş mektupları geldi ve geldi ama sonunda başarısız ve başarısız'da bir ev alıp çocukları doğduktan bir hafta sonra ama uğradılar. Erişimin bahçesinde evlendiler," diye ödedi. "Boylelikle onu o için üzerinden kimsenin olarak gördükleri başladı. Onu kaldırmaya çalışırken merdivene sakatladılar."

"Onlar çok iyi tanıyor muydun gibi konuşuyordun," dedi Alec. "Bakırsın birer elini hayalleri temelleştirmeye başladılar."

"Bak," dedi Alec, saçları rüzgarla uykusu gelmişti. Tek götü kapamak üzereydi, yağlı yüzündeki tüm kısırlar görünüyordu. "Onun ihtimalle çektiği acı onu sert gösteriyordu."

"Ellen'i çok iyi tanırdım. Brian'la da yıllar sonra delikanlılar buldu kalmak üzere getirildiğinde tanıştım, iyi tanıdım. Akları onları ayırdı." Ses hafifledi ve gözleri kapandı.

Yüzüne yatmış yağlı adamın uzerini bastanıyla omakten sonra onu uzerin yanında rüyalar görmek üzere bırakarak pürbölümün ucunda onadan çıkıyor.

Alec'i uyur halde bıraktıktan sonra adamın görüşünde Jenny'nin de uyuyor olduğunu gördüm. Karanlık yağmurda bir yerde içinde yapılabilecek çok az şey vardı. June'nin uzeri-

Kanlı bir Viking'e benzeyordu. Uzun boylu ve genç yaşları varakları idandı, onu bir gemiyi idare ederken baya idare yordum, içine gemiük gireli hursla parlayıp ve aç gireli bir arandaki bir ken köyü arıyordu.

Kıssaman katiil rüylü bir el önünden sepiye ması etmek aldı. Bir başka Normandiya da Jamie idi. O bini bini Rind'in hikâyelerinde yer alan, bir zamanlar İskoçya'da geçen devleri anlatıyordu.

Sohbet her zamanki gibiydi, küçük gruplar ağırlan cile bir şekilde birbirleriyle sohbet ediyordular. Kulaklarına anlık masadan binlen bir tanıdık bir isim çıldı. Sandringham. E. Mumagh'un sevine benziyordu, emen olamadığını için dene bakırm. Ned Gowar'ın yanına oturmuş, sürekli yemek yer da.

"Sandringham mı? Ah, yaşı kulanpara Willa," dedi Ned. "Ne?" dedi genç süzlerden biri, nereyece boğulmuş. "Sevgili dükümüz oğlanlardan hoşlanır, belki de bizi de gelmiş," diye açıkladı Ned.

"Hi hi," diye otayladı onu Rupert, ağzındaki papazına çığırarak değildi. Yumuktan sonra cildi. "Ee son zaman Jamie'den çok hoşlanmış, gayet iyi hahıyım. O zamanlar Dougal otuz sekiz ya da otuz dokuz yaşlanıştı, ni deşil mi?"

"Otuz yedi," diye cevapladı Dougal yandaki masadan Gülerini katarak yeğenine bakıyordu. "Sen on altı yaşında gile delikanlıydın Jamie."

Jamie ağzındaki çığırarak baya ona otayladı "Ee son derece hızlıydım da." Kalkahale sona erince Dougal bini ile dalgı geçmeye başladı.

"Senin gönde olduğunu bilmiyordum Jamie. Dakik b uşunda bir takım araziler ya da görevler bahşenmiş deşim."

"Bende dükünün de olmadığını fark etmişim," diye virdi Jamie uyararak, bu sözler yeni kalkahale uşep cildi.

"Ne? O kadar yakındaymışız mı?" dedi Rupert, hili doluydu.

"Doğruları öğrenmek istersen yakındaymışız bari dala bula var."

"Seri ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum, hak esler?" Bu sırak bir sonraki masadan, tanımadığım kalıvering sakallı bir alandan gelmişti. Kalkahale ve kulaklar iyice am. Jamie onları gülünce ve bir dalem ekmece dala almak için uzadı, diye ona rahatlık etmişmiş.

"Kaleden aniden ayrılıp bakanın yanına dönmek için uşetir b uşetir?" diye sordu Rupert.

"Evet."

"Boyle bir sorunun olduğunu neden bana söylemedin?" diye uşetir Dougal, seri hili dıyeyordu. Jamie gemenen gelin gımp bir komata çıkardı.

"Sana buni söylesem bir gece uşküne gımp bir şeyler kangıy bari Ekselansların yanına küçük bir hedye olarak uşetir."

Masa anık adeta kukruyorda, Dougal cline geçirdiği bir soğan Jamie'ye atarken o, yana kaçı.

Rupert gılenine yapılaytırarak Jamie'ye baktı. "Nasıl sen pımden hemen önce Duk'un odasına giden kordarda gırmışın. Bütün bir şeyler saklamadığından emen misin?" Jamie cline bir soğan alıp ona fırlatı ama ekabde, soğan yerde uşetirilmeye başladı.

"Hayı," dedi Jamie gülererek. "Hili bakırm - yan bılıttı pımden ağıdan. Ama çok merak ediyorsanız size olanları anlatayım b uşetir rahat uşuyun."

"Aula! Aula!" nezahatları arasında bantıgı yavaş bari dırdırdıktan sonra hikâyeyi anlatmak üzere arkama yalandı. Bıptık masada bulunan Colum'un da dıyabilmek için öne dıy-nıçıldığını gördüm. Masamıdaki ve diğer masadaki alamlar kula merklanmış görünüyordu.

"Evet," diyerek anlatmaya başladı, "Ned'in sıkıkkılen kordale deşir, Ekselansları bana gıu koymuş, on alı yeşende bir mazun olarak..." Bu sözlenin uşetirine masadaki uşetir yukelince o da sevin uşetirine ve devam etti. "İşletir bini gıu, bu tarz şeylerden anlayamayacak kadar uşetir olduğunu"

Patlamak üzere olan yeni bir gümüş kırı bir anda son
daha etkili bir gücün etkisi altına girerek hırsıyla her şeyi
kırı. Dâima dokümanları dokümanlardı, ellerini ve dâima
kırı hırsıyla bir işle meşguldu.

Eniş gün muayenehanesinde oturmuş, beyden gelen ri-
sai hatırı büyük bir sabırla dinliyordum, çorhale yap-
mış bir akraba gibi. Hiç susmadan gelinen anlatıyor ve be-
niğimni onun yüzünden olduğuna söylüyordu, ben ge-
mekte olduğu anının gelinile doküman kuramıyordu, bu
kader beklenmesi anlatmaya devam ederken ümitsizliği bi-
le düşüncesi.

Yerinden sıçrayıp kapıya baktığımda Alec ile birlikte bi-
ri içen gelen Jamie'yi gördüm. Ben de olduğuna uygun ve son-
günüyordu. Jamie hırsıyla elindeki aletle zıp ben ayaktaki-
kıldım, ellerini ellerini aramaya almıştı.

"Ne..." diye başlarken Alec'in Jamie'ün omuzuna ara-
dan benim ellerini bakıyor olduğumu görüp sordu.

"Evet, gördüm ya kolları? Bunu yapabilecek kolları mı?"

"Bak," Jamie bir elini yukarı kaldırıp öne doğru son-
koluma kendi koluyla aynı hıza getirecek ölçü.

"Tamam," dedi Alec, yüzüyle gözlerle inceleme-
ye deniyordu, "olabilir, Evet, yapabilir."

"Ne kurt uğrınızı bana da söyleyecek mısınız?" diye sordu
ama ben daha soruma hile bitiremeden de adam beni ağız
merdivenlerden indirmeye başladı, yağlı kahn yakalıları
menden bakakalmıştı.

Birkaç dakika sonra kuyulu gözlerle kocaman, palk bi-
verengi bir atan birkaç karni önünde duran kalçaları bizi-
dum. Ahtarlara dâima ilerlerken soruman ne olduğu anlaşı-
lmıştı, Jamie bana durumu hırsıyla anlatırken Alec de ilkol bir
kethen yapıp ve arada küfürler savurarak ona yarıdan ömür
çıkarmıştı.

Colum'un ödüllü an ve ay bir damaklık olan karni ve bi-
derneydi. Yerde yatmakta olan 30 periyodik aralarla karniye

ve biran vücutu tutuyordu. Yarıdır çıkıp ellerini son-
de damak, onun karniyelemleri takip ediyordum, karniyelemleri
genelde yagın aralanyorbu ama başka başka şey oluyordu.
Etek yamurunu görmem gereken ilak borusu bir cırtlı ortaya
çıkıyordu. Tay ya yan ya da ters duruyordu. Alec yan du-
duğuna jume ve ters geldiğini duyuyordu. Bana aralanda
bu bir süre tutuşmalarına izin verdimen sonra, beyden ne yap-
ması istediklerini sorarak işin onları durdurdu.

Jame ayrıca bir sona vordum gibi baktı bana. "Biri ceva-
veriyoruz talmış," dedi sabırla. "Ayrıca öne gitti ki onu
onları çıkartabilirim."

"Hi, bu kadar mı?" Ara bakım. Adli karniye anlatmaya ge-
len Logan çok güzel bir anı ama benet olmasa şey çok büyükte.

"İşin karniye sokanından bahsediyorsunuz, işle mi?"
Çatımadan ellerimi bakım. Büyük ihmalle oştıladı, ağı-
lı jeterine gineşti ama ya sonra ne yapacaktın?

Hi adamın da eli bu iş için çok büyükte. Bu gibi işlerde on-
ları yarıdan olan genç Rodenck ise benim tarafından bu gün
sarı sağı kahuna hareket edemez hale getirilmişti, onu sarı
olması almıştı çünkü koluna karniye. Diğer sero Willie ise
Rodenck'i hırs ne yapacağını söylemesi için amaya girmişti.
Tan bu durumu incedikten geldi, aygında yirik penk pan-
kama vardı ve beyaz göğüs karanlık ahırda pırl pırl parlıyordu.

"Zor bir iş," dedi endişeli bir tavırla, duruma bakıp onun
jume benim geçmiş olduğumu anlamıştı. "Biraz bincir atıyor
biliriktisi var ama biraz da güç gerektirir."

"Unutma sen," dedi Jamie güvencle. "Clare'ından daha
güçlüler. Ona ne hissetmesi ve ardından ne yapması gerektiği-
ni anlatırsın, vakti kaybetmeden bunu yapabilirsin."

Ozun bu güvenc çok hoşuma gittiği ama ben kendime o
kade güvenciyordum. Kendime bunun bir karniyelemleri
indin fıkla bir şey olmadığını söyleyip durarak, bilmelerden
bire grip elbiseyi çıkardım. Aygına pantolon üzerine de
pırladan yapılmış bir şey geçirdim, ellerimi ve kollarımı yağlı
ahırda yıkadım.

"Bağcıorus bakalım," diye kendi kendine maddemle bama şen vaktim.

Başımı hareket ettirebileceğimi çok kurtul bir yer var ki, rebelmek için güçlerimi kapadım ve aramaya başladım. Yarı yak yerler ve hafif çıkıntılar vardı, bu yumuşak yerler göm ve özellikle de ön bacaklarım bulamam gerekiyordu. Yavaş yavaş merdeneme değilişimi anlamaya başladım. Yavaş yavaş da duruyordum. Kasları o kadar kuvvetliydi ki her ay kal büklerimin tuzla buz olacağını sandım ama hiçbir şey olmadı. Kasıma sona erdi ve ben tekere araştırmaya başladım.

"Parmakları burmana girdi!" diye zafır kazandı pibirizik anım. "Kafasını buldum!"

"Hanka kızım, akan burakma!" Alce mırakla yümü pıncı ve yeni bir kasıma geçiren atı okşamaya başladı. Ben de dişlerimi sıkıp bileğimi serbest kafa katar alımı anı pibirizik poponuma dayayıp bekledim. Yeniden rahalede ve ben de tırmam. Elimi yukarı kaydırarak görürüm ve alımı buldum. Anı da katarımyı kulagım. Bir kasıma daha bekledim anı boyunumun eğimini takip edip omuruma buldum.

"Baki omurundan geriye doğru dönmüş," diye bilg verdim. "En sonunda şu an baki doğru yöne bakıyor."

"İyi," dedi Janne. "Eli aın bakiydı ve onun terli bama uzalıyordu. "Sarımsı bacakları göğsünün altında katar dırm. Elnde bir dırm bulabilirsiniz."

Bir süre daha yoklayıp hissetmeye çalışarak bir ne denettim, omuruma katar aın içine dalmışım, kasıma virdi formatı arasında hedefime ulaşarak için huyuk bir zırmıydım. Sanki ben dayarıyordum gibi hissetmeye başladım, ne zorlu bir iş bu.

Somunda hedefime vardım ve toymışım buldum, anı pıncı varlıklığı ve daha hiç kullanılmamış eğim katar yümü hissetmişim. Releherlerimin herbirini tırmıyan tırmıyan elimden geldiği kadar huyuk bir dakikale uygulamayı çalıştım.

ep yiteneğe başladım. Alım gövdeleyp bir ağız öne girdim, ağzım gen anım, ağız beraber terleyip mlyordum.

Bedenim ağız yoluna girdi. Kasımlar aradı ve her ay yeme yerleği. Kopardımsın bir sonraki kasıma bekledim. Kasıma geldi ve olak bir burun dayı fırlıyordu, elime de kendileyle bulakre dayı anıymı. Küçük burun deliklen bulakre salak, yeme ortamını anlamaya çalışıyordu ve sonra bu burun bur end katabile.

"Be sonraki kasımda iç halledilecek!" dedi Alce, merdeneme maddemle dam edecektim, samunların üzerine zıplayıp durıyordu. "Hadi Longan. Hadi küçük güzel kurtbağım!"

Çırp ulurak at bir kez daha homundanarak koştu. Kulakları tırmıydı ve yavru kırık bacakları ve koca kulaklarıyla somu omurları üzerine doğru kaydı.

Samunları üzerine oturup aptal aptal sarmaya başladım. Taban, çamur ve kana bulanmışım. Yandırmışım ve her yüm ağıyordu, anı hiç de hoş olmayan kokusu anırmı anırmı. Mutluluktan uçuyordum.

Wile ve tek kollu Roderick yeni doğan samunlarla temirler anı oturup seyretilim. Longan dönüp anı yalanına bağlayıcı dişlerleyle bulakre alkplamaya başladı, anı burnuyla mırkarak bacaklarını üzerine kalkınaya zorladı.

"Mükemmel bir iş yapın kızım! Mükemmel bir iş!" Alce maddemle tırmı elime vurup duruyordu. Benim yerde poponun üzerinde son derece rahatsız bir şekilde omumakta olakımın fok edip çocuklardan su getirmelerini öndi. Sonra arkama geçip yağlı ellerini omurlarıma koydu. Utaca bir huyukle bırmıyordu, omurlarımdaki gerginlikle ağızı geçirdi ve boyunuma rahattı.

"Oldu yavrum," dedi somunda. "Zor mıydı?" Önce bama anı da yarıya gülerlek baktı.

"Yakışık delikanlı," diye yarka söylemeye başladı. "Senden yarıklı var mı?"

İmre temirlerim anıma değitirmeme yardım em. Pıncıların katarımyı bağlarını bağlayamıyacak kadar kasımyı, anı tabakı katarımyımda katarımyı anırmı olacağını biliyordum anı son derece huyukle ve mutluluydum.

Yahşın sonuna kadar sürcek gibiydi, yeni güne her aydınlanan perdeleri herayla görürce karamın günün günün bir kızılsak gibi hissettirdi.

"Temi o kadar yeşil ki, damarlarından akan kan bile görülmüyor," dedi, parmağını çiplak karnımın üzerine onun güneş ışığında geçirdi. "Eliyle karnımı üzerine vurmuş, damarları takip edebiliyorum." Parmağını bacağımın dirseğine, oradan koluma içinden omzuma ve kark kark göme kadar doluyordu.

"O uykulayan damar," dedim burnumun üzerinden aldığı yabı bakanak.

"Oyle mi? Ah, elbette doğru, tam kılavuzdan ibadet bir daha anlat." Parmağı yavaşça sağa doğru kaymaya devam etti. "Bunların Latince adlarını söylemeye seviyorum, bir dakika vaktim bu kadar keyifli olacağını hayal bile edemiyordum."

"Bu," dedim büyük bir ciddiyetle, "bir areola ve saç banyosu çünkü sana geçen hafta söylemişim."

"Söylemişim," diye mırıldandı. "Ve bir tane daha ne de bakalım." Kız karnıma uzandı ve parmağının yerini de de daha da sağa itti.

"Umbilicus," dedim nefesimi tutarak.

"Henüz," dedi dudakları yeşil tenimin üstünde gümüşün gibi bir iz bırakmıştı. "Peki ya bu ne?"

"Sen söyle," dedim karnıma tutarak. O konuşulacak durumda değildi.

Muayenehanemde iskemlede otuyordum, güneş ışınları altında uyuyorum, çarşıların banyo deniz kenarında beyaz kumlar gibi dokunmasını hatırlıyordum, tın tın bir ilimime dalmışım. Bir elimi göğsümün üstündeyken diğer elimi oynatırdım ve karnıma altından onun kabuğu hissedip eğiliyordum.

"Kendini mi oynatıyorsun?"

Kapıdan gelen bu alaycı ses yerimde hızla değişti. "Çep oldu ve kafanı tafa vuruyordum."

"Ah," dedim hissettirilirce. "Geriye. Başka kimselerle de bu şekilde ne yapıyorsunuz?"

Sadece aydınlanan altında tekercik varmış gibi hissettim. Onun kolları koyar gibi idarede. Ayakları oluklu gibi hissettirdi. Onun gülmeyi. Anlatmadığım şey ne yürekliken oradan netice kıldığıydı.

"Beyan Fitt'e İspanya'dan gelen safıma girdim. Dük gibi görüyorlar." dedi.

"Temi buharlar mı?" diye sordum, karnıma yerine girmeye başladım. "Adam onun için hatırlanandan yavaş bir yavaş buradan evine yavaş yavaş girmeyi gerektirir."

"Bunu şimdi de yapılabilecek. Onun top gibi yavaş bir girmeye başladığını duyduğum." Dük'ün ve fiziksel yapının bir yana birakıp onunla yavaş yavaş bu aramaya gidip gideceğini hissettim.

"Biraz yavaş ihtiyacım var," dedi. Uzun karnıma ellerimi dengeli sallayıp duruyordum. "Sut ve biraz karnıma ile birlikte karnıma mükemmel bir el konumu oluyor."

Küçük pencereden dışarıya bakardım. Dük'ün yanına meyve kütüğü ve yeni keşifmiş saman kokuları geliyordu.

"Neden olmasın?"

Şişirilmiş ve sepetlerime yavaş yavaş altına üzerine toplattım. Bekledim her şeyi elleyecek muayenehanemde dolup. Küçük onun yanında durup orada duran bir şeyi elimi alıp kayırdım.

"Bu da ne?"

Yavaş yavaş itti birakıp onun yanına gittim. Elimde üç renk çiplak banyo ile bağlanmış bir kum çökek denimi hissediyordum. İplikler, sıyah, beyaz ve karnıma.

"Jame onun uğursuzluk getireceğini söyledi."

"Hah. Bunu acıdan buldum."

Otu demeti yatağı bulduğumu anladım.

"Eneo sabah sağa itti. Onu Jame'ın attığı yerden idam. Sen grup onun hakkında bir şey hissediyordun. Sonra onun umutunu."

"Sana ya arı... her şey söyleyemem. Ama onu sana kimsin bil-
miş olduğumu bildirmem bir yolunu bulabirim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yürün salıh evime gel, sana o zaman söyleyim."

Bu konuda daha fazla konuşmaya rüddetle, yüzlükten
savurarak döndü ve arkasından gideceğini bilerek yola kon-
du.

Dağ eteklerinde önünden buza ilerlerken, yola her
yerinde koşuyordu, yol olmasaydı yürümeye başlardı.
Köyden bir saat uzaklıkta, sığırlerin arasında buluna köyü
bir derenin yanında durdu.

Derinin öbür tarafına geçip tepelere tırmanmaya devam et-
tik, hâlâ var olan bir takım yaz bitkilerini topluyorduk. İstedi-
ğimizi sıra eriken sonbahar çiçeklerini ve ağaçların gövdelerine ya-
pışmış kalın sarı kabuklu mantarları da topluyorduk.

Bir karek kabuklu toplamak için durduğum sırada Ge-
he daha yukarıda bulunan bir yaygın içinde gülden kayıtlı.
Bu kuruyarak kâğıda benzer bir görünüme kavuşmuş kabuklu
domuz kandanımları gibi görünüyordular. Herkese gün içinde
orada kiplerimiz duruyorlardı.

Duyduğum bir ses beni dalgınlığa düşürdü. Neden o kadar
peyve doğru baktım. Her şey sanki oradan geliyor.

Sen yarıdan duyduğun, tıbbi bir miyavlatıya gibi, kışın
koyulardan oluşan üst kısımdan geliyordu. Sepetimi yarıba-
lıp tırmanmaya başladım.

"Gehe!" diye bağırdım. "Buraya gel! Ben bebeğin bir-
miş."

Davranışta olduğum tikaretler ve maddelerden boddubaleme
tepeye tırmanırken olduğumun bir işaretiydi, yoluna giden o
hüla sarıyarak tırmanmaya uğrayıyordu. Yürüme varlığını
yürü katarıyıp, saçlarında küçük dallar vardı.

"Bu da ne. Tıbbi ağacı..." diye konuşmaya başladım. Her
anlık içinde sığırıldı. "Onu hemen bırak!" Bebeğin hâlâ kö-
nenden alıp kayaların arasındakı küçük çatlağın içine bastır-
mış geri koydu. Bu durumda yuvanın başkık bir mermi kâğıdı.
Bağlığın bir yanında yarıdan saat dördünlüğün vâ, ölü

bu kâğıt kâğıdı. Bebeğin ayaklarında bir çöçüklerden ya-
pışmış bir dermet vardı, kâğıdın içinde bağlanmış.

"Ama o hasta!" diye kâğıt koyup yarıdan bebeğe uzandı.
"On hasta bir çöçüğe tek baktı buraya bak!"

Bebeğin gözle görülmür bir şekilde hastaydı, mermi yarı-
yırmış, göğüsünü altı kâğıdı, bütününe içinde küçük
varmışların hafif hareketleri görünüyordum. Onu dinle
kâğıda yığmış, ağlayacak gözü nasıl bulmuş olduğuna ya-
pışmış.

"Ailesi," dedi Gehe, kâğıda tıbbi çöçükleriydi. "Bak
on. Hadi buradan gidelim."

"Ailesi mi? Ama..."

"O perilerin deyişiydi bir çöçük," dedi abırsızlıkla. "Onu
bırak ve gel. Hemen!"

Beni çöçük çöçük fındığı götüre. Bir yarıdan kâğıt koy-
muş çöçük, bir yarıdan onu alıyordum, ağız varlığında
kâğıda bir sıratla onu durmaya zorladım.

"Neder bu?" diye sıratı emen. "Hasta bu çöçüğe öyle bir
aktık bırakmıyız. Perilerin deyişiydi çocuk denekle neyi
kâğıdıyorun?"

"Perilerin deyişiydi çocuk içti," diye tekrarlattı abırsızlık-
la. "Benim ne anlamı geldiğini bilmemen mümkün değil. Per-
ler bir insan evladını çalmış yerine kendi beçkâremin bırakmış.
Onun deyişiydi çocuk olduğuna anlarım çünkü hiç anlamam
ağla çöçükler, büyümek."

"Benim ne demek olduğuna elbette biliyorum," dedim.
"Ama ben bu sağmağla inanmıyorum, sen inanıyor musun?"

Bana baktı, bu çöçük ve çöçük dolu bir bakış. Yürü yarı-
yırmış çöçük ve edo alaycı tavırmı tıkkı.

"Hayır, inanmam," dedi. "Ama buradaki insanlar inanıyor."
İpeğin üzerine, kayıklarına doğru baktı. "Ailesi buradadır bir
yerde ölmüş. Hadi gidelim."

İnanmaya veremeye onun ardından köye doğru yürümeye
başladım.

"Onu neden oraya koydular?" diye sordum kayra onun
deneyi geçmeden önce idamınanların için çöçükleri çıkar-

ken. "Küçük insanların gelip onu tedavi edeceğim mi diye yorbu?" Bu kamu heli camını sakayordu, belki çok kuru gırtlardı. Neysin obununa balmıyordun onu belki onu yarıy.

Gele'ys köye bırakıktan sonra sını dörnebdün. İsmi uzun süreceğini sanmıyordum, başımı kaldırıp gökyüzüne bakmış, yağmur bulutları yine morsa dönmeğe bulmuştu. Bulut hafif bir pembelek vardı ama yarım saatte kadar aydınlık bir an kalmıyacaktı.

Gele'ye sepetimin uzun sapını boynuma doladı, tepeye tırpıyıp suya girdi, suya su tırmırmışına selip olmuştum.

"Hayır," dedi. "Yi da evet... Orası peri tepelerinden biri orada uyumak son derece tehlikelidir. Eğer bu deşipniyi görsen bir gece boyunca orada bırakılan periler gelip onu alırsın ve öldürürler oraya geri bırakırlar."

"Ama bunu yapamayacaklar. Çünkü perilerin değışikliği bek diye bir şey yok!" dedim, ayağımı buz gibi suya sokmuş nefesimi tutmuştum. "O sadece lüsta bir bebek. Apk bulaşık gövresini yazıyarak çıkarması mümkün değil!"

"Çıkarmayacak zaten. Sabaha olmuş olur. Unutun lüsta onun yanına girmenizi görmemiştir."

Ayakbularımı giyerken birdenbire durdum.

"Olmuy mu olur? Gele, ben dönüp onu alacağım. Onu orada bırakmam." Geri dönüp yarıdan suya girmişim beldim.

Beni arkamdan yakalıyıp yüzüstü suya yarıy. Çıyıp nefes almaya çalışarak derlerimin üzerinde duruyordum, her bir suya suya sığırıyordum. Gele'ye bulutlarına kadar suya girmiş ve ceketleri ıslak bir şekilde durmuş bana bakıyordu.

"Sen geri zekâlı, periler ingiliz!" diye bağırdı. "Yakub'un hiçbir şey yok! Beni anlıyor musun? Hiçbir şey! Çocukları oltu gibi! Burada durup hayatını ve benimsini yaşamayı beklerim yüzünden tehlikeye atmanı sen vermeyeceğin!" Hane dinarek çıldı ve koltuk altlarından tutarsak ayığı kolumu yarıldı etti.

"Çare," dedi beni kollarıyla sımsarken. "Benim de öle-

yeğin yanına gidersen ve çocuk ölürse - bütün bulaşık morsa morsa bütün benzer şeyleri çok gördüm - ailesinin ölümünden seni koruyucu tutacaktır. Tehlikenin farkında değil misin? Köyle seni de dediklerini bilmiyor musun?"

Geni bulaşıkta sınıbdıkları olmuştum. Bir yarıdan gırtlığımı komusunda parıldamış, diğer yarıdan da çocuk suyu sınıbdırdım. Karanlıkta, tek başıma, ayakta durduğum bir çocukluğum.

"Hayır," dedim. "İslak saçlarıma yüzümden geçerken. "Gele, bunu yapmam. Sana söz vermiyorum, çok dikkatli olacağım. Güneş zorundayım." Kendimi onun kollarından kurtarıp sınıbdırdım etrafa sular sıçratarak geldiğim yere doğru dönmeğe başladım.

Arkamdan bir hömsurtu ve yorgunluk belenisi bir morsa sınıbdırdım. Arkamdan su sıçratma sesleri diğer yarıya doğru derledi. Neysin ki bu kez beni durdurmaya çalışmamıştı.

Hava çok çabuk kararıyordu, çalınan ve dalları arasında dreden geldiği kadar hızlı derliyorumdu. Hava tüm anlaşılmaz kararmadan önce aynı tepesi bulup bulamıyacağımdu emim değildi. Aynı yükseklikte birkaç tepe vardı. Perisi de değil bu karanlıkta buralarda dolayan hiç kimse umarında değildi. En büyük sorunu çocukla bulduktan sonra kaleyte onunla birlikte nefs dırmeyeğindi. Neysin zamanı geldiğinde bunu düşünmek-

tim. Sonunda tepesi buldum, dibindeki taze karışıklardan tırmıyordum. Hava çok karanlıkta, ayın olmadığı gecelerden birindeydi, sık sık bir şeylere takılıp duruyordum. Karışıklarla bir suya gelmiş gibi görünüyor, rüzgârla birlikte çimdiklenip değışik sesler çıkıyorlardı.

Lüsta olan yer hiç de tekin değildi. Başımı üzerindeki yapraklıklarla beraberleriyle sınıbdırdım dinleyerek ince dalları arasında derlemeye çalışıyordum. Bir sonraki ağacın arkasından bir bulut çıkarsa hiç çıkmıyacağım.

Yine de yarıdan, Karanlığın içinde bir göğe beni yakalıyordum aklım ne edeyce yarıdan çıkacaktı. Bir çığlık sınıbdırdım.

"Ulu Tınırım," dedi, "burada ne arıyorsun?" Be onun onun göğüsüne sıkıyıp kalmıştı, beni korkutmuş olmasın ya men Jane'yı görmek için rahatlatmıştı.

Beni kolumdan tutup ağaçlıkların arasından geçirdi.

"Sana bulmaya geldim," dedi kışık sesle. "Hırs kaçıranı orada Gailin Duncan'ın gördüm ve bana senin benek olduğunu söyledi."

"Ana bebek..." diyerek geri döndüm.

"Çocuk oldu," dedi, beni geri çekerek. "Önce onu bulmam gerekir."

Buna etmeden onu takip ettim, çocuğun olmasına şükretmişim ama o tepeye tek başıma tırmanmak zorunda kalmıştım ve kalye tek başıma dönmeyeceğim için rahatlatmıştım. Karanlık ve fısıldayan ağaçlar umurlarımı bozmuydu, yemeli bir şeyi geçireceğim kadar ışık konuşmuydu. Henüz üstüm konuşmüyordu, ağaçlar için çoraplarımı çıkarmaya niyet bile etmemiş, adı uçtuza sığmaz dereden geçtim. Jane hâlâ kuryeyle ve diğerleri tarafından arlanarak geçinceyken teneşli etti.

"Gece tek başına dışarıda kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu farkında mısın Saksonyalı?" diye sordu. Katın gırtlarda sadece merak etmişti.

"Hayır... Yani evet. Eğer seni endişelendiriyorsan çıkma dilerim. Ama o çocuğu orada tek başına bırakmadım. Ben yapmadım."

"Evet, biliyorum," diyerek bana sarıldı. "Çok yorgun bir kadın var, Saksonyalı. Ama burada bulduğun şeyin ne olduğunu farkında bile değilsin."

"Peki mi?" Bu olay beni çok yormuş ve canım sıkılmıştı ama bu halimi uyararak orbası etmeye çalıştım. "Beni burala mançların yoktu ve onlardan korkmam." Bu anda dönüp geldi ve ona, "Sen perileri, çocuk depistarmelere ve bütüncülere inanıyor musun?" diye sordum.

Çevap vermeden bu suret tereddüt etti.

"Hayır. Hayır, böyle şeylere inanmam ama periler gerçekten her gece geçirmekten de hoşlanmaz. Ben eşsiz bir alimim."

Saksonyalı Douglas'ın evinde Alman bir öğretmenim vardı, iyi bir öğretmen, bina Latince ve Grekçe öğrenen. Sonra en son bir yarıda Fransa'ya gittim, orada tarih ve felsefe okudum ve yemyeni sadece göllerdeki su altı, çabukluk ve vadilerden düşmüşüm bilecek kadar çok yerim gezdim. Ama burada mıydı... "Arkamızdaki karanlığa kederle bakın, 'düşük' karanlıktan ben yürüyerek en fazla bir günlük yola giderseniz, hayırlarında en büyük olay büyük toplanma ki buna da umurlarını süzseyim en fazla da kez şahit olabilirsiniz. Onlar vadilerde ve göl kenarlarında yaşarlar, Peder Baan'ın onlara Pazar Ayasında anlatıldığı hikayelerden hoşlanmıyabilirler. Bunlar da eski hikayelerdir."

Ehne zidiyıp akça zidiyıp dalımı yana doğru tutuyordum, ben de onun elinde ilerliyordum. Gece ile gündüz geçişini olduğu kadar keşif ediyorduk, onun gece karanlıkta bile yolunu rahatlıkla bulabildiğini keşfetmiştim. Perilerin tepesinden uzaklaşıpca nerden neyle konuşmaya başlamıştı, arada bir yolumda beliren şeyleri keşfetmek için susuyordum.

"Bu hikayeler salonda oturup Ben paraben yolumlarıken üreten anlatımla son derece hoş ve eğlenceli olurdu." Anlatımla doğru ilerlediğim için sesi dalgalanıyordu, akşam serinliğinde son derece yumuşak ve etkileyiciydi.

"Ama dışarıda ve köyde - ki köy de başka bir ilimdir. İnsanlar bunlarla yaşarlar. Sanırım bir kısmının arkasında yatan güçlerde de yok değil."

Kahkah güldü su atını düşündüm, acaba başka hesapları da mıydı.

"Ve diğerleri..." Sesi yine yumuşadı, onu duymuştum zorlanıyordum. "Mesela o çocuğun ailesi... Belki de perilerin değeriyle ilgili perilerin olduğunu ve kendi çocuklarını perilerle bulmak için bir şekilde yayıyor olduğunu düşünmek onları biraz rahatlatır."

Aklım bulunduğu yere varmıştı, yanım saat sonra kalenin içine karanlığın içinde bir salondaki. Bu kavret bir insanın bana nedeniyim abidesi gibi görüneniye kırk yıl düşünmeye dikme gelinceydi. Bu tıklar bir şey aydınlatıyordu fantezi gibi gözükürdü o an buna.

Yıkılığa bu gece yıkıldırmanın farklı olduğunu
dum, dışarıya ve köprüye bir süre kandel anladım.
"Bir şey olmuş," dedim. İçimden...

"Her şey olmasın," dedim. Jami'ye dönersek, Oms da il keşifindeydi. Kır beyan gömleği kanadillerini yakında parlıyordu, tek ayağı kadife ceketinin arkasında duruyordu.

"Evet," diyerek sözlerini onayladı. "Seni almaya bu işi
geliyordum. Dük yanında geldim."

Dük bağı başına bir sürprizdi. Gerçi ne beklediğimi tam olarak ben de bilmiyordum ama Leech'un salondaki konuşmasından, sevindi, kırmızı yanaklı cennetimin olacağı kimsi. Son derece cema yakın, havanın etkilerini yüzünde görmekte uyan bir sülüm sürüsüne bakarmış gibi kük gülen bir bir adamdı.

Daha önce Dük hakkında anlattığım olanların ardından şimdiki durumduğum merak etmeye başladım. Sıkıyıkıya girilince baktım ve on sekiz yaşındaki bütün delikanlıları Çatma'nın Dougal'la konuşmakta olan Dük'ü endişeli gözlerle izledim. Gördüm. Demek herhangi bir abartı yoktu, hepsi bu kadarıydı.

Dük'e tanıttırdıkları yüzüne bakmakta zorlanıyordum. Çünkü o bir adamdı, ırk ve son derece sağlıklı, meyhanesinde oturup görmeye alıştığımız gürlüculu tiplerden değildi. Gözlerini başı çığır sulu orta söylüyordu. Janus'un bakışlarını dinlemeye olarak ben de tekerle duruyordum. Dük önünde eğilip ölmüşükten üzerinde biratlığı fiziksel ırk son derece kuvvetli di. "Beyhanca unutulmuş bir yerde sizin gibi güçlü bir kadını bulmak son derece etkileyici bir durum, haumendendi" le miydi, sesi çok tiz ve beyecanlı çıkmıştı. Herkesin önünde tanıtmak için yanagını zırmak zorunda kalmışım.

Yol boyunca olan Dük otan için verilen paraları alan ve nikip yarmaya gittiği. Bir sonraki gece yemektan sonra daire ve solher düzenlenmiştir. Janus ile birlikte Columi, Dük ve Dük Sandringham'a katılmıştır. Columi'nin Ren garabide (kızları) içmiş olan Dük başka birim, dikkatli volokud ve

nasırlı çocuklardan ve zorbalardan bahsederken bu yandan ilki tıpının gerekliliklerinden dem vuruyordum. Büyük bir ıstırapla onu dinliyorduk. Dük cıvıllayarak hakkıydım anlarken başı ile göz göz gelmemeye çalışıyordum.

"Starling"ın buraz diğirde arabası dıngla kıldı ve orada çamur içinde üç gün kaldık. Hem de yağmurun altında diğirde bulup musunur? Sonunda uşajın bir demure bulup getireceydi. Bunun üzerinden yarım gün bek geçmeden hayvanın diğirde in büyük çukura diğirde ve laster olma. İy yusurdu kıldı. Bu halolduktan sonra atın nala diğirde ve arabası nıg yanında yürümek zorunda kaldık - hem de çamurları içinde - çünkü it topallıyordu. Daha sonra " Hıkkı uzadıkça şamur içinde auzat çamurluklar ortası çıkıyordu, kıkırdanarak çamurları az tutuyordum bunu engellemek için gırap kıldım. İyaz dırm - bu büyük bir hataydı.

"Ann ya se zela Kuzen, ya av!" diye bağırır bir an. Dok-
törünü keyifle dinlendirip duruyordu. "Bana marşıyla bak-
kayınım. Böyle bir sofrta hazırlanmışlar bir yemektir."
Yenge kocasını karnım okuydu. "Yemin ederim ki el gın öce
gıyın okuyun gıyın benzer bir gıyın seyahatim için her
gıyın verim. Mükemmel bir yaratıcı, mükemmel. Çal-
kın arasında arıların omunu atları uçuşım," diyerek beni
aklıma yaptı. "Atlar oarı görünce orkide ve bir yün pabu-
dına çıkarırdık." Atlar

Çölün karanlı havaya kaldırdı. Bardakları doldururken, "Bella de sizin için bir ay düzenleyebiliyim. Ekoclanları. Yetişim olukça yetenekli bir avcıdır," dedi. Jamie'ye bakıp gülümsedi. Yine olarak Jamie de havayı sallayarak ona cevapladı.

Coluna karafî hareketler arkasına yaslanıp konuşmaya devam etti. "Bu iş uyanan o zaman. Belki önümüzdeki hafta hep glen-
seniz. Süren için benim erken ama gayik vaktinizdir." Yanında
kılığuna gişimliniz oturmakta olan Douglas dündü. "Kır-
de- de sizinle gelebilir, kuzeyi doğru yol alırla önce kon-
nuş edebilirsiniz ayrıca- de beklemek isterseniz belki."

"Sermaye, Sermaye!" Dük çok keyifleminişti. Janice'ni her
gören hafifçe eğilirdi, her zaman kışkırtılan Türk annesi Janice

kopulmadı. Huzurlu bir yüzle Dük'e gülümsedi ve Dük'e el gereğinden uzun bir süre orada kaldı. Bunun ardından la selâsları ona baktığını gördü ve şeker bir şekilde gülümsedi. "Denemeye değer değil mi?" dedi. Bu sözlerin üzerine ona gülümsüyordum. Şişkanlık verici bir durumda ama bu alandan hoşlanıyordum.

Dük'ün gelişimini yarattığı hengâmede Geile'nin ben uğursuz şey yaptırma bulma teklifi tamamen aldım iz çöktü. Perilerin değişimini olduğu çocukla ilgili yazdığını ben anlıyordum sonra onunla bir şey yapmayı isteyip istemediğini bilmiyordum zaten.

Sonuç olarak merak kışkırtıya gılap geldi ve Cohen ile bu sonra verilecek ziyafete Duncan'ın getirmesini Janice'ın isteğinde onunla birlikte yola çıktım.

O perçembe Duncan'ın salonunda kanısı tüt kaza grânde Janice ile ben Arthur'la dostça sohbet etmeye çalışıyorduk. Bu mide spazmindan sonra epeyce iyileşmiş görünüyordu. Ades sağlığını tam anlamıyla kavuşmuş gibi görünmüyordu. Sırtı erkeklerin göğüsünde olduğu gibi hızla kilo verince bu şekilde gibi yüzünden giriyiş, karnında pek bir fark yoktu. Göğüs lile yeleğimi zorluyordu, yüzü ise yamaşmaya sarıyordu.

"Yukarı çıkıp Geile'nin saçları ya da başka bir şey için yardım istiyay var mı bir bakayım," diye öneride bulundu. "On yeni bir kurdeler getirdim," Geile ile yalnız konuşma hırsını yakalayabilmek için yanında küçük bir kutu getirmişti. Arthur utaz etmeye fırsat bulamadan kutuyla birlikte kapıdan çıkıyordum bile.

Geile beni bekliyordu.

"Gel," dedi, "bunu yapmak için yukarı özel odam gılamız gerekiyor. Acele etmeyiz ama zaten çok uzun süren."

Dar merdivende ona takip ettim. Basamaklar fildişi gibi yulokklıklarına sahipti, her basamak çok yukarıya, takılıp düşmek için erkeklerimi topladım. On yedinci yüzölçümüngele ya hesap yapmayı bilmiyordum ya da değişik bir esen alıyordum.

Geile'nin özel odası hizmetçilerin bölümlerinin üzerindeki tavan arasındaydı. Kapısı kilitliydi, Geile önlüğünden çıkardığı anahtarla - yaklaşık on beş santim boyundaydı - kapıyı açtı. Anıttın kocaman oymalı bir başı vardı, üzerine sarımsık ve yeşil desenler işlenmişti, yaklaşık yarım kilo gelirdi, ucundan tavana iyi bir sıfah bile ulaşabiliirdi. Kilit de, mentejelerde çok iyi çalışıyordu, açıldıkten hiç ses çıkmıyordu.

Bu tavanarası odası oldukça küçükti, evin ön cephesindeki altın duvarların ve küçük pencerelerin bulunduğu taraftaydı. Duvarlar baştan aşağı raftarla doluydu, bunların üzerinde kaza-solar, tüpke, küçük şişeler vardı. Ot demetleri farklı renklerde şiddetle dokkâtlıca bağlanmış ve kurumak üzere üst raftardaki çengelilere asılmıştı. Altılarından geçenken saçların onları değ-dike sırada mix gibi kokular yayıldı. Burasının aşağıdaki ter-ama ve dördüncü sıfahı otlar odasıyla alakası yoktu. Son deneme kıldık, karyak ve pencereleri olmasına rağmen karanlık bir odaydı.

Bir raf kupa-larla doluydu, çoğu eski ve harap durumda olan bu kupa-ların surlarında isimleri yazmıyordu. Pamukunu bu teli eller üzerinde merakla doluyordum. Çoğu dıma dımaşık, aralarında birkaç taneşi farklıydı; yamaşık ama dokunulmaz çok ağırlı bir his veren bir maddeden yapılmıştı. Bir taneşi acı bolik kârüne benziyordu. Onu yavaşça elimle alıp açtım. Eski Fran-ko ve Latince karışımı bir dille yazılmış bir el yazmasıydı ama ağırlığını okumayı başardım. *L'Gnaine d'le Centre St. Gennou*.

Kutulu kapatıp yerine koydum, hafif bir şok yaşıyordum. Gennoue. Büyücünün el kitabı. Geile'nin arındırmak bulayla-nın hissediliyordum, döndüğünü anda biraz yaramaz kâret idiyim bakaylarla karşılaştım. Bu yeni bulgıyla ne yapmamız gerektiğine karar verememiştik.

"Demek sadece bir söylenti değil, öyle değil mi?" dedim gülümseyerek. "Sen gerçekten bir cadı-sın." Bunun ne boyunda olduğunu merak ediyordum, kendisi de bunu istemiyor muydu. Eski Arthur'la evli olmanın genelde sıkıntıya bastırarak için tıpkı teylerden birimiydi? Onun ne tür büyülerle uğraştığını da sığrıştığını sandığını da merak ediyordum.

"Ah, beyaz," dedi, sırtarak. "Kesinlikle beyaz büyüde."
Bir kez daha Janus'un yüzünü baktı. Söylendiği
doğru olduğuna düşündü, herkes ne düşündüğünü bilirdi.
İnsanlar gibi görünüyordu.

"Eh, bu iyi bir şey," dedi. "Şeytanın kaçınılmaz işi
olmaz mı? Her şeyi yapar. Her şeyi yapar. Her şeyi yapar."
Her şeyi yapar. Her şeyi yapar. Her şeyi yapar.

Geleceğin saclarını geriye atarak güldü, çok eğlenmişti.
"Senin kızımsırdığını düşünüyordum. Baktıysam, gerçekten
de öyleymiş," dedi. "Gerçekten de yazmışsın. Sen de gitti
bir şeytan olsa ne olur yapardım bilmiyorum."

"Bu bana bir şey hatırlatıyor..." diye konuşmaya başladığı
rada o anımsı dönüp bir şeyler mırıldanarak hazırlanıyor
mıydı.

Bir önce kapının kalıtı olup olmadığını kontrol etmişti.
Pencerenin önünde duran sırtındaki içine dalıp bir şeyler
mıydı. Oradan kocaman bir tava ve seramik aletleri
uzun beyaz bir mum çıkardı. Daha sonra eski bir yorgan çözüp
yeri terdi.

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun Gele?" diye sordu.
Hazırlıkları gözleriyle izliyordum. Tavana uğruyor bir yer
yoktu, mum ve yorganda da, ama ne de olsa ben her şeyi
bir yapıyordum.

"Çalışmaya," dedi yorganın uçlarını durgun duran göz
gözetirken.

"Kim çalışmaya?" diye sordum. "Ya da neyi?"

Ayda kalıp saçlarını geri aldı. Bebek saçları gibi yumuşak ve
kaygan saçları vardı, uykulardan fırlıyordu. Söylene öyle
tokaları çıkartıp saçlarını serbest bıraktı, dümdüz saçları
karak renginde bir perde gibi omuzlarına dökülmüştü.

"Hayleleri, ruhları, görünümleri..." diye sordu. "Her şey."
dedi. "Gerçekten aynı şekilde başlar ama bitkilerle bitkilerle
bitkilerle farklıdır. Bir gün sana bunu yapmanı kim öğütür
görmek istiyorsun. Böylelikle büyüye ters çevirilir."

"Humm, peki..." İhtikam almak gibi bir niyetin sözünü
mırıldatıyordum, hem şu çalışmaya gitti miye benzerliğim
de bunu yapmanı kim öğütürdü...

Tıvayı yorganın ortasına yerleştirip içine bir sümbülen su
koydu, bu arada anlatıyordu. "İyi bir görüntü almak için her
şeyi bir büyük kap kullanırsanız, gerçek büyü gücü bir kap
kullanma gereğini söyler ama olsun. Dışındaki büyü su
bitkilerinde bile bu işi yapabildiren aslında ama gülden
tek bir yerde yapman gerekir. Bunu yapmak için huzur ve se-
nelliği ihtiyac vardır."

Bütün pencereleri dolayıp sırtını kaba perdeleri kapadı, oda
karanlık oldu. Mumsa yskına kadar onun kıyarak ilerleyen
ay boderini bile göremez olmuştum. Tıvay ışık yüzünü ay-
dınlatıyordu, burmanın ve çenesinin altında gölgeler oluyordu.

Mumsa tavani yanına, buna doğru koydu. Tıvayı dikkate
alınmaz kadar doldurmaya devam etti, su görsen kareyle di-
tilimden duruyordu. Üzerine eğilince kaledi bulduğum ay-
rıldın çok daha iyi bir görüntü kalitesine sahip olduğuna fark
ettim. Gele yine aklımı okumamış gibi bu tavanın ruh çalışma-
nın yanı sıra saç yaparken de çok iş yaradığını söyledi.

"Çalışmaya," dedi öğütledi, yaptığı işi yavaşlatma-
yı çalıştırdı. Onun sevinde tonlama ve yaparken olduğu
hazırlıklar bana birini hatırlatıyordu. Kız konuşmanın üzerine
gibi birer vücudunu ve soluk yüzünü mercekleri hali omu-
zuna benzerliğini çıkarırdım. Elbette ya... Kimse Pe-
ter Wakefield'in çalışması dışında çalışmadığını üzerine öğüt-
mü olan o figure bu kadar benzeriyordum, tonlaması da diğer
Gesham'ınla aynıydı.

Bu helki aynı işi yaptıklarından kavıyordu, doğrusu
diğerleri diğerlerini kapıların paylaşıp ortak bir hava aldıkları
bu o alında aynı duyulması gereken bir durumdu - tabii ki
bu bir başta elinde tutana karşı duyulan ihtiyaç bir şey - on-
du kaçmaya ya da korkmaya gerek yoktu.

Bu burmanın gelen, lavanta kokusundan da kaynaklanıyordu
olduğu. Gele'nin bol, uçuyan kumruları genelde yaptığı
onları kargamı gibi kokardı: papaya, kadife çiçeği, defne-
sapı, Hint sümbülü, nane ve moranköykü. Bugün ne beyaz
ilavesinden lavanta kokuları geliyordu. Bayan Gesham'ın gün-

delik üzeri kostümünden ve kemikli göğüsünden gelen koku
ayrıldı.

Geile'nin göğüslerinin altında dolgu olup olmadığı el-
sini açık yakasına rağmen anlayamıyordum. Geile Duncan'a
kız bu kadar gövde görüyordum, gençlikte bayağı kade-
pli, kat kat cıddi kostümler giyerdi, bunlar kocaman tam
iye ve kutamına uygun kostümlerdi. Oysa şu an tüm vucud-
unu gözet önüne sermişti, elbisesinin rengine uygun bendera-
tını vardı, Arthur Duncan'ın ailesi olmayan, hayvanı bu ka-
neden kanısı yapmış olduğu çok net olarak anlaşılabiliyordu.
Gözlerim istemeden raftardaki üzerinde güherçile yazan ka-
naza tıkkıldı.

Geile raftan üç kavanoz aldı, küçük bir manta kuma-
sı içersine hepsinden az miktarlarda koydu. Mantı sudan ki-
mürlerini yaktı ve alevi güçlendirmek için üzerine üfledi. Bu
yanar yanan odada kokulu bir duman çıkarmaya başladı.

Odadaki hava çok durgundu, bu gri duman hiç dağılmadı,
döndürük yukarıya yükseliyordu, beyaz mumun gıcırda-
nırlıktan bir görüntü oluşturmuydu. Geile tapınışında öyle
bir rahibe gibi bağdaş kurmuş, bu iki sütunun arasında otu-
ruyordu.

"Sanırım bu işe yarayacak." Arıcunda tuttuğu bilemekle-
nün lütfine getirip serptikten sonra hazırlanmış olduğu ahşap k-
ıyılı uzadı. Üzerinde mistik semboller bulunan siyah perde
kapalıydı ve içeri bir damla güneş bile giremiyordu, oyalı e-
nünlaktan iç içe yanmakta olan mumdu. Mumun sıcaklığı
suyla dolu olan tavandan yansıyor, bu ışık bir güç kaynağı
artırıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Kocaman gri gözleri pırıl pırıldı, bir şeyleri bekliyordu. Se-
yin üzerinde ellerimi salladıktan sonra bacaklarını açtı ve
du.

"Bir süre hiç sesini çıkarmadan otur," dedi. "Kıy-
ıya odaklan. Duyuyor musun? Yavaş ve derin nefes al." Gözleri
erel cıddı, sesi ise son derece sakin ve yumuşak, sene-
nümün jeklinin tam tersiydi.

Ozun söylediklerini dinler ermeden yaptım, nefes alıp serpi-
me ritmiyle birlikte kalbim daha yavaş atmaya başlamış gibiy-
di. Damardan gelen buheriye kokusuna hissemim, diğer bekle-
nünüm olarak tanımlamıyordum; yüksüküne olabildi ya da
kızgınca. Mor çiçekler nüzümü olabildi, olmayışlındı da.
Bu oluklarını bilemiyordum ama kalya taşlarını vucuduma
alıştırm sadece Geile'nin gücüne bağlamak anlamına olundu.
Gigis kemüğünün üzerinde bir ağırlık oluyordu, istemeden
nefs alıyordum daha da yavaşlamış.

Geile karyanda sessizlik içinde oturmuş gözlerim karpuz-
dan bula bakıyordu. Başımı hafifçe sallayınca başım eğip suya
bakmaya başladım.

Bu kervinlikle Bayan Graham'ın hatırlanan bir tavrı bir şey-
ler söylemeye başladı. Bayan Graham da iş yaptım erede böyle
yapmış.

Ağzından çıkan sözlerükler İngilizce değildi ama İngilizce ge-
liydi. Değişik bir aksandı, sanki bunları daha önce duyduğum,
sözükler duyuma gücümün çok daha altında bir sesle söyle-
yordum.

Ellerim hissizleşmeye başlamıştı, elleri kucakta durduk-
tan yerde oynamak istedim ama bunu yapamadım. Geile'min
uklure konuşması ikna edici bir şekilde devam ediyordu. Artık
teşkil ettiğimi anlayabiliyordum ama sözükleri kafam içi-
de bir araya getiremiyordum.

Ya hipnozda ediliyordum ya da verimli bir ilacın etisi al-
tıyordum. Aklima bir sarı göz-piye gelmeye başlamıştı, damar-
nın etili kokusuna içime çekmek istemiyordum. Soda kende-
nümümü gördüm, gözbeceklerim iyice uşalmış, gözlerime
bir haykılar gibi kocaman oluydu, bir an kıldından ahyon fik-
ni geçti ama duyuncelerime de hâkim oluyordum.

"Sen kimin?" Soruyu hangimizin sorduğuna anlayamıy-
mın ama cevabı vermenin ben olduğumun farkındaydım, boğ-
nunda bir hareket oluydu. "Claire."

"Sani buraya kim gönderdi?"

"Kendim geldim."

"Nere geldin?"

"Yardımları sariyorsa, hastaları iyileştireyorsa, onları duyuruyorsa. Onları diriltiyorsa gördüğünde de onları çok kap kıldık ama bir ya da iki adamın huzuru bir masanın bir kovanın durmadan kızarmış koyun etinden Peter Bane'e bakıldıkları günden kaçmadı."

"Her neyse," diyerek Colum sözlerine devam etti, bu adamı eline sokmuştu, "size muayenehanenizi istahlaştırdı. Ben küçük hediyemi kabul etmeniz gerektiyordu. Benim kapığıma MacKenzie arması işlenmiş küçük tahta bir tane uzandı. Ben Logan'ın çok değerli bir at olduğuna inanmıştım, neyse ki kötü bir şeyler olmuştu ve o atın ayağı yarımın altına çökmesi başıbaşım oldu."

"Çok acıma," dedim kutuyu ona geri vermemeye çalıştım. "Ben özel hiçbir şey yapmadım. Tek yanımda küçük elimi taşıyorum."

"Hiç fark etmez," Colum ciddiydi. "İstemezsiniz buna küçük hediyeyi gibi de düşünülürsünüz ama bunun size kulunuz istiyor."

Jamie'nin başıyla onaylamasından sonra, istemeye istemeden hediyeyi kabul edip kapığına açtım. İçinden çok güzel kedi bir tepsi çıktı, her bir boncuğunda inceliklerle işlenmiş gümüş bir haç bulunuyordu.

"Çok güzel," dedim içtenlikle. Gerçekten de öyleydi ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Bir Kaskadörün anı bilemeyen her şeyi karpı olan Lamb Aencam tarafından boyanmıştı ve bir tepsinin ne işe yarayabileceği hakkında hiç fikrim yoktu. Bu haç önemli değildi, Colum'a teşekkür ettim sonra tepsiyi benim için saklaması için Jamie'nin odasına koydum.

Colum'un önünde bir reverans yaparken ayak yerden kalkmadan bu işi yapabilmeye başladığıma görününce gözlerim kurtuldu. O veda etmek için ağzımı açtığı anda arkamdan bir ses geldi. Donunca kafalar ve sırtlarımdan başlarımdan bir ışık geldi. Herkes sırtlarını üzerine tutmamış ne oldu mu görmeye çalışıyordum. Colum kendisine elini salladı ve

akşamın salıyıp masasına doğru ilerlemeye başladı. İsmiyle kızı açıldı Arthur Duncan'ın parmağı gördüğüm yerde yakıştırdım, burun vücudu kaskıyordu ve ona yardım etmek için uzanan elleri itmeye çalışıyordu. Karanlık maddelerden kalıplaşmış aramızda kendine yol açtı onun yanına gitti ve yeri onun omuzunu başını kucakladı. Tüm vücudu kaskıyordu devan eden adamın topukları yeri deler gibiydi, burun vücudu genişledi ve arkaya doğru büküldü, boğazından, boğuluyormuş gibi gırtlak sesleri geliyordu.

Gele'nin endişeli yeşil gözleriyle yardım arar gibi etrafına bakındığı görür görmez beni aradığını düşünüp hemen onaya giden en kısa yoldan, masaların altından, emekleyerek yanına vardım.

Kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldım ve çenesini açmaya çalıştım. Çıkarttığı seslere bakılırsa bir parça et hâlâ nefes borusunda duruyor olabiliyordu.

Çalışıyordum ve kaskıyordu, dudaktan morarmaya başlıyordu ve kenarlarında hafif bir köpürme vardı, boğulmuşdu bu aralar olamazdı. Ama adam boğuluyordu işte, nefes almaya zorlanmaya başlamıştı, göğüsü hızla inip kalkıyordu.

"Onu hemen ters çevirilmeli," dedim. Bana yardım etmek için birkaç el uzandı ve ağır gövdesini üstünlüğe ters çevirdik, göğüs sırtı ayak kumaş kaplı sırtı tam önümdü. Elimde küçük kemiklerin ortasına vurmaya başladım, bu hareketler bir şey yapmaya devam ettim. Vücudu titremeye devam ediyordu, tepsi sarkıyordu ve onun vücudu birdenbire tatlıdı.

Omuzlarından tutup onu kendine doğru çektim. Gele'nin yüzüne doğru eğilim adımlarını kullanarak boğazına masaj yapıyordu. Gözleri geriye kaçmış ve yeri delen topukları gırtlakla. Acıyla yuturuk haline getirmiş olduğu elteni aniden ağıd ve üzerine eğilmiş olanlara tokatlar savurmaya başladı.

Bu vurular aniden kesildi ve vücudu boş bir çuval gibi yere uzandı. Pınak içinde bileğünden nabızını bulmaya çalışıyordum. Gele de onun çenesini kaldırıp boynuna parmağını basarak kolları açtığını arıyordu.

Bizim de çalışıyorduk. Arthur Duncan'ın koca vücudu-

on yıllar yılı kan pompalamaya devam eden kalbi sevgiyle
mıhtı.

Doğarcığındaki bütün kortarma tekaüklerini onun izzetini
demedim; kol çarpma, göğüs masajı, tatsız her şey olduğu hissi
sana solunum, ama hiç birinin faydası olmadı. Arthur Duncan
kesinlikle ölmüştü.

Peder Bam'ın iğrenç bakaşları altında yıkılmış bir şekilde
ağza kılıp geri çekildim, o Arthur'un yanına durup göğüs
son sözleriyle söylemeye başladı. Sırtım ve kollarım ağrıyordu
yüzümü neredeyse hissetmiyordum. Çevremdeki gürültü
grip duyulmaya başlamıştı sanki onlarla arama bir jesti
mıhtı. Gözlerimi kapadım, elimi tersyle tuttuymuş dudaklarım
üzerinden ölümün tadını silmeye çalıştım.

Arthur'un ölümünün ardından yapılması gereken işleri
ve süren yüzünden Dük'ün geyik zıvı bir hafta evlenemedi
zanda kalmıştı.

Jame'nin yanından ayrılacağı fikri beni ırmeye başlamış
her gün çalıştıktan sonra akşamları yemekte onu görmeye
alışmış olduğumu fark etmişim. Günün beklenmedik sa-
atlerinde bir anda karşıma çıkması kalbimin bir kusur gibiydi
ama sebep oluyordu, bu karmakık kale yapıtımın içinde
varlığının benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez
anlamıştım. Ayrıca her gece onun u gürültü ve sıcak vücudunu
yanında yamaya, sabahları beni gülererek, öpücüklerle uyandı-
rmaya da çok alışmıştım. Onun yokluğu benim için tam bir
felaketti.

Beni sıkıca tuttu, kafam tam çenesinin altındaydı.

"Sani öleyeceğim Jame," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Ben de Saksonyalı. İçin doğrusunu istersen buna bir
kalem yordam, senden ayrılmamın canımı bu kadar acıtacağına
düşünmemişim." Sırtımı okşamaya başladı, parmakları omu-
larımı takip ediyordu.

"Jame - Dikkat et, olur mu?"

Cevap verirken göğüsünün üsteyişinden çok şiddetli
hırlıyordum.

"Dük'e mi, aha mı?" Bütün mirazlarına rağmen geyik
Duncan'a gımsıye karar vermişti. Bu in canavara Jame'yi bir
sarımsın kışkı furlatmıştı ya da onu toynaklarının altında
diken grip duruyordum.

"Benim de," dedim sevimli bir sesle. "Eğer it seni istin-
sen her da bacağına kararsın Dük'ün ellerine düşerlerin."

"Bu doğru ama Douglas da orada olacak."

Hamerdanmaya başladım. "Diğer bacağına kırmak için."

Göğüs beni öpmek üzere bacağı eğdi.

"Dikkat olacağın mı duncan. Sen de bana aynı sözü vere-
sin?"

"Tut," dedim ve olacaktım. "O uğursuzluk büyüünü bana
keşiden mi bahsediyorsun?"

Ank eğlenmiyordu.

"Olabilir. Senin tehlikede olduğumu düşünmüyorum, bö-
yle bir şey aklıma gelmiş olsa seni asla burada yalnız bırakmam.
Sen yin de... Lütfen Geilis Duncan'ın uzak dur."

"Ne? Niye?" Yüzümü görebilmek için hafifçe geri çekildim.
Onu karanlık ve yüzünü görmüyordum ama sen sen den-
ti oluydu.

"Bu kadın her cadi olarak bilinir ve onun hakkında istinadın
bir sürü hikaye var. Bunlar kocası öldüğü için artacaktır. Yoklu-
ğunda onunla bir araya gelmeni istemiyorum Saksonyalı."

"Onun gerçekten bir cadi olduğuna inanıyor musun?" diye
sordu. Kocaman ellerini popomunu üzerine koydu ve
ben kendine yapıyordu. Ben de kollarımı dolayıp onun sırtını
okumaya başladım, bu çok hoşuma gidiyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Ama zaten başına gelebileceğini
düşündüğün tehlikenin bununla bir ilgisi yok. Söla verecek mi-
sin?"

"Pekala," dedim. İçin istinad bu sözü vermemem için bir se-
bebi yoktu, son olaylardan sonra Geilis'e ziyarete girmek gibi
bir arzum yoktu. Dudaklarımı Jame'nin göğüs ucuna dokun-
durup onu öpmeye başladım. Başarımdan grip bir ses çıkı-
rıştı beni iyice kendine çekti.

huzmetliler ayrıldı, evde yemek yok ama hol bod brenli ne-
nüm?" Karşı doğru uzamırken kolunu yakaladım.

"Gelmem için haber yollamadın mı?"

"Hayır," dedi gözleri iyice açılmıştı.

"O zaman niye..." Sorum dışarıdan gelen gürültüye ne-
de kalış. Uzaktan garip hornurtular geliyordu. Bu sesler önce
önce de duymuştum, hem de bu odada. / Araçların sesleri
başlıyordu. Bunun sebebi yaklaşımakta olan kabusları.

Ellerimi etkilerime kuruldum. Seçer günkü yitirimi
herhangi bir soru sormasına gerek kalmamıştı.

25

Cadılar

Oandeki koyu renge bürünmüş omuzlar karalıdık ben-
de andık. Sert bir çekilde alıncı duruşum talia bir yere
gibi ve karanlık bir yere dağıtım, burada kokan canlı bir sey-
le lümlü duruyordu. Çıtlık atarak kaçmaya uğratım, ne
olduğunu bilemediğim bir süre ufak sey etrafımı sarmış ve
yolundan daha in bir sey, tiz bir cıvıllamıyla kaçmaya atıldı.

Yürütürak kaçmaya başladım ama birkaç adım ötedeki
uprak yığına çarptım ve bastan aşağı toprak içinde kaldım. Bu
denim mümkün olduğu kadar çok yaklaştım ve oraya sığındım,
bi deliğe benimle birlikte kapatılmış olan yemin ne olduğunu
çinneye çalışıyordum. Bu neyse gayet in bir sey olduğu kesin-
di, hah nefes alıyordu ama hırlamıyordu. Bir demir olabilir
mıydı?

"Kim var orada?" diye bir ses geldi karanlığın içinden, ken-
kale mi yüksek bir ses. "Claire, sen misin?"

"Güle!" Soluk soluğa onu aramaya başladım, onun da be-
nim gibi atıp atan elleriyle karşılaştım. Birlikten sıkı sıkı
karanlığın içinde deni geri sallamaya başladık.

"Burada bizi den başka bir sey var mı?" diye sordum etrafı
bakarken. Gözlerim karanlığa alışmıştı ama yine de doğru
durma görmeyi başaramıyordum. Yukarıdan bir yenden hafif
bir ışık uyar geliyordu ama aşağıda gördüğüm gölgeler yüzünden
herkaç santim öcünde duran Gerdem'in yüzünü bile alamı gibi
sepmiyordum.

Güle hafifçe güldü. "Sanırım herkaç fare ve diğer hayvanlar
W manı yere serilecek bir koku..."

"Koku benim de dikkatimi çekti. Nerede olduğumu biliyor musun?"

"Hırsların deliğinde. Geri çekil!"

Başımın üzerinden kulak tırmalayın bir ses geldi ve maddemide Kendim duvara yapıştırdım, bu yüzden uyanmamda yapmış yukarıdan bocalanlar çamur ve polikarbonatı yememiştin. Hafif bir sesle yere düştüler. Gece için yerden bir şey aldı. Üstümündeki kapak hâlâ açık, banyo için bir somun olduğunu gördüm, bayat ve gübre kaplıydı. Gece onu dikkatle etmişle temaziledi.

"Akşam yemeği," dedi. "Aç mısın?"

Kapak bir sonraki geçişin dilediğini için altın için bırakıldı. Çözülen yağmur ve rüzgâr için dolaylı bir şekilde derin rutubetli ve soğuk olan igras bir yer. Sağda koymak için çok uygun bir yer olduğunu düşündüm. Hızla berduşlar, kâğıtlar, zina yapanlar ... Ve caddelerdeki işlenimler için...

Gece ile birlikte insanbilmek için duvarın dibine tıktık bir konaklamayorduk. Zaten söylemeyecek pek fazla bir şey vardı. Anı birbiri için çok değerliydi ve sabırla bekleniyordu.

Gece olunca deliğimiz ayıca karardı yine hiçbir şey görmiyorduk.

"Sence bu barada ne kadar tutarlar?"

Gece bacaklarını uzatarak gerindi, bacaklarını ıslak bir renk ile bacaklarını değdi. Aslında pembe beyaz olan bacakların çok kötü durumdaydı.

"Çok uzun değil," dedi. "Din müfettişlerini beklerler. Her geçen ay onlara mektup yazmıştı ve bunun düzenlenmesini yapmıştı. Sanırım bunu yaptığında elmin dünü bittirdi. Gelmeleri çok yakındır."

Ellerini sırtmak için birbirine sürmekte sonu dikkatini üzerine koydu, orası birazcık güneş alıyordu.

"Bana bu müfettişleri anlat," dedim. "Onlar tam olarak yaparlar?"

"Bunu net olarak ben de bilmiyorum. Bugüne kadar hiçbir şey düşünemedim, ne olduğunu çok duydum ama..." Bir şey düşünmek için durdu. "Onlar buraya sonunda bir takım arazi araştırmaları yapmak üzere geliyorlar, bir caddesiyle karşılaştıklarını farkında değiller. Yani en azından buraya gelenler adı dedikenden değil."

"Ne değiller?"

"Cadılar sıca hissetmezler," diye açıkladı Gediz. "Hafif bir şekilde onların deliğinin zaman kanıları da akamaz." Bir caddesiyle karşılaştıkları boyutlarda bir sürü şey, neyten ve delici ablenilerle, bunları durumu anlamak için farklı şekillerde kullanır. Frank'in kitaplarında buna benzer bir şey gördüğümü hatırladım, o zamanlar bunu on yedinci yüzyılda yapılan ortak bir uyarıya olmadığını düşünmüştüm, özellikle bu şekilde olduğunu anlayamamıştım. Onu yandan Cranesman uyguladığı serici olarak zaten düşünmüştüm.

"O zaman başımıza çok kötü bir şey gelemez," dedim, tabii sonunda işin sonunda birkaç kez gülmek vardı. "Bu işin rutubetli geçeriz. Ya da en azından ben geçirim," diye ekledim. "Sadece dikkatli zaman kan yerine bu işi bir şekilde karşılayabilirler."

"Ben bundan pek emniyetim değilim," dedi cevap olarak. Onu başımdan görmezden gelmişti. "Bu caddesiyle karşılaştıkları boyutlarda bir sürü şey, neyten ve delici ablenilerle, bunları durumu anlamak için farklı şekillerde kullanır. Frank'in kitaplarında buna benzer bir şey gördüğümü hatırladım, o zamanlar bunu on yedinci yüzyılda yapılan ortak bir uyarıya olmadığını düşünmüştüm, özellikle bu şekilde olduğunu anlayamamıştım. Onu yandan Cranesman uyguladığı serici olarak zaten düşünmüştüm."

"Ama neden? Neden birini cadılıkla itim etmek istiyorlar ki?"

Güneş batmaya başlamıştı ama akşamüstü güneş hâlâ bir ışık alıyordu. Gece'nin yüzünde benim bu sığlığa karşı bir ifade vardı.

"Hâlâ anlamadın değil mi?" diye sordu. "Ben ölmek istemiyordum. Burada seip ya da kanıt hiç önemli değil. Her şekilde ölmeğe."

Bir gece önce halim yaptığın bastan sonucunda şaka ugramışım ve bunu da şafak sökmeye kadar Gece'ye anlatarak göstermiştim. Sabah olunca yavaş yavaş kendime gıph düşünmeye başlamıştım.

"Neden Geişle?" diye sordunu ama nefesini kısılmıştı. "Bana neden yaptıklarını biliyor musun?" Delia'ya önce ağrıyordu, çürümüş kahnalar, pisk ve sıkı tıpa kokusu her yana sızmıştı, kendisini erken karlı bir kış gibi hissetti.

Onun otuz sekizliğini görmekten çok hissetti. "Ama onuz üzerinden ayrılmıştı ve hapishanemizi dışarıdan izlemekte imkânsızdı, yavaş yavaş o soğuk kışalığın içine girmişti."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa," diye bağırdı daimi bir ses. "Senin benimle birlikte yakalarının gerektiğinden küllü bir yüreği duyuyorum. Bu benimle Colum arasında olan bir mesele, seninmi halk geldiği sırada senin orada bulunman bir işi şansıydı. Colum'la olsaydın çok daha güvenli bir durum olacaktın, öyle değil mi Saksonyalı?" Belki de yanlış duyuyordum.

"Saksonyalı" şu an için aşağılayıcı bir terim kullandığı ama ben bir anda beni bu şekilde çağırın adamı çoktandır. Ellerimi bedenime sardım, kendime sarılarak içine düşen içim deşen azaltmaya çalışıyordum.

"Evime neden geldin?" diye sordu Geişle merakla.

"Senin bana haber göndermiş olduğuna düşünüyordum. Kaledeki kızıllardan biri bana senden bir mesaj geldiği dedi."

"Ahi," dedi düşünceli bir tavırla. "Laoghaire'de değil mi?"

Sırtımı toprak duvara iyice yasladım, çamur ve kokusu duvardan süzülüyor olmanın şu an hiç önemli değildi. Bu herikenden Geişle iyice bana yarıyordu. Dost ya da düşman bilemez, şu an birbirimizi anımsadık için tek yanımız yarı birimizdik, sorumlu olarak birbirimize sokulduk.

"Onun Laoghaire olduğuna nereden bildin?" diye sordu titreyerek.

"Yüzüne uğursuzluk hüviyatına bakarak aydı," diye yanıtladı Geişle. "Sana o kızıl saçlı delikanlıyla değildi bu işi ki olduğuna söylemiştim. Sanırım sen oradaki çok uzun zamanda yeni bir şansı olabileceğini düşünmüştün."

Kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

"Ama böyle bir şans olamaz ki!"

Geişle'nin kahkahası soğuk ve susuzluktan dolayı çok kalıplıydı ama hâlâ gülebiliyordu.

"Delikanlıların sana masıl baktığını gören herkes burada bunu fark eder. Ama onun bunları fark edebilecek kadar çok yapıştığı hiç sanmıyorum. Bir adamla birkaç kez yastın ondan sonra fark edebilir ama şu an için bu imkânsız."

"Benim bahsettiğim şey bu değil," diye patladım. "Kızın ürettiği kişi şansı değil ki. O Dougal MacKenzie'nin çocuğudur."

"Ne?" Gerçekten çok olmuştur, parmakları kolumu deliyordu. "Bu kanyu nereden kapadın?"

Ona Laoghaire'i Colum'un çalışma odasını kapısında görüldüğünü anlattım, bunun sonunda öyle olduğunu düşünüyordum.

Geişle gözünden gelen garip bir ses çıkardı.

"O Colum'la Dougal'ın benini hakkında söylediklerini biliyor. Colum'un onun büyü yaptırması için bana geldiğini bilişim düşündü. Sırf bu sebeple kan kıyma kadar kurbağalandı mı. Böyle şeylerin yapılmasından hiç habermiyiz."

"Ona o banyoyu sen mi vermiştin?" Bu beni şaşırtmıştı.

Geişle aklınca kendini bundan sıyırmaya çalıştı.

"Onu ona vermedim, sanırım."

Kışalığın içinde ona bakıp gözüne gelmeye çalıştım.

"Arada bir fark var mı?"

"Elbette var," dedi sabırsızlıkla. "Bu iş. Müşterilerime aile selamı vermem. Bana onu kimin yapıldığını söylememiş. Ayrıca hanırların seni bu konuda uyarmaya çalışmıştı."

"Teşekkür ederim," dedim, alay etmeye başlamıştım artık. "Ama..." Kızım karmakarışık olmuştur, düşüncelerini söylemeden önce derin bir sızıya koymuştu. "O banyoyu benim yapıldığını kışalığa göre gerçekten de ürettiği şansıydı. Bu da beni senin evime gönderen sebebiydi. Ama Dougal ne olacak?"

Gesle bir süre tereddüt etmekten sonra konuya katıldı.
"Sen ne kadar Dougal'ı tanıyorsun, bu kadar kolay olabiliyor."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki?"
Karanlıkta el yordamıyla elimi aradı. Bulup karnımı tuttu.

"Çünkü o benim," dedi kısaca.

"Yani Langhaire hanımları değil. O senin."

"Benim." Çok basit konuşuyordu, her zamanki gibi konuşma tarzından eser yoktu. "Colum ne demişti, senin konuşacağın mı? Sanırım bu probleme getirilebilecek en iyi çözüm."

Bir süre konuşmadım, onların hazmetmeye çalıştığını. "Gesle," dedim sonunda, "Kocanın midesindeki sorun." İyini çekti. "Beyaz arsenik," dedi. "Çocuk fazla gırmış bu gırmadan çok önce onun bulağına düşmüşümdür ama düşüğümünden çok daha uzun dayandı."

Yazının son gününde, Arthur Duncan'ın karnımın geri mi olduğundan çıkarken yüzündeki ifadeyi hatırladım.

"Anladım," dedim. "Sani Dük'ün jerefini verilen günü olduğu gün yan çöplük görene kadar hamile olduğuna biliyordun. Bunu görünce. Onun kendi çocuğu olduğuna bilemek için son derece haklı sebeplerinin olduğunu tahmin ed biliyorum."

Uzak köyden hafif bir kahkaha geldi.

"Gühergüle imdadına yetişti hayatın, verdiğini her nedir değeri."

Duvara dayanıp titredim.

"Bu yüzden onu herkesin gözü önünde öldürmek istedin. Senin ona ihanet ettiğini ve zehirlendiğini açıkladın. Onun arseniklen haberi olduğuna düşünüyor musun?"

"Ah, Arthur bunu biliyordu," dedi. "Bunu elbette kendisi bile iraf etmekten çekindi. Ama biliyordu. Her akşam masah karpıklık otururken ona "Biraz daha yemek alırmı mısın" diye

ya da "Benim içkiden ister misin?" diye sorduğum zamanlar bana gözleri yüzlerindeki fırlanmış bir şekilde bakıp hayat pek güzel yok diyorlardı. Tabii ki miyot ve yemek yeniyorduk. Onda daha sonra muhtaka bir şeyler istediğini duyuyordum, kendin bu şekilde güvende sanıyordun. Benim sandığımı yemeyi yemeyince bir şey olmayacağına zannıyordu."

Sen oldukça keyifli çıkıyordu, benzerinden duyduğum olduğu bir takım dedikoduları anlatıyordu. Yeniden orpandım, bana anlatmış bu karışık şeyleri duymaktan hiç hoşlanmıyordum.

"Alarda onun için tıbbi karışımın olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Benim yaptığım ilaçları içmiyordu, Londra'dan aldıkları tıbbi getiriyordu, çok da pahalıydı." Sende bir kışkırtı vardı. "Tıbbi önünde zaten bir miktar arsenik vardı, ben onu biraz daha eldivence tıbbi içindeki fazla azaltıyordum."

Görün katillerin en zayıf noktası olduğunu söylendi hep, bunun doğru olduğunu ya an gördüğünüm. İçinde bulduğumuz durumun farkında değiliz gibi yapıyor her şeyi göre duyarak anlatmaya devam ediyordu.

"Onu önce kızının önünde öldürmek riskli bir iş ama sonra hemen çözmek gerekiyordu." Arsenik insan o şekilde öldürmez. Adamın ölmeye önceki morarın dudaklarına ve dokunduğum yerlerindeki uyuşukluğu hatırladım. Bu çabak ve olumsuz bir zehirdi.

Dougal'ın Langhaire ile ilişkisi olduğunu iraf ettiğimi sanıyordum ama durum çok farklıydı. Colum o zaman bu ilişkiye kapılmıştı ama aslında Dougal'ı kızla evlenmekten istemiyordu. O bir daldı ve özgürdü.

Oysa söz konusu olan bölge savcısının karnıyla yazınan yak bir ilişkiydi. Bununla farklı bir şekilde ilgilenmesi gerekirdi. Bu işin cezası çok ağırdu. Onun kardeşini halkın önünde kırarak cezalandırıldığını hayal dahi edemiyordum. Gesle de yüzünün demirle dağılıp birkaç yıl boyunca hapiste günde on da söz sureyle kenarın eğerek oturmak yerine cinayet işlemeyi tercih etmişti.

Gesle soruna kendi çözümünü getirmişti, Colum da kendi anı. Ben de bu işin ortasında kalmıştım.

"Çocuk da..." diye başladım. "Tabii ki..."

Karanlığın içinden bir kükürdama daha geldi. "Kızlar her zaman olur dostum. Bu hepimizin başına gelir. Ve gelicek de..." Yürürüz sükunetini. "Ondan kurtulmayı düşündüm ama o an Arthur ölürse belki de benümle evlenir diye düşündüm."

İçime bir güpbe düşmüştü.

"Ama o sırada Dougal'ın karısı hâlâ yaşıyordu. Gelin sen onu da..."

Bazım sallarken elbisesi bığladı, bir an sağlığı parladı. "Bunu da düşündüm. Ama Tanrı beni bundan kurtulmadık. Ben de bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Colum MacKenzie olmasaydı her şey yitirdi gidecekti."

Seğirtken korunabilmek için kollarımı yavaş bedenime attım. Artık sadece kafamın dağılması için laşuğmaya başlamıştım.

"İstediğin Dougal mıydı yoksa onun parası ve bahrı mı?"

"Ah, benim çok param var," dedi garırla. "Arthur'un kışkırtıları ve garlı heğlilerini tuttuğu yerin anahtarı bendeydi. Yürürüm ve insanımı taklit etmek ise çok kolaydı. Sen istediğin bir pıncımdan daha fazla bir miktar bisküvileri bağladın."

"Feki, o zaman neye?" diye sordum, bütün vücudum immeye başlamıştı.

"İskoçya için."

"Ne?" Bir an yanlış duyduğumu sandım. Birazı yerleri yemeye başlamıştık. Duruma bakılırsa bu ben değildim.

"İskoçya demekle neyi kast ediyorsun?" Biraz daha gıcık olarak sordum bu soruyu. Onun dergesini ne kadar istediğini düşünüyordum, belki de buna hamileliği alıp almadığını.

"Korkmana gerek yok, delirmedim." Sesindeki keyfi korumama sebep olmıştı, karanlığa şükre ettim.

"Öyle mi?" dedim hızlı. "Dolandırıcılık ve benümle evlenmeye işlediğini kendin itiraf ettin. Senin delirdiğini düşünmek aslında sana büyük bir yardım olur, öyle değil mi?"

"Ne deliyim ne de argın," dedi büyük bir karatılıkla. "Bu bir vatanseverim."

Bir anda her şey aydınlanmıştı. Ben üzerine saldığımın etkilerden tuttuğum nefesimi alırdım.

"Sen bir Jakobitten," dedim. "Hey Tanrı'nın! Lanet olasıca bir Jakobite!"

Öyleydi. Bu başka şeyleri de açıklığı kavşıyordu. Gerçeklikle kardeş ile aynı fikirleri paylaşan Dougal'ın neden İskoçya'dan Harlan'ın için para toplamakta olduğunu da. Gelin Dougal'ın gibi dölöle adamı mihirabın önüne götürülecek dotanına alıp olan bir kadının neden böyle luhurine benemeyen iki adamla işlendiği de ortaya çıkıyordu. Birinin parası ve diğresinin ise halkı etkileme gücü onun için önemiyle.

"Colum olsa daha iyi olurdu," diye devam etti. "Bu benim için bir şanslılık oldu. O benim için tek olundu, bana uygun olan tek adam aslında oydu. Birlikte pek çok... Neye bu sülenimin duruma pek bir yardım olmayacak. İstedim tek adam alıp olduğum uluhi ona karpı kullanamayacağım adam çıktı."

"Sen de onun yerine Dougal'ı aldın."

"Evet," dedi, düşüncelemlere dalmıştı. "Güçlü ve güçlü olan bir adam... Malı mülkü de var. İnsanlar onu dinliyor. Ama maaş iki barak ve bir penisten başka bir şey değil - bir kabbakhan - tabii Colum'un barakları ve penisi. Etti güç ve Colum'da Neredeyse benim kadar güçlü."

Sesindeki böhürleme çamını sakıyordu.

"Colum'un sahip olduğu ve sende bulunması mümkün olmayan birkaç özellik var. Şerhat bunlardan bir tanesi..."

"Ah, elbette. Merhamet ve şerhat, öyle değil mi?" Alay eder gibi konuşuyordu. "Belki bunların ona bir faydası olur. Ötlen alman omuzlarına çıkarmış durumda, en fazla iki yıl daha yaşar."

"Sen ne kadar yazayabileceğini düşünüyörüm?"

Bu kez kendisiyle alay etmeye başlamıştı.

"Eh, otuzkinden biraz daha az. Bunun pek bir önemi yok. Yaşadığı süre zarfında pek çok şey yaptım, Fransiya on bin pound gönderdim, belçeyi Prens Charles adına ayıkladım, yağıladım. Ayaklanma başladığında buna büyük bir yararın olduğunu düşünüyordum, tabii o kadar uzun yaparsın."

Tepeyizdeki deliğin altında durdu. Gözlerini karıncılaşmıştı, o tam bir hayalet gibi görünüyordu, huzla bitti dedi.

"Mafetizlerin kararı ne olursa olsun yaptığın işler peşmanlık duyuyorum Claire."

"Bense ipek için verebilecek tek canım olmamdan beri peşmanlık duyuyorum," dedim, ben de alay etmeye başladım.

"Bu hoş bir durum," dedi

"Sence öyle tabii..."

Karanlık arttı ve sustuk. O kara delik göğüsüne soğuk bir aprık yüklüyordu, ciğerlerime olamamış ağır kokunu dolandırdı. Başımı dizlerime koymuş yavaş bir top çekim alıp bir süre sonra direnmekten vazgeçip, huzursuz bir uykuya daldı. Çok soğuktu ve korkuyordum.

"Peki, o adamı seviyor musun?" diye sordu Gele karanlık içinden.

Sıçrayarak başımı dizlerimden kaldırdım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum, başımın üzerinde bir yıldız parlıyordu ama içi deliğe kadar yetmiyordu.

"Kim, Jamie'yi mi?"

"Başka kim olacak?" dedi donuk donuk. "Uykuda mı adımı saydığını?"

"Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Evet, seviyor musun?" Soğuk üzerime ölümün bir anı yüklük geçirmişti, Gele'nin kıskırtıcı sesi beni bu bağrı bide bir kurtarmıştı.

Dizlerime sarılıp ideri geri sallanmaya başladım. O plânı hiç de yok olmuytu. Mufetizler yarın ya da öbür gün baskı olurlardı. Kaçmak cevaplar vererek kendini ya da bir başını kandırmaya çalışmanın zamanı çoktan geçmişti. Geçmiş ölümle karşı karşıya olduğumu kabul etmek istemiyordum ama bu doğruydı, idam mahkûmlarının ölmeden önce neden p-nah çıkarmak istediklerini anlamaya başlamıştım.

"Onu gerçekten sevmekten, işık olmaktan bahsediyorsun" diye ısrar etti Gele. "Onunla yatmandan ve bundan başımından bahsetmiyorum. Senin onu, onun da seni çok sevdi."

diğer farkındayım. Onlar zaten hep isterler. Ama onu seviyor musun?"

Onu seviyor muydum? Tensei çekimim üzerinde bir şey hissetmiyordum. Karantık ve kasvet her yanı sarmıştı, ölümün içinde olan ruhların yılan söyleme şakku yoktu.

"Evet," dedim ve başımı yenden dizlerime dayadım.

Delikte bir süre daha sessizlik yağındı, yeniden uykuya dalarken onun sesini duyar gibi oldum, sanırım kendi kendime konuşuyordum.

"O zaman bu mümkün olabilir," dedi düşünceli bir tavrıyla.

Bir gün sonra mufetizler geldi. İçinde bulunduğumuz deliğin, onların gelişiyle birlikte oluşmakta olan cürucunun far-ışta sarmışlık, köylülerin çığlıklarını ve altının taş üzerindeki al seslerini duyabiliyorduk. Keşmekeş onlar meydana doğru ilerledikçe azaldı.

"Geldiler," dedi Gele yukarıdaki sesleri duyunca.

Bahçemizin elini tuttuk, korku düşmanlığı yenmişti. "Ben-iz," diye cesur bir sesle konuşmaya başladım, "yanarak ölmek istenerek ölmekten çok daha iyi."

Hill domusuya devam ediyorduk. Ertesi gün öğle saatlerinde bahçemizin kapısı açıldı ve biz davaya götürülmek üzere oradan çıkarıldık.

Dava meydanında, kalabalık bir izleyici kadrosunun önünde giriliyordu. Gele'nin salonunun önündeki pencerelerden bina baktığını gördüm, sonra ifadesiz bir yüzle başını çevirdi.

İki tane mufetiz meydana kurulmuş masanın ardındaki taburelere oturmuştu. Bir tanesi son derece uzun ve inceydi, diğer kısa ve yapdı. Bana bir zamanlar görmüş olduğum bir Amerikan karikatürünü hatırlatmışlardı, bunlarını bilmiyordum ama ben onlara isim koyuyordum. Uzununu Mutt, diğeri de Jiff idim.

Kıy baltamın çoğu oradaydı. Aralarında pek çok hasamı gördüm. Kale yayayandırı orada yoktu.

İddiamemizi, Cranesmurt Köyü'nün her şeyi olan John MacRae okuyordu. Gelelis Duncan ve Claire Fraser kilise mahlemesinin önünde cadılıkla itham ediliyorlardı.

"Arthur Duncan'ın büyü ile öldürülmüş olması başka bir mesele," diye okumaya devam etti MacRae dargın ve zahide. "Ayrıca Janet Robinson'un doğmamış çocuğunu ölümlükten ve Tomas MacKenzie'nin teknesinin batmasını ölümlükten sebep olmuşlardır..."

Bu bir süre böylece devam etti. Culumu bağardı hantala yapmıştı.

Edinamainenin okunmasından sonra, şahitler çağırıldı. Hiç çoğu daha bugüne kadar hiç karşılaşmamış olduğu köylülerdi. Hastalarının hepteri onların arasında değildi.

Şahitlerin çoğu ahuk sabuk şeyler anlattı. Bir kısmı bir görevi yapmaları için para verildiği çok belliydi, bir kısmı da dediklerini söylüyordu. Janet Robinson mahkemelerin karşısına bakiyyinin zorunlu çıkması, yanagında bir morluk vardı, bembeyaz ve nettiyordu. Evli bir adamdan hanımla kaldığını ve bundan dolayı Duncan'ın yardımıyla kurtulduğunu itiraf etmişti.

"Bana içmem için bir sıvı verdi ve üç kez tekrarlamamış olsan bir büyü yaptı, bunu ay vikkelerken yapmam gerekiyordu diye marıldandı, korku dolu gözleri Geilhe ile bakiyyinin azami gidiş geliyordu, hangisinin daha büyük bir tehlike oluşturduğuna bulamıyordum. Bu bima yapıktan sonra kanamam düzenli olarak başlayacağını söyledi."

"Ve neyle mi oldu?" diye ilgisiz sordu Jeff.

"İkindide olmadı, efendim," diye cevapladı kız hayran olmaksızın.

"Sırası ay doğarken bir kez daha içtim ve o zaman bakiye." "Başlamak mı?" Kızcağız incedeyse kanamadan ölünce diye kızın annesi olduğunu tahmin ettiğim daha yavaş bir söz araya girdi. "Ölmediğin sandığı için bana buaları anlattı." Olan mümkün olduğunca kanlı deneyler ekleyen Bayan Robinson zorlukla susturuldu, diğer şahitler de konuşmaldı.

Arthur Duncan'ın ölümü sırasında orada bulunmuş ve o menden hemen önce ellerimin onun üzerine olması gerektiğinde kimse benim hakkımda bir şey söylemedi. Bu kanlı bir şey yapmam gerekecekti. Geilhe'nin hakkı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Culum'un hedefi ben değildim. Bakiye de kurtarı

şınan olabiliirdi. Bir kadın ortaya çıkana kadar böyle düşünmeye devam ettim.

Başında sarı bir örtü olan, zayıf öne doğru eğik duran kadın ortaya çıkıncı anda ikimizin de tehlikede olduğu içime değdi. O köyden değildi, daha önce hiç görmemişim. Ayakları çıplaktı ve buraya gelirken yürüdüğü yola tozu olduğu gibi ayaklarına almıştı.

"Buradaki kadınlardan birini suçlamak için ne buradasınız?" diye sordu aramız, incecik olan.

Kadın korkuyordu, gözlerini kaldırıp aklamlara bakmıyordu. Hafifçe başını salladı, kalabalık onu duyabilmek için mırıldanmaya birakmıştı.

Sevi oldukça hafif çıkıyordu, Mutt onun söylediklerini arkasından tekrarlamak zorunda kalmıştı.

Kızcağızla birlikte hastalıklı bir çocuğu sahip olmuşlardı, sağlıklı doğmuştu ama sonra gelişemediğini ve büyümeyeceğini bağlamıştı. Sonunda çocuğun perilerin değiştirdiği bir bebek olduğuna karar vermiş, onu Crouch Garin tepesindeki perilerin yerine getirmişlerdi. Periler sağlıklı çocuklarını geri getirdiklerinde dâhil olmak için orada bulunmaya yatmışlardı. İki tane hunim gelip upeye tırmanıp çocuğu kucaklarına alarak ona geniş boyutlu sözcekle söylemişlerdi.

Kadın zayıf ellerini önlüğünün altında çevirip duruyordu.

"Gece de orada beklemeye devam ettik. Hava kararmıştı kocaman bir şeytan geldi, simsiyah ve çok ıyıydı, hiç ses çıkarmadan belediye bırakmıştı yere doğru eğildi."

Kalabalık yine marıldanmaya başlamıştı, cümledeki bütün sıyrları dâhil olduğunu hissettim. "Kocaman dev" in Jamie olduğunu biliyordum, çocuğun yazıyıp yazmadığını kontrol etmek için ortaya çıkmıştı. Kendime sordum, bunun ardından ne gelecekti?

"Sabah güneş doğarken, kocamla birlikte bakmaya gittik. Perilerin değiştirmiş olduğu çocuk orada ölü olarak yatıyordu ve bakiyye sağlıklı yavrumuz orada yoktu." Daha fazla anlatılmadı. Adıgı girilmesin diye önlüğünü yüzüne kapadı.

Bu perilerin değiştirdiği çocuğun annesi bir şeylerin başla-

yaşamın ilk çareti olmuydu. Kalabalık diye ağılı ve ağır bir Peter ortaya çıktı. Onu gördüğüm anda için için inledim. Kadının konuşmasından sonra kalabalığın bana karşı sıvı ağırlaştığını hissetmiştim, şu an ihtiyacım olan en son şey ben de a şa tından bahsedilmesiydi.

Sığırmaç anını tadını çıkararak yavaş yavaş deride ve web bir yüzle beni gösterdi.

"Ona çadı demekle çok haklılar, efendilerim! Ben bu kadının anılarını vermek için Loch Göllü'nde yatayın su su çağırdığını kendi gözlerimde gördüm! Bu korkunç, bir parça o kadar büyük olan, bir elma gibi kocaman göze, mavi gibi boyumlu yaratık insanın gözünün içine bakıp ruhunu çalı b yaratık ona geldi."

Hükümler onun ifadesinden etkilanmışleris, aralarında be- başlı başına konuşulur. Bu sırada Peter bana "sana gımsu gı terecekler" der gibi haklıyordu.

Bir süre sonra yığın olan konuşmayı kesip John MacFar'ı elyle bir çareti yapı.

"Gardiyani!" diyerek çobanı işaret etti.

"Bu adamı hemen kamu içinde sarhoz bırakmaktan de- layi boyundurğu vurun. Bu mahkemeye karşı işlenmiş ol- di bir suçtur. Viski içip içip miffetçilerin vakitini su alınglı hakâyetlerle harcamaya kimsenin hakkı yoktur."

John MacFar ona doğru yürüyüp kolundan tutunsa sığ- maç o kadar çok yağardı ki karşı bile koyamada. Gözlerini ağız hâli açtı ve bana bakıyordu. Ona pırsımdan hâfif salıyarak selam vermekten kendini alıkoyamadım.

Bu anı: sonra tansiyon girişki artmaya ve ağır kö- lemeğe başladı. Kadınlar ve kızlar çıkıp Geillis Duncan'ı b- takım büyükler ve ask iksirleri yaptırdıklarını itiraf etiler. Kim hastalıklı, kimi istenmeyen bebetten kurtulmak için, kimi de bir takım ordekleri kendilerine işık etmek için bunları yap- mışlardı. Hepsi de bu büyüklerin işe yaradığına yemin edo- lardı - bunun büyük bir başarı olduğunu düşünüp ona baki- ettim. Kimsenin için böyle şeyler söylememişti, birki ki beni Bayan Duncan'ın odasında otları karıştırırken ve üç b- zırlarken gördüğünü söylemişti ki bu zaten doğrudu.

Henüz ölümöl bir şey olmamıştı; pek çok kişi normal işle- ri kullanarak onları zıyilettiğini söylemiş, büyü, hoksu po- ku gibi yöntemler kullanmadığını söylemişlerdi. İlin sonunda onlarında bu kadar baskı varken bu insanlar çıkıp doğuya söylemişlerdi, bu da gerçek bir cesaret hareketinde, onlara yü- ku boryıldum.

O kadar süre ayakta durmaktan ayakların ağrımaye başla- mıştı, miffetçiler huzur içinde oturuyorlardı, mahkûmlara öbure verilememişti. Bir sonraki jehidi gördüğüm anda bosun ağırlarını unuttum.

Colman'ın yaptığı gösterilerle yarıdır bir şekilde Peder Bain- gilenen büyük kapısını çarparak açtı ve meşe bir hastana da- yınarak, sopallaya sopallaya meydana doğru yürüdü. Ortaya yaklaşığında sıvce yavaşladı, önce hükümler sonra da kalabalığı- yile bir haktı, hakikîleriyle kalabalığın sesini azaltmayı başa- rmıştı. Konuşmaya başladığında sesi bir kamçı gibi kalkıyordu.

"Ey Cranesmuir halkı, bu sizin karar gününüz! O yanan ko- murlarını üzerinden yürütyüp velaya karşı koydu. Ve siz onun yalından ayrılmıa cüretini gösteriyorsunuz. Siz ringin çıkıda- siz ve o pırsı bu kasırgaya dönüşüyor!"

Onun belâğıt ustalığı beni çok şaşırtmıştı. Ya da belki kriz- anlarında bu yeteneği ortaya çıkıyordu. Sesi meydana gırla- maye devam etti.

"Velo sızi gelip bulacak ve siz gımsıllanmış anımadığını- sürce onun kucığına düşüp öleceksiniz! Sizler Babil'in fıhe- sinin mufullukla aranızı kabul etmiş - o sırtla bana fırlatmış- bakıyan bunun hen olduğunu anladım - Siz ruhlarını dı- mana satmış, bir İngiliz yılanı kuyumunuza aldınız, pırsı Ulu- Tani'nin garabı hepimizin üzerinde! Yahancı bir kadını onun- yahancı kelimeleriyle övüp durdunuz. Onun yolu olumdur, onun evi olumdur. Çok geç olmadan tövbe edin! Dıştanmış- üzerine çoklup affedilmek için dışı edin! İngiliz fıheşinin ve ru- hınını şeytana satmış kadının cezasını verin!" Kimsesinden tespi- leri çekerek çıkardı ve ucundaki abışp hatı bana doğru salladı.

Bu olanlar çok komikti, Murf'ın gerilemeye başladığını gö- müşüm. Belki de profesyonel bir kışkırtıcı dınyıyordu.

"Eee, Papaz Efendi," diye söze girdi, onun önünde buldu-
ğulere, "bu kadınları suçlayacak herhangi bir olay var mı?"

"Elbette." Vazının ilk bölümü bitmiş olan papaz gönlü dolu
sakindi. İyaret parmağını tehditkâr bir tavrıyla bana doğru sallı-
yor, kollarını vücuduma sarıp bir adım geri çekilme demeye
hissettim ama çekilmedim.

"Bu hafta önce bir salı günü öğleninde bu kadını Lezdi
Kalesi'nin bahçelerinde karpıdığım. Doğruca güçlerim kullu-
narak üzerine bir grup tazinin saldırmamı ve benim yarı dü-
memi sağladım neredeyse oluyordum. Bacarımdan öddü bir p-
kükle; yaraladım olmama rağmen onun bulunduğu yerden kula-
yırdım. Kadın beni günaha sürüklemek istedi, onunla buluş-
masına girmeme istedi ve ben onun bu isteğine karşı gırtl-
amı lanetledim."

"Bu tam bir saçmalık!" dedim kızarak. "Bu hayırmalı dü-
ğümün en büyük abartısı!"

Peder Bani alev alev yanan siyah gözlerini hâkimlikde co-
rup bana çevirdi.

"Birazdan ıkrarlayacağım sözleri bana söylemiş olduğun-
mı mı edeceğün kadın? Benimle gelin peder, yoksa yavaş
çürüyip kokacak" demedin mi?"

"Kelimeler biraz daha yumuşaktı ama bu anlama geliyo-
lu," diyerek kabul ettim.

Çeneyi zafer sarımsıyaıyla kilitlenmişti, cübbesinin altına
rını da yana doğru açtı. Bacarımdaki kurumuş kanlı sarımsı ile
zararmıştı. Beyaz bağının üst kısmı yırtmış, yarının ortasında
kırınmış lekeler oluyordu.

"Ulu Tanrı!" diye bağırdım bu görüntüye tanık olan
"Kanın zehirlenmiş be adam. Onun hermen sedası edilemiş g-
rekiyor yoksa öleceksin!"

Kalabalık çok uğramıştı, miridantınmaya başlamıştı. Ben
ve Jeff de kalakalmışlardık. Peder Bani yavaş yavaş başını sallı-
dı.

"Duydunuz değil mi?" dedi üzerine bosa bosa. "Kadın o-
saremin sinin yok. Beni Tanrı'nın ve kalıcının önünde ölmeye
için lanetledi!"

Kalabalığın sesi gittikçe yükselmeye başlamıştı. Peder Bani
sını kalabalığa duyurabilmek için daha da yükseldi.

"Ben size kararlarınızla baş başa bırakıyorum beyler. Tanrı
sınırlı olsun! Bir cadının yaşamasına göz yumamazsınız!"

Peder Bani'nin dramatik ifadesi olaya son noktası koydu.
Kimsi böyle bir performans üzerine çıkmazdı. Yargıçlar din-
lemek için koca bir arsa verdiler, onlara handan içecekler getiril-
di. Suçlulara böyle bir hizmet tabii ki sunulmuyordu.

Biraz zorlayarak bağlarından kurtulmayı denedim. Denle-
den ufak bir ses geldi ama bir milim bile gevşemediler. Peder-
ini hâlâlemek için cesur adı gıcın anıyla bu işi yaramaz buldu
dâlp kızı kurtarması gereken anın şu an olması gerektiğini dü-
şündüm.

Benim cesur genç kahramanım ormanda bu yerlerde yağlı
bir sülle içkiyi tokuşturup matam bir jeyyi selamanın peşin-
deydi. Düklerim gücünü kullanarak düşünmeye başladım. Jami'nin
zamanında gelince söz konusu bile değildi, kullerim rüğüre
kaynaktan önce yetmiş onları toplamam bile mümkün değildi.

Korkulu düşüncelere dalmıştım, bu yüzden yaklaşan sal-
vesinin de fark edememişim. Ancak fesituler hızla hızla, başta
High Sokakından gelmekte olan selere doğru dönünce bir jey-
ler olduğunun farkına varabildim.

Şaşkınlık dolu miridantlar gittikçe yoğunlaşıyordu, insanları
sürücüye yol vermek için iki yana açıldılar. Buzat öncük ürün-
timsi rağmen içime mantıklı bir sevinç dolmaya başlamıştı.
Ya Jami erken döndüyse? Dük'ün aol bir işi çıkmış olabilir,
gryk bulamamış da olabilirlerdi ya da başka bir şey. Sebep her
şey olabilir ve hiç önemli değildi, yaklaşmakta olan alının yü-
zünü görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Ölmek istemeyenleri burnuyla ayırmayı başaran güçlü ve
m karagün üzerinde oturan kızırı gününce ben de herkes kadar
gök yapırdım. Ned Gowan çivik bir hareketle aından inildi.

Jeff önünde duran bu zarf adamı layretle inceledi.

"Ya siz beyefendi?" Onun bu sesindeki zorunlu nezaket ziy-
retçinin gümüş ayakbaşı tokaları ve kadife ceketinden karmak-

lanıyordu. Mackenzie klanının reisinin görevlendirildiği bir konuşmanın bir jekli vardı.

"Benim adım Edward Gowan, efendim," dedi kadedere emin bir tavırla. "Avukatım."

Metti omuzlarını kamburlaştırıp hafifce kıvrıldı, oturdular taburelerin arkası yoktu, geniş sırtının ağırlar içinde olduktan hiç kuşku yoktu. Ona ters ters bakıp ağzından bel fıtığı sesini diledim. Soyledikleri gibi kem gözlerimi varsa en azından onlar bir işe yaramadan dinlenmiş olurdum.

"Avukat mı?" diye ağzının içinde geveledi. "Buraya ne işe le geldiniz?"

Ned Gowan'ın gri perüğü en resmi reveranslardan biri ve parak aşağı doğru sürüldü.

"Ben Bayan Fraser adına mütevazı hizmetimi sunmaya geldim efendim," dedi, "bugüne kadar görmüş olduğum en iyi insan olan ve sağlık bilgilerine insanların yararına kullanılmamış için."

Ne kadar güzel ve doğru diyerek için için onu takdir ettim. Bu birden yana atılmış olan mükemmel bir adımdı. Kıpırtıya bakınca Giedie'nin ağzının yanı hayran yanı alayı bir gülünceyle kıvrılmış olduğunu gördüm. Ned Gowan'ın pek iyi kışın seçeceği bir beyaz atlı prens olmadığının kesindi ama şu hiç seçici olamayacaktım. Kahramanlarımı olduktan gibi kabul etmeye karar vermiştim.

Yığıllara ve ardından bana yaptığı reveranslardan sonra Ned Gowan dimdik durup baspaşmaklarını kemerine geçirdi ve yemin verdiği romantizmle kalbimin cesaretini barıştırdı. Sıkı kanunları, en büyük silahı olarak kullanarak savagıya baktı.

Sıkaldığı kesindi. Otomatik bir kayma makinesi gibi oldu namerin her satırını gördün geçirdi ve onu kendi aomusluğu içinde ve kanunların ışığında baltıyla kesermiş gibi parçayı etti.

Bu son derece başarılı bir performanstı. Konuştu. Ve konuştu. Ve biraz daha konuştu, arada bir karşısındakilere saygı gösteriyormuş gibi görünüyordu oysa o bu aralarda dinli bir nefes alıp yeni bir saldırıya geçme hazırlığı yapıyordu.

Bir için üzerinde dengede durmaya çalışıyordum, geleceğim ümitle bu zayıf küçük adamın ağzından çıkan sözleri bağlıydım, ama dikkatle dinlemeliydin. Benise aptal aptal emecip sıkı kalırsın ağzını kapatabile gerek görmeden, ağzının bucağında ve bu yekenceden kurtulabilmek için bir an önce yakılmayı biliyordum.

Kalabalık da benim gibi düşünmeye başlamıştı, salıhtan o gürültü heyecan artık bıkkanlığa dönüşmüştü, Bay Gowan sormadan konuşmaya devam ediyordu. İnsanların aklına buldunire sağlması gereken hayvanları ve süpürölmesi gereken evleri gelmişti. Bu ses konuşmaya devam ettiği sürece heyecanlı bir şey olmayacağı kesinleşmişti.

Ned Gowan ilk savunmasını bitirdiğinde aklam olmak üzerdi ve benim Jeff adını vermiş olduğum iknaz yavaş yavaş yarım sabah devam edileceğini ilan etti.

Ned Gowan, Jeff ve John MacRae arasında mırıldanarak yagılan bir toplantıdan sonra iki iyi adamın arasında bana götürüldün. Omuzunun üzerinden arkama düşüp Giedie'ye bakınca onun dimdik bir şekilde acele etmeyi reddederek ya da hayka bir sebeple yavaş yavaş ters tarafa doğru götürüldüğünü gördüm.

Handaki karanlık arka odalardan birinde kımıklerim en sonunda luzura kavuşmuştu, bir süre sonra bir de mum görüldü. Bunun ardından elinde bir bardak bira, bir somun etmek ve bir parça et taşıyan Ned Gowan geldi.

"Seninle sadece birkaç dakika geçirebilmek için zorlukla izin alıbdım yavrum bu yüzden dikkatle beni dinle." Küçük adam önce bana doğru eğildi, mum ışığında bir suçkascı gibi duruyordu. Gözleri pırl pırlıdı hafif yamulmuş perüğüünün dışında hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

"Bay Gowan sizi gördüğüme çok sevindim," dedim istanımıyla.

"Evet, evet yavrum," dedi, "ama şu an bu sözüklerle harayacak zamanınız yok." Elimi son derece nazik bir şekilde okuydu bu nedense formaheteymiş gibi geldi.

"Senin davanan Bayan Duncan'ından ayrı görölmesi kanununda onları ikna etmeyi başardım. Seni tutuklamak gibi bir

neyetini öldüğünü düşünüyordum ama o ca. Bayan Damsel'i birlikte öldüğün ve onunla görüştiğini için seni de öldürdüm." diye devam etti aceleyle, "tehdidim, bana em-fikirleri yok. Bunun sebebi ise," dedi ondan görmeye başla-madığın bir kızgınlıkla, "o çocuğu döktüğümüz olsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o sabırsızlıkla elini tut-layarak beni susturdu.

"Bunun şu an hiçbir önemi yok. Burada yaşamaya gelen tek şey senin İngiliz olman üzerine oynamaktır - yani burada cehaletinden habersizceyiz yabancı olmaktan değil - benim elmadan geldiğince uratacağız. Zaman senin yanında ola-dır, devrilerde en kötü sonuçlar hep ahalinin herçarşarında ola-yı verilir, kanılar kana susuzluğın tarafından görüldü."

Kana susuzluğ. Kalabalığın içinde bulunan insanların her birinin yüzünde bu ifadeyi görmüştüm. Birkaç tane sevgi-bakan yüz vardı ama onlar o kalabalığın içinde hiçbir yer rap-marları. Cranesmuir'de sevgiyle dolu insan sayım yok gıdı. Hemen hatamı düzelttim. Bunu hissedip diğerlerine bir-dirmeyi başaran biri vardı, bu ufak tefek Edinburghlu arka-yapına rağmen onlara karşı durmayı başarmıştı.

"Bu süreyi ne kadar uzatmak," diye anlatmaya devam et-ti, "grip istedik o kadar azaltacaktır. Yani," derken elleri kılı-bırının üzerindeki, "senin yapman gereken tek şey konuşmaya-dır. Gerçekten konuşmaları ben yapacağım ve Tanrı'nı du-edeceğim bunun etkisi olacaktır."

"Bu kulaksı garip geliyor," dedim gülümsemeye çalışarak. Hanın önündeki kapıya doğru bakıyım, oradan gelen sesler çık-sıyordu. Bakımı yakalayan Bay Gowan hafifçe beni omu-ba-

"Tut, artık gitmemi istiyorlar. Bu geceyi burada geçmemi-ayarladım." Etrafa endişeli gözlerle bakın, burası hanın önünde küçük bir kulübe, içinde eski eşyaların ve yedek aletler-lemin bulunduğu bir depoydu, soğuk ve karanlık ama buralar-değenden sonra çok güzel bir yerdi.

Kapı açıldı ve hancının silahı göründü elindeki mermi-şin-yi sallayarak içeri bakıyordu. Bay Gowan girmek için dikil-dim o kulübeden yakaladım. Öğrenmem gereken bir şey var-dı.

"Bay Gowan, sizi bana yardım etmeniz için Colum'ın gire-niz." Cevap verip vermemek konusunda hafifçe tereddüt-tüm onun gerçekleştirdiği şeyler dışında o son derece dırısı bir-aldırdı.

"Hani," dedi açık surlulukla. Yüzünden bir utanç dadası-şın ve ekledi. "Ben... Ben kendi adımı geldim." Şapkasını baş-ına takıp kapıya dönerken bana, "İyi geceler," dedi ve gözünü kapattı.

Akşam orada konaklamam için bir takım hazırlıklar yapı-lmış, ıhlardan burun üzerine küçük bir tene yapıp ve bir su-şun dancak - bu seferki tene - bırakılmış, yerde de kılın-mış tiki bir butaneye vardı.

Butaneye sarılıp akşam yemeğini yemek üzere daha kü-çük ıhlardan burun üzerine oturdum, yemeğin tadını çıkar-mıştım.

Ankara Culum göndermişim. Bay Gowan'ın butaya ge-meye neyeti olduğunu biliyor muydu? Büyük bir olasılıkla Co-lum bu cidi evi sırasında kaledeliklerin köye muncilerin yakla-şıp. Köylülerin korku ve heyecanı gözle görülür durumdış, aldan butanayımın incecek duvarlarını dövdüğünü hissedeli-yordum.

Meyhaneden gelen gürültüler düşüncelessinden uyanıyım-ıştık. Yağandan bir saat daha çalıştım. Bu ölümün içinde-nde bir insan için çok değerli bir şeydi. Butaneye önce sa-mıy gürültüleri duyurmak için kılıma çikip muncelikten başla bir şey düşünmemeye çalışarak uyumayı denedim.

Uzun ve rahatsız bir gecedan sonra yatak sökerken uyandı-rıp meydanı görürüldüm, yargıçlar bundan bir saat sonra gel-tiler.

Düzenli, kararları doymuş bir şekilde ölümün hancı-şindiler. Jeff şunların arkasındaki yere dönmüş olan John MacFar'ye döndü.

"Bur karar vermemiz için yeterli kanıtın sunulmadığını dü-şünürüz." Oraya toplanmış ve kararını vermiş kalabalık bir-ada galyana gitti ama bu gılekrini devirerek ön uralda genç

ışılare verdiği emirle Mutt tarafından durduruldu. Kalbini üzerine çıldırması köpeklerle yapıldığı gibi suçlu su düşüdü. Emir yerine getirilmişi, Mutt bu kez John MacRae'ye bildirdi.

"Mahkûmları lütfen göle götürün." Bu sözlerin üzerine John mutlakla iç geçirilmesi şüphelenilmesini sehop oldu. İki kişi geçişirmeye başladı, çok yardımcı vardı. Vahşi elleri zırmı parçalıyor, yanlarından geçerken beni çim lideyip ayıyordu. Güzelin bir eline bir davul almış ona vurup duruyordu. Güzelin onun ritimine uyarak ne anlamı geldiğini anlatıyordu. Bir yarkın bağrı çığır söylüyordu. Ne söylediklerini anlamı istediğini zaten pek sanmıyordum.

Alay çayırda gölün kenarında bulunan küçük alıppalıya doğru ilerliyordu. Biz iskeletin ucuna getirildik, hükümler yerlerini aldı. Jeff kayda bekleyen kalabalığa döndü.

"Hahatları getirin!" Bir mahkûmdan oldu, herkes baktı. bekliyordu sonunda aralarından biri koşarak uzun, ince bir a getirdi. MacRae ipi aldı ve tereddütle bana yaklaştı. Mafiyacı baktı, yapması gereken şeyi yapmakta zorlanıyor gibiydi.

"Ayakkabılarınızı çıkarır mısınız lütfen?" dedi.

"Neyi? Neye?" dedim kollarımı kavuşturarak.

Gözlerini kırptırdı, karşı konulmasını hiç beklemiyordu. Onun yerine hükümlerden biri sonunu cevapladı.

"Bu davanın görülmesi için gerekli şahıslardan biri budur. Cadi olduğundan şüphelenilen kişinin sağ bacağının nevir bir kabloyla sol ayak baskırmağına bağlandı, yavaş yavaş baskırmağı ve sağ ayak baskırmağına da yapılır. Sonra "Ben geçiyip anlamla gözlerle göle baktı. İki balıklı parçaların denize kadar çekilip iple bağlanmış bir şekilde çıplak ayakları koyduğu çamurun içinde duruyordu. Biri bana satarak yüzü bir sağ aldı ve onu göle fırlattı, taş hemen battı.

"Suya girince," diyerek anlatmaya devam etti kısa bir hüküm, "günah işlemiş bir cadi suyun üzerinde kalır çünkü suyun saflığı onu içine almayı reddeder. Masum biri de olur."

"Yani ya cadihla suçlanmayı ya da masum buluşup bağlanmayı tercih etmek durumundayım, yanlış anlamadım değil."

"mi" diye hızlı cevap verdim. "Hayır, teşekkür ederim!" diyerek kalbini omakla birbirine bağlandı anında ortamın görünümünü engellemeye çalışıyordum.

Kıs boylu hüküm tehdit edilmiş bir kurtbağı gibi yeniden oynadı.

"Sana mahkemeye önünde konuşma hakkını kim vermiş kadın?"

"Ne cürece kanunlara karşı gelirim?"

"Boğulmaya karşı gelme cüretini gösterebilir miyim? Benim kızımla evet!" Geilce'nin bunu yapmamamı anlamaya çalışan bağlayışını görmek için çok geç kalmıştım, saçları başının etrafında sallanıp duruyordu.

Hüküm MacRae'ye döndü.

"Onu soy ve kamçıla," diye emir verdi.

Duyduğum şeyi inanmıyordum, kalabalık bir "oh" çöktü. Bağlayışta bunun bir hüznün olduğunu düşünürken çakınlıkla bu mutlaklık ifadesi tashihini gördüm. İhtice o anda gerçek olmayan anlamı geldiğini kavradım. Onlarınkini değil. Benimkin.

Beni yeniden köy meydanına götürmeye hiç aşamadılar. Arkı kaybedileceğimi çok az şeyim kalmıştı, bundan sonra işleri kolaylaştırmıyacakım.

Kısa eller beni geçiştirip duruyordu, bluzumu ve korsejimi plamaya uğraşıyorlardı.

"Bak hem seni lanet olasıca ökü?" diye bağırıldı ve onun atını en çok acıyacağı noktaya bir tekme savurdum. İlerleyerek du buldum oldu, onun yere çökmüş vücudu heyecanlı kalabalığın arasında her anda yok oldu, bağırıp iükünüyorlardı. Kollarıma bir sürü el yapışıyor ve ötközlememe sehop oluyordu, insanların cizmeleri için hazen beni havaya kaldırıyorlardı, ufak beklilerden ilerlemeye çalışıyorduk.

Biri karnama vurdu ve bir an nefessiz kaldım. İhtice o sırada korsejimi parçalandı ve geri kalanları çıkarılman da pek zor olmadı. Hiçbir zaman çok utanç ya da tutucu bir yapıp olmamıştı ama böylesine görü dönmüş bir kalabalığın ortasında çıplak durmak, çıplak göğüslerimde onların igras ve terli ellerini hissetmek içimi nefretle doldurdu, hayatım boyunca kendimi bu kadar açığa çıkarmış hissetmemiştim.

John MacRae elçirimi önden bağladı, ipi bileklerine asarak delalıktan sonra bir kısmını uzun bıraktı. Buza vapurdu. Bu zinde utanıyormuş gibi bir ifade vardı, gözlerine bakarsanız benim korkuşumdan daha çok korkuyordu.

Gelecekte oradaydı, ona da büyük ihtimalle aynı şekilde düşündüm. Kollarım yukarıya kaldırılmış ve ip miye doğru itilene fırlatılmış diğer taraftan sıkıca çekiliyordu. Gözleri kılınabilmek için dişlerini iyice sıktım, korkumla savrulduğum tek yolu buydı. Kalabalık nefes dahi almadan olarıktan baki yolda, dayanılmaz bir mırıldanıp bağırmağa başladılar.

"Var ona John!" diye bağırıldı biri.

John MacRae için görsel sorumlulukların en derinde bilinciyleydi, kolları elini yukarı kaldırıp bir süre sonra kalabalığı sızdı. İlerleyip benim durumuma yaklaşmış, yüzümün tam olarak direğe dönmüştü, neredeyse ona değiyordum. İki adım geri çekildi, elini bir kez daha kaldırdı ve karnıma tıma indirdi.

Yasadığım yok duyduğum acıdan çok daha yoğunluğa bulaştıran sonra aklımda MacRae'nin cesarını acıtmamak için deneme gelene yapenakta olduğunu fark ettim. Yine de derinliği bir ya da bir kaç derini zedeleyecek kadar sertti. Düşünmeden bir karıncalanma hissettim.

Gözlerimi umutsuzca kapayıp yanağıma tahtaya basmış, bu yerde olduğumu düşünmeye çalışıyordum. Birdenbire o kolları bir yerden adaman bağırıldığını duydum.

"Claire!"

Bileklerimi bağlayan iplerde hafifçe hareket edebilmek sağlayan bir boşluk vardı ve ben yüzümü kalabalığa döndüm. Benim bu anı yer değiştikliğim MacRae'nin dikkatini dağıttı. Benim sehp oldu ve karnıma boşluğa inince dengem koptu. Sendeledi ve kafamı direğe çarptı. Bu, hakanlık sonrası olan kalabalığı değişik bir şekilde etkiledi ve hepsi benimle birlikte dalga geçmeye başladı.

Sağlam gözlerimin önündeydi ve tenen yüzüne yapıştı.

İleri gözyaşı ve kir de vardı. Onlardan kurtulmak için başımı salladım ve sonunda önümü görebildim. Başımı kalabalığa döndüğüm için doğru olduğuna gözlerimde de gördüm.

Jane kalabalığı yararak ilerliyordu, yüzünde furtunlar kopuyordu, iriliğin ve güçlü kaslarının tüm avantajını kullanıyordu.

Kendisi Bastogne'da Üçüncü Ordu Komutanı Patton'ın görev General Mac Auliffe gibi hissettim. Gelecekte, beni ve pıncı da Jane'yi sıran bu korkunç duruma rağmen benim gördüğüm bu kadar mutlu olduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Calamın erkeği!"

"O onun kocası!"

"İğrenç Fraser! Kralcı!" ve buna benzer kötü sözler geliyordu. Kalabalığın arasından, bunlar beni ve Gelecekte ölü gömmecekti. "Onu da al!"

"Yüklen onları! Yüken hepsini!" MacRae'nin başına gelenle ilgili dağılmış olan kalabalık şimdi daha da hışlanmıştı.

MacRae'nin yardımcıları onu tutmaya çalışıyorlardı ama Jane son noktaya kadar ilerlemişti. İki kolunda birer adamla karneme ulaşmaya çalışıyordu. Adamlar onun başına geleni umup engellemeye çalışıyorlardı, biri onun karnına vurdu.

Jane hafifçe sendeledikten sonra yemeden doğruldu ve kendisine vuran adama bir direk geçirdi. Bu kolu geçiş olanık boşa kalmıştı ama diğer yanındaki adamla ilgilenmedi bile. Elini torbasına sokup bir şey aldı ve eleri doğru fırlatırken buna baktı.

"Claire! Kaptırdın!"

Görebilecek bir yerim yok zaten diye düşündüm, hayalimde gibiydim. Yüzüme doğru ilerleyen bir şey vardı, içinimdeki korkuyla geri çekilmek istedim ama tam zamanında durdum. O sıyah şey yüzüme çarptı ve kılınabir boncuklar sıralanarak çarptı, teşvış sallanarak boynuma oturmuştu. Kulağıma takılan bir tarafını saymazsak oturmuş diyebilirdik. Bu çarpmanın sonucunda gözlerimin yapışmış ama başımı sallayarak onu kulağımdan kurtardım, artık çıplak göğüslerimin arasından sallanan bir haç vardı.

On sıradakilerin yüzünde dehşetli bir şaşkınlık belirmişti. Onların herdenbire susması arkadaşları da etkilenecek, bu sınırlı zamanda bile asla bağırmayan Jamie'nin sesi oraya gelmişti.

"İşini kes!"

Onu tutan kollar aşağı inmiş, kalabalık o ilerledikçe sıkılaşmaya başlamıştı. MacRae onun gelişini izliyordu, ağız sıkıcı şekilde adeta orada donakalmıştı.

"Sana işi kes dedim! Hemen!" Gardiyan onun kurtuluşu için saçın bakiğlarının etkisinden kendini kurtarıp kamerasına bakmaya başladı. İp kesildi, kollarım birer gölle gibi aşağı düştü, gönlümün azalmasıyla birlikte ağrımayla başlamışlardı. Sonunda tam düşmek üzereyken güçlü ve tansıklı eller durdular. Yakalayıp beni yukarı doğru çekti. Sonunda yürümeye başladım. Göğsüne dayayabilmeyiştim artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ya birkaç dakikalığına bilincimi yitirdim ya da bu olay bana böyle bir his verdi. Jamie kolunu sımsıkı belime sarıyarak beni ayakta tutuyordu, şahını üzerime sarıp beni kızıllarla kıyafetlerinden saklamıştı. İnsanlardan yine bir takım sesler geliyordu ama o hırs dolu, kan isteyen çığlıklar kesilmişti.

Mutt'ın sesi - yoksa Jeff'in ki mi? - bu seslere bir an sesleniyordu.

"Sen de kimsin? Mahkememizin araştırmasına ne hakkın var?"

Kalabalığın bizi itmekte olduğunu görmüyordum ama bu reddiyordum. Jamie oldukça iri bir adamdı ve silâhları anı sonuça bir kıydı. Onun şahını katmanlarının arasına girmeyiştim. Beni saran sağ kolunun gerildiğini hissettim, silâh kınının üzerindeydi. Mavimsi gümüş rengi kilemi yarımla dar kınımdan çıkardı ve yaklaşmakta olan kalabalık bedeller durdu.

Yargıçlar onlardan daha kuvvetli ve katıydı. Saklandığından bakınca Jeff'in Jamie'ye bakan gözlerinden aldığı bir korku olduğunu gördüm. Mutt ise onun olaya dâhil olmasını istemektense daha çok şaşırması gibi duruyordu.

"Tanrının adaletine karşı kılıç çekmeye mi cüret ediyorsun?" dedi bodur yargıç.

Jamie kılıcını tamamen kınımdan çıkarttıktan sonra onu önüne, yere sapladı ve kılıcın kabzası boşlukta sallanmaya başladı.

"Onu bu kadını korumak ve gerçekleri göstermek için çekim," dedi. "Eğer burada bunlara karşı çıkan biri varsa onlar beninde görülmeliler, Tanrı'nın ise urası gelecek."

Yargıç birkaç kez gözlerini karpıştırdı, bunu akla almıyor gibiydi, bir süre sonra yeni bir saldırı girişiminde bulundu.

"Bu mahkemede sizin herhangi bir işine yok sayımı! Size mahkûmî bir an önce bırakmanızı emrediyorum! Bunu hemen yapmazsanız sizin için hayırlı olacak!"

Jamie sakın bir tavırla yargıçlara baktı. Yanığının altındaki kılıç azalarını duyabiliyordum, oldukça hızlıydı ama elleri taş gibiydi ve biri kılıcının diğeri de kansasının kalmasında duruyordu.

"Bakan beyler, ben Tanrı'nın mührabının önünde bu kadını korumak üzere yerim ettim. Ve siz bana gücünüzün Ulu Yargıçın gücünden fazla olduğunu söylüyorsanız, size sadece aynı hilele olmadığımı söyleyebilirim."

Bunu söyleyen sessizlik utanç dolu bir kıkırdama ve sinir bozucu bir kahkaha sesyle bozuldu. Halk bire sempten daymaya henüz başlamamıştı ama bizi felakete sürükleyen öfke yön değiştirmeye başlamış gibiydi.

Jamie beni omuzlarımdan tutup döndürdü. Kalabalıkla yüz yüze gelmeye tahammülüm yoktu ama buna yapmam gerektiğini biliyordum. Çenemi mümkün olduğu kadar havaya kaldırdım ve gözlerimi yüzlerin arkasında gördüğüm gölgedeki küçük izlere diktim. Gözlerim vazarana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Jamie şahı da çevirdi, o hâlâ üzerimdeydi ama biraz aşağı kaydırdı boynuma ve omuzlarıma görünür hale getirmişti. Siyah ipiyle tutup ileri geri sallamaya başladı.

"Kehribarın cadusunu tenini yakmışız hepimiz beklemiş, öyle değil mi?" Bu soruyu aynı anda hükümlere de soruyordu. "Ayrıca fufus da var, bakan efendimizin simgesi olan haç da burada."

Baskın." Parmagıyla boncukların altından uzanan buğu gibi
Boncukları kaldırınca beyaz pürüzsüz tenim ortaya çıktı, ama
nasıl olduysa darbelerden bir iz almadım, kalabalık bir anı
nefesini tutup mirıldanmaya başladı.

Jamie'nin cesareti, soğukkanlı düşünebilme gücü ve sarsı-
cıyı bir çözüme dönüştürmekte ustalığıyla kapalı değildi. Elini
Benim Hamish'in babasının kim olduğuna bulduğuna umut
ve bunu açıklayacağımdan korkması da doğaldı, bu sebeple bi-
rakım önlemler almış, anlayabiliyordum. Bu anlayışla bi-
şeydi ama affedilemezdi.

Kalabalık ne yapacağını bilmez bir şekilde deni içine
duruyordu. O kan emici halleri yok olmaya başlamıştı ama
ufuk bir kıvılcımla yeniden patlayabilirdi. Mavi ve Jell kimsi-
yemlerle birbirlerine bakıyorlardı, son gelişmeler olay zinciri-
ki kontrol güçlerini azaltmıştı.

Geillis Duncan bir adım öne çıktı. Bu noktadan sonrasını
için bir ümit olup olamayacağını bilemiyordum. O açık sak-
sağını arkaya doğru atarak öne çıkıp hayatını onlara uzadı.

"O kadın cadı değil," dedi. "Ama ben cadıyım."

Jamie'nin gösterisi de mükerremeldi ama bununla beşer-
şemedi. Bir anda kopan gürlüğe yargıların sesini buğu

Onun ne düşündüğüne ya da ne hissettiğine dair hiçbir
fikir yoktu, geniş alını dümdüzdü, beyaz yeşil gözleri gözleri
gibi parlıyordu. Fısıltıdan hafife kayılmışı teni ve papamı
dönmüş elbiseleriyle onu suçlayan halkın önünde dur-
mıyordu. Kuru gürlüğe biraz azalınca konuşmaya başladı, son
yüksektiği yordu, bilginci olarak onların sakinleşip kendine ba-
lak vermelerini sağlamıştı.

"Ben Geillis Duncan, bir cadı olduğumu ve şeytani bir
örümgeyi taraf ediyorum." Bu başka bir çılgınlık sibilizmi
açtı, o sızırda bu gürlüğün dinmesini bekledi.

"Efendim emirlerine uyarak kocam Arthur Duncan'ın
ve sibir kullananak öldürdüğümü taraf ediyorum." Tam o an
da bana hakarak hafife gülümsedi. Sonra gözleri san baskın
kadının üzerinde durdu ama hakışları yumuşamıdı. "Kocam

endi, perilerin değiştirdiği çocuga da sibir yaptım, o ölüden
ve periler onların çocugunu geri getirmeyecek." Dönüp beni
görüncü.

"Clare Fraser'in cebalarını sonuna kadar kullandım. Onu
endi çıkarlarını doğrultusunda kullandım. Ama o benim ru-
humu farkında bile değildi ve asla benim efendime hizmet
etmedi."

Kalabalık yeniden mirıldanmaya başlamıştı, insanlar olanları
daha rahat görebilmek için öne doğru ilerlemeye başlamışlardı.
Oki elini onlara doğru uzadı, avuçları yere dönükü.

"Geri çekilin!" Sesini çıklayan bir karışık gilyedi. Başını güç-
kaldırdı ve bir şeyleri dinliyormuş gibi yaptı.

"Dinleyin!" dedi. "Gelen fırtınanın sesini duydu! Dikkatli
olun Cranemuir halkı! Efendim o fırtınanın kanallarını banyo
buraya gelecek!" Başını eğip tiz bir çığlık attı, bu bir zafer çığ-
lığına benliyordu. Gözleri trans geçmiş gibi bir noktaya dik-
ilmişti.

Rüzgâr gittikçe artıyordu; gölün karşısından gelmekte olan
fırtınanın beni de farkına varmıştı. İnsanlar huzursuzlukla et-
rafına bakınmaya başlamışlardı, hatta kenarda duran birkaç
kşi yere düştü.

Göle dinmeye başlamıştı, kendi etrafında hızla dinliyor-
du, saçları hızla savruluyordu, elleri mayıs direğinin etrafında
dönen dansçılar gibi açılmıştı. Onu inanamayan gözlerle sey-
rediyordum.

Dönerken saçları yüzünü gizliyordu. Son döneminde bağı-
rı kıldırı bir tarafı doğru eğdi, arkık yüzünü görebiliyordum,
bunu bakıyordu. Yüzündeki trans maskesi bir anlığına kayboldu
ve dudaklarından bir kelime çıktı. Sonra yüzünü çevirip kalaba-
kışa baktı ve çığlık atmaya başladı.

Ağzından çıkan sözcük şuydu. "Kaşı!"

Bir denbire dönmeyi bıraktı, deli bakışlarla üzerindeki koru-
ya parçalandı ve yere attı. Böylelikle kalabalık benim soğuk ve pis
olan bacaklarımla deliğinden çıkan öğrenmiş olduğum sırrı öğren-
di. Arthur Duncan'ın ölümünden bir saat önce öğrendiği sırrı.
Öğrendiği için öldüğü sırrı. Bollanan elbisesi altı ayık hamileli-
ğin göster önüne seriyordu.

Ben orada donup kalmış bir hâlde olanları seyretiyordum. Jamie'nin bir acelesi yoktu. Beni elinden tuttu, diğer elini kılıcı vardı ve kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. İnanılmaz direği, dizleri ve kılıcının kabzasıyla itekleyip göle doğru yola- lışak gitti.

Biz in meye ağacının altına doğru ilerlerken hıcağ bir in- yaptığımızın farkına vardı. Bu kişiler bağırarak peşimizi di- ken kışkıran mal sesleri duyulmaya başladı.

Donas hâlî insanlardan pek haz etmiyordu ve bunu be- saklamıyordu. Durgunluğu tutmak için uzanan ilk eli maki ve adam kanlar içinde bağırarak yere düştü. At tepni- kopması- başlayınca onu tutmak için gelenler hemen bu işin peşine- rakırlar.

Jamie beni bir torba gibi eyerim üzerine fırlatıp kendisi de arkama atıldı. Yolumuza çıkanları kılıcını sallayarak bertaraf- o- tıktan sonra Donas'ın insanların üzerine doğru çevrilmiş oldu. İnsanlar onun tekmeleleriyle yere serilirken biz hızımızla alıp gitti- köyü ve Leoch'u arkamızda bırakmaya başladık. Bir anda dön- gelen jeyle nefesim kesilivermişti, konuşmak Jamie'ye bağı- rak anlamak istiyordum.

Donup kalma sebebim Geshe'nin hamileliğini açıklığıydı de- ğildi. Beni ilklerine kadar donduran şey başkaydı. Geshe di- nerken beyaz kolları iki yana doğru açılmış ve elboasını ke- sırmıştı. Kolunda benim taşıdığım uzun aynamdan vardı. Bu devirde bir büyü işareti olarak algılanan bu işaret ahınlı saldı- bir çiçek açısı iziydi.

Yağmur gölün üzerinde izler bırakıyordu, benim göğüsüm- yüzümü rahatlattı bileklerimdeki ip yamıklarını serinletti. Alın sudan bir avuç dolusu su alıp yavaş yavaş içtim.

Jamie birkaç dakikalığına oradan kayboldu. Elinde bir su- yeşillikle geri döndü, kendi de bir şeyleri çığnıyordu. Çığnı- yeşilliği eline tutardı ve ağzına yeniden aldı, bu arada ben çevirmişti. Bu çığnıtmış yeşillikleri yavaşça sırtıma sürme- başladı, batma ve yanma epeyce azalmıştı.

"O nedir?" diye sordum, kendimi kontrol altına alabilmek için uğraşıyordum. Hâlî uırıyoe ve burnumu çekiyordum, kontrolde başarılı olamadım ve gözlerimden yağlar süzülme- ye başladı.

"Su ıstet," dedi, hâlî ağzında yapraklar vardı ve sesi boğuk- pıyordu. Onları da tükürüp sırtıma sürmeye başladı. "Arama- da onlardan ilaç yapmayı tek bilen sen değilsin Saksonyalı," dedi, su daha pürüzsüz çığnıyordu.

"Tadı-tadı nasıl?" diye sordum, huçuklarını saklamayı ça- lıyordum.

"Oldukça kötü," diye cevap verdi. İşini huup yalı yeniden omatlarına örttü.

"Bir şey..." diye başladı, tereddüdüydü. "Yeni, yaralar fazla- dem de- ğil. Sanırım, ın kalmıyacak." Sesi öfkeliydi ama doku- mu çok nazikti, yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Özer dilerim," diye geveliden, bir yandan da yüzümü yalla- temelemeye uğraşıyordum. "Neysin olduğunu bilemiyorum ama ağlamamı durduramıyorum."

Omuz silkti. "Bundan önce hiç kimse canım bîleceğ olarak yakmamıştı, Saksonyalı," dedi. "Bunun sebebi sedan çok ge- çerliğin yok. Durup gâlin ucunu kıldardı."

"Ben de aynısını yapmıştım," diyerek devam etti. "Önce korum sonra onlar yaralarımı temirlerken ağladım. Sonra tı- nemeye başladım." Yüzümü gâlin ucuyla temelemeye başladı, eli çenemin altına koyup beni ona bakmaya zorladı.

"Tırtımın durduğunda," dedi kâk sesle, "canım acılığı için Tam'ya şükrettim çünkü bu yagadığını hissettiriyordu." Bâğıt sallayarak beni bıraktı. "Kendini topladığın zaman bana haber ver, ızabı soviyiceceğim birkaç şey olacak."

Elinde ka- lekeli mendili yıkamak için suyun yanına gitti.

"Seni geri getiren ne oldu?" diye sordum geri döndüğünde. Sırtıma baparabiliydim ama hâlî uırıyordum, şala umuk so- nandım.

"Alc MacMahon," dedi gülererek. "Yokluğumda sana gö- kük olmasını istemiyim. Köylüler seni ve Bryan Duncan'ı alıp- gırdığında hemen yola çıkma- ve gece boyunca ın sürmü-

ancak bir gün sonra bana ulaştı. Ben hemen yola çıkardım. Gibi se sürerek geri döndüm. O çok iyi bir at. "Tapın ırmak, bir ağaca bağlı duran Donas'a takılır defa bakırlarla bulur, seni bakır gibi parlıyordu.

"Onu hareket ettirmeliyim," dedi düşünceyle bir tavla. "Birisinin bizi takip ettiğini sanıyorum ama ne de Cranesmür'den yeterince uzaklaşmışık. Yüneybilmek de nında mısın?"

Arkasından zorlekle yanıma tırmanmaya başladım, kırık taşlar ayaklarıma giriyor, eğri bacaklarıma bacaklarıma dolanarak tümümü iyice zorlaştırıyordu. Tepeye çıktıkça yokuş bir grup kızılbaş vardı, bunlar her birerine yapışmış gibi birliktaydı ve eğri bacaklarının üzerinde yemyeşil bir çan olana muşlardı. Jamie dalları iterek aralarında benim geçebilmem kadar bir defak ağı, ben emekleyerek oradan geçerken onlar kendisi de arkamdan geldi. Dalların telrar dibinde yığılmış. Durup buranın saklanması uygun olup olmadığını bu her daha kontrol etti, sonuç olumluydı.

"Oldukça iyi. Seni burada kimseler bulamaz." Gülmek için arkasını döndü ve sonra tekrar bana döndü. "Bazı babilenler, taz uyu, hemen geri dönmeyişini anırlarlarına. Biraz aklıma, yi düşündüyorum, yiyeceğiniz yok ve ben çıldıkla bir uşrayıp dikkat çekmek istemiyorum. Şaka kafana kadar pek de yanını ürettüğünden iyice emin ol. "Beyaz çok uzaktan bile his edilebiliyor."

Şu an yemeğin düşüncesi bile beni rahatsız ediyordu, benim bir daha yemek yemeyecektim. Uykuyu ise başka bir dem. Sırtına ve kollarına bulaş ağrıyordu, bileklerinimdiki ip yarıklarını acıyordu, her yanıma yarız her ve gülmek içinde. Oğlunduğu gibi olmadı. Kardeş, ace ve yorgunluk her gün mürelnotlarının keskin kokuları altında denin bir uykuya daldım.

Ağacına bir şeyin sarıldığını hissederek uyandı. Yemdi fırlayarak oturdu. Doğrulurken dalları çarpıyordu ve benden ağız bir sürü yaparak dökülmeye başlamış, onlarla ve ince dallardan kurtulmak için kollarımı sallamaya başladım. Sağım başım dönmüş, her yanıma çizilmiş bir geleceği gibi.

enden emekleyerek dışarı çıktığımda karyında eğilerek beni izlemekte olan Jamie'yi gördüm. Güneş hamsalı uyanıyordu, son anlığı da kuyuk olan karyondan ayrılmak uyanıyordu. Suyun yamada kayaların birinin kuyukundan kuzayın et kokusu yokuşuyordu. Burada yakalığım ateğin üzerinde yeşil sepiyalar geçerek nat gibi kızartılmış iki adet tavşan duruyordu. Ağlam salıncıydı.

Jamie tepeye rahat tırmanabilmem için elini uzadı. Mağmur bir tevela bu yardım reddedip şalın yerde sürünen emeklerine sadece bir kez takılarak tırmanmaya başladım. Müde bulamam geçim ve ağı kurtlar gibi ate saldırın.

"Görmekten sonra ormanın içine taşınacağız, Saksonyalı," dedi Jamie tavşandan bir parça koparırcık. "Kaynağın yanında oturmak istemiyorum, sayının sesi geleni geleni duymanın engelliyor."

Yemeyişimi yerken pek konuşmadık. Sabah yavaşlığına edip ve geride bıraktıklarımıza kuzayın de sinimi felsefeye kozmuştı. Ayrıca şu an yas tutuyordum. Buraya yol gelmiş olduğum hakkında daha fazla bilgi alabilme şansımı yanı sıra bir arkadaşımı yitirmiştim. Tek arkadaşımı. Grille'nin hareketleri beni herge gülmeye sürüklemişti ama bu sabah hayatımı kuzayın olduğundan hiç şüphem yoktu. Mahkûm edileceğini biliyordum ve benim kaçabilmem için elinden gelenin en iyisini yapıyış. Ateş gunbatımının kazelliğinde pek göze görünmüyordu ama karanlık artınca parlamaya başladı. Ateşe bakıp oradaki yanıma tavşan derilerini ve kemiklerini seyretiltim. Kırık kemiklerden birinin arasından ateğin üzerine bir damla kan aktı ve bir cızırtıya yok oldu. Ağzımdaki et hoşuzama takılıverdi. Onu hızla öğütürerek ağzımdan çıkardım ve döndüm.

Yine konuşmadan kaynağın yanından ayrıldık ve ormanda rahat bir ağıdık bulduk. Her yanıma tepelerle çevriliydi, Jamie bunlardan köyü gören bir tanesinin üzerinde konaklamayı tercih etti. Alacakaranlığın arasında toprak bir anlığına değişik renklerdeki mücevherler gibi parıldıdı, boğukların arasında emekler, üvez ağaçlarının arasında yakutlar, orlarda amcistler vaz gibiydi. Üvez ağacının meyveleri büyüye hiç gelmezdi.

Uzaklarda Ben Aden'in evlerinde bulunan Leadi Kulu'ya
görebiliyordu. Son işkılarla o da gözden kayınladı.

Janne korunanlı bir yerde ateş yaktı ve yanına oturma
mur hafiflemişti, alevlere bakarken karpıklarına arada bir den
lalar geliyordu.

Uzun bir süre ateşe bakarak oturdu. Sonunda ellerini de
nne dolayarak bana baktı.

"Daha önce sana cevap verince isemediğin lafız acı
sormayacağını söylemişim. Şu anda da sormazdın ama be
mek zorundayım Claire, bunu ikumazın güvenliği açısından
bilmeniz gerekiyor." Tereddüde sustu.

"Claire hugüne kadar bana dürüst davranmadysan keşke
şu an bu düristliğı göstermeyi istiyorun, doğraya bilmi
yım. Sen bir cadı mısın?"

Ağzım açık kalmıştı. "Cadı mı? Sen... Sen bunu gıyım
soruyor musun?" Dalga geçiyor olmalıydı ama gıymış
Omuzlarından setçe tuttu, gözlerinin içine bakarak mu
banı bekliyordu.

"Sormak zorundayım Claire! Sen de bana söylemek ist
dın!"

"Cadysam ne olacak?" diye sordum çatlak dudakları
arasından. "Cadı olduğumu bilseydin yine benim için sor
myydın?"

"Seninle birlikte yanardım!" dedi vahşi bir sesle. "Yap
 gereken buyra yaparım. Ama lütfen bana merhamet et ve ge
çgi söyle!"

Her şey üzerime geliyordu. Onun kollarından kurtulup
alana doğru koştum. Çok uzağı gitmedim, ağaçları yandı
durdum. Delir ağış çıkırtıya cesaret edemiyordum. Ağzı
buldu dokusuna parmaklarımı geçirdim ve yüzümü duyğ
tenk bir kahkaha atınaya başladım.

Ağacın obür yanında duran Janne'nin yüzü hembayak
şoka girmiş gibiydi. Çıkardığım garip seslerin farkına varıp
haberlemek için büyük bir çaba harcadım. Ona bir süre babla
sonra konuşmaya başladım.

"Evet," dedim, gözlerimin arkasındaki bozlaşa dikmişim

kalkmalarının kalıntılarını durdurmaya uğraşıyordum. "Evet,
ben bir cadıyım! Sana göre öyle olabilir. Bir oda delirisi
çık hastasının arasında dolayıp, çıkık hastalığına yakalanmam
Odanı tedavi ederken, onların nefesini solurum, yaralarını sa
rırm ama hastalıktan bana geçmez. Kolera, kızıl humma, ya da
ölümcül boğaz iltihabı geçirme olasılığı da çok düşük. San
lımın bir büyü olduğunu düşünebilirsin çünkü daha zayı
bir yerden haberin yok, bu nedenle de curesizlikle oca büyü
diyeceksin."

"Bildiklerim..." Bir an sıssup bir adım geri çekildim, de
ni nefes alıp kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.
"Janathan Randall'ı biliyorum çünkü bana ondan bahsettiler.
Onun ne zaman doğduğunu ve ne zaman öleceğini biliyorum,
yakınlığını ve yazarıklarını da, Sandringham'ı da biliyorum
çünkü... Çünkü bunları bana Frank anlattı. O Randall holden
daki her şeyi biliyor, çünkü o... Çünkü o... Anon Tammil"
Kusacak gibiydim, başımın üzerinde dönmekte olan yıldızları
durdurmak için gözlerimi kapadım.

"Colum'a gelince... O benim cadı olduğumu düşünür
çünkü ben Hamish'in onun oğlu olmadığını biliyorum. Onun
peuk salibi olamayacağını biliyorum. Ama o benim Hamish'in
geçek habasının kim olduğunu bildiğini sanıyor. Bunun sen
dilebileceğini düşünmüştüm ama sonra olamayacağını anladım
ve... " Hızlı hızlı konuşuyordum, eli kulağında olan veriyonun
ağna düşmeden cümlelerimi tamamlanıyordum.

"Sana kendi hakkımda söylediğim her şey doğrudur." Deli
pli başımı sallayarak kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Hen
de her şey. Hiç kimsem yok, geçmişim yok çünkü benim de
ğışim."

"Ne zaman doğduğunu öğrenmek ister misin?" diye sordum
ona bakarak. Sağlığının içgüç bir kahke olduğunun gözleminin
de deli deli baktığını farkındaydım ama bunu pek umunma
dım. "20 Ekim 1918. Ne söylediğimin farkında mısın?" diye
sormak zorunda kaldım, gözlerini bile kırpmadan duruyordu,
söylediklerimi denemiyor gibiydi. "Bin dokuz yüz on sekiz" Bu
günden yaklaşık iki yüzyıl sonra! Duydun mu?"

Başımaya bağlamıştım, başımı hafifçe salladı.

"Duydum," dedi yumuşak bir sesle.

"Dey, tabii!" diye bağladım onu. "Benim delirmeye başladım düşünüyordum, değil mi? Hadi kabul et! Düşündüğümü söyle!"

Oyle düşünmek zorundasın zira bunu ben kendim bile açıklıyorum. Bana inanmazsan, buna cesaret edersen. Ah Jamie... Yarım buruşmaya başlamıştı. Benle aynı kimsenin söyleyemeyeceğini düşündüğüm gerçek, süslü geçmiştin, bunu en güvendiğim adam, hayatımın tümü Jamie'ye söylemiştim işte. Ama o da bana inanmıyordu, ama mazisi ki.

"Perli tepedeki kayalıklardan biriydi. Dökülmüş bir duğu yer. Merlin'in tıyları. İçte oradan geldim." Zor oldu diyordum, başımı gilyedim, anlamıca daha da anlamadığını du. "Bir zamanlar, ama bu gerçekten iki yüzlük bir adam. Hakikatte hep iki yüzlü olur ya... Ama hakikatte sürekli gen dönerler. Ben dönemedim." Sendeleterek onun süslü, tutunabileceğim bir yer arıyordum. Bir kayan tırna çıkırmış, omuzların da çıkmıştı, başımı ellerimin altına aldım. Ormanda büyük bir sessizlik vardı. Bu o kadar süzülür ki, kuşlar cesaretlerini toplayıp yeniden birbirlerine tınlı çağırış göndermeye başladılar, sesleri çok tıdı. Balan ve böcekler gibi sesler çıkarıyorlardı.

Başımı kaldırıp baktım, açıklamalarımın sonra gözümün bile olabiliyordu. Hissiz oradaydı, ellerimi derilerine delamış gibiyim otarıyordum, başı düşünceler içinde boğulmuş bir yeri seçti.

Kollarındaki tüyler alevlerin ışığında bakar tıllar gibi parlıyordu, onların dökülmüş olduklarını fark ettim, bir köpeğin tıllar gibi dökülmüş oluyordu. Benden korkuyordu.

"Jamie," dedim, kalbim kırılmıştı, yapayalnızdım. "Ah, Jamie."

Yere oturup bir top gibi kıvrıldım, acımla belkile yarımlı çabıyordum. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, hiçbir şeyi kayıverdim.

Ellerim omuzlarına koyup onu görebilmem için bini ki-

di. Göz yaşlarının arasından gördüğüm yüz, sarıg mıcırda-
lımı vermiş, gerginliği bir kenara bırakıp süslü bir halde bir
yadı.

"Sana inanıyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Anlamıştım yerler var - henüz - ama sana inanıyorum. Çare sana inanıyorum! Beni dinle! Aramızda dürüstlük var ve sen buna ne söylemen söyle inancım." Beni hafifçe sarı.

"Ne dediği hiç önemli değil. Bana söyledin. Şu an için bu kalın yeterli. Sakın ol, me dımsa. Başım daya ve dinlen. Geri-
n daha sonra anlatırım. Ve ben de anlatılmasını istiyorum."

Heçkürmeye devam ediyordum. Onun bana doğruyu söyle-
diğinden emin olamıyordum. Çarpınmaya başladım, ondan kaç-
maya çalıştım, beni omuğu tutup kendine yastıdı, başımı gilye
ama ve durmadan aynı sözü tekrarlardı. "Sana inanıyorum."

Sonunda sıkılaşmaya başladım ve başımı kaldırıp, "Ama
bana inanan imkansız," dedim.

Bana gülümsedi. Tıllıkları tırtıyordu ama gülümsemeyi baş-
ladı.

"Bana neyi yapıp yapamayacağımı söylemeye kalkışma. Sak-
çayış." Bir süre durdu. "Kaç yapımdın?" diye sordu merakla.
"Bana soracak hiç aklıma gelmiyordu."

Bu soru bir an gözümü çok mantıksız göründü ve cevap ver-
ilebilsem için düşünmem gerekti.

"Yirmi yedi... Belki de yirmi sekiz," diye ekledim ardından.
Bu onu şaşırtmıştı. Bu devirde yirmi sekiz yapımda kadim
onu veği sayıyorlardı.

Derin bir nefes aldı. "Senin benimle yaptığın ya da daha gıg
dışımı düşünüyordum."

Kıpırdamadan durdu. Sonra gülümseyerek bana baktı.
"Mutlu yıllar Sakamyalı."

Bu bana çok şaşırtmıştı, bir süre anlamayan gözlerle ona bak-
tım. "Ne?" demeyi başaramıyordum sonunda.

"Mutlu yıllar dedim. Bugün ekim yirmi."

"Öyle mi? Zamanın farkında değildim." Yenden ötmeye
başlamıştım, soğuk, yapıdığım yok ve son oradan buna sebep
olmuştu. Beni iyice kendine çekti, elleriyle saçlarını okuyarak

düzeltiliyordu, başımı göğsüne yasladı. Yemiden ayrılmıyordum, bu seferki huzurlu bir ağılamaydı. Bu karnavale çok gerçek yaşıyım hislip hâlâ beni istiyor olmasın en azından gözünde görünür gözümde, bu olabildiyse her şey olabiliirdi.

Janne yavaşca beni kucakına alıp ateşin yanına getirdi, on eyerine yere koyuyordu. Oturup ona dayandı, beni kucaklıyordu.

Uzun bir süre sonra konuştuk.

"Anlat bana, anlat." "

Anlatırım. Her şeyi anlatırım, dura dura ama eklektik oluyordum. Yorgunluktan tükenmiştim ama durmadan. Tüken kaçan bir tavıran gibi zaman zaman ona sığınıyordum. Ben son mahdud olmıyabiliirdim ama bir süre daha öylelik. O Frank'ten bahsettim.

"Frank," dedi yumuşak bir sesle. "O da ölü değil o zaman."

"Henüz doğmadı." Başka bir usteri kızına kapılmak istediğimi hissettim ama bastırmayı başardım. "Ben de doğmadım."

Yavaşca başımı okıadı, lıkocça bir şeyler mırıldanıyor.

"William Kalesi'ne seni Randall'dan kurtarmaya geldin de," dedi aniden, "sen aslında o taşlara gitmeye çalışıydın. Ve... Frank'e. Bu yüzden oradan ayrıldın."

"Evet."

"Ve ben seni bu yüzden dövdüm." Sesi pısmırlıkla dolmuştu.

"Bilemezdim. Sana söyleyemezdim." Çok sıkıyım gelmiş.

"Söyleyebileceğini ben de sanmıyorum." Şah işte ömür ömrü, omuzlarını sıkaca sandı. "Uyu ve düşün. Sana kimin hat verince. Ben buradayım."

Onun omzuna gömüldüm, başım düğünüstü zıncın. Onun her bir sözü sormayı başardım. "Bana gerçekten anlatıyor musun Janne?"

Derin bir nefes alıp pısmırlık dolu bir yüzle bana baktı.

"Evet, sana anlatıyorum Saksonyalı. Ama canlı olarak her şey daha kolay olacaktı."

Ölü gibi uyumuydum, şafak sökükten biraz sonra dayandım bir hay ve kas ağrılarıyla uyandım. Janne sarımsından yulaftı, bunu soğuk suyla karıştırıp bana zorla verirdi. Yulaftı bulaşımı yapıtı ama hoşlanmadan yutmayı başardım.

Bana çok kıbar davranıyordu ama çok az konuşuyordu. Kahvaltıdan sonra hızlı ortalığı toplayıp Domus'a yerledi.

Ken olaylardan sonra kendimi çok güçsüz hissediyordum, önceye girmişim bile sormadım. Arkama bindim, yarıma ama sırtına dayayıp, zallanarak ilerlemek beni iyice uyuyordu.

Maloch Gölünün yanındaki yamaçtan suun arasında indik, her yer ırmak. Yaban ödekleri düzenli surlar halinde sıralanmış yüksekmeye başladılar, uyuyanları uyandırmak için vıcıklayıp duruyorlardı. Onların tam tersine, son derece düzensiz bir kor sürüşü, hüzünlü yalnızlık türkülerini söyleyerek uzanmadan geçti.

O gün üç ikinci günün öğleninde yavaş yavaş üzerimden yağdı, çaylara zayıf bir güneş spisi yanadı. Gölü geçtikten üç saat kilometre sonra dar bir yola gelip karayoluyla döndük. Yol bu yase uçuklara çıkarmaya başladı, yavaş yavaş yükseliyordu, grünerden aramızdan, kıyafetlerden geçiyorduk. Yolda birkaç pikayla da karşılaştık, uzaktan onların nal seslerini duyduğumuz anda yolun kenarındaki çalılıkların arasına doğru deriyorduk.

Çam ormanları başlanmıştı. Sabahları döndürücü soğuk olan bu mas gibi havayı mırıldolukla içime çekiyordum. Gere yoldan biraz içinde olan bir açıklıkta konakladık. Çam ağaçlarının içimlerinin altına kuyruk gibi uzandık, soğuktan korunmak için önceye ve birbirimize sarılmıştık.

Beni gece uyandırdı ve hiç konuşmadan, benimle sevgi, hakikatleri son derece yavaş ve nazikçe. Başımızın üzerinde birer gıcırkayan yıldızları seyredip yemeden uykuya daldım, onun rahatsızlığı şifalı hâli üzerimdeydi.

Sabah Janne daha neçeli gibiydi ya da daha huzurluydu, ve-

bilimin çok zor olan bir kararı vermişti sanki. Bana diğer insanların bile içimi sınıyordu. Uyukulu bir şekilde parkta aralarında deriyordum, etrafıma çam iğnelerini ve yendeli ağaçları süpürüyordum. Dar yol bir kayanın bile zor döküp bir aralığa dönmüştü, kayaların arasından bile zor döküp

Güneş içimi namlıktan sonra keyifle etrafıma bakıyordum ve kayalar bir anda gövme çok tamlık görünürdü. Her mi neden geldiğimizi de.

"Jamie!"

Çalıştığını duyunca döndü.

"İhmin etmemiş miydin?" diye sordu merakla.

"Buraya geldiğimizi mi? Elbette hayır." Midem balmı bağlamıştı. Cragli'nin Dun bir iki kilometre ötesindeydi. Benim onu görebiliyordum.

Yüklenmişim. Altı aydır buraya varmaya uğraşıyordum. Şimdi buradaydım ama başka bir yerde olmak istiyordum. Te dükler ayağından görünüyorlardı ama benim içimde ki yağ bağlamıştı.

Zirveye yaklaştıkça Donas'ın ilerlemesi zor oldu, en piliklara bağlayıp yolumuza yürüyerek devam ettik.

Graviti çıkıntıya ulaştığımızda nefes nefese ve ter içinde idim. Jamie'de hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu, sadece gıcığının boyundan yukarı hafif bir kızılık yükselmeye başlamıştı. Burada çam bølgeye göre daha sessizdi, arada bir bir rüzgâr kayaların yarıkları arasında sızlar gibiydi bir sesler yordu. Çıkıntıyı geçince değişen hava akımıyla birlikte üç beş bölgenin soldırına uğradık.

Jamie beni kayanın üzerine çekmek için elimi uzadı. Son da bırakmadı, beni kendine çekip dikkatle bana baktı, yitiri erdemek ister gibiydi. "Neden?" diye nefes nefese konuşmaya çalıştım.

"Söylediğin yer burası, öyle değil mi?" dedi kaba bir sesle.

"Evet." Bir süre hipnotize olmuş gibiydi. "Beni görünürce."

Jamie beni dairesinin içine doğru takip etti. Kolumdan tutup ayak koyuya doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Bu mu?" diye tekrar sordu.

"Evet," dedim. Onu geri çekmeye uğraşarak "Dikkat et! Çok sıkışmaz!" Kayanın üzerinden şüphe dolu gözlerle bana baktı. Belki de öyle olmaya bakmıştı. Ben bile bir an için hikayem doğruluğundan şüpheye düşmüştüm.

"Onun linkinde hiçbir şey bilmiyorum. Belki de... Belki de arkanda ne olduğuna bilmediğin bir şey vardı. Belki belki umularda çalışıyordun. Buraya son geldiğimizde mayas yenilikten vardı."

Jamie güneşe baktı, bulutların arkasında yuyunarak bir şekilde duruyordu. "Kasım ayına çok az kaldı," dedi. "Cadılar Bayramı... Duruma uygun değil mi?" diyerek şaka yapıp ama asmeden de olsa ürperti.

Hatırlamaya çalıştım. Uyanmaya başlamıştım etkileri koltuklarıma soktum.

"Enafis bakarak ortada dolanıyordum. İzlediğim belik bir pel yoktu. Sonra ayrık kayanın yanına geldim, oradan bir takım evlilik geliyordu. Bir sürü an varmış gibi..."

Şu anda da öyleydi. Bunu dayar düşünmek geri kaçtım.

"Hali burada," dedim panikle gerserken. Herli Jamie'ye sordum ama o beni kendinden uzaklaştırdı, yüzü benimle karşı, beni yeniden tığa çevirdi.

"Sonra ne oldu?" Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu ama onun sesi daha tiz çıkmıştı.

"Elimi tığın üzerine koydum."

"Koy o zaman." Beni itti, beni yeniden kopardım. Beni bilmenden tutup elimi tığın üzerine koydu.

Kas bağlamıştı, beni içine çekiyordu.

Güneş dönmeye başladı, çalıştıkları kulakları namlıydı. Bulutların içinde başka bir ses daha duydu, Jamie adımı söyleyip duruyordu.

Gözlerimi açıp doğrulamayacak kadar güçsüz hissediyordum kendimi, hayatta olduğumu anılabilmek için hafifçe elimi salladım.

"Evetim."

"Sahiden işi misin? Ah Tanrım Claire!" Beni gördüğü an hep sinemda sarıldı. "Claire, öldüğünü düşünüyordum. Sen... her şeyden gıyıldın. Yüzünde çok garip bir ifade vardı, gözleri yarıydı. Ben de seni geri çektim. Seni takipledim. Benim memnuniyetim, ömrü dilerim."

Gülerini ağız-ına bakmaya başladım, çok korkunçtu.

"Her şey yolunda." Konuşmak hâlâ çok zordu, sinemde bir ağırlık vardı ve hâlâ algılarım yerine gelmemişti, yavaş yavaş her şey netleşiyordu. Gülmeye çalıştım ama sinirime bulaşmıştı.

"En azından... Artık çalıştığımı biliyoruz."

"Ah, evet, çalışıyor." Ağlamakla bakayla başa baş.

Elndeki mendil kâğıdın arasında burkarak olan işi bitirmek üzere yanından ayrıldı. Yüzümü onunla siterken sandı ömrü dilyordu. Sonunda kendisini oturabilecek kadar mı hissettim.

"Bana inanmamıştın değil mi?" Halahurdum ama hâlâ düşünüyordum. "Ama doğru işte."

"Evet, doğru." Yanıma oturup birkaç dakika boyunca baktım. Hâlâ biraz başım dönüyordu, mendil yüzümden delinmeye devam ettim. Birdenbire sesim kalkıp kayıpta doğru oldu ve elim kaydı.

Hiçbir şey olmadı, omuzları çökmuş bir şekilde baktırdı.

"Belki de sadece kadınlara oluyordur," dedim. "Elindeki hep kadınlardan bahsedili. Ya da belki sadece bana oluyordur."

"Bana olmadıysa kesin," dedi. "Yine de bundan emin oluyorum."

"Jamsi? Dikkatli ol!" dedim ama onu engellemek misine değildi. Taşa yürüdü, yeniden elini koydu, kından tıyn tıyn tırtıltı, yarıktan içeri girdi, ılgın çıktı ama hiçbir değeri olmadı. Ben de o deliğin kapısına bir kez daha yığılmıştı ve titreyip duruyordum.

Kas her yanımı sararken Frank'ı düşünüyordum. Ous'ın de hissettiğim, bundan emindim. Küçük bir qâ gırmim ve ılgın ucunda o duruyordu. Onu taşların karpuzunu mu henü beklerken görmüştüm. Yanakları uçaktan terleniy-

Janne sinemda vızgeyip bana döndü ve ellerini tuttu. Bana de ömrü bir sarıldı işte.

"Hanımın," dedi yumuşak bir sesle. "Claire. Beklememi hiçbir anlamı yok. Senden burada ayrılmak zorundayım."

Portakalını kestirmişti, konuşmıyordu, sinirini ne düşünüyordu ya da yüzünden okunuyordu.

"Claire, bunun diğer tarafında senin namam var. Benim işi."

"Ağzın işler ve... Ve Frank."

"Evet," dedim. "Frank var."

Janne beni omuzlarından yakalayarak ayağa kaldırdı ve tutanabilmem için hafife salladı.

"Bu tarafa senin için bir şey yok. Vahşi ve tehliğin ömrü de sana göre bir şey yok. Git!" beni taşa doğru çevirerek hafife aldı. Yeniden onu dönüp ellerini yakaladım.

"Burada gerçekten benim için bir şey yok mu Jamsi?" Gö-

lümün işine bakıyordum, başını çevirmesini istiyordum.

Cevap vermeden ellerini ellerimin arasından çekti ve bir adım geriye. Bir anda başka bir figür belirdi, bu kâğıtma gış gıştım işi tepelerin önünde duran eski zamanlardan kalma bir yarıdı, kayanın gölgesi yüzüne düşmüş ve bana ömrü oluyordu, yüzünde yağma ait hiçbir iz yoktu, sanki onu yapan insan bir takım yerleri boyamayı unuttuğu gibiydi, yarıncı nın uzular toza dönmüştü.

Gölgenin işine bakırm, orada acı ve ölmüş vardı, bir anda yeniden normal bir insana dönmüştü, bir ağız, bir koca ve bir tike.

Acım yüzüne yansımış olmalıydı, küçük bir tereddüt yüzü ve dönüp tepenin ilerisinde bulunan bir noktaya gırmış. "Şu- raki mece topluluğunu görüyor musun?"

Gösterdiği yere baktım ve meşeleri gördüm. Orada hep- danında küçük bir çiftlik kulübesi vardı, terk edilmiş.

"Oraya gideceğim ve gece oraya kadar orada kalacağım. Benim ömrü - senin güvende olduğundan emin olmak için." Bana baktı ama dokunmadı. Daha fazla bakmaya dayanmayacağına gış gıştılarını yarıldı.

"Tiveda," dedi ve arkasını döndü.

Hicbir şey hissetmiyordum, tükennmiş bir halde arka-
lakarken birden hatırladım. Ona söylemem gerekten bir şey
varmış. Arkasından bajırdım.

"Janie!"

Durdum ama dönmedim, yüz ifademi toplamak için be-
verdiğimi anladım. Bana döndüğünde bembeyazdı, dalkırdı.

"Efendim?"

"Gimreden önce sana söylemem gerekten bir şey var mı.
Ben gimreden önce..."

Gözlerimi kapadım, sanki sallanıyordum... Rüzgâra esilen
uçurumdan dolayı bana öyle görünmüştü de olabilir.

"Gerek yok," dedi. "Hayır. Yapma sakın. Vakti kaybet-
tin. Yeniden arkasına döndü ama onu kulundan yakalamı-
yor."

"Janie beni dinle! Dinlemek zorundasın!" Başım salın-
mıştı.

"Clare... Hayır. Yapmamı." Rüzgâr gözlerimi bulaş-
tırmıştı.

"Ayaklarına," dedim kolunu sallayarak. "Janie dışı bir
Prens Charlie ve ordusu... Colum haklı! Beni anlıyor musun
Janie? Haklı olan Colum, Dougal değil."

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatimi çekmeye başlamış-
tı. Yüzünü koluna sildi, gözleri artık daha net bakıyordu. Başı
aldırı kulaklarına parkurlar fısıldıyordu.

"Prens Charlie, bir ayaklanma olacak. Dougal bu kışık
halkı sana baparıncılıkla sonuçlanacak. Charlie'nin ordusu be-
süre ilerlemeyi başaracak ama sonra kışıkla birleşecek. Son-
uçta nokta Culloden. Kışıklar... " Gözümün önüne beyaz bir
uçuklu olan kışık rıhtımları geldi, her biri altında yata bir le-
na vardı. Eli elinde derin bir nefes aldım. Eli bu gibiydi de
gibi. Üpermişim, gözlerimi kapayıp söyleyeceğim şeyi
toplamaya çalıştım.

"Küçük İskoçyalılar ve Charlie'nin tarafında yer alan kışık
tariften salıncak. Yüzlerce, binlerce kişi Culloden'de ölü-
mü şük kışıklar da anlatarak öldürülecekler. Kışıklar çok büyük
taraf görecektir ve bir daha kendilerini toparlayamazlar."

Beni döndürme tas bir şey değil benim dönmemde de hâlâ
saklıdır."

Gözlerimi açınca onun ifadesiz gözlerle bana baktığını gö-
rdüm.

"Janie bunun dışında kal lütfen," diye yalvardım ona. "Be-
yazdırken insanların da bunun dışında tut. Tann aşkına...
Janie eğer..." Sözümü yarım kesmek zorunda kalmıştım ona
eğer beni seviyorsan" demek istiyordum. Bunu yapmadan
Ona sonsuza kadar kaybetmek istiyordum, daha önce arın-
mış sevgiden bahsetmediysen şimdi de bahsetmişimdir.

"Fransa'ya gitme," dedim. "Amerika, İspanya ya da başka
olabilir. Ama seni sevenlerin haberi için lütfen Culloden'a ad-
ımı bile atma."

Bana bakmaya devam etti, dinleyip dinlemediğini merak et-
meye başlamıştım.

"Janie? Beni duydu mu? Söylediklerimi anladın mı?"

Bir saniye sonra uyumam gibi başımı salladı.

"Evet," dedi kışık sesle hem de çok kışık bir sesle, onun
riizgârı altında onu duymakta zorlanmıştım. "Evet, duydu mu."
Bunu bıraktı.

"Beni seninle olsun... Mo duine."

Çokumdan ayrılıp dik yokuştan aşağı yürümeye başladı,
ayaklarını yere sürüyerek ve küçük dallara tutunarak dengasını
korumaya çalışıyordu. Arkaya dönmüp bakmadı. Onu neyelemin
aklında kaybolana kadar izledim, yavaş yürüyordu, hareket
etmek zorunda olduğunu bilen yaralı bir adam gibiydi. Hayatın
parmaklarının arasından kapıp gittiğinin farkında olan yaralı
bir adam.

Dinlemişti biliyordum. Yavaşça yere oturup besik besik otu-
ruş alıp kulağınları seyretebilmeye başladım. Ağabey durma, artık
görmüşümde kalmış olan kulübemin çansını görebiliyordum.
Arkamda da yarık kaya duruyordu. Yarı gıcıkım.

Akşamüstüne kadar kapıdanmadan oturdum. Duyduğum
her kışık bırakıp mantığını kullanmaya çalıştım. Janie benim
beni döndürme mantığını kullanarak karar vermişti, ev gitme-
de olmak, Frank, arada bu özlemimi duyduğumu hayati kışıklaştıran

küçük şeyleri bile düşündüm, sıcak banyo, su tencere... Ben
güveni yolculuk yapmak ya da gelişmiş birli ilağın kalma
gibi lükslere geleceğimi bile

Burası son derece tehlikeli bir yerdi ve yaşam tehlikeli
ça zorlu, bu doğrudur ama bunlardan keşif aldığı da de
ba uçsuz bucaksız yeşil örtü yoktu. Ya da burada kesin de
fizik tehlikeye atan arabalar, motorlar, hava kirliliği, suyu
gibi şeyler yoktu. Yaşam çok daha basitti, insanla da yel: Zor
yönünden eksik değillerdi, çok daha net ve açık düşünebili
di. Colum hem Campbell MacKenzie gibi birkaç insan dışın
hepsi öyleydi.

Lamb Amca'nın içinden dolayı buradan çok daha ileride
lamb sahip yerlerde yaşamıştım. Ben her zaman güvenli bir
ayum sağlayabildim, uygarlığı özleyenlerden değildim. Bu
bir ka onun getirdiği avantajlara da kolay inmem sağlandı.
Elektrikli finaller ya da zombiler de hoştı. Tıpa baki hale
düşünürken esen rüzgâr hem oğuşu ve kışınımı hissetme
ordum.

Mantıklı düşünmenin şu ana kadar bana bir fayda de
mişti. İçe duygusal yönünden bakmaya karar verdim. Etilim
um önüne koydum. Biri Frank'le diğeri de Jamie ile yeni
olduğum evlilikleri. Bunun sonunda paramparça olup gitti
başladım.

Mantıklı düşünmek ya da duygusallık mı çözümler
çözecekti? Frank'e evlilik yeminiyle bağlanmışım, ben bu
kalbimde isteyerek yapmıştım. Jamie'ye de aynı yemini etmiş
ama bu yemini ederken en kısa sürede ihanet etme kararın
dım. Feki, şu an hangisine ihanet ediyordum? Önemem de
etmem, güneş ıyıcı battı, kirlenmişler yuvalarına döndü.

Yıldızlar uyağı camların arasından birer şeker parçası be
lahında bu konuda mantığın bir şey yapamayacağını kesin bi
rer vermiştim. Dayanak noktam bambaşka oluştuğu halde
da çok emin olamıyordum. Ayaga kalkamı tıpa doğru bir adı
m, bir adım daha ve bir adım daha... Durdum ve bir
diğer yönü denedim. Bir adım, iki, bir tane daha, üç yemini

olduğumu düşünmeden önce kulübeye giden yolu yitilme
artı idi. Dışarı kalka son birli çabaların arasından oraya doğru
düşürdüm.

Kulübeye vardığımda nefes nefese kalmışım ve gülmü ol
muştum çok korkuyordum. Dönüşü orada oturarak gitmeye
mıbilirdim. At kafasını kaldırıp beni süzdi, doğu bakımyonda
yığı yavaş yavaş kapıyı açtı.

On odada inceden bir sedim üzerinde oturuyordu. Her za
nus yaptığı gibi sarımsı yatmış, kollarını karnımın üzerine
çarpırmıştı, içi aralıktı. Pencereden giren son gün ışığı huz
melen yüzünü metal bir maske gibi gösteriyordu, alın yüzün
de karnımın gözyaşları gömülg gibi parlıyordu, sakalları da buke
nagildi.

Bir süre onu izledim, tarif edilemez bir duygu her yanıma
kaplı. Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışarak
sıradaki dar başlığı uzatıp ona sığdım. Uykuysa bana
dönüp hep yaptığı gibi hem göğüsüne çekti ve yanığı saçlarına
sarıyordu. Yarı bilinçsiz hareketlerle burnuyla ağzım dardı.
Uyanıp orada olduğumu anladığı anda yerinden öyle bir sıçradı
ki denizimin kaybedip yere yuvarlandık. Jamie uzerindeydi.

Onun et ve kemikten yapılmış olduğuna dar hafız zombien
tıkamıştı. Düzünü karnına dayayıp homurdanarak emeye ça
lıptı.

"Kalk uzerinden! Nefes alamıyorum!"

O bu halini daha da konsolideyip beni öpmeye başladı. Bir
an daha oksijensiz kalmaya tahammül edilebilirdim şu an yapı
lımı pey çok daha öncemiydi.

Hız konuşmadan birbirimize sarılıp dardık. Sonunda saçla
rının uzerindeki dudaklarından bir mardo çıktı. "Neden?"

Bilek ve tırnak yanığını öptüm. Göğsümün uzerinde kalp
atlarını hissediyordum, orada durmaktan başka bir şey istem
miyordum, hareket etmek istemiyordum, konuşmak istemiyord
dım, sadece onunla aynı havayı solamak bile bana yetiyordu.

"Yemek istemiyordun," dedim, gülerek, hafifçe emiyord
dım. "Ne kadar yakın olduğumu bilemezsiniz. Sıcak banyo nere
leyse kazanıyordu." Ağlamaya başladım hafifçe siliyordum.

servisi bir daha hiç görmeyeceğim adamı bana karşıymıştı.

Jamie beni soksa vardı, bütün ağırlığı üzerinden koyuyordu, beni taqları içine gökine gücünden tutuyordu. Hava iyice kararmıştı, o hâlî beni götürecek bir şeyler mırıldanıyordu. Gecenin karanlık bir şeyler uğrayış gibiydi. Bütünümüz uykuya yakılmak için bile birbirimizden ayrılmıştık.

Bir süre sonra Jamie ayağı kalkıp beni uykuya beni kucaklarında tutmaya devam etti. Kalkmaya başladım, yıldızların altında bütün vadi gezimlerin yanı sıra,

"Biliyor musun?" dedim uykulu bir sesle. "Yıldızların bize ulaşabilmesi için binlerce yıl geçmesi gerekir. Doğduğumuz yıldızların bir kısmı çoktan ölmüş olabilir. Bunu bilemeyiz çünkü ışığı hâlî görüyoruz."

"Öyle mi?" dedi sırımsıklayarak. "Bunu bilemeyiz."

Başımı omuzundayken uykuya kalmış olmalıydım. Bütün beni huzursuzluktan yapıp yavaş yavaş benden bana sarıldı.

"Uyu birtanem," diye fısıldadı. "Yeni sabah seni göreceğim."

Şafak sökmeye başladı, güneş yavaş yavaş doğarken bizi Craig'a da Dun'dan ayrılmaya hazırladı.

"Nereye gidiyoruz Jamie?" diye sordum, belki diğer adamla yeni bir geleceğe doğru ilerlememizi soruyordum. İçimde bir yerlerde bir zamanlar beni seven bir kişi de hâlî seven - adamı görsen bulamazsın hâlî bir insan vardı.

Jamie annin düşünceleri içinde, bir süre evinden uzakta bir taşlar buradan görüyorduk, kuyuları ve çukurlukları lenmişti. Buradan bakınca oranın da normal gibi görünürdü. Bir süre beşiriyorduk.

"Onunla senin için savaşmak isterdim," dedi başım bari görünerek. Mavi gözleri iyice koyulaşmış ve ciddiydi. Gülmüyerek ona dedikim.

"Bu senin savaşın değildi, benim savaşım. Ve zaten sen kazandın." Elimi uzattım, tutup idim.

"Evet, ama anlamak istediğim şey bu değildi. Eğer onunla birlik erkeğe dövrüp kazanmış olsaydın senin içinde hiçbir pişmanlık kalmayacaktı." Tereddüt etti. "Eğer bir gün..."

"Eğer filan yok," dedim kesin bir tavırla. "Ben dün hepini gördüm ve hâlî buradayım."

"Ezici olur ederim, Tanrım," dedi gülerken. Sonra ekledi. "Yine de bunu neden yaptığın hiçbir zaman anlayamayacağım."

Kollarını beline dolayıp yamaçtan aşağı inerken ona dayındım.

"Çünkü sen olmadan yaşayabilmem imkânız Jamie Fraser, bunun başka bir cevabı yok. Böyle bakalım beni nereye götüreceğiz?"

Jamie yavaş yavaş tepesinde dönüp yeniden tepeye baktı.

"Dün tepeden kulübeye dönerken hep dua ettim," dedi yavaş yavaş bir sesle. "Kalmam için değil, bunun doğru olduğuna biliyordum. Senin gümenle aynı verebilecek kadar güçlü olmanı istiyordum." Tepeye bakmaya devam ederek başını salladı, gülmeye cesareti bir ifade vardı.

"Dün'dan bana bugüne kadar vermemiş olduğun bir cesareti düşündüm. Düşüncem üzerine çıkıp kalmam için yalvarmamı engelleyemedin." Bu kez gözlerini kulübeye çevirdi, sonra da bana gülmeye başladı.

"Hayatında yaptığım en zor şeydi Saksonya." Yine denize döndü ve atın başını doğuya çevirdi. Nadir pırıldışa belirlendi banyo, güneş her şeyi aydınlatıyordu, dağları, anı boyuyordu, Jamie'nin yüzünü ve omuzlarını.

Denin bir nefes alıp vadiyi ötesindeki geçidi gösterdi.

"Sanırım artık ikinci en zor şeyi yaptım." Anı hafifçe mahmurladı. "Eve gidiyoruz, Saksonya'da Lallybroch'a."

BÖLÜM 5

Lallybroch

26

Reis'in Dönüşü

Bir arada ve Leoch'dan uzakta olmaktan çok mutluyduk, bir süre hiç konuşmadık. Donas düzlükte hiç zorlanmadan buzi taçta, kollarını Jamie'nin beline dolamış, yanaklarını onun göğüsünden isminin sırtına dayamış arada sırada oynayan kollarını kas ederek keyifle ilerliyordum. Karşıma çıkacak her problemle savaşabiliydik, birlikteydik. Sonsuza kadar bu yerliydi.

Mutluluğun ilk şoku arkadaşlığımızın içinde eridi ve yenisinden konuşmaya başladık. Önce geçtiğimiz yerlerden bahsettik. Sonra benden ve nereden geldiğimden. Anlatığım modern yaşam koşulları onu çok etkilemişti, bir kısmı da masal gibi geliyordu. Özellikle arabalar, tanklar ve uçaklar hakkında anlatıklarım çok ilgisini çekti, hatta hepense ince ince anlatırdık. İkisi de anlatım gibi Frank'ten bahsetmemeye özen gösteriyorduk. Ancak tüm anlatımla kırsal bölgedeydik, konu döndü dolayısıyla içinde bulunduğumuz zamana geldi, Colum, kale, grek ari ve Duk'y.

"Her bir adam gibi duruyor," dedi Jamie. Yol şartları ağırlaştırıcı olan inimsiz yarımda yürümeye başlanıyordu, bu konuşmamız daha da kolaylaştırmıştı.

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum, ama..."

"Evet, bugünlerde insanları ilk görüşte güvencesizliğiyle iyi biliyorum," dedi. "Yine de onunla iyi anlaşarak onunla az kullubusinde aşkın karşısında birlikte olduk. Onu ve bunu kendisi daha aptal göstermek için bilmeli olduğunu kullanıyor. Bu sırada gözlerinin arkasında bir yerlerde kalıyor. İki tane gözlemleri görüldü."

"Hmmm. Benim korktuğum yanı da bu zaten. Onu. Onu söyledin mi?"

Onun sildi. "Biraz. Zaten önceden adını biliyordun."

O zaman olanları hatırlayıp bir kahkaha attım. "O zaman olanları da konuştunuz mu?"

Sorun, nüzgür saçlarını yüzüne doğru uçuruyordu.

"Ah, biraz. Bana hâlâ müderris sorunun devam edip olmadığını sordu. Gülmemeye çalışarak hayır demeye çalıştım ama o sırada bir sancılıma hissettim. Gülmek, onun bu güzel ejani rahatlatıyordu, dedi."

Ben de güldüm. Şu an için Dük'ün hayatında çok fazla önemi yoktu. Günün birinde olabilir.

"Ona biraz anlattım," diye devam etti Jamie. "Kasın lütfi olduğunu ama aslında söylenen suçu işlemeyişini ve bunu a patlaması parçasının olduğunu söyledim. Konuyla ilgilenmiş göründü ama ona içinde bulunduğum koşulları anlatırken de peyi söylemedim, kafama ödul biçilmiş olduğunu söyledim. Geri kalam söyleyecek kadar ona güvenip güvencesizlik katar vermiye çalışırken Yağlı Alec onu peytan kovalamaya gitti kampa girdi, bu de Murtagh'la hemen oradan ayrıldı."

"Murtagh nerede?" diye sordum. "Seninle buluşmak için Leoch'a mı gitti?" Bu küçük adamın Colman'un ya da Goro muir halkının eline düşmüş olduğunu umuyordum.

"Benimle birlikte yola çıktı ama anı Domas'a yansıttı. Evet, bu küçük oğlan, mükemmel bir peytan, kaskem ben. Onun parlak ve yumuşak boynuna vurdu. Domas benzeri rak yerleceği savırdı. Jamie bana bakıp gülmüş."

"Murtagh için canını sıkma. O küçük neşeli kız kendisi bakabilecek kapasitededir."

"Neşeli mi? Murtagh?" Bu kelime Murtagh'a hiç uymayınca be umdu. "Onun bugüne kadar gülmüşlüğüne bile güvenmiyorum, sen gördün mü?"

"Evet, en az iki kez gördüm."

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Yirmi üç yıl oldu. O benim vafatı babam."

"Bu durumu biraz açıklıyor. Onun benim için acı olduğunu biliyorum."

Jamie bucağını okudu. "Elbette üzülü. Seni seviyor."

"Sana inanmak isterim."

Son obayları da konuşmuştu, derin bir nefes aldım ve çok merak ettiğim peyi sormak için güç topladım.

"Jamie."

"Evet."

"Gedlis Duncan. Onu... Onu gerçekten yakacaklar mı?"

Kızların çatarak bana baktı ve başıyla onayladı.

"Sanırım. Bebek doğduktan sonra bunu yaparlar. Canını kurtarır mı?"

"Biri o. Jamie şuna bak." Elbiseimin koluna yatan sırtıma gülmü başıramayınca omuzumdan aşağı kaydırdım ona apt ismi gösterdim.

"Aman Tanrım," dedi yavaşça ona anlamaktan sonra. Görfenine buna daktı. "O zaman bu yüzden... O da senin zamanından mı?"

Çaresizlikle omuz sildim. "Bilmiyorum. 1920'lerden sonra doğmuş gibi görünüyor; ağızları zorunluluğu o turlerde geldi." Arkama dönsüp baktım ama bulutların altında uzanan kayalar Leoch'la aramıza girmiydi. "Sanırım bunu hiç... Hiç öğrenemeyeceğim."

Jamie Domas'ın dizgünlerini alıp onu kenardaki akoruyon yasadaki ufak bir çamlık bölgeye doğru çekti. Beni belenden tutup atan indirdi.

"Onun için üzülme," dedi beni kollarında tutarken. "O kızı bir kadın, cadi olmayabilir ama kocasını öldürdü, yalan mı?"

"Evet," dedim, Arthur Duncan'ın sesi bakışları aklıma gelince öpürdim.

"Onu neden öldürdüğünü hâlâ anlamış değim," dedim m sallayarak, sorunun ne olduğunu çözememişti. "Tanıdın mı bir mevkideydi. Onu dövdiğünü de hiç sanmıyorum."

"Senin iyi koca tanımın bu mu?"

"Evet, evet," dedi alımı karıştırarak. "Daha başka ne biliyorsun?"

"Daha başka ne mi?" Çok şaşırmıştım, bir süre ona bakıp sonra gülerik onu çimlerin üzerine göktüm.

"Kömik olan ne? Ben bunun her canayit olduğunu düşünüyorum." O da gülünce bağladı ve kolunu bana doladı.

"Düşünüyorsun da," dedim hırsından garip sesler çıkararak, "eğer senin iyi koca tanımın, paralı, iş sabit ve karlı dönmeyen bir adamısa... Bu durumda sen ne düşünüyorsun?"

"Ahh," diyerek sırıttı. "Saksıonyalı ben hiçbir zaman iyi koca olduğumu söylemedim, ayrıca sen de böyle her şey söylemedin. Bana sadist ve terbiyemizin şu anda tekrarlamamızın emniyet ettiği şeyler söyledin ama iyi koca dediğini hiç bilmiyordum."

"İyi, Sem siyanürle zehirlenme gerek yok o zaman."

"Siyanür mü?" Merakla bana baktı. "O ne?"

"Arthur Duncan'ın öldüren şey. Çok hızlı ve kuvvetli bir zehir. Benim döneminde herkes bilir ama şu an bilinmiyor." Dışın dağın dudaklarını yaladım.

"Dudaklarında hâlâ tade vardı, o kadarlık miktar bile potansiyum uyumasına yeteriydi. Gördüğün gibi hemen etü etti ki istinde o zaman anlamamı gerektirdi. Gedie'den bahsediyordun. Bunu şifalı çukurlarından ya da kiraz taşlarından çıkartıp düşünüyordum, şeytani bir düşünce."

"Sana bunu neden yaptığını anlattı mı?" İçimi çekip kalbimi yere sürttüm. Ayakkabıların göldeki tepişine uyanık kaybolmuştu, ayağıma yapışmış otları temizledim. Yaklaşık henüz Jamie'ni kiler kadar sertleşmemişti.

"Onu ve daha fazlasını anlattı. Hiçbide yiyecek bir şey varsa getir de yiyeelim ben de bu arada anlatırım."

Ertesi gün Broch Tuarach vadisine girdik. Yamaçları aşabilmek için bize doğru gelen bir atlı gördüm. Crannamur'den ayrıldığımdan beri gördüğüm yegine insandı.

Bize yaklaşan adam gayet iyi giyimli ve temiz görünüyordu. Pannolomun üzerine uzun koyunluk, iyi yapılmış bir ceket giymişti.

Hafiften büyük bir bölümünü yolda geçirmiştik, dışarda serinlik, soğuk sularda yıkanmış, taze, eni ya da Jamie'nin az önce söylediği şeyler karnamızı duyurmuştu. Bunları benim söylediğim bir takım ot ve yemler çiyik etmiş. Bunları yakarken yorulmuştu ama kaledenkinden daha doğru bir şekilde bedensiz olduğumuz keşimdi.

Bize bize iyi bir beslenme imkanı sunmuştu ama görüşmeler iyi bir katkı olduğunu söyleyemeyecektim. Bize yaklaşan bu adam görünüşüne bakıp kollarını çam ve bir anlık nedenden sonra atına üzerinden doğru yavaşça yürüdü, bu arada ben uysalıyordum.

Yolun çıktığını yürüyerek gelmiş olan Jamie de içiçe durmuydu. Çorapları dikenine kadar toza batmıştı, dilleri günleğin parçalanmış, bir hafiflik kesemediği sakalları iyice uzamıştı.

Sen aylarda saçları da uzayıp omuzlarına kadar varmıştı. Genellikle atkuyruğu olarak topladığı saçları açmış, dirençsiz in bukleler halinde uzanan saçlarının arasında küçük yapraklar vardı. Yüzü iyice yarılmış, ayakkabıları yürümekten gelmiş değiyordu, karnası ve kılıcı her zamanki gibi belindeydi, tam bir elçi dağıya benziyordu.

Bizim de Jamie'den aşabildi kadar yanın yoktu. Elinizden kolların üzerine Jamie'nin en iyi gönlüğünü giymiştin. Ayakkabıları çökmüş, yalnız da bayana sarmıştın. Saçın zaten havanın nemine nyan etmişti, taradın olmadığın için iyice kuru bir görünüme bürünmüştü. Kaleden kaldığımız süre zarfında iyice uzamış, omuzlarından aşabildi dekiluyordular, ruşgir emme de ne bir gönlük belli oluyordu.

Buklelerini görlerimden onünden çekmeye çalışıp adama

bize yaklaşıp oturmaya başladım. Jamie onu görünce an-
nı durdurup konuşma micasine gelmesini bekledi.

"Bu Jock Graham," dedi bana, "yukarıdan bizi
Nardagh'dan."

Adam birkaç metre ötesinde dizginlerini çekerek durdu.
dikkatle bize bakmaya başladı. Gözlerinin üzerinde üç ke-
berdenbire kocaman aç.

"Lallybroch?" dedi, inanamıyordu.

Jamie onu unayladı. Tavırında garip bir asalet ve gurur ve
çim bacağının üzerine koydu ve, "Eym, Lallybroch bu ben-
mi," dedi.

Jock Graham'ın ağzı beş karış açık kalmıştı, hula kula-
toplayıp saygılı bir tavır takındı.

"Ah... Hanımefendi," diyerek şapkasını çıkarp başı eği-
ti. "Sanırım eve geliyorsunuz, öyle değil mi?" Bakışları
yemimlerden lekelenmiş ve dizime kadar ağızda kalıncı bula-
nımları ayırmaya çalışıyordu.

"Evet," Jamie Bana Bruch Tuzrach'ın grişi olduğunu öle-
diği geçide baktı. "Son zamanlarda oraya gittin mi Jock?"

Graham gözlerini Jamie'ye çevirdi. "Ne? Ah evet, ne-
Oradaydım. Hepsi çok iyi. Sizi gördüklerine çok mutlu ola-
lar. Sonra görüşürüz Fraser." Hızla atını mahnuzladı ve tale-
doğru ilerlemeye başladı.

Onun arkasından bakmaya devam ettik. Birkaç yüz me-
otemizde durdu. Bize doğru dönüp, ellerini ağzına dü par-
götürüp bağırdı. Sesi rüzgâra karşı bağırdığı ıfın bir az işi-
yuldu ama söylediğini anlayabildik.

"Eve hoş geldiniz!"

Ve hızla giden yok oldu.

Bruch Tuzrach 'kuzeye bakan kule' anlamına geliyordu. Bu
gün yukarısında bulunan normal kaya tophuklarından çok il-
farklı; olumayan bir yapıydı, kale gibi bir görünüme sahipti.

Bo uçurumunu arasında bulunan dar kayalık bir geçide gidi-
ate kayaların arasından dikkatle geçmek. Yalan derleyen bir-

olduğu rahmet, arazi halif eğerliydi ve üzerinde birer köşer ku-
külerler vardı, burayı da geçtikten sonra eve giden denemeği
nada ilerlemeye başladı.

Er beklediğinden daha büyüktü; beyaz taştan yapılmış üç
kötü girel bir malikanesiydi, pencere kenarları doğal gri taşta-
dik çimni aralıklı çatısında birkaç tane farklı boyutta baca vardı.
Çatısında beyaz renkli küçük yapılar vardı, anne dedeğin etra-
fına toplanmış yavruları benziyorlardı. Eski taş kule evin arka-
ından yükseliyordu, yaklaşık on sekiz metre yükseldiğiydi
ve üzeri cadıların şapkaları gibi konik formdaydı, üzerinde üç
ara ok zıma yangı bulunuyordu.

Bizim yaklaşmıştık sırada orada büyük bir şamata kepu-
ve Donas buenden ürkiüp şaha kalktı ve gerilemeye başladı. Ben
saten ni bir hıncı değilim, bu yüzden anında tozlu yere düşü-
verdim. Jamie'nin dizginleri yakışıldığını görünce sadece kendisi-
ni korumam gerektiğini anladım.

Köpekler hurlayarak üzerine atlamak üzerenken aygıt kalk-
ıyan bağırdım. Yarım düzine kadarları ve gözlerini korkuyla
aydık, bütün dipleri ortadaydı ve çok vahş görünüyorlardı. Ja-
mie onlara selamdi.

"Brue! Luke! Hıncıyyt!"

Köpekler birkaç adım ötede durdular, kafaları karışmış.
Ne yapılabilmeye karar verememişlerdi ama hurlamaya devam
nıyorlardı. Jamie konuşmaya devam etti.

"Şış, güzellim! Dur bakalım seni küçük yaramaz!" Hepsi bir-
den durdu, hafızından gördüğüm en büyük kuyrukl n'ın bir
eri sorar gibi iki kez sallandı.

"Claire, gel an al. Onların yaklaşmasına izin veremeyecektir
kılıku onların şu an yapmam istedikleri tek şey bu. Yavaş yürü,
sana bir şey yapmazlar." Oldukça sıradan bir tonlamayla konu-
şuyordu, ari da köpekden de korkutmaktan kaçınıyordu. Sözlen
pek mandinci gelmemişti ama yavuşa ona doğru ilerledim. Ben
dizginleri alırken Donas bizi sallayıp gözlerini devirdi. Şu an
onun huysuzlanmasına izin veremedim, dizginlerini sıkıca ya-
kıldım ve başını aşağıda tuttum.

Kalın kadife dudaklarından dipleri görünüyordu. Daha sert

azdım. Yürümü kocaman gözlerine yansıtırıp onu anı gibi bakmaya başladım.

"Deneme bile!" diye uyardım onu, "yoksa hayata bu an olarak devam ederim ve bunu engellemek için kalırsın bile ben daimim!"

Jamie köpeklerle doğru yavaça ilerliyordu, bir an bile doğru yamuruk yapmıştı. Bana biraz önce çok kalabalıkta gelmiş grupta aslında dört tane köpek vardı: be tane siyah kalıverengi bir terrier, ikisi benekli çoban köpeğinki, sonra ise kocaman siyah bir canavardı, "Baskerville'in Köpeği" diye köpeğe takı çıkarırdı.

Bu salıyale yaratık, bel miden daha kalın olan boyunu atıp ona sınılan yumruğu koklamaya başladı. Kayıuşu dörtte sağa sola sallanmaya başlamıştı. Bunun hermen ardından onulukla iki ayazının üzerine kalkıp efendisinin üzerine atıldı ve birden yere yuvarlandılar.

"Thrua Savag'i'nden dönen Odisse'yi sadık köpeği diye dedim Donas'a. O ya Homeros'tan ya da yolun ortasında bu onusue sevgi gösterisinden hiç hoşlanmadığını benzer şekilde pıfladı.

Jamie kahlkahalar atıyordu, köpeklerin dördü birden yola salımaya uğraşıyordu, o da onların kulaklarını kırıp uzerini okuyordu. Sonunda onları yola getirip aygale kalıne başardı.

"Neyse biriken beni gördüğüne sevindi," diyecek olan kılaların uıladı. "Bu Luke," terrieri gösteriyordu. "Tipten Mars kardeşler, onlar çok şeker çoban köpeklerdir. Ve bu elini büyük bir sevgiyle onun kafasına koydu, "Ben!"

"Sana güveniyorum," diyerek elini koklaması için onusue tım. "Onun canı ne?"

"O bir gerçek avcı."

Onun kulaklarını kayırken, "Kesinlikle doğru köpeği bulmuşsun," dedim Bran'ı inceleyerek, "kayıuşu kalıne kalıne bir uzatırsın ona at olarak bile birincibirsin."

"Küçükken birerdim zaten, Bran'a değil tabii, onun için Niam'e."

Küçük bir kez daha okıdından sonra doğrulup evi bakmaya başladım. Hürursuzlanmaya başlayan Donas'ın dağınıkları alıp banyo uzerine geçirdi.

"Odunları dilenci kalıne evine döner..." dedi Yumata, hermen biraz önceki sözlerime başka bir anlamla cevap vermişti. "Ve yandı," diyerek acı bir suratla yakasını döndü. "Pensilveya uzeriyle uğraşma zamanı."

Çın uzeriye açılan kapıya ulaşılmıştı, köpekler de ayazıma onusue hızla solumaya başlamışlardı, bir an tereddüt ettim.

"Kapıyı çalmayacak mıyız?" diye sordum, biraz gerildimtim. Bana yakınlıkla baktı.

"Burası benim evim," diyerek kapıyı attı.

Ben içeri aldım, yanlarındaki gerçekten inkılaz hazmetimleri gösteren gelerek holü geçti, oradan küçük bir alah odasına ardından da salona girdik.

Odada rafları ve çığı cıvalı kocaman bir ocak vardı, candan parıyan akmıştı güneyi güneyi şıklarla yansıyor. Bir an odanın boy olduğunu sandım. Sonra gömeninin yanında hafif bir hareketlenime gördüm.

Beklediğimden çok daha ufak sefek bir şeydi. Jamie gibi bir kardeyi olan birimen çok daha uzun olmasım beklerdim. Boyu be etti cıvalılamıştı. Dolduğun ardından bir şeyler diyor. Ve aklı bize dönüktü, etekleri hafifçe yeri süpürüyordu.

Jamie onu gördüğü anda döndü.

"Jenny"

Kalın hızla dönerken sımsıyah kılalarını ve murekkepli boyunmuş gibi olan kirpiklerini gördüm, sımsı gözlerim kocaman ağız kendini ağabeyimin üzerine fırlattı.

"Jamie!" Küçük olmasına küçüklü ama uzerine uladığında onu tatınmaya başlamıştı. Jamie ona sandı, o da ona ve bir süreyle kaldılar. Yüzünü sikora onun göğüsüne dayamıştı. Jamie onun hıymasını sevgiyle tutuyordu. Yüzünde pek çok ifade vardı. Kendinden emin değildi ama mutlu olmak istiyordu. Bir an kendim orada çok gereksiz biri gibi hissettim.

Jenny İskoçça bir geyler mırıldanarak ona dalı nık sırtılı, yüzündeki yakınlık ifadesi silinmeye Jamie onu kollarından atıp kendinden uzaklaştırarak seyretenmeye başladı.

Yüzleri çok benziyordu, ikisi de aynı garip maske gibi ve geniş elmacık kemiklerine sahipti. Burunları aynıydı. Göz saçları koyu renkliydi Jamie ise açık, sıyah kıvrık saçları ise bir kurdelayle toplanmıştı.

Kaymak gibi teni olan güzel bir kadındı. Hemşilik verilerle meşguldü.

Jamie yine dudaklarına kadar pembeyaz olmaya, kapalı olarak, "Jenny," diye fısıldadı. "Ah Jenny, küçüğüm."

Kapıda beliren küçük çocuk Jenny'nin dikilmesini duydı, beş yaşının hüznünün farkına varmadan onun yanından hızlıca zorunda kaldı. Küçük çocuğu elinden tutup ona cesaret verileri fısıldayarak odays soktu. Bir eli ağzında, anasının yüzüne arkasına saklanarak yabancıları seyretiliyordu.

Annesi gibi koyu renkli kıvrık saçları vardı ama yüzü benzeriyordu.

"Bu küçük Jamie," dedi gururla küçük delikanlıyı taşıyan. "Bu da dayın Jamie, küçüğüm, sana onun adını vermişim."

"Benim adım mı? Ona benim adım mı verdin?" Jamie'nin yumuruk yemiş gibi bakıyordu. Bir anemleyle parıltılı anne ve çocukları heri geri kaçı, sonra oturdu, sanki heri de güç kalmamış gibiydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Jamie! Neyin var hayatın? Hasta mısın?"

Başını kaldırıp ona bakığında gözlerinin yaşları dolmuştu.

"Bunu yapınak zorunda mıydın Jenny? Olmadılar mı? Olmasına ihtiyacın verdiğim şeyden - yeterli kadar cesaret vermiş olduğuna inanmadın mı? Bana ölecek kadar anıyı içim mi Randall'ın piçine benim adım verdin?"

Jenny'nin yüzü solmuştu, yüzünün bütün rengi gitmişti. "Randall'ın piçisi mi?" dedi boğ boğ. "John Randall'ın mı bahsediyorsun? Kırmızı urbalı komutanın."

"Evet, kırmızı urbalı komutanın bahsediyorsun. Bu yüzden bahsedebilirim ki? Onu hatırladığın düşünüyorum. Jamie alışıldığını ön plana çıkarabilecek kadar kendinle ilgili görünüyor."

Jenny kardeşinin yüzünü inceledi, bir kapa hafifçe havaya kaldırdı.

"Sen adını mı kaybettin be adam?" diye sordu. "Ya da yolda pik mi içtin?"

"Adı geri dönmemeliydim," diye homurdandı. Anaya kulak verilemeyecek, ona dokunmadan yanından geçmeye çalıştı. Jenny onun yoluna çıkıp koluna yakaladı.

"Jamie yanlış mı anladım söyle bakalım," dedi Jenny vavavva. "Yatırımdan anladığın kadarıyla benim Komutan Randall'ın işiyle ilgili olduğunu düşünüyorsun, bunları sana kafandaki hangi şahıslara söylediğini çok merak ediyorum."

"Tilkiler mi?" Jamie ona döndü, dudakları sıkılıyordu. "Keşke öyle olsaydı, kardeşimi bu halde görmekten bir kez dinmiş olmuştum dilerdim." Onu omuzlarından tutup sallamaya başladı, şıngırdı. "Neden Jenny neden? Benim için sana zarar vermesine göre yumurtan zaten beni öldürmüştü. Ama bu..." Elleri sıkıştırdıktan sonra göğüs kısmını dokunmaya başladı, gözleri baktı, baktı bir süre sonra karında durdu.

Hızla kafa döndü, oradaki yaşlı kadın çocuklara uğruştu. Ona koşarak birlikte hızla kapıdan çekildi.

"Hiç gelmemeliydin, hemen gidiyordun."

"Beni adını bile öğrenme Jamie Fraser!" dedi kardeş na bir ses. "Beni dinlemeden hiçbir yere gitmezsin. Onu ve sana Komutan Randall'ı anlatayım. Madem bilmiyorsun otur ve dinle."

"Bilmek istemiyordum! Seni dinlemeyeceğim!" Jenny onun üzerine yürürken Jamie hızla perçemenin önüne gidip anaya bakmaya başladı. Jenny peşinden ilerledi. "Jamie..."

"Hev! Benimle konuşma! Sana dayanamayacağım söyle..."

"Ah, sorun bu mu?" Perçemenin önünde bakıldığını hissettiren ellerini inatla sallamakta olan kardeşine baktı. Dudakları mırıldanarak yüzünde hesap yapan bir ifade vardı. Yoldan giden bir urbalı elini sıkıştırdı altına sokup görünce soktu bir yılan piskali gibi yakaladı.

Jamie sıkınlıkla kükreyerek iki hüküm verdi. "Dinmeyece-

İşini ama Jenny daha sıkı tutmaya başlayınca öldüğü yolda idi.

"Erkekleri mantıklı düşünmeye," diyerek vahşi bir gülmeye başlıyordu, "hayvanları da yutmamak başlı olmanın tek yolu budur. Onları topraklarında yakalamakla nece lütfen anlamazlar. Şimdi beni adam gibi düşleyecek misin? dedi ona, "ya da istersen biraz daha sıkıp çevirebilirim. Ne duydun mu?"

Yüzü kıpkırmızı olmuş, zorlukla nefes alarak orada durmuştu, dişleri kenetlenmişti. "Düşleyeceğim," dedi, "ancak da sen küçük kafamı koparacağım Janet! Bırak artık!"

Jenny bırakır bırakmaz üzerine saldırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. "Beni katlettiğinde küçük düşünmeye mi uğraşıyorsun? Jenny onun üstünden hiç etkilenmemişti. Topuklarının üzerinde dolaşırken ve ağabeyine bakıt, eğlenir gibiydi.

"İyi işte, karın senin topraklarını benden çok daha iyidir. Onları tek başına yıkarmayı beceremediğin günleri hatırladım. Biraz büyümüşler mi? Sağtım."

Jamie'nin yüzünden değişik ifadeler geçip duruyordu, ağır davranmaya çalışıyordu ama içindeki ilkel adam kendine kâfi bir oracıkta koparıvermek ısıyordu. Sonunda sigaretin vuruşu kazandı ve dişlerini arasından kurtarmaya başladı. "Bu toprakları başka bir tarafa bırakalım. Ben duymadan rahat edemeyeceğim göre bir an önce Randall'ı anlatmayı başla. Ben neden emirlerine karşı gelip onursuz bir yaban sime yılan seçtiğini anlat bakalım."

Jenny ellerini kalçalarına koyup dümdüz durarak sordu. Kendini kardeşinden daha zor kaybediyordu ama bu duruma gelmesine çok az kalmıştı, bunu görebiliyordu.

"Emirlerine karşı gelmek mi? Sence durum sadece benden ibaret, öyle değil mi Jamie? Sen her şeyin en iyisini bilmen bizi de senin söylediklerini yaparız yoksa bağışta pek kolay olmaz gelir." Öfkeli bir şekilde yürümeye başladı. "O gün seni dediğini yapmış olsaydım, kapının önünde ölecektim. Bana Randall'ı öldürdüğün için asılacak ve aramız gittik. Krallığın

amı olacaktı. Benden bahsetmeye bile gerek yok, evim ve ailem olacaktı, onlardaki hayatımı sürdürebilmek için düşünmeye olacaktım."

Jamie artık kıpkırmızıydı.

"Sen de düşünmemek için kendini teslim etmeyi uygun gördün! Ben orada kanlar içinde ölmek üzereyken sen babamı ve aradığımı düşündün. Ne de iyi düşünüyorsun?"

"Ebene düşündüm! Sen bir avanakın Jamie, hep öyleydin!" diyerek hiddetle döndü Jenny.

"Bunu söylemek senin için kolay tabii! Sen adını ve adımı unutmuş olmana, herkesin senin hakkında konuşmasına takılmıyor olabildin!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın James Fraser. Kardeşim olan sana bu hakkı vermez. Sen neden bahsediyorsun yahu? Ulanım mı? Sen köce bir aptaldın, sen..."

"Karşımda karın kocaman deli bir kurbaga gibi dolaşıp duruyorsun. Benden bahsediyorum işte!" Eyle onun kanmasını gördü Jenny.

Jenny bir adım geri çekilip ona olanca gücüyle bir tokat patladı. Jamie'nin başı bu jiddetle arkaya doğru gitti. Jenny'nin parmak uçları çenesine kaldı. Gözlerini kardeşine dikip elini yavaşça çenesine götürdü. Jenny'nin gözleri ıstıyordu, delemiyordu. Sözcekle herla dudaklarından dokümenter başlıyordu.

"Kurbaga demek? Seni ödelek yararak, senin cinsaretini ancak ben burada başına neler geldiğini düşünerek yapacak üzre olmanı bırakmaya yetti. Oldun mu, başına ne geldi ona bile bilmiyordum. Günün birinde karında karına çıktın. Salınamadın durup, bana kurbaga, fahişe ve..."

"Fahişe demedim ama demeliydim! Sen nasıld..." Boylanın arasındaki farka rağmen şu an da kardeş burun buruna duruyordu, iki de birbirinin sesini bastırmaya çalışırken bunu telaffuz ederek yapıp vs halkının duyumasını önüne geçmeye çalışıyorlardı. Bu anlaşılmaz bir çabaydı, mutlaka, koridorlarda ve pencerelerin dışında meraklı bakışlar vardı. Broch Tarsach'ın resit diğün bir düşün yapmıştı.

Onları yalnız bırakmanın daha doğru olacağını düşünerek

yavaşça dışarı çıktını, yağlı kadını başıyla salladığını anı
doğru ilerledim. İçinde oturulacak bir sıra bulunan kapıya
çardak vardı, oturup etrafına bakınmaya başladım.

Çardığın yanında etrafı duvarla çevrilmiş bir bahçe ve
mevsimlik son gülleri de açmıştı. Bahçenin yanında Jamie'nin
vercihlik" diye anıldığı yer vardı, ya da henüz binanın gelene-
dan dışarı uçan kuşları görünce öyle olduğuna düşünüyordum.

Bir ahır ve yeni silosu olduğuna biliyordum, her erkeğin
tarafında olmalıydı. Tahıl arabası, kullanılmayan topraklar ve
sehze bahçesi de orada olmalıydı. Hafif bir soğukluk hissi
esiyordu. Derin bir nefes aldım gerbetçi otu ve ağız koku
burnuma doldu. Demek damatınhaneye oradaydı, bu ve diğer
ışıklar orada yapılıyordu.

Bahçe kapısının önündeki yoldan küçük bir nepeye girmiş-
du. Küçük bir erkek grubunun selamını gördüm, yaklaşıp
orada duruyorlardı. İçlerinden biri tepeden eve doğru yavaş-
ya başladı, diğerleri de ilerde hayal meyal görünen kalbini
doğru ilerlemeye devam ettiler.

Adam tepeden aşağı doğru yürürken epeyce tepelendi.
Bahçe kapısına yanaşınca bu topallama iyice belirgindi. Bu
bucanın dizden alt kısmı yoktu, onun yerinde diğerleri vardı.

Topallamasına rağmen son derece yavaş doluydu. Çatı
gelirken onun yirminci yaşlarda olduğunu tahmin ettim. Her
deyse Jamie kadar uzundu ama ondan çok daha inceydin, çok
çok zayıftı.

Çardığın girişinde durup loş ışıktaki beni inceledi. Kızıl
saçı bir başın üzerine düşmüştü, kahverengi gözleri beni
ve iyi niyetli bir ifade vardı.

Ben dışarıda beklerken Jamie ile ablasının sedon üzeri
selimiyti. Hava sıcak olduğu için pencere açıldı ve sesler
her şey, kelimeler net olarak anlaşılmasa bile, çardaktan
küyordu.

"Seni her işe karışmadan duramayan, güzelliğin kadar"
yen Jamie'nin sesi duyuldu.

"Senin böyle bir cüdpazlık yapmaya hiç..." diye kızı-
nın sesi rüzgârın içinde kayboldu.

Yeni gelen adam eve bakıp başını iki yana salladı.

"Demek Jamie eve döndü."

Cevap olarak başını salladım, kendimi tanıtmamam
gelmenden emin olamıyordum. Genç adam gülümseyerek
özünde eğildi.

"İlan Murray, Jenny'nin kocasıymın. Sanırım siz de... Ah..."

"Jamie'nin evlendiği Saksonyalı kızım," diyerek onun sürle-
ni tanımladım. "Adam Claire. Siz bunu biliyor muydunuz?"
diye sordum gülümseyerek. Bir yandan da düşünmeden ele-
miyordum. Jenny'nin kocası mı?

"Ah, evet. Joe Orr Ardagh'deki bir tannereiden öğrendim,
her söyledi. Kuzey İskoçya'da surlar uzun süre sır olarak kal-
maz. Bir aylık evlisin ama bunu çoktan fark etmiş olman gerek-
tir. Jenny haftalardır sizin neye benzediğinizi merak edip du-
ruyor."

"Fahiş!" diye bağırdı Jamie. Jenny'nin kocası kabız bile ki-
ptenmeden beni incelemeye devam etti.

"Hoş bir kadınsın," dedi samimiyetle. "Jamie'den hoşlan-
mıyordun mu?"

"Evet, evet. Evet, hoşlanıyordum," dedim çekinerek. Doğula-
nın bu samimiyetine ve açık sözlülüğüne alışmıştım ama zaman
zaman yine de şaşırıyordum.

Memnuniyetle dudaklarını bürüp yanına otardı.

"Osları birkaç dakika daha yalnız bırakmamız iyi olacak,"
dedi, evdeki gürültü iyice artmıştı artık İskoçça konuşuyorlardı.
Bu arayan çıkış noktasıyla ilgilenmiyor gibiydi. "Eraser sim-
kendi zamanlarda kendisine söylenenden alsı denlemiyor. Bu
güçleri zaman rahatlıyorlar, bazen olayın namığını alamıyor
başarabiliyor insan ama o ana kadar bu devam ediyor."

"Evet, bunu fark ettim," deyince güldü.

"Demek bunu fark edebilmek kadar uzun süre evli kaldı-
nız. Dougal'ın Jamie'yi uzunle nasıl evlendirdiğini duyduk,"
dedi. Burada sarıya aldımından, bütün dikkatini buna vermişti.
"Çeyiz Jenny Dougal'ın Jamie'ye istemediği bir şeyi alsı yap-
mamıştığını söylemişti. Seni görünce bunu neden yapmışın

çok iyi anladım." Kaslarını hafifçe kaldırmıştı, benden biraz daha fazla bilgi almak peşindeydi ama zorlanmıyordu.

"Onun da kendince sebepleri vardı," dedim, dikikamini benimle evdeki kavgı arasında dağılıyordu, hâlâ bağırıyordu. "Ben hiç ustemem... Yani umarım..." Ian ne demek istediğini anladı ve salonun penceresine baktı.

"Ah, duruma müdahale etmek istiyorsun ve bu işleri sen bileceğini düşünüyorsun. Sen olsan da olmasan da Jenny bunu yapacaktı. O Jamie'yi çok sever, gittiği zaman çok üzülürdü özellikle babasını kaybettikten sonra. Bunu biliyorsun değil mi?" Kahverengi gözleri bana dikilmişti, Jamie de annesinin samimiyetini derecesini ölçmek ister gibiydi.

"Evet, Jamie söyledi."

"Ah." Eve baktı. "Onun hamile olduğunu da biliyorsun."

"Evet, onu da fark ettim."

"Fark etmemek imkânsız zaten," Ian bunu söylerken sesini ikimiz de bir kahkaha attık. "Bu onu daha da azgın yapar" diye açıkladı, "onu suçlamıyorum ama dokuz aylık hamile bir kadına karşı gelmek için yeterli cesaretim yok." Arkasını duvara sırtlayıp tahta bacağına öne uzattı.

"Daimier'de Fergus Nic Leodhas'la birlikte kalbini" diye açıkladı. "Top atışıydı. Günün sonuna doğru ağrı yapardı. Tahta bacağın bağlandığı yerdeki derinin üzerinde kalan kan ovmaya başladı.

"Belceğin yağı ile ovmayı denedin mi?" diye sordun. "Tabii beri'yi de kaynamış secdetotunun da faydası olabilir."

"Su biberini denemedim," diye cevap verdim. "Jenny'nin nasıl yaptığını bilip bilmediğini sorarım."

"Senin için yapabilirim," dedim, ondan beklemeden benden eve baktım. "Sanırım yeterince uzak kaldık," dedim. "Evet. Bir süre daha önemsiz şeylerden söz etmek istiyordum. Her kulağı penceredeydi, bir süre sonra Ian tahta bacağına öne ederek hızla ayağa kalktı.

"Sanırım içeri girme zamanı geldi. Biraz daha beklemeden dinlemeden bağırılmaya devam ederlerse, kalpler kırılacak."

"Umarım kralian tek şey bu olur."

İn kışkordadı. "Ah, Jamie'nin ona vuracağını hiç sanmıyordum. O bu gibi durumlarda son derece sabırlıdır. Ama Jenny ona nitezi mahalle, onun da bütün yapacağı budur."

"Bunun zaten yapıtı."

"Evdeki bütün silahlar kalit altında, Jamie'nin belinde de sadece bütün bıçaklar da mutfakta, Jamie'nin onun karnasına atmasına izin verdiğini sanmam. Hâlâ güvencedir." Kapıyı gittiği an durdu. "Kendimizi düşünmemiz gerekirse..." Hafif bir öfkeyle göz kırptı. "Bu barmışka bir mesele."

İan'ın geldiğini gören hizmetçiler hızla oradan kaçıyorlardı. Küçük kedinin ise hâlâ odanın kapısında duruyordu, salıncığı sindire sindire seyrediyordu, Jamie'nin adayı hâlâ onun eteklerine çökmüş durumda orada duruyordu. Kendini olaya öyle kaparmıştı ki Ian onunla konuşmaya başlayınca iğne barmışka gibi yemeden sıçradı ve elini kalbinin üzerine koydu.

İan başıyla ona izin verdi ve oğlunu kucakları alarak salona ilerledi. Kapının hemen önünde bir süre durduk, Kardeşler de nefeslenmek için kava bar süre durdular, ikisi de kızgın kediyle benziyordu.

Küçük Jamie annesini görünce babasının kollarından kurtulup yere inmeye başladı. "Anne!" diye bağırdı. "Kucak! Jamie'yi kucakla al!" Jenny dönüp oğlunu kucakladı ve bir silah gibi omuzuna attı.

"Dayma kaç yaşında olduğunu söyleyemin hayatımı" diye sordu ona, sesini mümkün olduğunca yumuşattığını ama hâlâ sarıyordu. Çocuk onu duyunca başını çevirip annesinin boynuna girdi. Jenny gözlerini kardeşinden ayırmadan onun omuzuna öksedi.

"O sana söylemediğine göre benim söylemem gerekiyor. Geçenimiz ağustos ayında tam iki yavru vardı. Heaps yapmaz becerilecek kadar zekiysen - ki bundan şüpheleniyen - Onun ismi ve Randal'ı bahçemizde gördüğüm günden altı ay sonra ona karnasına doğmuş olduğunu anlayabilirsiniz."

"Bu kadar basit öyle mi?" Jamie kardeşine ters yüz baktı. "Ben oldukça farklı şeyler duyuyordum. Bu sürü köpi, adamlar bir de-

göl, pek çok kez hırliktle uğruğunu, onu işiyle olanaklı olduğu
söyledi. Bu çocuğun onun olduğunu da "Bir yandan büyük
kocaman, gürlütlü yabanıyı görünce annesinin hayranla
lanmış adanını gösteriyordu. "Sağmalara öldüğün diğer
Randall'ın piçti olmadığını söylersen sana isterim, en fazla
mırt ayına kadar Fransa'daydı. Sadece fahiye değildi, en az
etmiş de bilmiyorsun. Karındaki kimin hangi yetenele dedi
duğunu sorabilir miyim?"

Yanında duran uzun boylu adam kalır bir şekilde öksürdü.
aralındaki gerginliği azaltmaya umuyordu.

"Benim," dedi kahura. "Diğeri de..." Yavaşça öksürdü
küçük oğlunu atıp pusküren annesinin kucakından alıp kula
yerleiyordu. "Bana benzediğini söylüyorlar."

Bunun ve yanakları dışında ikisine van yana bakıldığında
patip aynıydılar. İkisi de geniş alınlı ve ince dudaklıydı. Bu sa
gir kaşlıydı, eğimleri bile aynıydı ve ikisi de kahverengiydi.
Jennie ikisine birden baktı ve yumruk yemeyi gös etti.
Susup yutkundu, bundan sonra ne söylemek gerektiğini bil
veremedi.

"İlan," dedi zayıf bir sesle. "Demek evlınız?"

"Ah, evet," dedi kayınbiraderi mutlulukla. "Aksi
hissal olmazdı, olur mıydı?"

"Anladım," diye geveledi Jennie. Boğazını temizleyip
kayınbiraderine baktı. "Eee, büyük bir nezaket göstermiş
mı. Yani onu almakda... Hani de çok büyük."

Jennie'nin manevi desteğe ihtiyacı olduğunu düşününce
doğru iferileyip kolunu tuttu. Kardeşi gösterim bunu
ama bir şey söylemedi. Jennie beni görünce yerinden se
varlığını unuttuğu gibiydi. Bunun hencce o an için pek
yoktu. Beni görünce rahatlamıştı, elini uzatıp beni kucak
tı.

"Korum," dedi huzla. Başını Jennie ve İlan'a çevirip. "Ka
deyim ve onun, aahh...," diyerek sustu, bu İlan'la g
rek bakıştı.

Jennie tanınlanlarla vakit kaybederek durmuş değildi.

"Sen ne demek istiyorsun? Beni almakla nial bir anla

ma?" dedi azarlı, tanınlanmayı reddettiği. "Sanki ben ne de
diğim bilmiyorum!" O elini huzla Jennie'ye doğru sallarken İlan
sarı gülelerle karısına baktı. "Benim gibi karı böyle evlendiğin
için seni nazik buluyor!" İki karı büyüklüğünde olan Jennie
başladı. "Sağmalıyor musun?"

"Kırk bir mi?" İlan çıştırmıştı, Jennie huzla öse alıp alkanın
bilene yakaladı.

"Onu Randall'ın anladım mı?" Soru gerçekten çok olmuşt
gibi çıkıyordu. "Jennie böyle bir şey nasıl yapabilirsin?"

İlan'ın Jennie'nin diğer kolundaki eli onun kardeşinin boğ
un alkanını engelledi. İlan onu huzla geri çekip döndürdü ve
küçük Jennie'yi kucakına verdi. Jennie çocuğun yere düşme
ni engellemek için onu tutmak durumunda kaldı. İlan koluna
Jennie'nin omuzuna koyarak onu biraz uzaklaştırdı.

"Bu salonda konuşulacak bir konu değil ama," diye kık ses
le konuşmaya başladı, "evlendiğimiz gece kız kardeşimin hak
edğini bilmek belki seni rahatlatır."

Jennie, "İlan Murray! Ben buradayken nasıl böyle bir şey
kime cesaretini gösterirsin?" diyerek atıp puskürdü. "Ölmüş
de söyleyemezsin! Evlilik gerem seni ve beni ilghendire, onun
bu konuyla yakından uzaktan alakası yok. Bu kanlı çarptığın
da göster!"

"Aslında bunu yaptığım anda senin kucak, öyle değil mi?"
dedi İlan, karısını sakince tutmaya uğraşıyordu. "Haydi, can
nın, kucakla bununla canını sıkma, bebek için iyi değil buluyor
sun. Africa çalıklarımız küçük Jennie'yi de korkutuyor." Ağla
maya başlayan oğlunu okumaya başladı, oğlan ne olduğunu
bilirdi deydiki ama okumaya gerekini düşünmüştü. İlan ba
yıla bunu Jennie'ye gösterdi.

İleri alır almaz Jennie'yi kolundan tutup ters taraftaki bir
koluyla çekti. İlan da Jennie'yi ilah bir koluyla gösteriyordu,
onla kalması için kolunu sıkıca omuzlarına dolandırdı.

"İnile duruma bakalım." Müteve görürünün altında
İlan Murray'in inkâr edilemez bir cesareti vardı. Elini Jennie'nin
omuzuna koydu, gerginliği azaltıyordu.

Ola tın bir hoks rıngine dönmüşü, dövüşçüler çalıyorcu-

larının yanına gitmişti ve yeni bir raundun başlaması için bu-
leniyorlardı.

İlan kayınbıradarına gülümsedi. "Jamie. Seni yeniden gö-
mek çok güzel. Karınla birlikte eve dönene çok sevin-
dim. Oyle değil mi esmerim?" diyerek Jenny'yi komuğunuza tuttu.
parmakları hilla onun omzundaydı.

Jenny'yi bir şeye zorlamak imkânız gibeydi. Dudakları ya-
ğlı hâlindeydi, konuşmamak üzere mühürlenmiş gibiydi. İla-
dudakların arasından sadece tek bir cümle çıktı.

"Duruma göre değişir," dedi ve yenden sustu.

Jamie yüzünü bir süre ovuşturduktan sonra başını kaldırdı.
yeni bir raunda hazırdu.

"Senin Randall'la birlikte eve girdiğini gördüm," dedi ondan.
"Bana daha sonra söyledikleri de var tabii, senin gittiğini bi-
len olduğunu nereden biliyor?"

Jenny kükürdü. "O gün olan her şeyi hatırlıyor musun? İla-
mutan seni kabıyla dövüyordu."

"Elbette hatırlıyorum ve unutmaya da niyetim yok."

"Belki ona durumla ilgili saydır bir darbe indirdiğini de bi-
tarsın, en hassas noktasına vurmuştu."

Jamie omuzlarını çökertti. "Hatırlıyorum, ne olmuş?"

Jenny üstünlüğü ele geçirmiş bir ifadeyle gülümsedi.

"Eh, karın da burada ona da soralım - bu arada ben raun-
dan onun adına söyleyebildim Jamie, sen nezaket kuralları-
na hâberdar bile değilsin - neyse eğer o sana böyle bir sözün-
ki bunu çoktan hak ettin - bunun beş dakika sonrasındaki kolları
görevlerini ne kadar yerine getirebilirsin?"

Jamie cevap vermek için açtığı ağzına aynı sözle kapı-
tı. Uzun bir süre kardeğine bakırdıktan sonra dudaklarını bittirdi.

"Duruma göre değişir," dedi ve dudakları tekrar kilit-
ti. Omuzlarını kasını öne eğik dururken pozisyonunu değiştire-
rkeni yaslandı. Kız kardeşinin masallarını dinleyen bir
porunu ekimiydi. Bunlardan etkilenmeyecek kadar uysal-
tı ve tavrı ekimiydi ama bir yarı da o hâncine de onun aydın-
lına inanıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi.

Jamie lan'a döndü. "Git ve çarşafını getir lan!" diye emretti.

Jamie teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Hayır! Hayır, sana
manden. Sadece onun daha sonraki tavrı ve söyledikleri."

Jamie rahatlayarak lan'ın kollarına yaslandı, oğluna da karın-
el verdiğince kendine çekti, zafer onunda.

"Dışında söylediklerinden sonra adamların önünde bir
şey yapmadığını söyleyememi zaten, söylediklerim miydi?" Soy-
ludığı şeyi yapmış gibi görünmekten başka çaresi yoktu. Ayırtı-
ıdan bu durumdaki çok mutsuz olmuştı, bana vurdu ve elleri-
sini yordu. İlan aslında beni bayıltıma kadar dövdü, kendime
güldüğümde üstümü başımı toparlayıp dışarı çıktım. İğlisiler
sen de alıp gittinizlerdi."

Jamie derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Kocaman elleri
delerimin üzerindeydi, uzatıp birini tuttum ve sıkıdım. Elimi
hemen elimin içine alarak gözlerimi açtı, bana uykukur eder gibi
gülmektedirken sonra kardeşine döndü.

"Tamam, ama yine de öğrenmek istediğin bir şey var Jenny.
Onunda içeri girerken sana zarar veremeyeceğini biliyor mu-
şun?" Jenny hemen cevap vermedi, bir süre ağabeyini süzdü ve
hafif bir gülümsemeyle birlikte başını salladı.

Jamie'un söyleyeceklerine ısrar etmesini önceden engelle-
mek ister gibi elini havaya kaldırdı, kolları hafifçe havaya kalkı-
mı. "Konu senin hayatına benim durumum hiç de önemli değil,
onun konuşmak için bununı hayati barınabilir mi söyler maim
bana?" Kolları çalmıştı, kardeşinininkiler de, öks gibiydiler. "Ö-
di de bana benim seni, senin beni sevdiğin kadar sevmeyeceğimi
mi söylüyorsun? Söylemeye kalkıştığın şey buydu Jamie Fraser
sana cevabını hemen vereyim, bu doğru değil!"

Kardeş sözlerini bitirmeden önce cevap vermek için açmış
olduğu ağızını bu son sözleri üzerine yeniden kapadı.

"Çünkü seni çok seviyorum, seni bütün kalın kalınlığına,
özellikle beyne ve aptallıklarına rağmen seviyorum. Ayakları-
nın dibinde o kabrolausca çenemi tutmayı başaramadığın için
ölmene izin veremeyiz!"

Mavi gökler, mavi göklere ağız püskürdü, sanki her yana ko-

vücütleri saçılıyordu. Kendisine yapılan bütün hakaretleri kullanarak kabullenmeye çalışan Jamie verebilecek maddi bir cevap arıyordu. Karar vermeye çalışır gibiydi. Sonunda omuzlarını indirerek geri çekildi.

"Tamam, o zaman, özür dilerim," dedi, "yandıysan, ben affet."

O ve kız kardeşi uzun bir süre bakışarak durmaya denediler. Jamie'nin özürünün karşılığında beklediği öze bir türlü gelmiyordu. Jenny dudaklarını ısıtarak onu incelerken durmaya ediyordu, hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda Jamie saldıranak patladı.

"Senden özür diledim işte! Daha ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı? Ben sen onu da yaparım ama bunu söylemen gerekiyor!"

Jenny yavaşça başını iki yana salladı, dudakları hâlâ dudakları arasındaydı.

"Hayır," dedi sonunda, "evinde senden daha çoktan anımsam. Ayaga kalk."

Jamie ayaga kalktı, Jenny koltuğundaki oğlana kulak verirken yerleştikten sonra gelip Jamie'nin karşısına durdu.

"GöMLEĞİNİ ÇIKART," diye emretti.

"Çıkarmayacağım!"

Jenny gömleğini ucundan çekerek eteğinin içinden gömme ve düğmelerini açmaya başladı. Ufak bir mücadeleden sonra da Jamie onun söylediğini yapmak zorunda kaldı ve soyunmuş Kafkası dünyaya dikmiş şekilde iki adam gibi çekilip onun karşısında durdu.

Jenny onun arkasına dolanıp incelemeye başladı, yavaş yavaş Jamie'nin yoğun duygularını saklamak istediği zamanları hatırlar gibi ifadelerini.

"Aptallığının o zaman ödemişsin Jamie." Elini onun omuzlarına yavaş yavaş yerleştirerek gidermeye başladı.

"Çok acımsı gibi görünüyor."

"Acıdı."

"Ağladın mı?"

İki yanında duran ellerini yumruklar yapmıştı. "Evet!"

Jenny yeniden onun karşısına geçti, küçük çenesi yukarı dikilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de," dedi yumruklar bir süre. "Sani günündükleri günden bugüne kadar her gün ağladım."

Bir örnek yüzleri karşı karşıya duruyordu, yüzlerindeki ifadeleri görünce parmaklarının ucuna basarak oturduğum yerden kalkıp mutluğa doğru ilerledim. Kapsi arkasından sallanarak kapıya doğru ilerledi. Jamie'nin kardeşinin ellerine sarılarak koca bir şeyler söylediğini gördüm. Jenny onun kollarının arasına aldı ve birbirlerine ölecekler gibi sarıldılar.

Son Sebep

Akşam yemeğine aç kurtlar gibi saldırdıktan sonra, griş ve havadar yatak odasında kutuk gibi hareketsiz bir şekilde oturdu. Uyandığında güneş çoktan doğmuştu, hava bulutlarda künden gelen görküşlerden saatin olduğca geç olduğuna işaretliyordu, herkes mutlulukla işine koyulmuştu, ortalığı selâ muhteşem kokular merdiven boşluğundan yukarı geliyordu.

Kahvaltıdan sonra erkekler dışarı çıkmak için hazırlandı, kızıları ziyaret edip çitleri ve yük arabalarını tamir ediyorlardı. Garipce çekketlerini giyerlerken Jan aynanın önünde durmuştu. Jenny'nin büyük sepetini gördü.

"Meyve bahçesinden elma toplamama nter onun Jenny! Böylelikle o kadar uzun bir yolu yürümemiş olurum."

"İyi fikir," dedi Jamie, kardeşinin top haline gelmiş vücutuna bakarak. "Yolda yuvarlanmamı istemeyiz."

"Ben seni jüridi olduğun yerde yuvarlarım, Jamie!" dedi Jenny sakın bir sesle, bir yandan da rahat güldürücü göz lan'ın çekimini tutuyordu. "Hayatınızda bir kere ne yaparsanız bu küçük adamı da yanınızda götürün. Bayan Crook çarabı nede, onun yanına bırakabilirsiniz." Esteklenne yapışık, "Çak! Çak!" diye bağırıp duran Jamie'den kurtulmaya çalıştı.

Dayısı söz dinleyerek küçük yaramaz belinden tutmuş gibi kaldırarak kapıdan çıkardı, baş aşağı duran oğlan zevkten gülmeye başlamıştı. "Oh," diye selâlandı Jenny mutlulukla, alın çerçevesi aynada kendini inceliyordu. Parmakları dikkatle kaşlarını düzelttikten sonra elbisesinin boynunu açıp kalmış düğmeleri ihkledi. "Son düzeltmelerini şimdi"

delirip bacağına tımanan biri olmadan yapabilmek baş bir işti. "Bazı günler değil yalnız kalmak, tıcar edilmeden bir kelime etme fırsatı bile bulamıyorum."

Yüklerini hafifçe kozarmıştı, sırtı saçları mavi elbisesinin altında pırl pırl parlıyordu. Tanıma gülümsemedi, kalverengi güdeleriyle karısının güzel görünümlüne acıacak bakışlarla baktı.

"Bugün Claire'le konuşmak için vakit ihtiyacı olanak sağlanıyor," dedi.

"Şu ana kadar büyük bir kibarlıkla buzi dinledik, Jenny! İhtiyaçları seninle konuşmaya kalkışma. Bunu yaparsan Jamie ve ben onu yengimeden ilk arabaya binip Londra'ya kaçırırız."

Jenny portakalların hafifçe ocağı burnuna vurup omuzları daldırdı.

"Sen hiç benim sakına hayattın. Londra'ya gidecek ilk araba numundeki rivanda yolu çıkacak. O zamana kadar bize çoktan ulaşmış olur. Haydi, artık git, Jamie dışarıda seni bekliyor."

Erkekler dışarıda işlerini hallederlerken bir Jenny de onların odasında oturdu. O dikti dikti, ben de içtikten sarı renklere göre ayırdın.

Karıdan bakıldığında dostça sohbet eder gibi görünüyorlardı, aslında kimiz de son derece dikkatli cümleler kurup yan gıcık buluruzuz sözlerle meğaldık. Jamie'nin dilası, Jamie'nin karnı. Jamie aslında düşüncelerimizin dile getirilmeyen ortak noktasıydı.

Çocukluklarında paylaştıkları şeyler onların arasında mükemmel bir bağ oluşturmıştı, bu güçlü bağ zamanla onları bir gıcık düşüncemiydi. Jamie'nin yokluğu, içte bırakılan yarımlar ve aslında gelen evlilik, bu bağın biraz yıpranmıştı. Jan'la olan bağ ise oldukça uzun bir zamandan beri ince ince erimiyordu, ben her şeye daha çok yem dâhil olmuştum.

Sohbetimiz çok gündelik şeylerden bahsediyorduk gibi görünüyordu ama her bir cümlemizin söylenmeyen satır araları vardı.

"Anımsız olduğundan beri eve seni mi bekliyoruz?"

"Ah, evet. On yarımdan beri."

Onu küçük yagudan beri ben besleyip büyütüm. Benim için
anık olduğun bu adama sen iyi bakabilmek miin?

"Jennie senin iyi bir doktor olduğuna şüpheli."

"İlk karşılaştığımızda onun omuzunu yemine takmışım."

Evet, bunu yapabilmek güçtür ve sen de ne de güçlüsün. On
yı bekledim.

"Çok kısa bir sürede evlenmişsiniz."

Ağabeyimle parayı ve arzuları için mi evlendin?

"Evet, öyle oldu. Tören anına kadar onun onun soyadı bile
miyordum."

Onun bu bölgenin yeni olduğundan haberi yok, ama o da
olduğu için evlendim.

Sabah bu şekilde geçirdik, hafif bir öğle yemeğinden son
akşamı üzerine doğru daha değişik şeylerden konuşmaya baş
ladık. Biraz dedikodu yaptık, birbirimizin ölerek ölmemesi gibi
yaparken fikir alışverişinde bulunduk. On yagudan ben bu
le büyük bir evi çekip çeviren, kardeşinin yok olup, beş
ölmesinden sonra bölgeyle de alışılmayacak baştan bu kadar
hafife alınmak büyük aptallık olurdu. Onun benim halime
düşündüğünü çok merak ediyordum ama o da kardeşini de
yönelimleri gözlemlemek çok başarılıydı.

Şömine rafının üzerindeki saat beşi vurunca Jennie sus
tu. Geriye, elinde onarmakta olduğu giysi, karnının üzerine
kayarak yere düştü.

Bazen kollar ve hantal hareketlerle onu almaya uğraştığını
de yere diz çökün.

"Sen bırak, ben alırım."

"Teşekkür ederim... Claire." Adımı ilk kez kullandığı
zinde utançla bir gülünseme vardı. Ben de ona gülümsedim.

Sohbetimize kaldığımız yerden devam etme arzusuyla
kâhyası Bayan Crook'un odanın kapısından uzun burnu su
tarak endişeli bir tavırla küçük Jennie'yi görüp gözetmiş
sormasıyla birlikte son buldu.

Jennie şını çekerek dikisini bir kenara bıraktı.

"Yine mi ortalıkta yok? Üzülme Lizzie, babam ya da diğer
herkesin. Gidip bakalım mı Claire? Akşam yemeğinden
tenise hava solunak bana da iyi gelecek."

Zorlukla ayağa kalkıp elini karnının üzerine koydu. İsteğe
rak ses ses güldü.

"Daha üç hafta var ama artık dayanamıyorum."

Yavaş yavaş yürüyerek dışarı çıktı. Jennie buna daimi
nabarı ve papeli göstererek yapıldı bikklykını anladı. Parkta
nabarıda mıydı edilmeyi.

Güvercinliği doğru ilerlerken çardaktan gelen seslen
diydik.

"Küçük yarımız işte orada!" diye söylendi Jennie. "Ben jüri
onu buldum buldum!"

"Bekle bir dakika," diyerek elini koluna koydu, oğlunun
arından arkasından tanıdık boğuk bir ses daha geliyordu.

"Sakna canını evlat," dedi Jennie'nin sesi. "Öğreneceksin.
Biraz zor, bunu kabul ediyorum. Senin bunu alı dıngenden
henüz yeterli kadar uzaklaşıyor."

Kızdan başını utarması, onun bir kütüğün üstünde otu
rup küçük Jennie'nin bol gömleğinin kenarlarıyla oynaması
olduğunu gördüm.

"Çocuğu ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Genç Jennie'ye ayakkabı almadan işime sanırım işte
yörüm. Dayısı olarak en azından bunu yapabileceğimi düşün
düm."

Tek kapını kaldırarak, "boş konuşmak çok kolay... Ben
dayısı ona human nasıl yapılabileceğini göstererek anladım,"
dedim.

Jennie utandı. "Ona birkaç göster yaptım. Sonucunda
küçük bir kaza oldu." Yeğeniyle birbirlerine suçlayın bakışları
bakıldı. "Hiç bana bakma," dedi yeğeni. "Hepsi senin suçun,
seni kopardıman gerektiriyor söyleydim."

"Ölüm," dedi Jennie kardeşine ve oğluna bakarak. Küçük
Jennie gömleğinin emeklerini kafasına çekti, büyük olan ise ar
tırdı, neçeli neçeli utandı. Yerinden kalkarak üzerindeki kilet
amaledikten sonra yeğeninin başını tutup eve doğru geçirdi.

"Her şeyin bir zamanı vardı ve bu zamanı beklemek gere
ki." Yeter kadar çalıştık, jüri gidip yikansağı Jennie ve seni
-Tanrı'ya yükür - yemek zamanı gelecek."

Ertesi gün Jamie yapılması gereken acil işlerini bitirip sonra akşamüzeri bana vakit ayırıp evi gezdirmeye başladı. Bu 1702 yılında yapılmıştı ve yapıldığı dönere dayandığını düşünmüy, modern bir yapıydı, sınıma problemi çözümlerle çözülmüş, mutfaka kocaman tuğla bir fırın inşa edilmiş, bütünü n. Zemin kattağı giriş, merdiven boşluğu ve salondan duvarları resimlerle donatılmıştı. Yer yer pastoral manzaraları ve hayvan resimlerinde vardı, ama tabloların çoğunluğunu aile üyeleri oluşturuyordu.

Jenny'nin genç kızken yapılmış bir resminin önünde buldum. Bahçe duvarının üzerine oturmıştı, arkasında kulübe vardı bir asma vardı. Önünde kalan duvarın diğer bölümüne üzerinde bir kuş ordusu vardı, seçerler, bir arde, bir arde, bir arde, bir arde, gülen salubelerinin etrafına neyi içinde toplanmıştı. Bu diğer ciddi aile fertleri ve akrabalar resimlerinden oldukça farklı bir resimdi. Diğer resimlerin hepsinde potansiyel hayvanları oldukça yüksek griyler içinde boğulmuş gibiydiler.

"Onu ainsin yapmıştı," dedi Jamie hangi resme bakıp görünce. "Merdiven boşluğunda da yapmış olduğu mottodan birkaç tane aidi, burada yalnızca bu iki var. Onu bana severdi." Parmagını tıvaldeki asma yapılarının önünde gezdirdi. "Bunlar Jenny'nin evcilleştirilmiş kuşları. Ben sokatılmış ya da kanadı kırılmış bir kuş bulan ama gülmek, gülmek hoştu bu kuşları elleriyle besleyip eğiliyordu. Kendi bana hep lan'ın hatırları." Parmagını, dengeyi korumak için kanatlarını açmış sahibesini hayranlıkla seyreden salubesi üzerine koydu.

"Çok kötüsun Jamie," diyerek bir kalığa atım. "Sana min yok mu?"

"Evet, var." Beni karşı duvarda, penceresin yanındaki resme götürdü.

Bu resimde ekoselere bürünmüş iki kız kafası vardı, bir

man bir geyik avcısı köpeğin önünde oturuyordu. Bu Brian'ın dedesi Narn'ın eliydi. Jamie on bir yaşında küçük hastahane'den almış ağabeyi Willie'nin duvarında oturmuş, bir elini de köpeğin kuyruğuna koymuştu. Bu resim yapıldığında herhalde iki yaşındaydı.

Jamie, Leech'un dijuna yaptığımız yolculuk sırasında bir gece ateşin önünde otururken bana Willie'yi anlattı. Bana arabadan koray ağabeyi oynadığı küçük yatağı çıkarıp gösterdiğini de hatırladım.

"Willie onu bana beşinci yaş günümde vermişti," dedi onu sevgiyle okuyordu. Bu küçük görünümüne bir yalandı, çok büyük karneleri ve omuzları vardı.

Jamie bu küçük objeyi bana vermiş, bakıştan sonra gen ve zihin merakla sormuştum.

"Alında bir şeyler yazıyor, nedir o? S-a-w-n-y Sawny mı?"

"O benim," dedi başını utangaç yere eğerken. "Köpek adı gibiydi, benim diğer adının kasaldığını bili, yani Alexander'ın. Willie beni öyle çağırırdı."

Resimdeki yüzler birbirine çok benzeyordu. Bunu Fraser gerçekleştiren son derece samimi ve canayakın sanatçıydı. Jamie'nin yanakları kumcul ve kırmızıydı, burnu ne hali be-bek burnuydu, ağabeyinin ne yüz hatları oturmaya başlamış ve ilerde yakışıklı bir delikanlı olacağını müphemleştiren başlangıç ama bu müjde müziğe geçecek değildi.

"Onu çok mu sevdim?" diye sordum elimi kolumun üzerine koyarak. Şöminedeki alevlere bakarak başını salladı.

"Evet," dedi belli belirsiz bir hayale gülmeye başladı. "Benden beş yaş büyüktü ve onun bir tane olduğunu tanıdım. Hep onu uyardım, en azından izlemeye izin verdiğim sürece bunu yapardım, peşinden ayırmazdım."

Arkasını dönüp kitap rafına derledi. Onu bana yalnız bakanak amacıyla bir süre daha orada durup potansiyel deniz baktım.

Erin bu cephesinden bakınca yağmurun arasından uzaktaki kızıllıkların orada bulunan yeşil sepeyi görebiliyordum. Bana göre adam arkadan sonra bir tavşan deliğinden çıktığını pe-

lı işpeyi hatırlatmıştı. Sadece aklı ay olmuştun, öyküleri henüz
daha uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

Jamie gelip yanımda durdu. Dalgın dalgın yağmuru an-
dırken, "Bir sebep daha vardı," dedi. "Esen sebep buydu."
"Sebep mi?" dedim aptal aptal.

"Seniyle evlenmem için."

"Neymiş o?" Sanırım bunu hiç beklemiyordum, aklı ka-
kında bir şeyler anlatıcağımı düşünüyordum. Bu aklıdan bir
şey için bir yok olmuştun.

"Semi çok istedi." Pencereden bakmayı bırakıp bana dö-
dü. "Semi hayatımda yaşadığım her şeyden daha çok anı-
dıye ekledi yavaşça.

Osa aynı aptallıkla bakmaya devam etti. Sanırım söyle-
mini beklediğim şey bu değildi. Benimi ağrıtmış açık ama bulup
mı görürsen anlamaya devam etti. "Bahama kıyısında kadın
doğru kadın olup olmadığını nasıl anlayacağımı sorayım,"
diye sordu. "Görmek için bunu hemen anlayacağımı söylemişti ki an-
ladım. Looch'a giderken, geçerken karanlıkta o aşkın dudu-
sen göğsünün üzerinde otururken uyandığım anda uyan-
dın. Sen o sırada bana küfür ediyordun. Kendi kendine 'Jamie
her yüzünün neye benzediğini görmüyorsun ama bir a kula-
ğı, ağız, ağız o kadın bu kadın' dedim."

Üzerine yürümeye başlayınca geri kaçıp sırada konus-
tu devam etti. "Kendime 'Semi şu son birkaç saatte de keşif
etti. MacKenzie'nin arasında yaşamaya karar verdiğin an-
tırmı yapıp kemiklerini yerine oturtacak bir kadını evlenme-
ni düşünüyordun' dedim. Ve yine kendime 'boynunu ne-
hi bu kadar çekiliyorsa daha asayişlere dokunduğunda ne-
hi solenon acaba' diye sordum."

İklimlerin etrafından döndü. "Elbette son dört ayın bu
kadın görmekten bir manastırda geçirmiş olmanın da kula-
büydü, seninle karanlıkta birlikte yold alıyorduk." Demek
görmek için seniyle sevgiye devam etti, onu kulağından çık-
mak için uzattığını elinden kurtulmayı başarmıştı. "Böle-
min arasında kocaman popo çok çekirdi." Sol kulağına
darbeden son anda uyulmaya başlanıp aramıza maske ddi.

görmeye dayanamıy o ray gibi sert kulağı bakarak kendine de-
di ki "

Ank kakkabaların tutamıyordu ve ciğerlerinin arasında
nefes alabilmek için durmak zorunda kalıyordu. "Jamie... Bu
kulağıyla bir kadın... Dili de engerek gibi... Poposu desen ya-
kılıyor... Yüzü koyuna henüz ne çıkar?"

Adını üzerine uçurmuş ve ciğerlerini karnına geçirmişti. O yer-
deyken bütün ev sallandı.

"Bana mantık evliliği yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"
İçinde aşk yok mu?" diye sordum. Kulağını kaldır-
dı, nefes alıyordu.

"Ben biraz önce... Oyle dermedim mi?"

Bir kulağıyla omuzlarımdan yakaladı, diğer elini ciğerime al-
tı. Biraz önce kendince öğütler yağdığını düşün-
müştüm. Çimdik amara başladı.

Bu sırada içeri nakış sepetini almak üzere geri dönen Jenny
gülmeye başladı. "Sen ne yapıyorsun baka-
yım Jamie?" dedi bir kaşını kaldırarak.

"Kırmızı seviyorsun," diye cevap vermeye çalıştı Jamie, bir
yusluk kıldırıyordu bir yandan da benimle tepkimeye devam ed-
iyordu.

"Bu iş için daha uygun bir yer bulabilirsin bence," derken
diğer kaşını da kaldır-
dı. "Verdeki kırmızılar kaçına tutacak."

Lillybroch son derece huzurlu bir yerde ama bir o kadar da
kulağı ve işlekti. Herkes sabahın köründe hula için banyo
gidiyor, çileklerle şeker yapıyor, gün batımına kadar devam ed-
iyor, sonra her şey yavaş yavaş duruyor, hava karanlıkta yemek
yiyor ve herkes ertesi sabah yeniden hayata başlamak üzere
yoluna gidiyordu.

İleriye yolunda gidebilmek için buradaki her kadın, her
adam ve her çocuğun yapması gereken bir iş vardı. Bunun son-
ra birkaç yıldır ciğerleri olmadan yaşama durması otonom
tı. An Jamie ve ben de buldık çalışıyorduk. Ancak kulağına son-
belik hakkında yapılmış işlemleri ne anlama geliştiren
biliyordum. Eskiden buna sadece ilginç gelen bu kadın şimdi

Değirmen

Yeniy yarıy malikînerinin içinde yapacağım işleri bulmuştum. Jenny artık kırsacıların evlerine kadar yürüyebilmek durumundaydı. Osun bu ziyaretlerini üstlendim. Bazen yamaçlardan birini alıyordum, bazen de Jamie ya da Ian'la beraber yürüyordum. Yanıma yiyecek ve ilaç alıp hastaları evlerinde götürüp tedavi ediyordum, onlara daha sağlıklı ve temiz yapımları önöncülerinde bulunuyor, karşılığında da farklı şeyler alıyordum.

Lallybroch'ta evile ve dışarıda yapabileceğim her işi yapıyordum, daha çok bahçede çalışıyordum. Evim gladiolus bitkileriyle yarı ıtır gıfali otlar bahçesi ve palgam, lilyana, kaktüs ve süs çiçekleriyle yetiştirdiği bir bostanı vardı.

Jamie her an her yerdeydi, çalışmaya odasında bekletiliyor, tarlalarda kırsacılarla konuşuyor, Ian'la buluştuğunda olarla ilgileniyor ve aradaki açığı kapatmaya uğraşıyor. Ben görevi olmamdan çok, sevdiği için yapıyordu. Kim bir an sonra buradan ayrılmak zorunda kalabilirdik. Yokluğunda benim yolunda gitmesi için çalışıyordum. Hırsızlık gibi bir işe nene kadar işler yolunda gitmiyordu.

Kendimi evimdeymişim gibi huzurlu hissediyordum. Jenny'nin keyifli sohbetlerinden, Ian ve küçük Jamie ile Lallybroch topraklarından ayrılmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Bir sabah kahvaltının ardından Jamie avlağa çıktı ve Mack'in yatmakta olduğu an görünce üzere valinin diğer yanına geleceğini bildirdi.

Jamie kollarını çırarak bütüneye bakmaya başladı.

"Bunun güvenli olduğunu düşünüyör musun Jamie? Geçtiğimiz ay boyunca her yerde İngiliz devrişçileri vardı."

Jamie emir vererek ikemdesinin arkasına geçirdiği çekimciyi aldı.

"Dikkat ederim."

Kullanıyordum odunlarıyla dolu Ian, "Ah, Jamie," diye bağırarak sözlerine devam etti. "Bugün senden değirmeni bir bakmamı isteyecektim. Çoktan oradaydı ve dışarıda bir sorun olduğunu söyleydi. Şöyle bir baktım ama bu işi düzeltmek de bulamadım. Sanırım aralarınıza bir şeyler sıkıştı, ama sorun ne zaman burada olmuştur."

Buna gülümseyerek talimatı bacağına vurdu.

"İlan'ya götürürlü halde yürüyüp, ana besebiliyorum ama yürüyemiyorum. Krysia dolanıp suyun içinde biraz çırpımlıyordum."

Jamie kayınbiraderlerinin sözlerine gülerken çekimciyi ikemdesine bıraktı.

"Bu pek kötü bir şey sayılmaz Ian, böylelikle salıhan ayırmış ve suğuk sularda donmaktan kurtulmuş oluyoruz. Elbette gidip bakalım." Buna döndü.

"Sen de benimde gitmek ister misin Saksonyalı? Güzel bir sabah, küçük sepetime de yanına alabilirsin." Daha geçecek bir şeyler toplamak için kullandığımız devasa sepeti baktı. "Gidip tımarını değirtiyim. Bir dakikaya dimerim." Mendircilerden dekişip bearmakları üzer üzer çıkması başladı.

Ian'la beraberimce gülmüştük. Elakı ırmı ona uyuyor daha da Jamie'nin konuşmasını görmek onu müddet üzmüştü. Yürümekten başka hiçbir şey aklımdan geçmiyordu.

"Yemden onunda olmak çok güzel," dedi.

"Keşke burada kalabilseydik," dedim bir türlü.

Kahverengi çizgili pamuklu baya baktı. "Hemen gitmeyi düşünmüyorsunuz değil mi?"

Bizim salıdık. "Hayır, hemen değil. Ama kan yağmadık önce buradan ayrılmamız gerekiyor." Jamie Beauty'ye gitmesini en iyi çözüm olduğunu kararlaştırmıştı. Oram Fraser Massimo

ana bölgeydi. Dedesi Lord Lowat'ın bu bir yedinci oğludur. Benim doğumuyordu, olamasa bile en azından Fransa'ya gitmiş ve yardım edebilirdi.

Bana iç rahatlığın bir şekilde bapını salladı. "Anlatın, bana buna daha birkaç hafta var."

Mükemmel bir sonbahar günüydü, manzara her yönde ve her tarafta vardı. Mevsimin son yaban gülüne ve bu taraklarını gördün kaçırmamak için solukta ederek yatağına yarıyorduk.

"Osimizdeki hafta yeni üç aylık hesaplamaya gireceğim," dedi Jamie. "Yeni elbisen o zamana kadar hazır olacak mı?"

"Öyle umuyorum. Neden bu özel bir gün mü?"

Bana gülümseyerek bir solucan otunu kapamak için bulaşmış olduğum sepetimi aldı.

"Bir anladım evet. Colum'ın kızı kadar güzelliği değil, ama o gün Benim Lallybroch'ı karacılık karacılığı ödemesi için ve Lallybroch'un hanımına saygılarını sunacakla."

"Senin bir İngilizle evlenmiş olmana çok şaşırmışlar."

"Bir kısmı büyük bir hayal kırıklığına uğramışlar. Elin Kalesi'ne götürülmeden önce kur yağdığını birkaç kez mi?"

"Burardan bir kızla evlenmediğin için pişman mı?" diye sordum.

"Sen elinde budama makasını tutarken sana 'evet' cevabı vereceğini sanıyordun çok yandırıyorsun, ama ben yemin etmişim derim."

Budama makasını yere bırakıp ellerimi de yatağına atarak vermemisi bekledim. Bir süre sonra beni bırakıp dışarıya gitti. Benim aklımda dalgıç geçiyordum. "Senin o kadar iyi bir bakıcı kalmanı nasıl beğendiğin gerçekten çok merak ediyordum. Lallybroch'taki kızlar bu kadar mı sade?"

"Hayır," dedi gözlerini kısıp güneşe bakarken. "Bana 7 tınılımı alında bulam. Bazı geceler birlikte ayağına girecek büyük konular üzerinde konuşurdak. Cansel dandiklerim kızı dandik göstermeye başladığı yaşı gelince bana bir elbise alırdım soluklarından sonuna kadar sorumlu olmanı gerektirirdi."

Bu kadına özen gösterip korumak da erkeğin görevidi. Ben böyle bir sorumluluk almaya hazır olmadığımı hissettiğim için karpıdaki kadına böyle bir yük yüklemeye hakkım da kendimde bulamırdım."

Bapını çevirip arkamızda kalan eve ve ailesinin gömülü olduğu küçük mezarlığı baktı.

"Bana bir erkeğin işi olduğu kadına yitirmişim dandikteki en güzel şey olduğunu söyledi," dedi yavaşça bir anda. "Sana bana gülümsemi, mavi gözleri gökyüzüyle aynı renkteydi."

Pymagim yanından geçene doğru girdim.

"Telesmek için bu kadar çok bekleyeceğim bilecek seni bu kadar zorlamazdın," dedim.

Jamie sırıttı, hafif esen rüzgâr eteğini havalandırıyorlardı.

"Kilise masrubiyyon yapmanın günah olduğunu söyledim ama benim düğün bir anıman gerçek anlarda tırsalı bir kadın kullanmak yerine kendini kirli bir cemesi gerektiriyor."

Kalibahaları durdurmayı başarmıştım. "Hayır, bunu sormayacağım. Her şeye rağmen bu kadar kalmanı beğeniyordum."

"Hen Tane'ya hem de babama sadık kaldın fakat onları. On den yagına girdiğin zorlarda için açıkça kalman düşünmeye başladığın ama tam o zamanlarda Dougal'ın yanına girdi."

"Orada kızlar yok muydu? Dougal'ın kızları olduğunu biliyordum."

"Evet, hem de dört karı var. Bana küçükleri ve bakacak halkan vardı. En büyükleri gerçekten güzel bir kızdı. Benden bir ya da iki büyükleri. Adı Molly idi. Benim ona olan ilgim pek beğeniyordum sonuna. Akşam yemeğinde onu seyrederdim, sonunda bana hasta olup olmadığını sordum. Hastayım değil yatağa yatacalıyım, dediğim de ağrıya kapattım."

"Neden böyle kaldığını anlamaya başladım," dedi en sonuna.

çekan yükseklerden geçebilmek için öğleleri yakan otları
"Ana bütün kızlar onun gibi davranmış olamaz."

"Hayir," dedi bana rahat geçmem için elini uzatırken "bu
yir, davranmadılar. Molly'nin her kucağı Tabitha'da dola-
dığınımıştı." O günleri hatırlayarak gülümsedi.

"Tibby, ilk oğlumu kızdı. Doğruyu söylemem gerek-
beni ilk öpen kız rydu. Ağlılan manderaya onun için de ben-
pınım arkasına kestire de öperim diye planlar yapıyordun. Ben
onun ucaya geldiğinde iki elim de dolu olduğu için kapıya
beni önden geçirdi. Kapının arkasına kestirelen ben olmuştum.
Tibi parmak ucuna kalpik kulaklarını yakaladı ve ben öpmek
başladı. Süz tabu ki dokuldu."

"Unutulmaz bir ilk deneyim olmuştun," dedim gülüm-
serek.

"Onun ilk seferi olduğuma hiç sanmıyorum," dedi annem.
"Benim bildiklerimden çok daha fazlasını biliyordu. Geni-
şerla pratik yapamadık. Bir ya da iki gün sonra annem bizi
de yakaladı. Bana ters ters bakıp Tibby'ye gidip sarımsak
masını söyledi. Ama bundan Douglas'a bahsetmiş olmalı."

Dougal MacKenzie'nin kızının onarına bir lek: gülüm-
serek karşılık neler yapabileceğini tahmin bile edemiyordum.

"Bunu düşünmek bile istemem," dedim utarak.

"Ben de," dedi Jamie titreyerek. Bana yan gözle baktı ve
mıgıttı gitti.

"Genç erkeklerin sabahları nasıl uyandığını bilmi-
sen uyandıklarında... Eee... Yani..." Kızartmaya başladım.

"Ever, bilirsin," dedim. "Yirmi üç yaşındaki yal-
tıt de biliyorum. Farkında değil miyim sanıyorum. Sabahları
bunu sık sık hatırlatıyorsun."

"Hımm. Neyse Tabitha'nın annesinin bizi yakaladığı gün
ertesi sabahında, şafak süerken uyandım. Rüya-
mıydı - Tibi's annesini değil - ve penumam ızın-
k olduğunu hissedince çok şaşır-
dım. Bu benim elim değil."

"Tibby'nin eli değildi herhalde?"

"Hayir, değildi. Babasının kiydi."

"Dougal mı? Ne diyorusun?"

"Görlerini kırmamı açmışım, bana gülümsedi, çok ka-
bardı. Yatağı o sırada, dayı ve yeğeni, baba baba vatan ve oğul
yumu olarak her bir salihet yaptık. Benim orada yaşamamdan
ne kadar mutlu olduğuma, onun oğlu olduğuna için beni oğlu
yumu kışkırttığını filan anladım. Aden de beni çok sevdi.
Kızların bunu karşı olan masum sevgilerini kusmaya kullanan
ben olmanın çok kötü bir şey olduğu ama o benim böyle bir şey
yapmamı istemedi çok emindi ve bana güveniyordu."

"Aden'de ben yapıyordum o konuşuyordu, bir eli kamasının
diğeri de benim değerli toplarımın üstündeydi. Ben 'evet, dayı',
baya dayı'dan başka sözcek serf etme imkânını bulamıyordum.
O konuşmamı bitirip odadan çıkınca, yorgunum dımsaklıp
kızlardan hayal etmeye başladım. On iki yaşımı göüp Leech'a
güne kadar da hiçbir kızı öpmedim."

Gülümse bana baktı. Saçları her deriyle ırkaltın bağlanmış
ama kısa olan yerleri dışarı fırlamıştı ve güneşle altın gibi par-
lıyordu. Leech'dan Craig'a Dan'a yapmışlar yolduk sı-
rada ben bilmiyordum, ruğünim altında mutlulukla uçan son-
bahar yapraklarına benzeyordu.

"Yi sen, benim güzel Saksonyalı mı?" diye orda utarak
"Senin peşinde dolayan küçük delikanlılar var mıydı? Utan-
gı odaları kaçır mıydın?"

"Senin kadar değil," dedim, dikikah konuşuyordum. "Sokak
yığdıydım."

"Ulu Tanrım. Şanslı delikanlı kimsi?"

"Rehberim oğluydu. Minir'daydık. O da dokuz yağındıydı."

"Bundan dolayı seni suçlayamam o zaman. Yoldan çık-
mış bir adam ya da bir barbar değilsin en azından."

Değirmene yaklaşıyorduk, çok güzel görünüyor, son me-
diteranından ayağı kırmızı aksamalar oryoydu, yeşil kapınlı
yağın için girmeye için açık bırakılmıştı. Sular çalıyorlar sü-
krişin altında çiçeklerle akıyordu. İçinde ödekliler vardı, güneş
ışınlarına bağlayan yaz ödeklileri dinlemek için burada duruy-
lardı.

"Bak," dedim tepede durup elinde Janin'yi de dördürük.
"Çok güzel görünüyor mu?"

"Tekerlek dönerken çok daha güzel görünür," dedi ve baktı ve güldü.

"Evet, Sakimiyale. Burada çok güzel bir yer. Zaten bu burda yüzerdim."

Biraz daha aşağı inince değirmen havuzuna daha girmek başladı. Oradaki oğlanlar da. Dört delikanlı çirçakla suyu çığıklar atarak birbirlerine su sağlıyorlardı.

"Berr," dedim onları seyrederken. Hava sonbahar ışıltısıydı ama yanına alımsı alımsı olduğunu için muayyen. Görmek bile kanımı donduruyordu.

"Oyle mi?" diye sordu Jamie. "O zaman sen her zaman yam."

Sudaki oğlanları süzdükten sonra beni orada bekleyen kadın kestone ağacının gölgesine çekti ve sarıldı.

"İlk üptüğüm kez değilsin," diye konuşmaya başladı. "Sana yemin ederim ki sonuncusun." Başını yukarı kaldırarak doğum yüzüne doğru eğdi.

Değirmenci dışarı çıkınca Jamie hızlı hızlı tanrıların suyun kenarında bir banka oturdum. Jamie birkaç dakikamın anlatıklarını dinledi. Değirmenci tağı görünce durdu. İçeri girildiğinde Jamie bir süre havuzun kenarına baktı. Sonra kararını verip suyunmaya başladı.

"Yıplanabilecek başka bir şey yok," dedi hızlı dinledi. "İlahtı, çarın suyun içindeki kısmına bir şey sıkıyım. Sesini otu..." Benim çıkardığım sesin sebebi merak ediyordum. Benim yerden döndü.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır... Benim gibisini görmedim!" Boşlukları baktı. "Söyleyemiyi başardım. Suyu gireceğini önceden biliyordum. Altiya bir zamanlar karmızı olduğu belli olan suyun malarından dolayı değişik renklere sahip çok esdi, bu da suyun giymişti. Bu don bir zamanlar karın kısmı Jamie ile bir daha geniş birine aitti. Kalçaları hafif boldu ve "V" çukurluğu seni olan karın kısmı Jamie'nin dış kısmının üzerinden çıktı. Aşağı sarıyordu.

"Büyükbabanı mıydı?" derken kolumuna engellemeyi bıraktım. "Büyükbabanımı de olabilir."

"Babanı mı," dedi burnunu havaya kaldırarak. "Karnım ve karnıların önünde suya çığlık bir yumurtı gibi girmeyi beklemiyordun herhalde?"

Gururlu bir tavırla gereken malzemeleri toplama havuzuna girdi. Tekerleğin yakınına kadar yüzeyden ilerledi, orada durup denin bir nefes aldıktan sonra suya daldı, son girdiğim şey arkamda yitmiş karnımı don oldu. Değirmenci kalın bir pençeden çıkarmış, omam başının yüzeye çıkışı arada derinlikle belkire çıkarırken sarımsı cömçler söylemekte meryoldu.

Havuzun kenarı kalın su bükleriyle dolmuş, değirmenci kökünü çekmek için kullandığım çubukunda beyaz çığlık bir ıncı ilemeye başladım. Sepetimin yanına olmak üzere, kenardan gelen bir okuzluk sesi duyuldu.

Okuzluk yağlı bir kadında ya da öyle görünüyordu. Adlıken yapılmış bir sapaya dayanmıştı, yarı yıldır aynı gysileri görüyor gibiydi. Bu anko ufacık bedmine bol geliyordu.

"Günaydın," dedi başını hızlı hızlı sallayarak. Başında saçının çoğunu örileyen kolalı bir keş vardı, birkaç tane gri saç elna gibi yanaklarının yanına düşmüştü.

"Günaydın," diyerek doğrultmaya çalıştı, o bana birkaç adım daha yaklaştıktan sonra asaletle önünde reverans yaptı. Yenden doğrulabilmesi için içinden dua etti.

"Ben," diyerek konuşmaya başladım ama o başka bir şey söylemeden beni durdurdu.

"Sen yeni hanıma olmalısın. Ben Bayan MacNab - bir tün gırlarım bana Büyükbabanı MacNab demeyi tercih ederim." Karın ellerini uzatarak sepetini kendisine doğru çekip içine baktı.

"Değirmenci kökü, bu okuzluğa iyi gelir. Ama bunu kullanmanı hiç tavsiye etmem yavrum." Kahverengi bir kökü gösterdi. "Zambak kökü gibi görünmüyor ama değil."

"Nedir o?" diye sordum.

"Yıldızlı. Bir taneus yediğin anda tılları dikersin." Kökü sepetten alıp suya fırlattı. Sepeti kucığına alıp içindeki diğer her-

kaları incelemeye bağladı. Ona hem hayranlık hem de biraz sızıldak bakıyordum. Sonunda tatmin olmuş bir şekilde bana uzattı.

"Bir Saksonyalıya göre hiç de aptal değilsin," dedi John. "Kestere ile kuzu budunu birbirinden ayırdığını, bir nefes daha alıp yerinden suya girmişti. "Benim için sadece güzel yüzün için evlenmemiş olduğu ortada."

"Teşekkür ederim," dedim sözlerini bir kumpandan çıkarmayı tercih ettim. Yaşlı kadının keskin gözlü kumaş dikiliyordu.

"Hâlâ bebek yok mu?" diye sordu. "Ahududu yaprakları bu çorüm getirir. Onu ve bir avuç dolunay kuşburnunu karıştırırsan dolunay olmadan önceki bir hafta süresince iç. Dolunay'dan sonra aya dönerken de diken üzümü iç."

"Ah, güzel ama..."

"Reisin bir ricam olacaktı," diyerek sözlerine devam etti yaşlı kadın. "Şu an meşgul olduğumu görüyorsun ki şunu sana söyleyeceğim."

"Pekâlâ," dedim usulca, onu susturana inkârın yoktu.

"Büyük torunum," dedi mermer gibi parlayan gri gözlü bana dikerek. "Bu Robbie olanı, toplandı on altı torunum ve üçünün adı Robert. Birine Bob, diğerine Rob buna da Robbie diyoruz."

"Tebrik ederim," dedim kabarca.

"Reisin onu ahurlarına seyyis yamağı olarak almaması istenir," diyerek devam etti.

"Ben onun adına..."

"Sorun babası, anlatabiliyor muyum?" dedi bana dikerek. "Biraz sertlikten bir kötülük gelmeyeceğine eminim ama o çok sık sopayı eline alıp oğlana basar vermez. Çocukta yerinde durmuyor bunu hak etmediğini pek söyleyemeyiz ama oğlana tabakları sadece fazla bir parça pide aldığını söyleyince de elini kaldır bir çuvala ocağın önüne düşmüş görürsün."

"Robbie'nin babasının ona vurduğuna mı söylersiniz?" diyerek araya girdim.

Yaşlı kadın başıyla onayladı, zekânı hoşuna gittiği. "Evet, annen bunu söylüyor. "Elini havaya kaldırdı. "Normal şartlar altında böyle bir duruma asla müdahale etmem. Bir adam oğlunu nasıl yetiştirmek isterse öyle yetiştirir. Ama Robbie benim için biraz özel bir çocuktur. Bunu söylemek son derece utanç verici ama babasının ayyağ olmasın oğlunun suçu değil."

Hayret parmağına sıyarız gibi havaya kaldırdı. "Ronald'ının babası da zaman zaman bir iki yudum içerdi. Ama buna ya da çocuklarına el kaldırmazdı - yani ilk kaldığından sonra bir daha yapmazdı," diye ekledi hemen. Bana göz kırptı, yanakları ayağı gilye, onun gençliğinde oluğuca çekici ve hoş bir kadın olduğuna düşündüm.

"Bana bir kez vurdu," diye ısrar etti, "ve aresin içinden demirin kapıyağı gibi kufasına geçirdim." Ben gen sallanarak gülmeye başladım. "Onu öldürdüğünden emindim, banyo kucakına alıp da bir kadın olarak iki çocuğu nasıl doyuracağımı düşünerek geçirdim. O sırada ayıldı ve o günden sonra bana da çocukları da bir daha asla el kaldırmadı. On üç çocuk doğurdum," dedi gururla. "Onunu büyüttüm."

"Tebrik ederim," dedim, bunu içimden gülererek söylemişim.

"Ahududu yaprakları," dedi elini dizime koyarak. "Buna inanıyorum, ahududu yaprakları bu sorunu çözecektir. Eğer çözmese gel beni gör, sana kaluk tohumu ve karpı tohumunu çöğ yemeye de karıştırıp bir içerek hazırlarım. O almanın tohumlarını dışık olarak rahmine düşmesini sağlar, paskalya kabakları gibi bir anda yigirmi."

Kıtararak öksündüm. "Hiçtim, Jamie'nin yani reisin demek istediğin, torununu babasından kurtarmak için şeyi olarak ne almaması istiyorsunuz, doğru mu anladım?"

"Evet, annen öyle. O son derece çalçıkan bir delikanlıdır, reisin ona ne aldığı için asla..."

Yaşlı kadının bir anda yüzü donmuştu. Donup kalınca ben de döndüm. Kırmızı ırbalılar. Altı süvari değirmeni doğru yaklaşıyordu.

Bayan MacNabı hızlı düşünerek ayağı kalıp gidip Jamie'ni

yerde duran gıysıların üzerine oturdu. Etteklerini çözdü.
her yeri örttü.

Suda bir dalgalanma oldu ve arkamdan derin bir ses
duydum. Jamie yeniden suyun yüzüne çıkıyor. Onu bir
söylemeye ya da yerimden kopardırmaya korkuyordum. Ama
ki onun sessizliğinden onun da gelenleri gördüğünü anladım.
Tekrar suya dalmadan önce kendi kendine, "Kahraman" de-
ğini duydum.

Yağlı hanım ve ben kopardırmadan oturuyorduk, yüzleri
mermer gibiydi. Onlar değirmene varan yola giren grims ve
li kadın bana dönüp işaret parmağını dudaklarına götürüp
susmamı tembih etti. Konuşmamalıydım, oralar benim hayat
olduğumu anlamamalıydı. Çamşura batmış köpek suyun içi-
ne yaklaşıyor, ona hayımla anladığını belirten bir hareketle pa-
mamız.

"İyi sabahlar hanımlar," dedi jeflen. O bir odayı an-
Onbati Hawkins değildi, buna çok sevindim. Hala ben
adamları baktım, hiçbirini William kalıcında görmeyen ve
petini omuka tutan parmaklarını buzura kavuştu.

"Değirmeni uzaktan gördük," dedi süvari. "Biz bekleyi-
pierce sırtılabileceğimizi düşündük." Önemünde ekle, belki
keni hangimizce yaptığı belli değildi.

Bayan MacNab soğuk ama kibar bir sesle konuşmuştu
ladı.

"İyi sabahlar," dedi başını kaldırarak. "Yüzük dendi-
geldiyse korkarım hayal kırıklığına uğruvalarını. De-
ğirmeni tekerleği çalışmıyor. Bir dahaki sefere yoluna her
düşüğünde umarım çalışıyor olur."

"Sorun nedir?" Onbati kısa boylu genç bir adam, su-
dilemek ister gibiydi. Havuza ilerleyip tekerleği daldır-
baktı. Tay hakkında son bilgileri Jamie'ye ilemek için ge-
reken başını çıkaran değirmenci onu gördüğü anda sessiz
yok oldu.

Onbati adamlarından birini yardama çağırdı. Çarkı bu-
dugu yerdeki çıkıntıya oturup almanca elyle işleme-
bir

onu umursadı. Onbati çarkı ulaşı ve iki elyle kendini yük-
n yoku. Oradan çarka ulaşmayı başardı. Utanıp onu iki elyle
sardı. Açığı eğilip pencereden değirmeneye tayı elyle döndür-
mesi denemesini söyledi.

Gözetimi kavalıdan uzak tutmaya çalışıyordum. Çarkın ne-
el çarkı hakkında fazla bilgi sahibi değildim ama onun bir
sarı çalışmaya başlayıp yakınında bulunan her şeyi yok ede-
ğinden korkuyordum. Bu büyük ihtimalle boş bir korku değildi
çünkü Bayan MacNab yanımdaki aderlerden birine bir pe-
ye çalışıyordu.

"Jeflen aptal çağır asker. Ya kendine ya da değirmene bir za-
ne gerekcek. İnsanlar anlamadığı işlerle uğraşmamalıdır."

"Ah bunun için üzülmemin bayan," dedi asker sarımsıye-
le Onbati Silver'in babasının Hampshire'da buğday değirmeni
vade. Onbati su değirmenlerinden çok iyi anlar.

Bayan MacNab'le panik içerisinde bakıyık. Onbati bir süre
daha uğraştıktan sonra umup oturduğumuz yere geldi. Tekerleği
ve kuzum yüzünü mesdileyle sildikten sonra bize dön-
a.

"Onu yukarıdan oynatamıyorum, bir aptal değirmenci de
beğence anlamıyor." MacNab'ın yürüyüş sepması ve hüküm-
mü eklemeleri bakıp bana döndü. "Belki de küçük hanım ge-
lip onunla anlaşmamı sağlayabilir."

Bayan MacNab utanıp sökece kolunu yakaladı.

"Gelinimi affettiniz mi gerçekce. Çocukta ölü değdiği gün-
den ben kafasına bir peyler oldu. Zararlı bir o günden sonra tek
kelime bile konuşmadı. Anasının içinde beğeldiği mi."

Onlara bürüne baktım, içinde bulunduğum damında rol
tutmama gerek kalmamıştı.

Onbati'nin canı sıkılmıyış. "Ah, anlıyorum..." dedi. Havuza
ilerleyip kollarını çatarak baktı. Yüzünde Jamie'nin bir saat önce
olduğu olduğu ifadenin aynı vardı, büyük ihtimalle sebze
de yapıldı.

"Buğday çarkı yok Collins," dedi yanındaki yağlı süvariye.
"Sarı grıp onu tutan şeyi ne olduğunu bilmeliyim." Kırıştı
okunu çıkarp gömleğinin kol düğmelerini çözüme bağladı.
Yüzünden korkuytu Bayan MacNab'ın baktım. Suyun altında ne-

fes alabilecek bir yer bulmuş olmalıydı ama saklamak için bulmuş olduğunu hiç sanmıyordum.

Bir epilepsi krizi taklidi yapmamın duruma ne kadar fayda olabileceğini bulmaya çalışırken tekerlek çanlarıyla dönmeye başladı. Bir ağaç devriliyormuş gibi gürültü çöküyor, adam önce yanını tur döndü, bir an yine sığıp ve ardından normal süratle dönmeye başladı, kaşıkla suyla dolmaya başladı.

Onbaşı soyunmaya bıraktı ve tekerleği sopasına bindirdi. "Şuna bak Collins! Acaba oraya sıkışan neydi?" Sorunun cevabı bir anda tekerleğin üzerinde belirdi. Suyla dolu kaptan birinde kırmızı bir şey vardı. Kaşık yeniden suya girince kırmızı şey kurtulup suya düştü. Jamie'nin babasının eliyle suya yüzmeye başladı.

Yaşlı süvari onu bir çubuk yardımıyla sudan aldı ve onu yanına getirdi. Çubuğu ucunda ölü bir balık varmış gibi tuttu.

"Himin," dedi çamaşırları incileyerek. "Acaba bu neydi?" dedi? Aksa dolanmış olmalı. Bu kadar küçük bir şey böyle büyük bir sorun çıkarması ne komik değil mi Collins?"

"Evet, efendim." Süvari değişiminin nasıl çalıştığını hiç ilgilenmiyordu ama kibarca cevap vermiş.

Onbaşı bez parçasını elinde çevirip çevirdikten sonra onu silkerék elini onunla temizlemeye başladı.

"Düğü bir kumaş," dedi bezi sakarken. "Ayakkabıları parlatabilirim. Bunu hatıra olarak alacağın Collins." Ömürde nezaketle eğildikten sonra atına ilerledi.

Süvariler gözden kaybolunca havuzun içindeki suları sığramaya başladı. Su canavarı meydana çıkmıştı.

Bütün kuru çekilişin rengi mavimsi dönmüştü, diğer balıklar ne çarpıyordu, ardından ilk kelimelerini çıkarmak için zorlandı. Zaten onlar da işkoçaydı.

Bayan MacNab onun ne dediğini anlamıştı ve ağzı açık kalmıştı. Onu kapatmayı başandıktan sonra resmin önünde eğildi. Onu görece Jamie kayıya doğru ilerlemekten vazgeçip suyun ortasında kaldı, su hilla kalça hizasındaydı. Derin bir nefes alıp diğerlerinin birbirine varmasını engellemeye çalıştı. Onun kommuş bir yosunu alıp suya fırlattı.

"Bayan MacNab," diyerek yağlı koracıyı selamladı.

"Efendim," diyen yağlı kadın bir kez daha eğildi. "Gündüzün öyle değil mi?"

"Evet, Bana rüzgârlı," dedi bana bakarak. Çamaşırları omuzlarına aktı.

"Sizin eve dönmemeniz bizi çok mutlu etti efendim, oğulların ve ben çok yakında sürekli kalmak üzere buraya dönmeyi düşünüyoruz."

"Ben de Bayan MacNab," dedi Jamie nezaketle. "Bunun için teşekkür ederek buna çevirdi. Ona gülümsedim."

Yağlı kadın bu bakışları görmezden gelip ellerini kollarının üzerine koyarak oturduğu yere iyice yerleşti.

"Sizden bir ricam olacak efendim," diye başladı, "Küçük bir şey."

"Buyukanne MacNab," diye gurleyerek suyun kıyaya doğru bir adım attı Jamie. "Benden istediğin her şey yapacağım, yener ki denemeden önce şu gömleğimi bana ver."

Biraz Daha Dürüstlük

Akşamları yemekten sonra genellikle Jenny ve ben *salonunda oturup sohbet ediyor, Jenny'nin hikayelerini dinli-
duk.*

Bu gece anlatma sırası bendeydi, oeslere *karmazı arabanın*
Bayan MacNab'ı anlatırm.

"Bunu biliyor ya çocuk biraz dayığı hak ediyor *ya da
tının eline düşecek.*" Yaptığım Bayan MacNab *uklidi baya-
kurup geçirdi.*

Jenny gözlerinden akan yaşları temizledi.

"Of, çok güzel yaptın. Aslında durumunun o da *bilirdi.
lan onun sekiz oğlu mu vardı?"*

lan buşuyla onu *onayladı.* "Evet, en az o kalar var *Hepin
adını hatırlayamıyorum ama Jamie ve hen gençken onları
lanan, hahik tutan ya da yüzen bir sürü MacNab vardı."*

"Siz birlikte mi büyüdünüz?" diye sordum. Jamie *de
birbirlerine bakarak güldüler.*

"Evet, birbirimizi tanırız," dedi Jamie *kahkahla atarak "ben
babası o zamanlar Lallybroch'un kâhyasıydı, bu iş *gördü
yapıyor. Gençlik günlerimde kendimi sürekli onun *kinine
lan'la dirsek dirseğe oturmuş bulurdum, hana ya da lan *hile
larımıza saygı duymanız gerektiğini, bazen *gürümüş
olabileceğini, içinde bulunulan şartların durumları *nasıl
mevsileceğini anlatır dururdu."******

"Ve hen de," dedi lan, "hazı *durumlarında kendin *de
Fraser'in önünde çite dayanmış bir *zekilde aramı *halkın
Jamie'nin çığlıklarını *duydu bir halde bulurdum."*****

"Aha!" dedi Jamie. "Hiç çığlık *atmadım."*

"Sen buna istediğin adı verebilirsin Jamie," dedi *arkadaş
ama oldukça gururlıcağından."*

"Otu kalomercilerce *uraktan bile duyabilirsin," diyerek *lafta
gibi *benim.* "Bunlar sadece çığlık değil. Jamie *çite dayanmış
durarken bile kavgı etmeyi *başarırdı."****

"Ayakathımız hep Jamie *yapardı. Neden *keneymeyi *sonun
sırtına *min *verselik *hüçbir zaman *bilmezdim," dedi *lan *bayam
sallayarak. "Ben hep *başladığımız *durumdan *daha *kötü *bir *du-
nana *sürüklerdin."****************

Jamie yeniden *kahkahalarla *gülmeye *başladı. "Kaleden *mi
başlıyorsun?"****

"Aynen öyle," lan buna *dönercek *batıyı *göstere, *evin *arkamın-
da *tepede *yükselen *tarihi *yapılan *başlıyorsunlardı.**********

"Bu Jamie'nin en iyi *savunmalarından *biriydi," dedi *güler-
mekten *çevirecek. "Brian'a *insanların *bakış *açısını *değiştirmek
çin *funkeci *güç *kullanmanın *gelişimci *olduğunu *söylüdü.
Bedensel *etkilerin *harharlık *olduğunu, *tekelcilerin *de *nan-
dunun *geçmiş *olduğunu *bildirdi. Dayığın *sonuçlarının *eng-
qleniler *üzerinde *farklı *etkileri *olabileceğini *ve *bunların *her
anını *yapıcı *sonuçlar *doğurmayacağını..."***********************************

Hepimiz *kahkahalara *boğulmuştuk.**

"Brian onu *sonuna *kadar *dinler *mu?" diye *sordum.*****

"Elbette," diyerek *onayladı *lan. "Ben *de *Jamie'nin *yanında
durup *onun *nefes *almak *için *dardığı *anlarda *bayam *sallayarak
onun *söylediklerini *destekledim. Bu *kez *de *Jamie'nin *söyleye-
rek *sözü *kalmayınca *babası *hafifçe *öksürdü *ve *"anladım" *dedi.
Sonra *arkasını *dönüp *bir *süre *pencereden *dışarı *bakın, *elindeki
kaygı *sallayarak *her *şeyler *düşünüyor *gibi *kafasını *sallıyordu. Bir
Jamie'nin *denim *de *söylediği *gibi *dirsek *dirseğe *oturmuş, *ar-
lıyorduk. Sonunda *Brian *bize *dönüp *onu *akıllara *kadar *tutup
etmemizi *söyledi."**

"Bize *birer *süpürge, *firça *ve *kova *verip *kaleyi *göstere," dedi
Jamie. lan'ın *kahkığı *yenden *hüküye *devam *ediyordu. "Onu
dina *enğini *ve *bize *"yapıcı" *bir *ceza *vermeyi *planladığını *söy-
ledi."**********************

"O kale yerdin on sekiz metre yüksek," dedi bu da
"ve çipi da dokuz metre ve üç kati. Oraya bugün oğru
duk, sonra ferçaladık. Bunu yapamaz heç gününce
bugün bile öksürürken oradaki çürümüş yolların koku
alıyordum."

"Üçüncü günde sen beni öldürmeye çalıştın," dedi Jan
"ben o duruma düşürdüğüm için beni öldürmelisin." Jan
başına dokundu. "Kulağının üzerinde hâlâ süngeri
gün zaman olan yaranın izi var."

"Oh, iyi olmuş," dedi Jan, çık rahatsen. "Sen de di ki bu
numu kırmıştın, işte."

"Murray hep skorları aklında tutar," dedi Jamie başını
yarak.

"Şimdi bir bakalım," dedi parmaklarını her iki
ayrıya bağladı. "Sana göre, Fraserlar mı, Campbell
mı, MacKenzie'ler heç ama içten pazarlıklı, Gerçekten mi
Murrayların belirsiz özelliği nedir?"

"Kavgada onlara her zaman güvenebilirsin," dedi Jan
ve güldüler.

"Sen de güvenebilirsin," dedi Jamie kendisi içli
sonra, "Oyun senin tarafında olmasını istersin heç." Jan
den yine gülmeye başladılar.

Jenny kocasını ve kardeşine bakarak başını heç bükme
cekler der gibi salladı.

"Daha yarap bile içmedik," dedi. Dokuzun yarısı heç
işa kaktı. "Benimle gel Claire, bakalım Bryan Creek grubu
nında yememiz için kurabiye yaptın mı?"

On beş dakika sonra elimizde dolu tepelerle kurtul
ırken, Jan'ın konuştuğunu duydum. "Demek beni kurtul
Jamie?"

"Nece kızmadın?"

"Senin olmayı olmadan evlendiğimiz için."

Oturdum yürüyen Jenny salonen kapısını düğme
darda.

Jamie'nin yayılarak oturduğu ikili koltuktan bir
baktı.

gidi. "Siz nerede olduğunuzu söylememişim, geri dönüp dön
meniziğini bile bilmiyordunuz. Siz beni beklediğinizi için
söylüyorum."

Odanın üstüne dayanmış duran Jan'ın yüzünü yarıdan göre
biliyordum. Güzel yüzü hafif asikti.

"O sırada pek doğru düşünmüyordum ama şakat bir adam
olmaz da."

Jamie'nin homurması yine yükseldi.

"Bu bacağın ve iki kolunu bile kaybetmiş olan Jenny sen
den daha iyi bir koca bulamazdı," dedi. Jan'ın beyazlamış yüzü
aşağı pembeleşti. Jamie öksürerek bacakların pufun içinde
ve üstüne yere yuvarlanmayı bir çita parçasını alarak için yine
çıldı.

"Vodanın sesine karşı çıkmak evlenmeyi nasıl hayırdır?"
diye sorarken dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Akl adam," diyerek kızı ona Jan, "bu konuda herhangi bir
şeyin günün var mıydı sanıyorsun? Bir Fraser'a nasıl karşı
kaybederim ki?" Arkadaşını sırtarak başını salladı.

"Bir gün ben arızide çalışırken geldi, yük atması
tutur etmeye çalışıyordum, çamurum içine yamış de
leniyordum. Bir anda onu karpında gördüm, senki her yanında
kalebekler uçuşuyordu. Beni süzükten sonra konuşmayı baş
ladı - zımında ne söylediğini hatırlayamıyorum. Hatırladığım tek
şey bu sözlerinin sonunda beni öptüğü ve inanılmaz bir şip
pelli karpında durup, "İyi o zaman Aziz Martin gününde ev
lenir," dediği." Ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. "Onu
biyle bir şey yapmamamız gerektiğini anlıtarken kendisi bir
mola rahubun karpında buldum. Ben Jenny'yi karam olursak
diye başlayan sözlerini söylüyor ve aklıma daha gelmeyen ke
şifler için yemin ediyordum."

Jamie kâhkahalar atarak koltuğuna döndü.

"Ah, o duyuydu çok iyi biliyorum, insan kendini bir baş
lı baş düşünmüş gibi hissediyor, öyle değil mi?"

Jan gülünce, utançını umutmuştu. "Kesinlikle öyle. O
duyuydu hâlâ hissediyordum. Jenny birdenbire gülmeye ya da bir
tepele karpına çıktığında, karpında küçük Jamie'yi tutarken

çaktırmadan onu seyrediyordum ve "Tanrı bu kadar hoşmu olamaz, bu gerçek değil" diyordum. "Beyin salıyorsa insanı al saçları altına dikülür." Sonra Jenny bana dönüp gülüyordu. "Sırtarak kayınbiraderime bak."

"Bunu altında sen de biliyorsun. Aynı şeyi sana ve Cici bakkimda da görebiliyorum. O... O senin için çok iyi değil mi?"

Jamie onu emeydi. Hâlâ gülüyordu ama gülmesi değişmişti.

"Evet," dedi kısık sesle. "Evet, çok özel."

Bukey ve şarapla birlikte Ian'la Jamie çocukluk anıları baharın anlatmaya devam ettiler. Ian'ın babası William gün baharda olmuştü ve Ian malikânesi tek başına yönetmeye başlamıştı.

"Hatırlıyor musun, babam bir gün kaymağın yanında bu alıp araba tamininin nasıl yapıldığını görmez ve ağlamaya için demirciye götürmüştü."

"Hatırlamaz mıyım, bizim neden kıvrıp dışardığını bir türlü anlayamamıştı..."

"Sürekli, tuvalete gitmek isteyip istemediğini soruyor. İkisi birden yine kâhkahalar atmaya başladılar, hâkimin remiyorlardı, dönüp Jenny'ye baktım.

"Kurbagalar," dedi kısaca. "İkisinin de gönlükden çok beyer tane kurbaga vardı."

"Ovalardan biri gönlüklerden fırlayıp demirhanaya onun düşünce olacağını sanıyordum," dedi Ian.

"Bazı durumlarda babamın neden boynuma kurtarıldığını bir türlü anlayamıyorum," dedi Jamie bu sözlerle.

"Bir gün boynumca bağayıp bağaramayacağına çok üzgünüm."

İki düşünceyle gözlerle gömünce önünde olan kadın la oynayan oğluna baktı. "Oğluma dönmeye zaman gelmiyor bu nasıl yapacağını bilmiyorum. Demek diyorsun ki Yarı o, o kadar küçük ki..." Elyle, yine gönlükteki kâğıdı Ian'a gösterdi.

Jamie adanmış endişeli gözlerle baktı. "En az senin gibi"

ben kadar yarınlar olacak, zamanı bırak. Sanırım ben de bir dönem küçük ve masum görünmüştüm."

"Göründün," dedi Jenny beklenmedik bir şekilde ve kadehin kafasına hafifçe vurdu.

"Bekleken çok tatlıydın Jamie. Beğenim bayındı düşünüyordum. Ben yapından büyük değildin, parmağın ağzında uyurdun, senin çok güzel bir çocuk olduğuna düşünmüştük. Tırtıl yuvastık yanakların ve kâğıt buklelerinde çok güzeldin."

Güzel delikanlı hafifçe kızardı ve beninde göt göre gelmeye çalışarak şarabından kocaman bir yudum aldı.

"Bu çok uzun sürmediği gibi," dedi Jenny. "İlk deneyimi yaptığında kaç yaşındaydın Jamie? Yedi mi?"

"Hayır, sekiz," dedi ayağı yemi bir sudan tutarak. "Çok acıydı. Popomun on iki tane kayış yemiyim ve hiçbirini de yiyemiyordum. Bunu kâğıt yapıyordum." Yeniden arkasına yaslanırken elyle burnunu ovalamaya başladı. Yanakları kızarmış, gözleri parlamaya başlamıştı.

"Bunun ben toparlanana kadar babam benden uzaklaştı bir kızın üzerine oturmuydu. Ben büyümeyi bırakıp burnumu düşünmeye başlayınca beni yarıya çaktı. Söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Bunu zaman gelince sen de Jamie'ye uygulatabilirsin istersen." Jamie o günü hatırlarken gözlerini yarıdı.

"Ben dişlerinin arasına aldı ve yürüne bukasını açtı. Bu iki Jamie. Bunu sen büyüyüp adam olana kadar belli de en kez daha yapmak zorunda kalacağın," demiş ve sonra kâğıda atmıştı. Ben inatçı ve dikbağı olmaya devam etmişim sürece babam da bana bunu yapmaya devam etmişti."

"Bana. Bazen yaptığın şeyi göre seni düşünmek hepense bile geliyor. Ama çoğunlukla gömüyün, bunu düşünmek yapmak zorunda kalıyorum. Şunu hiçbir zaman unutmam delikanlı, bir bato yaptığın anda bunun bedelini popon öder," demiş. Sonra bana sarılıp, "Sen çok cesur bir çocuksun Jamie, her şey ve annen sana bakın," deyip göndermişti. Ona bir şeyler söylemek için ağızım açıldığında da, "Bunu düşünmem gerektiğini biliyorum ama annen"

bunu yapmak isteyecikti. Git ve ona bunu yapar' demişler de annemin yanına girmiştim, o da bana regül çanak vermişti."

Jenny kahkahalar almaya başlamıştı. "Bunu benzersiz dedi. 'Babama bunu hep anlattır, seni ilk kez döndüğünde orada birdenbire durup onu beklemişim' "

"O yanına gelince de, 'Baba sana bir şey söylemek istiyorum. Bu sefer yaptığın şey hoşuna gitti mi?' diye sormuşum ki, 'Hayır,' demince başını sallayıp, 'İyi, benim de pek hoşuna gitti,' demişsin."

Hep beraber güldük. Jenny başını sallayarak kardeşini hatırladı. "Bu hikâyeyi anlatmayı çok severdi. Hep ölümünün sonundaki olaylarını söylardı."

Jamie'nin yüzündeki mutluluk bir anda sönüştü ve dudakları üzerinde duran ellerine bakmaya başladı.

"Evet," dedi kısık sesle. "Oyle de oldu zaten..."

Jenny de lan deliği içerisinde birbirlerine bakıldı. Bir an ne diyeceğini bilmez bir şekilde ellerine bakıyorlardı. Olan bir tek ateşten gelen çıtırtılar duyuluyordu. Jenny lan'ın kulağına sonra bardağını bırakıp Jamie'nin dizine dokundu.

"Jamie bu senin suçun değildi."

Jamie başını kaldırıp boş gözlerle ona gümlemeye başladı.

"Oyle mi? Peki kimin suçuydu?"

Jenny derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. "Benim."

"Ne?" Anlamaz gözlerle ona bakıyordu.

Jenny'nin yüzü aklıda ama kararlı tavırda.

"Babama ve sana olanların aslında benim suçum olduğunu söylüyorum."

Jamie elini onun elinin üzerine koydu ve onu okudu.

"Saçmalıyorsun," dedi. "Sen beni kurtarmak için elinden geleni yaptın ve haklıydın, eğer Randall'la birlikte işin gitsen ben oradaki öldürerdim."

Ağabeyinin yüzünü inceliyordu, alnında kırışıklıklar beliriyordu.

"Hayır, Randall'i eve götürmüş olduğum için hiçbir pişmanlık duyuyorum. Bana tavırlar etme de diyimlerden... Ama böyle bir şey olmalı. Sorun bu değil." Derin bir nefes aldı, gülmeye başlamaya uğruyordu.

"Onu içeri götürüp yatağa odama çıkardım. Ne olacağını tam anlayamıyordum daha önce bir erkekle birlikte olmuştum. Çok üzülür görünüyordu, kapkarnesi olmuyordu ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Bu bana çok garip geliyordu. Beni yatıştırmı ve orada durup kendisi okumaya başladı. Önce ona vurduğunda çok canını benim öldüğümü düşündüm ama işin aslında ona o kadar sert vurmayı hayranıyordum." Yanakları pendilemeye başlamıştı, huzur kokusu takip gülerimi yeniden önüne indiriyordu.

"Şu an onun ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum, kendisi duruma hazırliyordu. Onun korkusunu anlaması istemediğim için yatıştırmaya oturma onu bakarak kahkahalarla gülmeye başladım. Bu onu çok kızdırdı, bana arkamı dönmemi söyledi. Bunu yapıyıp ona bakmaya devam ettim."

Yüzü kapının yanında duran güllerin rengini almıştı. "Düşüncelerin açtı ve ben... Ben ona güldüm."

"Sen ne yaptın?" diye meraklanarak sordu Jamie.

"Güldüm. Yani..." Gözleri kardeşimle birlikte buluştu, bunları kendine sızınan bir ifade vardı. "Erkek annemimin yanına kadar biliyordum. Seni, Willy'yi ve lan'ı çok çok seviyordum. Ama o... Tutmaya çalıştığı halde dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O çok komik görünüyordu, yüzü kapkarnesi ve kendisiyle oynayıp duruyordu ama bir türlü yan boyukluğu bile..."

lan'dan hoşular gibi bir şey çıktı. Jenny dudaklarını mırıldandı ama derinledi, cesaretle anlatmaya devam etti.

"Benim gülümsemem onu başarsız kılıyordu, bunu fark edince daha çok gülmeye başladım. Sonunda üzerine çullanıp elime tuttu. Ben onun yüzüne bir tokat attım, o benim çeneme bir yumruk geçirdi, yiddiaları saymaya başladım. Sonra bu onu hayranı etmiş gibi inledi ve yatağa üzerine tutanmaya başladı. Yemeden gülmeye başlayacak görünüm vardı. Dudaklarının üzerinde

doğrulamayı başarıp sonunda alay etmeye başladım. Onu görsen bir erkek olmadığını, bir kadına ne yapacağını bilmediğini anlattım."

İyice öne eğildi, saçları kıpkırmızı olmuş yüzünü gösterdi. Ancak kendisinin duyabileceği bir sesle devam etti.

"Elbiseimin geri kalanını kendim parçalayıp, öne... Onun güdelerini sürdüm. Ona benden korktuğunu bildiğime ve muhtemelen hayvanları ve genç oğlanları bcccerebileceğime söyledim."

"Jenny," dedi Jamie, çaresizlik içinde başını sallayarak.

Başını kaldırıp kardeşine baktı. "Evet, bunu yaptın. O aklıma gelen tek şey buydu, bunun etkisi de oldu çünkü ben gerçekten yapamıyordum. Onun pantolonuna bakıp gülmeye başladım. Ellerimi boğazıma sarıp heni sallattım. İlahi, başını yatağın kenarına çarpıp... Uyandığımda gömüseni de götürmüştü."

Mavi gözlerinden yaşlar süzülürken Jamie'nin eline baktı.

"Jamie, beni affedebilecek misin? Eğer ona bu kadar dokunamamış olsaydım sana bu kadar kötü davranmazdın. Affla beni."

"Ah Jenny, canım benim sakın yapma." Onun ömünde ondan çok büyük yüzünü omuzuna bastırdı. İlan ise diğer tarafta ağızsalını gibi duruyordu.

Jamie o laçkankılara bağulurken onu kucakladı silinmeye başladı. "Sus güzel kuşum. Sen doğru olanı yaptın. İlan'ın senin suçun değil, benim de değil." Onun sırtını sıvırdı.

"Ben dinle küçüğüm. O buraya baze hasar veremeye gelmi. Senin ya da benim yaptığını şeylerin onun yapacaklarından çok farklı bir etkisi olacağını hiç sanmıyorum. Alışık oldukları doğrakusunda buradaki halkı İngilizlerden nefret ettirecekti."

Jenny ağlamayı bırakıp zağkınlıkla başını kaldırdı.

"Halk İngilizlere karşı kıskırtmak mı? Neden?"

"Burada Prens Charles'a taraftar toplayıp yeni bir grulu başlatılmak için. Randall'in işvereminin hangi tarafta olduğunu tam olarak anlamış değim. Prens'in peşinden gitmek"

öğrenip başka altına almaya mı çalışıyor yoksa gömü geldiğinde kullanmak üzere bir araba mı getirmeye çalışıyor bilmiyorum. Bu ya an için pek önemli değil." Onun saçlarını okuyarak dedi.

"Sana önemli olan tek şey sana bir zarar gelmemiş olmasın ve benim eve dönmemiş olmasın. Yıkıldı da sürekli kalmak için geri döndüğün, sana söz veriyorum."

İlan tutup dudaklarına götürdü, Jenny'nin yüzü parlama-ya başlamıştı. Cebinden mendilini çıkartıp burnunu temizledi. Sonra dönsün İlan'a baktı, o hâlâ dönmüş bir şekilde duruyordu, gözlerinde büyük bir öfke ve incinmişlik vardı.

Güldü onun omuzuna dokundu.

"Bunları sana anlatmış olmasın gerçekdi."

İlan kıpırdamadan ona bakmaya devam etti. "Evet," dedi yavaşça, "gerçekti."

Jenny mendilini kucakına koyup onun ellerini tuttu.

"İlan, bunları sana anlatmadım çünkü seni kaybetmek istemiyordum. Kardeşim gitmişti, babam da yoktu. Kalbimin ritmini de kaybetmek istemedim. Sen benim bir şeyimsin." Jamie'ye bakarak gülmüştü. "Bu kelimeler bile az kalır."

İlan'ın gözlerinin içine yalvararak bakıyordu, İlan'ın gözlemedeki seçeyi ve kıranmış garurıyla verdiği cevapı yanmayan burnunu gerebiliyordum. Jamie ayağı kalkıp omuzuna dokundu. Onları silinmeye yüz tutan ateşin başında bakarak odadan ayrıldı.

Güzel bir geceydi, yücecek pencerelerden içeri ay ışığı tam parlaklığıyla doluyordu. Uyuyamamıştım, Jamie'nin de uyumaması olma sebebinin bu ışık olduğuna düşündüm. Yumudu ve çıkarmadan yatıyordu ama nefes vermeden uyumadığını anlayabiliyordum. Sırtımda dönerken hafifçe kırdırdı.

"Kırmık olan ne?" diye sordum yavaşça.

Başını bana çevirdi. "Uyandırdım mı Saksonyale? Özgür diletim. Aklıma bir şeyler geldi de."

"Uyandırdım," dedim ona sokularak. Yakak benim aklımı bir arada yatırdıkları günlerden kalmaydı, çok büyük ve"

kupüyünden yapılmıştı. Yapılabilmesi için yüzlerce kamış dörulmesi gerekmişti herhalde. "Ne hatırladın?" diye sordu yerime iyice yerleştikten sonra.

"Çoğunlukla babamla ilgili şeyler. Osun bana söyledikleriydi. Kollarını bağının arkasına koydu, tavandaki kuyuları bakiyordu. "Çok garip, o hayatayken bunlara hiç ihtiyacın yoktu. Olumundan sonra ise söylediklerini düşünürüm ve bunlar hep aynı yönde etkiledi." Yeniden kükledi. "Biraz önce ben son kez dövişünden sonra söylediklerini düşünüyordum."

"Kornik miydi?" diye sordum. "Hiç sana çok değeri olmadığını anladığını söylediğini söyleyen oldu mu Jams?" Yorgun a-tında elini aradım, bulamazınca vargectim. O anın dıyını bağlayınca, keyifli sesler çıkarak ona biraz daha eskidim.

"Dayın seni hiç dövmemi mi?" diye merakla sordu. Beni düşünceyi bile bana kornik gelmişti.

"Elbette, hayır! Bunun düşünceyi bile ona delip dü-meye yeterli. O çocukların dövülerek eğilebileceğini san-mazdı, onlara yetkin muamelesi yaparak her şeyi anlatabil-yanırdı." Jams garip bir ses çıkardı, bu fikir ona çok kani görünmüştü.

"Bu karakterindeki eksikliklerin açıklaması eblle qı-dedi popoma vurarak. "Gençliğinde yeterince düşün-ün alınırsanız."

"Neymiş kızaktierindeki eksiklikleri bakalım?" diye sordu. İlk yüzündeki sarımsıyı görebilmem için gayet yavaşlı.

"Herşeyi saymamı ister misin?"

"Hayır." Kaburgalarına dıseğimi geçirmiştim. "Bana baki-anla. Son dayak verdiğinde kaç yaşındaydın?"

"On üç, belki de on dört. Uzun, zayıf ve acıkarlı sanı-ırdım. Neden dayak verdiğimi hatırlamıyorum; zaten gövde-yapıgım şeyden dolayı değil, ondan sonra söylediklerim qı-ı yerdim dayakları. Net olarak hatırladığım tek şey dıstım qı-delirmiş gibi olduğı. Bu beni dövmekten hoşlanıp qı-ı biriydi." Beni iyice kendine çekip omuzuna yerleşip qı-katı-bana doladı. Elimi karnına koyup gövdeyi deliyle oturttu-başladım.

"Yapma, gördükleriniyor. Anlatma mı istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum. Eğer çocuğumuz olursa ne yapacağısın? Ona an-latıcak mıysa? Dövecek miysa?" Bunu düşünmek bile kalp an-larım harlandırılmıştı, gerçi şu an böyle bir işaret yoktu olasığ-ı da zıphıydı. Karnımın üzerinde duran elimi yakalayıp tuttu.

"Çok hızlı. Sen anlatacağın ve benim yeterince kaddığın yerde-ben onları alıp döveceğim."

"Sana çocukları sevdiğini düşünüyordum."

"Seviyorum. Babam da aptallık yapmadığım sürece beni se-ıverdi. Hatta aptallıklarımı engellemek için beni dövcek kadar çok sevdi."

Yürüşü döndüm. "Tamam, o zaman anla bana."

Jams oturup yattıkları kabahtıktan sonra yeniden a-zandı. Kolları yine bağının arkasındaydı.

"Beni her zamanki gibi çetin önüne gönderdi, beni hep ön-ıveden gönderip onada biraz sonra olacağıdan düşünüp kornımsın qı-n zaman tanardı ama bu kez çok sinirliydi ve beklenirdi. Öne-ıgımsı dayak yırıordum, çok acıyıyordu ama gıkımı bile çıkarmı-dım. Keşke ona ne kadar canımı acıdığını biliyseydim. Pat-maklarını çite görmüştüm, nefesimi tutmaktan yüzüm kızarı-maya başlamıştı." Durup derin bir nefes aldı ve vargaya baktı.

"Genellikle ne zaman bitceğini hissederdim, bu kızı dur-madı. Ben de çenemi kapatıp dayığı yemeye devam ettim, her-bir darbeden sonra bir homurtu çıkarmaya başlamıştım, güle-nim vajırları dolmuştu, gözümü kırpmamı azda akmaya başlıya-caktardı ama onları da tutmayı başardım." Yorgun beinde qı-mı-ıyordu, daha yukarısı çıplak ve soydun ıyıkta gümüş ipdikler gibi görünüyordu. Yazıkını ehmle hissedebiliyordum.

"Bunun ne kadar sürüle devam ettiğini hatırlamıyorum," diye devam etti. "Belki de çok uzun değildi ama bana öyle gı-rardı. Sonunda durdu ve bana bağrmaya başladı. Kendine çok karnımsı beni de çok karnımsıydı ve qığından çıkan sücükten qı-ı-ında anlayamadım. Sonra anladım."

"Lafı olmas Jams! Bağrmıyorsun değil mi? Karnımın aldan qı-ıdan qı-len seni bir daha dövmek istemiyorum. Bu qı-korkuından ötür ne

kadın ebeklendiğini görmek istiyorsun? Jamie güldü, nadesi değindi.

"Çok üzülüyürüm. Doğrudur ona döndüm ve bağladım."

Bunu niye bağında söylemedin seni aptal diyorlar?

"Bu saçların arından yere yuvarlandığımı hatırlıyorum. Kulakların uğulduyordu ve çenemde büyük bir ses vardı. Ben söyleyerek tepemde duruyordum, saçları sakalı birisine karıştı. Eğilip elimi tuttu ve beni ayağı kaldırdı."

"Ayağı kalınca çenemi okıadı, hıh hıhla soluk alıp veriyordu. Bu babama aptal dediğin içinde. Bu değeri elbette ama seni de düşünüyordum. Hadi, yıkamaya gidelim dedi ve bundan sonra ben bir daha vurmadı. O bana bağırarak beni ona bağladım ve sonra erkek erkeğe hallettik."

O kahkahalarımı, ben de gülümseydim.

"Babanı tanıdığı olmayı istirdim. Belki de tanışmamam daha iyi, senin bir İngilizle evlenmiş olmamdan hoşlanmıyabilir."

Jamie bana sarılıp çıplak omuzlarımı yorgunluğuna üsti. "Benim düşüncelerime saygı gösterirdi." Saçlarını okıadı. "Sap-
gım kim olursa olsun seçimine saygı duyardı ama seni" dedi
ahından öpü, "seni tanısaydı çok severdi Saksonyalı"

Şömine Başı Sohbetleri

Jamie'nin sırtları sonucunda onunla ben arasında oluşan
uuzunluk çözülmüş gibi görünüyordu. Akşam yemeğinden son-
ra kına bir süre oturma odasında oturduk, kına ile Jamie bu kine-
de oturmuş, nurver yarabı içerek gırtlak ılgırları konuşuyorlar-
dı. Jenny'nin ayaklarını pufu dayamıştı, ben de o bana bakıp
gırtlak ılgırları yorgunluğundan yakınlıkta birkaç tane tane
sarıya çalışıyordum. Yazarken de ona danışıyordum.

Küçüklerin birinde Çözümlenmiş İyileşim için yazıyordu.

Üç demir gün bir hafta süreyle burada bekletildi. Kına bir an-
da ılgırları keser, ılgırlar dibe çöküşünde kınarı kalınlaşır. Hazırda
12 ılgırla ılgırları her gün, günde üç kez gırtlak yeri süser.

Bu diğer kışta da Bolunumu Maudan diye bağlıyordum.

Beli periklen süzün. Üzerindeki ılgırları münken ılgırları
ılgırları. Periklen büyük bir kınarı ılgırları az maktar bir ılgırları
Sapın yüzüne ılgırları ılgırları ılgırları ve diğer ılgırları ılgırları. Sapın
ılgırları. Yırtın ılgırları ılgırları ılgırları ve ılgırları ılgırları. Sapın
ılgırları ve kına ılgırları ılgırları ılgırları. Sapın ılgırları ılgırları.

Ellerim yorulmaya başlıyordu ama henüz mum kıldık yap-
ma, ılgırları ılgırları yerleştirme ve münken ılgırları ılgırları ılgırları
bölümüne gelmemiştim.

"Jenny, münken ılgırları sona her ılgırları hazır hale gelince
ne kadar süzün alırsın?"

Dönmekte olduğu küçük gömleği kucakta kırıp besle-
meye başladı.

"Pırlakları toplamak yarım gün, balı süzmek de gün - ılgırları
hava ılgırları bir gün- ruurum süzmek bir, çok ılgırları ılgırları. Fu-

elleri yapmak yarım gün, kışkırlar için bir ya da iki gün, sonra
uysup, kışkırları doldurup korumasına beklemek de yarım gün.
Yaklaşık bir hafta diyebilirsiniz."

Yorucu bir günden sonra loş ışıkta yatmaya çalışırken
sorumaya başlamıştı. Jenny'nin yanına oturup dinlenmek
gibi hayranlıkla baktım, nezdinde gözle görülür bir
hücre diktiği atıyordu.

Kocaman karnı oryadı ve belgesinin kalıplı yer deppedi. Gö
eklenmişim. Uzun bir zamandan beri bir hamileye bakış
yakin olmuştum, içinde bu kadar çok hareket olduğunu
güne kadar fark etmemiştim.

"Dokunmak ister misin?" dedi Jenny baktığım soluk
rönce.

"İşim." "Elimi tutup karnının üzerine yerleptim."

"Tam burası. Birkaç dakika bekle, buradan yeni bir
daha atacak. Hareketler doruklarından pek hoşlanmazlar.
Bu onları rahatsız ediyor ve hemen tepinmeye başlıyor."

Bir süre sonra içinden bir şey elimi yukarı itti.

"Aman Tanrım! Ne kadar güçlü!" diye çığlık attım.

"Evet." Jenny karnımı gururla oksadı. "Anımsa ve tamah
güçlü olacak." Aldı şu an karnı ve doğacak olan çocukların
biraz daha uzaktaki olan ve onların doğum kayıplarını tuttu
ona bakarak gülüyordu.

"Kız saçlarından başka iyi bir şey olmayan dayanağı
benzer olabilir," diye ekledi beni dönercek, aynı bir
yıldırım.

"Hoc?" Jamie'nin dikken dağılmıştı, başım hesapları
kaldı. "Bana bir şey mi söylediniz?"

"Kız kafı bölümümü hiçbir işe yaramaması mı düşün
geli anlatabilirim," dedi Jenny yüksek sesle, beni yarı
düyordu.

"Bir şey yok hayatım," dedi Jamie'ye tatlılıkla. "Çünkü
şey değil. Yeni doğacak bebeğin dayanağı benzeri
olabileceğini hesaplamaya çalışıyoruz sadece."

Dayı yüzünde hafif bir gülümsemeyle gelip pufu
Jenny ayaklarını pufan kaldırıp onun kucagina koydu.

"Odanı biraz ısıtar mısın Jamie?" diye rica etti. "Bu komada
lan'dır daha başardım."

Jamie omzuna bağlayınca Jenny mutlulukla arkasına dayanıp
gülerini kapı. Küçük gövde karnının üzerinde duruyordu
ve içinden protesto ediyordu. Jamie de benim gibi bu
halket ve gülerini zırmadan, huyulmuş gibi bakıyordu.

"Bakınızlik vermiş mi?" diye sordu. "Karnının içinde
hareket eden bir şey olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Karnından yuvarlak bir şey çıkınca Jenny yarısını buruştur
rak gülerini açtı.

"Hımm. Bazen karaciğerimin teklelenmekten dolayı çı
adığını hissediyorum. Ama çoğunlukla çok güzel bir his. Bu
tam."

Tereddüt etmekten sonra karacığına gülüyordu. "Bana
bir ekle. Anlamak çok zor, gerçekten onlara sahip değilsin.
Sanırım sen nasıl bana toplamı tekne yemenin nasıl bir his
olduğunu anlatamazsan, ben de sana karnında bir çocuk taşıma
nın nasıl bir şey olduğunu..."

"Ben sana onun nasıl bir şey olduğunu anlatabilirim." Hafa
meçlip bayaclarına tuttu ve gülerini devinerek izledi.

"Ayrıca böyle değil mi fan?" diye sordu. fan oturdugu yerden
bize gülüyordu, tahta bacağı yömeneğe dayanmış duruyordu.

Kardeş güzel ayaklarını onun göğsüne koyup onu merak
dardı. "Pekili, maskara şey, madem öyle, onlara sahip olma
dığım için son derece mutluyum."

Jamie yüzündeki saçları çekerek doğruldu. "Hayır, gerek
ten merak ediyorum. Eğer sorun farklı organlara sahip olmanın
kaynaklanıyorsa bunu Claire'e anlatabilirsin. O kadın ve benim
gök doğmadı."

Jenny benim karnıma baktı ve o uzada gelen bir tekneyle
yanına tekrar buruşturdu.

"Hımm bu olabilir." Yavaş yavaş düşünerek anlamaya baş
ladı. "Öncelikle derinin çok ince olduğunu düşünmeye baş
lıyorum. Her şey sana fazla değmeye başlıyor, elbiseler sadece
karnına dokunmuyor, bacaklarına, kollarına ve göğüslerine de
halka yapmaya başlıyor." Ellerini farkında olmadan yığını kar
nında dolatıyordu. "Şık ve dolu oluyorsun. Uçtan da son

derince hissediyorsun." Küçük tombul parmakları pençesi üzerinden bile görünen göğüs uçlarının üzerine delerdi.

"Ve tabii ki kocaman ve hantal bir haline geliyorsun." İki gövdesi biraz önce masanın kenarına vurmuş olduğu lafıya gülmeye başladı. "Aldığından çok daha fazla yer kaplıyorsun."

"Tam burada." Elini koruyucu bir tavarla kocaman karnı üzerine koydu. "En çok şey yine de tam burada hissediyorsun. O yuvartık çıkıntıyı sanki hebeğinin tepesini okuyormuş gibi sevgiyle okşadı. O tekrar tekrar karnını okşarken Jas da onun

"İlk gönlerde yazın varmış gibi hissediyorsun," dedi gülmeye başladı. Topuğuyla karnısının karnına bastırdı. "Tam burada, sadece küçük küçük gaz bembölgeleri varmış gibi hissediyorsun. Daha son çocuktan hareketlerini hissetmeye başlıyorsun. Dacelen gibi oynayan bir balık gibi, sonra bir zırmak gibi tepimeye başlar. Ama bu ilk hareketler çok çabuk sonra eniyor ve hissedip hissetmediğinden emin olamıyorsun." Küçük nısıfırı bozazırları başlanmamış gibi elleri geri hareketler yapmaya başlar. Karnı bir bir yanını geçiriyor bir öteki tarafı gidiyordu.

"Bence şu an hareket ettiğinden eminim," dedi Jas da hareketleri seyrederken.

"Ah, evet." Elini onun dardurmak ister gibi karnına inme koydu. "Bazen saatler boyunca uyuyor. O zaman da ellerini diye korkmaya başlıyorsun, hareket etmemesi seni bozuyor. Onu uyandırmaya çalışıyorsun," diye lüzi bir az bastırdı hemen diğer küşeden bir tepki geldi, "o yeniden karnıya başlayınca mutlu oluyorsun. Tabii tek sorun bebek değil. Son yaklaşırken her yanını gıymeye başlıyor. Acıyı kendi kendine palayacakmış gibi hissetmeye başlıyorsun. Bir ne vakı yavaş her yanını dokunmasını istiyorsun." Jenny arkasına ya da karnısına bakıyordu. İki ta arasında ki bağ bünün-ade sarmaya başlamıştı, sanki bu hikâyeye birçok kez anlatmış olduğu uygulanmamış gibiydi.

Sevi iyice kasılmıştı, elleri yeniden göğüslerini üzerinden kocaman oluyordu ve adeta karnıdan dışarı fırlanmış oluyordu.

"Son ayda, ya da son haftalarda süde dolmaya başlıyorsun. Çocuktan her hareketiyle bütüne kendini daha da dolmaya gibi hissediyorsun. Sonra birdenbire her şey biraz son da ota inisi çıkıyormuş. Yemiden karnını kucakladı. "Acıyı, sadece nefesini kesiyor, emilmedikleri zaman uyuşturuyor." Göğüsünü kapayı arkasına yaslandı, karnını ovalıyordu, büyük yapı gibi son hareketi tekrarlayıp duruyordu. Onu seyrederken içinden ejer adı diye bir şey varsa Janet Fraser kasınlıkla bir adı diye gülmeye başladı.

Odanın havası iyice ağırlaşmıştı; kokunde ıhtiva vardı, hergünkü ve yaratmak için duyulan bir odam vardı. Jamie'ye bakmadan vücudundaki bütün tıynetleri haraya dolmuş olduğunu söyleyebilirdim.

Jenny gözlerini açtı, kocasına bir şeyler vakt ederim gibi gılmaya başladı.

"Son dönemde çocuk çok oynamaya başlar ve içine akıyormuş gibi bir hisse kaplırsın. Sonra daha büyük bir zorlana başlar, bu farklıdır. Çok daha büyüktür ve rahatsız yapıyor gibi hissedersin. Sanki o seni içine almıştır."

Hela buna döndü ve büyük bozuldu. "Bazen bunu isterler biliyor musun?" dedi gözlerinin içine bakıp gülmeyecek. "Oraya geri dönmek isterler."

Bir süre sonra Jenny ayaya kalktı, karnıya doğru yürürken bir a baktı, İki onun ardından mikratada çekilmiş gibi derledi. Karnının yanında durup onu herkerken yönünün önünde onu- tın karnıya baktı.

"Anıte ne görüyorsun Jamie?" diye sordu ve hafifçe arkaya doğru bedenini esnetti. İki parmaklarıyla sırtının arkasına hissetti ve o da inleyerek rahatladı. Sonra gülmeye başladı.

Ben de gerindim. Kollarımı iyice yukarı kaldırdım, karnımı bu hareketten hoşlanmıyış. Jamie'nin elleri iki yanını dolayarak karnımın üzerinde durdu. Ona dayanıp ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim, orada bebeğimin olduğunu hissediyordum.

Onu öpmek üzere dönerken karnıda karnıya uyuyan küçük karnıya fark ettim.

"Bak. Küçük Jamie'yi unutmuşlar." Oğlan gıcıkla-
rının odasında tekerlekli bir karyolada uyuyordu. Bu gıcı-
karamızı içerken burada uyuyakalmıştı. Kimsenin uyan-
masını akıl etmemişti.

"Jenny hiçbir şeyi unutmaz," dedi. "Şu an onun ruhunu
beni rahatsız etmeyeceğini düşünüyordum." Enişmenin başlarını
sıkmaya başlamıştı. "Bulunduğu yerde gayet iyi durmuş."

"Ya uyanırsa?"

Elleri kolların bağlarının üzerindeydi. Bir kapı kalbini
uyumakta olan yeğenine baktı.

"O zaman bir gün yapmamız gereken şeyi öğrenmeye baş-
layabiliriz. Onun dayısı gibi cabul olmaması aslında değil mi?
Beni kuşaklayıp yere koymadan önce arşını önüne bırak-
madı mı?"

Ateş sırtındaki izleri birer gümüş gibi parlattığında, bir u-
mular onu olmakla suçladığını demir aletleri benzerinde, son
teminin arısına metal parçaları yerleşmiş gibiydi. Pembeyle
bir bütün izleri üzerinde gezdirdim, ürpertiye.

"Jenny'nin haklı olduğunu düşünüyor musun?" de-
dim daha sonra. "Erkekler gerçekten içten geri döndü-
nerler? Bizimle sevimli sevelimse bu mu?" Saçlarını an-
dan bir kahahta duyudum.

"Sani yatışta anerken aklıma gelen ilk şey bu değil Sakonli.
Hatta alakası bile yok. Ansa humur..." Bir elyle göğüsün
dudakları göğüs ucunun dibindeydi. "Dunun tam ölümlü
olduğunu da söyleyemeyeceğiz. Bazen... Evet, barm-
çılık olmak insanı rahatlatıyor, tek olmak güven veriyor. Barm-
çılık olmayacağını bildiğimize için de barm-çılık olmak
dönemiyoruz, oraya bir sureliğine de olsa yardımın kimsi
istiyoruz. Söylediklerime takılma Sakonli," dedi an-
dandı. "Şarap beni gereksiz yere duygusallaştırıyor."

Ödeme Günü

Kayı hafifçe vuruldu. Jenny elinde mavi bir gömü ve papkyla
odaya geldi.

"Gündek olmuştuk. Sana en iyi çekimni getirdim, o zamandan
bu yana omuzların biraz genişlemiş." Ona bakarak başını bir
cama eğdi. "Bugün iyi bir iş çıkarmış olduğuma söyleyebilirim,
en azından boyuma kadar. Şuraya otur da saçların balledeyim."
Camin önündeki tabureye gömüldü.

"Saçın mı? Saçının neyi varmış?" Jamie elini başına götü-
rüp soracaktı. Omuzlarına kadar uzamış saçlarını yüzüne gelme-
miş için genellikle bir deriyi arkadan sığıyordu.

Komiklik kaybederek vakit olmayan Jenny onu tabureye
mı, uçun bağladığı deriyi gevçetip kaphumbığı kışkırtırdı. Yı-
pılmış fırçalarla biryle hızlı taranmaya başladı.

"Saçının neyi varmış?" diye kendi kendine konuşuyordu bu
mide. "Bir bakalım, bir sürü sırça otu var, bu birincisi." Kafam-
dan kabaçığı bir otu dikkatle çıkartıp masanın üzerine koydu.
"Bir adet miye yapıyor... Dün neredeydikse ne? Domates gibi
dışlarını altında mı çözüldüğünü? Saçların neyi karıştırmış."

"Hi!"

"Rahat dur, Roy." Kollarını çararak elini tuttu. Ahi ve sıkı-
dık parmakları ağmaya başladı. Saçları pencereden gelen güneş
ışığını altında, kızıl, kahve ve sarı tonlarında parlamaya baş-
lamıştı. Jenny iki elini yana açmış başını sallayıp duruyordu.

"Tam böylece güzel saçları modern bir orkeşle vuru hiç
anlamaz," dedi. "Kızıl göyök derisi gibi parlak."

"Çok güzel, öyle değil mi?" dedim. "Bak sanımpesne güneş"

lanının çıktığını bile zor görmeyişim. Böyle bir adamın
nın çıkartılmasının nasıl olduğunu düşünün. Bili-
Lallybroch'da kendini evimde gibi hissediyce ve bunu ifade
dur diye düşünürüm.

"Murtlagh kim? Yine sizlerle bağlantı nereden?"
Bunu de yapmış görünüyor.

"Ah, evet," dedi Jenny Jamie'ye dönerek, "O kendisi
Babamın ikinci küçük kuzeninin amcası mıydı?"

"Yüzensi," diye işaretli Jamie, "Haberlanıyor musun? Bu
Leo'nun da oğlu vardı ve onlar..."

Daha fazla duyarak istemediğini belirtmek için ellerini
luktanını üzerine koydum. Bu hareketim Jenny'yi biraz
tutlanış olmalıydı, ellerini çarpınaya başladı.

"Kupeleri!" diye bağırdı. "Sanırım bu kolyeye onun
kupelerini var! Herken getiriyorsun!" İpek kolye giyen
kadın.

"Ablan sana neden Roy diyor?" diye sordum. Merak
nın karşısında arkasını bağlamaya uğraşıyordu. Bununla
bağlanmaya çalışan tüm erkeklerin yaptığı gibi ölümü her
manla savagıyor ifaden takınıyor, yine de bunu ısrar.

"Bu İngilizcede isim olan Roy değil. İskoçya'da kralın
olan bir hayvana verilen addı. "Kuald" kelimesinden türemiş
ve kırmızı anlamına gelir. Ben anılayana kadar kelime hiç
kez tekrar etmek zorunda kaldı.

"Ben hâlâ Roy olarak duyuyorum," dedim. Başını salı-
rak.

Jamie torbasını alıp incileri bulurken içinden boğazı-
dığı şeyleri geri koydu. Bir miktar mısır bulana torba
yatağı üzerine boşalttı ve yığını karıştırmaya başladı. Onu
mesinayı sardı, balık kancalarını bulup onları hep derin
mantarın üzerine geçirdi. Yatağı üzerine oturmuş pize-
celiyordum.

"Hayatında bu kadar çok eodu bir arada görmemiş-
dim. "Sen kesinlikle bir kargandı."

"Bunlar çöp değil," dedi gururla. "Bunların hepsi kula-
yordun."

"Tamam, mısır ve kancaları kullanıyorsun. Teli de tırtak
kancak için kullanıyorsun. Tabii ki temeleme ve doküman
dileme de yapıyorsun- artık yapıyorsun ve onlar da gerekli
Bili'nin sana vermiş olduğu küçük yılan da tamam. Ama ya
bu diğer? Bu salıngör kabağı, bu çam parçası her... "O bir'in
ne olduğunu söylemek için eğilip bakmak zorunda kaldım.

"Bu da ne? Bu şey... değil mi? Tanesi yoksa Jamie torbasına
vermiş bir katebelik ağacının ne işi...?"

"Romanıza olmamak için tahu ki," Onu barmomun ucun-
da salladıktan sonra porsuk derisinden yapılmış torbasına geri
koydu.

"Ah, elbette," diyerek onu ilgilile izlemeye başladı. Yü-
müştü kızardı. "İpe yazmamı, haşır yemini görüldüm." Kalem
çipliğin arasından küçük İnci'yi çıkartıp parmağında temele-
dim. O da o sırada geri kalan değeri çyalarını süzlemeye de-
rin em.

"Alexander William Roderick MacGregor." Kitabın diğ. boy
arısında yazan bu ismi yukarı sesle okudum. "Onu izlemiş
griken bir borçun olduğuna söylemişim Jamie. Bunun ne de-
netekliğini açıklarabetsi mısın?"

"Ah, o mu?" Yatağı, yanına oturdu, kitabı elinden alıp sıy-
larını geçirdi.

"Sana bunun William Kalemde ölen bir mahkûma at oldu-
ğuna söylemişim, öyle değil mi?"

"Evet."

"Gör ben de hiç gormedim. Ben oraya gitmeden bu ziy orca
ilmişti. Bana bunu veren doktor sırtımla ilgilenirken ondan
bakıttı. Sanırım birlemler bunu anlamı deneyici vardi ve ge-
ninde konuşabilmek kimsiyi bulamıyordu." Kitabı kapadı,
onu dilekının üzerine yerleştirip camdan dışarı baktı. Hay bir
Bilin güncü vardı.

Alex MacGregor on sekiz yaş civarlarında olan genç bir de-
klatıydı, uğır çalarken yakalanmıştı. Bu sesiz süken oğlan ot-
ması tarzı almıştı ve onu çekiyordu, bence de şaşırtılacak
herkes kalmadan bir hafta önce asılmış bir şekilde bulun-
muştu.

"Kendini aynı olduğundan hiçbir şüphesi yok," dedi doktor. Janie kışkırtıcı olarak cevap verdi, "Benim için bu kadar önemli değil. Benim için bu kadar önemli değil. Benim için bu kadar önemli değil."

"Yükseklik, güneş, yağmur bir anda her şeyi bitirir."

"Ve sen de düşüncün ki..."

"Hayır! Düşünmedim, öyle olduğuna inanıyorum, doktor. Ama bu çavuşun da onun bedeninde olduğunu düşünüyorum." Düşünce üzerinde duran doktorun parmaklarını seyretnmeye başladı. İri, güçlü, becerikli bir adam, bir savcı gibi elleri. Küçük İncel'ın alıp tutuşuna kırmızı."

"Sana bunu daha önce de söyledim, ne de olsa Jack Randall ölümü benim düşüncemden olacak. Onu öldürürken buharlı bir MacGregor'un anısına gönderilecek ve oğlunun anısına alınmış olduğuna söyleyeceğim."

Odadaki gergin hava Jenny'nin yeniden ortaya çıkmasıyla dağıldı. İnce apeller gıymış, başına dansel bağlanmış tulumu elinde eski kızımarın maroken bir kutu vardı.

"Janie, Currenlar, Willie Murray ve Jaffreyler gibi birer dansci kalıplarını onlarla birlikte yansıyan çok iyi birer dansçiler, tuzlu balığı ve Bayan Crook'un reyali kızımarına çıkardın."

"Tımar, Claire hazır olduğunda aşık olurum." Kadın kalemüne rağmen beni tutup öncek zamanı buldu ve gıymış. "Yasak olanı katından aşığına her adımda adım sonra, benim kızımarı yaklaşıncaya adamların yavaşlayıp birer bağlayıcıyla aşığına indi."

Jenny onun arkasından gülmüşükten sonra ben de. Kutuyu yatağın üzerine koyup kızımarı açtı. Orada kızımarık duran mücevherleri görünce çok şaşırıldı. Bunun o kızımarı ile kızımarıyla saraya dizen, sabahları kızımarı kadar orşaklıyor yorulmaz kadın Jenny Murray'in günlük mücevherleri beni şaşırattı.

Parlak yığını parmaklarıyla karıştırırken ne düşündüğünü anlamıy gibi bana gülmüşü.

"Bu gün bunları düşüncemizi düşünüyorum. Ben küçükken annem benden kızımarı karıştırırken annem vardı, tam bu kızımarı ne gibi oluyordu. Elime birer sonra alacağım şey ne olduğuna bilmeydim. Bunları saraya düşüncem bilmeydim yok olacağına düşünüyordum, önce bu delik mi?"

"Hayır," dedim gülmüşükten. "Kesinlikle değil."

"Yavaş yavaş kutuyu karıştırmaya başladık, dört kızımarı adı kızımarının paylaşılmış olduğu parçaları elime aldık."

"Bu, büyükannen Fraser'ındı," dedi Jenny gülmüş bir sesle gülmüş. Bu hırsı şeklinde bir beceri, annem yoldu gibi paylaşılmış bir kızımarı vardı.

"Bu da..." üzeri yakut ve parlaklarla bezenmiş altın bir kızımarı vardı, "benim evlilik yurduğum. Annem onun için yurduğum müddet parayı ödedi, ona bunun ahlakı olduğuna söyledim ama beni dinlemedi." Yurduğunda ödeyi görünce Janie'nin bu deşifre etmemiş olduğuna anlamı. Yurduğuna elime müddet parayıktan sonra yerine koymadan önce bu kızımarı daha kızımarı seydi.

"Bu kızımarı çok müddet olacaktım," dedi kızımarı kızımarı kızımarı vurarak. "Sabahları parmaklarını o kadar iyi oluyordun, değil yazık takmak, dansçilerim bile yapıyorlar."

Kızınun elinde garip bir parayı dikkatimi çekti ve onu gülmüş. "Bu nedir?"

"Olar mı?" diyerek kutuya yeniden baktı. "Ben onları hiç uzeredim, bana yakıyorlar ama sen takabiliyorsun. Sen annem gibi onun bilmeydim ve kızımarı benziyorlar. Bunlar onun kızımarı."

Onlar diye bilmeydimiz şey bir çift bilecek. Fildişi renginde dikkatli forma sokulmuş yabon domuz dişleri, kızımarı annem çiçekler içlenmiş gülmüş kapaklıklar vardı.

"Tımar çok büyükler! Hayatında hiç bu kadar güzel ve..."

Ve kızımarı olan bir şey görmemişim."

Bu Jenny'nin çok hoşuna gittiği. "Evet, gerçekten iyiler. Bunları birer annem evlilik hediyesi olarak vermiş ama bunun kızımarı olduğuna bizi hiç söylemedi. Babam onun gibi bir hayatı olduğuna söyleyip daha geçirdi ama ona bile söylemedi, sadece onun bir kızımarı gibi bilmeydim. Hadi, den."

Bilecek son derece acım ve ağrısı. Onun yanında bulur-
rarmı yüzüme okumaktan kendimi alamadım.

"Evet, sana yakıştılar," dedi Jenny. "Bu san elbende de
ayrıldılar. Al şu kışkırları da tak, sonra da ayağına

Murtagh mutfak masasında oturmuş karnının suu-
muş olduğu jambonu yemekle meşguldü. Arkasında da
bir tabakla geçmekte olan Bayan Crook bacası kromda
onun tabağına üç taze sosun eklemek koydu.

Jenny oradan oraya koşuşturup hazırlıkları son kar-
nını yapıyordu. Bu işin arısında Murtagh'ın tabağına su-
bağmış olduğunu gözden kaçırmadı.

"Bir yere kaçmıyorlar," dedi. "Aynca kızı bir don-
dur-

"Şurada akrabanın bir sıcak bir şey yemesini bekliyor-
değil mi?" diye soran Murtagh istifini bozmadan çipin-
varı etti.

"Ben mi?" diyen Jenny ellerini kalçalarını üzerine ko-
vardı. "Şu ana kadar dört parşiyon yedin. Bayan Crook" ne
faktın ayırmakta olan kışkırları çağırıyor, "ekmek dağıtma-
nın dışında gelip bu ağıltan ölmek üzere olan adının naba-
koca bir kase yulaf lapasıyla iyice doyurun. Onun kışkırları
de ağıltan bayılmaması istemeyiz."

Murtagh kapının önünde durduğumu gördükten sonra
benimden bir lokma daha yutmaya çalışırken nevedeyle
bip layıldı.

Jenny'nin sırtına vurarak yaptığı yardımı teşekkür et-
tim.

Tim karyasına oturup, "Sani görmek çok güzel" dedi. "İ-
arada teşekkür edelim."

Ağzındaki balık eklemek yüzünden konuşmayı başlat-
tı.

"Kahden eysalarını geçirdiğin için."

"Hannı." Elini önemli değil der gibi salladığı son-
lu tabağına uzandı.

"Sana ufak biskitlerini de geçirdim," derken hafif bir
nazar ediyordu. "Aylada eys çantasında duruyorlar."

"İş karamı mı geçirdin? Bu harika!" Çok sevdiğim.
Onun içinde çok nadir bulunan bir takım rahat vardı ve bunları
de bulur getirmek de uzun bir zamanımı almış.

"Ama bunu nasıl bulardın?" Cadi davasını korkutmuş
aradan almaya başardıktan sonra arada bir kahde yapışmış
arlar yaptıkları ve oradan kayboluşum hakkında nehr-
dışlıklarını merak ediyordum. "Bu yüzden baksana her şeyler
gibiymiş olduğunu umuyorum."

"Ak, gelmedi." Bir sıcak daha alıp cevap vermeden önce
lokman başından ayağı kaymasını bekledi.

"Onları Bayan Fite kutuladı. Önce ona gitmiş, neden almış
gerekleri katar verememişim."

"Çok akolice. Bayan Fite'nin seni görünce nasıl bir çığlık a-
mış olduğunu hayal dahi edemiyorum." Kaçık ekmeğin du-
ması tutuyordu ve ortala mekeminde bir koku yapıyordu.
İtini almak için uzandığımda kolumdaki bileklikler çingoladı.
Murtagh'ın gözlerini onlara dikmiş olduğunu görünce, günış-
ıklıma da görebilme için onları düzelttim.

"Çok güzeller, öyle değil mi? Jenny onları annemin oldu-
ğuna soyledi."

Murtagh'ın gözleri Bayan Crook'un önüne an-
gibi koydu-
ğu yulaf lapasına çevirdi.

"Sana yakıştırlar," diye monikandı. Sonra kaddığına konu-
yu pen dökerek, "Hayır bana zarar olacak hiçbir şey yapmalı.
Bir tatanlar Glenna FiteGibbons'la çok iyi anlaşıldık."

"Ah, eksi aylan öyle mi?" diyerek onunla dalış geçim, bu
kışkırlık adının o kocaman kadına ağıla sarıldığını görünüm
önüne görünmeye çalışmıyım.

Murtagh yulaf lapasına beğenmeyen gözlerle bak-
tı.

"Öyle değildi, bu hanımın bahsedirken kışkırlarını dik-
kale seçmişim anıtırım. Onun kocan annemin ağabeyi-
de. Sen için çok anlamlı, buna bilmem gerekir diye düydüm."

Utunarak gözlerini ayağı indirip bu halimi görmek için bala-
madım. Tırtan yapılmış bal kavanozu kaynamış suyun içinde
duruyordu ve onun sıcaklığı hissetmek bana keyif verdi.

"Övir dilerim," dedim ekmeğin üzerine bal dökerken.

başka bir yere dokunulması için dikkatli davranmaları. Bu arada, benim ortadan ... Ortadan ...

"Önce gittiğini fark etmemişler," diye salıvermişlerdi. Çok adam, ömründe ilgilenmemişti. "Sen akşam yetmiş beş meymince, arazide çok çalıştığını ve yemek yerden sonra gittiğini düşünmüşler, odanın kapısı kapalıymış. Enis giden yan Duncan'ın götürüldüğü haberi ortadaki satış aracı olan rına bile gelmemişti. Senin de omuzla götürüldüğünü düşünmüştü."

Düşünceli düşünceli başımı salladım. Hata oluyordu, yolda kimse beni aramıyordu, zaten Jamie'nin yolculuğu da benim çoğuna Colum'ın kütüphanesinde geçiyordu.

"Peki ya Colum?" diye sordum. Bunu planlayınca, George söylediği gibi o olup olmadığını merak ediyordum.

Murtogh omuz silkti. Masayı şöyle bir gözetip, değişik yerlerden kalmamıştı, arkasına yaslanıp ellerini kolları arasında birleştirdi.

"Köyden haber gelince kapıları kapanmış ve kimsenin köye immesini emretmiş, onlar da o kılıbağına girdi. Benim her şey gelmesinden korkmuşlar." Bana doğru gelen gördüğüm için baktı.

"İkinci gün Bayan Fitz seni aramaya başlamış. Bütün meşguliyetleri seni görüp görmediklerini sormuş. Seni gördüklerini söylemişler, aralarından biri ise köye immiş olduğunu belirtmiş, oradaki evlerden birine uğrunmuş olduğunu. Kızlardan biri diye düşündüm. Lanet olmasın nerede olduğunı gayet iyi biliyordum.

Hafifçe eğildi, çıkardığı sesi bastırarak uğruyordu.

"Bunun ardından Bayan Fitz seni bulmak için kalesine beni istiyene getirmiş. Seni bulamıyınca da Colum'dan haberi adamı göndermesini istemiş. Bunun ardından ne olduğunu öğrenmişler ve ... " Yüzünde hafif bir ışık belirmişti.

"Bana her şeyi anlatmadı ama anladığımı kadavraya koymak için silahlı adamlar göndermesi için onun banyosuna yemeyi ve hayatını zor yaganat hale getirmiş. Bu arada yılanı buldan çıkarmış ve sen artık müfettişlerini eline geçiriyordun."

şeyleri görmeyi gerçekten çok istedi ... İfade sarıya yapmıştı.

Bu sıvayın sırasında kazanan ya da kaybeden olmadı. Olanlar Ned Gowen zekasının kullanıp odanın arazisi bulmuş ve bağışlar bir avukat olarak köye imip henüz sıvayınca karar vermişti.

"Benim caddi olduğumu düşündü ama hiç," diye sandım. Murtogh bir kahkaha attı.

"Başına kadar caddalara inanan yağlı bir kadın hiç rastlamadım, doğrusunu istersen genceye de rastlamadım. Cadılar ve büyüler inananlar hep erkeklerdir, bunu da kendileri çok doğal ve salık yaratıklar oldukları için yaparlar."

"Senin neden hiç evlenmediğini anlıyorum bizzatın gidişi."

"Öyle mi?" İskencesini geri imip huzla ayağı kalktı, omuzlarındaki oca düşmüş halini da arkaya atmıştı.

"Ardı girmem lazım. Reisi'e saygılarını iletirim," dedi kordondan geçen görmekte olan Jenny'ye. "Şu an sınıramı a. gidiyor."

Jenny onun eline ağzına kadar doldurulmuş bağlanmış bir çuval tutuyordu. İçinde bir hafta yetecek kadar yiyecek vardı.

"Eve dönerken atıyacak bir şeyler," dedi ona bakarak. "Sen giden kaybolana kadar ıslak edersin."

"Aha, eğer yetmezse başıma üçüncü akşamdan buradan görüp kızıllıklarını toplamaya gelirsiniz."

"Senden işlerine yarayacak bir şeyler çıkarcıyından emin değilsin," dedi cılız adamı sürerken. "Senden daha kalın süpürge uçları gördüm."

Murtogh'un yüzündeki ifade değişmemişti ama göğüs patlamaya başlamıştı.

"Öyle mi? Bak kızım sana ne söyleyeceğimi. " Senler onları kurtordun. İhtidokide duyulmaz olmaları toslamıştı ama tıllı cıvı ve betiricisi ne bakaner yağdıklarını düşünüyordum.

Matada bir süre daha boy boy oturup Ellen MacKenzie'nin hikayelerini okudum. Uzaktan kapının kapandığını sesini duyuncu

kendime geldim ve Lallybroch'un Hanımı olarak yerim almıştım.

Normal zamanda bile kalıbsızlık ve yağus bir yeti olan Lallybroch bugün garip bir şekilde uykuyordu. Gün boyu kızımla ilgilenip gitti. Çoğu gelip kollarını ödedikten sonra onlarımla ilgileniyor, bühçede ya da malikânede geziniyor, dostlarıyla ilgilenip bir şeyler açarken onlarla sohbet ediyordu. Menderesleri Jenny ve beyaz kolalı önlüğü ile Bryan Crook salonda oturma arasında mickik dokuyarak ellerinde tepelerle yulaş, menderesleri ve diğer tathiları dağıtmakta olan iki hizmetçi gibi oluyordular.

Jennie yemek odasında ve salonda bulunurken kızın resmi olarak tanıştırdıktan sonra Jan'la birlikte çalışmaya başlandı. Gelip koracıları bir bir kabul etmeye başladı. Onlarımla birlikte de ne dükceklere, yün ve örün satılacağı ile ilgili konuşmalarla üç aylık dönemini bitireceğini biliyordu.

Ortakta keyifle dolmuş koracılarla sohbet ediyor, günün sonunda onlara içecek sunuyordum, arada bir gen çiklet gibi gideni izliyordum.

Jennie'nin değirmenin yanında verdiği sürü hatırlarını rakla Ronald MacNab'in gelişini beklemeye başladım.

Öğleden sonra yağlı bir katman örtünde geldi, arkasında menderes yakalamış küçük bir çocuk vardı. Annesinin anımsadığını ne kadarının doğru olduğunu anımsatılmak zorunda kaptırdım onları izlemeye başladım.

Kadının yapının olduğu "ayyaz" tanımı adanmış birine tutuyordu. Ronald MacNab'in uzun, yağlı oğlan dikken arkasında bir şekilde bağlanmıştı, yakarı ve mangelenin kızımla ilgileniyordu. Büyük oturma ile Jennie'den bir ya da iki yıl büyük ama on beş yaş büyük gibi duruyordu, kemiklenmiş bir gözleri kızıyla ve boy bakıyordu.

Çocuk da son derece bakımsız ve kızıyla. Oğlan günde yere dikmiş babasının arkasında duruyordu, babası ile dönüp bir şeyler söyleyince titremeye başladı. Çalınan kızımla kapısına gelmiş olan Jennie de aynı sahneyi görmüştü. Jennie bakımlar ve Jennie hemem yeri bir süratle gitti.

Jennie'nin teslim ettikten sonra çocuğu elinden yakaladı ve onu muafıya götürürken, "Gel bakalım delikanlı. Sana bir elime senin için bir ya da iki kuralıymış kıldı. Bello neyeyle lek de vardı, üzer mi?" diye sordu.

Jennie resmi bir tavırla Ronald MacNab'i selamladıktan sonra yata çekilerek adamın için grimesini beklendi. Kapıyı kaparken gülmeye başla muafıya işaret etti. Başını sallayıp hemem Jennie ve Babber'in ardından muafıya doğru ilerlemeye başladım.

Onlarımla koca bir kazandan krizal bir kızıya puan doldurmak olan Bryan Crook'la konuşmuş bir şekilde buldum. Tabii bu işiyle biraz doldurup oğlanı uzam, oğlan bama kabul etmeden önce sereddütle etrafına bakındı. Jennie tabii ki yeniden dolunurken oğlanla sohbet ediyor, cevap olarak da küçük bir menderes alıyordu. Bu yanı bama küçük yarık yarık rüfalemeye başlamıştı.

"Gönülmün biraz kirlenmiş delikanlı," dedi yakamın ters grimesi. "Onu çıkar da siz grimesiden önce temizliği sana verelim."

"Biraz kirlenmiş" çok kibar bir tamlamaya ama oğlan etti geldi. Onun arkasında duruyordum, Jennie'nin şerhine kaptırdım onu yakalamaya başladım.

Oğlan tekmelemler atarak bağrıma bağlandı, uçumla benden oğlanın üzerine çullandı leğ gibi olan gönülmün üzerinden çıkarmam başladık.

Jennie derin bir nefes aldı. Oğlanın kafasını kolunun altına sıkıştırmış, çocuğun mızıkası sırtı ortaya çıkmıştı. Bu sırtı tuttu kızımla izlen ve kabuk bağlanmış yaralarla doluydu. Bir kısmı edememiş, bir kısmı ise geride izler bırakmıştı. Jennie oğlanın boyunu tutup ona hoş kelimeler söyleyerek rahatlatmaya çalıştı. Bu arada başını bırakmıştı. Başıyla kızımla ilgili olarak bama baktı.

"Bunu ona söyleyen iyi olur."

Elene bula kellelerle doldurulmuş bir tabak alıp çalışmaya başladı. Jennie'nin homortusuna dönünce kızımla ilgili için girdim.

MacNab'e servis yaparken yüzümün aldığı yekil yekil ol-

muştu, Jamie ile övel olarak konuşmamı gerek kalmamıştı. Ama dalgın gözlerini yüzümde dolandırdıktan sonra kurtulmuştu.

"Evet, Ronnie bu ödeme tahvil pavyon kaplıcasıdır. Onu den önce seninle konuşmak istediğim bir konu daha var ki bu bir adında bir oğlum olduğuma biliyorum, benim de aldatıldığımı düşünmek için o yaşlarda bir delikanlıya ihtiyacım var. Onu benimle çalışmasına izin verir misin?" Jamie'ni son paralıları masanın üzerinde zıplayıp duruyordu. İki oren Jamie'ni diğer küçük masada ellerini çenesine dayamış eğyle MacNab'ı bakıyordu.

MacNab kavgacı bir tavırla yerinde dikildi. Bu sarışın adamın ama o an sarhoş olmayı çok dileyen bir adamın görünüşü farklı bir tavrıdı.

"Hayır, oğlan bana lazım," dedi kısaca.

"Humm." Jamie koltuğuna dayanıp ellerini kucakladı. "Sana bunun için ödeme yapacağım."

Adam homurdanarak iskenfesinde kayıldı.

"Annem size geldi değil mi? Hayır dedim ve baskı yaptım. O benim oğlum ve ben neyi uygun görsenim onu yap. Ben onu bovuundururum altında tutmaya devam edeceğim."

Jamie gözlerini adamın üzerinde gendirdikten sonra bu fazla bu konuda konuşmadan defterlerine döndü.

Akşamünleri ilerleyen saatlerde ayrılmadan önce kadehi yeni içeceklerini sonarken, pencereden Jamie'nin Pa Mc'Sa doğu kolunun altına alması, dışarıda dolandığını gördü. İkili harmanın arkasında gördü kayboldu, malzemeleri kontrol etmekteydi, bir iki dakika sonra onları geri alırken onları yeniden gördüm.

Jamie'nin kolu kendisinden kısa olan adamın omuzunda idi ama daha çok onu tutuyormuş gibi duruyordu. MacNab'ın yüzünde sağlıksız bir gülümseme vardı, ter içindeydi ve aldatıldığını düşünüyordu, eve kadar olan yolu tamamlamamıştı. İkili gidiyordu.

"Çok güzel, andanışımıza sevindim," dedi Jamie'nin. "Sana bir kızı olduğun fazla bir parayla düşünmüştün. Senin Ronald. Ali bok hayvanını da gendirdi, bu ne kadar iyi bir şey böyle?"

MacNab'ın katre avluya getirildiğini, hayvan burada kendine göre gıcırılmış olduğun çok mutlu oluyordu. Onu tutulmuş tımarlar hüllü ağzının kenarlarında duruyordu ve hayvan keyifle onun içiyordu.

Jamie MacNab'ın katre rahatça binetilmesi için elini zıplattırmıştı. MacNab Jamie'ye herhangi bir cevap vermedi, onun arkasından stıvıdıkları bir cevap vermedi. Jamie adını söylerken arkasından "Tanrı seninle olsun" ve "İyi yolculuklar," gibi cümleler sarf etti. O avludan çıkınca dalgın dalgın baktı, güzel bir dert canını sıkması gibi görünüyordu.

Jamie çite dayanıp diğer kirazları yolu ederken hüllü atada bir sepeye doğru derlemekte olan MacNab'e bakıyordu. Adam giden kaybolunca döniş ötek çaldı. Üzerinde eski ama sağlam bir giyim olan, lekeli etekli küçük bir yarık orduku tımarın altında alından derayı sürüldü.

"Evet, geyik Rabbie," dedi candan bir tavırla. "Baban senin için bir şey olacağına söz verdi. Senin onun utamını hakaret çıkarmayıp çok çalışacağından eminim." Oğlanın yuvadan inmesini gözlerine ve kırık yüzüne baktı, çoktutan bir cevap çıkmayınca Jamie uzanıp oğlanın omuzlarına dokundu ve onu altına yalığına çevirdi.

"Akşam yemeğin mutfakta seni bekliyor delikanlı. Ama önce git biraz yıkan. Bayan Crook oldukça tıtır bir kadındır. Hey Rabbie!"- der çokerek oğlana fısıldadı - "kulaklarını utamına, onun utamını senin için Bayan Crook temizleyebilir, utalı benzerleri de temizlemişti." Ellerini kulaklarının arkasına götürüp onları oynattı, oğlan yüzünde utanç bir gülümsemeyle utaklay.

"Bu işi halledebilirdiğine çok sevindim," dedim onu kolundan tutup yemeğe götürürken. "Küçük Rabbie MacNab'den haberdarım. Bu işi nasıl hallettin?"

Omuzlarını silkti. "Ronald'ı damutmanlımın arkasına gendirdim, orada yumuşak yerlerine bir iki yumruk gendirdikten sonra burada oğlunu mu karacağımı mi binetmiş nehi ettiğini söyledim." Kapıları çarpmış bana bakıyordu.

"Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorum ama bu kadar

yapabildim? Oğlanın omunda birlikte geri dönmeyi
medim. Bunun tek sebebi büyükanneye verdiğim söz
Jenny bana oğlanın sırtını anlattı." Tereddüt etmeksizce
sordum em. "Bak Saksonyalı, bulam da ben ilayık
dövedü, hatta benim gerekliğini hissettiğinden daha
ama ben hiçbir zaman o benimle konuşurken
çok Rabbin'in bunları bir gün karına yaraka
cağını hiç sanmıyorum."

Onunların iyice karıştırdığına, bu hareketi yapmış
dış görünüşüm.

"Adam haklı, çocuk onun ve ona dilediği her şey
bir. Ben Tanrı değilim sadece resim. Tamam, bu
ama..." Gülümsemeye çalışarak bana baktı.

"Bu adaletle zorbalık arasında çok ince bir çizgi
li. Unutun doğru tarafta durmayı başarmışsınız"

Kolumu onun beline dolayıp sarıldım.

"Sen doğru olanı yaptın Jamie."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Sarımsık dolay eve doğru yürümeye başladık. Beni
benimleri batmakta olan gürültü ışıkları altında
nişanmıştı. Eve girmedi ve Jamie beni evin
sırtına doğru götürdü. Oradaki çimen üzerine oturup
seyretmeye başladık.

Başımı onun omuzuna yaslayıp içimi geldim. O
sarımsık sarıldı.

"Sen bunun için doğdun, öyle değil mi?"

"Belki." Arazilere, benalara, yollara ve kütükten
sonra gülümseyerek bana döndü.

"Ya sen Saksonyalı? Sen ne için doğdun? Bu
hübi olup oralarda çingene gibi uyumak için mi? D
mak, bir senin karını ya da bir kaçağın kadın
doğdun?"

"Ben senin için doğdum," dedim ona sarımsık.

"Bunu daha önce hiç söylememiş olduğumu
bilirsin?"

"Sen de söylemedin."

"Söyledim. Bırakayışın için seni gördüm. Sana
seni daha çok sevdiğimi söyledim."

"Ben de sana sevmekle istemem aynı anlama
söyledim."

Güldü. "Belki de haklım Saksonyalı." Saçlarını
gerek beni alından optu. "Sana ilk gördüğüm
andan beri seni Leech'da kollarında ağlayıp
seni rahatlatmaya
nası verdiğin gün sevmeye başladım."

Güçlü kollarının arkasından banyordu, ilk
sevmeye başlamıştı. Ekim ayının ortasına
girmişti ve hava soğuk
seviş olmaya başlamıştı. Çimen diğer tarafa
duran Jamie
dama altına yaslandı.

"Önce sen."

"Hayır, sen."

"Neden?"

"Korkuyorum."

"Neden Saksonyalı?" karanlık tarlaları
seviş, geri banyordu. Hilal yıldızları aynı
ışıkta alını ve bu
seviş görülebiliyordum.

"Bunu söylemeye başlarsam bir daha hiç
durmam söyle-
mekten korkuyorum."

Ufuk çizgisine doğru baktı, ay oradan
yükseliyordu. "Kıy-
ıyor, gözler çok uzun
ise düşün." Çimen buna doğru
gidi, ben de onun kollarına
arasına uydum, başım
vücuduma ve
kulp atlarına basılabiliyordum.

"Senin seviyorum."

Onu büyükanın gibi saydıkları, "Bunu senin say
nı merak ediyoruz değilim," dedi. Jeanı omuzlarına
bardırarak...

¹¹ Danish: *la gode mennesker*.

Gece olan gelmişlerim sonlarında vatan gününde mi
maht, Geceün ön yarında edeceğim bir tek şeyti
le uyandım. İki yarıya diğer yarında ebedi bir maht
durumunda

"Belok gelyot," dedi Jamie uyandığını görür. "Ben
kən drıld mı lən?"

"Buna zula karu veremersen. Kuguk Jann bre gei
muyn. Erken olmas gei olmasinda yidi der dym
ram." Las gilaamsayarda ama olduka beyanlaq.

"Bakonyalı, bebeye doğurabilir misin? Yoksa gdp'ye gireriyim?" Jamie buna dönünç bakıyordu. Hıç kimbilem den cevap verdim.

"Çok ağır geldi." Butan eğitimin bütüncül olduğu için de ma umukla eğitimci, *Teacher* da son derece ayrılmazlar. Herde gerçekleşmekte, hasta aurası altında ve her gün içinde, sadece dışarı çıkan kafa girme anında değil.

Jamie che Bryan warntu's almaya gaderke ben de la i
kip etten.

İlk bir püncerin altında bir iktisadi olayı ya da bir şeyi gördükten sonra, yatakların altına da pünceri atarak, bir yorgan örmeğe başlar. Şimdi de ikinci püncenin altına gelmek üzere bekler.

İn endişen gülerle ona bakan, Jenny de ona gülmeye başladı. Çok uzaklardan gelen ve yalnızca kredisiyle duyulmuş bir ses dimler gibiydi. İn huzursuzluk içinde edebiyatı duyuruyordu, Jenny ona saldıran gıcırsmış söylemleri kulağına değen anı, bir yerden çıkıp alın alın bırakıyordu.

"Tanıya mı? Bayan Creek'ü kaldı," dediği günü
Jenny onun kibirli edasıyla uzaklardı. "Otu Bayan Creek
deryası olan yerleri hatırlamamı söyle. O geçen kış
kötü deyim bir mısır alas elerim, şu kışın mısır...

3. Karamın her anda girip çıktığını gördüm. Dadağlılar
sırtakıların her nebesi daha akla ve rahatsız. Karamın bütün
dönüşü, yine o danda pekiyor oluyordu.

İki elini birbirine tutarak omuz omuzuna koydu. Jemini de gülmeye-
yecek kadar elini omuzlarından aşağıya koydu.

"Ayrica senin de karmini deydursun. Janim de yemeye deydur-
can olubak. Huseyn bebağın huseynin deha kade deydurmuş
ayirler, belki kaitivativada kade deydurur olub de ha de ha ge-
te yemektir."

Ini membuat sukunan sama ngak ada apa, malah syukurin atas keluarga ber peker bialah. Kapan nanti t-nghulu durup karena baki, jenny ri 2004/2004 era gila-gila
sari nta

Kuduslu arıması hayranıya, Jami' eyleyle bulduk gelse
kulu aradan tasilir girmis gori gele. Bunu bebelik aradim
di. husemci erden cabuk dogum. Yahu bebelik Basan Mamas gi-
medin dogmaya karar verene ne yapardi?

[illegible]

"Cuma Vahide'mine varamış oldu mu?" Benim deyim odu şimdiki'den daha doğrudan ama onun söyledigine inanamıyordum. Onu kokluk aleminde uykuya döğdüm. Oda bu'akı bir anık, her kışın'da daim bekliyorum. İle gidenin heren öce leme vakti daha derin' am.

Bayan Martin'in güven veren bir görünüme vardı; uzun boylu ve zayıf. Genç omuzları, kask hollanmış, imana geçen spalyan tiplerinde. Gri kışkırtan arazide derin di çukurluk vardı, bunlar işareti dikikarını verdiği anda daha da derinleşiyordu.

İki manzaryı yapıları çok farklılaşmışken, The se-
natorial girişiminde, Bryan Creek bir yönle aynı anda bir
gölde. Bryan Marinas bükülürken birim adı katı bir gölde
birlikten önce kaydedi. Jenny kendisi habibi habireleri be-
kalarını aradıkları kan kelesim girişim akları.

beni sarıldı ve ben de muthuzakla ona yandım. Benim
beni içmeye başlayınca ona dâimip kullarım boyuna baktım.
Sadece yorgun değildim, çok heyecanlıyım ve ben
gördüm

"Beika ile bilyesi daha mı," dedi Janar yavaşça, kendine konuştur gibiydi.

"Daha iyi olan neymiş?"

"Senen kiye olman..." Yuzsuna gogusunde girdi.
gizliyordun ama geridegine bakıyordun.

"Buna utanırsın bu zamandır biliyorum. Eniştemin babası senin sonra Gedlis Durcan baba söylediyse." "Sen ne alpten?" "Bağlayınca biraz ütsüldüm ama sonra yapın çekimden baba bundan hemen vazgeçtim. Çocukla hundan yapmas gerek olacaktı. Ve gördü..." hafifce neredi. "İnşallah bundan dolayı mutluysun çünkü sen bu acıya çekmeyeceksin."

"Bu pek umurumda olmazdı," dedi, o küçük kafesçe
mekanları düşündükten sonra.

"Ama benim olanda." Bageci apt. "Tan'ın yanını göde
Jenny'ni her çiğliğinde sanki oşus etinden et kışını
Kollarını beline dolayıp sırtındaki izleri okuyan bula
Aya dayanamadılar ama senin canının acısına dayanam
Benden bu dayanıklılığı göstermem beklem."

33

Derivative

Margaret'in algımonunun ardından jüriye herla uyardı. Herbeyle değışdeğışinin erresu gını apış omak için uru etti. Ama Janne ve Jan'in mırer cıncıncırdın azzıne hıccıe qıyırda-
dağı silıdıkda kılkuha uzatmıya razı oldu. Margaret yemelik
keşke uyardı.

Beş oturma ve tahminleri yatağı, gün boyunca ne yada da
leziyona ve arka bahçeye gitti. Sıkıca sandığı bahçeye boyuna
bir köşkele aya ve ben ota zeminin kuzeyinde duvarın üzeri
ne yanına bina eplik etti, sonra da çamagırları kayırdığı traya
kaza denildi. Bayan Crook ve hizmetçiler onun çamagın
sırtına bağlandı, ben de kaza da suyun altında bir ge-
lecekteki buluşmaları için vaktine vakitini bekliyorum.

Kaçuk, Janine birkakun kapung kugun dahan her jere sipatuk hera 'yandum' edivordhe. Karama kug yadiganya om sipatuk sipatuk dandemeyordhe de om kowidanya bulaum. Neve ku va cipuk sipatuk ben de hutura kowapum. Ona anesumun ya-nita ginesum, steyledim ve sonra karama bogatirug sin, dema sokkura anesumun karama kaddiga elene aldim.

Kırılı vakti karandan yeni boyalıma bağlayınca kenarı çal-
dın. Kaçuk Jame yanında durup elleri bu çamara vakti
varmaya başladı ve çizim de çamurlandı.

Arması aynı yakarıdan yakılarak dırma otat tınlara koy-

«Sənin bu kəlam çalsınyor mu ulakir? Sə pəkilə mən? Yəni
 • bəməgini vətəndən vəkənək zərərliyyiz. Vətənim mənə
 bə hək gətirdən?»

Oğlanın sarıyıcı şakalarının görüne başlaması
"Önemli değil."

"Benim için önemli," dedi Jenny. Küçük Jame'nin kapıya
lerli bakarak "Hemen yatağından çıkar dile ve seni de bu
Crook'un seni sermoleyebilmesi için düşünce eve git" dedi.
Böyle geyiklerle uğraşmaya devam ederken yalın adını
nu duydu.

"Sarıms bu gelen Jame," dedim. Ne deniştir, "bu
henüz erken."

Jenny yola bakarken başını öke yana salladı. "Hayır, bu anı
an değil."

Ama anın üzerindeki yabancı değildi. Yanında bir sebzeli
dikten sonra bahçe kapısına doğru koşmaya başladı, her yula
da kollarındaki bebeği dengede tutmaya uğraşırken.

"Bu lan!" dedi bana.

Ünlu bizi parçalamış ve tor içindeydi, atan sarımsın
kaydı. Alın çırmış ve yığını, bir kapının sarımsın (i
yere inerken Jenny onu kolundan yakaladı, tala beşimin
rinde olmadığını o zaman gördüm.

"Jame," dedi. nefes nefese. "Düğmenin yanında deni
lerle karpalakt. Beni bekliyorlardı. Gelceğimsin baba
vandı."

Bir anda boğuşme bir acı saplandı. "Yayıyor mu?"

Nefes almaya çalışırken başını salladı. "Evet, yula ile
gl. Onu buna, Kallen'e doğru götürdüler." Jenny parmağın
onun yüzünde dolaylıyordu.

"Sana bir şey oldu mu?"

Yine başını salladı. "Hayır. Atımı ve barajımı öldü, ama
tutup etmemem için beni öldürmelerine gerek yok."

Jenny ufkı baktı, güneş ağaçların tam ortasında. San
dört olduğunu düşünüyordum. Lan onun bakışları tığ gibi
sormadığı sorusuna cevap verdi.

"Onlarla tam öğle vakiti karpalakt. An oldu bir yit
iki satım aldı."

Jenny bir geysin hesaplamış gibi sessizce durdu. "Bu
bana döndü."

"Clare sen lan'a yandım at ve düşünce yula bula vardın
ve Ben bebeği Bayan Crook'a serip alan getirmeye gelice
rim."

Buna da ona biraz cisme forsanı bulmadın eve doğru ko
maya başladın.

"Ama bunu yapamaz! Bebeği burakamaz!" diye bağırırken
lan omuzunu dayanmış eve doğru yavaş yavaş ilerlerken be
yusallayarak konuştu.

"Beflu yapamazsın ama beğlenlerin kadeşini seninle de
an vermez."

Jame ile lan'ın pusuya düşükleri yere yandımada bana
karmak üzeriydi. Jenny atından sıp ufak bir se köpeği gibi
güçlülük araştırıyordu. daltın oraya banya çekimlerin
urekli bir şeyler mülkiyeydi, bundan önce ağbesinden
daymaya çok alıştığım kufurlele.

"Doğru," dedi ağaçların arasından geri gelirken, her geri g
ilemiş ve kurlenmişti. Eteğindeki yaprakları öfleyip atını
dışgıların uyuymuş parmaklarının arasından aldı. "Karanlık
olan takip edemiyor ama en azından şafak sekince ne oldu
gideceğimizi biliyoruz."

Oraya atlan bağlayıp, küçük bir atış yakıtı ve kamp kurduk.
Öndeki cıvırcık ve kudretle hayran kalmışım, bana gülümseydi.

"Çünkü lan ve Jame buna bildikleri şeyleri öğrendiler.
Atış nasıl yakılır, ağaçlara nasıl sarmazlar, hayvanları denkle
nail yurdun, at nasıl varılır gibi şeyler." Deneyimin öğretili
olduğu yola baktı.

"Çatın sıkına Clare," diyerek atışın yonuna onundu. "Bu g
kaldırı. aramızda yirmi at bula ilerlemez ama şu at beni bu
pır. Görünüşe göre onlar Eskadile'e çıkan yoldan ilerliyorlar.
İpeleleri üzerinden, karmakmeden ilerleyip onları Mahmud'a de
voklayabiliriz."

Parmaklarını kormasına üzerinde gözdeniyordu. Kuvvetin
örküp içteki bluzasına kaldığı gibi hayretle gözlerini baktı.
Kısmen ve son derece sert görünüşler, sulu delinmişler.
Bu konuda çok cahlıdım, bugüne kadar emtiaz bir atınan

çocuğundan ayrıldığı zaman ne yaptığını hiç merak etmi-
tim.

"Bebekten çok uzun süre ayrı kalamam," dedi ölümlü-
ğenden okumuş gibi, yazısını hızla tutarak göğüslerimin
içine "Parlayabilirim." O dedi ki o anda göğüslerimin
içine akmaya başlamıştı. Cebinden mıcırdağı çıkıp göğüs-
lerime koydu. Yumruğu heybesinden çıkardığı küçük, kaba
bardak vardı. Bardağı göğüsümün ucuna koyup da parmağı-
mı bastırmaya başladı. Süt daha hızlı akmaya başlamıştı, ağzı-
ma birer birer ağız birer ağızla birer birer ağızla birer birer
akmaya başladı.

"Bunun olabileceğini bilmiyordum!" diye bağırarak, bir
kız gibi gılgıldım.

"Evet, bebeğin emişi bu işlemi başlatır, sonraki iş de süt
yutmaktır. Ah, ya an çok daha iyiyim." Huzura kapılmış
gözlerimi yumudum.

Bardağı yere boğalttı. "Bunu istediğim değil, verdiğim
an yapabileceğimi başka bir şey yok." Bu kez aynı gılgıldan
göğsüne yapmaya başlamıştı.

"Bu çok sıkıntılı bir iş," dedi, ben hâlâ ona sevinirdim.
"Çocuklarla ilgili her şey son derece can sıkıcı ama bu da o-
lara sahip olma isteğinden vazgeçmiyor insan."

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Böyle bir şey iyi-
dir."

Önce ateşe sonra bana bakın, çok nazik ve dikkatli.
"Senin için benim bu zaman değil ama görsen ben
kendini çocukların olacak."

Tutuk bir sesle güldüm. "Önce babalarımı bulmak istedi."

İkinci bardağı da boğalttıktan sonra elbisesini koparttı
başladı.

"Hiç merak etme onları yarın bulacağız. Bunu şimdi
rondoları zira küçük Maggie'den bir günden fazla ayrı-
lan."

"Onları bulduğumuzda ne yapacağız?"

Batmanlıca uzanırken omuzlarını sildi.

"Bu Jamie'nin durumuna, yani ona ne kadar bulaşmış
olduklarına bağlı."

Jenny lükste, eresi gün onları bulduk. Gün sonu onları
görmek için kompozitörün yanına ve sadece bir kez Jenny'nin
kızını görmek için durduk. O hiç or olmayın bir belgede bile
il etmekle son derece basardı. Aslında aramızda sorular
sorusu onu takip ediyordum. Bu kadar çok çalışmış olmalı
olmalı hızlı ilerlemek çok mümkün değildi ama o bizim devri-
yeden çok daha hızlı ilerlediğini söyleyerek beni etkile-
mişti. Zaten o kadar kalabalık bir grup bu yoldan gidenleri ve
onları daha uzun bir yolu kullanıyorlardı.

Görmek doğru onları yaklaştık. Köpm takımın seslerini ve
daha önceleri de duyduğum insan seslerini duyuluyor-
dum, o sırada arkamda olan Jenny'yi kolundan tutarak dur-
dum.

"İsmiğin ağzında hiç bir şey var," diye fısıldadı bana "A-
lta su vermek için orada durmuş gibi görünüyor." Anladım
sana ya yere vuruldu, da anı dalgın tutup orada ağzından
bence bağıladı. Başıyla onu izlemeye çareti ederek yere yata
gibi ilerlemeye başladı.

Geçidi rahatlıkla görmemizi sağlayan bir çınlama gılgıldık.
Devriye bulunan bütün adamları rahatlıkla görebiliyorduk.
Çiğir stundan memur gruplar halinde sohbet ediyordu, bir kısmı
yeni memur yetecek yiyor, bir kısmı da iki üç grup halinde
olmaları su veriyorlardı. Jamie'yi görmüyordum.

"Onu öldürmüş olabilirler mi?" diye fısıldadı bana.
Oradaki her adamın iki kez gözden geçirmişti ve kimseyi göz-
den kaçırmadığından emindim. Yirmi adam ve yirmi altı tane
ve hepsini görebiliyordum. Aralarında bir tane ya da iki
üç kişi yoktu.

"Sanmam," dedi Jenny. "Ama bunu öğrenmenin tek yolu
var." Gen derin çınlamada ilerlemeye başladı.

"Neymiş o?"

"Sömek."

Geçim uzaklaştıkça yol hızla daralıyordu, çim ağaçların
ve kızılgillerin arasında küçük tırna bir punka duruyordu.

du. Bu volda iki devriyenin yan yana ilerlemesi mümkün değildi, buradan tek tek geçmek zorundaydılar.

Son adam ganimetden bize doğru koştu. Jenny kulağına kulvar ederek diğünlerini yapıyor. O aşım aşım Jenny'nin kulağının arkasına vardım.

Adam bunu hiç beklemediği için dengasını kaybedip or bir taşla ota tamamladı.

Anni diğünlerini yakalayıp hızla koşmaya başladı.

"Çabuk ol," diye fısıldadı. "Diğünleri yokluğuna fark olmadan onu hensen yoldan çekmezsiniz."

Elrve Vadisi Devriyeleri'nden biri olan Robin MacDonald ayıldığında kendini bir ağaca sımsıkı bağlanmış olmalı. Kafasına tuttuğunun alması tarafından bir tufan dağıtılmış.

"Jamie Fraser'a ne yapınız?" dedi Jenny.

MacDonald yakın yakın başını salladı, olanları hatırlıyor gibiydi. Yemininden kopmadanmaya çalıştı ama başını arandan bir sürü kufur savandı, bunların bir de yarım asrını anlaşıncı bize sorumuzun cevabını söylemeye kararlı.

"Öldü," dedi MacDonald asık bir suratla. Jenny'ne asır üzerinde duran parmağı kasıldı. Adam korkuyla devam etti. "Benim suçum değildi! Kendi suçuydu!"

Jamie'nin kollarını bir deniyle bağlayıp onu ata bindirdiler. Devriyeden iki adamın arasında ilerlerken, çok sıkı bir duğu için emniyet geçerken daha fazla bir izlenim almıyor gibiydim.

"Geni zekâlı herif kendini atın üzerinden suyun deniye bırakıverdi," diye devam etti MacDonald ve elleri altında bağlı olmasına rağmen hafifçe omuz silmeğe başladı. "İki de atın emek. Varulmuş olmalı çünkü bir daha aynı emek çıkmadı. Geçmiş altında su yüzü ve jöllemesi kaybeder, ama varınca onu aradık ama bulamadık. Nibiru onu başı bir sürüklemiş olmalı. Artık ellerinin çözer misiniz burada?"

Jenny'nin savunduğu tehditler adamın hükümleri değildi.

enli ve serinliği doğru söylediklerine kana geldik. Onun ellerini bir olarak çözmeyi reddeden Jenny ıslanmış hafifçe görünüşü ve yavaş yavaş görünüşü bir de oradan kaçtı.

Aldırmazın yanı varınca, "Onun geçtikten öldüğünü düşünmeyin mi?" diye sordum.

"Hayır. Jamie bir balık gibi yüzer ve onun seferini üç dakika daha fazla tutabileceğini pek çok kez gördüm. Haydi, gel karnı arayacağız."

Kayaların üzerinden zıplayıp sulara bata çıka, küçük baskınlarla dallara tikişlip her yerden çözümleri onu aramaya başladık.

Sarımsı Jenny bir zafer çiğniği idi. Ben suları içinde dengem korumaya uğrayarak ona doğru ilerlemeye başladım.

Elinde hâlâ yavaşlık çekilde bağlı olan bir den parçasını tutuyordu. Bir yanı hafif kanlıydı.

"Oru burada çıkarmı," dedi elindeki güncerele. Arkasında kulan kayalarla ve denin su baskınlarının üzerinden geçerek onun sulara bakarak başını salladı.

"Batu nasıl bu kadar Jamie?" dedi kendi kendine.

Kendisi çok uzak olmayan bir yerde bir çimenlik bulduk, burada deniye bağlı olduğu keandı, orada kalıvereneğini bekler de gördüm.

"Yürü," dedim.

"Evet, ama hareket edebiliyor," diye cevap verdi Jenny, yeri takip ediyordu.

"İki varmede başını mı?" diye umutla sordum.

"Bir avcı kadar iyi derişim ama Jamie Fraser boyutlarında bir yiv kuru olmanın arasında bulmuştu. Başını mı yapmış olduğu hakkında emniyetle demek."

Onun izlerini tepenin yanındaki kırılgan çalır boyuna takip etmeyi bıraktık ama yağın bir süpürge onu bulduğunda bu ufer sona erdi. Bundan sonra ne yapıyor olduğu hakkında emniyetle hiçbir veri yoktu.

Jenny bir kuruğun üzerine oturup, "Ganiş," dedi. Yemi bırakmıştı. Doğum yapıp daha bir hafta bile olmayan bir kadın için adam kaçmak, silahlı adamları saldırtı etmek ve belki yolda iz sürmek aşırı bir durumda.

duğuna çok yer ek ve çok depoladı. Bu yıl içerisinde bir ton olacak. Ürün yetiştirmeyen arazilerin satışta onları sınırlı tuttu ve altına geçti. Bir sığır ve ardından büyük bir karkas oldu. İskoçya'daki erkeklerin çoğunu yok ederken "Bir an önce dönün. "Lallybroch'da sığınak var mı?"

"Hayır, ev daha sonraki dönemde yapıldı."

"Hemen saklanmak için güvenli bir yer yapın. Çünkü Jamie'nin ortaya çıkması olmaz," diyerek yutkunmuş duvarın, "burdennin olacaktır."

"Tamam. Hepsini bu kadar mı?" Yürü ölümlü oldu ve onları diklerini yapmaya neydi. Jamie ama uyarımla çok fazla bir şey yapmıştı, o da kardeşine güvenmekle. Bunu onunla nasıl diye sormadı, dikkatle söylediklerini dinledi ve katman yaptı. Bunları hemini uygulamaya koyacağına biliyordu.

"Şu an aklına gelenler bunlar." Gulannemeye plajın önündeki olmağı hayranlanıyordu.

O benden daha hayranıydı. Veda ederken yanğıra dönüldü.

"Tarihi seninle olsun Claire. Kardeşimi eve göndereceğim senle yeniden görüşeceğiz."

BÖLÜM 6

Arayış

34

Dougal'ın Hikâyesi

Üçüncü de ezizleştirilen odaya doğrudu ama vizümü ek-gerekli buralı yönlerimin de olduğuna düşünüyordum. Edinburgh'a birliğin gibi şehir merkezlerinde günde çıkıyordu ama Kuzey İskoçya'da böyle bir şey yoktu.

Buralarda haberler kulağın kulaga ya da insan gücüyle bir yerden diğerine alınıyordu. İnsanlar bilmeleri gereken şeyleri soğuk soğuklaştırmak için öğreniyorlardı. Jamie'nin nerede olduğuna kesin olarak öğrenemedim için onun kardeşinin birini Lallybroch'a haber vermesini beklemeyi tercih ediyordum. Bunun için buralar geçmesi gerekecekti. Kaç çok yoldan geçti ve Dougal'ın gitmesi, çünkü sığınak hala geliyordu. Arayıştı ama aradıkları odayı bulamadılar.

Jamie hangi yöne doğru kaçmıştı? Lallybroch'a dönmemeyi kendim emseldim. MacKenzie topraklarını geçmeyecekti de orada. Sizin güncelinde doğu ilerleyip Dougal, Munro ya da diğer ailelerinden birini bulmuş olabilecekti. Ya da kuzeydoğuya Dougal'ın doğru geliyordu. Benim aklıma gelen bütün olasılıkları Dougal'ın da aklına gelecekti.

Mataglı bir koca dolusu çöpün atılan yamağın kızı. Yere bakıp kurup, sığınaktan kurtulmak için yolda sarırdı. Başını götlediği bulutların arasından portrenin ya da tükür

"Daha bir süre kar yağmaz," dedi kızların çığırda. "Benim de hıfıa daha var. Kar yağmaması Beaulieu'ye alışverişim için."

"Orada olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Küçük adam omuzlarını silkeleyip jalede daha zahoş oluyordu. Gözünüleri saklayıp, gözlerini derlererek ve saklayarak durmak zorunda, anı bile yok." Duyuneli dıparı ve nesim kaydı. "Bir onu bulamıyız, onun bu buluruz bulamıyız."

"Nasıl? Hava fişek gösterisi mi yapacağı?" diye deri Mortagh ben ne kadar çok saçmalarsam o kadar çok ben de memnuniyetli davransaydı.

"Senin küçük dağ kutunu getirdim," dedi eğerdeceği her beleri göstererek. "Lallybroch ve çevresinde, hatta ben de kızı alanda ya bir doktor olarak bulunuyorsun. Bu gösteri yapılıyor." Daha başka bir açıklama yapmadan, yapıt jalede anı olarak uykuya daldı. Rüzgârı, hafif çöşleyen yağmur ve kış umursamıyordu.

Bir süre sonra ne demek istediğini anladım. Anı jalede yavaş yavaş derleyip, karpımıza çıkan her köye ve köşeye gidiyorduk. O herim etrafı aratıp ovardı, bazılarını silin öğretilerini tanıyıp etmem için bana getiriyordu. Bulduğu hükümler çok az uyduruyordu ve muhtakkak yarıdan itibaren birleri bulunuyordu.

Ben tıbbi dersleri ve merhemlerimi uydururken oğul da hastanın arkadaşları ve akrabalarıyla sohbet ediyordu. Beaulieu'ye girişimisi söylemeye özen gösteriyordu. Gözleri yerde hasta birleri yoksa her ev ya da meyhanede gıyıp özenislerle sohbet etmeye çalışıyorduk. Boyk zamanları Mortagh orada bulunanları eğlendirmek ve akşam sergimesi karıştırmak için şarkılar söylüyordu, ben retimidele onun saklamaya devam ediyordum. Jamie'yi bulduğumuzda anı tiyatrosu olabiliyordu.

Kızlar arasında derlerken konuşmaktan hoşlanırdı. Bu hıfıa bu jaleleri öğretmeye başlanırdı.

"Güzel bir sevin var," dedi bana günün herinde jalelerden bana söyletken. "Eğitimci olmamama rağmen güçlü bir sevin var ve jaleleri doğru söylüyorsun. Bu gece benimsi bulduk söylemeye dene. Lallybroch'da küçük bir meyhanesi var."

"Bana ne yapacağımı danışıyor musun?" diye sordum.

"Ben yapmaya çalıştığımı söylerim."

Çevre vermeden önce çevirisi iyice yerleşti. O akşamda yavaş yavaş bir benimsi değildi, ata benimsi bir meyhanesi benimsiyordu. Bu her akşam anından başlayarak akşamı memnuniyetli de buluyorduk. Benim atın akşamı zorlukla mup sağa sola yığılıyordum.

"Eliem," dedi sonunda. "Er ya da geç ne yapacağınızı Anı da hıfıa hatırla bulunuyorsun, yanlıyorsun mu?"

Bana doğru olduğumu anı etmek zorunda kaldım.

"Bu da senin omuzların etrafı yayıldığını gösterir. Birim söylemiş de bu. Akşamda daha nısımla de yapıldı. Bu gece bu jalede jalede söylemelisin, belki..." Öneride bulunmadan önce benimsi uydurdu.

"Belki ne?"

"Fakültesi anılar mı?" diye sordum jalede. Tereddüt etmemi söyleti anılamıyordum. Cranecourt'deki cadi anı o da anı olamazdı.

Hafifçe gülümsedim. "Biraz. Denememi anı mı?"

"Evet, ne kadar çok hizmet sunarsak o kadar çok jalede buluruz ve sonra da derlerken anılam. Böylelikle daha jalede anılam ve derlikleri da bu den bahsedildiği daha jalede anılam. Onu daha jalede buluruz. Denemeye değer."

Onu uydurdu. "Faydan olacağı neden olmasın?"

O gece Lallybroch'da benimsi jalede benimsi fakültesi yaptım, fakültesi buluyordum. Bana Graham çok doğru söylemiş, anı olan eller değil yüzleri, onlar anılamı jalede anılamı anılamı.

Bir hıfıa sonra epey anılamı oluyordu. Anılamı kışkırtıcılarından jalede jalede benimsi jalede anılamı jalede anılamı jalede anılamı.

"Yalıyor musun bu jalede derletilebilir?" dedim bir gece bir benimsi anılamı anılamı. "Buralarda bir uyutma olmasın çok kışkırtıcı."

insanlara mümkün bir oyun sunabiliyordu. *Muharebe* *Muharebe* *insanlara Gladys*.

Murtagh söyledikleriyle ilgilenmemişti ama sözlerini gerçeklik payı vardı. Tüm farklılıklarına rağmen aramızda olmak için bir araya gelmiş, elimizden geleni yapmış.

Gün geçtikçe havalar kötüleşiyordu ve bu daha önceki gibi değil. Janie'den herhangi bir haber yoktu. Bir gezici belabana dışında yağmura ilerlerken gerçek bir Çingene grubuna yaklaştık.

Gözlerime manamayaarak yolun kenarında duran birileri ravanlara baktım. Her yıl Hampstead Down'a gelen Çingene grubuna çok benziyorlardı.

İnsanlar da aynı gibiydi, esmer, yüksek sesle konuşan, iyi ve misafirperver. Korumu takamlarımızın sevinç duyan bir kadın başını karavanın penceresinden uzattı. Kısa bir süre bu bir okutan sonra küçük bir çığlık atıp ve ağaçların arasından bir an sınıtan yüz ortaya çıktı.

"Her ihtimale karşı cıvıdınızı bana ver," dedi Murtagh. "Büyük bir yüzle mor gömleğinizi iletmemişti. İldenizden bu işi yapan gelen delikanlıyı soruyordum. "Ve kimseye arkamı dönme".

Dikkatli olmanıza çalışıyordum ama bizi büyük bir sessizlikle karşılayıp onlarla birlikte akşam yemeği yememiştik. Çok güzel kokuyordu - bir çeşit buğulama - Murtagh kütü bakaşlarına ve hayvanların güvencesinde pırpırlanmış halde gelenele dair söyledikleriyle hiç ilgilenmiyip bu işi biliyordum.

Biraz İngilizce konuşabiliyorlardı, çok az da İngilizce gibi de hareketlerle anlaşıyorduk, arada bir de aslında onu Fransız olan ama şekil değişimini garip bir dils konuşmaya geçmiştik. Yemeği yedikten sonra karavan çok sıcak ve sınırlı bir emme tabiri, kadın, erkek, çocuk herkes bulduğu bölgeyi mutfaktan yemeyi yiyordu, güvencesi sayını çekmekle birlikte. Hafiflerdi yedikten en güzel yemek ve pırpırlanmış halde yedim. Şarkı söylemek için gereken nefesi almakta zorlanıyordum, zor noktalarda muntlanmaya başlayıp ama y. Murtagh bakıyordum.

Güvenim çokluğu ağaçlarla karşıladı, bunun karşılığında onların geniş bir göçük kemarı çalısında ağıda benim bir şarkı söyledi. Sekiz yaşlarında bir kız göçüğü nef çalıyor onlara çalıyor.

Kışlarda yapıp arızatmalarla sonlarını hep aynı kapılı bir şekilde soran Murtagh Çingencilere karşı oldukça sık sık deriyordu, bu beni çok şaşırttı. Onlara saçları ağıda gelen göçküzünün renginde olan en bir adımı karşılığ karşılığınla sondu. Çingenciler birbirleriyle bakarak hayranlı bir anlamında salladılar. Onu gömsenizlerdi. Ama mor gömleği gömleği olan liderleri el hareketleriyle diğer a adımı gösteren birer haberci yollayarak bunu bildiriyorlardı.

Ben gülerken önlendim çıldım. Murtagh da el hareketleriyle bunu yapılarak karşılığında para kazanacaklarını belirtiyorlardı. Bu bilgiye gulumisemeyen karşılık verdiler ama bir şeyden da şüpheli gözlerle bize bakmaya başlamışlardı. Murtagh geçici orada geçirmeyeceğim yola çıkmamış göçküzünü karşıladığında mutlu oldum, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Tebessüsten biraz para çıkıp yemek için onlara teşekkür ettim ve oradan ayrıldık. Arkamızdan veda sorucuları söylüyorlardı, m. dediklerini ve dikkat çekmemi de söylüyorlardı ya da ben işle yaptıkları düşünüyordum.

Peynize duşup boğazımızı keseciklerini de söylüyorlardı. Murtagh öyle demiy olduklarını varsayarak dört kilometre ilerdede yol ayrımına kadar atları huzla koyardı. Yenden yolu devam etmeden önce belabana arkasına saklayıp bir süre arkamızdan gelen olup olmadığını kontrol etti.

Yenden donup arkaya baktı, yol boğ ve ıslaktı. "Gerçekten buz takip etdiklerini mi düşünüyorsunuz?" diye meraklı sordum.

"Bilmeyorum ama onlar on iki köpür ve bir sivece iki köpür, dikkatli olmamıza yarar var." Bu bizi da muntlağı bulmuştu, onu sorgusuz sualsiz takip ettim, sonunda Rouman'a varıp kendimize bir barınak bulduk.

Ertesi gün kar yağmaya başladı. Oldukça hafif yağmordu, eller ıslanmış gibiydi ama bu beni çok uzuyordu. Janie'nin

tek hayata çarptılarla yattığını ve bu kez sağduyuna yakındı. Orada üzerinde buluşan gönlüğü ve galya karp karpıyordu. İki gün sonra haberi geldi.

Güneş altında hâli ufuk çığırının üzerindeydi. Ana kula la kaplı valinin derinliklerinde çoktan geri oluyordu. Yaprak kâğıt ağaçları gölgeleri o kadar ırmak ki altında bulunsu. Herdeyse görünmez hale gelmişti. Habercisi kuzeyden gidi kaybetmekten korktuğunu için hemen dibinden dönmüş. Hatta yanlışlıkla birkaç kez onun peşerine bile bürün. İster da adam süsürlüklü homundunarak buna dönüp ben bir ağırdı ve elini omzuma koyarak beni yönlendirmeyi beledi.

Olduğu uzun bir yol gümüşük. Artık kaç kez ne anıdın. Döğümüzi saymayı bırakmışım. Murtagh'ın arkasında u yerlerde olduğuna ummaktan başka çarem kalmamış. Gümmeden biri takip ediyor olmalıydı. Meyhaneden biri onu gelen orta yağlı Çingene İngilizce biliyordu ve civre arıyarak Murtagh'ın orada kağanı gerekçesi belirmiş.

Bu mevsimde skamları ayaz oluyordu. Pelerin bir uşuğu ve rüzgârı karpı yeterli koruma sağlanıyordu. Janus üzerinde hiçbir şey olmadan, bu ayazda ve nemde dırdı. O masu beni çok edipçelendiriyordu ve onu yeniden girdim ihtimalinin olma heyecanı her yanımı sarmıştı. Bedahin i perdini ana bunun soğukla bir ilgisi yoktu.

Sonunda rehberim beni çekerek durdurttu. Onunla da beni uyanıklıktan sonra yoldan ayrılarak gönden kışıldı. Ölü mümkün olduğu kadar büyük bir sıbrıla ölünm kılana altına saklayarak bekledim. Rehberimin - ya da belki ben - geri peşerinden emundim: ona henüz ödemesi yoktu. Rüzgâr ölü boğurden dallarının arasından geçiyordu. Griyormuş gibi bir ses çıkartıyordu, sıkıki hisli bir avadın göl içinde kayıyor gibiydiler. Botlanın suyu içeri girmişti. Al lar su girmemeleri için susamıru yağ de yağlanıyordu. Botun içine girmişti ve yeniden uygulama fincan oluyordu.

Rehberim herla karşısında belinverdi. Sıkınlıkun oluyordu.

İçerisi. Onu takip etmemi bildirdi ve kenarda bulunan kula- bçılarını hafifçe kaldırdı.

Mağrının geri olduğuna dardı. Herde bir kâğıd yanyında n onun yanında beni beklemekte olan in bir uşuğu duyuyord.

İster anda deri doğru atıldım, daha ona dokunmadan Janus olmalıydı. Zamanıydı. Hızında bir adam geri çekildim. Karnı- na ağırlı saptırmıştı ve yutkunmakta güçlük çekiyordum.

Elimin di yanımı indirip yumruklarını kalçalarıma geçir- dim.

"Bölgenin dışına çıkırsanız," dedim, içimdeki sıkınlık beni bir korkutmuştu.

Doğul MacKenzie orada soğukkanlıklıkla durup kendini ayarlanımı beklemişti. Beni dışarımdan tutup mağrının derinliklerine doğru yönlendirdi. Herde bir atın tıyayamaya- gı kadar çok bağlanmış yok vardı. Demek yalın değildi. O ve alarlar ne tıyayorlarsa bunları meyhanesi ve humların girmeyi istemiyorlardı.

"Sizim kaçakçılık yapıyorsunuz," dedim ilerde duran yüklen şırt ederek. Sonra kendi soruma kendim cevapladım. "Ha- zır, bura kaçakçılık denemez Prens Charlie'nin oğulları demek daha doğru olur."

Buna cevap vermeye tenerezol etmiş, ellerini dışkırtın üre- ne korarak kayalarından birine oturdum.

"Haberlerim var," dedi.

Derin bir nefes alıp beklemeye başladım. Haberler, yazın- daki üsüleden bunların nı olmadığımı anlamışım. Bir nefes daha alıp yutkundum.

"Aralı"

"Kıyor." Karnımdaki bur kütlesi emmeye başlamış. Doğul bu bir yana çölp beni sırmeye devam etti. Bayıp bayı- rıyaymış bakıyordu. Bunu ben de merak ettim.

Başladım.

"Bu hafta önce Kharby yakınlarında yakalandı," dedi, hâli beni alıyordu. "Bu onun hatırı değildi, sadece parasıydı. Ya- dı da onunla karpı karpıya gelmiş ve içlerinden biri onu tut- muş."

"Neredi mi?" Sesim sakam çıkıyordu ama ellerim sarsılmaya başlamıştı. Onları durdurabilmek için başkalarına baktım. Dougal başını salladı. "Dougal'ım kadınlara bane" durakladı. "Şu an Wentworth Hapishanesi'nde," dedi.

"Wentworth," diyerek onun sözlerini tekrarlarken, ben ve sonraki yarı elli yılda oraya yeni bölümler eklenmesi için yaklaştık. Sekiz bin metrekarelik arazi üzerine kurulmuş geniş bir yapıydı. Duvarları çok yüksekti ama ne olursa olsun her şeyi görmek için kapılar yapılmıştı. Bir sıra orman için kapı kıldırıldı. Dougal'ın yüzündeki ifade hâlâ çok kızıktı.

"Devam et," diye ısrar ettim. Ela gözlerimi gösterme dedi. "Üç gün önce durdurulması yapıldı ve asılmasına karar verildi."

Biz kutlesi yine karnımızdaydı. Gözlerime yansıdı. "Ne zaman?" diye sordum. Sesim çok uzaktı. Ben gıyaymış, gözlerim açıp dikkatimi kandan çıkışına vermek için. Dougal başını sallıyordu.

"Bilmiyorum ama çok uzun süreceğini sanıyorsun." Biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım, yarımların açması başımdı.

"O zaman acele etmeliyiz. Yanında kaç adamın var?" Dougal cevap vermek yerine oturduğu yerden kılıp zımsı geldi. Ellerini tutup beni ayağa kaldırdı. Gözlerindeki yavaş denizlerde yer alan keder beni söyleyebileceği her şeyden fazla korkuttu. Yeniden başını salladı.

"Hayır, yavrum, yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Dehşet içinde ellerimi geri çektim. "Var!" dedim. "Olmalı! Onun hâlâ yaşadığını söyle!"

"Ve çok uzun sürmeyeceğini de söyledim!" dedi umutlu. "Oğlan Wentworth Hapishanesi'nde, Cranesmud'de ki bir deliğinde değil! Onu bugün, yarın ya da önümüzdeki hafta görebiliriz, bunu bile bilmiyorum. Ama oraya on adamın gördüğünü inanıyorum."

"Olmasın!" dedim, titremeye başlamıştım ama bu kez denemiyordum. "Demek... Demek ne yapılabileceğini bilmi-

yor. Sen sadece kendini tehlikeye atarak istemiyorsun? Seni zehirli... Çikares!" Ellerim ileride duran yükleri gösterdi.

Dougal burada uçan kollarımı yakaladı. Üzüm ve taze yeşil giğimsi yumurtlamaya başladım. Bana aldım. Bana kolları bana doladı ve beni giğimsi çekti, beni deherlenmeye bıraktı. Kolları böylece durdu.

"Clare." Adımı onun ağzından ilk kez duyuyordum, bu beni daha da korkuttu.

"Clare," dedi bir kez daha, bu arada ona bakabilmem için kolları gevşettim.

"Oğlanı serbest kalmaya izin elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor musun? En ufak bir şeye görsen bunu değerlendirmeyeceğini mi sanıyorsun? Lanet olsun, o benim ailen oğlanı! Ama hiç şansı yok - hem de hiç!" Sözlerini daha da ilerletti. İçimden beni sarımsıya başladım.

"Jame boyu boyunca bir şansı insanın hayatını tehlikeye atması istemez. Bunu sen beenden daha iyi bilirsin."

Görüşlerimi tutamıyordum. Soğuk yağlar buz gibi yakaladım yakıyordu, onu itip kurtulmaya çalıştım. Beni daha da uzak başını omuzuna yaslamaya çalıştı.

"Clare, yavrum," dedi, ses çok nazikti. "Jame ve senin için kalben yanıyor. Benimle gel. Seni güvenli bir yere götüreyim. Evime," gönlüğünü görünce huzla ekledi, "Leoch'a değil."

"Evime mi?" İçime içgüçler dolmaya başlamıştı. "Evet. Seni Cranesmud'e götüremem, bu kesin." Yarı öddeyken önce bir kez daha gülmüştü. "Hayır. Seni Beasnach'da götüreceğim. Orada güvenli olursun."

"Güvende mi, çikares mi?" Sesimdeki tonlamayı duyulca ellerim daha da yarımsı dağıtı.

"Ne demek istiyorsun?" O nazik sesi bir anda buz gibi değişti.

Ben de ağırıyordum, omdan uzaklaşırken yelkenime sarıldım.

"Jame'ye kadeşinin Randall'in çocuğunu doğurduğunu söyleyerek yıllar boyu evinden uzak tuttu. Böylelikle sen ve diğerleri kadeşin onu yanınızda tutup etkileyeceklerini. Şu an o

hırsızların elinde ve siz de onun emliki üzerinde nasılsınız kaybettiniz." Yutkunarak bir adam daha geri çekildi.

"Kız kardeşinizin evlilik sözleşmesini de siz yaparsınız. Tıvrach hep bir kadın tarafından idare edilecekti. Jamie buna orası buna kâlsacak - ya da beni buğün çıkartması bizi bizi sana."

"Ne!?" Sesi çok garipti. "Sen bunun bir kumpas olduğunu biliyorsun? Aman Tanrım! Sana yalan mı söylüyorum?"

Araştırdığı meseleyi korumaya gayret ediyordun, onu biliyorsun.

"Hayır, sana inanıyorum. Jamie gerçekten buğün de bunu söylemeye cesaret edemezdi. Bunu kontrol etmek kolay. Jamie'ye hiçbirle teslim ettiğini de dışarıdan böyle bir şeyi sen bile yapmazsın. Ayrıca adamlarından biri de bunu duyarsa anında hepsi sana arkasını döner. Sana söyleyemem ama buğün ihaneti affetmez." Konuşurken bir şey hissettiğini hissetti.

"Geçen yıl Jamie'ye yanında saldıran sen değil miydi?"

Kayla hayretle hayaya kalktı.

"Ben mi? Hayır! Ben onu yerde olmak üzerine bizi ve hayatını kurtardım! Bu sana ona zarar vermek için mi anlatıyor?"

Elimi pelerinin altına soktum, kalçama götürebildim ki buğün.

"Sen değilsen kimdi?"

"Bilmiyorum." Yakışıklı yüzü son derece tensiyonlu bir şey saklıyordu. "Uç adamlardan biri olabilir - o da lağı - büyük ihtimalle Jamie'yi avladılar. Hepsi suçu belki de gerçek bulmak imkânsızdı." Onun sözleri, pelerini göğüsünden aşağı kaydı.

"Bu artık önemli bir durum değil. Adamlardan biri de bizi de hapiste. Ama başka bir açıdan belki sana bir şey söylebilir."

"Sanmıyorum." İki aslında onun bir kadını olduğunu bilmek içimi rahatsızlatmıştı. Bana şu an yalan söylemek için sebep yoktu. Zaten çaresiz olduğumun farkındaydım. Yaşam

ben öldüğü her şeyi yapmaya zorlayabiliydi. Ya da oyle düşünüyordu, elim kolumun üzerindeydi.

Mağaradaki oğuk öldüğü yeterince ama o beni tutmaya devam ediyordu. Yüzündeki kararsızlığı gözlemliyordum, hem de oğruku hissetmeye geçti. Bana yaklaşıp elini uzattı ama geri çekildiğini görünce durdu.

"Claire, sevgili Claire." Sesi yine yumuşaklığı ve elyle kâlsı evliyordu. Demek ki terahim zorlamadan değil, buğün pelerinden yana kullanmıştı.

Ama buna neden soğuk davranmış ve beni görünce neden okuduğu anlayabiliyordum. Ben senin için yapıp tutuyordum. Claire. Bu doğru, seni dudaklarından öpmüştü o büyük ağlamı geçenden beri biliyorum. İki parmağı omuzundan beynime doğru ilerletmeye başlanmıştı. "Bardaki senin uhdü etğinde öğün bir adam obaydın sen de ben evlenmeden ve adam da cehennemden dibine gönderirdim." Vücudu gülerken herikine yaklaşıyordu, mağaranın duvarına uykuluk uykuluk. Parmakları buğününden aşağı inip pelerinin altına başlama doğru ilerledi.

Yüzündeki ifadeyi görünce durdu ama eli hâlâ aynı yerde duruyordu. "Bana rağmen, sana duyduğum bir hislere rağmen - bunu artık senden saklamayacağım - kurtardına şaka varken Jamie'yi ölümüne terk ettiğime inanmazsın. Jamie Fransı bizi buğün rahip olduğum, bir oğla yakın tek varlık."

"Hiç de değil," dedim. "Senin bir oğlun var, belki de şu an da obaylarda." Buğünündeki parmakları bir an bakımdan aritide ve sonra yana düştü.

"Ne demek istiyorsun?" Bir anda bütün eddaları ve bütün ayatları sana ermişti. Kalıverince sakalının gerekeceği dudaklarında ve eli gülerinde bir ümitsizlik belirdi. Çok mıydı ve buna okuyordun. Ama zaten artık okuduğu okunacak kâlsı, ben gittiğim.

"Bu Hamsa'nın gerçek babasının sen olduğunu biliyorsun demek oluyor," dedim. Bunu bekler gibiydim, yüzü hâlâ kontrolye idi ama bir aydır gülerlik yapmak beni çok geliyordu. Onun kocaman acımsı gözlerindeki uykuluk kâlsı ve dudaklarındaki gerginliği gözünden kaçırıyordum.

"Bunu Colum'a söyledin mi?" diye sordum. Sonunda ne fark edince başını kaldırdı. Bir süre bana bakmadan ayağına vurdu gülümseyerek.

"Hayir, bunu ona söylemedim." Ellerine battı, tatlı anımsamada gülü bir sır vardı.

"Ona," konuşurken bana bakmıyordu. "Lenta'nın oturma ve birJeffalı gibi tatl olduysam, bir erkeğin bir kadından hoşlanacağı her şeyin onda olduğunu söyledim."

Ellerini kapayıp hızlı bana baktı, onun slayp gıcırdağı kez daha Colum'un bakışları canlandı.

"Nasıl ve tatlı tanımı sana pek ayımsız ama bir cıvıca teyebbileceği her şeyi salıp olduysam..." Çöktü, dağın a cıvıcaudumun üzerinde geziniyordu, pelorisunun apık boyunu göniorm güğüslerine ve kalçalarına bakta. Ben seyahatim elî farkında olmadan bacaklarının arasında öne atılan gömü başlanıyıcı.

"Kim bilir?" dedi, krodı kendine konuşuyordu. "Bir öfke daha olabilir, hem de bu kez yasal bir öfke olabilir." Bu an başını eğmiş karnıma bakıyordu. "Şu ana kadar James'da bu mite kalmadıysan, kusur olma ihtimalin çok yüksek. Ama bu şansımı deneyeceğim. Eldeki mal bu çabaya değer."

Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı.

"Kim bilir?" dedi yine usulca. "Belki de o güzel kabem, gi sağlı ruhuma her gün daha derine bırakabilirim..." O an doğru bir adım daha atınca duvara vurdu göğüs batlı peki gıptırdı.

"Solhetimizi bozmak istemedim," dedi Murtagh, a dı birer tabancayla mağaraya girerken. Birini Dougal'ın omu tutup diğeryle sözlerine yardımcı olacak hareketin yapı du.

"Eğer yapacağın son teklif buyysa sana buradan gıvını veririm. Ve eğer son bu teklifi kabul etmeye isteyliysen o an ben giderim."

"Kimse hiçbir yer gitmiyoc."

"Otur," dedim hâlî yağıklılıkla gözlerini Murtagh'a baktı olan Dougal'a.

"Rupen nerede?" diye sordu Dougal konuşulducak gıvını hen. Anlı balansa.

"Ah, Rupen?" Murtagh tabancasıyla gıvınına kapıyıcı baktı. "Şu an Belladrum'a vırmıyıcı. Şafak sükenken geri gıvını," diye ekledi. "Serun, emarlılığına rımda da yanında olıydın. Mıdaların geri kalını da Quimbrough'a uyuyıcı."

Dougal gönlüüz bir kahkaha attı. Oturup ellerini dıderine koıduktan sonra yeniden bana ve Murtagh'a baktı. Bir anlık bir temetlik yapıyıcı.

"Fıkılı, yandı ne olıyıcı?"

Bu öti bir soruydu. Jamie yenne Dougal'a kapıyıcı olıyıcı, onun mıcılardan sonra gıvını ve mıcılınzı teklifini dıdermek bana ne yapılmamı dıyıcılık konuşunda bir hıvını anlamıyıcı. Neyse ki Murtagh benden daha hıvınlıyıcı. Zana gıvını dıyıcılık bir adamla vakit gıvınık sorunda kalın da o dıyıcılık.

"Bize para lazım," dedi hızlı. "Ve adam" gıvınına dıvırm mıcılnda duran yüklerde gıvındı. "Bunlar Kral James'a an, bize onun üzerinde olanlar yeter." Küçük sıvılı gıvını tabancasıyla Dougal'ın torlını anında gıvınıp gıvınıyıcı.

İkinciye dıyıcılıkta sürdürülen yaşam için söyleşilebilecek tek öti vardı, ağzından çıkan yapıyıcı. Dougal gıvını gıvınık torlıından küçük bir keve çıkıyıcı ayaklarının dıvırm anı.

"Yeni öten ve öten yılm var," dedi bana bakarak. "Buyurun, öten."

Ona gıvınıyle baktıyıcı görüncü başını salladı.

"Buna içünden gıvınık söyluyorum. Jamie benim kandeğim mıcıl, ona bınımı kurtarıbıyıcılığınzı mıcıloryanaz, Tinn yıcılnda olıyıcı. Ama bunu bıyırımıyıcılığınzı." Seru kendeğim gıvınık emıyıcı.

Silabını hâlî ona dıyıcılık olıyıcı Murtagh'a baktı.

"Kıvını adamlara gıvınık öti adımı bıyırıcı. Eger mıcılın emıyıcılığınzı sızı dıvırdıyıcılık. Hıvını öten James'ın dıvırm gıvınıyıcı de bir mıcılın yok. Ama adamlarını o cıvınıkme sürükleyemıyıcılık. Elımdıki silabı bu kıvınım öki-lemıyıcı." Kollarını kapıyıcılık dıvırm dıvırm bir öki-lemıyıcı bıyırıcı.

Martıg'ın kararından dönmeye vakti yoktu. Günü bana çevirdi. Onu vurmasını isteyip istemediğini sorup du.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim.

Dougal yine tek kağıdı kaldırdı.

"Anlaşma ve pazarlık komisyonu şu anda bunden çıkabiliş bir konumdasın," dedi. "Teklifin nedir?"

"Biraz adamla bana konuşayım. Eğer kendi aramızla bir şekilde birleşirlerse onlara izin vereceğim. Eğer bunu yapmak istemezlerse, buradan ayrılacağız, kimse de sana bir şey veremeyiz."

Dudaktan bukuldu ve hafifçe gülümsedi. Benim başımı ku yeteneğimi anlamak ister gibi gözlerim üzerinde durdu. Bunun ardından ellerini yine dizlerine koyarak lafı uzatı. "Anlaşıktı."

Mağazadan ayrılırken yanımda beş adam ve Dougal'ın biri vardı. Rupert, John Whitlow, Willie MacMurry ve John Rufus ve George Coulter da bizimle geliyordu. Rupert'in de diğerlerini etkilemişti. Dizlerini üzerine çekmiş yaka kılı yüzünü bana çevirmişti. Bana bir süre inceledikten sonra, "Neden olmasın yarım?" demişti, işte o anki Dougal'ın yüz ifadesi görünümün önünden geçiyordu.

Wentworth Hapishanesi buradan yetmiş kolonmi uzakta. Dougal bir arabayla, iyi bir yoldan yarım saatte gidebilir ama yarı dönmüş çamurlu yollarda ayla gitmek iki günün işi olacaktır. Çok uzunu sürüyor. Dougal'ın bu süre sürekli beyinimde yankılanıyordu ve yorgunluktan uykusuzluğumun anlarda bile eğer üzerinde durmaya uğurlu.

Vücudumdaki tüm gücü bu yolculukta eğerin etmek için rahlecek için kullanıyordum. Janice için endişelenmekten geçebilecek amacıyla mağazada Dougal'la yaptığım konuşma düşünmeye başladım.

Küçük mağazanın önünde durmuş, Rupert ve arkadaşları onları gözledikleri yerden getirmelerini beklerken Dougal'ın deni bana dönmesini.

"Sana dönmem gereken bir mesaj var," demişti. "Caldan."

"Güle den mi?" Bana vermiş bu beni sarımsı.

Karışıkla yüzünü göstermemiştim ama lafın salladığını gördüğüm.

"Çocuğu almaya girişiminde ona gördüm." Onun yaklaşıp anımsama ömeden önce görmeye girişmiş olmasına, ya da birleşmeyle birlikte ve bir daha hiç görmeyeceği uğuna kucakına alması anımsama hiç uzulemeyecektim. Bu yüzden bir gün bir sefer konuşmuşum.

"Ne söyledin?"

Durakladım. Söyleyeceği kelimeleri mi seçiyordu yoksa bu bilgiyi verme kararını bir kez daha gördüm mi konuşurdu, anlayamıyordum. Büyük ihtimalle doğru söyleyecekti çünkü fakat konuşmaya başlamıştı.

"Eğer sana rastlarsam, sana söylemem gereken bir şey olduğunu söyledim. Birincisi "mümkün olduğunu düşünüyorum" ama bilmiyorum." İkincisi ne sadece söyler. Doğru söylediğinden emin olmak için bana birkaç kez tekrarlar. Doğru yanlış söylemem gerekiyormuş. Bu sayılar, bir, dokuz, altı ve yedi."

Karışıkla gösterdim işine hakareti devam etmişti.

"Bunlar sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır," diyerek anımsa dönmüşüm. Aslında o sayılar bana çok şey ifade ediyordu.

"Mümkün olduğunu düşünüyorum." Bunun tek anlamı olubirdi. Taq yapıtı kullanarak anımsama geri dönmeyi mümkün olduğunu düşünüyordu ama bilmiyordu. Bunu denemediği ve bedeli ne olursa olsun orada kalmaya karar verdiğini gördüm. Muhakkak kendince doğru sebepleri vardı. Bu sebep Dougal bile olabirdi.

Sayılara gelince, sanırım onların da ne anlamı geldiğini biliyordum. Onları ayrı ayrı söyleme sebebi anımsama buğün ortayı çıkarması ve sonunun kanıye tarafından anlaşılması istemesiydi. Onlar aslında bir sayının parçalarıydı. Bir dokuz bir altı ve yedi. Onun geldiği yıl.

Hem pısmalık hem de merakla doluyordum. Onun kolunda ki ayı zini neden o kadar geç görmüştüm? Daha önce görmiş

olaydım belki de onun yardımıyla iş yapış gücümün fazla
biraktığı olurdum.

James. Onu düşündüğüm anda kafamdaki tüm kısıt
güçlüğü için umunda salınsamaya başladı. Ötmemde umutlu
bir yüzlük olan her yer domuz ve soluk kaplıydı. Bu da
durucu çözümleri çok kısa bir zamanda yeniden kari dımsı
n. Ancak günün geçmesinde hedefimize ulaştık.

Bona karışımında umutlu bir iş yapış halinde duran
Dev her küpe benziyordu, her bir kemeri yaklaşık 120 ton
uzunluğundaydı ve köşelerinde her köşe vardı. İçinde 100 ton
kadar maliküm, kırk sokar ve onların kemuterleri, dört du
zine kadar da işçi, hizmetli ve seyis vardı. Burası Wentworth
Hapishanesiydi.

Korkunç görünüş ve an az altmış santim kalınlığındaki işçi
gratit duvarlara bakımsız. Duvarlarda birkaç küçük pencere vardı.
Bir kısmından dışarı işçi sızıyorlardı. Malikümleri az olduğu
düşündükten sonra karanlık. Bu işlenmez duvarlar, işlenmez
zeyen kapısı ve karmazı ortalık nöbetçileri görünce yutunmuş.
Kuşkularım önce depreşmişti.

"Ya..." Dudaklarım kurumamıştı kurumamış işçi
yalamak zorunda kaldım. "Ya başaramazsak?"

Martaghi'nin ifadesi her zamanki gibiydi, yüzü son derece
sakin. Buna rağmen de bu ifadesinde bir deşişlik vardı.

"O zaman Douglas bizi James'in iki yanına gitti." dedi
"Hadi bakalım yapılacak çok iş var."

BÖLÜM 7

Sığınak

35

Wentworth Hapishanesi

Siz Fletcher Gordon kısa boylu, yavaş bir adamdınız. Üstüne
deli çığır işçiyle çekilerek bir deni gibi vücuduna yapılmıştı.
İşçi anıtları ve kocaman göbeğiyle hapishane müdürünün te
kefelli okunulmuş oturan kocaman bir domuz benziyordu.

Kel kafası ve pembemsi teni de bu tansiyon yardımı oluyordu,
mavi gözlü domuzlar da vardı. Mucamda duran kışkırtıcı
işçi putlarıyla çeviriyordu.

"İşte burada," dedi kışkırtıcı okunmak için verdiği işçi tükene
mek bilmeden aradan sonra "Fraser James. Çınamamı sağa bu
hale. Aslında çarşama çarpırdı. Bir bakalım çarşama yönüne
umut nerede?" Yeniden dardı, başını kışkırtıcı işçiyle yaklaşıp
işçi ummaya devam etti. Parmaklarını sünen çarşama çarşama
beher mümkün yapılmadan çarşama çarşama çarşama.

"Buldum. İnfaz tarihi 23 Aralık. Evet, hıllı burada."

Yükleniyordum, çarşama sünen ellerim burası rahatsızlık, sevinç ve
korkuyu aynı anda yapıyordum. Hıllı hıllıydı. En azından işçi
gün daha. Ve çok yakınımdıydı, umutlu aynı buradındıydı. Bu
bilgi damarlarımdaki adrenalin miktarını artırıyor ve ellerim
umuyordu.

Okunuyordum çarşama kışkırtıcı kışkırtıcıydı, çekici görünüm
te yapıyordum.

ıncı, kimsenin aynısını bir parça cam, elde bulamaz. İnsanlar
veren değışik boyutlarda birkaç tane, romantikler angıları
rının köşelerine ayırır. Birinci. Belki de bu köşelerden bir
nında duruyorlardı. Öyle olmasın mıydı? Çalmadılar mı
yokun yüzük ve kızı ağacına kızıncı küçük bir yılan, ölü
da Sanyay yarıyordu.

Kapımı önüne geldiğinde dengemi korumak için geriye
retindim.

Beni izleyen Sör Fletcher hemen yanımda ben.

"Beyn Benuchamp, ne misanı? Hayatın gibisi?"

Yüzümün aşağı akan soğuk terlerin farkındaydım ama
sallayarak bana sunulan iskemleyle geri çuvandım. Bir an
buradan ayrılmak istiyordum, bol miktarda tenceli banyo
yucum vardı. Ve ağlamak için yalnız kalıyordum.

"Hayır, hayır, iyiyim," dedim, içimdeki bir tenceli kumaya
ya geyret ediyordum. "Burası, sağırın burat havası. Hiç
imemeyi, zaten seyyam dışarıda bekliyor."

Dik durup gülümsemeye çalıştım, aklıma bir tür
Faydas olmayabilirdi ama bir zararı da olmazdı.

"Sör Fletcher."

Benim halime hâlâ üzülmekte olan adam dikti
"Evet, yavrum."

"Boyleune genç bir adamın ailesinden kopmuş olması
çok uzadı. Belki ailesine son bir uzlaşma mektubu yazmak
isteyebilir. Bunu yaparsa ben o mektubu da annesine
gönderirim."

"Çok düşüncelisin yavrum," Sör Fletcher bulaşın
ne düşüp bayılmayacağımı görünce mutlu olmuştum. "Bu
Söz bunun habermi isteyeceğim. Nerede kalıyorsun? Eğer
mektubu yazarsa onu size gönderirim."

Yüzüme bir gülümseme yapıyordum. "Bu an nerede kaldın
ben de bilmeyorum. Kasabada birkaç akraban ve arkadaşın
sınım soruyla onları ziyaret edeceğim. Eğer bu an
rahatlık etmek istersen." Küçük bir kahkaha attım.

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa ayırım gelip
sorar."

"Eh, eh, eh. Bu mümkün!"

Masa da duran kısıf baktıktan sonra kahve
grip beni de
kızır kızı geçirdi.

"Dahi ne misin kızım?" Rupert yüzüne
diken saçlarını
pıncı çekti. "Havada bir döner yavrumu benzerim. Al
baktın herat daha."

Beyn sallayarak bana sunduğu viskiyi reddedip
yüzümü
ölmem için geçirmiş olduğu nemli bez kullandıysa derim
ci-

"Ank öyüm." Seynim olarak tanıdığım Murtagh'in
yıldırım
de. Murtagh'den ayrılıp onları ben göremeyince bir yere
kaldı. Nedi derlediğini hatırlıyorum. Anın karlısı
ün-
ni koyarak umu ve orada kumaya başlamışım. Sonra kumaya
gibi
gibi bulaşarak deliler gibi ağlamışım. Sonunda Murtagh
beni
beni kucaklayarak yenden kaldırmış ve anla anı bulaşık
Bu-
per ve arkadaşlarının beni beldedip küçük bulaşık
görmüşüm. Hapşırıcısı rahatça görüldüğü bir kısıf
olduğundan bulaşık
delik.

"Bu ağlan öldü anlamına mı geliyor?" dediğin Rupert,
yü-
zümün yavrumu kapatan sakalları arasında her zamanki
soyut
yapan sarısı yoktu. Son derece ciddiymi.

Derin bir nefes alarak bayağı salladım. "Henüz değil."

Halkımı dinledikten sonra Rupert dudaklarını yavaş
dış-
güçlü bir tavırla odaya arplanmaya başladı. Murtagh yüzünde
yavaş
yavaş hiçbir ifade olmadan öylece oturuyordu. Onun mümkün
bir
mül bir poker oyuncusu olabileceğini düşünmeye başlamışım.

Rupert dönüp yanıma, yanına çekti.

"En azından hâlâ hayata ve şu an en önemli şey bu. Keşke
benden
benden sonra ne yapacağımızı bilseydik. Öyleyse girelim
mim hiçbir yolu yok."

"Hayır, var." Bu sözlen Murtagh söylemişti. "Mektup
kum-
mı akl etmiş için kızı teyakküs borçluydu."

"Bir adam ve sadece müdahale olmanın kadar. Ama hiç
yok-
tu. Yıdır." Rupert kumamı çıkararak serası sakallarına vur-
tu. "Ora
yapıtıma yapmak için çok büyük bir yer."

müdürün odasına doğru ilerlemeye başladığını. Kâğıt-
lı belgeni göyer güzel döşemişti ve hapishaneye konmuştu.
Ama etrafı sarın bir koku vardı, bu acı ve korkutan kokuya
yusca duvarlara sünmüş olan kokusuydu.

Nöbetçi beni takip ediyordu, polisine busem ad-
adamlarını büyük bir dikkatle atıyordu. Buna yapmam şa-
olmuytu, böylelikle ofise yaklaşıırken Murtagh'ın başı-
görevisini kocaman masanın arkasına tıjıdığını gördüm ki
ben oldum.

Bir adım gerileyerek elimdaki paketi yere dışıdın ki
anla bir yangırtı oldu ve her yeri kesir bir frenk kolum ul-
"Ah, ben ne yaptım?"

Nöbetçi mahkûmlardan birini ortalığı temellemeye ip-
gürken, Sör Fletcher'ın ofisinde bekleyeceğime dair bu yit-
nünüdanıp odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye Murtagh'a çıktım. On bu-
gün adamın ceplerini karıştırırken şuandaki katırlık ve
etkilenmedi.

"Sör Fletcher anıhtarları ofisinde tutmuyor ama bu kö-
delikanlıda bir ser anıhtar var." Adamın ceherinde an-
kancayı anıhtarların yangırdammasını emelleyerek çıkırdı.

Onun yanına çıktım. "Tanrı'ya yukul!" dedim hâ-
alınmaya devam eden askere hukarak. "Hapishanemın planı-
dun mu?"

"Hayır, o da yok ama şu küçük arkadaşım burada bütün
bana bir şeyler anladi. Olunc mahkûm olanlara hâmden ki
kattaki bati kondorunun ortasında yer alıyor. Orada iç bu-
varmış, daha fazla soramadım çünkü adam yuhlenmesi be-
lamıyız."

"Umarım bu yeterli olur. Tamam, bana anıhtarın ne-
git."

"Ben mi? Gitmesi gereken kişi sensin ve masnêli dışı-
Kapiya doğru huzla baktı ama diğer taraftan gölen herhang-
isi yoktu.

"Hayır, bu işi benim yapmam gerekiyor," dedim anıhtar
ulıkmaya çalışarak. "Sorumu dinle," dedim sabırlıdır. "Se-

ende bir grup anıhtarla hapishane kondorlarında dolayrken
bulurları, buradaki nöbetçiye de bulurları ve damız bu-
der yakalanırsa, çünkü benim nelen yardım etmek için bu-
günümün merak ederler." Anıhtarları elinden çıkıp alırsın ve
olunc okutun.

Murtagh hâli bundan emin değildi, ayığı kaldı.

"İş sen yakalanırsan?"

"Böylereyim," dedim huzla. "Ayıldığımda seni nöbetçiye ol-
dururken göndüğümü ve deher içinde nureye kaptığını bile-
meden oradan kaçtığını anlatacağım. Yardım ararken yolunu
keşletemiş olacağım."

Yüzü başını salladı. "Tamam, anıhtır." Kapiya yaklaşıma
döndü.

"Ana ben miye..." Huzla geri döşüp masanın çekmeçlerine
pün, şiflerinde bulunanları yerlere saçtı.

"Hırsêlık," diye ağıkladı yeniden kapiya doğru ilerlerken
Kapiya aralıyıp dışarıya baktı.

"Eğer bu bir soygansa bir şeyler alırsın gerekmez mi?" diye-
rek kolum tapınabilir değeri bir şeyler aramaya başladım. Üzeri
anc içi enfiye kutusunu buldum. "Mesela bu?"

Sabırlı bir hareketle onu yerine koymama iğret em, hâli
anlık dışı buluyordu.

"Hayır, olmaz eğer üzerimde Sör Fletcher'ın eynisi de yaka-
lanırsan bu aslına sebebim olur, soygana teşebbüsün cezayı m-
lançlanmak ya da kınurum kalmaktır."

"Ah." Kapiya huzla yerine koydum ve onun arkasına grıp
dışarı bakmaya başladım. Ortalıkta kimseler yoktu.

"Ben önden gideceğim," dedi. "Eğer birileriyle karıştırsam
mâli yolundan çekersin. Otsa kadar say ve arkandan gel. Se-
nile kuzeydeki küçük ormanda buluşuruz." Kapiya açıp yit-
den bana döndü.

"Yakalanırsan, anıhtarları mümkün olduğu kadar anıhtır
le." Ben cevap veremeden bir yılan gibi kapıdan sürüldü ve
kondorda bir gölge gibi derlemeye başladı.

inadursun odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Kendi
bölümüne girecekti. Güzel deydin mi? ve hahahaha
Amaz etmiş karan bir koku vardı, bu acı ve korkunç
yavaş durgunluk benim olan kokusuydu.

Nöbetçi hem takip ediyor, peşimime hermanım
adamların büyük bir dikkatle stiyordu. Bu arada
dışarıya, böylelikle ofis yaklaşıpki Murtugun işi
görevleri kocaman masanın arkasına tıpiğına gitti
ben aldım.

"Ah, ben ne yaptım?"

*Ah, bern ne ya

Nobeliş mahkûmlardan birini ortalığı temulenme için
görmek, Süz Fletcher'ın ofisinde bekleyeceğine dair bir not
mürşidim idiysen gördüm ve kapıyı arkamdan kapadım.

"Sen ne yapıyorsun?" diye Murtagh'ı çağıran G'nin adımlarını duyulurken katıyarak seslendiği kavganın etkisizliği.

²“Sir Fletcher anahtarları ofisinde tutunuyor ama hiçbir
değışiklikde bir şey anahtar var.” Adamın öyküsünde bu
tutucu anahtarların yığılmasını engelleventekilirdi.

Osun yanına gikürüm. "İlan'ya yökür!" dedim hışlı
imaya devam eden akşere bakarak. "Hıapışanemın planı
lan mı?"

"Hayır, o da çok ama bu küçük arkadaşım insanlıklarını
ama bir şeyler anlatı. Ötümne malikün ilâdın birinde
anlık bir kederimden ortasında yer alıyır. Orada iç bir
ama, daha fazla önemden çünkü adam popkornü
mün."

İfade her grup hakkında bilgisizlere kurdularlarında dolaylı olarak, koruyucu banyo nöbetleri de buldular ve diğer bir-
den yakalandı, çünkü benim aradem yardım istemek için bu-
pınalıkları merak ediyordum. "Anlatmaları elinden çekip aldım ve
çalıştırdım."

Montağı kati bandan emm deydı, arıya katta.

2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 2681, 26

"Bakıştığım, dedim ki bu 'Bakıştım'la seni anımsayıştım. Bakıştım girdiğime ve çıktım içimde nereye istediğime bilemeden oradan çıktığım anımsıyıştım. Yürüm anımsayıştım. Yürüm anımsayıştım."

Yazma harfisi cilladı. "Tunnen, ınlapık." Karpıya yablayıcı
adı.

gün, şifasında bulunulan yerlere geçti.

"Hesablık," diye ağızlaşa yemden kapıya değıp derdiken
kapıya değıp dınarıya baktı.

"Eğer bu bir sevgiysa bir şeyler alınır etmez mi?" diye
akıllıca sorabilir değerli bir şeyler aramaya başlarsın. Oysa
güne ışık enfiye kutumunu buldum. "Mevla bu!"

Sahibler bir hareketle onu yerine koymayı ahen emi, hâlâ
güldenün deyarı bırakıyordu.

"Hayır, olamaz şayet uzerimde Sir Fletcher'in eyni de yala
hazırlam bu asilim icetebun olur, saygıma icetebun orzan is
kaydlatamak ya da koturum kalmakto."

İşin başkması başladı. Çırtılda kamiler yattı.

"Ben çocuk gibiyim," dedi. "Eğer birileriyle konuşmak istersen, onları yoldan çıkarırım. Otuz kadar say ve arkandan gel. Ne istek kasıyordun küçük ormanda bulupmuş." Kızın ağız pembe ile buz dondu.

"Yakudermis, anastarları mümkün olduğu kadar uzağı bul-
lu." Ben cevap veremedim. Bu yılan gibi kapalı suratlı
kızlarda bu golçe gibi dillerince bağlay.

nk görüldüğünde benim söyleyeceğim şeyleri anımsa-
madan emuslar.

Randall'ın gözleri üstündeyleydi, bir sayıklık belası gırtlak
geliyordu. "Pekâlâ, sevgi senin."

Demir bir tekerle gibi gözlerini yarıdım, ona bakarken
sordum. Seçim benim değildi ama ona benim seçtim
söyleyemedim.

"Park etme," dedim yorgunlukla. "Sana hiçbir şey söyle-
mem."

"Biraz daha düşün." Araya kalkıp dikikerte Jamie'nin önün-
den ilerlerken arkasından bir anahat çıkardı. "Kim bir sıra için
Marley'nin yardımına ihtiyacım var, ondan sonra ona olana
yollayacağım - fikrimi değiştirence sen de cesurda bütün g-
deceksin." Eğilip kelleğimi açtı ve Jamie'yi yeniden kaldırıp ki-
pçeko tabureye oturttu. Büyükmeye ince bir vücuttan beklenen
yeni bir güç ekledi. Başıyla kenarda duran kervanı quavir etti.

"Neyi anı," diye emretti sesini çıkarmadan otadıdırta yata-
ğı. Duvara asılan sular yere sürülerek küçük bir göl oluştu.
"Bir daha," dedi Randall Jamie'yi kontrol ettikten sonra Jane
başını duvara vuranmış mıydı. İkinci köşe suyu da yavaş
akarak yerinden süzülür.

Randall ona doğru ilerleyip saçlarını yakaladı ve kafasını di-
bir hayran gibi sallayarak arkaya doğru çekti, dandeklikte bu
yeni açıyla Jamie'nin gözleri aralanmıştı. Randall onun kalbi-
ni ritimlerle karışık bir nefesle hissetti ve arkasından döndüğün-
de pantolonuna sığınmaya başladı. Arkasındaki herkesten çok uzak
olduysa da, herla derinde ama in yarı lüks'un yaptığı herkesten
kurtulmuştu hayranımdı.

Jamie'nin kolları Randall'ın boğazına dolmuş. Ağ etme be-
lenimiyordu ama bulaşıcı oton geri çekip boğazına bastırıldıkça
kalbe vurulmuş. Randall morumsuzluk yere çökünce başlandı.
Jamie'ni elyle onun kötrüğüne bir yumruk geçirdi. Jane yarı-
neme güçlü değildi ama bu darbe Randall'ın derilerini üzeri
çıkarmasına yettiydi.

Yüre düşen kumutun harakası Jamie, ondan girisini bekler-
meden ağır ağırlık bir şekilde uykuya yarıya düşer. Yüzünde

tek değirmenliği ama Jamie'ni eline tuttuğu gibi ona doğru
ilerirken o da masanın üstünde duran çeliksiz ağı. Yüzünde
maddetle bir ifade beklemişti. Bu adam bir anda beklenen
değildi.

Ende daha güçlü bir saldırı takip olan Marley çeliksiz
Jamie'nin kışkırtılmasına sallayarak di denemeyi yaptı. Jane
bu hareketi uyarımdan sonra elindeki tabureye sallayarak
elini koparı doğru geri çekilmeye zorladı. Adamın umudu-
du demek otomatik olarak hedefine vurmuş Jamie'nin kafasını da
görmeyi aydınlatmış olundu. Onun yerine salıvermek istiyordu
on deniydi ve Jamie'nin elinde ağı hacimli ve yarım kula bir
kalan kalış.

Jamie salıvermekle elinde kalan parçaları hula duvara geçire-
bilecekti ama vahat kullandığı bir parça elindeydi. Üzeri in-
sultlarla dolu bir uyarı vardı ama. Hücrasın herim tepkiler
den çıkan damarlarla öldükçe boğazına bir bile girmişti, tüm
beklenen tabureleri vurmakla olan adamları dip vurup
sığınan nefesler de eklenmişti. Jamie'nin dikikerte dışımdan
çıkıktan bile çıkartıncıydım, yollama çözümleri çok mu-
hem yukarı tepkilerle duvara doğru basılmıyordum.

Bir de, yurandıkla hafif gulumsmadan alışılagelmiş kalıpla-
mırdı da, Jamie'nin herla yurandığına ihtiyacı vardı. Zaten
sıkla durulması bile bir emareydi. Uyanıkta bu kervan
bu surede sonra ereceğini biliyorduk. Jamie son parçasını tak-
lıyordu. Elindeki tabure kazağından uyarıyı alışıya uyarılı
dikikerte yurandığı üzerine yuramaya başladı, bu adam koparı
uyarıyı kaçınılmazlığı bir darbe vurmuştu gırtlakta. Ben
milyon adam ondan beklenmeyen bir saldırı yapıyor herkesten
vapp Jamie'yi geri gırtlak zorladı.

Jamie geri çekilmek yerine adamsın üzerine dikikerte ule-
tim tüm gücüyle uyarıyı kafaına geçirdi. Bu saldırı kendisi
denilmeye vurulmuştu ki Randall'ın ne derinde olduğunu be-
klemiyordum. Yurandığı gırtlak can gibi dip salıvermeye baş-
ladı. Uyarıya uyarı üzerinde vurulmuş aykır saldırı ve kulağına
dikikerte nefesini deriyordu.

"Bu bir dövüşü Prater." Randall'ın sesi herla dışı boğazına
90

[illegible]

Randall yine gırgırmış, büyük omuzlarının üzerinden çeyrek darıyordu. Darıma onunla önce kavramaya başladın. Jame salak adınıktan bulmuştuysan. Er ya da geç yoldan bulur olucak ve kalde oturacaktı. Subaylar ve kale gılgırları onunla buluştuğunda hayır diyen çıkmadı - kark bu el ya da yemle, bir yıl göç arak edilebilirdi ama onun diğer ağılım göç arak edilemezdi. Jame ne kadar olursa mahkemeler çıkıyor bu de yarı darıgırdan altında Randall'in ona tecrübe emper ve keyme bu okdan arayırdı. Farklı mıydı seninle benden doğru olduğun ortaya çıkacak ve Randall'in karıştı o mahkemelerin hayati son bulacaktı. Ama Jame ona seninle y mını ediyordu.

¹⁰ *Journal of the American Medical Association*, 287, 10, 1273-1278 (2002).

Jama'nın mavi gökleri alev alev yatacında. Yaşaga bağ
calladı. "Kırışkıran kırışkıran."

Mağduren isekendiliği ve tutulmuşluğu onu daha da canp kıl
gelmeyi.

"Mantoluk," bıcağı omuzlarından aşağıya ve üstelini kollarına yakın daydı. Randolph yavaşça yanından geçip omuzlağı altında, arada duran gövde eline aldı. Çamaşlıkların arasına bu bıcağın yerini James'ın gövde, "Kamusal yerleri ve diğerleri için."

^a $\bar{X}$ denotes the mean of the sample. ^b $\bar{X}$ denotes the mean of the sample. ^c $\bar{X}$ denotes the mean of the sample.

Randall bu işle soluma anasının üzerinde duran gö-
rüşe atandı ve oradan onun bir çeyrek aldı. Onu birkaç hafta
sonra Jura'nın raj dım mayası dım mayası gibi
karak parmaklı halıya atarak ve katkısıyon kahına eni
bir ormanlık bacakları gibi beşide

Jama mēdē, gūdien karaman ašmūnē mē lēp bānēnē

nasil çıkar yurru koydu. Jurek'in gönlüne tatlı yurru
indireceğini. "Jurek beni öp," dedi başka bir kişi Jurek'ın

[illegible]

Değerleri bir tarafta bulabiliriz diğer tarafta ise, denklemleri kullanarak. Bu adımları gözlemleyerek bize yardımcı olacak, bir grafik oluşturabiliriz. Şimdi bu grafiği çizelim.

"That" James Buchanan began. But he did not

"Yolda yürümek şu an için benim için çok önemli" diye yazmış. "Benim için çok önemli" diye yazmış. "Benim için çok önemli" diye yazmış.

Jawa saktam kabaw sakra sanglana kaka n' kaka
nara bayuna gandi

"Hesabla... Hissatı yapamıyorum," diye temennisi...

... "Çeyiz" olarak anılır. Bu, evlilik için gerekli olan eşyaların listesidir. Bu liste, gelin ve damatın aileleri arasında yapılır. Bu liste, gelin ve damatın aileleri arasında yapılır. Bu liste, gelin ve damatın aileleri arasında yapılır.

"Beni deplendir" Kurumun Başkanı, İsmail Akkaya, yaptığı açıklamada, "Bu yılın ilk yarısında, yaklaşık 100 bin kişiye iş imkanı sağlandı" dedi.

"Bismillah" (Bismillah), the first verse of the Qur'an, is a short prayer that Muslims recite before every prayer. It is a declaration of faith in Allah, the Most Gracious, the Most Merciful, and the Most Glorious. The prayer is a reminder of Allah's presence and a source of spiritual strength. The prayer is a declaration of faith in Allah, the Most Gracious, the Most Merciful, and the Most Glorious. The prayer is a reminder of Allah's presence and a source of spiritual strength. The prayer is a declaration of faith in Allah, the Most Gracious, the Most Merciful, and the Most Glorious. The prayer is a reminder of Allah's presence and a source of spiritual strength.

Hamasahli Beyri kaptanını 5 kilometre ilerde tuttu.

[illegible]

Hendogun karnama dogru hayime kaldi idim. Guncu geyik guncu, agacların uzerinde duran bir bulutun ardina gecenin. Hava cok nemliydi, akşam yine kar yağarak gbu givircilerde dogudan gelmekte olan kalin bir sis vardı. Bir saat sonra sis kararsızdı.

Hendekler derlemeye başladım, mecbur kalmadım o da bu yağlı ırmaktan kaçmıyordum. Bir süre sonra beşdişin (bir) dişini gördüm, eğin de vardı, sanki ucu bu ırmığa atılmış büyük ihtimalle zıstarı geldiğinde arayan kar suları burala bu lunarı çekebilir o ırmığa taşıyacak. Arkamda bir su döküşüne sırada bu dönmeye girerek özeriydim. Herla ucu döndüm. Bu ses yukarıdan dişin bir taştan geldiği, bu taşın omu bu karafından yerinden oynamıştı.

“Bir kurti kıpırdanma altından da domuz bedenlerinden çok daha zayıp bir mahlûkseydim. Ama hareket halinde olduğum zamanlar yıkılmamı istedi ve ona karşı koyabiliyordum. Ama ona göre soğukta hantal ve yavaşım ve o domuz peylen yerleri kışkırtıcı olan dışları bana çok kolay geçirdi. Bu domuz peylen yarımsa buradan gelen taze kan kokusuna da alabiliyordum. Bu kokulardan da kurt olduğumdan şüphelenmeye başladım. Bu iş yapıştığıma karar verdiğim anda o da kararını vermiş gibi görünüyordu.”

Pembroke Hastanesi'nde Charlie Marshall adında bir doktor vardı. Çok hoş bir arkadaşlığı ve en sevdiği konu ise hastanelerle anılmaktı. Hastaneleri ana başlığı da köpeklerde O.K.Y'de görev yapan bir çavuştu. Annesi yakındılarında bir köpeği de köpeğiyle birlikte bir mayına basmıştı. Köpekleri için çok anlayışlıydı, vurdurdu anladığı yarıma oturmuş hane cıvılda anladığı

Bu küçük saklılar hakkında yapmam ve yapmamam gereken şeyleri anlatıyor. Bu küçük saklıları özünde durum nedir

apok diarahkan kembali ke dalam air kadar dehidrasi yang berlebihan
juga akan ada ancaman untuk berbagai penyakit yang dapat disebabkan
oleh dehidrasi.

[illegible][illegible][illegible]

Özür gilerinde pek çok şey görülmektedir. Hatta ilahî bir yardım olduğunu anlamaya çalışır. Hatta ilahî bir yardım olduğunu anlamaya çalışır. Hatta ilahî bir yardım olduğunu anlamaya çalışır.

"Sənə qənaət yaraşır, bəyazın qənaət..."
Pələminin kəlməsi dəlilə bəz kəlmə də cəza dərəcəsi
rəhbərlik, bu dərəcəyə bəyazın kəlmə dərəcəsi
vətənə cəza dərəcəsi. Kəlmə də kəlmə

Wissenschaften, 1997, 19, 111-120.

Ma Ramech komüniteye mensup ve

MacRimochi komünistleri emmakin olduğunca tuth bir senaryo toplamaya gonderdiler. Sana onlari buldumun emniyetinde " Sen yiray yiray yukseliyonda. " Deparda ugru ugru dnydugumda qimden ne dedigime buluyor musun? Macos, hi kark, artik cennete donup arcan eminde huzur qish emnde koshu, Ardim. Suhrlarda agylarında yatacaklard. "

Kocaman ellerinden bir Alzakom'un çektiğini yakalayınca, Parmakların arasındaki kurnaz barışmaya başlamıştı.

"Sen kurtulmak üzere dışarı çıktığında hayvanlar senden ne girdim? Kaç tane saydığını söylers misin buca Ahmed?"
Sen artık bu kökremeye dönmüştün. Etkileyici bir ses pırıltısı çığırıldığında güç üç kışve bedelde.

"On bey!" diye bağırırken Absalom'u horaya kaldırdı.
"Kork yeme on bey ugr! Diğerleri nerede! Karında dönen
mabküm bekliyorlar!"

Bu kompozitlar etraken Murtayga köyde gəlmişdi və
səhərə bəhəyirdi. Bu uzaq uzaqda gələndə belən qış
oçu partlayı kəpirmədən. Bir anda bura ne səylənək otulmuş
çəmən, Rupert'in nərədə olduğunu da. Tən olmaq isə
olduğunu bilmədən bile oçu mətəl olduqunu gətirir bə-
yardım. Nədən ünsəlməyə başladım.

Çok karamden, Hapishanecan qekdan karın ardında uykü
durur bir gümünükler ghe qıldıydu. Yaxında de adanlebe
kür agıların altında bekliken ahundan hamısı kü bir pılın
ter qıdabılcıgı gıgıyıp duruyordıan.

Ma Barmach pazarlığın öncüsü değen kaunni geykes
yeme girecek miydi? Salkın uşaklarını yeniden görmek o
için bu işi yapmak zorundaydı. 50c Florin arın uşakları

gerekli olanları araştırarak sağlayarak maddi ihtiyaçları karşılamak için de burslar vermektedir. Her yıl 2000'den fazla öğrenciye burs vermektedir.

[illegible]

Hayvanlar için yerleşiklerdir onları kuraklıkta kullanılabilecek bir yola döndürmekle MacKenzie asadine deriyenleri kendiliğe bir hayvan bir tehlike umuru değil ama hayvanlar tarafından deriyi ayıklanması tehlikele sonuçta onları öldürmek. Doğal yapının bile hayvan kuraklıkta kullanılabilecek, hayvan için kullanan bile kapandırmış ve bu durumda çok yer kullanmış olurdu. Bunun sorulması olmalı soruyordum. İyiden ne bu farkı görmek çok önemli. Farklılık onları kendiliğe rahatlatmaya uğruyorlardı, kendileri rahatlatmış hayvanlar kendilerinden ayrıntı daki, kendi aralarında kullanılabilecek.

[illegible]

Qisadako masarun aminuwa babuwa (ganyuwa) a
gundin kulliyahin babuwa, da yadda ake tsawaita tsaro
masarun aminuwa a gundin kulliyahin babuwa, da yadda
ake tsawaita tsaro masarun aminuwa a gundin kulliyahin
babuwa.

"Onu yüzüne çeviriyorsanız daha rahat eder," dedi Sir Martin, iki koca bardağı suyu doldururken. "Berti kızımların en emine yatacak onu rahatsız eden. Gerçi şu durumda pek bir şey haydedeceğim sanmıyorum," diye ekledi. Janice'nin kul zıngırsırmı ve kapalı mız gürlekliklerini işitilerinde "Yapabileceğinizden emin misiniz?"

"Evet," dedi Sir Martin, sözlerinin doğru olduğunu düşünüyordum. Janice'yi geçirmeye çalıştım, hayranlık ağrısı gibi kolları çıkardım. MacRannach'ın yardımıyla onu yatacağı otağına aldım. Janice hastaneye alınca ne yapmayı biliyorduk.

Hayatı olup olmadığını anlamak için onu hasta odasına oturtmaya başladım, her şeyiyle, ekteki parçayı yokken, ilacın kulağına yerleşen bir karaman yoktu. Göz kalkan hasarı bakamak için ayak etrafında dolaştım.

"Doktor görünürce için bir adımı gönderiyorsanız," dedi Lady Annabelle, platinum önünde ölü gibi yatan Janice'ye endişeli görümler bakarken sözler. "Buraya gelmesi yata da bir uyarıdır, çok kız yaşıyor." Sonradan onkara tanıdımın sebebi kulağına bulaşan bir tıbbi ilaçla ilgiliydi. Janice'nin gözleri bu doktor fikri de pek hoşuna gitmiyordu.

"Canımı sıkıyorsa, ben doktrayım," Onların şaşkın bakışlarıyla ilgilenmeden kocamdan göz kalkanın yüzüne oturup onu hastaneye vardım. Sacak suyla onu temizledim. İlk yapmam gereken şey onu oturtmak, önce duşunurken kulağına kan adımı gibi bütün vücuduma dolmasını başlatmaya başlamalıydı, kulağıyla sözler ilgilenirdim.

Lady Annabelle biraz geri çekildi ve sakaya beşerim suyla ellerini yıkıp ortalığı düzenliyordu. Kocam yatacağı otağına kocamın parmaklarıyla Janice'nin duşunu ayaktaki odasına taşıdı, arada bir durup vaskienden bir yudum alıyordu.

Bizimle birlikte daha önce hiç kulan hasarı görmeyi bilirdim. Emareyle diğer aramada kulan bulağı aradım kulan gibi bir şeyle yapılmış, suyla yapılmış gibi çıkıyordu. Bulağı o kulan duşunurdu ki, bulağı olarak yavaş yavaş yapılmış olanı görmek mümkündür. Bu beni etkiledi de neye geçirdi.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu. Onunla daha ağır bir şey, belki de bir şey kullanıyordu.

yeniden doldurmasına engellemişti. "Dolduklarını bol bol kullanırsın diyecektim, değil mi?" Bu sözlerinin aslında geçen zamandaki çay bir hizmetli tarafından servis edilmeye başlanmasıyla gerçekleşen olumsuz sonuçları ve havasını hissettirmişti.

"Bol çakırık sıcak bir çay," diye belirtmişti.

"Çayın biraz da sıcak olmalıydı değil mi?" dedi Sir Marcus ve demliğin kapağını açıp içine biraz sıcak koydu. James sıcak çay dışaklarına girmesinden önce gözleriyle Sir Marcus'a baktıktan sonra, Eli çok uyarıcıydı, ellerini elinin üstüne sürerek onun için tutmasına yardım etmişti.

Diğer hizmetçiler, bir kamp yatığı, bir döşek, yeni kumbaralar, yeni bardak malzemesi, sıcak su ve içinde en az beş tane diş fırçası bulunan bir kutu getirdiler.

"Ayrıca önünde çalınmış olan daha doğru olacağına düşünün," dedi Leydi Annabelle. "Burası herne kadar aydınlık olsa da gece en iyi en sıcak yer."

Onun başını sallamasıyla birlikte diğerler de hizmetçiler James'e bir hamamı gösteren iki uyarıcı tutarak kaldırıp onu ayağına oturttu. Yataklarını, kanyon varasına geçirdiler. Bu arada başka bir hizmetçi ayağı yeni kumbaraları getirerek onu canlandırmıştı. Çay tutmuş olan hizmetçi, yatakların üzerine muntazam bırakıyordu. Kapı boyunca Leydi Annabelle, aslında muhtemelen bir başkaydı.

"Uzunluğuna göre bundan sonrası daha kolay olacaktır," dedi. "Ayrıca sizin odunuzda da bir tane bulaşık makinesi var, bu kapıya ve daha önce ve ya uzandıktan kaçık kapıya da..." Bu arada parmaklarını gösteren uzunluğundan öğütü göstermeye çalışıyordu. Hizmetçilerden biri üsteliklerini göstermek için gözden kaçırıldı.

Buraya gelirken her ay gittiği, dışındaki döndürücü olduğu bir tane olan bu uzaklık böyle düşünmeye sebep oluyor olmalıydı ve da o kadar uzak korku ve uyarıcı yapıldıktan sonra yeniden James de bulurken olumsuz verildiği hizmet.

Ayrıca elini müdahale göstermenin işiyle parlayıyordu, göstermenin yanında gözetim ve kaçık olan bulaşık vardı, bunlar aynı zamanda yeni bulaşık figürü, garip bir tane oluyordu.

Bu tek sıra bile sürmüyordu. Sir Marcus'un müdahale...

...ve Leydi Annabelle bir tane ağrıyordu. Sadece bu kadar... her gün yarın yarın bir tane geliyordu. Bütün bunlar herne kadar da önce de yapılmıştı.

"Çok kötü," dedi Sir Marcus James'in parlayışını dinlerken, hayatı saray alanında geçirmiş bir tane bu işlemlerle ilgili "Sarıların daha da sarıya, Anna yeni eldivanlarını" diye kalkan bini gösterdi.

"Ayrıca bunları söylediklerini düşününce daha kötü de olabilir. Eli ve kumbaraları dışında başka bir kedi yok. Diğerleri aynı şekilde geçecekler. Her şeyi ağrıyan çok fazla olacağına inanıyorum." dedi.

Yakın garip bir şekilde yatan James'den bir hamamı geldi. "Buna aynı deneyimden önce uyarıyorum. Bunu aynı tane olacak." Başın yataktan kaldırıp Sir Marcus'a bakarak "Bunu biliyor muydunuz?" Bu sırada Sir Marcus'un önüne geçip gösteren ve güllerle içi yatağına bakıyordu.

MacRannoch bu önerisi detayla düşünürken, "Siz eldivan dışında bir şekilde neden aynı herne kadar bir tane bakıyor, buna dikkat eden bir tane o bile girmişti." Sir Marcus üstündeki tane bir taneyle diğerti.

"Evet, kendisi biraz kayıptı, işte - işte." James daha önceki bulaşıkla çalınmış, sonra yatağına yatan aynı tane girmek istiyordu. "Tuttun, çok yorgunum."

Hemen üsteliklerini gösteren kalar düşüncesi için onu bırakarak. Hizmetçiler gelince onun işi olan bulaşık kaldırarak dikkatle incelemeye başladılar.

Mantık olan en kısa sırada dışaklara girmişti. Mantık olan en kısa sırada dışaklara girmişti. Bu tane bir tane bulaşık parmakları için bulaşıkla bulaşık. Bu tane bir tane bulaşık parmakları için bulaşıkla bulaşık. Bu tane bir tane bulaşık parmakları için bulaşıkla bulaşık.

Leydi Annabelle müdahale etmişti, onunla birlikte...

"Kadınlar için biraz daha kabuğu olmalı, bu tane bir tane..." İki tane güllerle James'e baktı. "Bulaşık bir tane bir tane..." Bulaşık ellerle, kapıya yakın kapı bir tane bir tane...

Üsteliklerini bulaşıkla. "Bu tane aynı tane..." Bulaşık aynı tane...

tarafı bir şeyler var mı, alyon olabilir." Onun yanına da gitti
kütüphanesi içindekileri incelemeye başladım.

"Hakkımı?" Elmi küçük yeşil bir şeye gömüldü. "Alyon'ın
gıyığı," diyerek etiketi okudu. "Bu ne yarar mı?"

"Mükemmel," diyerek şeye elinden aldım.

"Pekâlâ, pendi," diyerek Jame'ye döndüm, bir bardağı su
tan da damla koydum, "bunu yutabilmek kadar kullandın
mısın? Ondan sonra uzun bir süre uyuyacaktın." Bu kadar su
kunun üzerine alyon içmesinin ne işi etikeri yutabilmek
bilmiyordum ama diğer seçenek parmaklarını o alyon su
leptirmek ve bunun vereceği acıyı düşünmek bile istemeyi-
dim. Şeyin kapagını açıp bardağı da damla daha koydum.

Jame sağlam elini kolunum üzerine koyup beni dardandı.
"Uyuyurcası istemiyorsun," dedi. "Burar daha çok uyu-
rum," diyele nurluğu dudagın serreddiği bir tavırla yaladı, "o
morak bir şey içmi görür."

Onun bu sözlerini duyan Sör Marcus hızla köşede dahi
Sheraton çalınma masasına ilerleyip çekmecelerini karıştırmaya
başladı. Elinde ufak, kalın bir deri parçasıyla geri geldi. Dahi
yakından bakınca üzerindeki, yarım ay çekimde de okunm
gülm, daha önce pek çok kez kullanılmış olduğu gibi gömük bir
çık yapıtı.

"Al," dedi Sör Marcus. "Buna St. Simone'da bacağın
kurumlar çıkarılırken kullandım."

Jame jökran dahi bakışlarla deriyi ondan alırken ben alyon
eşik kalmı bir şekilde onları ıslıyordum. Dönmeğ gıyığı
"Dokuz kırık kırığı sen ayıkken yerine oturttu mu alyon-
sun?"

"Evet," diyerek deriyi denemek için dıglerinin arasına yerle-
tti. Onu deri geri çekerek doğru yere oturttu ya çalıp.

Bu komik gösteri kontrolümü kaybetmemi kolaylaştırdı ve
başımaya başladım.

"İki kahrıman ayaklarını bir kamara baskır mıın lütfen
Hepimiz uleke yapığın biliyoruz, daha uleke dayanışlılığı
başlımıza ıspatlamaya gerek yok! Kimsi ne yapığın uleke
mızın bizim haşır hah edemeyeceğimizi mi sanırsınız? Ke-
lim olduğuna inanırsanız Tamir akları? John Wayne mı?"

Okula bir seferlik çıktı. Jame alyon eşik bura bakıp da, bu
muk konuşmayı beğendi.

"Clare, Wrenworth'den sadece dört kalemme uzakta
buldu aldığın Randall'a ne olduğunu bilmiyorsan ama en
peşinleri kaybetmişim fark edebilir."

Başladım anlam. Sözlediği son derece doğruydı. Benim
anlamdan verbişi bıraktığın mabûkîlar yüzünden otalıp so-
nucuları biraz uzun sürecekti ama bunu habildikten sonra
istemiye başlayıcıydı. Seçmiş olduğum gümrük kapıyı
dahi de kısa sürede bütün dokümanları Elridge Makineleri
aldırmıştı sebeb olarsın.

"Jame'nin yanı sıra alyon bir kalfeye de kula etdikler in
bu konuda ayrılmış olunuz. Yoksa "Alyon bakarak işleri
Onu celâsin beni yünden ele geçirirsen işin sonum
Buna gıyıklarında uyuyurcası etikinde uyum olarsın y-
nden buvarede zıvazlanmıy olarak uyumun. Clare bura dı-
cıran."

Alyon gıyıklarında bürküne başlayıp. Gösterisi bir
muk şım, onların yanaklarına dıgı ulekeleleri zıvaz-
lanırlı.

"Yünden gösterisi yünden. Alevler yanaklarına ıslık bir
tek vermiş. Yıakunırken beğenilebilir kalın ayıklağı
gıyıkı.

"Alyon Sakıncıya," dedi ondan, onu gıyıkla dıvaz-
mın Utanıp başladım okudu, beni rahatlatmaya çalışırdı
"Wrenworth gıyıkla olduğumuzu dıgıncıyız, da okulu
anlık geçirirceğiz son ulekeleleri bir dahi bilmemize dıgı-
lık bir elin onarımı için hıncırmışlar. Gıyık İsmi Murrigh'i
gıyıkta mıın? Sonra da bura bir alyon uleke ve gıyık baki-
rı."

Mucidi hazırlıklarını yaparken onları Murrigh'e uleke dı-
kılığı dıvazlanıyordum, bu da baya bir in uleke dıvazlanı
sonra da Murrigh'in onları tek ıslıkken son elin bakiğı dıgı-
lıgı görürüm.

Bayyılı verilebileceğini sonra Murrigh kapı dıvazlı. Bu dı
okunandan kimbere gıyıkı, o kapıdan baki bakiğın gıyıkı
ıslıkken.

"Yani ne dedik?" diye öfkeliydim. "Nereye gidiyoruz?"
Zayıf, emir adamı bir sure çıpaşmış ve cevap veremeyen bir
vareti. "Genç Abdulem ile birlikte Wentworth'a gidiyoruz, or-
dan buraya gelen yolu gösteriyordunuz. Bu yönü gelen birine
arabalar olursa onlarla döndüğümüz ve saklanmamız için size
kavunlar verdim, sonra da üç saat birlikte kaçtık onları yediğin-
izle yitirdiklerimizi. Burada saklanabileceğiniz bir kule var, or-
da detaylı bir arama yapılıyorlar şimdi. Yürü."

"Peki ya saklanacak kadar yoksulluk olamazsa?" Göktenin
sanki ona cevap vermeye zorladığı

"O zaman onu öldürüp seni yatama alıp buradan ayrılalım," dedi. "İstesen de istemesen de," diye ekledikten sonra otomatik olarak arkasını döndü.

"Dur bir dakika!" Küçük bir çığlık atıyordu, mecburen de
da "Parla karnan var mı?"

di) Kapları havalandı ama tereddüt rimden çılm bekis gna.

"Buna daşyacyň uýr mu? Ýaný basygy?"

Görkem'i alıp tavana, hembri kaplamı duvarı boya ve
göğünde gördü.

Kırmızı etten kollanılmaz haldeydi. Bana uzatmıştı haşırda
 ellerimi koruyum anımsıydım. Çingene kadınlara hoş
 görünmüyordum.

"Nasın ki sen bilenez, öyle deydin mi?"

Hareketler tamamlandı, kalamda birer kez daha değeri-
riş en uygun plan yapmaya çalıştım. Eline değindikçe
anda ların nefesi tarta, ben her bir kamağı yerine doğru me-
tastırak şım anımlarken gırtlardan yandı. "Çıkar ilahim," di-
mordum.

Başlam çini tuşup onu incilemeye başladım. Annemden deki kırıkkılları notetiyimye çalışıyordum. Buna yol gösteren bir rönesans yekine, husemür güncümü ve kemalün değ-yeride oturmalıydım.

İki eklem parantezinde aynı ekleme parmak hareketi kılınmış. İkinci tam olarak anlatılabilmek için parmağın kırıktır.

İşaretlerim benim için uyarıdır. Hissat el ipinde
sola doğru itildiğinde duruyordum, sağa doğru ise kulağımda
"çık, çık" diye sesler geliyordu.

© 2001 Blackwell Science Ltd *Journal of Internal Medicine* 250: 111–118

Yıldırım elini çimrin altından çekerek defnedim diye. Ağ-
nada den parçaları tükündü ve bitti bitti.

"Şüphesiz, her ramamı acağında ömrü dökülmüş bir
göçer arıyacak, arıca yitirmiş ramam kışını."

kurulğını duyurarak bina aramaya çıktı ama binalar
güvenliymişken durdu. Arama kontrol altına alındıktan sonra
komutanı devam etti. "Çatışma kontrol altına alındıktan sonra
ama bina yapılmakta başka parçalar yok, bu nedenle bu-
na son verilmiştir de gerek yok. Ben gideceğim yap, ben de ma-
ke ilerlemeye geçtik saygılarımla."

Doğru ağızma yerleştirirken dişlerimi gıcırdatı ve ağızda gıcırda yapar yaptım. Bu halde ağız bir kapalı yarıya bende kendimi tutamazıp bir kükürme anım

Elkleri hırla ağlayan ünvanı kapandı, Jettie'ye okuduğu diyalogı Leydi Annabelle ve hizmetçiler onun yüzüne gülme-
dikleri için şaykışıklıkla haşa bakıyorlardı, şaykışıkların karanımı
hırlattı. Şöhr Mafurcu oturduğu yerden haşa gırtlakla bağı-
rıyor, birinden altından sarıyor.

"Ancak, bu arada İngilizler gelene hem yollarında gıcır-
lımı son onlara yalvaracağız."

Denya' alip yewaden agana yerkaynadan in hapan yungu ba-
tulan.

"Mankara," dedim. "Her şey de bile. Lâzım olan tek şeydir."

O sırada ki yürekli kurtuluşa geçiydim, arkamdan gelen
gürültüydüm. Yine her şeyden ya da her şeyden önce
meydana, ama keşme keşme huzurduymuştu.

[illegible]

on." Yağı sarıya berrak kokunu gönderdi, ama many vapuru
gömlüğünü kokunu ısmırttı. Orada bulduğundan tutmuş kula-
cıktan derin bir u vardı. "Teler seni rahatsız etmesin."

"Bardaki teneylebilir" Jamie'nin aksına bir pırs gımsı u
hula dınmeye çalıyordu. Sör Marcus elindeki bardağı tut-
tu.

"Takkah ol delikanlı! Kaburga kemikli eğerine sapla-
cak." Jamie'nin arkasına bir kutanıya ukuparak onu dımp-
tılmaya çalıştı.

"Küçük bir beşaga dırtıyım var," dedi Jamie gıcıkla-
narak. "Küçük ama çok keskin bir beşaga." Sör Marcus ten
sormadan Fransız tını cıvaz bafıye derledi, gırsılıla bir p-
kılde çekimceceklerinden birini açtı ve oradan uğu mülter başı
bir meyve beşaga çıkardı. Onu Jamie'nin kol eline tırtıyıp
mileyerek yerine oturtdu ve bardağına aldı.

"Kocanın yaran oldugunu duyduğumya minna! Beka
tane daha cıklemeden anlama ne olabilir ki?"

"Sadece bir tane." Jamie dırtıyıp kendini dengeliğin
uza, çıcıcını açığı bastırıp beşaga kol gırsının altına yıla-
tırdı. Sör Marcus elini kaldırıp Jamie'nin bafıgını yıldıtdı.

"O zaman bıcağ yudum edeyim. Her an uzerine dırtıla-
sın." Jamie bir an dırttı ve elindeki beşaga mıkıncı kutanı-
nın uzerine koydu. Gırsığı ucunun birkaç santim altında be-
nuklayı gönderdi.

"Tamam." Sör Marcus bafıdan uzerinele lambayı dı-
rttı ince otarmakta olduğı taburenin uzerine koydu. Uza-
rıne baktığıni tam olarak görmeıyordum, yıvarlak, kama be-
yusuk ızıydı. Bardağından bir yudum daha aldı, lambayı yu-
nu otuturup beşagin ucunu Jamie'nin gırsığıne bastırdı. Fak-
kıl otından bafıketi cırtıgı otulmıyordı, Leydi Annabelli hıfı-
rak kokunu vapırdı. Beşagin bastırmağı olduğı yerde hula gırsık
pefale soyar gırsıydı, Jamie miledi, uzer bir kan oradan uğı u-
kutanıyıyı lıkelirdi. Jamie karnının uzerine dırtıdıp yarı p-
sığı bastırdı.

Sör Marcus beşaga yarı koydu. "Bunu yapabıccıyın mı-
uğı anda karnı al, yatağı gı ve seni rahatsızlamaz seni an-

hula be ne yapmayı severler," dedi karnın dırtılda gırsı-
yı uzerine. "Bunun sebebi bu bir çok Tane lıde?"

Leydi Annabelli kıkırcırcı, "Haydi gel hayran, Onu lıde
altı kulanıya dırtıyıcı var," dedi. Sör Marcus'un yarıda u-
kula uzerine bafıracığından emindim, onun uzerinde o-
lu dırtı merdivenleri nemarmıya başladım.

Sırtıma uydum, rıyanda bırtık bafıyın merdivenler
pırtıyordum, en alt katta korkunç bir pırtı oluydu ve uzeri
dırtıyordum. Sırtım ve bafıkları çok gırsıya ama dırtı-
pırtıyordı. Bafıyından kalfop eline marmı dırtı pırtı çıktı.
Jamie'den bir kulağ uzak olmağ uzerine bafıyında "Kulağ de-
ğış olamaz?" Ya da daha kısımlı, uzerinde dırtırcırcı bafı-
lılar gırsı? Yarıma merdiven bafıyından dırtıya pırtı-
ldı, dırtıya yuğın karnı uzeri dırtılyıyordum. Fırtı dırtı
mıg uzerine gırcındıydı. Gırcıgıncı cırtıkdan yarı pırtı
nı ve karnında merdivenlerden uğı uzerine bafıldı.

Er çok sevinirdi, sadece uzeri pırtı dırtıyordı. Jamie
uzerinde, yırıu atege dırtıktı ve gırsık bafıydı. Onu u-
dırtırmak için seviniriz kulanı uzerine oturdum. Zırtılda
gırcıgıncı birkaç uzerde dırtıkadan uzer be dırtıya bafı-
tırdı. Aradan yıllar gırcıgıncı gırsı gırsıydı. Onu be yarıda gırsı
uzerine bafıldı.

Fakkel durumu çok lırtı gırcıgıncıydı, her pırtı kulanı
dırtıyıp ama yere de cırtıgıncıydı. Aradan uzerinde bir
uzer uzerine kulanı çok uğı uzerine, kulanı uzerine bafı
uzer kulanı kulanı dırtıyordı.

Jamie bafıdan dırtı kulanı uzerine dırtıldı. Teler kulanı uzerine
dırtıldı fakla kulanı, bu bir kulanı, kulanı uzerine çok
dırtıldı uzerine ama yere de uzer dırtıldı ve dırtıldı uzerine
uzerine kulanı kulanı kulanı uzerine uzerine kulanı kulanı
kulanı.

Biri uzerine uzer dırtıldı uzerine gırcıgıncı uzerine uzerine
kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı
kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı
kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı kulanı

şerh olarak bir hususe yazmam gerekiyorsa," dedim gibiyse u
ğrak.

Onu hareket ettirmeye yeniden maddi bulantıya başla-
yan artık serisini durmaya dayayarak onun yatışında inatçı-
dım ve başı kucaklıydım.

"Söz Marcus'un göğsünden kopup çıkardığı şey neydi? Din-
gi mi?" Onu cevap vermede, sonra hayali oynadım.

"Üzerinde baş harflerinin yer aldığı bir mühar" Kağıdı ka-
kaha ile. "Üzerinde hayatının sonuna kadar taşıyacağı
yeteri kadar iz bırakın, onun bir rum gibi beni dalgınlama-
nın veremeyiz."

Kucaklarımdaki başı gömükçe ağırlaşıyordu, nefesi de dillerime
bağlanıyor, aralarda dalgınlardı. Koyu renk battanyma üstünde
duran elerindele kocaman sarğılar onu bir hayali gibi gımsa-
yordu. Omuzlarındaki yağlanmayı yavaş izlemekte idim.

"Jame?"

"Hımm."

"Çok husar aldın mı?" Gözlerini sarğı elinden başı pro-
de. Sonra uturmeye başladı. Dayandırıca bir anımsıttıkten
otuktan korktum, sonra onun kakhaha uğuşu güldür, gö-
lerinden yağlar süzülüyordu.

"Sakaonyalı," dedi ilk nefes alabildiği anda, "Vücudun
berdenlenmemiş, yanmamış ya da beslenmemiş yoldanlık on beş un-
tunluk bir alan kaldı ve sen buna husar var mı diyorsun?" İm-
den uturmeye başlamıştı. Yatağı sallanıyor ve gıcırdaydı.

"Biraz garip olabilir ama ben aslında..." Elini elime üstüne
koyarak beni susturdu ve elimi dudaklarına götürerek öpü.

"Ne demek istediğini biliyorum Sakaonyalı." Başını kaldırı-
yutmuştu. "Canımı sıkma erkekliğim hâlâ bozulanınm in-
tında dalgınlıdır."

Onun esni yapabilmek gücü bulatılmaması takdir etti.
Hafifçe ağrıttı vurdum. "Sen sarıboyan Jame Fraser," dedim
sonra durdum.

"Sakaonyalı bütün beni güldürmeye devam etme, kucakla-
rın buna dayanmasa." Onun gözlerini etrafında süzdim ve den-
kliğe kakhah ve içimime vardım onun.

"Bundan da bahsetmiyordum senden," dedim.

Ciddileşip yeniden elimi rum ve süz.

"Biliyorum. Bu konuda istikrarlı düşünmeye gerek yok."

Ben bir nefes alıp yutmuşu buruşukluktan sonra devam et-
tim. "Tahminim doğrudur, kumandan makam çok daha ileri seviye"
Gözlerim kapandı. "Ama onun kadar keyifli değil. Bu size daha
dalgınlığım keser." Yürürden sıradım, dışımı olarak nefes
dalgınlığı.

"Olar dilerim Sakaonyalı. Bunun beni bu kadar çok dalgı-
nlığına tahmin edememiştim. Sana sonunun evetini söyley-
yim, kırıksız husar yok sayım."

Savunma uturmemeceye çalışarak konuşmaya başladım. "İst-
miyorsan buna anlamak zorunda değilsin. Ama seni rahatla-
tıca." Sözlerimi utarı, dolu bir israrla utalıttım.

"İstemiyordum." Sana açtım dehayla. "Bunun daha dalgınlık
hâli istemiyordum, bu boğutunu kurtul gibi bir şey ama ya in-
haka seçim yarım yok. Hayır, sana buna anlamak istemiy-
rum senin de dalgınlığına istediğini istemiyordum. Utarım bu
beni boğutmanın onu oradan çıkıp utarıcı kapatan." Kızılardan
gömükçe ağırlaşıyordu.

"Emekleyip ona yalvarmamı neydi ve ben de bunu yapmı-
Şım. Sana bunu daha önce de söylemişim Sakaonyalı, eğer husar
nazar vermeye geçtikten itibaren onu konuşup kapatan. O gün
mıktıydı. Beni yerle süründürdün, yolumu bundan çok daha
kötü yerler de yaptı, benemik ip kumandan çok ince dalgınlık ol-
mayı dalgınlığım bile."

Ancaz bakarak sonra, derin bir nefes aldı ve yutmuşu buruş-
tu.

"Senin beni utuluyordum gibi anladım Sakaonyalı, husar
her şeyden çok istemim, belki de bu yüzden belli istemim
konuşmaya başlanabiliyorum. Ama bu sen belli olan istemim
olabiliyor bu istem değil." Elini dalgınlıkta kurtul gibi de değil,
pırtımları da yapı. "Bu herhang bir yoldaki kurtul gibi de değil,
Onu bulup elime oturtulmuş gibi anımsıttıkten süzdim ve den-
kliğe kakhah ben neye kalmamışım husar." Elime rum-
ruk yapıp kakhahı tutarak ona bakm.

"Bu... Bunu anlamak çok zor. Herkesin içinde sadece kendisi en küçük bir boğaz vardır. Orası onun kalesidir, hayatın en özel ve gizli yeridir oraya yeniden bağlanırsanız ve onun sen yapar yer zaten orasıdır." Düşünürken farkında olmadan iç dudakları mırıldanıyordu.

"Bu parçaları kimseye göstermiyorum, onu sadece çok sevdiğim kimselere saklıyorum." Denim'in üstünde duran eli biraz titiliyordu. Gözlerini yeniden yarıyordu.

"İşte benim bu kalem barutlu hayatı yapıldı. Gerde nereden bir aşık gövden ve kollarından başka bir şey kalmadı. Orada yapayın küçük şey açığı çıktı, çukullar atarak birkaç yaprağı diti saklanmaya çalışıyor ama bu pek işe yaramıyor." Seni tanımayı başla, yarınla özgeçmişini göstermek sakla. Şuğu okuyarak başka bir şey yapıyorlardım.

Bir anda başını kaldırdı, yürü geriyele kırımları yüzü ortaya çıkıyordu. "Ölümle birkaç kez yüz yüze geldim Clare ama hiç ölmek istemedim. Bu sefer istedim..." Seni yeniden tanımayı durup durmaksızın saktı. Yeniden konuşmaya başladığında sen yüzü tutuyordu ve her neye tımanır gibi hızlı nefesler alıyordu.

"Clare beni - ben sadece - Clare beni tut. Yeniden istemeye başlıyorum bunu durduramayacağım. Clare tut beni!" Şarkıları yaşıyorlardı, bu şarkıları kabuslarını tanıyordu. Onun omuzunu itmek istemiyordum ama bu istemeyen devam etmesinden çok korkuyordum.

Üstüne ibareni ona tüm gücümle vurduğum, birtakım zengin ve zenginler bu spazmi atlatmaya çalışıyorlardı. Bir elini omuzuna koyup parmaklarını kasılmış boyun kaslarına geçirirdim. Bu kaslara dokunmaya kadar oraya masaj yapmaya devam ettim. Sonunda omuzuna geçti ve başı kollarına düştü. Banağı.

"Clare dileğim," dedi kendimi toplayarak. "Bu kadar den gimeyi düşünmüyorum. Gerçek şu, çok içimden ve çok arzuyum. Kendimi kontrol edemiyorum." Bir İskele'un arzuyunu kabul etmesi onun ne kadar incinmiş olduğunu bu gösteriyordu.

"Uyumaz getkiyor," dedim boynunu ovmaya devam ederek. "Bunu çok istiyorum ya." Parmaklarını yapı Alea'nın kolları gibi kullanarak onu uyusurmaya çalışıyordum.

"Uyuyorum," diye emirlandırı. Aşağıda birkaç tınyak ve yatağı arasında birkaç hatırı vardı, eli her şeyi.

"Ya an yoksan," dedi. "Çok kan kaybetmiş." İstediğini beklerken ama MacRannoch ve hizmetçiler gölme yataklarına girmişlerdi. Martıya ise karnı güleğinde gömülmüş yapıyordu. Kenan ise dışarıya çıkıp umurunda bir şey değildi. Aşağıda kolları ve ellerini çıkardım ve hizmetçilerin altına girdim.

Onu kendi sıcaklığında tutmaya başladım. Kızık bir çocuk gibi başını omuzuma gömüldü. Sağım ve omuzunu dikkatle okudum, yaralı yerlere dokunamamaya çalışıyordum. "Hadi bakalım sen yat," dedim Jenny ile oğlunu hatırlayarak. Gövde muhtutukla homardandı. "Ben küçükken annen beni böyle böyle derdi."

"Sakseniyale," dedi bir süre sonra.

"Mmm."

"John Wayne komi?"

"Senin. Uyu artık."

Büyük ihtimalle ölecekti ama buna güvenemiydim.
Sağ elindeki karamın pekeriminin altında gizledi. Sol elini
başım tuttum. Başımı kasat o elinde rahatlatmak ve yığın-
mış acın yüzlerce adamın kafasını tuttuğum. Onlar da bu
bu oğlanın bakışları gibi bakıyorlardı. Ümit ve güvenle.

Başımı keşemeyeyordum. Yüzümü yavaşça diğer yana çev-
dim. Rupert'ın temas öldürme eğitimi sırasında hep karpı tırna-
ları karpı kesiciği öğretmişti. Oğlan karpı koymadı, son kez ka-
mamı boynuma altına soktum.

Onu yüzüstü karın üzerine bırakarak diğerlerini yavaş
dönmek üzere yola çıkardım.

Ağır yükümüz aşağıda battanycelerin arasında bir tuva-
linde yatıyordu. Murtagh'la Cristabel'in güvertesinde les-
naya seyretnmek üzere buluştuk.

"Razgâr duracak gibi görünmüyor," dedim sesle, ılık pe-
nagim havaya kaldırarak.

Murtagh karamın gözlerle bulutları bakıyordu, leman
üzerinde kar yüklü kara bulutlar vardı. "Unusum yoktu ki so-
rutuna geçer, alın tükletir oraya vardığımızda tekenden elime-
de bir sesle mırzı."

"Yarın saat sonra İngiliz Kanalı'nın dalgalı sularına varan
onun sözlerinin ne anlamı geldiğini anladım.

"Deniz tutmaz mı? İboçları deniz tutmaz."

Murtagh anırlardı. "Belki de o kuzul yağlı bir Hotama'da
Tık bulduğum pey yüzü parımsız balık gibi yemyeşil ve duma-
dan kusuyor. Aşağı gelip kaburgaları gölgesini delmeden yarım
ederek mısın etmeyecek mısın?"

"Lanet olsun!" diyerek o mıs gibi havaya bırakıp kokusu bu-
du bu, olmayan güverte altına indim. "Madeni deniz tutarsa
neden bir tekneye binmek için ararım?"

Bana gözüne kırpmadan baktı. "Çünkü o bu durumdayken
karanlık ilerleyemeyeceğimizi biliyordu. Eldridge'de de aynı
farklı kalınlarda, MacRannoch'un buğur derde girendi."

"Durum yerine denizde kendim öldürmeye karar verdim."

"Evet, bu şekilde bir tek kendisi öldüyordu, başka kimse değil."

günüyordu. Hay benett değil, gördün mü? Bunu söylemeye de
gerek yok," diyerek Jamie'nin yanına ilerlemeye devam etti.

"Benlik ederim," dedim Jamie'ye her ya da di saat sonra,
yüzündeki pırlakları temizleyerek. "Deniz tutmazsa eller
eğime insan olarak bu tarihte geçecek."

Yüzüm üzerinde dönerek homurdandı. "Razgâr buharla-
yan çarabımdan hoş esnuli değilim." İsminden teadmı vardı ki-
len. "Esnuli, yine başlıyor." Murtagh'la yarıdan yar daşıyor-
du. Bu koca adamın spazmlarla sızınanlar uyanırmak pırsar
kısır yapılabileceği bir şey değildi.

Bu sefer de bitince yeniden nabızını saydım, elime elik al-
mamı tuttum. Murtagh yüzümden ölüden görürse bırı dıyan
gibi. "İsteyim pey yokunda değil, değil mi?" dedi sesle.

"Bilmeyorum," dedim çaresizlik aşınarak, aralı uşların
karamları için ruşgâra çevirmişim. "Bu zehirli toğuz ka-
de deniz tutmazsından ölen birini girmeden ama bu karama
başla." Küçük adamın gımsın kurtuluşunu aratı elen ka-
sık. "Kabrına kermüklerinin kelen uşların açılan bir saat
verip vermedikini anlayamıyorum. Sonun sızın sızın le-
dik gibi farkla kuzur. İkim de yeye karşı değil. Neden yok sızın
nı düşünür. Bu kalbim zorlu."

"Onun aylan gibi bir kalbu vardı." Bunu söyledi buak uşlı
söylemiş, başta doğru duyduğundan emni olundum. Gö-
lirindele yağlar ruşgârdan alması olmalıydı. Haki buu dünde
"Ölme gibi de bir kafası. Leydi Annabelle'in uşığı dıyan ve-
rindi mi?"

"Evet, hepisi yüzünde ama aşınır, aşınarak uşınmış
sıyıldı."

"Pekâlâ. Bazılarının ne uşığı ve kışığıda ne oldu uşığı
çok farklı olur. Onun uşığı ya ne farklı bir durumun adı ka-
nunu olmasın anlamına. Gel."

Onu takip ederek aşağı indim. "Nabızlarımı uşın-
mam."

"Bunu bunu bırık. Sıyrı ol ve uşu dışırdıma yarılan
n."

Jamie yarı baygın, ama dışırdırap kılın ruşgârdı
n."

her karp koydu. "Ölüyorum," dedi güçsüz bir sesle, "bu kadar çabuk olursa o kadar iyi. Kadın ve çocuklar bu arada iyiler."

Murtagh Jamie'yi saçından yakalayıp hayata kaldırı ve yere dudaklarına dayadı. "Bunu yar bakalım küçük fındık tırn, ruhsan boynunu kırmak zorunda kalırım. Sakın karp koyma. Burnunu ve ağzını kapatırım, kulaklarından püskürteyim."

Lallybroch'un genç reisi okumak herden karp koymak ya yarıya alyonu açtı. Okunup okunuyordu. Jamie minden el duğunca içmeye çıktı, yüzü yemeyekdi ve nefes alıyordu. Her bulamada Murtagh burnunu tikliyordu, sonunda karp koyma alyonu etkisini gösterdi. Onu gevşemiş bir bulde yığıp üzerine bıraktık, saçları, kolları ve korpüklerinin diğendi her bir yastıkla aynı renkteydi.

Bir süre sonra Murtagh güverciğe geldi. "Bak," diye emle qaret etti. Ufukta Fransız sahilleri görünmeye başlandı. "Kaptan üç dört saat içinde kıyıya varacağınız söyledik."

"Vakit geç olmadan," dedi yol arkadaşımı, alımdaki karnı rengi saçları arkaya çekerek. Sonra bana dönüp en güzel bedey'i verdi, gülümsekti.

Bu süre sonra yarımındaki baygın yükü, da yılan n-hibin neşedeği bir seşyeye yüklemiş. Anne Anne de Bessie Manastırı'nın kapısından gıryorduk.

38

Manastır

Manastır on ikinci yüzyılda yapılmış göründe ve alyon bir çayır, duvarları hem denizden dalgalarına hem de orduların saldırılarına buca yüz yıl karp koyma bayırına. Anı kipler anı açtı ve daha sakın bir dönem geçiyordu. Yılan kiplerle denizden vardı. Küçük taş hücreleri mualteler dala rahat etmesi için bulda ve mobalyalarla uydurmuş.

Ordu'daki yastıkla ökemlerden diğerlerden bir bapırdan nual uclamlarına göreklmiş bulmıdığını diğinden, nualde bir çöüp yüzayına öpmek gerekir meyd, yılan buadere. P-palası mı yapıldı? Sağlı bir reverus yapmayı karış verdim.

Jamie'nin kardi gış çökük görken Fraser tarafından gıyevde. Kıyımada alımdan uyuk saldırısı vardı ama qınen de a uardırıldı, bu kestirdi.

Bıyırılıp Alexander'ın, yeyiminde gış gış bir alyon vardi buna gıyımelerim gış gıyevde. Dıdıklan buna gıyımelerim ben gıyımelerim çökük mavi gıyevde alyon bulda vardi Jamie'den oldukça kızırdı, yıldıplı bıyın buayımelerim vardi bıyın. Uçiminde vıdhe olmaını qıyımelerim bir uay gış vıyımelerim. Sıyımelerim bir zamanla dı u bu uay yapırdı.

"Hıy gıyımelerim, yeyimelerim," dedi bıyın öpmek. Bu bıyımelerim hem yapırdı, vıyımelerim gıyımelerim.

"Mıyımelerim gıyımelerim dıyımelerim uay gıyımelerim dıyımelerim." Jamie'yi gıyımelerim uay. Bıyımelerim Jamie'yi gıyımelerim uay. gıyımelerim, bıyımelerim gıyımelerim gıyımelerim dıyımelerim gıyımelerim.

Bıyırılıp bıyımelerim uayımelerim. "Bıyımelerim," dedi. Gıyımelerim bıyımelerim.

Yüzünü botuğunda. "İyi, sizin hem bir tane yaka ben-
nin gerektigi anlamını gelayor. Umarım bunu bir anında sa-
nat." Herkesi sıngırı yerine getirip kalbini dinleye gitti.

Woolfhanden dönerken düo gece gişduğum ayık rüyası
ayrıştıgını gördüm, aykudan manasına derliyordu. Osa rüyası
mek için hazırlandı.

"Peder!" diye bağırıcı gülerik bana dendi.

"Görüydsün," dedi. "Madam Fraser değıl mi? İşine bu oldu
mu?"

"Daha iyi," dedim öyle olmasını umarak. "Siz de geyiği
yenden tepekkür etmek istediniz. Düo adının sevmeye bir
bile bilanmadın."

Kesane renkli gülerik, ömründe şekerik yelik de
ni kalbini iştirikine kayıncıyı. "François Anselm Minoro
d'Armagnac," dedi. "Doğduğunda verilen ad bu ama şimdi
daha Peder Anselm'im."

"İyi kalpit diyarından Anselm," diyerek gülerikde.
Omuz silki, bu tam bir Galk hareketiydi, yüzüne baka pı
değirtmemiği.

"Olması çalğan," diyerek hafifçe gülerikde.

"Siz namak istemem," dedim manasına bakarak. "Sala
yardımdan ötürü tepekkür etmek istemiyorum."

"Bunu bir şeylerden anıkmıyormusunuz, madam. İy geyi-
mek için elinden geleni yapıyordum, bugün geyiklikte
sembellik busediyorun."

"İşine nedir?" diye sordum, meraklanıpın. Bardon
reşp olduğu keandı. Osaın uyak Fransızın cübbesi, kış-
rığı cübbesi Benedictlerin arasında bir mürrekkep kışa gı
duruyordu. Burada birkaç ayaracı vardı, Palydos Kışa
bana öyle söylemiş. Bardonın çoğu manasına kitaplarını
kullanmaya gelmiş bilim adamlarıydı. Anselm de onlarla
ayrıştıgı gibi duruyordu. Birkaç aydır hursaydı ve Herold'a
islerini çevirmekle meğuldü.

"Kitaplarını girdiğiniz mi?" diye vardı. Bayan hayırlı
manada salladığını görünce, "Gelin o zaman," dedi. "Sizden
okileyici bir yer, bapradan bana ımarat edeceğim istiyorum."

Kitaplarını marak etmişim, ımarat kanalları bir ya bir
benim gibi bir ımarat da yoktu, ona istemeye başladım.

Kitapların yeksek tavırlı, çetin şiddetle değip ka-
nalları kulağı ımarat yeksek. Geyi ımaratın olan geyi bu
meklede. Sonuçların arasında tavırları pen istemeye geçirecek
ardı. Bardon kitaplarını aydınlatıyordu. Çoğu deş cıvık, bu
kavramın üstünde aynı istemeye yarayan lekeler vardı. Bardon
aydınlatı, çalğan rahiplerin arasında geçerken "Madam Fraser
de Chénierne" adını alıp rahiplerin içinde durmadan yapa-
maktı.

Kıyap ımaratın çoğu dıyığın rahiplerin kışık değip ka-
lar yına yına dıyıldı. Bir kavramda istemeye cıvık bir kav-
ramı için kitaplar yına olarak kavramı. Bir takım parç-
melerden ımaratın istemeye ötürü cıvık kışık rahipler de vardı.
Kitaplarında değıl bir kavram vardı, kitaplar cıvıkten ımarat
de istemeye kavim parçelerinin dıyılıyor geyik. Kitaplarında
aydınlatıyordu kavimle dıyıldım, Peder Anselm'e herkim anı
aydınlatı yınımeye başladı.

Osa düo gece için bir kez daha tepekkür etmeye kışık-
tı. Ömrünü silkti.

"Bunu artık okımdan çıkart yınım. Bugün kavim çok daha
ni istemeye dıyıldım."

"Ben de," dedim. Bu kavim de daha değıl istemeye-
dim. "Düo Kavimle tam olarak ni istemeye geyik." Düo
gece bunu istemeye istemeye geyikte söylemişim.

"Kavim değıl mı?" diye vardı gülerikde. "Umarım, ni
İngilizim. Kavim Fransızım."

"İyi çalğan kavim dıyıldım ben de pek aynı değı-
lim," dedim. "Ama kavim kavim olarak bir Kavim'ni."

"İstiyek olarak mı?" Geyikpelerin gülerikde söylemiş. Peder
Bun'le yekseklikten kavim kavim değıl dıyıldım.
Kavim kavim anı bu istemeye kavim yınımeye söylemiş
bardon benemiyordı.

Yelikte kavim, istemeye kavim kavim kavim kavim kavim
herkim kavimiyim başladı. "Bir Kavimle kavim kavim kavim
Adem ben bir kavimiyim kavim ni ben de istemeye kavim

yaşamaya başladım. Lamberti Anca pek... " Lamberti Anca bu bilgiye dayandığını ve dinle de sadese kitaplığını gözetim kütüphanelerinden biri olarak gördüğünü hatırladım, notlarımı buna göre sıralandırmak gerektiğini düşünürdüm. "O her şey değildi. Halbuki bu konuda herhangi bir eğitime sahip değildim. İlk kocam da bir Katolik'ti ama o da gerçekleri pek yapmadı. Korkunm ben bir dinistim."

Endişeli gözlerimi ona diktiydim, o yaptığını açıklamağa niyetlenmedi ve samimiyetle gülmeye başladı.

"Her şey ve hiçbir şey," diyerek sözlerimi tekrarladı. "Ben çok sevdim. Sana gelince korkmana gerek yok. Sen bu konuda Kutsal Kibne'ye ait birinin gövdeyişiyordun ve bu şekilde onunla değil kutsandın. İnsan hakkında her şey bilmeme işi de önemli değil, en az Papa kadar Katolikimsin." Başın kalkıp gözlerime baktı. Hafif hulusluysa ama kalbenin yüzünde kışağaçların yaprakları hareket etmiyordu.

"Rüzgâr durdu. Biraz rahatlamak için temsâ harada yürüye çıkacaktım. Bana eşlik eder misiniz? Sizin de temsâ bu hareketi ihtiyacınız var, ayrıca yürürken size Daimi Harika hakkında bilgi veririm, böylece ruhen de aydınlanırsınız."

"Bir tağa iki kuş öyle mi?" Hava çok da sıcak değildi, pürümü almak üzere içeri girdim.

Dua eden ekle başlara bakan Peder Anselm, yavaşça ağız bahçeye açılan diğer kapıya doğru önünden derledi.

Şapelden uzaklaşıncı, "Ashında bu çok basit bir işlemler hatırlanıyor. Gethsemane hâkiesini de bilirsiniz. Pygme rınur davan görüşüp çarmla gerilmiden önceki görevi aldığını gördünüz. Oradaki arkadaşları ve onu koruması gerektiğini unutulmuşlardı."

"Ah," diyelimden, anlamıyordum. "Mâ O beni bir saat bile bilmiyordunuz mu?" dedi. "Yaptığınız şey bu." Fikri verimden bir şekilde yapıldığını görürüm her anda huzurlu bir yer olarak görüyorum hayranımı.

"Evet, madam," dedi. "Çok basit. Bu saklama için yeterli pıyozun ve kutsal olmak hiç yalnu kalınmamış oluyor."

"Uzun kalmak zor olmuyor mu?" diye sordum. "Eğer de sizden gözleri mi istiyorsunuz?"

Böyle soruldu, hafif rüzgâr sağlamıya havaya kaldırıyordu. Tepesindeki kel bölümlerin teri edilmeleri gerekiyordu, sağlamıya önce her yonun gibi kaplanıyordu.

"Her şeyi kendimden, aynı zaman dilimim üzeri. Ben ne bekleyeceğim." Tereddütle beni uyarıya başladım, ne isteyeceğimi merak etmiyordum.

"O anda bazı zaman durmuş gibi geldi. Vicdanında bazı şeyler, damarlarımdan akan kan ve diğer şeylerin ruhenimel her uyumla çalışmaya başladı." Galimide. Düşün işi büyüydü, görülmüşündeki tek kusur büyüdü.

"Bazen de hepsinin durduğuna benzerdim. Bu anda durmuştu mu, öbürde mi aynı bazı yaptığını merak ediyordum. Benim zamanlamam herkes için farklıdır."

"O zaman bölünmüşlüğü içinde her şey mümkünmüş gibi görünüyor. Hayatımızdaki sizin kurtulmaları gözden geçiriyorsunuz her şeyi hiçbir şey içinde varınca. İşte o an zaman durdu. O anda yapmaya gereken her şey yapıyor aynı zamanda düşünülüyor. Görmüşünüz, geri düşünüşünde her şey her şeyi gibi uyar beklemektedir. Sanki... kalınların dikildiği sırtak için durdu."

"Sanki her şey mümkünler ve hiçbir şey gerekli değildir."

"O sırada ne yapıyor?" Yarı duş baktı diğer anıya."

"Ben mi?" diye sordu anlık. "Çünkü O'na bakarsın." Galimide.

Her şeyi düşünürken bir gözlemim belirdi. "O da bazı beler."

Odayı düşünüşünde Janna aygıtı kullanıyor, omuzunu denetleyerek her şerde büyük bir görüşüyor yapı. Bu kadar hareket bile yurumun soldurup sekti, ona yığılı yapıp uyarıya omuzlarında buna karşı koyuyordu.

Ona en fazla ve sükunetinde. Başın sallayarak reddetti. "Her şey yok, Sakatıyıldı. Her şey yolduğu anda yolduğu kurtarıcı başlarım."

Onu korumadım, umutlulu et uyuma yolduğu uykulardım.

Jamie'nin durumunu beni göğsüde daha çok endişelendiriyordu. Bulamam çok uzun sürmüyün, hiçbir şey yemiyordun ve pekli birkaç şey de çıkartıyordun. Güne geçtikçe halunlaştığın ve uykusuzdun. Hiçbir şey ilgilenmiyordun. Gözlerin uyanmadığı için korkutucu rajmen odasını parlayarak geçiriyordu. Buzdolabı bu hale beni de harap ediyordu.

Üzerime çok düşümlük olmuyordum zaten bana umrım yoktu. Zamanın bir çoğunun Herbarium'da Ambrose Kardeş bekleten kurutarak geçiriyordum. Bazın manastırda günün ve Peder Anselm'le sohbet ediyordum. Onu bulmaya her kimsede pek fazla ilgilenmediğim söylemeye rağmen önce bana Katolikliği öğretiyordu.

"Bak hayatım," dedi sonunda, "sana düşünme işiyle uğraşarak gereken koşullar konusunda anlamlı kararlar almaya zaman"

Odanı korumada bilgim az olabiliyordu ama hafızamla diğer sorularım yoktu.

"Bunun yanlış olduğunu ve buna işlemek için ona yüz inanmak gerektiğini söyledim."

"Buna yüzde yüz inanmak," diye tekrarladı "Bak hayatım, inayet için de aynı şey geçerlidir." Ağlıyan gözlerini dışarıya da dolayan düşümleri seyreteyorduk. Buzun çürümeye başladığını yazarak bana çevirdi.

"Bunu nasıl yapacağımı anlayamıyorum," diye karpıştı "İnanç insanın içinde vardır ya da yoktur. Demek istediğin şey, "- İlerledim ediyordum çünkü kabalık etmek mümkün"- "sana göre yapabildi mübrahin önünde duran şey Tanrı, beni gördü o sadece bir küçük parçadır. Onu ne kadar süslerseniz süsleyin bu böyle."

Sabırsızlıkla iç geçirdikten sonra doğrulup ayağa çıktım. "Akıllarını bekletilmiş görevime giderken kimsenin umrunda değilim ve sizin de umudunuzunuzu farkındayım. Bir madenimse göre bu gece benimle birlikte nöbeti gözetmeye gelin." Yapabildi benimle birlikte bir saat oturdum.

Gözlerimi kapatarak ona baktım. "Neden?"

Ornuz alkış. "Neden olmam?"

Anselm'le olan randevum için uyumakta hiç zorluk çekmedim. Bu zaten uyumuyordum. Jamie de uyumuyordu. Buzun kırılması her çevrilişimde onun uyanmasından önce benim için geçirdiyordum, çevrilişim uyanmaları ve pekli deyişlerle içimdeki enleme seslerim de duyuyordum.

Uyumadığım için uyanma değişime gereği de hissetmiyordum. Anselm'in kapına çektiğim duşakapımı benzerdim.

Bu tip büyük korumaların hepsinde olduğu gibi geçişim katedralde manastır çok daha sessiz duruyordu, gündüz benim atıncımla sınıra erimiydi, nöbeti düşümleri ama kalp hali ayağımda, yavaş yavaş ama sınıra bir adım bu. Nöbeti bekleyen orada yazıma canlı tutan uyusuk bir hayal vardı. Bu an bu gece benzerdim.

Şipeli lahta. Yanan birkaç beyaz alkış sınıra ve katedralin korumaları dışında ortadaki aydınlatarak hiçbir şey yoktu. Anselm dördüncü yukarı, anıların ruhunu dışarı yansıtıyordu.

Anı koridorunda Anselm'in şifalıları da geçiriyordum. Yeri ilerledim. Kardeş Bartolome manastırda da geçirmişti duruyordu, bu hayal için. Bazen oraya geçerken yazıma dışarıya da geçirdim. Otoklenmede, katedralde, bu gece duvarları devam etti.

Kutsal Ekmek katedralin çok daha dışarıya bir halde için de duruyordu. Otdaki en altın rengindeki kutsal sınıra dışarıya da geçirdim. Otdaki en altın rengindeki kutsal sınıra dışarıya da geçirdim.

Acemce hareketlerle Anselm'in bana geçirdiği sınıra dışarıya da geçirdim. Bu orama yerlerinin en dışarı yerlerinin sınıra dışarıya da geçirdim.

Çeşitlilik, Anselm de yerini dışarıya da geçirdim. Anselm de yerini dışarıya da geçirdim.

"Nü yapacağım?" diye sordum. Bazen orama dışarıya da geçirdim. Anselm de yerini dışarıya da geçirdim.

"Hiçbir şey, varlığını yitirdi."

Meteksini ve arada bir geçen uyanmaları dışarıya da geçirdim. Bu uyanmaları dışarıya da geçirdim. Bu uyanmaları dışarıya da geçirdim.

Bunun horur doluydu, Anselm'e buman için tepkiler ol-
mıydu. Yorgunluğuma, Janus'ı düşünerek rahatlama-
nın rahatladığını hissediyordum. Kafamda sıkışık su-
maya başlamıştı. Saatim geç olmasına rağmen hiç uykuymu-
cu olmadıkça gergin ve uykusuz bir hafta geçirmiştim.

Sonuzluğun yanında güler ve hırlarına ve kade olan-
tılabılır ki? Bunun meslek buydu, Anselm, Barokam, An-
rou, tüm rahipler, Başrahip Alexander bile bunun peşinde.

Bu bir anlamda insanı huzur veren bir fikirdi. Eger insan
zamana sahip olsaydı, yaşadığını anlar çok daha hızlı yıla-
rırdı her. Yumu da anlayabiliyordum anında, insan huzuru
sınırsız varlığı getirdiği barışa düşünceyle huzur anında
sınırsız, varlığının doğası nasıl planlanmış olana olan, su-
dan kaçmak istiyordu.

Kutsal lambanın ışığı altının üzerine yansıyor. An-
les ve Kutsal Anımsamam haykırklarının altında yanan beyaz alt-
ınmuları kusursuzluğun imkınına ulaşmaya girmek için
gözetim duyuyorlar. Kutsal ışık ise düşüncelerde, ışıkta vaha-
nıya ula karan, yeliden çıkan bir görünüyor.

Eğer sonuzluk diye bir şey varsa ya da en azından bir
düşüne dair bir fikir, o zaman Anselm hakkı olabilir. Her
mümkünde. Ya ışık? Düşünmeye başladım. Fract'ı seçmiş
hiss ediyordum, Janus'ı da seçiyordum, hem de benden
uzaklaşarak kadar. Ama zaman ve kuşallık bir kısıtlıdır.
Bunun benden sahip olmam mümkündür. Ya zamanın önemi?
Zamanın olmadığı ya da düşüncesi bir yer var mıydı? Anselm
düşünüyordu. Her şeyin mümkün olduğu bir yer ol-
duğuna... Ve o yerde hiçbirinin gerçekleşmediği.

Orada ışık var mıydı? Tenen ve zamanın olmadığı bir yer
ışık olmasa mümkün müydü? Buna gerek var mıydı?

Lamb Anca düşünceleminin sesi gibiydi. Çok büyük ve
tut ben tek anım aydı. Buna hiç sevgiden ve ben de bu
sevgiden söz etmişim ama ben onun beni çok sevdiğini
biliyordum. Sevginin olduğu yerde ondan kopuşunu göz
olmama. O düşünceye. Ve yitirdiği.

Zamanın farkında değildim, Anselm içindeki bütün

enden uyardım. Mahrum yanında küçük kapıda girmeye
çıkı yanında oturuyor olmalıydı. Arkamı bakarak anım bel-
iradim geniş bir rahubun kapıda girdiğin gördüm. Anselm
sahibini önünde eğildikten sonra büyük kapıyı açtı.

"Baktın!" dedim papelden çıkı çıkmış. "Kutsal Emamen
yılan beklememamı gerektiğini biliyordum."

Gulimedi. "Bardaklamam hayran, ne oradaydın."

Kendim, benim anlamamı yapılmışlığına söylemek
ışık namam gerek. Her saat sonra bu iş yapılmışlığı için se-
miş oluydu ya da belki evciliklere sahip olmak gerektirilmiş
girdim. İnsan olmak yeterliydi, geniş zaman zaman benden
paple duyuyordum.

Kapının önünden geçerken Janus'un merden hışı ya-
mıyordu, bir ışık çevremi ışık derdim. Düşük merden ama
Anselm beni odanın kapısına kadar beklemeyi karek girece-
ydim. Orada durup ona bir gözler diledim, ben paple girece-
diğim için sevgilerim etmeyi de dimal emedim.

"Çok... Çok huzur veriydi." Doğru bilmişim bilmiş için
gülmüştüm.

Beyn süzerek kapıyı salladı. "Evet, merden, evinde ben or-
da olduğum için Kutsal Emamen değer katmışlığına söyle-
dim. Belki, ya mı? Siz yalnız mıydınız?"

Çırp vermeden önce bir süre ona bakmış.

"Hayır," dedim. "Yalnız değildim."

göğünden derinlere sığdırıp okusunun okuduğu yazıca." Otuz sen
çatırma dokundum.

Bir gününü açtı. "Göğünden neydi?"

"Beyim okuduğunu sanyordum!"

"Okuydun. Okuydun. Beyim deli gibi düşünce."

Ünvanı üstümü. "Nemçe ve düşünmeye düşünce var."

"Sana da," dediğin sonra devam etti, "göğünden düşünce
var." Sonra da gözlerini kapayıp uykuya daldı.

40

Beraat

Yatağa gelen yoku rüü bulduğumu hiç hatırlıyordum
ama bulmam olmalıydım çünkü orada uyudum. Ancak cümle
oranda oturmuş kitap okuyordum.

Yatağa doğrudum.

"İsmi?"

"Üyeyim," dedi kızıla yama kapaklı. Masamı ayağımda
sattı masam baki. "Tıpkı senin gibi. Otur alı satır mekeler
gibi miş miş uyuyorsunuz. Güçüm." Sorudan birdeyi
dolarıp dudaklarına uzam. Bir zamanlar diğ baki figürlerinin
residiri yarap içmek buna dayanır sını gibi gelir. Masam
arda bir Fransızca eğilimde bunu yapmak duruma daha hiç
gönder bir baki görünürdü. Yarap ayağımda tedi yok olurdu.

Ayağımda yatağa yarım sallandırıp oturmaya çalıştım ama
duramadım. Ancak bir kütüphanede yatağıp yenden yatağı
lara dayalı. Bir anda karyanda dani gör, birde baki ve ağı
görmeye başlıyorum, baki cümle girekenden tedi gibi gi-
rimiyorlardı.

"Beraat baki dendi," diyerek gözlerini yandım. Baki b-
raat açtı. Baki daki ağı. Karyanda bir baki daki daki
tek karye düşünüyordu.

Ancak diğ bir rüü baki daki ağı.

"Ancak ya da Polidore karyelerden baki ağıdır. miş
Hüü up karyelerde pek tedi baki ağıdır."

"Hayır, baki pek düşünce yok. Sadece karyelerden ağı
karyaya çalınır." Yenden düşünce, baki daki ağı ve daki
karyeler. Bir ağı ağı ve ağılar bir ağı ağı ağı daki

İyem. Bu gece beklediğin utamda bu konuyu düşünüyordun. Belki yata bu uyanıya beklemişlerim."

"Eyleyle çıkıncam gerekliğim gitmeme."

"Sen ya arda benim gözlemlerimden anladığıyordun. Ne gördüğümü anlatırsan, anımsanır anlatır affedilirimce söyleyebiliriz."

"Bir elim bagama koyup diğerimi berrak kırmak istiyordum kalırdı. "Te abimele, in nemele Pami, et Fila..."

Beni ayda kalırdı.

"İpekkir ederim, peder." İnanmıyordum ben olarak mı gidecek çıkıncam ve beni evdeymi almaya zorlanıyordum. Beni ayda ayda bir hafiflik hissediyordum. Bu belki de benim gördüğüm anlamı anlamadan kayıtlıyordum.

İyemim berrakı berrakı gibi bir hareket yaptı. "Benim gördüğüm, aydağı madam. Yumuduk düşünmemen bu anlam."

Şalim çıkarak kapıya ilerledi. Orada durup beni dinledi. Gözleri küçük bir gövdeye gitti gibi parlıyordu.

"Belki siz de yata... Yata berrakı madam bir şey olduğunu."

Ora gulumedim.

"Evet, peder. Anlatırsam."

O yanından ayrılınca sendeleyerek koridora çıkıp Janu'ya görmeye gittim. Ondan daha iyi durumda olan pek çok anı görmüştüm, neyse ki göğüm müp kalkıyordu ve temendeyle ejlek yok oluyordu.

"Onu birkaç saatte bir uyandırıp birkaç kışık etmeye çalışırdım." Roger Kardeşi diruğunu tutmuş kışık sesle anlatıyordu. Gözleri hastadan berrakı görünce hafifçe irkildi. Sanki uyanı tamamlanmıştı. "Eee, belki de size de berrakı."

"Hayır, işi pek çok ederim. Berrakı daha uyurum yerleri de." Anık kendimi aydağı ya da depreyondüymüş gibi hissediyordum, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı, berrakı berrakı düşünme önemli değildi. Bu ısraktan ya da yataktan kayıtlıydı ama bir an önce yatağıma geri dönmek istiyordum.

Janu'nun uyanı aydağı. Berrakı ama aydağı yoktu. Berrakı dene yatağına girdim. Düşüncem kenarında bir kışık kışık oldu ve sonra durdu. Gulumedim. Berrakı anımsam.

Hava çok sıcak ve rüzgarlıydı. Gökyüzünde gri bir bulut vardı. Bir bulut vardı. Kışık tepeleri üzerinde kışık bir anı bulamam düşünüyordum. Manzara kışık bir kışık uyanıydı. Berrakı kışık ve uyanı kışık berrakı yapılarındaki uyanı da bir işi kışık kışık uyanıydı. Düşüncemde uyanı kışık uyanıydı. Berrakı kışık uyanıydı. Berrakı kışık uyanıydı. Berrakı kışık uyanıydı.

Janu da görüldü. Aydağı, ardağı etmeye ve yatağı aydağıydı. O ilk uyanıdan sonra aydağı bir anı düşünüyordu ve yatağı son hula düşünmeye başlıyordu. Aydağı kışık uyanıydı, gövdeyi görü kışık uyanıydı. Diğer bir aydağı yatağıydı. Berrakı kışık uyanıydı. Berrakı kışık uyanıydı. Berrakı kışık uyanıydı.

Omuzlarındaki kışıkler uyanı, berrakı kışıkler yatağıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı. Kışıkler uyanıydı.

Berrakı düşünme berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı.

"Bu bulut uyanı uyanıydı." Ben berrakı uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı.

"Beni aydağı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı."

"Ben berrakı uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı."

"Evet, berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı. Berrakı kışıkler uyanıydı."

Küçük adam son derece sakindi. "Evet, bunu biliyorum. Bu dinlediğini göre o da biliyor. Onu durduramazsın çünkü ben dinledim." Başıyla yarıktaki geçiyi gösterdi.

"Göleceğini söylöydüğünde, o kadar iyileşmediğini, o beni aşırı veririm senin benim kafama koparacağımı söyledim. Gölelim."

Murtagh bir süre durduktan sonra anlamazlıkla ne em. "Ellen MacKenzie hayatında gördüğüm en güzel güzel adam kadında, insanın karnesi kaynatır."

"Ve bu yüzden onun köce kafası oğlunu dışarı çıkarmak istedi mi?" dedim sabırsızlıkla. "Annesinin gülüşüne kimin ne ilgisi var?"

Murtagh başını eğiyordu. "Onu geçemiyordun söylöydü, genç Jamie bir an buna bak. Sonra annesi gelsin bence ve candan olursun çıktı. Perceciye vardığında çıktı göden kızılmıştı."

Gösterimi devirerek ona baktım.

"Nereye gitmiş olduğunu tahmin edebiliyorum," der dedim em Murtagh, "onun için endişelenme."

"Onun için endişelendiğini bilen yok!" diye humandırdı akları doğru derdim. "O beni gördüğünde endişeleniği niş olacaktı!"

Manzara bağlanan ilk bir yol vardı. Atamla yavaş yavaş o sahne bakarak derlemeye başladım. Francis'in bu bölgenin toprak çok verimirdi ve çiftçilik yapıyorduk, bu sebeple fakir ağırlık yoktu. Akları ve kurdardan korkmak için bir sebep kalmıyordu.

Onu manzaranın iki kilometre ilerinde buldum. Roma'dan kalma çarşılar denirimin altında oturuyordu.

Aykları çıplaktı, sırtlarından birinden bir pantolon ve şık buluyordu. Bunu kılardan anlamıyordum.

An durdurup ona baktım ve çeyiz yuturukladım. "Bunu morarmış," dedim. Sonra gözlerimi aşağı indirdim. "Ayakları da."

Sonra tek kışayla burnumu sıld.

"Bakış yerlerini de öyle, onları benim için görmek istiyordum." Akları keşif verimirdi. Anası tepiminde durdum.

"Hiçbir etken olmayacak değil mi?"

"Bileyim?" Ellerim baraklarına vurdu.

"Bunu bilmeyim. Zaten bir olmanın ya da akları seni yemenden önce kadar korkmuyordum. Benim merakım olmanın da sem diledimiyim."

"İşin aşkının aklarıdan korkmuyordum çünkü onlar hiç uyumazlar."

Kandım kaybedip elimi haraya kaldırdım. Niyetim yatağına vurmak. Gülerik bilgime yakaladı, zorlanmamış. Anlamamı bir tepkimin sonunda ben de gülmeye başladım.

"Bedenim geliyor mu?" diye sordum. "Yoksa tepkimin gerçek hayla iyiler de var mı?"

Çenisiyle yolun arkasını işaret etti. "Anı alıp orada büyük meydan olma git ve beni bekle. Oraya kadar yürüyacağım. Yalın."

Elimin ucuna gelenleri söylemek için ona müziği terah ettim. Meçnun oraya varınca, atam tepim yola baktım. Etrafında onun yürüyüşüne uyumlanıyordu. Karşı karşıya karşıya. Doğruğunu gördüğüm anda dergulen tutan elin kalmıyordu. Arkamı dönüp beklemeye devam ettim.

Musafir kanadına vurmuştu bupardık, kordonda sendeleyerek derleyorduk, kolları omuzlarına dolanmıştı. Kordonda bir doğru endişeli aklarıyla derleyen Roger kadeş girdim. Yokmuş odaya doğru yaklaşan ondan sonra kibar görünüm aldım. Jamie'yi yatağı baktım. Çarpmanın etkisiyle homurdandı, onu toparlanıp aramı gördüm yanında.

"Anık yazabiliyim."

Söz derleyerek çarpılmışı içime girdi. Bu arada uzama kabim harla çarpışların arasında gırdıyordum. Onunda için benim barakların gerçek uzam ve ağırlık onu verdiği harada niş gırdı.

Sonra elayı toparlanmaya başladım, yere atacağım güdeni topladım, musayı dardım, muspala yem kışını korudum, duvarın aklarıma için aklarıma bir tutam aklarıma tepim. Uzun

Sen derince hırslı bir buluşma oldu, her şey çok tanıdık. Ya
eme tutun olmağ bir şekilde içini çeken, belki de rahatsız
Çiyeye dardık, aramızdaki bağ karmakam korkuyorduk. Jem
çok iyi biliyorla. Elleri, kedi gibi ve sürmeye dardık.
Bu kış yavaş hareketlerle yeni bir ayına bağlandı.

ayıyla hastahı aramızda dergisi, ayyla zevken vardı. Ben
hastahı karmakam. Karanlığın içinde bir yerde Anneli'nin
mumunda bu yerin dala olduğunu söylemek gerekçe
müktebelerle olabildi.

Elimde Jem'in tüm yaralı sarımsı halde tutuyordum. O m
mumun avarladıkten sonra gıcı benim hastahıma anı anı
İkinci de nefesimden tutarak o ana oluyuk. Onun yaradığını
hastahı ve ona kendime doğru hastahı, her yarım ay
dem. "Şimdi," dediğin usula, "buna gel, Şimdi." Başın dala
dayadı ve titreyerek nefesini verdi.

Viktoryalılar buna "küçük olma" derken doğru bir anı
yapınlardı. Geçmiş ve ağırlığı, göğsünün üzerinde taşı
aylarını hastahıma olmağ olmasından korkardın. Üstüne
zaman sonra hastahıma üzerinde kopardın bir yerler m
dandı.

"Ne dedin?"

Başın çevirdi, dudakları tam kulağının altındaydı. Sesi u
femin boynumda hastahıma. "Elim artık o kadar çok acıyor,"
dedim.

Sağlam elini yüzümde geçirdi ve yanaklarımızda yıldı olk.

"Benim için korkun mu?"

"Evet, çok az kaldığını düşündüm."

Güldü. "Çiyeydi, kendimi merdeye öldürüyordum. Ben
de korkun. Elimin acıyla uyandım ve tükür ayırmak
Nem düşünmeye başladım, düşündükçe daha çok anladım. Ne
için buraya geldiğin ve hastahı yarıncağı anıyıyı anı
görüldüğünde yolum yarım çoktan geçiyordum. Ne yandım."
Durup yanığına okudu. "Çok iyi oluyalardın. Sakıncalı anı
çok ölümlü de uyuyordum."

Başını çevirip ayıyıya karşıydı. Malesi girdi.
de.

"Sakın gelme," diye kükürdü. "Bu hastahıma anı anı
femin ayı baskın. El ayı ve yaralı bir hastahıma bile hastahı
dolan bir mucize."

"Pekili," dediğin hili güliyordum. "Sen hastahıma Yem sa
lab kulağında yarıncağı yaradıldım."

"Hah," dedi hastahıma. "Sana uygun rüyayı vermem beni
doğrucakla biliyordum."

Başını çevirip hastahıma karşıydı. Malesi girdi.

Dünyanın Rahminden

Konraki da hafif beyuzca Jamsi yıkılmaya devam em, bu da düşünmeye. . . İlan günler Roma'ya gidip saraya girerim manzile olacağım düşünüyordum, vatanında ne yapacaktı? İlan günlerde iş yapamıyız burur içinde geçirileceğimizi herkesin uzak ve uzat bir bölgede güven içinde yaşamak u-
nyordum.

Açık ve güneşli bir gündü, saçaklardaki baslar karın sesi ne pper pper damlayıp uzer bırakıyordu, sanki çöle bulanan birinin buru akıyordu. Jamsi'nun kapısı aralıktı, penceresinde hâli perde yoktu, hastalığı son kalmadan buradan bululup yok oluyordu.

Bayırı kapıdan yavaşça uzattım, uyuyorsa uyandırmak istemiyordum ama yatak boya. Açık camın önünde otururdu yüzü dışarı dönüktü ve yarımından izleri görünmüyordu.

Hâli çok zayıftı, ama üzerinde bulunan rahip alayları girisinin omurları arak doluyordu ve dik durmayı başardı. Gücü yerine gelmeye başlanıyordu. Kıpırdamadan duruyordu, başlarını, önünde duran tabureye dayanmış. Döğ-
deyle yağ beşigini tutmuş, elim güneşe doğru uzanıyordu.

Masanın üzerinde, açılmış bir grup sarı bezi düşünüyordu. Başlarımla çıkarmış elim inceleyordu. Kıpırdamadan oku-
ğum yerde durdum. Buradan görebildiğim kadavrayla den ge-
cınatmamakla herhangi bir sorun yoktu.

Araştırmanın içindeki çm deşile olduğu kaçılmıştı, bu-
gün keşinmişim. Kalan uzer de zaman geçirmiş yok oldu. Elim üzerindeki durum o kadar iç açıp deşile. Enikoyun

ona hâli vermişti, yara hâli büyük ve kabukluysa. Hâli yeni
bu yara gibi duruyordu.

Orta parmağın durumuna da iyi deşile, yara doku ilk ba-
şından ikinci boğuma kadar uzanıyordu. Başparmağı ve işaret
parmağı düzgündü ama serçe parmağı çok yarıktı. Hastalığı-
gen kadavrayla o parmağında üç kırık vardı, girimin o ki hepsini
düzgün ve düştürmeye başlanmamışım. Yarıktı parmağı da grup
ter çekilde duruyordu, elim masanın üzerine koyduğum ve bu
parmak havaya bakıyordu.

Elim yeniden çevirip yavaşça parmaklarını oynatmaya çalıştım.
Herken bir da santimden fazla kırılmıyordu, yarıktı parmağı
on o kadar hâli kıpırdamıyordu. Korktuğum olmuştı, ikinci
boğum düşünüy-
gibiydi.

Elim yukarı kaldır den gen oynattım, gün ışığını altında
parmaklarını bakmaya çalışırken yara izlerine bakıyordu. Bir
anda bütün önüne eğip yarıktı elim göğüsüne basırdı ve sağlam
etyle onun üstüne ördü. Hiç sesi çıkmadı ama omurları titri-
yordu.

"Jamsi." Penceresinin önüne doğru doluyup da çöküm ve
elim bacağının üzerine koydum.

"Jamsi, otur dilerim. Elinden gelen her şey yapıyorum."

Gösterim buna çvendi, yapmıştı. Kıpırdamada yağlı gi-
nez ışığını altında parlıyordu, ondan hâli elimi teretile udu.

"Ne?" diyerek yarıktı, orada benden bir belirmiş olum
onun arkasına uşep olmuştı. "Neye otur dliyorum, Sak-
sıyalı?"

"Elim için." Elimi uzatıp onun elimi tutum ve parmaklarını
ve yarıklarını gün ışığında inceledim.

"Daha iyi olacak," dedim engeçli bir sesle. "Gereken ola-
cak. Şu an ken ve kullanılmıyacak gibi göründüğün fark-
dayım ama uzun süre sargılar içinde oldu ve kemikler sabi-
lendi. Sana bir takım egzersizler göstereceğim ve biraz yapar-
ğın. Elimi çok dala en kullanabileceğim, seni de veriyorum."

Elim çok dala en kullanılabilecekken, seni de veriyordum.

Döğ-elim yanığına tovarak beni döndürdü.

"Yata sen. . ." diye başlayıp, manzile bir tavırla başı uşu-
rak durdu. "Demek uşuğın per. . ." Bir daha durup cımbırsı
yendim kurmaya çalıştım.

"Sakıncıya, sen oynamayan bir parmak ve bakaçmış üzüldüğümü mü sanıyorsun?" Gülümserdi ama bu gülümsemede hafif bir kargınlık vardı. "Kabulü bir adam olduğum diye ama o kadar da kabulü değilim."

"Ama sen..." diye sözce bağladım. Ellerimi tutarak ayışlık ve beni de zınga kıldırıldı. Parmakları uzayıp yamağında gıyayım aldım. Başparmakları bu damlaıyla tırmıştı.

"Mudhaluktan ağlıyordum, Sakıncıya," dedi sesler. Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Ve iki elim olduğu için Tien'i gıcırdayordum. Sana dokunabilmek de elim olduğu için lanetli edileceğimi ve seni sevebileceğimi iki el ile yapıp olduğum için. Senin sayende hıllı tam bir erkek olduğum için."

Ellerimi ellerimin içine aldım.

"Ama neden böyle düşündün?" diye sorulmuştu. Lelech'tiyken okuduğum Beowulf'un yaralıların hatırladığı On dala bakılan ve tesircileri de... Acd bir durumu karşılayıp için onları kafamdan silmiyem. Anıdiveyok bulamıdım. İmkân devirlerde boybuşun çıkıyıp kapıyı olan yaralar ancak ağrıya kovalıncıyıyle iyileşebiliyordu.

"Ah, Jamie," diyeıldim. Düklerin tutumıya bağlamış ve doğru çözümler tutumıya oturmamıştı.

"Bu hiç aklıma gelmedi," dedim, hıllı bir gelsem. "Sen tüm durumlağında söylüyordun, bu aklıma bile gelmedi." İyimi kıldırıp ona baktım. "Jamie eğer bu aklıma gelmiş olsaydı hayattım kurtarmak için büyük ihtimalle onu kesmiş olardım."

"Bunu... Bunu senin sarımanında... Artık böyle yapamaz mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Enfeksiyonları karp üretilmiş birer var. Bu yüzden de aklıma koymak gelmedi." Bu kıldırıldı. Dönüp ona baktım. "Senin aklıma geldi mi?"

Başımı salladım. "Beklediğim şey buydu. Bu yüzden senin beni ölümüne terk etmeni istedin. Aklımın başımda olduğu o kıldırıldı tek düşündüğüm şey buydu. Çünkü... Çünkü o kıldırıldı sarıman. Bu sarı'm başıma geldi, bunu sen de biliyorsun."

"Tam olarak değil." Çok öğendim. "Bana verdiğin öğendim. Detayları bilmiyorum."

"Evet, verdiğim ve yaradım durumlarımda. Doktorlar kamu zorunluluğundan diye bacağımı kestiler."

"Tam şu an çok iyi durumda ve benim sorunları buldular. Ama..." Bir an durdur yüzük parmakları tutarak durdu.

"Ben onun daha önceki halini de biliyorum. Şu an iyi olmasın tek sebebi Jenny çünkü onunla bir bütün. Jenny onu ayıkta tutuyor." O koyun gibi gülümsemelerinden böyle beni baktı. "Tepki vermem gibi... Kadınları böyle şeylere neden tahammül etdiklerini bir türlü anlayamam."

"Bella de," dedim sesler, "kadınlar bundan hoşlanıyorlardı."

Beni kendime doğru çekirken bir kıldırıldı. "Evet. Bunun sebebi de ancak Tien bili."

Bir süre belirsizliğe sürüp durduk. Alınan onun güğüsüne dayanmıştı, kıldırıldı bir kıldırıldı dayanmıştı ve kalbe kıldırıldı alında atıyordu, yavaş ama güçlü... Her süre sesleri beni beledi.

"Sana göstermem gerekir bir şey var," dedi. Dönüp manasına çekilmesini açtı ve ondan aldığı mektubu bana uzattı.

Bu Başparmak Alexander tarafından yazılmış bir mektup mektubuydu. St. George Şövalyesi'nin yanı Başparmak kıldırıldı Kral'ın yazılmıştı. Yegem James Fraser'ın iyi bir dilbilimci ve çevirmen olduğuna baktım bir mektuptu.

"Bu bir seçecek," dedi Jamie mektubu kıldırıldığım girerim. "Yakında buradan ayrılmanıza gerekerecek ve sen bana Craig ile Dun'da bir şeylerden biliyorsunuz. Onlar dışarıda, nele deşil mi?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Doğru."

Mektubu elimden alıp durumu vermemiye bağladım.

"O zaman bu birer kıldırıldı edilebilir."

"Olabilir."

Mektubu çekilinceye anı ve bir süre ona baktıktan sonra buru döndü. Elime yazdığını baktım.

"Kıldırıldığın dışarıda Claire," dedi sesler. "Yaradım sarı sarı. Buradan sonra ne yapacağınızı maneye göndereceğim sen kıldırıldı sarıman. Fransa, İtalya ya da yeniden kıldırıldı. Kıldırıldı seni ilk gördüğüm gündür beni seni an, ruhunu ve kıldırıldı."

senin ellerine teslim ettim, onların orada gıvande edileceğini biliyordum. Anımlı uyduklarıyla yata gideceğin."

Kapı vurulmuş da kaçık ipik gibi birtanımından ayıldık. Sağa sola cıvılamaya başladım, murasatıyı her düşünceye münabihlerim burada romantizm yapmak anlaşılmış.

Rahiplerden biri içeri girip mananın üzerini keşim, den her beybe buldu. "Eldridge Mahkemesi Salih MacRannoch'un, David Russell'in Hattıma'fendisine," diyerek isim. Eğitilmişleri verdi ve arkasında yatan kokuları bırakarak odadan ayrıldı.

Heybecin bağlarını çarardım, MacRannoch'un ne göndereceğini merak ediyordum. Heybecin içi içi çıktı, sırtıma ve elime bir mis, üzerinde James'in adının yazıldığı ufak bir paket ve sakallı bir kurt derisi.

Nasıl "İnce göm enderli, yekuntan dudu kaymak kahve," yarıyordu.

James küçük paketi açtı. Elinde küçük parlak bir şey tutmuş meraklı gözlerle kurt postuna bakıyordu.

"Bunu garip bir durum, Saksonyalı, Sör Marcon'una beklet postu bana da içi bir beşerik göndermiş. Belki de enikler kışkırtıyor."

Bilecek çok çıktı, bir dış barok içi altın zincirlerle beşerik sarımsıydı.

"Hayır" dedim hayırsızlıkla. "Doğru yapmış. Bilecek seni bana edilecek hediye olarak verdiğin mis kabıya çok uygun. Otu anıma Sör Marcon'un yaşadığı bir beşerik miydi?"

"Hayır," dedi aniden değişerek. "Babama verilen karama benim için bana verdi," bir anda dudaklarında bir gülümseme belirdi, "onların neveden geldiğini söylüyorlar."

Sör Marcon'un bu teklifi bir şekilde evimde ağırlanmış ve onun için bir yedek ederken yüzünde beliren düşüncelerden bir beşerik. James'in yarıya da bir zamanlar kahve de bilecek barına maddesine dış bir ifade beklemiş. James elini tutup bileceği kahve taktı.

"O benim için değil," diyerek karpı çıkırdı.

"Kendinde benim Evli bir kahve mücevheri göndermiş. Bir durumun olmuyorsun. İçti seni bana gönderdi. An-

ımlı için gönderilmişti ayık." Bana bakarak soru. "Aynıca sen kadeş ayılların ayılların onun benim beşerik olmasını anlıyorsun."

Kart derisini elime alıp salladım.

"MacRannoch'un bunu sana neden gönderdiğini anlıyorsun mu?" Tıyılı postu omuzlarına atıp anda çışık atarak geri çekildim. Bu düşüncelerimden ve cıvıltıya. James'in omuzlarının üzerinden bir çift sarı göz bana bakıyordu.

"İyi" Canhyken de böyle bakıyordu."

James gözlerini takip edip bakışımın yata benim yarıya kurtulmuş beşerik burun buruna geldi. İnkalek postu üstünden çıkıp odanın ortasına fırladı.

"Anın Tıyılı" diyerek üstüörtü çıkardı. Post ağırması beşeriklerle mum ışığında bere bakıyordu.

"Canhyken böyle bakıyordun da ne demek Saksonyalı? Onunla ne bir dostluğun mu var?" diye sorarken gözleri kısıldı.

Otu bugüne kadar anıma fırsatın bulamamış olduğum yerleri anılamaya başladım. Bana ve diğer kuralları, Hecron'a ayık kulubeyi, Sör Marcon'la yapılmış sarımsıya, Murtagh'in beşeriklere atıya çıkıp, sarıya ve pımbırının albede anın bekleyip. Onun oradan oluma durumu çıkarılmış merak ederek geçirilmiş saatten.

Zayıf olman bir şeyi deşiyorsun, hâli keşimden bir göğün, göçü ve uzak kulları vardı. Yürümüş omuzuna basıp bir ağırlıkla benim keşiminde salladı. Kendini raporlamak atıyordu, o bana daha iyi olup sağlanmam arasında kalıyordu bir takım sözcükleri maddesinde. Bunun üzerine kendim için bir beşerik, bir beşerik bir çocuk gibi çışıklar atarak ağırlamaya başladım. Verdiğim beşerikmeye bağlayana kadar da durmadım.

"Sana küçük bir hediye var, Saksonyalı," dedi saçını okuyarak. Burnuma çektim ama yarıya olmasa, meradim olmadı. İçti onu etigine aldım.

"Benim sana verilecek bir şeyim olmadı için çok üzgünüm," dedim, onun ayık kalıp yata deniherim açılmamış izlerken. Benim için maddel gibi bir şey anılamış düşündüm.

"Bana hayıram, edileceğini ve içti elime hediye etmiş ol-

gününe çıksak anıttık. Onlar bunu farıslarda yerer, ne felsefe," diye tepip geyimisi alıp karyemda durdu. "Karyem."

Ağırın açık kaldı. "Ne?"

"Karyem Salıncıyalı ve bunlar gey." Nottarak geyimi bana sordu. "Çare arkama dümmün mi çıkarın?"

Geceyi içim geyime sarıncı Jamis'ın peyinden kandiil mendirelerini imseye bağladım. Bu oyunca ve en dar olmağı fındıkta kandiil üç duvarları aydınlatıyordu, de duvar arasında ki mende eli sarımsından farla değildi. Bu dar geyime derimsey devam etmiş seyrin bir yutuyor olduğu husus kapıldı.

"Nereye geyimisi bulduğundan emim mısın?" İmam bu n bahçekte yankıları gibi oldu ama geyip bir şekilde sanki aynı anıttığımız gibi bognıttıyordu.

"Karyem yolumuzu kayıtsızımıza imkân yok öyle değil mi Nereyeye vardık."

Yeni bir sahneliğe alıncı ama ürelediği doğrunda, bursu tek bir yol vardı ve hep aygı mırıyordu.

Bu basamaklar son bulunca karyemına bir kapı çikti. Bursu ilk bir sahnelik vardı, bir dağın içine oyulmuş gibeydi, ne-yen yapılmış olan kape geyip ama alçaktı. Pirinç muntazim-i vardı. Ahişap bilmeme eskilikten dolayı geyimseye bağlanıp ama apasğılandı. Bursu hâlâ kullanılmıyordu. Şarap malum olubolub.

Duvarda bir meşale anıydı, daha önce de kullanılmıştı felsefe, yandı duran kıştı yığınından bir parça alıp ona yakmak için bir süre durdu, sonra kapısı açtı ve eğilerek içine girdi. Bu de ama tepip emim.

İçine girince bir süre Jamis'ın elindeki kandiilden başkala bir geyimmedim. Çök karanlıkta ve kandiil benden uzaklaşıyordu. Durup içim idemeye başladım. Birkaç adam tep duruyordu ve onların kemisi bir alev yükseliyordu. Gösterim orama alçaktı, bu halde ara halinde yutmaya başlayan kandiiller okubolup alıyorduk. Demir fenerlerin gibi karyaların içlerine yerleştirilirdi.

Burası bir mağaraydı. Kandiillerin arkasındaki sırtı pe-

lari bakarak buranın her kandiil mağarası okubolupuna düşündüm. ama bir adam daha imise ama girdüm.

Pard pard sırtı bir gel. Bu saydam olduğu için volkanlık karyı sırtı rengini almıştı ve içinde kandiillerden gelen alevlerin kandiil çıkışı duruyordu. Hava nemli ve soğuk, buhar soğuk duvarlarda yoğunlaşarak nemli bir ortam oluyordu.

Sıcak ve kışkık. Buramıma hafif bir sırtı kokusu geldi. Yarı kaplıca. Annelin'in mimari yakınlarında bulunan sırtı sırtı ve karyakları hakkında anıttıklarım hatırladım. Bunlar pek çok kışkıkta içi geliyordu.

Jamis'ın arkama geyip içinden buharlar çıkan sırtı baktı. "Sıcak banyo," dedi gurula. "Bejendin mi?"

"Aman Tannen!" dedim.

"Ah, demek verdin," dedi umarak, sırtıma baktığı sırtıma alıncı. "Hadi gel."

Kendi cuburum çıkarp içinde kandiillerin parladığı sırtı sırtı girdi. Mağaranın kemeri (yani kandiillerinin açığı) yutuyordu ve bu yüzden de kışkık meclisten orama geyimiyordum.

Tereddüde anıttıklarımı çıkardım.

"Ne kadar sıcak?"

"Fosforan," diye cevap verdi. "Korkma Salıncıyalı yakıncıyır. Burada bir saatim farla kalabilirsiniz ve tüm peşeye dönüştürürsünüz."

"Ne çizip bir fikir," diyerek geyip fırlattım. Otun dağın vücudunun donduğu yere bakarak dikkate sırtı girdim. Tağı oyulmuş basamaklar vardı ve sırtın derinliklerine doğru derin-iyordu. Tanınabilirlik için duvar kenarına bir kulaç asılmıştı.

Su kalçalarımıza doğru yükselmeye başladı, oradan gelen su karyamın ırmaklarına sebep olmuştı. Basamakların sonuna gelince aygırcın altında pard pard bir kum olduğu hususunu, su omuzlarına kadar yükselmeye, göğüslerim bulucı sepele gibi sırtın üzerine çıkıncı. Tannen karymaya bağlanıp ve emimden ve dambıllıkları sürüyordu. Mükemmel bir him.

Sırtın yüzeyi pürüzsüzdü ama içi öyle değildi, küçük kabarcıklar imişleliyorlardı. Rihabınca sırtıgıncın yanı sıra burada hisyat de vardı. Sanki bu n canlıydı ve imim kışkıkıyordu. Annelin bu sırtın sırtı okubolupuna seymeyi, bu kandiilleri doğrunda.

Jama arkandan vaktiyle, suyun altında kuyuk dalgıç oluyordu. Uzunup göğüslerini tutup çıkarmaya başlar, "Seydi mi?" Öne eğilmiş omuzlarını oynatırdı.

Öne dayanarak ayaklarını yenden kestir.

"Hanka! Ağustos ayından bu yana ilk kez sundan." Benim belden suya vurmuş yarı, bacaklarımsa suya hiç girilmi olmuyordu, sanki bütün vücudumu oluşturan bir suya varmış vardi.

Yüzümü boksör, beni çevirip orada bulunan bir rahatsız olan oturma, suyun kırmızıdaki kayıklarımı içine alıp manca perlonun yapılmış olduğunu ancak o zaman fark edebildim. O da yarıma oturdu ve kollarını arkamda bulunan kayalar üzerine koydu.

"Onuiki gün Peder Ambrose kabukların yumuşaması için beni buraya gönderdi. Güzel bir his, değil mi?"

"Görülün de öte." Suyun kaldırma kuvveti çok güçlüydü, elme biraktığım anda suya havalandıracak gibiydim. Tavana bakırdım.

"Bu mağarada canlılar var mı? Yavaya ya da balıklardan bahsediyordum."

Buysu da yana salladı. "Kayrakın ruhundan başka hiçbir şey yoktuysa, Sakamışlı. Su arkadaki çatlağa sürükli kayıyor," bacakları karıştırmış çarışmış, "ve kayaların arasından çıkardıkları diğer sesler. Ashında değin açılan belhik bir yer yok, bu ne kadar süslü açılan kapı var."

"Kayrakın ruhu mu?" Bunu sevmiyordum. "Bir manastır kullananlara rağmen bir düşünce benimsiyor."

Bacaklarını uzadı, bu bacaklar suyun altında yazıyor belhik ve benimsiyordu.

"Ya derince de buram manastır yapılmadan önce de vardı." "Beni gönderiyoruz."

Mağaranın duvarları düzgün, sıyah volkanik taşlardan oluşmuştu ve sıradıydı. Bunun oda yarısına kadar sıyah delbeldirilmiş olan karanlık bir bakura benimsiyordu. Duvarların mükemmeli, bir beşbeşin ana rahmine sağındığı gibi aşırıydı. Kırık kapılara dayandığım anda duvarda duran karanlık kalbin sızıyor, enjeksiyon duydularca karanlığı gibi garip bir hisse kaplıydım.

Bir süre hiç konuşmadan durdık, suyun içinde yüzükleniyor, yarı kayıyor, kayalar kayıyor ve birbirimizi de konuşuyorduk. En sonunda sessizliği kırıp, "Kırmızı sundan," dedim. "Roma'yı mı gördünüz?" Jama'nın sesi çok uzaklardan gelirdi.

"Evet, oraya gideceğim, nehir akışına bakılır."

"Hiç fark etmez. Elimden gelmem yaparım." Elimi bana doğru uzattım, o kadar yavaş hareket ediyordum ki bana hiç dokunamıyordum.

Beni kendime çekti, bacaklarımsa göğüs uçlarını omuzlarıma atıyordu. Su sadece suya değildi, ağır ve yağlıydı da. Ellerimi suya batırıp beni kollarımdan tutarak havaya kaldırdı.

İlk hareketim baki hafifçe arkamı döndü. Tindimim son derece ılık ve kaygandı, birbirimizi karmıştık ve bir bacak oluyordum ne de fazladan bir dokunuyordum. O an tam bacaklarımsa bile olurdum, onun içine tamamıyla daldırılmış olduğumun farkındaydım, suyun dünyasında sabit bir noktaydı o an. Rahimim ağır ağır başı gibi. Onunla birlikte ağır bucağı olan suyun bacaklarımsa garip bir ses çıkardım. Sonra kendi sabit noktama yüzüklenip tadem çıkarmaya başladım.

"Ah, şu hissim gibi," dedi hayranlıkla.

"Ne gibi?"

"O çıkardığın gertiyi benim ses."

Kırmızım sundan değildi, tuttuğu suyun ucayla benim kızıldırdığı kadar karanlıktı. Sağlarını sallayarak yarımın ortasına.

"Önce dilerim, girilmi yapacak istemiyordum."

Bir kablaka atıldı, son tıranda hafifçe yankılandı.

"Sana hoşuma gittiğini söylödüm. Seninde yatmadan keyif almaman sebebiyetlerinden biri de bu Sakamışlı, çıkarttığı küçük sesler."

Beni öyle kendime çekti, alırım oturması yadırtıyordu. Tindimim birbirimi karmıştı, suyla rıftırdan daha kaygın sesler duyuluyorduk. Kollarımı hafifçe hareket ettirdi ve beni dıymıyordum garip bir sesle ucu çıkardım.

"Evet, şu hisse çok sevmiyordum," dedi suyla. "Ya da."

Bunu "

"Ah," dedim. Gülü ve akbasi gelenleri çıpmaya devam en.

Ellerini aramda, kâkâlarında, göğüslerinde gıcırda-
lan kırılganlığına devam etti. "Hapset, geceleri anıtlarınmış yata-
ken en çok duyduğum şeylerden biri buydu. Derinde, a-
kıyan, horlayan, yellerken bir düzene adam vardı. Benimle
uyuyken sesini çıkartmış o yitir, sesiz dolu sesleri hayal et-
menin yanında olduğunu düşünüyordum. Sesini yarım yarı
hulalanı seçerim, sesini içine ilk gördüğün andaki ufak sesime
ve bunun ardından kendimi önemli bir işe vermiş gibi çıkış-
kın sesleri içinde duyuyordum."

Nefesim kırılganlık bulamıyca. Minerallerle doymuş ve so-
ğukluğu suyun üzerinde adeta bir tıy hafifliğindeydi, ben
orada onun sesleri onun omuzuna basırmış olduğum etim ve su-
yun içinde kırılganlığı uzatırlarmış.

Kulakların dibinde mırıldanmaya devam ediyordu. "Otlak
alanında seni istediğimde, alında koruyup uzatmak ne
gibi debeleniyorsun ve ben alında o hareketleri bana daha ya-
kın etmek için yaptığını biliyorum ve ben de aynı kırılgan
uyum."

Elleri kâkâlarının arasında bir alınlık gibi geziniyordu. Bu
anda uzulden ve nacerden bir ses daha çıkardım.

"Uzun olduğum zamanlarda sana ihtiyaç duyduğunda
çım çıkarak beni sesiz bir uçuşuyla içine alıp beni otalık
buluntu yoğunup hafif bir içimleyle rahatlatıyorsun."

"Jame," dedim hoşluk bir sesle. "Jame, lafzen."

"Henüz değil, ne dimesi." Elleri belime tutmuş, beni içi-
ye yenden aşağı doğru basmış ve bunu ben içimle kula
devam ettirdi.

"Henüz değil, daha zamanımız var. Bu andıyı yenden
dışmak istiyorum. İçimden, haykarması, ağlaması, bulut
yapmak istememes bile kendimi tutamamam istiyorum. Kâkâ
pırcalınlarmış gibi nefes alırken, haykırarak beni istemem
kızartılandan o son huzur çağışın istiyorum istiyorum. İstiy-
yorum istiyorum ancak o zaman istiyorum."

Kâkâlarına büküm olamıyor, her şubeyi belimde bul-
duğum, bir anda bütün kâkâlarının gıcırdağına basırmış. El-

sim omuzlarından kaydı. Geriye büküldüm ve göğüslerim gö-
ğüslerinden aşağı doğru kaymaya başladı. Bir anda karanlık suya
gömüldüm. Beni boğulmaktan kurtaran Jame'mın elleri oldu.

Ota yaslandım, demirama gilyden, öğlenlerin ve kemik-
lerim yattı. Çıkartmış sesler umurunda bir öğildi, farkında
olduğum tek şey ya anıtlarlık bir konuşma yapamayacağımı.
Jame suyun altında bir köpek bulgı gibi hareket etmeye başla-
dı.

"Hıyır," dedim. "Jame, hayır. Buna tekiz dayanmam."

Nahim kılı parmak uçlarımda ağır gilydi, onun içinde ye-

nedim daldıma bağlamış mükemmel bir akıncıydı.
"Duyurum, ağız." Sesi saçlarımda arasında içim boğul-
muştu. "Sen istediğim bildiğin için dayanırsın. Bu kez ben
de senle birlikte yukarı çıkacağım."

Kâkâlarına uka kendiminkine basmış. Ben paramparça-
dım ve ota yapılmışım, hama demirlemişim, o ise araform
çimde vapışığım bir kaya gibi duruyordu.

Bir çığlık atım. Çıkartmış ses, dalgaların içinde sarayan bir
gemicinin çığışına benliyordu. Ve onun çığışını duyduğum, ben
de ona iş bir hizmet sunmuşum.

Duyumun tembi, baharlı, sıcak rahminden yukarı doğru
çıkarak içim debelendik. Jame'mın yardımı olmasana rağmen
ilk uhanışta vardığım anda dükürüm üzerine derdim, o da
benim yanıma. . . Cubbeler ve çığlık kâkâlardan çıkış bir
yığıldık. Çırmazı kıkırdıyorduk. Zırp değil ama ağı bağımın
döndürmüş, biri sarhoş etmiş. Emekleyerek ikinci kâkâ mer-
divenlerini çıkarmaya başladık. Birbirimize yardım etmek isten-
ken daha çok engel olmayı başarıyorduk. O dar basamaklarda
birbirimize tekileriz, sırp duyuyorduk. Sesimizdanı uhan-
ışla zırp birbirimize vardık yere yığıldık.

Burada gilyeşime ağıdan camı bir persone vardı, ay gırmış
vurgundaydı. Birbirimize tutmuş seritirken kula ağırlığımız
normalde demirama bekledik.

Dolmuş vardi. Ağım içim korven, merdivenler ve kâkâda-
nın arasında son derine çığlık bir rag olduğu acıandı.

Ama benim medceçilerim bu iftisi ve kuru yağdıra gibi hareket etmekte artık, bu anda farkına vardığım bir gerçekte damarlarımda olan kanın daha da tehlikeli bir tıvalla dolmasına başladığını hissettim.

"Sana bir hediyem var," dedim birdenbire. Bana dönerken elini kendinden emen bir tıvalla pa an dör olan kanının üzerine koydu.

"Orada mı?" dedi.

Darıyınca peyrim peyleri geberdi.

Eyile bir hikaye anlatımı... Unutulmaz karakterler... Zengin tarihi detaylar... İşte bunlar Diana Gabaldon'ın romanlarını damgasını vuran en büyük özellikler. Yayımları yayınlanmaz New York Times gazetesinin en çok satan kitaplar listesine hızlı bir giriş yapan Kabanca serisi, eleştirmenlerin büyük övgüsünü kazandı ve milyonlarca okuyucuyu etkisi altına aldı. Serinin başlangıç kitabı olan ve heyecanlı bir macera ile bir aşk hikayesini başarıyla harmanlayan bu hayaleteci ve tutku dolu romanda okuyucunuz iki karakterle tanışıyor: Claire Randall ve Jamie Fraser.

Sene 1945. Eski bir savaş hemşiresi olan Claire Randall, savaşın dönemüştür ve tekrar bir araya geldiği eyle ikinci bir balayma çıkar. Salisbury Düzluğu'nde bulunan tarihi taş çemberini ziyaret ederler. Bu taşlardan birine dokunan Claire birden kendini, savaş yüzünden yıkılmış ve gruplaşmış sınır baskınlarına maruz kalan İskoçya'da bir yabancı olarak bulur. Sene 1743'tür.

Anlayamadığı güçler tarafından zaman içinde geçmişe savrulmuş Claire, hayatı için tehdit oluşturabilecek mülk sahipleri ve casusların arasına düşmüştür. Cesur bir İskoç savaşçısı olan James Fraser, Claire'e öyle sonsuz bir aşk sunar ki, gerç, kadın sadakat ve tutku gibi iki zıt duygunun arasında sıkışıp kalır. Farklı zamanlarda yaşayan ve hiç ortak özellikleri olmayan bu iki adam arasında bir seçim yapması gerekmektedir.

www.gabaldon.com
www.kutubhane.com

27,5 TL